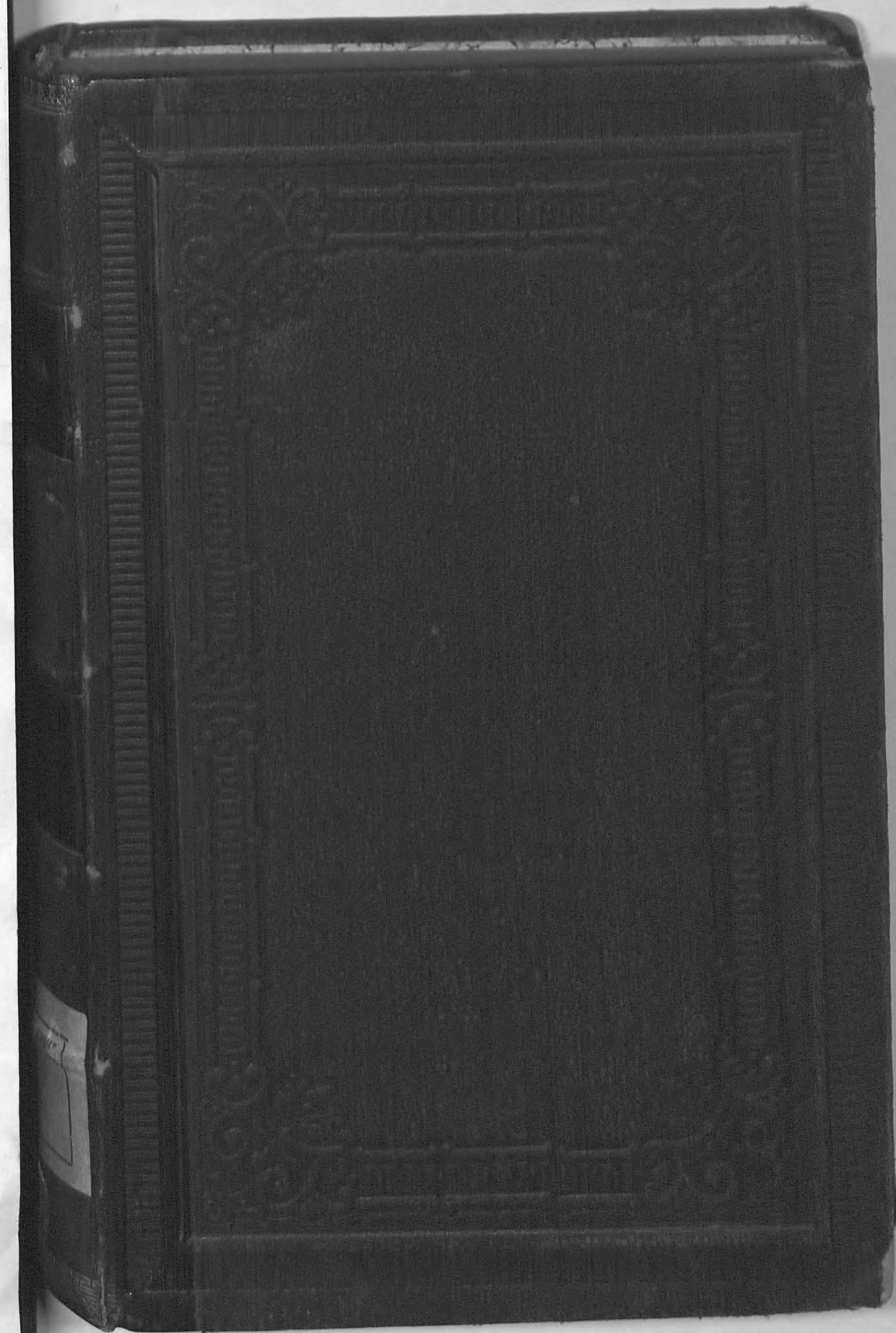

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

4300
No 52
Αριθ. ελ. 101

ΔΩΡΕΑ Αφοροδότη

GRVER 00093 gray

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΜΕΤΑ

ΤΥΠΙΚΟΥ

ΥΠΟ

ΘΕΟΔ. Ν. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΣΠ. ΚΟΥΣΟΥΛΙΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΙΝΟΥ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ 22, ΑΘΕΝΑΙΣ

1894

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερόια

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφὴν τοῦ
συγγραφέως θεωρεῖται κλοπιμαῖον καὶ καταδιώκεται κατὰ τὸν
νόμον.

Νεομύκης

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Τὸ κυριώτατον τμήμα τῆς ἐπιστήμης τοῦ δικαίου εἶναι ἀναμφισβητήτως τὸ διατυποῦν τὰ ἀστικά δικαιώματα τῶν πολιτῶν, ἥτοι τὸ ἀστικὸν δίκαιον, καὶ ἡ διαγράφουσα τὴν διαδικασίαν περὶ τὴν διεκδίκησιν τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων δικονομία, ἥτοι ἡ Πολιτικὴ δικονομία, οὐχὶ μόνον διότι τὰ ἐγειρόμενα ἐν αὐτῇ ζητήματα εἶναι πολλὰ πολυαριθμότερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις τμήμασι τοῦ δικαίου παραγομένων διὰ τὸ πολυσύνθετον καὶ πολυσχιδὲς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι ἐφάπτεται ἀμεσώτερον παντὸς ἄλλου τῶν συμφερόντων πασῶν τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

Ὁ διάσημος Ἀγγλὸς οἰκονομολόγος Μακκουλόχ παρατηρῶν, ὅτι τὸ περὶ ἰδιοκτησίας ζήτημα εἶναι τὸ ζωτικώτατον τῶν ζητημάτων, λέγει ὅτι « πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτῆς συνέστη κυρίως ἡ πολιτικὴ κοινωνία. Ἐκεῖ ὅπου ἡ ἰδιοκτησία δὲν προστατεύεται, οἱ συζῶντες ἀλλήλοις ἄνθρωποι θεωροῦσιν ἀλλήλους ὡς πολεμίους μᾶλλον ἢ ὡς φίλους. Πρὸς τούτοις δὲ ἀνευ ἰδιοκτησίας δὲν ὑπάρχει ἀποταμίευσις, ἡ δὲ ἀποταμίευσις μὴ προστατευομένης τῆς ἰδιοκτησίας εἶναι μωρία. » Παρακατιῶν δὲ ἰσχυρίζεται ὅτι « οὔτε ἡ γονιμότης τῆς γῆς, οὔτε ἡ εὐφροσύνη τῶν κατοίκων αὐτῆς, θέλουσιν ἐμποδίσαι ἔθνος, διατελοῦν ὑπὸ νομοθεσίαν μὴ προστατεύουσαν τὴν ἰδιοκτησίαν, νὰ περιπέσῃ εἰς βαρβαρότητα καὶ εἰς πενίαν. » (Ἀρχαὶ Πολιτικῆς οἰκονομίας τόμ. 1. Μέρος 1. Κεφ. 2). Πρὸ αὐτοῦ δὲ ὁ μέγιστος τῶν Ῥωμαίων δικανικῶν ρητόρων ἀπεφάνητο ὅτι αἱ πολιτεῖα καὶ ἐξουσίαι ἰδρύθησαν, ὅπως προστατεύωσι τὴν ἰδιοκτησίαν (Κικέρωνος *de officiis* βιβλ. 2 κεφ. 21). Ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας ρυθμίζεται ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου καὶ ἡ διεκδίκησις αὐτοῦ ἀσφαλίζεται διὰ τῶν ἐν τῇ Πολιτικῇ δικονομίᾳ διαγραφομένων διατυπώσεων.

Οὐχὶ ὀλιγώτερον τῆς ἰδιοκτησίας ἐνδιαφέρει καταδήλως τὸν

ἄνθρωπον καὶ τὴν κοινωνίαν ὁ γάμος, ἐξ οὗ ἀπορρέει ἡ οἰκογένεια. Ἐκ τούτου προέκυψεν ὅτι καὶ ὅπου ὁ γάμος ἐθεωρήθη καὶ θεωρεῖται ὡς ἀπλοῦν ἀστικὸν συμβόλαιον, ὁ νόμος περιῆψεν εἰς τὴν σύστασιν αὐτοῦ τοσαύτας διατυπώσεις, παρενέβαλε τοσαῦτα τροσκόμματα εἰς τὴν διάλυσιν αὐτοῦ, ὥστε ἡ γαμικὴ κοινωνία, ὡς πρῶτιστος τρόπον τινὰ κρίκος τῆς κοινωνικῆς ἀλύσεως, περιεβλήθη ἀείποτε ἱερόν τινα χαρακτῆρα. Ὅθεν καὶ ὡς πραγματευόμενον περὶ τοῦ γάμου τὸ ἀστικὸν δίκαιον ἐνδιαφέρει πάντας τοὺς ἀστούς καὶ τὴν κοινωνίαν.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ δικαιώματος τῆς κυριότητος πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς διὰ τοῦ γάμου συστάσεως οἰκογενείας ἐκπηγάξει ἀναγκαιῶς τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίας, δι' οὗ καὶ μόνου συγκρατοῦνται οἱ οἰκογενειακοὶ δεσμοί, οἵτινες ἄλλως ἤθελον διαρραγῇ καὶ διασπασθῇ. Ὅθεν καὶ ὡς ρυθμίζον τὰ κληρονομικὰ δικαιώματα τὸ ἀστικὸν δίκαιον ἐνδιαφέρει γενικῶς πάντας τοὺς ἀστούς.

Ἐπεκτεινομένων τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, ἐπέρχεται κατ' ἀνάγκην ὁ καταμερισμὸς τῶν ἔργων καὶ ἡ ἐπέκτασις τῶν συναλλαγῶν, ἐξ οὗ πολλαπλασιάζονται καὶ αἱ ἀναγόμεναι εἰς αὐτάς συμβάσεις, ἐκ δὲ τούτου τὸ Ἐνοχικὸν δίκαιον, ὁ ρυθμίζει τὸν τρόπον τῆς συστάσεως καὶ λύσεως αὐτῶν. Ἀλλ' ἐκ τούτου καὶ τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον περὶ τῆς γνώσεως τῶν ἐπιταγμάτων αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο πολλῶν πλείονα πανταχοῦ τοῦ κόσμου τὰ περὶ ἀστικοῦ δικαίου καὶ πολιτικῆς δικονομίας συγγράμματα ἢ τὰ περὶ τῶν ἄλλων τῆς ἐπιστήμης τοῦ δικαίου κλάδων. Ἐτι δὲ πλείονα τῶν περὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου τὰ περὶ τῆς πολιτικῆς δικονομίας συγγράμματα ὡς ἐγειρούσης πολλῶν πλείονα καὶ δυσλυτώτερα ζητήματα κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν, καὶ μάλιστα τὰ πρακτικῶς περὶ αὐτῆς πραγματευόμενα καὶ διατυποῦντα τὰς λύσεις, ἃς ἔδωκαν καὶ ἐξακολουθοῦσι διδόντα εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα τὰ ἀνώτερα δικαστήρια. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο καὶ πολλὰ πανταχοῦ τὰ Τυπικὰ τῆς πολιτικῆς δικονομίας, ἥτοι τὰ περιλαμβάνοντα τοὺς τυπούς, καθ' οὓς συντακτέα τὰ δικο-

νομικά έγγραφα, ἤτοι αἱ αἰτήσεις τῶν διαδίκων, αἱ ἐκθέσεις καὶ αἱ πράξεις τῶν δικαστῶν, τὰ παντὸς εἶδους συμβόλαια καὶ διαθήκαι, τὰ ἐπιδοτήρια καὶ λοιπαὶ ἐκθέσεις τῶν δικαστικῶν κλητῶν κτλ.

Ὁ κ. Σ. Κουσουλίνος, ἀφορῶν εἰκότως διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους εἰς τὴν ἔκδοσιν προχείρου ἀλλ' ὅσον ἔνεστι πλήρους πρακτικῆς συγγραφῆς περὶ πολιτικῆς δικονομίας καὶ ἐν ταύτῃ δικονομικοῦ τυπικοῦ, τοσοῦτον ἀληθῶς ἀναγκαίων εἰς ἡμᾶς, ἀπετάθη πρό τινων ἐτῶν εἰς ἐμέ, παροτρύνων νὰναλάβω τὴν ἐπιχείρησιν τοιοῦτου ἔργου. Καὶ ἐπέισθην μὲν ὑπὸ τῶν παρακελεύσεων αὐτοῦ· ἀλλ' ἀσυχολίαι ἄλλαι ποικίλαι, συγγραφικαὶ καὶ πολιτικαί, μὲ ἀπέτρεψαν νὰ ἀγάγω αὐτὸ ταχύτερον εἰς πέρας. Ὅφειλω μάλιστα νὰ προσθέσω ὅτι τὴν παρ' ἡμῖν ἔκδοσιν δικαστικοῦ τυπικοῦ ἐθεώρησα καὶ θεωρῶ μετέχουσαν οὐχὶ μόνον νομικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀλλὰ καὶ ἐνδιαφέροντος φιλολογικοῦ.

Ἡ ἱστορία τῶν αἰώνων ἀπέδειξεν ὅτι ἡ γλῶσσα εἶναι τὸ ἰσχυρότατον στοιχεῖον τῆς συνοχῆς τῶν ἐθνότητων, οὗ ἕνεκα ἐν μόνῃ τῇ ἀκραιφνεί διατηρήσει τῆς γλώσσης συνδιατηρεῖται ἀκραιφνής καὶ ἡ ἐθνότης καὶ τὰνάπαλιν ἀπὸ τῆς νοθεύσεως τῆς γλώσσης ἄρχεται ἡ νόθευσις τῆς ἐθνότητος. Διὰ τοῦτο, ὅσάκις αἱ κατακτητικαὶ κυβερνήσεις ἢ οἱ κατακτηταὶ λαοὶ ἠθέλησαν νὰ ἐξαφανίσωσιν ἢ ἀκρωτηριάσωσιν τὴν κατακτηθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν ἐθνότητα, ἐπειράθησαν νὰ ἐξαλείψωσιν ἢ κολοβώσωσιν τῆς γλώσσης αὐτοῦ τὴν διδασκαλίαν ἢ περιορίσωσιν τὴν χρῆσιν· μόνον δὲ διὰ τῆς ἐξαφανίσεως ἢ τῆς καταθλίψεως τῆς γλώσσης κατωρθώθη κατὰ τὴν ἀλάθητον τῆς ἱστορίας μυρτυρίαν νὰ ἐπενεχθῇ τραῦμα καίριον εἰς τὸν πολιτικὸν καὶ πνευματικὸν βίον τῶν Ἑθνῶν ὑπὸ τῶν δεσποτῶν αὐτῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὅσάκις ἐξ Ἑθνῶν διαφόρων τὴν καταγωγὴν καὶ τὸν χαρακτῆρα ἀπαρτίζεται μία μόνῃ πολιτεία, τὸ Ἕθνος, ὃ ἔχει ὑπερτερον πολιτισμόν, ὅστις ἀπεικονίζεται ἀείποτε καθαρῶς ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, οὐ μόνον περισώζει ἀσφαλέςτερον τὸν ἀρχικὸν αὐτοῦ τύπον, ἀλλὰ

καὶ μεταδίδωσι κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν ἑαυτοῦ γλῶσσαν εἰς τὰ ἄλλα Ἑθνη. Οὕτως ἐν Ἑλλάδι κατίσχυσεν ἀναμφισβητήτως ἡ ἐθνικὴ γλῶσσα καὶ ὁ ἐθνικὸς χαρακτήρ, εἰ καὶ παρεισέδυσαν κατὰ διαλείμματα πλείστα ὅσα ἀλλόφυλα στοιχεῖα Ἀδάρων, Σλάβων, Ἀλβανῶν καὶ ἄλλων Ἑθνῶν.

Καὶ προοδεύουσι μὲν διὰ τοῦ χρόνου κατὰ τὴν ἀσφαλῆ μαρτυρίαν τῆς ἱστορίας τελειοποιούμεναι αἱ γλῶσσαι σὺν τῇ ἠθικῇ καὶ πνευματικῇ προόδῳ τῶν λαλούντων αὐτὴν Ἑθνῶν· τούναντίον δὲ παρακμάζουσιν ἐν τῇ ἠθικῇ καὶ πνευματικῇ παρακμῇ αὐτῶν· παρακμάζουσι δὲ οὐ μόνον διὰ τῆς ὑπὸ τῶν λαῶν βαθμιαίας ἐγκαταλείψεως πλείστων ὅσων λέξεων σημαντικῶν ἐννοίας ἢ ἥθους, λέξεων εὐφωνικῶν ἢ καλαισθητικῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀλλοιώσεως τῶν καταλήξεων ἢ κυρίως τῆς υἱοθετήσεως καὶ ὑπὸ τῶν ἀνεπτυγμένων τάξεων τῶν πανταχοῦ τοῦ κόσμου παρεισχωμαζουσῶν εἰς τὴν δημῳδὴ λαλίαν ἡλλοιωμένων καταλήξεων.

Ἡ περὶ πρωτείων ἰσχυρὰ πάλιν τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Σπάρτης μετὰ τὰ Μηδικὰ καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπεκτάσεως αὐτῶν, τῶν μὲν πρὸς τὸ Ἀρχιπέλαγος, τὴν Θράκην καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, τῶν δὲ ἐντὸς τῆς Πελοποννήσου, ὑπέσκαψαν βαθμηδὸν τὴν δύναμιν τῶν πάλαι πατέρων ἡμῶν καὶ ἐπήνεγκαν τὴν ὀλεθρίαν ἐν Χαιρωνεῖα μάχην, ἧς ἀπόρροια ἢ πρόσκαιρος κοσμοκρατορία τοῦ μεγάλου Μακεδόνα, καταλήξασα ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ῥώμην. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀκριβῶς ἄρχεται καὶ ἡ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης ἐκπτώσις. Ἐκτοτε ἡ ἐλληνικὴ σύνταξις γίνεταί πως χαλαρωτέρα, ἄρχεται ἡ χρῆσις ἀκυρολεξιῶν, εἰσάγονται εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν συγγραφῶν δημῳδεῖς φράσεις καὶ βαθμηδὸν παρεισδύονται καὶ ξενισμοί. Ἐκτοτε τούναντίον ἀναπτύσσεται βαθμηδὸν σὺν τῇ πολιτικῇ ἀναπτύξει τῆς Ῥώμης ἡ ῥωμαϊκὴ φιλολογία καὶ γλῶσσα· ἀλλ' ὅτε, τοῦ αἵτοῦ τῶν ῥωμαϊκῶν λεγεόνων συσφίγγαντος εἰς τοὺς ὀξείς αὐτοῦ ὄνυχας ἅπαντα τὸν γνωστὸν τότε κόσμον, ἐπῆλθεν, ὡς ἦν ἐπόμενον, ἡ

πολιτική αὐτῆς παρακμή, ἄρχεται παρακμαΐζουσα καὶ ἡ ῥωμαϊκὴ γλῶσσα, ἕως οὗ τέλος καὶ ἐξηφανίσθη, εὐτυχήσασα μόνον νὰ καταλίπη εἰς αἰώνιον αὐτῆς μνημόσυνον τὰς ἀπὸ τῆς βαθμιαίας αὐτῆς διαφθορᾶς ἐκπηγασάσας θυγατέρας, αἵτινες ὅμως βαθμηδὸν διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν λαλοῦντων αὐτὴν νεολατινικῶν ἐθνῶν ἤχθησαν εἰς τὴν νῦν αὐτῶν λαμπρὰν περιωπὴν. Ἡ ἑλληνικὴ ὅμως γλῶσσα δὲν ἐξέλιπε· ἐπεκράτησαν μὲν ξενισμοὶ τινες, διεφθάρησαν καὶ ἡλλοιωθήσαν ἐν τῇ κοινῇ χρήσει ὀλίγαι τινὲς καταλήξεις, ἐξωβελίσθη ἐκ τοῦ στόματος τῶν Ἑλλήνων καὶ μάλιστα τῶν ἀπλουστέρων πολὺς πλοῦτος λέξεων, ἡ σύνταξις ἀπέβαλε μέχρι τινὸς τὸ ἄρρενωπόν, εὐτονον καὶ βραχὺ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς συντάξεως· ἀλλὰ διετηρήθη οὐ μόνον κατὰ τὸ πλεῖστον ὁ γλωσσικὸς χαρακτήρ τῆς ἀρχαίας γλώσσης, ἀλλὰ καὶ, τὸ σπουδαιότερον, ἡ γενικὴ ἐπιθυμία τῆς βαθμιαίας ἐπαναφορᾶς τῆς γλώσσης εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς κατάστασιν· καὶ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος ἀναμφερίστως ἐπῆλθε τοσοῦτον σημαντικὴ ἀληθῶς πρόοδος εἰς τὴν πρότερον ἀληθῶς ἐκπεπτωκυῖαν ἐν πολλοῖς ἐθνικῇν ἡμῶν γλώσσαν, ὥστε οὐδὲως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπερβολικὸν ὅ,τι ἔγραψε πρὸ ὑπερδεκαπενταετίας εἰς τὸν ἀειπόθητον φίλον μου Ἀχιλλέα Ἀγαθόνικον ὁ πολὺς Ταῖν, οὗ τῶν περὶ φιλοσοφίας τῆς τέχνης πραγματειῶν λαμπρὰν ὄντως μετὰφρασιν φιλοπονήσας ὁ πρῶτος ἀπέστειλεν εἰς τὸν συγγραφέα, ὅτι δηλαδὴ ἡ μόνη μετὰξὺ τῆς νῦν ὑπὸ τῶν ἐντρίβων περὶ τὸν Ἑλληνα λόγον γραφομένης γλώσσης καὶ τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς γλώσσης διαφορά εἶναι ἡ ἐκ τῆς νῦν χρήσεως τῶν μορίων νὰ, θὰ καὶ δέ·.

Ἡ δικαστικὴ ἡμῶν γλῶσσα ἐν τούτοις δὲν δύναται νὰ ἐξισωθῇ κατὰ τὴν ὀρθότητα καὶ ἀκρίβειαν τῆς φράσεως πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν παρ' ἡμῖν ἐγκρίτων πεζογράφων γραφομένην νῦν γλῶσσαν. Οὐ μόνον ἐν τοῖς κλητορικοῖς ἐγγράφοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προτάσεσι τῶν δικηγόρων καὶ ἐν ταῖς ἀποφάσεσι τῶν δικαστῶν γίνεται πολλάκις χρήσις λέξεων καὶ φράσεων ἥκιστα ὀρθῶν. Καὶ λέξεις μὲν τινες ἢ φράσεις εἶναι δυσχερεῖς καὶ ἴσως ἀνέφικτον ἢ καὶ

ἀπρεπὲς νὰ ἐξοδελισθῶσιν, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, ὡς ἐν αὐτοῖς τοῖς νόμοις ἢ διὰ μακρᾶς ἔξεως καθιερωμέναι· ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ λέξεις, ὧν μηδαμῶς ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῆς ἀνάγκης γίνεται χρῆσις ἐξ ἐπιψόγου ἀμαθείας. Διὰ τοῦτο ἐνόμισα πρέπον νὰ περιλάβω μὲν ἐν τοῖς καταρτισθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ ὑποδείγμασι τὰς ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον ἀνεκτὰς λέξεις καὶ σχηματισμούς, οἷον τὸν ἐνεργητικὸν τύπον τῆς λέξεως ἐκκαλῶ ἀντὶ τοῦ μόνου ὀρθοῦ τύπου ἐκκαλοῦμαι, τὴν λέξιν ἀπόφρασις (ἄλλο κυρίως ἐμφαίνουσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις) ἀντὶ τῆς λέξεως ψῆφος ἢ κρίσις, τὸ ἐπίρρημα ἐνώπιον (ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν, ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν) ἀντὶ τῆς προθέσεως ἐπὶ (ἢ ἐχρῶντο οἱ ἀρχαῖοι, λέγοντες ἐνάγω ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, ἐκκαλοῦμαι ἐπὶ τοὺς Ἐφέτας) κτλ., νὰ ἐξοδελίσω ὅμως τὰς παντελῶς ἀδοκίμους, ὅποῃ αἱ λέξεις καὶ φράσεις ἀποφασίζω, ἀβάσιμος, κατὰσχῶ, ἄσχετος πάσης συγγενείας καὶ ἐξαρτήσεως, κατοικοεδρεύω κτλ.

Ἀνάγκη ἤδη νὰ προσθέσω ὅτι κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ πρώτου μέρους τοῦ ἀνὰ χεῖρας πονήματος, ἤτοι τῶν στοιχείων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἠκολούθησα μὲν κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν τάξιν καὶ διαίρεσιν αὐτοῦ τοῦ δικονομικοῦ ἡμῶν νόμου, εἶχον δ' ὑπ' ὄψει οὐ μόνον πάντα τὰ ἡμεδαπὰ συγγράμματα (ἐν οἷς καὶ τὴν ἐπιμελεία φοιτητῶν λελιθογραφημένην περίληψιν τῶν παραδόσεων τοῦ εὐγενοῦς φίλου μου κ. Ε. Φαρρᾶ, καθηγητοῦ ἐκ τῶν διαπρεπόντων), ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ἁλλοδαπῶν, πρὸ πάντων δὲ αὐτὸ τὸ κείμενον τοῦ δικονομικοῦ ἡμῶν νόμου καὶ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ λοιπῶν δικαστηρίων.

Ἀθῆνῃσι τῇ 20 Ἰουλίου 1894.

ΘΕΟΔ. Ν. ΦΛΟΓΑΙΤΗΣ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

1. Ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις (κατ' ἰδιωτῶν, κατὰ δημοσίου. Αἰτήσεις θεραπείας).—2. Σύγκρουσις δικαιοδοσίας.—3. Σχέσις τῶν πολιτικῶν πρὸς τὰ ποινικὰ δικαστήρια.

1. Ὅπως διεκδικήσῃ τις δικαστικῶς τὸ προσβεβλημένον (μὴ ἀναγνωριζόμενον ἢ μὴ ἱκανοποιούμενον) ἰδιωτικὸν δικαίωμα αὐτοῦ, πρέπει νὰ διατελῇ τοῦτο *κεκτημένον* καὶ *παρόν* (Πολ. Δικ. ἀρθρ. 1). Ὅθεν, εἰ τὸ δικαίωμα δὲν ἐκτήθη ἔτι, ἐλπίζεται δὲ ἢ θεωρεῖται βεβαία ἢ μέλλουσα αὐτοῦ κτήσεις, δὲν δύναται νὰ διεκδικηθῇ, ὃ ἐστὶ δὲν δύναται νὰ ἐγερθῇ ἀγωγὴ πρὸς διεκδίκησιν αὐτοῦ. Δύναται ὅμως νὰ ἀσφαλίσῃ τις καὶ μέλλον δικαίωμα, ἥτοι δικαίωμα κτηθόμενον, δι' αἰτήσεως πρὸς τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν (αὐτὸ τὸ δικαστήριον, τὸν πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν ἢ καὶ ἐν κατεπειγούσῃ περιπτώσει τὸν Εἰρηνοδίκην), κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἀλλαχοῦ ῥηθισόμενα, περὶ συντηρητικῶν μέτρων, ὅποια εἶναι τὰ ἀναγκαφόμενα ἐν τῷ ἀρθρῷ 1022 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἥτοι ἐγγυήσεις, κατάρχεσις, προσωπικὴ κράτησις, ἐπίθεσις σφραγίδων κτλ. Ἐπίσης προκειμένου νὰ συνταχθῇ ὁ πῖναξ τῆς κατατάξεως τῶν δανειστῶν κατατάσσονται καὶ αἱ ὑπὸ αἵρεσιν ἀπαιτήσεις, διατάσσονται δ' οὐχ ἥττον ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως προφυλακτικὰ μέτρα διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς πληρωμῆς, ὅποσον μεταξὺ ἄλλων καὶ ὅτι τὰ χρήματα πληρωτέα μόνον ἐπ' ἐγγυήσει ἢ διατηρητέα προσωρινῶς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὑπερθεματιστοῦ (Πολ. Δικ. ἀρθρ. 993). Ὡσαύτως καθίστανται ἀπαιτητὰ πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας τὰ χρεὴ τοῦ πτωχεύσαντος (Ἐμπ. Νόμου ἀρθρ. 447).

Θ. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ.—ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ.

Σημειωτέον ὅτι, καὶ ἐὰν αὕτη ἡ πολιτεία ζημιώσῃ χρηματικῶς τὸν πολίτην ἐκ προθέσεως ἢ ἐκ καταλογιστῆς ῥαθυμίας, δύναται νὰ κινήσῃ ὁ ζημιωθείς ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δημοσίου ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, διεκδικῶν τὸ προσβληθὲν αὐτοῦ ἰδιωτικὸν δικαίωμα. Κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας, ἣν ἠκολούθησε καὶ ἡ νομολογία τοῦ ἡμετέρου Ἀρείου Πάγου (ὁμοιοτρόπως ἀποφηνάμενη διὰ πλείστων ἀποφάσεων, οἷον 9 τοῦ 53, 11 τοῦ 58, 219 τοῦ 69 κτλ), ἡ πολιτεία δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ αὐτοπροσώπως τὰς πράξεις, ἐξ ὧν παράγονται αἱ πρὸς τοὺς πολίτας ἐννομοὶ αὐτῆς σχέσεις, ὅθεν ἀντιπροσωπεύεται κατὰ τοῦτο παντελῶς ὑπὸ τῶν δημοσίων λειτουργῶν, οἵτινες ὑπ' αὐτῆς διοριζόμενοι ἀποβαίνουσιν ἀναγκαῖα καὶ ἀναπόδρασια ὄργανα πρὸς διαχείρισιν τῶν ὑποθέσεων τῆς πολιτείας, ὅθεν καὶ πρὸς σύστασιν ἐννόμων σχέσεων τῶν πολιτῶν μετ' αὐτῆς, οὗ ἕνεκα πᾶσα σχέσις, ἣν ὁ πολίτης ἐξ ἀνάγκης συνάπτει πρὸς αὐτοὺς, λογίζεται συναφθεῖσα πρὸς αὐτὴν τὴν πολιτείαν· ὅθεν ἐὰν κατὰ τὴν σχέσιν ταύτην ὁ δημόσιος ὑπάλληλος ἐπενέγκῃ ζημίαν εἰς τὸν πολίτην ἐκ προαιρέσεως ἢ ῥαθυμίας καταλογιστῆς, τὸ δημόσιον εὐθύνεται εἰς ἀποζημίωσιν, κινουμένης τῆς περὶ τούτου ἀγωγῆς ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων. Κατ' ἐξαίρεσιν αἱ πράξεις τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν δὲν εὐθύνουσι τὸ δημόσιον, ἀλλ' αὐτοὺς τούτους ὡς μὴ ἐξαρτωμένους ἐξ ἀνωτέρας βουλήσεως, ἀλλὰ μόνον ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν κρίσεως καὶ ἐκ τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως αὐτῶν. Διὰ τοῦτο καὶ προσωπικὴν μόνον ὑπέχουσιν οὗτοι εὐθύνην πρὸς τοὺς ἐκ τῶν δικαστικῶν πράξεων αὐτῶν παθόντας κατὰ τοὺς περὶ κακοδικίας ὁρίσμούς τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ποινικῆς δικονομίας (ἄρθρ 56 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., ἄθ. 65 καὶ ἐπ. Ποιν. Δικ.). Τοιαύτην δ' ὑπέχουσιν εὐθύνην (προσωπικὴν δηλονότι μόνον) καὶ οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι, ἐκτελοῦντες ἀνακριτικὰ καθήκοντα, οἷον ὁ οἰκονομικὸς ἑφορος, ἐνεργῶν ἀνακριτικὰ καθήκοντα (περὶ τὴν κατάσχεσιν φέρ' εἰπεῖν καὶ ἐκποίησιν χρυσοζύλου κατὰ τὴν Α. Π. 353 τοῦ 84), ἢ καὶ ἄλλοι ὑπάλληλοι ἐκτελοῦντες ἀνακριτικὰ καθήκοντα (Α. Π. 51 τοῦ 62) διατελοῦντες ὡς τοιοῦτοι ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν παρὰ Πρωτοδικαίς εἰσαγγελέων. Ῥητῶς δὲ ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ ναυαγαιρέσεων τῆς 18 Σεπτεμβρ. 1856 (ἄρθρ. 31), ὅτι καὶ περὶ πάσης ζημίας προκυψάνσης ἐξ ἀμελείας ἢ ἐκ προθέσεως τῶν μελῶν τῆς ναυαγαι-

ρεσιακῆς ἐπιτροπῆς εὐθύνονται αὐτὰ μόνον πρὸς τοὺς δικαιοῦχους καὶ οὐχὶ τὸ δημόσιον.

Ἄλλ' ὁσάκις κατὰ ῥητὸν νόμον ἀνήκει εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν ἐνέργεια διοικητικῆς τινος πράξεως, τὰ δικαστήρια εἶναι ἀναρμόδια νάποφῶνται περὶ τοῦ ὀρθοῦ ἢ μὴ τῆς πράξεως ταύτης. Ὅθεν ἀνηκούσης φέρ' εἶπεν εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιτηρῆσεως τῶν κατασκευαζομένων οἰκοδομῶν καὶ ἰδίως τῆς χορηγήσεως ἢ ἀρνήσεως ἀδείας ἢ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς θέσεως πρὸς ἀνεγερσιν βιομηχανικῶν ἢ τεχνικῶν καταστημάτων καὶ ἐργαστηρίων ἐπιβλαβῶν εἰς τὴν υγείαν ἢ ὀχλήρων, ἀναρμόδια τυγχάνουσι τὰ δικαστήρια νὰ ἐλέγξωσι τὸ ὀρθὸν ἢ μὴ τῆς χορηγήσεως ἢ ἀρνήσεως ἀδείας ἢ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς θέσεως· δικαιούνται δὲ μόνον οἱ ἐκ τῆς συστάσεως τῶν καταστημάτων τούτων βλαπτόμενοι γείτονες νὰ ἐγείρωσι ἀγωγὰς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων περὶ ἀποζημιώσεως.

Ἄλλ' ὁσάκις τὸ ἰδιωτικὸν δικαίωμα τοῦ πολίτου προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἢ τινος τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐφορευομένων νομικῶν προσώπων, οἷον τῶν δῆμων, τῶν ἀγαθοεργῶν καὶ ἄλλων δημοσίων καθιδρυμάτων, ὀφείλει, πρὶν ἢ ἐγείρῃ κατ' αὐτῶν ἀγωγὴν, νάπευθύνῃ αἰτησιν θεραπείας πρὸς τὴν ἀμέσως ἀνωτέραν τοῦ ἀδικήσαντος διοικητικὴν ἀρχὴν, καὶ μόνον ἐὰν ἡ αἴτησις ἀπορριφθῇ ὑπ' αὐτῆς ἢ δὲν δοθῇ ἀπάντησις ἐντὸς ἑξ ἑβδομάδων, δύναται οὗτος νὰ κινήσῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων (Πολ. Δικον. ἀρθ. 2 καὶ Διατ. τῆς 18 Μαΐου 1835 ἀρθ. 2). Ὅθεν, ἐὰν κινήσῃ πρότερον, ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος, εἴτε αἰτήσῃ τοῦ ἐναγομένου εἴτε καὶ αὐτεπαγγέλτως (Α. Π. 345 τοῦ 52). Εἰς τὴν αἴτησιν δὲ ταύτην ἐπισυνάπτεται ἡ νόμιμος ἀπόδειξις τῆς ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως τῆς ἀρμόδιας διοικητικῆς ἀρχῆς ἢ βεβαιούται ἡ σιωπὴ αὐτῆς. Ἄλλως δύναται νὰ ἀρνηθῇ ἢ πρὸς ἣν ὑποβάλλεται ἀρχὴ τὴν παραλαβὴν αὐτῆς (Διατ. τῆς 18 Μαΐου 1835 ἀρθ. 2). Ἄλλ' ἂν αὕτη παραλάβῃ αὐτὴν, ἀκυρότης δὲν ἐπέρχεται (Α. Π. 4 τοῦ 64, 236 καὶ 256 τοῦ 68). Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ μὲν δημόσιον ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, οἱ δὲ δῆμοι ὑπὸ τῶν οἰκείων δημάρχων, τὰ δὲ ἀγαθοεργὰ ἰδρύματα καὶ τὰ σωματεῖα ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῆς κατὰ νόμον διοικήσεως αὐτῶν (Διατ. 12 Μαΐου 1835 ἀρθ. 1). Ὅθεν τοῦ μὲν δημοσίου ἐναγομένου, ἐπιδοτέα ἢ ἀγωγὴ εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργόν· δήμου δὲ ἐναγομένου, εἰς τὸν δῆ-

μαρχον· ἀγαθοεργοῦ δὲ ἰδρύματος εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ ἰδρυτοῦ ἢ τοῦ ἐγκριτικοῦ διατάγματος ὀριζόμενον προῖστάμενον αὐτοῦ. Ἄλλ' ἢ προηγούμενη τῆς ἀγωγῆς αἰτήσεις θεραπείας ἐπιδίδονται εἰς τὴν ἀμέσως προῖσταμένην ἀρχὴν τοῦ προσβαλόντος τὸ τοῦ ἐναγομένου ἰδιωτικὸν δικαίωμα. Ὅθεν ἐὰν ἀδικήσας ἦναι ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, καταλαβὼν λ. χ. οἰκόπεδον πολίτου καὶ ἐγκαταστήσας αὐθαιρέτως τὸ δημόσιον, ἢ αἰτήσεις θεραπείας ἀποδοτέα εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργῶν, ἐὰν δ' ὁ ἀδικήσας ἦναι δῆμος ἢ μοναστήριον, εἰς τὸν προῖστάμενον Νομάρχην κτλ. Πρόδηλον ὅμως ἐκ τῶν εἰρημένων καθίσταται ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται αἰτήσεις θεραπείας, ὡσάνκεις ὁ ἐνάγων προκαλεῖται ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου (δημοσίου, δήμου, μονῆς κτλ.) εἰς ἐγερσιν ἀγωγῆς ἢ ἐναχθεὶς ἀντενάγει (Α. Π. 135 τοῦ 47, 113 τοῦ 52), ἔτι δὲ μᾶλλον ὡσάνκεις ὁ πολίτης ἀνακόπτει κατὰσχέσειν, ἐπιβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δημοσίου (Α. Π. 41 τοῦ 72, 231 τοῦ 73). Ὡσαύτως πρόδηλον ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται, ὡσάνκεις ὁ προσβαλὼν τὸ ἰδιωτικὸν δικαίωμα εἶναι αὐτὸς ὁ Ὑπουργός, ἅτε ἀνωτέρας τοῦ Ὑπουργοῦ διοικητικῆς ἀρχῆς μὴ ὑπαρχούσης (Α. Π. 205 τοῦ 74). Ὡσαύτως πρόδηλον ὅτι ὡς ἄκυρος δὲν φέρει τάποτελέσματα τῆς αἰτήσεως θεραπείας ἢ μὴ ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὴν ἀμέσως προῖσταμένην τοῦ ἀδικήσαντος ἀρχὴν, ἀλλὰ πρὸς ἐτέραν ἀρχὴν (Α. Π. 243 καὶ 256 τοῦ 53). Ὅθεν οὐχὶ ὀρθῶς ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ 293 τοῦ 75 ἀπεφάνητο ὅτι ἢ αἰτήσεις θεραπείας ἀπευθύνεται μόνον εἰς τὴν ἀμέσως προῖσταμένην ἀρχὴν, ἐὰν αὕτη ἦναι ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν, πλάσας περιορισμὸν μὴ ἀναγραφόμενον ἐν τῷ νόμῳ.

Εἰς τὴν ὑποβολὴν αἰτήσεως θεραπείας πρὸς αὐτὸν τὸν ἀδικήσαντα δικαστικὸν ὑπἄλληλον ὑποχρεοῖ ἡ Πολιτικὴ δικονομία καὶ τὸν κινοῦντα ἀγωγὴν κακοδικίου. Ἄλλὰ τὰ περὶ τῆς τοιαύτης αἰτήσεως ἀναπτύσσονται κατωτέρω ἐν τῇ § 21.

Σημειωτέον, ὅτι παρ' ἡμῖν ἐπιτρέπεται οὐ μόνον μετὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς κυρίας διαφορᾶς νὰ αἰτηθῇ ἡ γενομένη κατ' αὐτὴν δικαστικὴ δαπάνη δυνάμει τῆς ῥητῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 218 τῆς Πολιτ. ἡμῶν Δικ., ἀλλὰ καὶ τόκοι μὴ ζητηθέντες κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως δυνάμει τῆς ἐν τῷ 1 ἀρθρῷ τῆς Πολ. Δικον. καθιερουμένης ἀρχῆς, ὅτι πᾶσα ἀξίωσις κεκτημένου δικαιώματος δύναται νὰ ἐπιδιωχθῇ δι' ἀγωγῆς, πολλῶ δὲ μᾶλλον πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἐκδικάσεως διὰ τῶν κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν προ-

τάσεων, δι' ὧν δύνανται νὰ βελτιωθῶσι καὶ συμπληρωθῶσιν αἱ ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτήσεις δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 158 καὶ 160 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. (Α. Π. 152 τοῦ 52, 160 τοῦ 57).

2. Ὅτε ἐξεδόθη ἡ πολ. ἡμῶν δίκον., πολλαὶ ὑποθέσεις φέρουσαι χαρακτῆρα ἀστικῆς δίκης ὑπεβάλλοντο εἰς διοικητικὰ δικαστήρια. Ἐκ τούτου δὲ προὔκαλεῖτο πολλάκις σύγκρουσις δικαιοδοσίας, διὸ εἰκότως ὤριζετο διὰ τῶν ἀρθρῶν 4—9 τίνι τρόπῳ ἤρετο τοιαύτη σύγκρουσις. Ἀλλὰ τανῦν εἰς ἐκδικασιν πασῶν τῶν ἐκ τῆς προσβολῆς ἰδιωτικῶν δικαιωμάτων διαφορῶν ἀρμοδίᾳ εἶναι ἡ δικαστικὴ ἀρχή. Κατ' ἐξαίρεσιν δὲ ὑπάγονται εἰς τὴν διοίκησιν (δικάζουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν πρώτῳ ἢ δευτέρῳ βαθμῷ διὰ πολυμελῶν συμβουλίων) διαφοραὶ σχετικαὶ πρὸς τὴν καταβολὴν ἀμέσων ἢ ἐμμέσων φόρων ἢ συνεισφορῶν καὶ πρὸς τὴν στρατευσιμότητα. Οὕτως ἐπὶ τῶν εἰς τὸ τέλος τοῦ χαρτοσήμου ἀναγομένων παραβάσεων ἀποφαίνεται ὁ ταμίης, καταλογίζων εἰς βάρος τοῦ παραβάτου τὸ νόμιμον τέλος καὶ τὸ πρόστιμον, ὃ δ' ἐκ τοῦ καταλογισμοῦ θεωρῶν ἑαυτὸν ἡδικημένον ἔχει δικαίωμα προσφυγῆς εἰς τὸ κατὰ τὸν νόμον ἈΚΑ' νομικὸν συμβούλιον. ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ δικαστικοῦ συμβούλου καὶ τῶν παρὰ τοῖς Ὑπ. Δικαιοσύνης καὶ Ἑσωτερικῶν νομικῶν συμβούλων (Ν. ΑΧΚΕ' περὶ χαρτοσ. ἀρθ. 63). 2) Αἱ διαφοραὶ περὶ λαθρεμπορίας δικάζονται κατὰ πρῶτον μὲν βαθμὸν ὑπὸ τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς κατὰ τὴν ἐν τῷ νόμῳ διαγραφομένην διαδικασίαν (τελωνιακοῦ νόμου ἀρθ. 94), κατὰ δεῦτερον δὲ βαθμὸν ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ συμβούλου μετὰ τῶν παρὰ τῇ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείῳ καὶ τῇ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν νομικῶν συμβούλων (Νόμος ΑΚΑ' περὶ νομικῶν συμβούλων). 3) Αἱ περὶ κατεδαφίσεως οἰκοδομῆς ἐταιμορρόπου ἢ κατὰ παράβασιν τῆς οἰκοδομικῆς γραμμῆς τοῦ ἐγκειμένου σχεδίου ὡκοδομημένης δικάζονται πρωτοδικῶς μὲν ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ, κατ' ἔφεσιν δὲ ὑπὸ τοῦ Ὑπ. τῶν Ἑσωτερικῶν (Διατ. τῆς 20 Σεπτ. καὶ 9 Ὀκτ. 1852 περὶ κατεδαφίσεως ἐπισφαλῶν οἰκοδομῶν). 4) Περὶ τῆς πρὸς κατασκευὴν πεζοδρομίων καὶ ὑπονόμων ἐπιβαλλομένης δαπάνης εἰς τοὺς παρῶν ἰδιοκτῆτας ἀποφαίνεται ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ νομάρχου, δημάρχου καὶ μηχανικοῦ, τὸ δὲ περὶ τούτου πρωτόκολλον ἐκτίθεται ἐν τῷ δημαρχείῳ, ὅπως περιέλθῃ εἰς γνῶσιν τῶν ἰδιοκτητῶν, δικαιουμένων νὰ ἐπιφέρωσιν ἐνστάσεις. Ἀλλ' αἱ ἐνστάσεις δικάζονται ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων (Νόμου περὶ κατασκευῆς πεζοδρομίων κτλ. ἀρθ. 3 καὶ 4 ἐν συνδ. πρὸς ἀρθρα 7, 8 καὶ 9 τοῦ

περί ἀποξηράνσεως τοῦ Βοιωτικοῦ πεδίου). 5) Περί τοῦ καταβλητέου φόρου οἰκοδομῶν ἀποφαίνεται κατὰ πρῶτον μὲν βαθμὸν ἡ ἐφοριακὴ ἀρχή, κατὰ δεύτερον δὲ ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ νομάρχου, τοῦ προέδρου τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ τοῦ εἰρηνοδίκου (Νόμου ΚΔ' τοῦ 1864 ἀρθ. 6). 6) Περί τοῦ φόρου τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀποφαίνεται κατὰ πρῶτον μὲν βαθμὸν κυρίως ἡ ἐφοριακὴ ἀρχή, ἐπικαλουμένη ὁμως καὶ τὴν συνδρομὴν ἐτέρων προσώπων, κατὰ δεύτερον δ' ἐπιτροπὴ μικτὴ (Νόμου ΧΚΗ' τῆς 27 Ἰουνίου 1887 ἀρθ. 5 καὶ ἐπ. ἐν συνδυασμῷ πρὸς Νόμου ΑΨΠΗ' τῆς 22 Δεκ. 1889 ἀρθ. 3 καὶ ἐπ. καὶ Νόμου ϞΟΕ' τῆς 5 Αὐγ. 1892 ἀρθ. 4 καὶ ἐπ.). 7) Περί τῆς πρὸς κατασκευὴν ὁδοῦ συνεισφορᾶς τῶν ιδιοκτητῶν ἀποφαίνεται τὸ ἀρμόδιον δημοτικὸν συμβούλιον μετ' ἰσαριθμῶν πρὸς τὰ παρόντα μέλη αὐτοῦ πολιτῶν, κατ' ἔφεσιν δὲ ἐπιτροπὴ μικτὴ (Νόμου ΣΕΓ' περὶ ὁδοποιίας ἀρθ. 14 καὶ 15). 8) Περί τῶν ἐκ τῆς καταρτίσεως τοῦ μητρώου τῶν ἀρρένων καὶ τῶν ἐκ τῆς κατατάξεως εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν διαφορῶν δικάζουσιν ἐπίσης μικταὶ ἐπιτροπαὶ (Νόμου ΑΦΚΗ' τοῦ 1887 ἀρθ. 14 καὶ ἀρθ. 44 (ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΑΧΗΕ') καὶ ἀρθ. 56 καὶ ἀρθ. 60 (ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΑΧΗΕ')). Ὅθεν σπανιώτατα δύναται νὰ γεννηθῇ τανῶν σύγκρουσις δικαιοδοσίας καὶ διὰ τοῦτο θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὰ περὶ αὐτῆς, παρεκπέμποντες εἰς τὰ οἰκεία ἀρθρα τοῦ κειμένου τῆς Πολιτ. Δικονομίας.

3. Ἡ Πολιτεία ἔταξε τὴν δημοσίαν καλουμένην ἀγωγὴν εἰς τιμωρίαν τῶν διαπραττόντων ἀδικήματα, δηλονότι παραβάσεις τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐπὶ προσβολῇ ἀμέσῃ ἢ ἑμμέσῃ τῆς δημοσίας τάξεως. Ἀλλ' ἐκ τῶν ἀδικημάτων προκύπτει συγχρόνως πολλάκις καὶ χρηματικὴ ζημία τῶν καθ' ὧν ἐστράφη τὸ ἀδίκημα. Διὸ πλὴν τῆς δημοσίας ἀγωγῆς, ἣν δικαιούται καὶ ὀφείλει κατὰ κανόνα νὰ ἐγείρῃ διὰ τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς ἡ Πολιτεία, δικαιούται καὶ ὁ παθὼν νὰ ἐγείρῃ ἰδιωτικὴν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἀδικήσαντος. Τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων δ' ὄντων ἀρμοδίων εἰς ἐκδίκασιν πάσης περὶ ἰδιωτικῆς ἀπαιτήσεως ἀγωγῆς, πρόδηλον ὅτι πρὸς ἐκδίκασιν καὶ τῶν ἐξ ἀδικήματος προερχομένων ἀγωγῶν ἀρμόδια εἶναι τὰ πολιτικὰ δικαστήρια. Ἐπειδὴ ὁμως αἱ χρησιμεύουσαι πρὸς ὑποστήριξιν τῆς δημοσίας ἀγωγῆς ἀποδείξεις χρησιμεύουσι καὶ εἰς τὴν πιστοποίησιν τῆς βάσεως τῆς ἰδιωτικῆς ἀγωγῆς τοῦ παθόντος, ἐκηρύχθησαν ἀρμόδια εἰς ταυτόχρονον

ἐκδίκασιν καὶ τῆς ἰδιωτικῆς ἀγωγῆς καὶ τὰ ποινικὰ δικαστήρια, τὰ δικάζοντα πρὸς ποινικὴν τιμωρίαν τὸν ἀδικήσαντα. (Ποιν. δικον. ἀρθ. 6 καὶ 85). "Ὅθεν δύναται ὁ ἐνάγων νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ ἐνώπιον αὐτῶν. Πρόδηλον ὅμως ὅτι ματαιοῦται ἡ ἀρμοδιότης αὕτη, ἐὰν ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ ἐκινήθῃ, πρὶν ἢ ἐγερθῇ ἡ δημοσία ἀγωγὴ, ἢ ἐὰν ἐξεδόθῃ ἤδη ἡ περὶ τοῦ ἀδικήματος ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου. Ἐπίσης ματαιοῦται κατὰ ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 302 τῆς ποιν. δικονομίας, ἐὰν μὴ ἐπιδοθῇ ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ συγχρόνως τῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον κλήσει τοῦ κατηγορουμένου, δηλονότι ἐὰν μὴ ἐπιδοθῇ, προκειμένου μὲν περὶ κακουργήματος, ὁκτὼ ἡμέρας πρὸ τῆς δικασίμου, προκειμένου δὲ περὶ πλημμελήματος, τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς δικασίμου, προκειμένου δὲ περὶ πταίσματος, 24 ὥρας πρὸ τῆς δικασίμου.

Ἀρμοδίου ὄντος τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, ὡς εἴρηται, εἰς ἐκδίκασιν καὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς τοῦ παθόντος, πρόδηλον ὅτι ἀναγκαῖα ἡ παράστασις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς κατὰ τὴν δικάσιμον· ὅθεν μὴ τυχὸν παρασταθέντος αὐτοῦ, ἀποβάλλεται μὲν ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ, ἐπιτρέπεται ὅμως εἰς τὸν παθόντα νὰ ἐγείρῃ ἑτέραν ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀρμοδίου πολιτικοῦ δικαστηρίου.

Σημειωτέον ὅτι, ὡς αἰεὶ ἐπῆλθε ζημία εἰς τὸν παθόντα ἐκ πλαστογραφίας ἢ νοθεύσεως δημοσίου ἐγγράφου, ὑποχρεωτικῶς ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἐνάγοντα νὰ κινήσῃ τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων (Πολ. Δικ. ἀρθρ. 456), ῥητῶς κηρυτταμένων ἀναρμοδίων τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, πλὴν ἐὰν ἀπέθανεν ὁ πλαστογράφος ἢ παρεγράφη τὸ ἀδίκημα.

Προσθετέον ὅτι, καὶ ἐγερθείσης τυχὸν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς τοῦ παθόντος ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ποινικῆς, πρὶν ἢ τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ὡς αἰεὶ ἢ ὑπόθεσις εἶναι ἐκκρεμής. Κατ' ἐξαιρέσιν δὲ, καὶ μὴ οὐσης ἐκκρεμοῦς τῆς ποινικῆς ὑποθέσεως, τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, οὐ ἐνώπιον ἤθελε προσαχθῇ ἔγγραφον, ἐξασχοῦν ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐκβασιν τῆς ὑποθέσεως, προσβαλλόμενον ὡς πλαστὸν, ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ποινικὸν δικαστήριον, ἀναστελλομένης τῆς πολιτικῆς δίκης, πλὴν ἐὰν ὁ ἐπικαλούμενος τὸ ἔγγραφον δηλώσῃ ὅτι παραιτεῖται

τὴν χρῆσιν τοῦ ἐγγράφου ἢ ἐὰν ὁ πλαστογράφος ἀπέθανεν ἢ παρεγράφη τὸ ἀδίκημα τῆς πλαστογραφίας.

Ἀντιθέτως δὲ πάλιν δὲν δύναται τὸ ποινικὸν δικαστήριον νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς πρὸ τοῦ πέρατος τῆς πολιτικῆς δίκης, ἐὰν τὸ πολιτικὸν δικαστήριον ἐπελάβετο ἤδη τῆς ὑποθέσεως. Οὕτως ἀναστέλλεται ἡ ἐκδίκασις τῆς δίκης περὶ διγαμίας, ἐὰν διατελῇ ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ πολ. δικαστηρίου δίκη περὶ τοῦ κύρους τοῦ πρώτου ἢ τοῦ δευτέρου γάμου, ἐξ οὗ τῆς ὑπάρξεως ἢ τῆς μὴ ὑπάρξεως ἡρτῆται ἡ ὑπαρξίς ἢ μὴ ἀδικήματος διγαμίας. Ἐτι δὲ μάλλον ἡ εἰσαγωγὴ ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων ἐπὶ ἀκουσίᾳ ἀπαγωγῇ ἢ προκλήσει γάμου δι' ἀπάτης ἢ ἐξαναγκάσει εἰς γάμον διὰ βίας ἢ συνεχῶν ἀπειλῶν (ἄρθ. 331, 359 καὶ 360 Ποιν. νόμου) εἶναι ὁλοτελῶς ἀπαράδεκτος, ἐὰν μὴ κηρυχθῇ ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ἄκυρος ὁ κηρυχθεὶς γάμος.

Ἐξεταστέα ἤδη καὶ ἡ ἀμοιβαία ἐπιρροὴ τῶν ἀποφάσεων τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ποινικῶν δικαστηρίων. Κατὰ μὲν τὸ 12 ἄρθρον τῆς πολιτικῆς ἡμῶν δικονομίας ἀπαγορεύεται ἡ ὑπὸ τινος τῶν δύο δικαστηρίων ἀνάκρισις τοῦ λυθέντος ἀρμοδίως ὑπὸ τοῦ ἑτέρου προκαταρκτικοῦ ζητήματος. Κατὰ δὲ τὸ 12 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικονομίας ἡ ἀθροιστικὴ ἢ καταδικαστικὴ ἀπόφασις δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐπιδιώξιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου. Τὰ δύο ἄρθρα φαίνονται ἀντιφάσκοντα, διότι, ἐν ᾧ κατὰ τῆς Πολ. Δικον. τὸ 12 ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου λύσαντος ἐν τῇ ἀρμοδιότητι αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου τὸ προκαταρκτικὸν ζήτημα, ἥτοι τὸ προέχον ζήτημα, ἐξ οὗ τῆς λύσεως ἐξήρτηται ἡ ἐκβασίς ἀμφοτέρων τῶν δικῶν, ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, κατὰ τὸ 12 ἄρθρον τῆς Ποιν. Δικον. δὲν ἐμποδίζεται ἡ ἐπιδιώξις τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων ἐνώπιον αὐτοῦ. Ὁ Οἰκονομίδης ἐθεώρησεν ὅτι αἵρεται ἡ ἀντίφασις, ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι ἀπαγορεύεται μὲν ἡ ὑπὸ τινος τῶν δύο δικαστηρίων ἀνάκρισις τοῦ λυθέντος ὑπὸ τοῦ ἑτέρου προκαταρκτικοῦ ζητήματος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῦ προδικαστικοῦ, καθιερώσας οὕτω διάκρισιν μεταξὺ προδικαστικοῦ καὶ προκαταρκτικοῦ ζητήματος, μὴ ἀναγραφομένην ἐν τῷ νόμῳ· τὴν γνώμην δὲ τούτου ἀπεδέξατο ἄλλοτε καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τινων ἀποφάσεων αὐτοῦ. Ἀλλ' ὀρθότερα γενικῶς θεωρεῖται νῦν ἡ γνώμη, καθ' ἣν, λυθέντος ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τοῦ προέχοντος ἐν ἀμ-

φοτέραις ταῖς δίκαις ζητήματος, ἀπαγορεύεται ἢ ἐκ νέου ἀνάγκαις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, ὅθεν ἐμποδίζεται ἢ εἰς αὐτὸ (τὸ λυθὲν ζήτημα) στηριζομένη τυχὸν ἐπιδιώξις τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, τὸ δὲ 12 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικον. ἔχει ἄλλην ἔννοιαν, σχετικὴν πρὸς τὸ παραδεκτὸν ἢ ἀπαράδεκτον τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἀσχετῶς πρὸς τὸ προκαταρκτικὸν ἢ προδικαστικὸν ζήτημα. Δηλονότι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ καθιερώσῃ ὅτι δὲν ἀποκλείεται ὁ ζημιωθεὶς τῆς προσφυγῆς εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον ἀπλῶς διότι ἐξεδόθη ἀθωωτικὴ ἀπόφασις, πλὴν ἐὰν ἡ ἀπόφασις αὕτη στηρίζεται εἰς τὸ προέχον ἐν ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις ζήτημα. Ὅθεν δύναται κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ 12 ἁρθρου τῆς ποιν. δικον. ὁ παθὼν νὰ καταδιώξῃ πολιτικῶς τὸν ἀθωωθέντα, ἐὰν στηρίζεται εἰς βάσιν ἄλλοτρίαν τῆς βάσεως, ἐφ' ἣ ἰδικάσθη ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, κηρυχθέντος λ. χ. τοῦ κατηγορουμένου ἀθώου τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ κατηγορίας δὲν δύναται ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ἀγωγή περὶ ἀκυρότητος τοῦ προσβληθέντος ὡς πλαστοῦ ἐγγράφου ἐπὶ τῇ ἐλλείψει τύπου τινός. Τὴν γνώμην ταύτην, ὑποστηριζομένην καὶ ὑπὸ τοῦ δοκίμου καθηγητοῦ Ξενοφῶντος Ψάρρα, ἀποδέχονται ἀπὸ πολλοῦ καὶ τὰ δικαστήρια διὰ σταθερᾶς νομολογίας.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

4. Βαθμοὶ δικαιοδοσίας. — 5. Οὐδεὶς ἀφαιρετέος τῶν φυσικῶν αὐτοῦ δικαστῶν. — 6. Αἰτήσεις καὶ παραγγέλαι.

4. Δι' ἐκάστην διαφορὰν ὠρίσθησαν κατὰ κανόνα δύο βαθμοὶ δικαιοδοσίας, πρῶτος (ὁ τῆς πρωτοδίκου δίκης) καὶ δεύτερος (ὁ τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης). Ἀλλ' ὡς παρατηρήσομεν ἀκολούθως, ὑπάρχουσι καὶ δίκαι, αἵτινες διὰ τὴν εὐτέλειαν αὐτῶν ὑπάγονται μόνον εἰς ἓνα βαθμόν. — Κατὰ κανόνα ἐπίσης ἐν πρώτῳ βαθμῷ δικάζουσι τὰ Πρωτοδικεῖα, ἐν δευτέρῳ δὲ τὰ Ἐφετεῖα· ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ δίκαι, ἃς ἐν πρώτῳ βαθμῷ δικάζουσι τὰ Εἰρηνοδικεῖα (συσταθέντα ἐξ ἐπίτηδες πρὸς διάγνωσιν τῶν μικρῶν ἢ εὐδιαγνώστων καὶ προχείρου λύσεως χρῆζου-

σῶν ὑποθέσεων), ἐν δευτέρῳ δὲ τὰ Πρωτοδικεῖα. Συζητήσιμον εἶναι ἴσως ἂν ἡ ὑπαρξὶς δύο βαθμῶν δικαιοδοσίας, ἐπικρατοῦσα ἀπὸ πολλοῦ καθ' ἅπασαν τὴν ἡπειρωτικὴν Εὐρώπην συντελεῖ ὄντως εἰς τὴν εὐόδωσιν τῆς δικαιοσύνης· περὶ τοῦ ζητήματος δὲ τούτου ἐπραγματεύθημεν ἄλλοτε καὶ ἡμεῖς ἐν ταῖς Σκέψεσιν ἡμῶν περὶ τῶν ἐπενεκτέων μεταρρυθμίσεων εἰς τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν. Ἀναμφήριστον ὅμως ὁπωσδήποτε ὅτι ἀπαραίτητος ἀνάγκη νὰ περιορισθῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἐφέσεως, ἰδίως δὲ ὅτι ἀτοπωτάτη εἶναι ἡ καθιερωθεῖσα ὑπὸ τῆς νομολογίας ἀρχή, ὅτι ἡ ἔφεσις καὶ αὐτῶν τῶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων ἀναστέλλει τὴν πρόοδον τῆς πρωτοδικικοῦ δίκης.

Ἐκ τῆς καθιερώσεως τῆς ἀρχῆς ταύτης προκύπτει, ὅτι ἡ στρεψοδικία, προσφεύγουσα ἐκάστοτε εἰς ἐφέσεις, παρατείνει ἐπ' ἄπειρον τὰς ἀστικὰς δίκας, ἐξαντλοῦσα μὲν οἰκονομικῶς τοὺς πτωχοτέρους τῶν διαδίκων καὶ διατηροῦσα πολλάκις ἐπὶ μακρὸν ἀργὰ σημαντικὰ χρηματικὰ κεφάλαια ἢ ἀκαλλιέργητα σπουδαῖα ἀκίνητα κτήματα, ἀπορροφῶσα δὲ πλεῖστον ὅσον χρόνον τῶν Ἐφετείων, δυνάμενον νὰ καταναλωθῇ χρησιμώτερον εἰς τὴν συζήτησιν καὶ διάσκεψιν δικῶν ἀποβλεπουσῶν εἰς μόνην τὴν παρέλκυσιν τοῦ χρόνου.

5. Ἡ πολιτικὴ ἡμῶν δικον. (ἀρθρ. 14) ῥητῶς καθιεροῖ, ὅτι οὐδεὶς ἀφαιρεῖται τῶν *φυσικῶν* αὐτοῦ δικαστῶν, ὅπερ ἐμφαίνει, ὅτι ἕκαστος δικαιούται νὰ δικασθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, ὃν ὥρισεν αὐτῷ ὁ νόμος· ὅθεν οὐδ' ὁ ἀρμόδιος δικαστὴς δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἄλλον τὴν ἀπόφασιν, οὔτε δύναται νὰ συσταθῇ εἰδικὸν δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν ἐγερθείσης διαφορᾶς ἄνευ τῆς συναίνεσεως τῶν διαδίκων. Τὸν ὥρισμένον ὑπὸ τοῦ νόμου δικαστὴν καλεῖ ἡ πολιτικὴ ἡμῶν δικον, *φυσικόν*, ἐρανισθεῖσα τὴν φράσιν ἐκ τῶν Γαλλικῶν Συνταγμάτων, ἅπερ πάλιν παρέλαβον αὐτὴν ἐκ τῆς περιφήμου ἀποφάσεως τῆς 3 Μαΐου 1788 τοῦ Γαλλικοῦ παρλαμέντου, ὅπερ μεταξὺ τῶν θεμελιῶν νόμων τῆς μοναρχίας ἔτασσε καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου «νὰ μὴ ἀγῆται ἐνώπιον ἄλλων δικαστῶν ἢ τῶν *φυσικῶν* αὐτοῦ δικαστῶν, οἵτινες εἶναι οἱ παρὰ τοῦ νόμου ὀριζόμενοι».

6. Ἐν τούτοις ἡ ἐπιχείρησις μερικῶν δικαστικῶν πράξεων, μὴ ἀποτελουσῶν ἐξάσκησιν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτῆς, δύναται νὰ ἀνατεθῇ, τῆς ἀνάγκης ἀπαιτούσης, εἰς ἄλλα ἰσόβαθα μὲν δικαστήρια δι' αἰτήσεως, εἰς ὑποδεέστερα δὲ διὰ παραγγελίας. (Πολ. Δικ. 15). Τοιαῦται πράξεις εἶναι 1) ἡ ἐξέτασις μαρτύρων, κα-

τοικούντων μακρὰν τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου, ὅτε ἄλλος δικαστὴς ἐπιχειρεῖ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων κατὰ τοὺς νομίμους τύπους καὶ ἀποστέλλει τὴν περὶ τοῦτου ἔκθεσιν εἰς τὸν γραμματεῖα τοῦ προσκαλοῦντος δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 309). 2) Ἡ λήψις ὄρκου τοῦ κωλυομένου εἰς προσέλευσιν ἢ μακρὰν κατοικοῦντος ὑποχρέου εἰς ὀρκοδοσίαν διαδίκου (Πολ. Δικ. 377), (ἀλλ' οὐχὶ καὶ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου μέλλοντος νάναλᾶθῃ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ κατὰ τὴν ὀρθὴν ἀπόφασιν Α. Π. 51 τοῦ 82) καὶ 3) ἡ χωροψία, ὅτε ἡ χώρα περὶ ἧς πρόκειται κεῖται μακρὰν· ἀλλὰ καὶ ἄλλαι οὐχὶ ἤττον ὅμοιαι πράξεις (Πολ. Δικ. 15). Ἀλλὰ δὲν δύναται νάνατεθῇ εἰς ἄλλο δικαστήριον ὁ διορισμὸς πραγματογνωμόνων, ἐκτὸς ἂν οἱ διάδικοι συναίνεσιν εἰς τοῦτο, διότι ὁ διορισμὸς πραγματογνωμόνων ἀποτελεῖ ἐξάσκησιν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτῆς (Α. Π. 146 τοῦ 73).

Ἡ νομολογία τῶν ἡμετέρων δικαστηρίων ὀρθῶς καθιέρωσεν ὅτι, ὡσάκις ἀνατίθεται εἰς ἕτερον δικαστήριον κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἢ ἐπιχειρήσεις πράξεώς τινος, δικαιούται τοῦτο νὰ διορίσῃ ἐν τῶν μελῶν αὐτοῦ ὡς εἰσηγητὴν, ἂν ὑπάρξῃ ἀνάγκη εἰσηγητοῦ, διότι εἰς τὴν ἐντολὴν περὶ ἐπιχειρήσεως αὐτῆς ὑπονοεῖται καὶ ὁ διορισμὸς εἰσηγητοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

7. Δικαιοδοσία. — 8. Γενικὴ δικαιοδοσία. — 9. Ἐξαιρέσεις τῆς γενικῆς δικαιοδοσίας. — 10. Ἐκλεκτικὸν δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος. — 11. Παρέκτασις τῆς ἀρμοδιότητος. — 12. Δικαιοδοσία τῶν ἀλλοδαπῶν.

8. Πρὸς ὀρθὴν ἐξάσκησιν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας ἀπαιτεῖται ἡ διαίρεσις αὐτῆς εἰς δικαστήρια, ἔχοντα ὠρισμένην δικαιοδοσίαν, δηλονότι ὠρισμένην ἔκτασιν ἐνεργείας. Ἡ ἔκτασις δὲ αὕτη ὀρίζεται ἢ κατὰ γεωγραφικὰ ὅρια ἢ καὶ κατὰ τὰ εἶδη τῶν διαφορῶν. Ἡ δικαιοδοσία δὲ αὕτη (δωσιδικία κατ'Οἰκονομίδην) διαιρεῖται 1) εἰς *ρύμιμον*, τὴν ἐκ νομικῆς διατάξεως πηγάζουσαν, ἣτις ὑποδικαίρεται εἰς *γενικὴν* καὶ *εἰδικὴν*, 2) εἰς αἰρετὴν ἢ κατὰ παρέκτασιν, τὴν πηγάζουσαν ἐκ τῆς θελήσεως τῶν διαφορομένων, καὶ 3) εἰς ἔκτακτον ἢ κατὰ παραπομπήν, τὴν ἀπορρέουσαν ἀπὸ δικαστικῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς παρα-

πέμπεται ἡ ὑπόθεσις εἰς ἄλλο δικαστήριον ὁμοειδὲς καὶ ἰσόβαθμον. (Πολ. Δικ. 49).

9. Κατὰ κανόνα ἀρμόδιον δικαστήριον, ὅπως ἐπιληφθῇ τῆς ἀναφυεῖσης διαφορᾶς ἡμεδαποῦ, εἶναι τὸ δικαστήριον, ἐνθα ὁ ἐναγόμενος ἔχει τὴν μόνιμον κατοικίαν αὐτοῦ, ἢτοι τὸ μόνιμον κέντρον τῶν οἰκιακῶν καὶ κοινωνικῶν αὐτοῦ σχέσεων καὶ ἐνεργειῶν, ἢ, ἂν τοιαύτην δὲν ἐκτήσατο ἔτι, τὸ δικαστήριον τῆς περιφερείας, ἐνθα ὁ ἐναγόμενος ἔχει τὴν διαμονὴν αὐτοῦ. Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἐξαιρετικαὶ περιπτώσεις, καθ' ἃς τὸ δικαστήριον τοῦτο εἶναι ἀναρμόδιον, περὶ ὧν θέλομεν διαλάβει ἀμέσως κατωτέρω. Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὸν Ἀστ. ἡμῶν νόμον (ἄρθ. 92) δὲν δύναται τις νὰ ἔχῃ δύο κατοικίας, διὸ θεωρεῖται τις διατηρῶν τὴν κατοικίαν αὐτοῦ μέχρις οὗ δηλώσῃ ῥητῶς πρὸς τὸ δημαρχεῖον τοῦ τε καταλιμπανομένου τόπου καὶ τοῦ εἰς ὃν ἡ μετοίκησις γίνεται τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ περὶ μεταβολῆς κατοικίας ἢ ἐγκατοικήσῃ εἰς τῆς νέας κατοικίας τὸν τόπον, ὅπερ συνάγεται ἐκ τῶν περιστάσεων. Ἡ δ' ἀπλή μεταφορὰ τῶν δημοτικῶν δικαιωμάτων δὲν ἐμφαίνει τὴν πρόθεσιν μεταβολῆς κατοικίας. (Α. Π. 97 τοῦ 66). Ἄλλ' ἐάν τις διατρίβῃ οἰκογενειακῶς ἐπὶ μακρὸν ἐν δύο τόποις ἀλληλοδιαδόχως, ἐξασκῶν ἐν ἀμφοτέροις τὸ ἐπιτηδεύμα αὐτοῦ, ἀπόκειται εἰς τὸν δικαστὴν νὰ κρίνῃ τίς τῶν δύο εἶναι ἡ κυρία κατοικία. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι ἐν Ἑλλάδι τοῦ δικαστοῦ ἡ θέσις εἶναι κατὰ τοῦτο δυσχερεστέρα ἢ ἡ τοῦ Γάλλου ἢ Ἰταλοῦ δικαστοῦ, διότι παρ' ἡμῖν οὐ μόνον ποιμένες, ἀλλὰ καὶ βιομήχανοι, μὴ ἔχοντές που ἀκίνητα κτήματα, μεταβαίνουνσι συχνάκις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετὰ τῶν οἰκογενειῶν καὶ τῶν κινητῶν αὐτῶν πραγμάτων πρὸς ἐξάσκησιν οὐ ἐπαγγέλλονται ἐπιτηδεύματος, οὐδαμοῦ ἐγκαθιστάμενοι κυρίως καὶ μονίμως, πολλῶν δὲ χωρίων οἱ κάτοικοι ἔχουσι διττὰς κατοικίας, δηλαδὴ χειμερινὰς καὶ θερινὰς, καὶ αἱ μετοικεσίαι γίνονται γενικαὶ καὶ συχναί. Διὸ ὁρθὸν ἦθελεν εἶναι πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ δικαστοῦ καὶ τῶν διαδίκων νὰ ὁρισθῇ, ὅτι ὁ μεταβαίνων πανοικεῖ περιοδικῶς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπιτηδεύματος αὐτοῦ, ἐν μηδενὶ καθιστάμενος κυρίως, ἔχει τὴν νομικὴν αὐτοῦ κατοικίαν ἐν ᾧ δῆμῳ εἶναι ἐγγεγραμμένος δημότης.

Ῥητῶς ὅμως καθιεροῦται ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ κατοικία τινῶν προσώπων. Οὕτως οἱ ἀναδεξάμενοι ἰσόβιον καὶ συνεχῇ ὑπηρεσίαν κατοικοῦσιν ἐν ᾧ τόπῳ ἐκτελοῦσιν αὐτὴν (Ἀστ. Νόμου ἄρθρον 93). Ἄρα

οἱ ἀρχιερεῖς ἐν ταῖς ἔδραις τῶν Ἐπισκοπῶν αὐτῶν (Ἀποφ. Ἐφετ. Ναυπλίας 18 τοῦ 35). Ἄλλ' οἱ λοιποὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι κατὰ τὰς περιστάσεις θεωροῦνται κατοικοῦντες ἢ μὴ ἐνθα ἐκπληροῦσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν. Οἱ δὲ βουλευταί, προσκαίρως διαμένοντες ἐν Ἀθήναις, διατrophοῦσι τὴν μόνιμον αὐτῶν κατοικίαν (Α. Π. 54 τοῦ 53). Ἡ σύζυγος ἔχει κατοικίαν τὴν τοῦ συζύγου αὐτῆς· φυλάττει δὲ αὐτὴν καὶ χηρεύσασα ἢ διαζευχθεῖσα, ἕως οὗ κτήσεται νέαν (Πολ. Δικ. 18 § 2). Οἱ ἀχειράφεται ἀνήλικοι ἔχουσι κατοικίαν τὴν τοῦ πατρὸς μὲν διαρκούτος τοῦ γάμου ἢ ἐπελθούσης διαζεύξεως, τὴν τοῦ ἐπιζώντος δὲ γονέως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐνός τῶν δύο γονέων. Ἐὰν δὲ συνεστῶτος τοῦ γάμου ἀπαγορευθέντος τοῦ πατρὸς ἀνατεθῇ ἢ κηδεμονία αὐτοῦ εἰς τὴν γυναῖκα, ἔχουσι προδήλως κατοικίαν οἷ τε ἀχειράφεται ἀνήλικοι καὶ ὁ ὑπὸ ἀπαγόρευσιν διατελὼν τὴν τῆς γυναικὸς (Dalloz domicile ἀρ. 92). Οἱ δὲ ἐπιτροπευόμενοι ἔχουσι τὴν τοῦ ἐπιτρόπου κατοικίαν. Ὅθεν μεταβάλλοντος τοῦ ἐπιτρόπου κατοικίαν συμμεταβάλλουσι καὶ οὗτοι (Dalloz dom. 84).—Εἰρήσθω δ' ἐν παρόδῳ, ὅτι τοῦτο καθ' ἡμᾶς προφανῶς ἀντίκειται εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ ὄρφανοῦ, ἐπιτάσσοντα συνήθως τὴν ἐν τῷ τόπῳ τῆς κατοικίας τῶν ἀποθανόντων αὐτοῦ γονέων παρουσίαν τοῦ τε ἐπιτρόπου καὶ τοῦ ἐπιτροπευομένου, ὡς αὐτόθι κειμένων τῶν κληρονομικῶν αὐτοῦ πραγμάτων καὶ διατριβόντων τῶν πλείστων αὐτοῦ συγγενῶν. Τὸ δ' Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας θέλον νὰ διορθώσῃ τὰ ἐντεῦθεν ἄτοπα ἐχώρισεν αὐθαίρετως τὴν κατοικίαν εἰς κυρίως κατοικίαν καὶ εἰς διαμονὴν καὶ παρεδέξατο, ὅτι ὁ ἐπιτροπευόμενος ἀκολουθεῖ μὲν τὴν κατοικίαν τοῦ ἐπιτρόπου, ἀλλ' οὕτως δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ ἀνευ ἀποχρῶντος λόγου καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ ἐπιτροπευομένου, πλὴν ἐὰν ἦναι ἀνίων αὐτοῦ (Dalloz minorité ἀρ. 209 κ. 3). Ἄλλ' ἡ νομολογία αὕτη κατ' οὐδὲν θεραπεύει τὰ ἄτοπα. Ὅθεν ἀναγκαῖον νὰ ὁρισθῇ νομοθετικῶς, ὅτι ἐν περιπτώσει μεταβολῆς κατοικίας τοῦ ἐπιτρόπου ζητεῖται ὑποχρεωτικῶς ὑπ' αὐτοῦ ὁ διορισμὸς ἐτέρου ἐπιτρόπου.— Τὰ δὲ μὴ ἀνεγνωρισμένα νόθα τέκνα ἔχουσι τὴν τῆς μητρὸς κατοικίαν· τὰ δὲ ἔκθετα τὴν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ εὐρέθησαν ἢ ἀνετράφησαν, ἐνθα ἐγγράφονται καὶ δημόται (Νόμου περὶ δῆμων ἀρθ. 9). Οἱ δὲ ἀπηγορευμένοι τὴν τοῦ ἐπιτρόπου (Ἀστ. Ν. ἀρθ. 94).

Τὰ νομικὰ πρόσωπα (οἷα τὸ δημόσιον, οἱ δῆμοι, αἱ κοινότητες κτλ.) ἔχουσι κατοικίαν τὸν τόπον, ἐν ᾧ ὑπάρχει ἡ διοίκησις τῆς πι-

ριουσίας αὐτῶν. "Οθεν τὸ δημόσιον ἔχει κατοικίαν αὐτοῦ τὰς Ἀθήνας (Α. Π. 194 τοῦ 63, 138 τοῦ 64 κτλ.). Διὰ τὸ δημόσιον ἐνάγεται ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ὁπότε συνενάγεται καὶ ἕτερος διάφορον ἔχων κατοικίαν (Α. Π. 295 τοῦ 73, 237 τοῦ 74, 72 τοῦ 76). Προκειμένης δὲ εἰρηνοδικιακῆς ὑποθέσεως, ἐνάγεται εἰς οἰονδήποτε τῶν ἐν Ἀθήναις Εἰρηνοδικείων, διότι πάντα ἔχουσιν ἐξ ἴσου ἀρμοδιότητα, οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐχούσης τῆς θέσεως, ἐνῇ κεῖται τὸ κατὰστημα τοῦ Ὑπ. τῶν Οἰκονομικῶν (Α. Π. 138 τοῦ 64). Αἱ δὲ ἐμπορικαὶ ἐταιρίαι τὸν τόπον, ἐν ᾧ καθιδρύνται, ἐνθα δηλονότι ἔχουσι τὸ κύριον αὐτῶν ἐταιρικὸν κατὰστημα (Πολ. Δικ. 17 ἀριθ. 4), ὅθεν οὐχὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ κεῖται παραρτηματικὸν τι κατὰστημα ἢ ἐργοστάσιον (Α. Π. 29 τοῦ 46). Ἀλλ' ἡ κατοικία αὕτη παύει διαλυομένης τῆς ἐταιρίας. "Οθεν ἡ ἀγωγή, δι' ἧς ἐξαίτεται ὁ ἐνάγων νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς λογοδοσίαν ὁ διαχειριστὴς διαλυθείσης ἐμπορικῆς ἐταιρίας, δεόν νὰ κινηθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου, ὡς ὀρθῶς ἀπεφάνετο ἄλλοτε τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίας διὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ 171 τοῦ 48 καὶ 223 τοῦ 49 (ἄς ἀτόπως ἀνῆρεσεν ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ἀποφ. αὐτοῦ 197 τοῦ 50). Πρόδηλον δὲ ὅτι, ὁπότεν ἐξαφανισθῇ τὸ ἡθικὸν πρόσωπον τῆς ἐταιρίας, ὁ ἐνάγων δικαιούμενος νὰ ἀπευθύνῃ τὴν ἀγωγήν αὐτοῦ ἀτομικῶς κατὰ τῶν πρῶν ἐταίρων, δικαιούται νὰ ἀπευθύνῃ αὐτὴν καὶ κατὰ τινων μόνων ἐξ αὐτῶν, οἵτινες πάλιν δικαιοῦνται νὰ προσεπικαλέσωσι τοὺς παράλειφθέντας, ἢ, ἂν δὲν ᾔναι ἀλληλέγγυοι, νὰξιώσωσι νὰ ὑποχρεωθῇ ἕκαστος αὐτῶν εἰς ἀπότισιν μόνον τοῦ ἀναλογοῦντος αὐτῷ μέρους ἐκ τοῦ ὅλου χρέους. Ἀλλὰ προδήλως αἱ μετοχικαὶ ἐταιρίαι δὲν ἔχουσιν ἰδίαν κατοικίαν, ὡς ἐστερημέναι μονίμου ὑπάρξεως.

Κατὰ κανόνα λοιπὸν ἀρμόδιον εἶναι τὸ δικαστήριον, ἐνθα καταικεῖ ὁ ἐναγόμενος, οὐχὶ ὅμως κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον (ἄρθ. 16 ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθ. 575). "Οθεν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς μέχρι τῆς ἐγγραφῆς αὐτῆς εἰς τὸ πινάκιον δύναται ὁ ἐναγόμενος, μεταβάλλων κατοικίαν, νὰ καταστήσῃ ἀναρμόδιον τὸ δικαστήριον, οὗ ἐνώπιον ἐκινήθη ἡ ἀγωγή. Συγγραφεῖς τινες φρονοῦσιν, ὅτι ἡ ἐξεπίτηδες μεταβολὴ τῆς κατοικίας πρὸς καταδολίευσιν τοῦ νόμου ματαιοῖ τὸ ἀποτελεσμα τοῦτο· ἀλλὰ τὸ φρόνημα τοῦτο ὑπ' οὐδεμιᾶς τῶν διατάξεων τοῦ δικονομικοῦ ἡμῶν νόμου ὑποστηρίζεται.

9. Ἡ περὶ ἀκινήτου πραγματική, ἡ περὶ ἀκινήτου μικτὴ ἀγωγή (δηλονότι περὶ διανομῆς ἀκινήτου ἢ περὶ ὀρίων), ἡ κατὰ παντός διακατόχου ἀψευθυνομένη προσωπικὴ ἀγωγή, καὶ ἡ περὶ διακατοχῆς ἀγωγή (ἥτοι περὶ κτήσεως, διατηρήσεως καὶ ἀνακτήσεως τῆς νομῆς) κινεῖται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἐν οὗ τῇ περιφερείᾳ κεῖται τὸ ἀκίνητον (Πολ. Δικ. 20). "Ὅθεν καὶ ἡ κατὰ τοῦ δημοσίου περὶ ἀκινήτου κτήματος ἀγωγή κινεῖται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἐν οὗ τῇ περιφερείᾳ κεῖται (ἀποφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 1991 τοῦ 41). Ἡ τοιαύτη δὲ εἰδικὴ δικαιοδοσία ἢ δωσιδικία καλεῖται *δωσιδικία τῆς τοποθεσίας τοῦ πράγματος*. Ἀλλ' οὐχ ἥττον καθίσταται ἀρμόδιον καὶ τὸ ἀναρμόδιον δικαστήριον νὰ δικάσῃ τὴν περὶ ἀκινήτου ἀγωγήν διὰ σιωπηρᾶς παρεκτάσεως τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 24 τῆς Πολ. δικον. ἐὰν μὴ προτείνῃ ὁ ἐναγόμενος πρὸ πάσης ἄλλης ἐνστάσεως τὴν ἐνστασιν τῆς ἀναρμοδιότητος (Α. Π. 179 τοῦ 69). — Ὅσακις μεταξὺ πολλῶν δικῶν συνεχόμενων πρὸς ἀλλήλας ὑπάρχει τοιαύτη συνάφεια, ὥστε, χωρίζομένων αὐτῶν, δύναται νὰ ἐπέλθῃ βλάβη εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἢ διάγνωσιν αὐτῶν, καθίσταται ἀρμόδιον τὸ δικάζον τὴν κυρίαν δίκην δικαστήριον νὰ δικάσῃ καὶ τὰς λοιπάς. Ἐὰν δὲ ἀμφότεραι ἦναι κύριαι, ἡ πρότερον ἐκκρεμῆς καταστάσῃς ἐλκύει τὴν ἑτέραν· ὅθεν, ὑποβληθείσης τυχὸν αὐτῆς εἰς ἄλλον δικαστὴν, δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ παραπομπὴ αὐτῆς εἰς τὸν τῆς ἐκκρεμοῦς ἤδη καταστάσεως ἀρμόδιον δικαστὴν. Ἐξηρητημέναι προδήλως ἀπὸ τῆς κυρίας δίκης εἶναι αἱ προπαρασκευαστικαὶ δίκαι καὶ αἱ ἀφορῶσαι εἰς προδικαστικόν, παραδικόν ἢ παρεμπίπτον τι ζήτημα, εἰσαγόμεναι παῖσαι κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τῆς πολ. δικον. (Πολ. Δικ. 21) εἰς τὸ κατὰ τὴν κυρίαν δίκην ἀρμόδιον δικαστήριον. Ὡσαύτως αἱ παρεμπίπτουσαι ἀγωγαὶ (οἷαι ἡ περὶ ἀποδοκιμάσεως ἢ μὴ ἀναγνωρίσεως τῶν πράξεων πληρεξουσίου, ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς, καὶ πάσα ἐν γένει κατὰ τὸ 229 ἀρθρον τῆς Πολ. Δικ. ἀγωγή, δι' ἧς ὁ ἕτερος τῶν διαδίκων προστίθῃσι τι εἰς τὴν κυρίαν πρότασιν κτλ.) καὶ αἱ περὶ ἐγγυήσεως, αἱ περὶ δικαστικῶν δαπανῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων εἰσάγονται εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κυρίας δίκης. Κατὰ τάνωτέρω ἡ περὶ ἀκυρώσεως τῆς παρὰ τρίτῳ κατασχέσεως ἀγωγῆς εἰσάγεται εἰς τὸ δικαστήριον, οὗ ἐνώπιον διατελεῖ ἡδὴ ἐκκρεμῆς ἡ κυρία ἀγωγή· ὅθεν καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡσαύκις ἡ

κυρία ἀγωγή καὶ ἡ περὶ κύρους κατασχέσεως εἶναι ἐκκρεμῆς ἐνώπιον αὐτοῦ (Α. Π. 217 τοῦ 53).

10. Αἱ ἐμπορικαὶ δίκαι ἢ εἰσάγονται εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἀναπτυχθέντα γενικὸν κανόνα ἢ εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου τοῦ συναφθέντος συμβολαίου ἢ τοῦ τόπου τῆς πληρωμῆς· διὰ τῶν λέξεων δὲ *τόπου τῆς πληρωμῆς* προδήλως νοεῖται οὐ μόνον ὁ τόπος τῆς παραδόσεως τοῦ ἐμπορεύματος, ἀλλὰ καὶ ὁ τόπος τῆς καταβολῆς τοῦ τιμήματος, ὅτε τῆς ἐκτελέσεως ἀφορώσης εἰς τὰς ἐκατέρωθεν παροχάς, αἵτινες περιλαμβάνονται εἰς τὸν γενικὸν ὅρον τῆς πληρωμῆς· καὶ ὅπου ἐγένετο ἡ πληρωμή, δύνανται νὰ δικασθῶσι πᾶσαι αἱ σχετικαὶ πρὸς αὐτὴν ἀμφισβητήσεις (Ἀποφασίς Ἐφετείου Ἀθηνῶν 16,811 τοῦ 59). Ἐχει ἐπομένως ἐκλεκτικὸν δικαίωμα ὁ ἐνάγων νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ἀγωγήν ἐνώπιον οἰουδήποτε δικαστηρίου ἐκ τῶν ἀρμοδίων θέλει. Ἐπίσης αἱ ἀπὸ συναλλάγματος πηγαίζουσαι ἀγωγαί, εἴτε περὶ καταβολῆς ἢ ἀπαζημιώσεως διὰ τὴν μὴ καταβολὴν, εἴτε περὶ ἀκυρώσεως ἢ καταργήσεως, εἰσάγονται ἢ εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου ἢ εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως τοῦ συναλλάγματος, ἐὰν οὗτος ἐμφανηται ἐξ αὐτοῦ. Ἐπίσης αἱ ἐκ τῆς διαχειρίσεως προερχόμεναι ἀγωγαὶ εἰσάγονται ἢ εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου ἢ εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου τῆς διεξαγωγῆς τῆς διαχειρίσεως, πλὴν ἐὰν ἡ διαχείρισις προέκυψεν ἀπὸ δικαστικῆς ἐντολῆς, ὅτε ἀρμόδιον εἶναι τὸ ἐντεταλμένον δικαστήριον. Ὡσαύτως αἱ κατὰ τῶν ἀνηλίκων τέκνων ἀγωγαὶ εἰσάγονται ἢ εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας αὐτῶν (δηλονότι τῆς κατοικίας τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἂν ὦσι γνήσια, τῆς κατοικίας τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἂν ὦσι νόθα) ἢ καὶ εἰς τὸ δικαστήριον τῆς διαμονῆς αὐτῶν, ἐὰν τυχὸν ὦσιν ἀπομεμακρυσμένα τῆς πατρικῆς αὐτῶν οἰκίας ὡς μαθητεύοντες, τεχνῖται, χειροτέχναι, στρατιῶται ἢ ὑπηρέται. Ἐχει δηλονότι ὁ ἐνάγων τὸ ἐκλεκτικὸν δικαίωμα νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ἀγωγήν αὐτοῦ ἐνώπιον οἰουδήποτε ἐκ τῶν εἰρημένων δικαστηρίων θέλει. Ἐπίσης εἰσάγονται αἱ ἐκ κολασίμου πράξεως ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἐνάγοντος εἴτε εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου, εἴτε εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐτελέσθη ἡ πράξις. Ἐπίσης ἡ κατὰ πολλῶν ὀφειλετῶν, ὑπαγομένων εἰς διάφορον δικαιοδοσίαν, ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὀφειλῇ ἀγωγή εἰσάγεται εἰς οἰουδήποτε ἐκ τῶν δικαστηρίων τούτων κατὰ

προτίμῃσιν τοῦ ἐναγοῦτος. Ἐπίσης ἡ ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας πραγματικὴ ἀγωγὴ περὶ πολλῶν ἀκινήτων κειμένων ἐν διαφόροις δικαστικαῖς περιφερείαις κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἐναγομένου εἰσάγεται εἰς ἐν τῶν ἀρμοδίων λόγῳ τοποθεσίας δικαστηρίων τούτων.

12. Ἐπέρχεται σιωπηρὰ παρέκτασις τῆς ἀρμοδιότητος, ὅσῳκις ὁ ἐναγόμενος, ἐμφανιζόμενος εἰς τὸ δικαστήριον, δὲν προβάλλει ἔνστασιν ἀναρμοδιότητος (Πολ. Δικ. 24). Ὅθεν τὸ Πρωτοδικεῖον δύναται νὰ δικάσῃ ὑποθέσεις τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδικείου, μὴ προβληθείσης ἐνστάσεως ἀναρμοδιότητος (Α. Π. 62 τοῦ 56.). Ἀλλὰ τοῦτο, ἐμφανισθέντος τοῦ ἐναγομένου. Διὸ τοῦ ἐναγομένου μὴ τυχόν ἐμφανισθέντος, τὸ μὴ ἀρμόδιον δικαστήριον ὀφείλει νὰ κηρύξῃ ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, μὴ δυνάμενον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς διαφορᾶς (Α. Π. 254 τοῦ 64). Ἀλλὰ κατ'ἐξαιρέσιν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ κατὰ παρέκτασιν ἀρμόδιον τὸ Εἰρηνοδικεῖον, (ἐκτός ἂν ῥητῶς ἐξηδηλώθῃ ἡ θέλησις τῶν διαφερομένων περὶ παρεκτάσεως τῆς δικαιοδοσίας) ἐπὶ τῶν θεμάτων τῶν μὴ ἀναγραφομένων ἐν τῇ ἀρθρῷ 490, (ὅσῳκις δηλ. ἡ ἀναρμοδιότης τοῦ εἰρηνοδίκου προέρχεται ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καὶ οὐχὶ λόγῳ κατοικίας κτλ). Χωρεῖ δὲ μόνον ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων ῥητὴ παρέκτασις τῆς ἀρμοδιότητος, ἥτις γίνεται διὰ δηλώσεως καταχωριζομένης εἰς τὰ πρακτικά. (Α. Π. 91 καὶ 380 τοῦ 52). Ὅθεν ἐὰν εἰσῆχθῃ ἀγωγὴ κατὰ τοῦ ἐναγομένου εἰς Εἰρηνοδικεῖον, οὐ ἐν τῇ περιφερείᾳ δὲν κατοικεῖ ὁ ἐναγόμενος, δύναται νὰ γίνῃ παρέκτασις τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ καὶ σιωπηρῶς (μὴ προβληθείσης δηλαδὴ ὑπ' αὐτοῦ ἐνστάσεως ἀναρμοδιότητος). (Α. Π. 179 τοῦ 69). Ἀλλ' ἐὰν εἰσῆχθῃ ἀγωγὴ περὶ κυριότητος, δὲν δύναται νὰ καταστῇ ἀρμόδιον τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ἐκτός ἂν καταχωρισθῇ ῥητῶς εἰς τὰ πρακτικά τῆς συνεδριάσεως ἡ θέλησις τῶν διαδίκων περὶ παρεκτάσεως τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ. Δὲν χωρεῖ δὲ οὔτε ῥητὴ οὔτε σιωπηρὰ παρέκτασις, ὅσῳκις τὸ δικαστήριον εἶναι ἀναρμόδιον λόγῳ ὕλης. Ὅθεν καὶ συναίνουόντων τῶν διαδίκων δὲν δύνανται τὰ ἀστικά δικαστήρια νὰ ἐκδικάσωσιν ὑποθέσεις τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ ἢ ποινικῆς ὑποθέσεις. (Α. Π. 8 τοῦ 42, 55 τοῦ 61, 36 τοῦ 77). Ἡ ἀναρμοδιότης δὲ αὕτη προτείνεται τὸ πρῶτον καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α. Π. 350 τοῦ 52, 362 τοῦ 53). Ὡσαύτως δὲν χωρεῖ ἐπὶ περιορισμῶ τῶν βαθμῶν δικαιοδοσίας. Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐκδικάσεως ὑποθέσεως, ἥτις δὲν διήλθε τὸν πρῶτον βαθμὸν (Carré

Compétence IV. 96). Ὡσαύτως δὲν χωρεῖ ἐπὶ ὑποθέσεων, ἀπαιτούσων ἰδιαζούσας τινὰς διατυπώσεις ἀσυμβιβάστους πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν Εἰρηνοδικείων. Ὅθεν τὸ Εἰρηνοδικεῖον δὲν δύναται νὰ δικάσῃ ἀγωγὴν περὶ διαζεύξεως, ἅτε ἀπαιτουμένης τῆς παρουσίας Εἰσαγγελέως.

13. Ὁ ἄλλοδαπὸς ἐνάγεται ὑπὸ ἡμεδαποῦ ἐνώπιον παντὸς ἐλληνικοῦ δικαστηρίου (ὅθεν οὐχὶ μόνον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς κατοικίας αὐτοῦ) καὶ περὶ πάσης ἐνοχλῆς γεννηθείσης ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος. (Πολ. Δικ. 28). — Ἀλλ' ἐνάγεται καὶ περὶ πραγμάτων; Ὁ Φεδερ ἀποκρίνεται ἀποφατικῶς στηριζόμενος εἰς τὸ γράμμα τοῦ ἀρθροῦ 28, οὐδὲν λέγοντος περὶ ἀγωγῶν πραγματικῶν κατὰ τοῦ ἄλλοδαποῦ· ἀλλ' ὀρθότερον ὁ Οἰκονομίδης παραδέχεται τὴν καταφατικὴν λύσιν, στηριζόμενος οὐ μόνον εἰς τὸ ἄτοπον κατὰ θεωρίαν τῆς ἀντιθέτου λύσεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἀρθρον 27, καθ' ὃ τὰ δικαστήρια δικάζουσι τοιοῦτου εἶδους ἀγωγὰς καὶ μεταξὺ ἄλλοδαπῶν. Κατ' ἐξαιρέσεις ὅμως δὲν ἐνάγεται ἐνώπιον τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων ὁ ἄλλοδαπὸς, καθ' ὅσον πρόκειται περὶ ὑποθέσεως, ὑπαγομένης εἰς τὴν γενικὴν δικαιοδοσίαν (δηλονότι τὴν δικαιοδοσίαν τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου), ἐὰν ἀπολαύῃ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐτεροδικίας. (Πολ. Δικ. 26 ἐν συνδ. πρὸς ἀρθρ. 17). Ἀπολαύουσι δὲ τοῦ δικαιώματος τούτου οὐ μόνον οἱ διπλωματικοὶ ἀπεσταλμένοι παντὸς βαθμοῦ καὶ οἱ ὑπ' αὐτοὺς δημόσιοι ὑπαλλήλοι, δηλονότι γραμματεῖς καὶ ἀκόλουθοι, ἔτι δὲ οἱ τοῦ οἴκου αὐτῶν (σύζυγος καὶ τέκνα), ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην καὶ οἱ τῆς θεραπείας αὐτῶν, δηλονότι ὑπηρετὰι, οἰκοδιδασκαλοὶ, ἰατροὶ, σύνοικοι κτλ. (Klüber § 179 καὶ ἐπ., Hefter Völkerrecht § 208). Τούναντιον ἐνάγεται καὶ ὁ ἀπολαύων τοῦ δικαιώματος τῆς ἐτεροδικίας, καθ' ὅσον πρόκειται περὶ ὑποθέσεως ὑπαγομένης εἰς εἰδικὴν δικαιοδοσίαν, δηλονότι ἀναγομένης εἰς ἀκίνητον κτῆμα κείμενον ἐν Ἑλλάδι, ἢ πηγαζούσης ἀπὸ συναλλάγματος οὗ τύπος τῆς ἐκτελέσεως εἶναι ἡ Ἑλλάς, ἢ ἀπὸ διαχειρίσεως διεξαχθείσης ἐνταῦθα, ἢ περὶ ἀνταγωγῆς ("Ἴδε καὶ Ἡμέτερον Ὁδηγὸν Δημοσίων καὶ Δημοτικῶν ὑπαλλήλων § 159, Dalloz Agent diplomatique n° 109 καὶ ἐπ.).

Ἐνάγεται δὲ ἄλλοδαπὸς ὑπὸ ἄλλοδαποῦ, 1) ἐὰν ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἀφορᾷ εἰς ὑπόθεσιν ἐμπορικὴν (ὁσάκις ὅμως κατοικεῖ ἐν Ἑλλάδι) ἢ εἰς κτῆμα ἀκίνητον κείμενον ἐν Ἑλλάδι ἢ εἰς διαχείρισιν διε-

ξαχθεῖσαν ἐν Ἑλλάδι ἢ εἰς ἀποζημίωσιν ἐπὶ τῇ τελεσθείσῃ ὑπ' αὐτοῦ κολασίμῳ πράξει ἢ συνδέηται πρὸς τὸ κῦρος συντηρητικῆς κατασχέσεως ἢ προσωπικῆς κρατήσεως, 2) ἐὰν ἀποδεχθῇ τὴν ἑλληνικὴν δικαιοδοσίαν, μὴ προβαλὼν ἔνστασιν ἀναρμοδιότητος, 3) ἐὰν ὠρίσθῃ διὰ συνθηκῶν ὅτι τὰ ἐγγώρια δικαστήρια δικάζουσι τοὺς ἄλλοδαπούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων.

14. Περιπτώσεις. — 15. Διαδικασία.

14. Ἐὰν ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ ἡ ἀρμοδιότης δικαστηρίων μὴ ὑπαγομένων ἀλλήλοις ἀμφισβῆλληται ἢ ἀμφισβητηθῇ, προσδιορίζει αὐτὴν ὁ Ἄρειος Πάγος (Πολ. Δικ. 29). Εἰς τοῦτο συνίσταται ὁ λεγόμενος *κανονισμὸς ἀρμοδιότητος*. Ὅθεν δὲν χωρεῖ κανονισμὸς ἀρμοδιότητος, ὡσάκις ὑπάρχουσιν εἰσηγμέναι δύο ἀγωγαὶ στηριζόμεναι εἰς διαφόρους βάσεις (Α. Π. 64 τοῦ 68). Ἐπίσης ὡσάκις ὁ προϊστάμενος τοῦ δικαστηρίου ἢ καὶ αὐτὸ ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον, μονομελὲς ὢν (δηλονότι ὁ Εἰρηνοδίκης), συνέταξεν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνάγοντος τὴν πρὸς ἐμφάνισιν τοῦ ἐναγομένου νόμιμον προθεσμίαν, ἅτε τῆς πράξεως ταύτης οὔτε τὴν ἐξετάσιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως προϋποτιθείσης, οὔτε δεσμευούσης αὐτό, οὐ μόνον δικαιούμενον ἀλλὰ καὶ ὑποχρεούμενον νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἰδίαν ἀρμοδιότητα κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως (Α. Π. 126 τοῦ 77). Ἐπίσης, ὡσάκις τὸ ἐν τῶν δικαστηρίων ἐδίκασεν ἤδη ὀριστικῶς (Α. Π. 252 τοῦ 59). Ἐπίσης ὡσάκις τοῦ ἑτέρου τῶν δικαστηρίων ἡ ἀπόφασις δύναται νὰ υποβληθῇ εἰς τὸ ἕτερον δι' ἐφέσεως. — Ἔστι δ' ἐφαρμοστέα ἡ ἀρχὴ τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος εἰς πάντα τὰ δικαστήρια (τακτικὰ ἢ ἐξαιρετικὰ), ὧν ἡ ἀρμοδιότης ὑπάγεται εἰς τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅθεν καὶ εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, ἅτε καὶ τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ ὡς δικαστικῆς ἀρχῆς ὑπαχθείσης διὰ τοῦ 5' ψηφίσματος τῆς α' ἐν Ἀθήναις Ἑθνικῆς Συνελεύσεως καὶ τοῦ Συντάγματος εἰς τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α. Π. ἀπόφ. 274 τοῦ 62).

15. Τελεῖται δ' ἡ διαδικασία κατὰ τὰ ὀριζόμενα ἐν τοῖς ἄρθροις 30 καὶ ἐπομ. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, δηλονότι ἐγχειρίζεται τῷ

προέδρῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἢ περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτησίς, ἐπισυναπτομένης αὐτῇ τῆς προσηκούσης βεβαιώσεως ὅτι ἡ αὐτὴ δίκη εἶναι ἐκκρεμὴς παρὰ διαφόροις δικαστηρίοις, κατ' ἔκθεσιν δὲ γενομένην ὑπὸ τινος τῶν ἀρεοπαγιτῶν ἐν δημοσίᾳ συνεδρίᾳ μετ' ἀκρόασιν τοῦ Εἰσαγγελέως ὁ Ἀρειος Πάγος ἐκδίδωσι τὴν ἀδειαν τῆς κλητεύσεως πρὸς συζήτησιν καὶ ἀναβάλλει τὴν παρὰ τοῖς ἐπιλαβομένοις τῆς ὑποθέσεως δικαστηρίοις περαιτέρω διαδικασίαν· εἴτα δὲ μετὰ τὴν κλήτευσιν γίνεται ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ κανονίζεται ὁριστικῶς ἡ ἀρμοδιότης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἐξαιρέσεις δικαστῶν.

16. Λόγοι ἐξαιρέσεως.— 17. Πρότασις τῆς ἐξαιρέσεως.— 18.

Ἀπόδειξις λόγων ἐξαιρέσεως.— 19. Ἀρμοδιότης δικαστηρίων ὅπως ἀποφανθῶσι περὶ ἐξαιρέσεως.

16. Πρὸς ὀρθὴν τῆς δικαιοσύνης ἀπονομὴν καθιερώθη (Πολ. Δικ. 36), ὅτι δύναται ὁ διάδικος νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ δικαστοῦ (τακτικοῦ ἢ ἀναπληρωτικοῦ), ἔτι δὲ τοῦ Εἰσαγγελέως ἢ ἀντεισαγγελέως (ὁσάκις δὲν παρίσταται εἰς τὴν δίκην ὡς διάδικος) καὶ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως, (ἔτι δὲ καὶ τοῦ κατὰ παραγγελίαν ἄλλου δικαστηρίου τελοῦντος ἔργα εἰσηγητοῦ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου 193 τοῦ 1848), ὁσάκις ἔχει οὗτος ἄμεσον ἢ ἔμμεσον συμφέρον, ἔστω καὶ πόρρωθεν, εἰς τὴν ἐκβασιν τῆς δίκης, ἢ συνδέεται πρὸς τὸν ἀντιδίκον αὐτοῦ διὰ συγγενείας ἢ ἀγχιστείας κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἢ διὰ συγγενείας ἐκ πλαγίου μέχρι τοῦ τετάρτου βαθμοῦ ἢ διὰ κηδεστίας ἐκ πλαγίου μέχρι τοῦ δευτέρου βαθμοῦ (ἀλλ' οὐχὶ καὶ διὰ τριγενείας) ἢ ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν ἀντιδίκον αὐτοῦ ἰδιαζούσης φιλίας ἢ οἰκιακῆς κοινωνίας, ἢ ἰδιαιτέρων καθηκόντων (ὡς διατελῶν λ.χ. ἐπίτροπος ἢ κηδεμὼν ἢ πνευματικὸς πατὴρ αὐτοῦ), ἢ εἶναι πῶς ἐξηρημένους ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, ἢ διατελεῖ ὅπωςδήποτε ἐχθρὸς ἢ ἀντιδικὸς τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἐξαίρεσιν ἢ ἐχρησίμευσεν ἢ μέλλει χρησιμεῦσαι ὡς μάρτυς ἢ πραγματογνώμων, ἢ εἰργάσθῃ ἢ ἐγνωμοδότησεν ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου, ὅθεν διατελεῖ προσκλινέστερος αὐτῷ, ἢ συνήρη-

σεν ὅπωςδήποτε εἰς τὴν σύναψιν τῆς νομικῆς πράξεως, ἐξ ἧς ἐπήγα-
σεν ἡ δίκη, συνέταξε φέρ'εἶπεν ὡς συμβολαιογράφος τὸ προσβαλλόμε-
νον ἔγγραφο ἢ ἐξέδωκεν ὡς δικαστὴς τὴν δι'ἐφέσεως ἢ αἰτήσεως ἀ-
ναιρέσεως προσβαλλομένην ἀπόφασιν (contra A. II. 290 τοῦ 77, καθ'
ἣν δύναται ὁ δικαστὴς νὰ δικάσῃ αἰτήσιν ἀναιρέσεως κατ'ἀποφάσεως,
ἣν ὡς δικαστὴς τῆς οὐσίας ἐξέδωκε) ἢ ὅπωςδήποτε παρέχει ὑπό-
νοιαν μεροληψίας ὡς λαβῶν δῶρα, βραδύνας ἀσυγγνώστως ἢ ἄλλο τι
τοιούτο πράξας (ὅθεν κατὰ τὸν Carré καὶ ὡς συμποσιᾶσας μετὰ τοῦ
ἀντιδίκου ἢ ἐπιτρέψας εἰς τινὰ τῶν οἰκείων αὐτοῦ νὰ λάβῃ δῶρα παρὰ
τοῦ ἀντιδίκου). Δύναται δὲ καὶ αὐτὸς ὁ δικαστὴς διὰ τοὺς ἀνωτέρω
λόγους νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξαίρεσιν ἑαυτοῦ, ὅπως ἀποσοβῇ ὑπόνοιαν
μεροληψίας.

Δὲν χωρεῖ ὅμως ἐξαίρεσις κατὰ τὴν γνώμην τῶν συγγραφέων (ἣν
καὶ ἡ ἡμετέρα νομολογία παρεδέξατο), διότι ἐξέδωκεν ὁ δικαστὴς περὶ
τῆς δικαζομένης ὑποθέσεως ὡς πρόεδρος πρωτοδικῶν δυνάμει τῆς προε-
δρικῆς αὐτοῦ ἐξουσίας προσωρινὴν ἀπόφασιν (δηλονότι περὶ προσωρινοῦ
μέτρου) κατ'αἰτήσιν ἐνὸς τῶν διαδίκων, διότι ἄλλη ἢ προσωρινὴ ἀπό-
φασις ἢς πρὸς ἔκδοσιν δὲν ἀπαιτεῖται, ἅτε ἀδύνατος οὖσα, πλήρης
ἀποδεικτικὴ διαδικασία, οὔτε κἂν ἀκούεται συνήθως ὁ ἀντιδίκος τοῦ
προκαλοῦντος τὴν ἀπόφασιν, καὶ ἄλλη ἢ κυρία ἀπόφασις, καθ' ἣν
ἀναπτύσσεται προσηκόντως ἐκατέρωθεν ἡ ὑπόθεσις. Ὡσαύτως δὲν
χωρεῖ, διότι ὡς εἰσαγγελεὺς παρέλαβε δικόγραφον δι' ἀγνώστου διαμο-
νῆς διάδικον καὶ ὑπεγράψε τὸ ἐπιδοτήριο, καὶ ἂν ἔτι ἀμφισβητῇται
τὸ ἀγνώστον τῆς διαμονῆς καὶ προτείνεται ἡ ἀκυρότης τοῦ ἐπιδοτη-
ρίου, διότι ἐπὶ τῇ ἀκυρότητι εὐθύνεται μόνον ὁ παραγγεῖλας διάδι-
κος ἢ καὶ ὁ ἐνεργήσας τὴν ἐπίδοσιν κλητὴρ, οὐδέποτε δὲ ὁ Εἰσαγγε-
λεὺς, πλὴν ἂν προσβάλληται τὸ ἐπιδοτήριο ὡς πλαστὸν (ὅτε ὁ Εἰ-
σαγγελεὺς εἶναι ἀναγκαίως κατηγορούμενος ἢ μάρτυς τῆς πλαστότη-
τος ἢ τῆς γνησιότητος τῆς ἐπιδόσεως).

17. Καὶ ὁσάκις μὲν προβάλλει τὴν ἐξαίρεσιν ἑαυτοῦ ὁ δικαστὴς,
ἀποτείνεται εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ ἰδίου δικαστηρίου, ὅπερ μετ' ἀ-
κρόασιν τοῦ Εἰσαγγελεῖος ἀποφαίνεται ἀμέσως περὶ τῆς ἐξαίρέσεως.
Ὅσάκις δ' αἰτεῖται τὴν ἐξαίρεσιν ὁ διάδικος, προβάλλει μὲν ἐπίσης
τὴν ἐξαίρεσιν εἰς τὸ δικαστήριον, οὗ ἀποτελεῖ μέρος ὁ ἐξαίρουμενος,
ἀλλ' εἰ μὲν εἶναι ἐνάγων, προβάλλει αὐτὴν πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς
ἀγωγῆς, εἰ δὲ εἶναι ἐναγόμενος, πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐνάρξεως

τῆς δικαστικῆς συζητήσεως, πλὴν ἐὰν ὁ λόγος τῆς ἐξαιρέσεως ἀνε-
φύη ἢ ἐγένετο γνωστός τῷ διαδίκῳ μετὰ ταῦτα. Ἐγχειρίζεται δ' ἡ
αἵτησις ἐξαιρέσεως εἰς τὸν ἀρμόδιον πρόεδρον, ὅστις διορίζει εἰσηγη-
τὴν, ὁρίζει τὴν δικαίμῳ καὶ διατάττει τὴν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα
κοινοποιήσιν τῆς περὶ ἐξαιρέσεως αἰτήσεως, μεθ' ὃ, ἐὰν μὲν θεωρηθῇ
ἀπαράδεκτος, ἀπορρίπτεται, ἄλλως διατάσσεται ἡ ἀνακοίνωσις αὐ-
τῆς (ἥτις γίνεται δι' ἐπιδόσεως εἴτε ἄλλως πως) εἰς τὸν δικαστὴν
πρὸς ἀπολογίαν καὶ ἀκολούθως φέρεται ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατή-
ριον, ὅπου, ἀκουσθέντων τῶν διαδίκων καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως, λύεται
δι' ὀριστικῆς ἀποφάσεως τὸ ζήτημα τῆς ἐξαιρέσεως, διατάττοντος
τοῦ δικαστηρίου τὸν ἐξηρημένον (ἂν δεχθῇ τὴν ἐξαίρεσιν) ν' ἀπέχη
κατὰ τὴν δίκην πάσης ἐνεργείας καὶ ἀποφαινόμενον προσέτι ἐπὶ τῇ
αἰτήσῃ τοῦ διαδίκου ἀκύρους τὰς μεταγενεστέρας τοῦ λόγου τῆς ἐξαι-
ρέσεως πράξεις, ἐν αἷς συνέπραξεν οὗτος. Σημειωτέον ὅτι ἀπὸ τῆς
εἰς τὸν δικαστὴν ἀνακοινώσεως τῆς περὶ ἐξαιρέσεως αἰτήσεως, ὀφεί-
λει οὗτος οὐ μόνον ὁμολογήσαι ὃν τυχὸν γινώσκει περὶ ἑαυτοῦ λό-
γον ἐξαιρέσεως, ἀλλὰ καὶ ἀπέχειν τῆς εἰς τὴν δίκην μετοχῆς.

18. Σημειωτέον ὅτι πρὸς ἐξαίρεσιν δικαστοῦ δὲν ἀπαιτεῖται ν' ἀπο-
δειχθῇ ὁ λόγος τῆς ἐξαιρέσεως, ὅπερ ἤθελεν εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
ἀνέφικτος, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ βεβαιωθῇ, ἥτοι πιθανολογηθῇ. Δύναται δὲ
ἀνευδοκίμως νὰ προβάλλῃ τις ἐν τῇ αἰτήσῃ αὐτοῦ περὶ ἐξαιρέσεως
καὶ μάρτυρας εἰς βεβαίωσιν τοῦ λόγου τῆς ἐξαιρέσεως, ὧν τὸ δικα-
στήριον ὀφείλει νὰ διατάξῃ τὴν ἐξέτασιν, ἐὰν τοῦτο ἦναι ἀναγκαῖον
πρὸς βεβαίωσιν αὐτοῦ. (Α. Π. 1 τοῦ 44). Δυστυχῶς τὰ ἐλληνικὰ δι-
καστήρια (προεξάρχοντος τοῦ Ἀρείου Πάγου) ἀπεδείχθησαν πολὺ
δύστροπα εἰς τὴν ἀποδοχὴν αἰτήσεων διαδίκων περὶ ἐξαιρέσεως δικα-
στών ἐξ ὑπερβαλλούσης πρὸς τοὺς ἐν Θέμιδι συναδέλφους αὐτῶν ἀ-
βρότητος ἢ καὶ ἐξ ὑπερβολικοῦ φόβου πολλαπλασιασμοῦ τῶν περὶ
ἐξαιρέσεως αἰτήσεων. Τοῦτο ἥκιστα τιμᾷ τὴν εὐσυνειδησίαν ἢ τὴν
νοημοσύνην αὐτῶν. Ὅσάκις δικαστὴς τις δὲν παρέχει πεποιθήσιν περὶ
τῆς ἀπροσωποληψίας αὐτοῦ, ἀνάγκη ἄφευκτος νὰ ἐξαίρηται, διότι
μόνον οὕτως ἀσφαλίζεται ἡ δικαιοσύνη. Εἶναι δὲ πολλῶν προτιμότερον
νὰ γίνωνται δεκταὶ ἀδικαιολόγητοι αἰτήσεις περὶ ἐξαιρέσεως δικα-
στών (ἐξ οὗ βραδύτης τις μόνον δύναται νὰ προέλθῃ περὶ τὴν ἀπονο-
μὴν τῆς δικαιοσύνης) ἢ νὰπορρίπτονται αἰτήσεις βάσιμοι.

19. Ἀρμόδιον δικαστήριον πρὸς ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως εἶναι τὸ

εἰς ὃ ἀνήκει ὁ οὐ ζητεῖται ἡ ἐξαίρεσις, (ἐξαίρετικῶς δὲ τὸ Πρωτοδικεῖον, αἰτουμένης τῆς ἐξαίρεσεως Εἰρηνοδίκου). Ἀκολουθεῖται δὲ ἡ ἐξῆς διαδικασία. Ἐν μὲν τῇ πρώτῃ συζητήσει ἐξετάζεται τὸ παραδεκτὸν τῆς αἰτήσεως, καί, ἂν μὴ ἀπορρίφθῃ ὡς ἀπαράδεκτος, κοινοποιεῖται εἰς τὸν καθ'οὐ ἡ αἴτησις πρὸς ἀπολογία, μεθ' ὃ φέρεται ἐπιμελεῖα τοῦ αἰτούντος εἰς τὸ ἀκροατήριον, πρὸς συζήτησιν τοῦ βασιβου. ὅθεν ἐν τῇ δευτέρᾳ συζητήσει ἐξετάζεται τὸ βᾶσιμον ἢ μὴ τῆς αἰτήσεως, τῆς περὶ τούτου ἀποφάσεως μὴ ὑποκειμένης μὲν εἰς ἔφεσιν, ὑποκειμένης ὅμως εἰς ἀναίρεσιν δυνάμει τοῦ ἀρθρου 812 § 1 τῆς πολ. δικον. κατὰ τὰς Α. Π. 193 τοῦ 48 καὶ ποιν. ἀπόφ. 48 τοῦ 65. Ἀλλ' ὁσάκις, ὑπαρχούσης περιπτώσεως παραπομπῆς εἰς ἄλλο δικαστήριον κατὰ τὸ ἀρθρον 49 § 1 τῆς Πολ. Δικ., οἱ καθ' ὧν ἡ αἴτησις διακασταὶ ἐδήλωσαν, ὅτι τυγχάνουσιν ἀληθῶς ἐξαίρετέσι, δύναται ὁ Ἀρειος Πάγος νάποφανθῇ σύναμα περὶ τε τοῦ παραδεκτοῦ καὶ περὶ τοῦ βασιβου τῆς παραπομπῆς (Α. Π. 169 τοῦ 58).

Προσθετέον ὅτι, ἂν τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ συμπληρωθῇ διὰ τακτικῶν δικαστῶν, ὅπως ἀποφήνηται περὶ τῆς ἐξαίρεσεως, συμπληροῦται δι' ἀναπληρωτικῶν, δηλονότι παρῆδρων καὶ δικηγόρων (Πολ. Δικ. 46). Ἀλλὰ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν συγχωρεῖται ὀλοκλήρου ἢ τοσοῦτων κατὰ μέρος αὐτοῦ μελῶν ἡ ἐξαίρεσις, ὥστε νὰ ᾖ ἀνέφικτος ἡ διὰ τοῦ ὑπολοίπου ἀριθμοῦ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου (Ν. 8 Ἰουλίου 1838 ἀρθρ. 2).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον.

20. Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον.

Ὅσάκις ἔνεκεν ἐξαίρεσεως, ἀσθενείας ἢ ἀπουσίας τῶν δικαστῶν κωλύονται τοσοῦτοι δικασταὶ ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, ὥστε δὲν δύναται νὰ καταρτισθῇ δικαστήριον, ἢ ἐκ τῆς ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἐκδικάσεως ὑποθέσεως τινος γεννᾶται φόβος διασαλεύσεως τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, ζητεῖται ἡ παραπομπὴ ἀπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μὴ ἀρμόδιον· καὶ εἰ μὲν ζητεῖται ἡ παραπομπὴ διὰ λόγον ἐξαίρεσεως, ἀκολουθεῖται ἡ περὶ τὴν ἐξαίρεσιν τῶν δικαστῶν ἰσχύουσα διαδικασία, εἰ δὲ δι' ἀσθενείαν κτλ., ἐγ-

χειρίζεται ἡ περὶ τούτου αἵτησις εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅστις διορίζει εἰσηγητὴν καὶ τὴν δικάσιμον, καθ' ἣν γίνεται ἡ συζήτησις κλητευομένων τῶν διαδίκων, εἰ δὲ διὰ λόγον δημοσίας ἀσφαλείας δι' εἰσηγήσεως τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ. Ὁ δὲ Ἀρειος Πάγος, ἐὰν εὖρη βάσιμον τὴν αἵτησιν, προσδιορίζει ἐν τῇ ἀποφάσει τὸ δικάσον δικαστήριον, ὃ πρέπει νὰ ᾔηται ἰσόβαθμον καὶ ὁμοειδές. (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 49 καὶ ἐπόμενα). Σημειωτέον ὅτι, ἐὰν πάντα τὰ Ἐφετεῖα κωλύωνται νὰ δικάσωσι δίκην τινὰ, ἀναλαμβάνει τὰ καθήκοντα Ἐφετείου ὁ Ἀρειος Πάγος (Νόμου 8 Ἰουλίου 1838 περὶ ἐξαίρεσεως δικαστῶν ἄρθρ. 1). Τοῦ δικαστηρίου δὲ τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν συγχωρεῖται ὁλοκλήρου ἡ ἐξαίρεσις, οὐδ' ἡ κατὰ μέρος ἐξαίρεσις τοσούτων δικαστῶν, ὥστε νὰ ἀδυνατῇ ὁ ὑπολειπόμενος αὐτῶν ἀριθμὸς νὰ ἀποτελέσῃ νομίμως συντεθειμένον δικαστήριον (Νόμ. 8 Ἰουλίου 1838 ἄρθρ. 2).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ἀγωγή κακοδικίου.

21. Ἀγωγή κακοδικίου.

21. Ἀγωγή κακοδικίου χωρεῖ κατὰ τῶν ἐκ δόλου, ἀσυγγνώστου ῥαθυμίας ἢ ἀρνησιδικίας ζημιωσάντων τὸν διάδικον δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν δικαστικῶν αὐτῶν καθηκόντων, ἔτι δὲ τῶν διαιτητῶν (ἐξομοιουμένων κατὰ τοῦτο πρὸς τοὺς δικαστάς, (Πολ. Δικ. 56). Ὑπάρχοντα δὲ (οἷονδήποτε καὶ ἂν ᾔηται τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν ἀποζημιώσεως) αἱ μὲν κατὰ κλητῆρων, δικηγόρων, συμβολαιογράφων, διαιτητῶν, εἰρηνοδικῶν, γραμματέων ἢ παρέδρων εἰρηνοδικιακῶν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Πρωτοδικῶν. Αἱ δὲ κατὰ τῶν Πρωτοδικῶν καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς Εἰσαγγελέων ἢ ἀντεισαγγελέων καὶ τῶν δικαστικῶν γραμματέων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἐφετῶν. Αἱ δὲ κατὰ τῶν Ἐφετῶν καὶ Εἰσαγγελέων ἢ ἀντεισαγγελέων παρ' αὐτοῖς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου. Αἱ δὲ κατὰ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως ἢ ἀντεισαγγελέως παρ' αὐτῷ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ προσδιορισθεσομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης Ἐφετείου (Πολ. Δικ. 58). Ἐκκαλοῦνται δὲ αἱ μὲν

τῶν Πρωτοδικῶν ἀποφάσεις ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, αἱ δὲ τῶν Ἐφετῶν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, αἱ δὲ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐνώπιον τοῦ προσδιορισθεμένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου δικαστηρίου Ἐφετῶν, αἱ δὲ τῶν Ἐφετειῶν κατὰ προσδιορισμὸν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ἐνώπιον ἄλλου Ἐφετειοῦ, διοριζομένου ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης (Πολ. Δικ. 59).

Ἀκολουθεῖται δὲ ἡ ἐξῆς διαδικασία. Ὁ ζημιωθείς αἰτεῖται πρῶτον θεραπείαν παρὰ τοῦ ἀδικήσαντος αὐτὸν, ἀποτυχὼν δὲ ἐξαίτεται δι' ἀναφοράς (ἢν δύναται νὰ ὑποβάλλῃ καὶ δι' εἰδικοῦ πληρεξουσίου) παρὰ τοῦ δεκάσοντος τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ δικαστηρίου τὴν ἄδειαν τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ εἰς δίκην, ἐπισυνάπτονται δ' αὐτῷ τὰ ὑπάρχοντα τυχόν δικαιολογητικὰ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Τὸ δὲ δικαστήριον ἀποφαίνεται περὶ τῆς αἰτήσεως ἐν συμβουλίῳ (Πολ. Δικ. 60. Διατ. 8 Ἰουλίου 1838 περὶ ἀγωγῆς κακοδικίου). Ἐὰν δοθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἡ ἄδεια, ὀφείλει ἐντὸς μηνὸς νὰ κινήσῃ τὴν ἀγωγὴν· ἄλλως ἀπορρίπτεται αὐτεπαγγέλτως. Ἐὰν δ' ἀπορρίψῃ αὐτήν, ἐπιτρέπεται κατ' αὐτῆς ἔφεσις ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς διὰ τοῦ εἰσαγγελέως κοινοποιήσεως εἰς αὐτὸν τῆς ἀποφάσεως, ἐπιδιδομένη εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου· δὲν ἐπιτρέπεται δ' αἰτήσις ἀναίρεσεως. Καταδικάζεται δ' ὁ ἀποτυχὼν εἰς χρηματικὴν ποινὴν τὸ πολὺ διακοσίων δραχμῶν, ἐπιφυλαττομένου τοῦ δικαιώματος εἰς τοὺς ζημιωθέντας νὰ αἰτήσωσι τὴν ἀποζημίωσιν ἕνεκα τῶν ἐκ τούτου ζημιῶν.— Εἰς τὴν ἀγωγὴν ἐπισυνάπτεται ἡ χορηγοῦσα τὴν ἄδειαν ἀπόφασις. Δύναται δὲ νὰ πολογηθῇ ὁ ἐναγόμενος ἐπὶ κακοδικίᾳ ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, νάντικρούσῃ δὲ τὴν ἀπολογίαν αὐτοῦ ὁ ἐνάγων ἐντὸς ὅκτῳ ἡμερῶν (Carré quest. 1818 bis). Γίνεται δ' ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὰς γενικὰς περὶ ἐπιδόσεων ἀρχὰς (Carré quest. 1816)· ἀλλ' ὁσάκις ὁλόκληρον δικαστήριον ἐνάγεται, ἀρκεῖ ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς εἰς μόνον τὸν πρόεδρον (Πολ. Δικ. 61).

Σημειωτέον ὅτι, εἰ μὲν βάσις τῆς ἀγωγῆς εἶναι ὁ δόλος τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, ὀφείλει ὁ ἐνάγων νὰ ποδείξῃ οὐ μόνον ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ἐδίδασκεν αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡ προξηνηθεῖσα αὐτῷ ζημία ὑπῆρξεν ἀπόρροια τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως. Ὅθεν, ἐὰν κατέστρεψε μὲν ὁ δικαστὴς τὴν συνάλλαγματικὴν, εἰς ἣν ἐστήριξε τὰς αἰτήσεις αὐτοῦ ὁ διάδικος, ἀλλ' ἡ ἀγωγὴ ἀπερρίφθη ἕνεκα παραγραφῆς, ἅτε παρελθούσης τῆς πενταετίας, δὲν χωρεῖ ἀγωγὴ κακοδικίου,

διότι ὁ δῶλος τοῦ δικαστοῦ κατ'οὐδὲν συνετέλεσεν εἰς ζημίαν τοῦ δικαίου. Εἰ δὲ βᾶσις τῆς ἀγωγῆς εἶναι ἀσύγγνωστος ῥαθυμία, ὀφείλει νὰ ποδείξῃ, ὅτι ὁ δικαστὴς δὲν κατέβαλε τὴν προσοχὴν ἐκείνην, ἣν ὁ κοινότατος τῶν ἀνθρώπων ἤθελε καταβάλλει.—Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τοὺς πλείστους τῶν συγγραφέων δὲν χωρεῖ ῥαθυμία περὶ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ νόμου, οὐ μόνον διότι αὕτη εἶναι ἔργον δυσχερές, ἀλλὰ καὶ διότι οὐδεμία ὑπάρχει ἐγγύησις, ὅτι οἱ δικάσοντες τὴν ἀγωγὴν κακοδικίου ἔνεκα ῥαθυμίας περὶ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ νόμου, ἐρμηνεύσουσιν αὐτὸν ἀκριβέστερον ἐκείνου εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ βαρεῖα αὕτη μορφή.

Ἐπ'ἀρνησιδικίᾳ δὲ χωρεῖ ἀγωγή 1) ὡς ἂν ὁ δικαστὴς ἀρνεῖται νὰ ἐπιχειρήσῃ δικαστικὴν τινα πράξιν ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι δὲν ὑπάρχει διάταξις νόμου προβλέπουσα ῥητῶς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ἅτε τῆς νομοθεσίας ἐπιβαλλούσης τῷ δικαστῇ νὰ ἀναπληροῖ τὰ χᾶσματα τοῦ νόμου κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐρμηνείας· 2) ὡς ἂν ἀρνεῖται νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν ἐπὶ τινος αἰτήσεως ὡς παραλόγου ἢ ἀναξίας προσοχῆς· 3) ὡς ἂν, καίτοι ὠρίμου οὔσης τῆς ὑποθέσεως, δὲν προβαίνει εἰς ἐκδίκασιν αὐτῆς (Πολ. Δικ. ἄρθ. 57). Τοῦ νόμου ῥητῶς καὶ εἰδικῶς ὀρίζοντος τὰς περιπτώσεις ταύτας, ἔπεται, ὅτι ἀποκλείεται οἷσδε ἥποτε ἄλλος λόγος κακοδικίου (Α. Π. 357 τοῦ 40). "Ὅθεν δὲν χωρεῖ ἀγωγή κακοδικίου ἐπὶ τῇ βραδείᾳ ἐκδόσει τῆς ἀποφάσεως (Α. Π. 5 τοῦ 41). Παρεχομένου δὲ δικαιώματος εἰς ἔγερσιν ἀγωγῆς κακοδικίου ἐπὶ τῇ διαπράξει ἀδικίας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων δικαστικῶν, ἔπεται ὅτι δὲν χωρεῖ ἀγωγή ἐπὶ τῇ διαπράξει ἀδικίας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διοικητικοῦ καθήκοντος, ὅποιον φέρ'εἰπεν ὁ διορισμὸς ὑπογραμματέως. (Α. Π. 83 τοῦ 85).

Προστεθείσθω ὅτι, τοῦ νόμου ἀναγράψαντος τὰς τῆς ἀγωγῆς κακοδικίου διατυπώσεις εἰς ἱκανοποίησιν τοῦ ἰδιώτου ἔνεκα ζημίας προσγενομένης αὐτῷ ὑπὸ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, ἔπεται, ὅτι ἀποκλείεται πᾶν ἄλλο μέσον, διότι ἄλλως αἱ ἐγγυήσεις, ἃς ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ἀναγράψῃ ὑπὲρ τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν, ἤθελον εἶναι ἀπλήρωται. (Α. Π. 224 τοῦ 48, 23 τοῦ 71). Σημειωτέον δὲ ὅτι, τῆς διαδικασίας ταύτης ἀφορώσης εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ὡς ἀποβλεπούσης εἰς τὴν προφύλαξιν τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἀπὸ τῶν ἀπερισκέπτων τῶν διαδίκων κατὰδιδώξεων, οὐδ' αὐτὸς ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος δύναται νὰ παραιτηθῇ ῥητῶς ἢ σιωπηρῶς τῶν τῆς διαδικασίας ταύτης διατυπώσεων (Α. Π. 23 τοῦ 71). Σημειωτέον ἔτι ὅτι ἡ

αἰτήσεις θεραπείαι καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ κακοδικίου ἀφορᾷ εἰς τὴν δημασίαν τάξιν, ὅθεν, ἂν προηγήθῃ ἢ μὴ, ἐξετάζεται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης καὶ αὐτεπαγγέλτως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Διᾱδικοὶ καὶ ἡ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἐμφάνεισις αὐτῶν.

22. Δικαίωμα δικαστικῆς παραστάσεως. Ἀπόδειξις αὐτοῦ (νομιμοποιήσις). Προσεπίκλησις. — 23. Ὁμοδικία. — 24. Δικαστικὴ παράστασις ἐν ἰδίῳ ὀνόματι. (Παράστασις δημοσίου, δήμου, σωματείων, κοινοτήτων). — 25. Ἰσότης δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν διαδίκων. Ἀλλὰ προτιμότερον θέσεως ἐναγομένου. Ἐγγυήσεως καταβολὴ ἔνεκα ζημιῶν καὶ δαπανῶν. — 26. Πρόκλησις εἰς ἀγωγήν. — 27. Παρέμβασις.

22. Ὡς ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος δικαιούται νὰ παρασταθῇ εἰς ἀστικὴν δίκην μόνος ὁ προτείνων ἢ ὑπερασπίζων ἄμεσον αὐτοῦ ἰδιωτικὸν συμφέρον· ὅθεν δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ὁ μὴ προτείνων ἢ ὑπερασπίζων ἄμεσον αὐτοῦ ἰδιωτικὸν συμφέρον. Ἄρα ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου διεκδικοῦσα τὰ δοθέντα εἰς προῖκα τῷ συζύγῳ αὐτῆς πράγματα, ἅτε τῆς κυριότητος αὐτῶν ἀνηκούσης εἰς τὸν ἄνδρα (Α. Π. 155 τοῦ 62, 279 τοῦ 78), δύναται δὲ μόνον νὰ παρασταθῇ ἐὰν περιέλθῃ εἰς αὐτὴν ἡ πλήρης ἰδιοκτησία τῆς προικὸς διὰ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου αὐτῆς ἢ ἄλλως πως (Α. Π. 344 τοῦ 40). Δύναται ὅμως ὁ δανειστὴς κατ' ἐξαιρέσιν, καίτοι μὴ προτείνων ἄμεσον συμφέρον, (ἀλλὰ συμφέρον ἔμμεσον), νὰ ἐκτελῇ ἐν ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου τοῦ ὅλα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, καθ' ὅσον πρόκειται περὶ ἀπωλείας, διατηρήσεως ἢ ἀπολαύσεως τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀπαιτήσεων», (Πολ. Δικ. ἀρθρ. 1025)· ὅθεν καὶ νὰ ἐγείρῃ ἀγωγήν κατὰ τρίτου ὀφειλόντος εἰς τὸν ὀφειλέτην αὐτοῦ, ὅσάκις ὁ ὀφειλέτης ἀμελεῖ νὰ ἐγείρῃ αὐτήν· ἀλλ' εἰς ἐνίσχυσιν τῆς νομιμοποιήσεως αὐτοῦ ἀνάγκη τότε ὁ δανειστὴς νὰ προσεπικαλέσῃ καὶ τὸν ὀφειλέτην (Α. Π. ἀποφ. 2 τοῦ 83). Ἡ ἀπόδειξις δὲ ὅτι δικαιούται τις νὰ παρασταθῇ, καλουμένη

νομιμοποιήσας πρὸς τὴν δίκην, δύναται νὰ ἀπαιτηθῇ ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου κατὰ πάσαν στάσιν τῆς δίκης (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 67 καὶ 68)· ὅθεν καὶ ἡ ἀμφισβήτησις τῶν πραγματικῶν γεγονότων, εἰς ἃ ἐρείδεται αὕτη, δύναται νὰ γίνῃ καὶ μετὰ τὴν πρώτην συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲν ἄνατρεπομένου τοῦ δικαιώματος τούτου ἐκ τῆς ἐν ταῖς προτέραις συζητήσεσιν ἀποσιωπήσεως τῶν γεγονότων τούτων ὑπὸ τοῦ διαδίκου (Α. Π. 212 τοῦ 83)· δὲν δύναται ὅμως νὰ προταθῇ ἔνστασις νομιμοποιήσεως ὑπὸ τοῦ μὴ ἔχοντος νόμιμον συμφέρον (Α. Π. ἀπόφ. 6 τοῦ 1866).

Ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης ἐκπηγάζει ὅτι ἐνάγοντες ἢ ἐναγόμενοι, ὧν δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ ἡ ἀμφισβητεῖται τὸ δικαίωμα τοῦ ὑπερασπίζεσθαι ἐν τῷ δικαστηρίῳ τὴν δικαζομένην ὑπόθεσιν, ἢ ἐναγόμενοι διακατέχοντες τὸ περὶ οὗ ἡ ἀγωγὴ πρᾶγμα ἐν ὀνόματι ἄλλου, διακαίουσιν νὰ προσκαλέσωσι πρὸς ἐμφάνισιν καὶ συζήτησιν τοὺς μεταβιβάσαντας αὐτοῖς τὸ δικαίωμα ἢ τὴν ὑποχρέωσιν ἢ τοὺς ἐξ ὧν προέρχεται ἡ διακατοχὴ αὐτῶν. Τοῦτο καλεῖται *προσεπίκλησις*. (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 69).

Σημειωτέον ὅτι τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον, δηλονότι συμφέρον χρηματικὸν ἢ ἐπιδεκτικὸν χρηματικῆς ἐκτιμήσεως, ἀπορρέει συνήθως μὲν ἐκ τῆς παραβιάσεως ἰδιωτικῶν δικαιωμάτων, ἀλλ' ἐνίοτε προέρχεται καὶ ἐκ τῆς παραβιάσεως δημοσίων δικαιωμάτων, οἷον τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι. Οὕτω κατὰ τὸν ἐκλογικὸν ἡμῶν νόμον (ἄρθ. 67 καὶ 68) πᾶς ἐκλογεὺς ἢ ἐκλεξιμος, οὗ προσεβλήθη οἰονδήποτε ἄμεσον δικαίωμα, πηγάζον ἐκ τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, δύναται νὰ ἐγείρῃ καὶ ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων κατὰ τοῦ προσβαλόντος αὐτὸ ἀγωγὴν ἱκανοποιήσεως πρὸς ἔκτισιν χρηματικοῦ τιμήματος, ὅπερ δι' ἐκάστην ἀποδειχθουμένην παράβασιν τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ὁρίζεται εἰς δραχμὰς 350, οὐδέποτε ὅμως δύναται νὰ ἦναι διὰ τὸν αὐτὸν ἐνάγοντα κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἐναγομένου ἀνώτερον τοῦ πενταπλασίου τοῦ τιμήματος τούτου.

23. Σημειωτέον ὅτι δύνανται καὶ πολλοὶ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ κοινοῦ σκοποῦ νὰ κινήσωσι κοινὴν ἀγωγὴν, οὐ μόνον ἐὰν ἔχωσι κοινὸν δικαίωμα, συγχύριοι λ. χ. ὄντες κτήματος ἢ συγκληρονόμοι ἀδικορέτου περιουσίας, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἄλλως ἔχωσιν εἰς τὴν ἐκβασιν τῆς δίκης ἴδιον ἄμεσον συμφέρον ἕκαστος, προκύπτων ὅμως ἐκ τῆς αὐτῆς νομικῆς καὶ ἱστορικῆς αἰτίας (Πολ. Δικ. ἄρθ. 70 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρ.

537). "Οθεν δύνανται νὰ κινήσωσι κοινήν ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἢ ἱκανοποιήσεως οἱ διὰ τῆς αὐτῆς λέξεως ἐξυβρισθέντες ἢ διὰ τῆς αὐτῆς βολῆς λίθου ζημιωθέντες (Α. Π. 270 τοῦ 54). ἄλλὰ δὲν δύνανται νὰ κινήσωσι κοινήν ἀγωγὴν ὡς ὁμόδικοι δύο κληροδόχοι, ἐξ ὧν εἰς τὸν ἓνα μὲν ἐκληροδοτήθη ἅλλη οἰκία, εἰς τὸν ἄλλον δὲ ἅλλη, διεκδικοῦντες τὰς ῥηθείσας οἰκίας (Α. Π. 255 τοῦ 76). Δύνανται δὲ καὶ πολλοὶ νὰ ἐναχθῶσι διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς, ἐὰν ἔχωσι κοινήν ὑποχρέωσιν ἢ ἄλλως ἔχωσιν εἰς τὴν ἐκβασιν τῆς δίκης ἔμμεσον συμφέρον πηγάζον ἐκ τῆς αὐτῆς νομικῆς καὶ ἱστορικῆς αἰτίας. Οὕτω φέρ' εἰπεῖν δὲν δύνανται νὰ ἐναχθῶσι διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς ἐπὶ ἀποζημιώσει ἢ ἀναλαβοῦσα κατ' ἐργολαβίαν τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ λιμένας Ἐπιτροπὴ καὶ τὸ προκαλέσαν τὴν παῦσιν τοῦ ἔργου δημόσιον, διότι δὲν ὑφίσταται κοινὴ ὑποχρέωσις μεταξὺ τῶν συνεναγομένων, διότι δὲν συνεβλήθη μὲν τὸ δημόσιον, ἐν ᾧ συνεβλήθη ἡ ἐπιτροπὴ, οὐδὲν δὲ κοινὸν συμφέρον μεταξὺ ἐπιτροπῆς καὶ δημοσίου, τοῦ δημοσίου δυναμένου νὰ παρεμβληθῇ εἰς τὴν δίκην ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς (Α. Π. 77 τοῦ 1873). Ἀλλὰ δύνανται νὰ ἐναχθῶσι περὶ ἐγκαταλείψεως πλοίου δύο διάφορα ἀσφαλιστικὰ καταστήματα, διότι εἶναι κοινὴ ἡ νομικὴ καὶ ἱστορικὴ αἰτία, δηλονότι ἡ βλάβη τοῦ πλοίου καὶ ἡ ἀνικανότης αὐτοῦ πρὸς πλοῦν (Α. Π. 88 τοῦ 77). Ὡσαύτως δύνανται νὰ ἐναχθῶσι διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς οἱ ἐκ συστάσεως καταστρέψαντες τοὺς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος κατασκευασθέντας περὶ τὰς ἐπιδίκους γαίας χάνδακας καὶ ἀποβαλόντες αὐτόν ἐκ τῆς κατοχῆς τῶν γαίων (Α. Π. 59 τοῦ 74).

Σημειωτέον ὅτι, ἐὰν ἐκ πολλῶν κοινωνῶν τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος μόνον εἰς ἡ τινὲς ἐνάγωσι, τῶν ἄλλων μὴ θελόντων νὰ συμπράξωσι μετ' αὐτῶν, δύνανται οἱ ἐνάγοντες νὰ προσκαλέσωσιν ὑποχρεωτικῶς τοὺς μὴ θέλοντας εἰς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἐὰν ἡ διεξαγωγὴ τῆς δίκης ἢ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς προσελεύσεως αὐτῶν (Πολ. Δικ. 71). Ἐὰν δ' ἐκ πολλῶν κοινωνῶν τῆς αὐτῆς ὑποχρέωσεως ἐνήχθη εἰς μόνον ἡ τινὲς ἐνήγαγον αὐτόν, δύνανται οἱ ἐναγόμενοι νὰ προσκαλέσωσι τοὺς λοιποὺς εἰς συζήτησιν, ἐὰν ἡ ὑπὲρ αὐτῶν διεξαγωγὴ τῆς δίκης ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς προσελεύσεως αὐτῶν (Πολ. Δικ. 72). Ὡσαύτως δύναται πᾶς διάδικος (ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος) νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν δίκην εἰς ἐκεῖνον, καθ' οὗ δικαιούται νὰ

στρέψη ἀπαίτησιν ἐγγυήσεως ἢ ἀποζημιώσεως διὰ τὸ διαφειλονικούμενον πρᾶγμα (Πολ. Δικ. 73).

24. Ἄλλ' ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου ἐν ἰδίῳ ὀνόματι εἰς ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ μόνον ὁ ἔχων τὴν ἀπεριόριστον διαχείρισιν τῆς ἑαυτοῦ περιουσίας (Πολ. Δικ. ἀρθ. 74). Ὅθεν δὲν δύνανται νὰ παρασταθῶσιν αὐτοπροσώπως οἱ διατελοῦντες ὑφ'οἰανδήποτε ἐπιμέλειαν. Ἐξ αὐτῶν οἱ μὲν ἀχειράφετοι ἀνήλικοι καὶ οἱ ἀπηγορευμένοι δικαστικῶς ἢ ἐκ τοῦ νόμου παρίστανται διὰ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτῶν. Οἱ δὲ ἄσωτοι καὶ οἱ χειράφετοι ἀνήλικοι δύνανται μὲν νὰ παρασταθῶσι καὶ αὐτοπροσώπως, ἀλλ' ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς συναινέσεως τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἀντιλήπτορος· οἱ δὲ πτωχεύσαντες παρίστανται μὲν ἐν γένει διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διοριζομένων συνδίκων, οἵτινες καὶ διευθύνουσι τὴν περιουσίαν αὐτῶν· ἀλλ' ἀπόκειται εἰς τὸ δικαστήριον νὰ συγχωρήσῃ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὴν παρέμβασιν τοῦ πτωχεύσαντος· κατ' ἐξαίρεσιν δὲ μόνον παρίστανται αὐτοπροσώπως, ὡς αἰεὶ πρόκειται περὶ δικῶν, ἀναγομένων εἰς τὴν προσωπικὴν αὐτῶν κατάστασιν (οἷον τὴν ἡλικίαν, τὸν γάμον, τὸ ὄνομα, τὴν γενεαλογικὴν τάξιν κτλ.), ἥτις δὲν ἐνδιαφέρει τὴν ὁμάδα τῶν δανειστῶν. Κατὰ τὴν Πολ. ἡμῶν Δικον. (ἀρθ. ἐπίσης 74) καὶ αἱ γυναῖκες δὲν δύνανται νὰ παρασταθῶσιν ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ σύζυγος αὐτῶν ὡς πρὸς τὰ κτήματα, ἀ δὲν δύνανται νὰ διαθέσωσιν ἐλευθέρως· ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη οὐδεμίαν ἔχει παρ' ἡμῖν πρακτικὴν ἰσχύν, διότι τὰ μὲν ἴδια ἑαυτῶν κτήματα δύνανται πάντοτε νὰ διαθέσωσιν ἐλευθέρως κατὰ τὸ ἀστικὸν ἡμῶν δίκαιον, τὰ δὲ προικῶς κτήματα διαχειρίζει ὁ σύζυγος, ὅστις κατ' ἀκολουθίαν μόνος ἐνάγει καὶ ἐνάγεται περὶ αὐτῶν. Σημειωτέον ὅτι καὶ πάντες οὗτοι οἱ ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελοῦντες ἐπιτρέπεται κατ' ἐξαίρεσιν νὰ παρασταθῶσιν αὐτοπροσώπως εἰς ἀποτροπὴν ἐπικειμένου κινδύνου τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, οἷον εἰς ἀποτροπὴν τῆς συμπληρώσεως παραγραφῆς, εἰς ἀποτροπὴν ἀνατροπῆς δίκης κτλ. (Πολ. Δικ. ἀρθ. 74).

Ἐκ δὲ τῶν νομικῶν προσώπων τὸ μὲν δημόσιον ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, οἱ δὲ δήμοι ὑπὸ τῶν δημάρχων, τὰ δὲ ἀγαθοεργὰ καὶ ἄλλα δημόσια κατεστήματα καὶ τὰ σωματεῖα ὑπὸ τῶν προΐσταμένων τῆς κατὰ νόμον συγκεκριμένης διοικήσεως αὐτῶν. (Δ. 12 Μαΐου 1835 περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ παραστάσεως τοῦ δημοσίου, τῶν δήμων κτλ.). Αἱ δὲ κοινότητες τῶν νομῶν

Λαρίσης καὶ Ἀρτης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν Ξηροχωρίου καὶ Καλαμπάκας, ἔτι δὲ τῆς Λίμνης (πρωτεύουσας τοῦ δήμου Αἰγαίων τῆς ἐπαρχίας Χελκίδος) ἀντιπροσωπεύονται ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν κοινοτικῶν συμβουλίων (Ν. ΑΡΙΠ' τῆς 18 Ἀπριλίου τοῦ 1884 ἀρθρον 12 καὶ Ν. ΑΧΛΖ' τῆς 24 Δικ. 1887) (1).

Περὶ τοῦ δημοσίου σημειωτέον ἰδιαίτέρως ὅτι καὶ οἱ Οἰκονομικοὶ Ἐφοροὶ δικαιοῦνται μὲν νὰ ἀντιπροσωπεύωσι τὸ δημόσιον ἀλλὰ μόνον εἰς πρόκλησιν προσωρινῶν ἀσφαλιστικῶν μέτρων ὑπὲρ αὐτοῦ, ὀφείλοντες καὶ τότε νὰ γνωρίσωσι τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργόν, ἔτι δὲ δικαιοῦνται νὰ ἐγείρωσι καὶ ἀγωγὰς ἢ νὰ μεταχειρίζωνται τὰ νενομισμένα ἔνδικα μέσα, ἀλλὰ μόνον δυνάμει ἐιδικῆς ἐντολῆς τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ἐξεταζομένης καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. Ἀλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται ἡ ἐπίδοσις δικαγραφῶν εἰς τὸν Ἐφορον ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ δημοσίου (Ν. ΩΛΖ' τῆς 29 Ἀπριλ. 1880 ἀρθρα 1 καὶ 2). Δικαιοῦνται ἐπίσης οἱ ταμίαι νὰ ἀντιπροσωπεύωσι τὸ δημόσιον κατὰ τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀναφυσόμενας ἐριδας (Ν. ΥΛΣ' τῆς 29 Μαΐου 1871 ἀρθρ. 49), ἀλλὰ καὶ οὗτοι ὀφείλουσι νὰ γνωρίζωσι τὰς ἐνεργείας αὐτῶν ἐντὸς τριημέρου εἰς τὸν Ὑπουργόν (Ν. ΩΛΖ' ἀρθρ. 1).

Σημειωτέον ὅμως ὅτι οἱ δῆμοι καὶ τὰ λοιπὰ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς φιλανθρωπικὰ καταστήματα δὲν δύνανται νὰ

(1) Αἱ δὲ λοιπαὶ κοινότητες: Ἡ νομολογία ἐταλαντεύετο, μὴ ὑπαρχούσης περὶ τούτου ρητῆς διατάξεως τοῦ νόμου. Τὸ μὲν Ἐφετεῖον Ναυπλίας ἀπεφάνητο διὰ τῆς ἀποφ. 216 τοῦ 60 ὅτι, σιωπῆσας ὁ νομοθέτης, εἰκάζεται ὅτι ἠθέλησεν ἵνα ὁ τὸν ὅλον δῆμον ἀντιπροσωπεύων δήμαρχος ἀντιπροσωπεύῃ καὶ τὰς συγκροτούσας τὸν δῆμον μερικὰς κοινότητας. Ἀλλ' ἐπικρατεστέρα ὑπῆρξεν ἡ γνώμη ὅτι, τοῦ δημάρχου ὄντος ἀντιπροσώπου τῆς ὁλομελείας τοῦ δήμου κατὰ τὰ ἀρθρα 38 καὶ 40 τοῦ δημοτικοῦ νόμου, ὁ δικαιούμενος λαμβάνειν παρὰ τῆς ἐν τῷ δήμῳ κοινότητος καὶ οὐχὶ τοῦ δήμου (τοῦ δημοτικοῦ ταμείου) ὀφείλει νὰ πευθῇ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ κατὰ τῆς ὀφειλέτιδος αὐτοῦ κοινότητος ὡς αὐθυπάρχου κατὰ τὴν περιουσίαν ἡθικοῦ προσώπου καὶ οὐχὶ κατὰ τοῦ Δημάρχου, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ ὁμωνύμου δήμου (Α. Π. 12 τοῦ 45, 96 τοῦ 46, 185 τοῦ 47, 163 τοῦ 48, 306 τοῦ 52). Ἀντιπροσωπεύεται δὲ ἡ κοινότης ὡς ἡθικὸν πρόσωπον δι' ἰδίαν ἀντιπροσώπων διωρισμένων συν-φδὰ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ νόμου (Ν. 2 Κωδ. (10. 31). Ν. 3 Πανδ. (3. 4), δηλονότι ἐκλεγεγμένων ὑπὸ τῶν δύο τρίτων τῶν μελῶν τῆς κοινότητος (Α. Π. 171 τοῦ 83).

ἐπιχειρήσῃσι δίκην, ἄνευ τῆς προηγουμένης ἐγκρίσεως τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς. Ὅθεν πρὸς ἐπιχείρησιν δίκης ἀπαιτεῖται ἐγκρισις τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς. Καὶ ἡμεῖς μὲν φρονοῦμεν μετὰ καὶ τῆς παλαιότερας νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅτι ἐπιχειρήσεις δίκης εἶναι ἡ κατάρξις δικαστικοῦ ἀγῶνος, δηλαδὴ ἡ ἐγερσις ἀγωγῆς. ("Ἰδε ἡμετέρου Ὁδηγοῦ δημοσίων καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων § 33 σελ. 58 καὶ § 125 σελ. 289 σημ. 1). Ἀλλ' ἡ διοικητικὴ πρακτικὴ παρ' ἡμῖν (ἀκολουθήσασα τὴν γαλλικὴν πρακτικὴν) καὶ ἡ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν σταθερὰ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου (παρασυρθεῖσα ὑπὸ τῆς διοικητικῆς πρακτικῆς) παρεδέξαντο, ὅτι ἐπιχειρήσεις δίκης εἶναι καὶ ἡ παράστασις εἰς τὸ δικαστήριον τῶν νομικῶν προσώπων ὡς ἐναγομένων, ἔτι δὲ ὡς ἐκκαλούντων ἢ ἐκκαλουμένων κτλ. !! Ἐννοεῖται ὁμως ὅτι ἡ δοθεῖσα ἄδεια διὰ τὴν κυρίαν δίκην θεωρεῖται ἐκτεινομένη καὶ εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν συνδεομένας παρεπομένας καὶ παρεμπιπτούσας δίκας, ὅθεν δὲν ἀπαιτεῖται εἰδικὴ ἄδεια πρὸς ἀπαίτησιν τῶν καρπῶν ἢ τῶν τόκων, δοθείσης ἅπαξ τῆς ἀδείας πρὸς ἐγερσιν ἀγωγῆς, ἡ εἰδικὴ ἄδεια πρὸς ὑποβολὴν ἀνταγωγικῶν ἀπαιτήσεων, δοθείσης ἅπαξ τῆς ἀδείας πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἀγωγῆς. Οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία ὅτι ἔχουσι καὶ τὰ νομικὰ ταῦτα πρόσωπα τὸ δικαίωμα τῶν ἀνηλίκων καὶ ἀπηγορευμένων νὰ προβαίνωσιν εἰς δικαστικὴν ἐνέργειαν ἄνευ προηγουμένης ἐγκρίσεως, ὡς ἂν ἐπικρατεῖται ἄλλως κίνδυνος ἀπωλείας τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν.

25. Ἐχουσι δὲ οἱ διάδικοι ταῦτὰ δικαιώματα καὶ τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις. Καὶ δικαιοῦνται μὲν ἰδίως νὰ προσέρχωνται εἰς πάσας τὰς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ γινομένας διαδικαστικὰς πράξεις, νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ δικαστήριον ἐγγράφους αἰτήσεις περὶ τῶν ἰδίων ὑποθέσεων, νὰ συζητῶσιν ἐγγράφως καὶ προφορικῶς, ἢ νὰ παρίστανται διὰ πληρεξουσίων ὑποχρεοῦνται δὲ νὰ ἐμφανίζωνται εἰς τὸ δικαστήριον, ὡς ἂν προσκαλοῦνται αὐτοπροσώπως πρὸς τινὰ ἐξήγησιν. (Πολ. Δικ. ἀρθρ. 70). Ἀλλ' ἡ θέσις τοῦ ἐναγομένου εἶναι κρείττων τῆς τοῦ ἐνάγοντος κατὰ πολλὰ, κυριώτατα δὲ κατὰ τὰ ἐξῆς. α') Ὁ ἐναγόμενος ἀπαλλάσσεται, καίπερ μηδαμῶς ἀποδείξας τὰς ἐνστάσεις αὐτοῦ, ἐὰν μὴ ἀποδείξῃ ὁ ἐνάγων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ (Πολ. Δικ. ἀρθρ. 77). β') Ὁ ἐναγόμενος οὐδέποτε ὑποχρεοῦται εἰς ἐγγυοδοσίαν. Τοῦναντίον ὁ ἐνάγων ὑποβάλλεται ἐνίοτε εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τῆς καταβολῆς ἐγγυήσεως διὰ τὰς ἐνδεχομένας ζημίας

καὶ δαπάνας, ἧς μὴ δοθείσης δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ἐναγόμενος νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἀγωγὴν. Ἐχει δηλονότι ὁ ἐναγόμενος τὴν ἑστασιν τῆς ἐγγυοδοσίας. Καὶ γενικῶς μὲν ἐπιβάλλεται ἡ ὑποχρέωσις τῆς καταβολῆς ἐγγυήσεως εἰς τὸν ἄλλοδαπὸν, τὸν ἐνάγοντα ἡμεδαπὸν, (οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ἐνάγοντα ἄλλοδαπὸν) (Πολ. Δικ. ἄρθ. 77 καὶ 78), ὡς ἐνάγων δὲ θεωρητέος καὶ ὁ ἀνακόπτων τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως ὡς τρίτος (Chauveau sur Carré ζήτημα 698)· ἀπαλλάσσεται δὲ τῆς ὑποχρέωσεως ταύτης, ἐὰν ἔχῃ ἐν Ἑλλάδι ἀποχρῶντα ἀκίνητα κτήματα, 2) ἐὰν τοσοῦτον μέρος τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ ἦναι ἀδιαφιλονείκητον, ὅσον ἀποτελοῦσιν αἱ δαπάναι καὶ ἡ ἐνδεχομένη ζημία, 3) ἐὰν ἡ ἀγωγὴ αὐτοῦ προέρχεται ἐξ ἐμπορικῆς αἰτίας ἢ ἐκ συναλλαγματοικῆς. (Πολ. Δικ. ἄρθ. 79),

Ἄλλ' ἐγγύησις ἐπιβάλλεται ἐνίοτε καὶ εἰς ἡμεδαπὸν. Οὕτω κατὰ τὸ ἄρθρον 186 τῆς Πολ. Δικον. ἐπιτρέπεται τῷ δικαστῇ τὸ δικαίωμα, διατάσσοντι τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐν ταῖς κατεπειγούσαις ὑποθέσεσι, νὰ ἐπιβάλλῃ ἐγγύησιν εἰς βάρος τοῦ διαδίκου, ὑπὲρ οὗ διατάσσεται ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις. Κατὰ τὸ ἄρθρον 733 ἐπίσης νὰ διατάξῃ τὴν παροχὴν ἐγγυοδοσίας ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς ὑποθέσεσιν εἰς βάρος ἐπίσης τοῦ διαδίκου, ὑπὲρ οὗ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις. Ἐπίσης δύναται νὰ υποβληθῇ εἰς ἐγγυοδοσίαν ὁ ζητῶν συντηρητικὸν μέτρον (Πολ. Δικ. 1030), ὑποχρεωτικῶς δ' ὑποβάλλεται ὁ λαβὼν συντηρητικὸν μέτρον κατὰ τινος ἐμπορικοῦ πλοίου ἢ πλοιαρχοῦ (Πολ. Δικ. 1031).

26. Πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν χωρεῖ, 1) ὁσάκις ὁ προκαλούμενος, καίτοι μὴ διακατέχων τὸ περὶ οὗ ἡ πρόκλησις κτῆμα, καυχᾶται ὅτι ἔχει ἀξίωσιν ἐπ' αὐτοῦ, χορηγοῦσαν αὐτῷ τὸ δικαίωμα νὰ κινηθῇ δικαστικῶς κατὰ τοῦ προκαλοῦντος, 2) ὁσάκις ἐπίκειται κίνδυνος νὰ ματαιωθῇ παντελῶς διὰ τοῦ χρόνου ἑστασίς τις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς (Πολ. Δικ. 81). "Ὅθεν τὴν πρόκλησιν ἐν τῷ πρώτῳ θεματικῷ ἀπευθύνει ὁ κατέχων· κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύναται ὁ μὴ κατέχων κτῆμα τι νὰ ἐγείρῃ πρόκλησιν περὶ αὐτοῦ, ἅτε ἀπαρξδέκτου οὔσης δυνάμει τοῦ ἀστικοῦ νόμου (9 Βασιλ. (15.1) 9 Πανδ. (6.1) κατὰ τοῦ μὴ κατέχοντος τῆς περὶ διεκδικήσεως ἀγωγῆς. (Α. Π. ἀποφ. 111 τοῦ 73). Ἐκ τοῦναντίου ὁ κατέχων δύναται νὰ ἐγείρῃ αἰέποτε πρόκλησιν περὶ αὐτοῦ. "Ὅθεν καὶ ὁ κάτοχος δάσους δύναται νὰ ἐγείρῃ κατὰ τοῦ δημοσίου, καυχώμενου ὅτι εἶναι κύριον αὐτοῦ (Α. Π. ἀποφ. 175 τοῦ 74). Ἄλλ' ἐὰν

τὸ δημόσιον ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ προβῇ εἰς πρᾶξιν ἐπιτρεπομένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ νόμου, ἄσχετον δὲ πρὸς καύχησιν περὶ δικαστικοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῦ κτήματος, δὲν χωρεῖ πρόκλησις εἰς ἀγωγὴν. "Οθεν φέρ'εἶπεῖν δὲν χωρεῖ πρόκλησις, ἂν τὸ δημόσιον ἐκδώσῃ διάταγμα περὶ ἀπαλλοτριώσεως ἰδιωτικοῦ κτήματος ἕνεκα δημοσίας ἀνάγκης.

Σημειωτέον ὅτι τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν δικαστηρίων τῆς Γερμανίας (ὅθεν παρελήφθη ἡ περὶ προκλήσεως νομοθεσία) παρεδέξαντο κατὰ τὸ πλεῖστον ὅτι πρόκλησις εἰς ἀγωγὴν χωρεῖ οὐ μόνον κατὰ τοῦ καυχωμένου ὅτι ἔχει ἀξιώσιν ἐπὶ κτήματος, ὁ διακατέχει ὁ προκαλῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ καυχωμένου ὅτι ἔχει προσωπικὰς ἀξιώσεις κατὰ τοῦ προκαλοῦντος, τοῦ καυχωμένου φέρ'εἶπεῖν ὅτι εἶναι δανειστής τοῦ προκαλοῦντος. (Α. Π. 200 τοῦ 1850, 175 τοῦ 62. Ἐφετῶν ἀποφάσεις πλείεσται). Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἀντίθετοι ἀποφάσεις, οἷον ἡ ὑπ' ἀριθ. 236 τοῦ 1850 τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθ' ἧς μόνον ἐπὶ πραγματικῶν δικαιωμάτων χωρεῖ ἡ πρόκλησις.

Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ θέματι σκοπὸν ἔχει νὰ διασώσῃ ὁ προκαλῶν τὴν ἐνστάσιν αὐτοῦ, ἣν ἤθελεν ἀπολέσει, ἐπιβραδυνομένης τῆς ἀγωγῆς. Οὕτως ὁ ἐγγυητὴς προκαλεῖ, ὅπως, ἐγειρομένης ταχέως τῆς ἀγωγῆς, προτείνῃ τὴν ἐνστάσιν τῆς διζήσεως, πρὶν ἢ καταστῇ ὁ ὀφειλέτης ἄπορος, ὅπερ ὠφελεῖ αὐτόν, διότι ἄλλως, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποχρεώσεως, θὰ ἦτον ὑπόχρεως κατὰ τὸν ἀστικὸν νόμον νὰ ποδεῖξῃ ὅτι ἐρῶθύμησεν ὁ δανειστής καὶ ἕνεκα τῆς ῥαθυμίας αὐτοῦ περιῆλθεν εἰς ἀπορίαν ὁ ὀφειλέτης.

Ἡ πρόκλησις δέον νὰ περιέχῃ α') ἀκριβῆ σημείωσιν τῆς ἀξιώσεως, ἣν καυχᾶται ὅτι ἔχει ὁ προκαλούμενος, ἢ τῆς ἐνστάσεως τῆς κινδυνεύουσας νὰ ματαιωθῇ καὶ β') προθεσμίαν πρὸς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, ἥτις δὲν δύναται νὰ ᾔναι βραχυτέρα τῶν 30 ἡμερῶν, παρατείνεται δ' ἕνεκεν ἀποστάσεως κατὰ τὸ ἀρθρ. 195 (Πολ. Δικ. 83). "Οθεν δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ὀρισθῶσι τὰ γεγονότα, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἡ καύχησις, οὔτε τὸ εἶδος τῶν τῆς κυριότητος ἀξιώσεων τοῦ προκαλοῦμένου, ὥς μόνος οὗτος δύναται νὰ ὀρίσῃ διὰ τῆς ἀγωγῆς. (Α.Π. ἀποφ. 204 τοῦ 75 καὶ 12 τοῦ 78). Ὁ Ἀρείος Πάγος εἶπεν ὅτι, ἐὰν μὴ ὀρίζεται ρητῶς ἡ προθεσμία εἰς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ἄκυρος ἡ πρόκλησις (ἀπόφ. 175 τοῦ 62). ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐσφαλὴ ὁ Ἀρείος Πάγος, διότι ἰσχυρὰ μετὰ πρὸς ῥητὴν προθεσμίαν ἢ φράσιν ἐμπροθέσμως ἢ ἐντὸς τῆς

νομίμου προθεσμίας. (Πολ. Δικ. 82).—Ὁ δὲ προκαλούμενος δύναται ἢ νὰ κινήσῃ τὴν ἀγωγὴν, περὶ ἧς προκαλεῖται, ὅτε ἔχει πάντα τὰ δικαιώματα ἐνάγοντος, ἢ νὰ προσβάλλῃ δι' ἀπολογητηρίου ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῶν 30 ἡμερῶν τὸ παραδεκτὸν τῆς προκλήσεως, ἀμφισβητῶν τὴν τῆς προκλήσεως βάσιν ἢ προσβάλλων ἑνστασιν ἀκυρότητος τῆς προκλήσεως (Πολ. Δικ. 83). Σημειωτέον δὲ, ὅτι ὁ προκαλούμενος ὀφείλει ἐπὶ ποινῇ μὲν ἀποκλεισμοῦ νὰ προτείνῃ διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου αὐτοῦ ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῶν 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς προκλήσεως τὰς κατὰ τοῦ παραδεκτοῦ αὐτῆς ἐνστάσεις αὐτοῦ, νὰ ἀμφισβητήσῃ δηλονότι τὴν τῆς προκλήσεως βάσιν· ὅθεν πᾶσα ἀντίρρηση μεταγενεστέρα ἀφορῶσα εἰς τὴν βάσιν τῆς προκλήσεως ἐστὶν ἀπαράδεκτος (Α. Π. 204 τοῦ 75). Ἀλλ' ἑνστασιν περὶ ἀκυρότητος τῆς προκλήσεως ἔνεκα τῆς μὴ προσηκούσης περιγραφῆς τοῦ ἀντικειμένου ἢ ἀκυρότητος τῆς ἐπιδόσεως τῆς προκλήσεως δύναται νὰ προσβάλλῃ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ συνεδριάσει τῶν Πρωτοδικῶν δυνάμει τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 160 τῆς Πολ. Δικ. γενικοῦ κανόνος, καθ' ὃν αἱ ἐνστάσεις καὶ ἐπὶ ἀκροατηρίου δύνανται νὰ προταθῶσι τὸ πρῶτον. Δὲν δύναται ὅμως νὰ προσβάλλῃ καὶ τὴν ἀκυρωτικὴν ἑνστασιν κατ' ἔφεσιν, διότι ἡ διάταξις τοῦ νόμου, ὅτι ἡ πρόκλησις εἰς ἀγωγὴν πρέπει νὰ περιέχῃ ἀκριβῆ σημείωσιν τοῦ ἀντικειμένου τῆς προκλήσεως, ὥρισθη ἀπλῶς πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ προκαλουμένου, (ἵνα δηλονότι μάθῃ οὗτος διὰ τῆς προκλήσεως τὸ ἀντικείμενον, περὶ οὗ προκαλεῖται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν καὶ ἐτοιμάσῃ τὴν ὑπεράσπισιν αὐτοῦ), ὅθεν δὲν εἶναι δημοσίας τάξεως (Α. Π. 76 τοῦ 1875). Εἰρήσθω καὶ ὅτι ἡ κατὰ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς προκλήσεως ἑνστασις, δικαστικὴ οὖσα πράξις (ὡς ἀπευθυνομένη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ κηρυχθῇ ἀπαράδεκτος ἡ πρόκλησις), δεόν νὰ ὑπογράφηται ὑπὸ τινος τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 91 τῆς Πολ. Δικ. ἀναφερομένων προσώπων (δικηγόρων, ὁμοδίκων ἢ ἀδελφῶν) ἢ καὶ ὑπὸ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων τοῦ δημοσίου, ὅταν τοῦτο ἦναι τὸ ἐνιστάμενον (Α. Π. ἀπ. 204 τοῦ 75). Ἐχει δ' ὁ προκαλούμενος κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων καὶ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἐναγομένου κατὰ τοῦτο, ὅτι εἰς τὸν προκαλοῦντα ἐπίκειται τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως, ὅθεν καὶ μὴ ἀποδεικνύων ὁ προκαλούμενος τὴν κατὰ τῆς προκλήσεως ἑνστασιν ἀπαλλάσσεται, ἀπορρίπτομένης τῆς προκλήσεως, ἐὰν ὁ προκαλὼν δὲν δυνηθῇ νὰ ἀποδείξῃ τοὺς λόγους τῆς προκλήσεως αὐτοῦ.

27. Ὡς εἶδομεν ἄνωτέρω, ὁ ἀρχικὸς διαδίκος δικαιούται νὰ προσεπικαλέσῃ εἰς τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα τὸν μεταβιβάσαντα εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα ἢ τὴν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ, ὅπως ἀποδείξῃ τὸ ἔννομον αὐτοῦ συμφέρον πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος ἢ τὸν ἀληθῆ δικαιούχον, οὗ ἐν ὀνόματι κατέχει τὸ πρᾶγμα. Ἀλλὰ δικαιούται νὰ προσεπικαλέσῃ καὶ τὸν μὴ θελήσαντα νὰ συμπράξῃ εἰς τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς ὁμοδίκον αὐτοῦ, ὅσας εἰς εἶναι ἀνεφικτός ἢ διεξαγωγῇ τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος ἢ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως ἀνευ τῆς ἐπικουρίας αὐτοῦ, προκειμένου λ. χ. περὶ ἀδιαιρέτου δικαιώματος κυριότητος ἢ δουλείας· θεωρεῖται δὲ τότε ὁ μὴ ἐμφανισθεὶς ὡς ἐνούμενος μετὰ τοῦ προσεπικαλέσαντος αὐτὸν ἀρχικοῦ διαδίκου, ὅθεν θέλει ὠφελῆθῃ οὗτος, ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἀποβῇ ὑπὲρ τοῦ ὁμοδίκου αὐτοῦ. Οὐχ ἦττον, ἐὰν ὁ ἐμφανισθεὶς μετέλθῃ δόλον ἢ συμπαιγνίαν πρὸς βλάβην τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος, δικαιούται ὁ μὴ ἐμφανισθεὶς νὰ ἀνακόψῃ τὴν τυχὸν ἐκδοθεῖσαν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν (Πολ. Δικ. ἀρθ. 610).—Ἀλλὰ δικαιούται ὁ ἀρχικὸς διαδίκος καὶ νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν δίκην εἰς ἐκείνον, ὅστις ἐνέχεται εἰς ἀποζημίωσιν πρὸς αὐτόν, ἐὰν ἡττηθῇ δικαστικῶς· δικαιούται φέρ' εἰπεῖν, προκειμένης ἐκνικήσεως, ὁ ἐναγόμενος ὑπὸ τοῦ διεκδικούντος τὸ κτῆμα, ὃ ἡγόρασεν οὗτος, ἀνακοινώσῃ τὴν δίκην εἰς τὸν πωλητὴν, αἰτούμενος παρ' αὐτοῦ ἀποζημίωσιν ἐν ἣ περιπτώσει ἤθελεν ἀποδοθῇ τὸ κτῆμα εἰς τὸν ἐνάγοντα· δικαιούται ἐπίσης ὁ ἐνάγων ὡς ἐκδοχεὺς χρηματικῆς ἀπαιτήσεως νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν δίκην εἰς τὸν ἐκχωρήσαντα αὐτήν, ὅπως ἀντικρούσῃ τὸν ἐναγόμενον, ἰσχυρίζόμενον τυχὸν ὅτι ἐξεχωρήθη αὐτῷ ἀπαιτήσις ἀνυπάρκτος. Πρόδηλον δὲ ὅτι ἡ ἀνακοίνωσις εἶναι περιττὴ, ὅσας εἰς ὁ δικαιούμενος εἰς ἀνακοίνωσιν διαδίκος ἔχει πεποιθήσιν εἰς τὴν αἰσίαν ἐκβασιν τῆς δίκης.

Ἀλλὰ δικαιούται καὶ αὐτοκλήτως νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν δίκην, ὅπ' οὐδετέρου τῶν διαδίκων καλούμενος, ἐν ὅσῳ αὕτη διατελεῖ ἐκκρεμῆς, ὁ ἔχων ἔννομον συμφέρον εἰς τὴν ἐκβασιν τῆς δίκης, ὃ θεωρεῖ δύναμενον νὰ παραβλαφθῇ, ἐὰν μὴ μετὰσχῃ τῆς δίκης. Ὅθεν πρόδηλον ὅτι ὁ παρεμβαίνων ὀφείλει νὰποδείξῃ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἐννόμου αὐτοῦ συμφέροντος. Σημειωτέον ὅτι ὁ παρεμβαίνων ἢ ἐπιδιώκει αὐτοτελὲς δικαίωμα, ὅποτε μάχεται κατ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, (ὅτε ἡ παρέμβασις καλεῖται *curia*), ἢ ὑποστηρίζει ἀπλῶς τὰς προτάσεις τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων (ὅτε ἡ παρέμβασις καλεῖται *propositio*). Καὶ ἡ

μὲν κυρία παρέμβασις εἶναι δεκτὴ μόνον μέχρι τοῦ πέρατος τῆς συζητήσεως ἐνώπιον τοῦ πρωτοδίκου δικαστηρίου· ἐπιτρέπεται δὲ κατ'ἐξαίρεσιν καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐφεσίμως δικάζοντος δικαστηρίου, ὅσας οἱ δυνάμενοι νὰ παρεμβῇ ἔχει καὶ δικαίωμα τριτανakoπῆς (Πολ. Δικ. ἀρθ. 232 ἐν συνδ. πρὸς ἀρθ. 747)· ἀνάγκη δὲ νὰ φέρῃ ἡ κυρία παρέμβασις πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς, δηλονότι ἱστορικὸν ἢ ἱστορικὴν αἰτίαν, νόμιμον λόγον ἢ αἰτιολογικὸν καὶ αἰτήσιν, ὡς κατ'οὐσίαν μὴ διαφέρουσα τῆς ἀγωγῆς. Ἡ δὲ πρόσθετος εἶναι δεκτὴ κατὰ πάσαν στάσιν τῆς δίκης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Περὶ πληρεξουσίων καὶ ἐγγράφων πληρεξουσιότητος.

8. Περὶ πληρεξουσίων καὶ ἐγγράφων πληρεξουσιότητος.

28. Συγχωρεῖται νὰ παραστώσιν ὡς δικαστικοὶ πληρεξούσιοι ἄντι τοῦ διαδίκου ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων 1) οἱ δικηγόροι, 2) ὁ σύζυγος, οἱ ἀνιόντες καὶ κατιόντες, οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ κηδεσται μέχρι τοῦ δευτέρου βαθμοῦ, 3) οἱ συνδεδεμένοι πρὸς τὸν διαδίκον δι' ὁμοδικίας. (Πολ. Δικον. 91). Σημειωτέον δὲ, ὅτι αἱ μεταξὺ ἀδελφῶν γνησίων καὶ νόθων διακρίσεις τῶν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου περὶ κληρονομικῶν δικαιωμάτων διατάξεων δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς τὴν περὶ τῆς δι' ἀδελφοῦ ἐπιχειρήσεως δικαστικῶν πράξεων διατάξιν τοῦ ἀρθ. 91 τῆς Πολ. Δικ. ἅτε οὐδεμίαν διάκρισιν ποιουμένου μεταξὺ ἀδελφῶν γνησίων καὶ μὴ. Ὅθεν πᾶς ἀδελφός (γνήσιος ἢ μὴ γνήσιος, ἀμφιθαλὴς ἢ ἑτεροθαλὴς) δύναται νὰ διορισθῇ δικαστικὸς πληρεξούσιος τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. (Α. Π. 208 τοῦ 62). Δικαιουμένου ὅμως τοῦ ἀδελφοῦ ἀντιπροσωπεύῃ ἐπὶ δικαστηρίου ὡς πληρεξούσιος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοὺς ἀνεψιούς, ἔπεται ὅτι δὲν δύναται ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ ὡς ἐπίτροπον τῶν ἀνηλίκων αὐτῆς τέκνων (Α. Π. ποιν. ἀπόφ. 46 τοῦ 74). Αὐτόδηλον ὅμως ὅτι ἀποκλείονται τῆς δικαστικῆς πληρεξουσιότητος καὶ ἐκ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ὁμοδίκων οἱ τυχὸν ἐστερημένοι τοῦ δικαιώματος τῆς δικαστικῆς παραστάσεως, δηλονότι οἱ ἀνήλικοι καὶ ἀπηγορευμένοι. — Ἐνώπιον δὲ τῶν Εἰρηνοδικείων δύναται νὰ παραστῇ πᾶς πολίτης Ἕλλην ὡς δικαστικὸς πληρεξούσιος, πλὴν ἐὰν ὑπάρχωσι διωρισμένοι παρὰ τῷ Εἰρηνοδικεῖω πέντε δικηγόροι, ὅτε ἡ δικαστικὴ πληρεξουσιότης ἐπι-

τρέπεται ὡς καὶ ἐνώπιον τῶν ἄλλων δικαστηρίων εἰς μόνους τοὺς δικηγόρους. (Ν. τῆς 22 Φεβρ. 1847 περὶ παραστάσεως ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικῶν κτλ). Ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐπίσης ὑποθέσεων (δικαζομένων τανῦν ὑπὸ τῶν Πρωτοδικῶν) δύναται πᾶς τις νὰ παραστή ὡς δικαστικός πληρεξούσιος δυνάμει τοῦ Διατ. τῆς 10 Νοεμβρίου 1836, καθ' ὃ «καὶ παρὰ τοῖς δικαστηρίοις τῶν Πρωτοδικῶν καὶ Ἐφετῶν, ὅσας τις ταῦτα δικάζουσιν ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, δύναται πᾶς Ἕλλην νὰ παρίσταται ὡς πληρεξούσιος».

Τοῦ δικαστικοῦ πληρεξουσίου χρέος εἶναι νὰ νομιμοποιήσῃ ἑαυτὸν, τουτέστι νὰποδείξῃ τὴν πληρεξουσιότητα αὐτοῦ. Ἀλλὰ διὰ τὰς δικαστικὰς πράξεις, ἃς ἐπιχειρεῖ ἐν τῇ προδικασίᾳ μέχρι τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον (συμπεριλαμβανομένης), τεκμαίρεται ἡ νομιμοποίησις, ὅθεν εἶναι ἀπηλλαγμένος ὁ πληρεξούσιος τῆς ὑποχρέωσεως νὰποδείξῃ αὐτήν. Σημειωτέον ὅμως ὅτι οὐ μόνον διὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου διαδικασίαν ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐνεργουμένας πράξεις δεόν κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν γενικῶς γνώμην⁽¹⁾ ὁ ἐπιχειρῶν αὐτὰς ἀντὶ τοῦ διαδίκου πληρεξούσιος νὰ ᾖ καὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ 91 ἄρθρῳ ἀναφερομένων προσώπων, δηλαδὴ ἀδελφός, ὁμόδικος ἢ δικηγόρος. Ἀλλ' ὡς ὀρθῶς ἀπεφάνητο ὁ Ἄρειος Πάγος, ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ὑπὸ ἄλλου πληρεξουσίου ἐπιχείρησις αὐτῶν, ὅσας τις ὁ μὲν διάδικος ἀδυνατεῖ νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸς οὗτος τὴν πρᾶξιν (λ. χ.

(¹) Ὁ μακαρίτης Πατὴρ μου (οὗ ἡ γνώμη ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινα χρόνον ἐν τῷ Ἐφετεῖῳ Ναυπλίας) ἐγνωμάτευσεν ὅτι, τῶν κεφαλαίων Ζ' καὶ Η' τοῦ τρίτου βιβλίου τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας διαλαμβανόντων περὶ τῶν κατὰ τὴν Δικονομίαν παραγινομένων ἀνθρώπων καὶ ὡς ἀντιδίκων ἢ ὡς πληρεξουσίων τῶν ἀντιδίκων ἐμφανιζομένων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, τὸ εἰς τὰς περὶ τούτων γενικὰς διατάξεις ὑπαγόμενον ἄρθ. 91 θεωρητέον ὅτι διαλαμβάνει περὶ μόνης τῆς πληρεξουσιότητος τῆς δεδομένης πρὸς ἐμφάνισιν ἀντὶ τοῦ διαδίκου αὐτοῦ ἐν τῷ δικαστηρίῳ, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς πληρεξουσιότητος, τῆς δεδομένης δι' εἰδικὰς πράξεις ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, ἡτις πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὑπακτέα εἰς τὰ περὶ ἐντολῶν ἐν τῷ ἀστικῷ νόμῳ ὀριζόμενα κατὰ τὸ ἄρθ. 99 τῆς Πολ. Δικον. Ὅθεν ἡ εἰδικὴ ἐντολὴ, ἡ δεδομένη πρὸς τρίτον ὑπὸ διαδίκου νὰ ὑπογράψῃ ἀντ' αὐτοῦ ἀγραμμάτου ὄντος δικόγραφον κοινοποιητέον τῷ ἀντιδίκῳ, ἔχει κύρος καὶ ἐπομένως ἔγκυρος εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ λαβόντος τὴν ἐντολὴν ὑπογραφή αὐτοῦ· οὐδαμῶς δ' ἀπαιτεῖται νὰ ἀποδεικνύηται δι' ἐγγράφου ἡ δοθεῖσα ἐντολὴ, ἀρκούντως ἀποδεικνυμένη διὰ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ ἐντολεὺς ἐνέκρινε τὸ πραχθὲν, δυνάμει τοῦ Νόμου 5 Πανδ. 46. 8 (Β. 9. 11).

ἀγράμματος ὃν ἀδυνατεῖ νὰ ὑπογράψῃ τὸ ἔγγραφο τῆς ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως, δι' ἧς προσβάλλει τὴν κοινοποιηθεῖσαν αὐτῷ ἀπόφασιν), ἀνέφικτον δ' ἀποβαίνει αὐτῷ νὰ προσφύγῃ εἰς τι τῶν προσώπων τοῦ 91 ἄρθρου, διότι ἐν ᾧ τόπῳ διαμῖναι δὲν ὑπάρχει τοιοῦτο πρόσωπον.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ πρὸς ἐπίδοσιν δικογράφων παραγγελία, ὡς οὐσι-
ῶδες στοιχεῖον τῆς κοινοποιήσεως αὐτῶν, δύναται νὰ τελεσθῇ εἴτε
ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διαδίκου, εἴτε ὑπὸ τινος τῶν δυναμένων κατὰ τὸ 91
ἄρθρον τῆς Πολ. Δικ. νὰ διορισθῶσι πληρεξούσιοι, δηλονότι δικηγό-
ρου, ὁμοδίκου ἢ ἀδελφοῦ, ἔπεται ὅτι ἡ ὑπὸ ἄλλου τυχόν πληρεξου-
σίου τελεσθεῖσα παραγγελία εἶναι ἀκυρὸς καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἡ
ἐπὶ τῇ βάσει τοιαύτης παραγγελίας ἐνεργηθεῖσα ἐπίδοσις (Α. Π. 40
τοῦ 58), πλὴν ἐὰν, ὡς εἵπομεν, ἐπιτάσῃ ἀνάγκη ἀναπόφευκτος
τὴν ὑπὸ ἄλλου ὑπογραφὴν τῆς παραγγελίας. Ἄλλ' ἡ ὑπὸ τῶν ἄρθρων
937 καὶ 938 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας διατασσομένη προσαγωγή
τῶν ἀποδείξεων τῶν δανειστῶν κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς κατατάξεως διαδι-
κασίαν πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον ὡς πράξις ἐξώ-
δικος καὶ οὐχὶ δικαστικῆς δύναται νὰ τελεσθῇ ὑπὸ οἰουδήποτε πρὸς
τοῦτο ἐντεταλμένου (Α. Π. 197 τοῦ 82). Ὡσαύτως ἡ περὶ πληρω-
μῆς ἐπιταγή. (Α. Π. 24 τοῦ 83. Κατ' ἀρχαιότεραν ἀπόφασιν τοῦ
Ἀρείου Πάγου, τὴν 230 τοῦ 77, εἶναι καὶ αὕτη δικαστικὴ πράξις).

Χορηγεῖται δὲ ἐν γένει μὲν ἡ δικαστικὴ πληρεξουσιότης διὰ προ-
φορικῆς ἐπ' ἀκροατηρίου δηλώσεως (ἥτις καταχωρίζεται ἐν ταῖς πρα-
κτικαῖς) ἢ διὰ πληρεξουσίου, ἥτοι συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, πε-
ριλαμβανόντος 1) τὸ ὄνομα τοῦ ἐντολέως, τοῦ πληρεξουσίου, εἴτε δὲ
καὶ ἀντιπροσώπου τινός (ὑποκαταστάτου δηλ. τοῦ πληρεξουσίου) δι'
ἐνδεχόμενον κώλυμα, 2) τὴν περιγραφὴν τῶν ὑπὸ δίκην ἀντικειμένων
καὶ ὑποθέσεων, περὶ ὧν ἡ πληρεξουσιότης, 3) τὸ ὄνομα τοῦ δικαστη-
ρίου, παρ' ᾧ συζητηθήσεται ἡ ὑπόθεσις, εἴτε δὲ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς
ἐκδόσεως αὐτοῦ. Ὅθεν δὲν δύναται ἡ πληρεξουσιότης νὰ δοθῇ ἢ ἀπο-
δειχθῇ κατ' ἄλλον τρόπον (Α. Π. 182 τοῦ 50, 108 τοῦ 70, 305
τοῦ 87). Ἄλλ' ἡ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συνταχθεῖσα πληρεξουσιότης ἔχει
κῦρος καὶ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου γενομένη, ὅσάκις ἐν ᾧ τόπῳ συνε-
τάχθη ἐπιτρέπεται αὕτη, δυνάμει τοῦ ἀ-θρ. 386, καθ' ὃ ὁ τύπος τοῦ
ἐγγράφου κανονίζεται κατὰ τοὺς ἐν ᾧ τόπῳ καὶ χρόνῳ ἐξεδόθη ἐσ-
χύοντας τύπους (Α. Π. 18 τοῦ 46, 430 τοῦ 52, 213 τοῦ 85).
Δυνατὸν δὲ νὰ χορηγῇται τῷ πληρεξουσίῳ διὰ τοῦ συμβολαιογραφί-

κού ἑγγράφου καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ διορίζειν ἕτερον πληρεξούσιον ἀντ' αὐτοῦ. (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 93). Ἄλλ' αἱ δημόσιαι ἀρχαὶ δύνανται νὰ διορίσωσι δικηγόρον τινὰ δικαστικὸν πληρεξούσιον αὐτῶν εἰς διεξαγωγὴν δίκης τινὸς καὶ δι' ἀπλῆς ἐπὶ ἀσήμευ χάρτου παραγγελίας, ἐχούσης ὅμως τὰ ἄλλα τῆς πληρεξουσιότητος προσόντα, ἥτοι προσηκόντως κεχρονολογημένης, ὀριζούσης τὴν ὑπόθεσιν περὶ ἧς ἡ πληρεξουσιότης κτλ. (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 94).

Διακριτέον ὅμως τῆς δικαστικῆς πληρεξουσιότητος τὴν ἐντολὴν περὶ διορισμοῦ πληρεξουσίου, διότι ἡ πρὸς τοῦτο ἐντολὴ χορηγεῖται καὶ δι' ἰδιωτικοῦ ἑγγράφου. Διὸ ἔχει κατὰ τοῦτο κύρος καὶ ἀπλῆ ἐπιτολὴ, δι' ἧς ἐντέλλεται ὁ ἐπιστέλλων ἕτερον νὰ διορίσῃ κατὰ τὸν νόμιμον τρόπον, ἥτοι διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἑγγράφου ἢ διὰ δηλώσεως προφορικῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, δικηγόρον τινὰ ὡς δικαστικὸν πληρεξούσιον (Α. Π. 69 τοῦ τοῦ 69). Οὐδεμίαν δ' ἀνάγκην ὁ πρὸς δὴν ἡ ἐντολὴ νὰ ἦναι δικηγόρος, ὁμόδικος ἢ συγγενής, διότι μόνον ὁ διορισθησόμενος πληρεξούσιος πρέπει νὰ ἦναι τοιοῦτος (Α. Π. 337 τοῦ 75, 40 τοῦ 83).

Σημειωτέον δὲ ὅτι μεταξὺ τοῦ κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον ἐντολοδόχου καὶ τοῦ κατὰ τὴν Πολ. Δικ. πληρεξουσίου ὑπάρχει διαφορὰ καὶ κατὰ τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις πρὸς τὸν ἐντολέα. Ὁ πληρεξούσιος ἔχει μὲν πάντα τὰ δικαιώματα καὶ πάσας τὰς ὑποχρεώσεις ἐντολοδόχου, ἀλλ' ἔχει καὶ εἰδικὰ τινὰ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις. Καὶ πρῶτον ὀφείλει νὰ δώσῃ λόγον περὶ τῶν χάριν τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης δοθεισῶν αὐτῷ προκαταβολῶν καὶ νὰ ἀποδώσῃ τὰ περιελθόντα εἰς χεῖρας αὐτοῦ ὡς δικαστικοῦ πληρεξουσίου ἑγγραφα τοῦ ἐντολέως αὐτοῦ· φέρει δὲ εὐθύνην διὰ πᾶσαν περὶ αὐτοῦ ἐπιζήμιον εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ ἐντολέως, ἔστω καὶ ἐὰν ἡ ῥαθυμία αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἐλαφρὰ (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 99.) Κατ' ἐξαιρέσειν οἱ δικηγόροι ἐνέχονται μόνον ὡς πληρεξούσιοι διὰ δόλον καὶ ἀσύγγνωστον ῥαθυμίαν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐλαφρὰν, δυνάμει τῆς εἰδικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 56 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Τῆς πληρεξουσιότητος ὑπάρχουσι διάφορα εἶδη. Ἡ ἀπλῆ ἢ κοινὴ πληρεξουσιότης, περὶ ἧς πραγματεύεται τὸ ἄρθρον 95, παρέχει τὸ δικαίωμα εἰς τὸν πληρεξούσιον νὰ παριστᾷ ἐπὶ δικαστηρίου τὸν δόντα τὴν πληρεξουσιότητα, ἰδίως δὲ νὰ ἐπιχειρῇ πάσας τὰς κυρίας καὶ ἐν παρῶν πράξεις. Ὅθεν καὶ νὰ ἀποδέχεται τὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν

(Α. Π. 346 τοῦ 40), νὰ ἐπιχειρῇ πάσας τὰς πράξεις τὰς ἀναγομέ-
 νας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δι' ἡν ἐδόθη δίκην ἀποφάσεως (Α. Π. 1 τοῦ
 44, 170 τοῦ 51), καὶ κατ' ἀκολουθίαν νὰ ἐκποιῇ τὰ κτήματα τοῦ
 ὀφειλέτου, μὴ ἀπαιτουμένης πρὸς τοῦτο εἰδικῆς πληρεξουσιότητος
 (Α. Π. 233 τοῦ 70), νὰ προσβάλλῃ δι' ἐνδίκων μέσων τὴν ἀπόφασιν
 τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ παρίσταται ὡς πληρεξούσιος (Α. Π. 66 τοῦ
 36, 48 τοῦ 42, 94 τοῦ 51, 21 τοῦ 54), ἐπὶ δὲ τὸ δικαίωμα νὰ ἐπάγῃ
 ὄρκον (Α. Π. 25 τοῦ 66). Ἀλλ' ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ ἀρθρ. 97 εἰδικὴ
 πληρεξουσιότης πρὸς ἐπιχείρησιν συμβιβασμῶν, ὅθεν καὶ πρὸς ἀμοι-
 βαίαν παραίτησιν ἐκκρεμῶν αἰτήσεων ἀναιρέσεως, δι' ἧς ἀποπερατοῦ-
 ται ἡ ὑφισταμένη δίκη (Α. Π. 135 τοῦ 86), πρὸς παραίτησιν ἐνδί-
 κου μέσου ἢ τῆς δίκης ἢ τῆς ὀρκοδοσίας διαδίκων ἢ μαρτύρων καὶ
 ἐπομένως καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν, ὅταν αὕτη συνεπιφέρῃ παραίτησιν ἐν-
 δίκου μέσου καὶ ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως (Α. Π. 1 τοῦ 46, 170
 τοῦ 51), πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῆς κακοδικίου, πρὸς παραλαβὴν χρημά-
 των, δικαιογράφων (ἤτοι ἐγγράφων παρεκτικῶν δικαιωμάτων) καὶ
 ἄλλων πραγμάτων, πρὸς ἐνέργειαν τοῦ ἐκτάκτου μέσου τῆς αἰτή-
 σεως ἀναιρέσεως ἢ ἀνὰ ψηλαφήσεως. Ἀλλ' ἀπαιτουμένης εἰδικῆς πλη-
 रेξουσιότητος πρὸς ἐνέργειαν τοῦ ἐκτάκτου μέσου τῆς ἀναιρέσεως,
 δὲν ἔπεται ὅτι εἶναι ἄκυρον τὸ ἀναιρετήριον τὸ συνταχθὲν ὑπὸ δικη-
 γόρου, μὴ κεκτημένου εἰδικὴν πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότητα, ὡς αἰεὶ
 ἐνεκρίθη εἴτα ἡ τοῦ πληρεξουσίου πράξις ὑπὸ τοῦ διαδίκου, παρασχόν-
 τος μεταγενεστέρως τὴν ἀπαιτουμένην εἰδικὴν πληρεξουσιότητα (Α.
 Π. 37 τοῦ 50, 16 τοῦ 65, 154 τοῦ 80, 223 τοῦ 81, 34 τοῦ 90)
 Contra αἱ ἀποφάσεις Ἀρείου Πάγου 78 τοῦ 49, 215 τοῦ 67, 34
 τοῦ 73, 138 τοῦ 78, 143 τοῦ 79, (μηδαμῶς ὀρθαί κατὰ τὴν γνω-
 μὴν ἡμῶν), καθ' ἃς ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ ὁ δικηγόρος εἰδικὴν πληρε-
 ξουσιότητα κατὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀναιρετηρίου, καθισταμένου
 ἄλλως ἄκυρου. Αὐτόδηλον δὲ ὅτι ἡ παρασχεθεῖσα τινὶ πληρεξου-
 σιότης τοῦ δανείζειν χρήματα δὲν συνεπάγεται καὶ τὸ δικαίωμα εἰς
 ἀνάληψιν τῶν δανειζομένων χρημάτων (Α. Π. 348 τοῦ 55). Γενικὴ
 δὲ πληρεξουσιότης ὀνομάζεται ὑπὸ τῆς πολιτικῆς δικονομίας (ἀρθρ.
 96) αὕτη ἡ ἀπλή ἢ καινὴ πληρεξουσιότης γενικευομένη, ἥτοι παρε-
 χομένη ὑπὸ τοῦ χορηγοῦντος πληρεξουσιότητα δι' ἀπάσας τὰς δικα-
 στικὰς διαφορὰς ἃς ἔχει ἢ θέλει ἔχει, οὐχὶ δὲ μόνον δι' ὠρισμένην δι-
 κὴν ἢ ὠρισμένον δικαστήριον.

Σημειωτέον ὅτι ἡ ἀπλῆ ἢ κοινὴ πληρεξουσίου παρέχει τῷ πληρεξουσίῳ τὸ δικαίωμα νὰ παραλαμβάνῃ τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν δίκην, δι' ἣν ἐδόθη δικόγραφα, δηλονότι ὁ πληρεξούσιος ἔχει καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικλήτου (Α. Π. 252 καὶ 308 τοῦ 63, 164, 281, καὶ 398 τοῦ 64, 45, 136 καὶ 204 τοῦ 65, 203 καὶ 262 τοῦ 66, 280 τοῦ 67, 239 τοῦ 77). Ὅθεν ὁ πληρεξούσιος τῆς πρωτοδίκου δίκης ἐγκύρως παραλαμβάνει τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν (Α. Π. 308 τοῦ 63, 164 τοῦ 64, 280 τοῦ 67).

Ἄλλ' ὁπόταν ἐν τινὶ δίκῃ διορισθῶσι πλείονες τοῦ ἐνὸς πληρεξούσιοι, ἐνεργεῖ ἕκαστος αὐτῶν κατ' ἰδίαν ἐγκύρως, ὡς αἰεὶ ῥητῶς δὲν ὠρίσθη ὅτι ὀφείλουσι νὰ ἐνεργῶσιν ὁμοῦ πάντες (Α. Π. 9 τοῦ 80), ἀλλ' ὁπόταν ὁ διορισμὸς τῶν πληρεξουσίων γίνῃ κατὰ διάφορον χρόνον, ὁ τελευταῖον διορισθεὶς εἶναι ἐπικρατέστερος Α. Π. (257 τοῦ 82).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σαφῶς καθίσταται ὅτι ὁ μὴ λαβὼν πληρεξουσιότητα δὲν δικαιούται νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου, ὅθεν καταδικαστέος προσωπικῶς εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν δικαστικῶν δαπανῶν ἀνευ βλάβης τῶν δικαιωμάτων τοῦ διαδίκου (Α. Π. 39 τοῦ 49). Δύναται δὲ νὰ ἐξετασθῇ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν τὸ τῆς νομιμοποιήσεως τοῦ πληρεξουσίου ζήτημα (Α. Π. 197 τοῦ 75), ὀφείλει δ' ὁ παριστάς ἑαυτὸν ὡς πληρεξούσιον νὰ ποδείξῃ ὅτι ἐδόθη αὐτῷ νομίμως ἢ πρὸς ἀντιπροσώπευσιν ἐντολὴ (Α. Π. 171 τοῦ 83). Ἀναίρετά δὲ ἡ ἀπόφασις, καθ' ἣν δικηγόρος ἀντεπροσώπευσεν, μὴ χορηγήσαντα αὐτῷ πληρεξουσιότητα (Α. Π. 276 τοῦ 76).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Διαιτηταί.

29. Διαιτηταί.

29. Οἱ δυνάμενοι νὰ διαθέσωσιν ἐλευθέρως τὴν περιουσίαν αὐτῶν δικαιούνται νὰ διορίσωσι διαιτητὰς διὰ συνυποσχετικοῦ (ἤτοι διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου ἢ δηλώσεως καταχωριζομένης ἐν τοῖς πρακτικοῖς) εἰς ἐκδίκασιν τῶν δεκτικῶν συμβιβάσμου διαφορῶν αὐτῶν. Δὲν δύνανται ἐπομένως νὰ διορίσωσι διαιτητὰς οἱ ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελοῦντες (πλὴν ὡς πρὸς τὸ μέρος τῆς περιουσίας ὃ διαχειρίζονται) καὶ τὰ δημόσιον, αἱ κοινότητες, αἱ μοναὶ καὶ τὰ ἄλλα δημόσια κα-

ταστήματα καὶ σωματεῖα, ἀπερ χρῆζουσι τῆς ἀδείας τῆς ἀρχῆς (Πολ. 105 καὶ ἐπ.). Ἐν δὲ ταῖς ἀφορώσαις εἰς τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς συναλλαγματικὰς διαφοραῖς δικαιοῦται ὁ ἐνάγων, ἀνθελῆ, καὶ νὰ ἐκβιάσῃ τὴν σύστασιν διαιτητικοῦ δικαστηρίου. (Πολ. 106). Ἀλλὰ τότε βῆτῳ ὁρίζει ὁ νόμος (Πολ. 109) ὅτι διορίζει ἕκαστος διάδικος ἓνα ἢ πλεονάς διαιτητὰς, δικαιοῦται δ' ὁ ἐνάγων νὰ προσδιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν διορισθησομένων διαιτητῶν· ὁ δὲ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν διορίζει ἐπιδιαιτητὴν, ὅστις μετέχει μόνον τῆς συζητήσεως, ἐπαναλαμβανομένης, ἐὰν ἐγερθῇ διχογνωμία μεταξὺ τῶν διαιτητῶν (βεβαιουμένη κατὰ τὴν ἀπόφασιν 307 τοῦ 61 τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐγγράφως, δηλονότι διὰ πρακτικοῦ τῶν διαιτητῶν ἢ δι' ἐγγράφου ἀποφάσεως ἢ δι' οἰουδήποτε ἄλλου ἐγγράφου, ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τῶν διαιτητῶν).

Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸν ἐμπορικὸν νόμον (ἀρθ. 51) αἱ ἐκ τῆς ἐταιρίας μεταξὺ συνεταίρων διαφοραὶ δικάζονται ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ διαιτητῶν, διοριζομένων ὑπὸ τῶν διαδίκων δι' ἐγγράφου ἢ διὰ προφορικῆς δηλώσεως τῶν διαδίκων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἢ, ἂν οἱ διάδικοι δυστροπῶσι, διοριζομένων ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου· ἀλλὰ κατὰ τὴν σταθερὰν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ διάταξις αὕτη προσήκον νὰ θεωρηθῇ καταργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ 108 ἀρθρου τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, καθ' ὃ ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς ὑποθέσεσι παρέχεται τῷ ἐνάγοντι ἐκλεκτικὸν δικαίωμα ἢ νὰ προκαλῇ σύστασιν διαιτητικοῦ δικαστηρίου ἢ νὰ προσφεύγῃ εἰς τὸ δικαστήριον. Τὸ ἐφ' ἡμῖν, ἐπιδουκιᾶντες τὴν ἀντιθετον γνώμην τῶν Οἰκονομίδου καὶ Παπαρρηγοπούλου, θεωροῦμεν τὴν διάταξιν ἰσχύουσαν, διότι, εἰδικῇ οὕσῃ, κατ' οὐδὲν αὕτη ἀντίκειται εἰς τὴν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας γενικωτέραν διάταξιν.

Σημειωτέον προσέτι ὅτι ἀπολύτως μὲν ἀνίκανοι πρὸς διαιτητικὴν ὑπηρεσίαν κηρύσσονται ὑπὸ τοῦ δικονομικοῦ ἡμῶν νόμου (ἀρθ. 112) αἱ γυναῖκες, οἱ ἀνήλικοι καὶ οἱ πρὸς αὐτοὺς ἐξομοιούμενοι (δηλονότι καὶ οἱ λοιποὶ ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελοῦντες, οἷον ἀπηγορευμένοι, κτλ.). Ἐμμέσως δ' ἀποκλείονται καὶ οἱ ἄλλοδαποὶ διὰ τῆς φράσεως ὅτι «ἕκαστος ἡμεδαπὸς δύναται νὰ ἐκλεχθῇ ὡς διαιτητής.» Ἀλλ' ἡ ἄλλοδαπότης οὔτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἄλλοδαποῦ διαιτητοῦ δύναται νὰ προταθῇ ὡς λόγος ἀκυρότητος τῆς διαιτησίας κατὰ τὴν ἀπόφασιν 145 τοῦ 64 τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὔτε ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἡμεδαποῦ δύναται νὰ προταθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου κατὰ πρῶτον, ἅτε μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς εἰς τὸ Ἐφετεῖον ὑποβολῆς ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος αἰτήσεων καὶ

πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν, μὴ ὑποβληθέντων πρωτοδίκως, κατὰ τὴν ἀπόφασιν Ἀρείου Πάγου 21 τοῦ 67.

Οἱ διαιτηταὶ ἀκολουθοῦσι τὴν περὶ τῶν εἰρηνοδικῶν διαγεγραμμένην διαδικασίαν. (Πολ. 114). Ἐκ τούτου προκύπτει, ὅτι, ὡς ὁ Εἰρηνοδίκης ὑπογράφει τὴν ἀπόφασιν, ὀφείλουσι καὶ οἱ διαιτηταὶ νὰ ὑπογράψωσι πάντες τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ὡς ἀνατιθεμένης πᾶσιν ἐν ταύτῃ τῆς διαιτητικῆς ἐξουσίας. Ἀλλ' οὐχ ἦττον τῆς ψήφου τῶν πλειόνων λυούσης τὴν διαφορὰν κατὰ τὸ 115 ἄρθρον, ἰσχυρὰ δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ἡ ὑπὸ μόνων τῶν πλειονοψηφησάντων ἐν τῇ καταρτίσει τῆς ἀποφάσεως ὑπογραφεῖσα, ὅταν μάλιστα τυγχάνῃ νομίμως ἀποδεδειγμένον, ὅτι συνέπραξεν καὶ συνδιεσχέφθησαν καὶ τὰ μειονοψηφήσαντα μέλη, πολλῶ δὴ μᾶλλον ὁσάκις οἱ μὴ ὑπογράψαντες ἦσαν ἀγράμματοι (Α. Π. 29 τοῦ 45). Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπόφασιν Ἀρείου Πάγου 309 τοῦ 57 δὲν ἀποτελεῖ νόμιμον ἀπόδειξιν τῆς συμπράξεως τῶν μειονοψηφησάντων ἢ ἐν τῇ ἀποφάσει βεβαιώσις τούτου ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας, ἔστω καὶ ἂν ἐνισχύηται ὑπὸ τῆς δι' ἰδιαιτέρου ἐγγράφου μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως ὁμολογίας περὶ τούτου τῶν συμπράξαντων, ἅτε τῆς τελευταίας οὔσης ἀπλοῦ ἐκμαρτυρίου. Πρόδηλον δ' ὅλως ὅτι, ἀνατεθείσης εἰς διαιτητὰς δίκης ἐκκρεμοῦς ἤδη παρὰ τοῖς τακτικοῖς δικαστηρίοις, ἐπέρχεται κατάργησις αὐτῆς, ὅθεν, ἂν μὴ κατορθωθῇ ἡ ὑπὸ διαιτητῶν ἐκδίκασις, ἀνάγκη νέας ἀγωγῆς πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον (Αρ. Πάγ. 179 τοῦ 66).

Ἐπιτρέπεται ὅμως εἰς τοὺς διαδίκους νὰ χρηρήσωσι τοῖς διαιτηταῖς τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐνεργήσωσι κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς, ἀπαλλάσσοντες τῆς ὑποχρέσεως νὰ τηρήσωσι τὰς διατάξεις τῶν ἀστικῶν καὶ δικονομικῶν νόμων (Πολ. Δικ. 144. Α. Π. 280 τοῦ 64 κτλ.) Διαφωνεῖ μόνον ἡ ἀπόφασις 168 τοῦ 76, καθ' ἣν οἱ διαιτηταὶ δὲν ἀπαλλάσσονται τῆς ὑποχρέσεως νὰ τηρήσωσι τοὺς ἀστικοὺς νόμους. Προσθετέον ὅτι κατὰ τὴν ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς ὑποθέσεσιν ὑποχρεωτικὴν διὰ τὸν ἐναγόμενον διαιτησίαν διορίζει ὁ πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν ἐπιδιαιτητὴν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐθελουσίως καταρτιζομένην διαιτησίαν ἐγερθείσης διχοψηφίας, ματαιοῦται ἡ συνυπόσχεσις, ἐὰν δὲν ὠρίσθῃ ἐκ τῶν προτέρων ἢ δὲν ὀρίσθῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν κοινῇ συμφωνίᾳ ἐπιδιαιτητῆς.

Ἐὰν δὲν ὀρίσθῃ διὰ τοῦ συνυποσχετικοῦ τὸ ἀνέκκλητον, ἡ διαι-

τητική απόφασις, ἔαν ὡς ἐκ τοῦ ποσοῦ εἶναι ἐφέσιμος (Α. Π. 332 τοῦ 40, 98 καὶ 99 τοῦ 47) ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν ἐντὸς τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας ἐνώπιον τῶν Ἐφετείων μὲν, ἔαν οἱ διοιτηταὶ ἐξεπλήρουν ἔργα πρωτοδικίου (ὡς ἐκ τοῦ εἶδους δηλονότι τῆς ὑποθέσεως), ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου δὲ, ἔαν ἐξεπλήρουν ἔργα εἰρηνοδίκου. (Πολ. Δικ. 116). Κατὰ τὸν Οἰκονομίδην ἡ ἀπόφασίς ἐστίν ἐφέσιμος περὶ οἰουδὴποτε ποσοῦ καὶ ἂν πρόκειται. Τὸ ἐφ' ἡμῖν ἀσπαζόμεθα τὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀντίθετον γνώμην, οὐ μόνον διότι οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἠθέλησε νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἐφέσεως ἐν ταῖς διαιτητικῶς δικαζομέναις ὑποθέσεσι καὶ κατ' ἀποφάσεων μὴ ἐφεσίμων ὡς ἐκ τοῦ ποιοῦ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ ἀρθρ. 116 φαίνεται διατεθειμένον νὰ καθιερώσῃ κατὰ πάντα ἐν τῇ ἐφέσει τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων ὅ,τι καὶ ἐν τῇ ἐφέσει τῶν ἀποφάσεων τῶν τακτικῶν δικαστῶν, ὁρίζον τὴν αὐτὴν διαδικασίαν καὶ προσδιορίζον ὡς δικαστήρια εἰς ἐκδίκασιν τῶν κατὰ τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἐφέσεων αὐτὰ ταῦτα τὰ εἰς ἐκδίκασιν τῶν ἐφέσεων κατὰ τῶν πρωτοδικῶν ἀποφάσεων τῶν τακτικῶν δικαστῶν. Δὲν ὑπόκειται δ' ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις (εἴτε προκληθεῖσα ἐθελουσίως ὑπὸ τῶν διαφερομένων, εἴτε δυνάμει τοῦ νόμου ἀναγκαστικῶς ὑπὸ διαιτητῶν ἐκδοθεῖσα) εἰς ἀνακοπὴν ἢ αἵτησιν ἀναιρέσεως (Πολ. Δικ. 117. Α. Π. 32 τοῦ 36, 210 τοῦ 38). Χωρεῖ ὅμως κατ' αὐτῆς ἀναψηλάφησις, ὁρίζοντος τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ δικάσον τὴν ὑπόθεσιν δικαστήριον, ἔαν ὁ χρόνος τῆς ἐξουσίας τῶν διατητῶν ἔληξῃ (Πολ. Δικ. 117).

Τελεσιδίκως καταστᾶσα ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἔχει μεταξὺ τῶν διαδίκων τὰ γνωστὰ ἀποτελέσματα τελεσιδικίου δικαστικῆς ἀποφάσεως· ἀλλ' ἀπαιτεῖται πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς νὰ βεβαιωθῇ ὅτι αὕτη εἶναι ἔγκυρος, ἐφ' ᾧ πρέπον νὰ περιβληθῇ τὸ ἐνταλμα τῆς ἐκτελέσεως ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν (πλὴν ἔαν προέρχεται ἀπὸ ὁλοκλήρου δικαστηρίου, δικάσαντος διαιτητικῶς)· τὸ ἐνταλμα δὲ τοῦτο συνίσταται εἰς τὴν ὑπὸ τὴν ἀπόφασιν σημειώσιν τῆς λέξεως *ἐκτελεστέ* μετὰ τῆς ἡμερομηνίας καὶ τὴν ὑπ' αὐτὴν ὑπογραφὴν τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως, ἐπιτιθεμένης καὶ τῆς τοῦ δικαστηρίου σφραγίδος. Ἀποποιουμένου δὲ τυχόν τοῦ προέδρου νὰ κηρύξῃ ἐκτελεστέην τὴν ἀπόφασιν, δύναται ὁ διάδικος νὰ ὑποβάλῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον. Συμβάντων δὲ τυχόν δισταγμῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἡ ἀπόφασις φέρεται εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον (Πολ. Δικ. 113 καὶ ἐπ.).

Κατὰ τοῦ ἐντάλματος τῆς ἐκτελέσεως χωρεῖ ἀνακοπὴ, δηλονότι ἀγωγὴ περὶ ἀκυρώσεως, ὑποκειμένη εἰς τὴν συνήθη τῶν ἀγωγῶν τριακονταετῇ παραγραφῇ (Boitard τόμος β' ἀριθ. 386), ὡς ὅτις ἡ ἀπόφασις εἶναι ἄκυρος, δηλονότι α') ὡς ὅτις ἐξεδόθη ὑπὸ διαιτητῶν ἀνίκων (οἷον γυναικῶν, ἀνηλίκων κτλ.) ἢ οἱ διάδικοι ἦσαν ἀνίκανοι νὰ διορίσωσι διαιτητὰς (ἀνήλικοι κτλ.) ἢ ἡ ὑπόθεσις δὲν ὑπῆγετο εἰς διαιτησίαν, β') ὡς ὅτις οἱ διαιτηταὶ ὑπερέβησαν τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν κατὰ χρόνον ἢ ἔκτασιν, γ') ὡς ὅτις ὑπάρχει λόγος ἀναψηλαφήσεως. Εἰσάγεται δὲ εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, οὗ ἐκήρυξεν ὁ πρόεδρος ἐκτελεστὴν τὴν ἀπόφασιν, καὶ δικάζεται συνοπτικῶς, ἐπιτρεπομένων τῶν συνήθων ἀποδεικτικῶν μέσων (Πολ. Δικ. 122 καὶ 123). Ἀλλ' οὐ μόνον ὡς ἄκυρος, ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔγγραφον δημόσιον θεωρεῖται, ἐὰν οἱ ἐκδόντες αὐτὴν δὲν εἶχον διορισθῇ διὰ συνυποσχετικοῦ, περιεγομένου ἐν ἔγγραφῳ συμβολαίῳ ἢ ἐν ἐκθέσει (Α.Π. 41 τοῦ 47). Σημειωτέον ὅτι, ἐὰν ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἦναι ἐν μέρει ἄκυρωτέα, ἡ λογικὴ ἐπιτάσσει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κυρωθῇ ὁλόκληρος, ἀλλὰ μόνον ἀκυροῦται κατὰ τὸ ἄκυρον αὐτῆς μέρος (Α. Π. 49 τοῦ 51, 355 τοῦ 55, Dalloz ἀρ. 1035, 1036, Οἰκονομίδου ἐγχειρίδιον σελ. 428 δευτέρως ἐκδόσεως ὑποσημ. Ἀλλὰ διαφωνεῖ ὁ Carré (question 3383). Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι ἡ ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν ὁ ἀνακόπτων ἀπεδέξατο τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν ἐγγράφως ἢ σιωπηρῶς μὲν ἀλλὰ δι' ἀναμφισβητήτων πράξεων (Α. Π. 57 τοῦ 78).

Ἡ ἐξουσία τῶν διαιτητῶν ἐκλείπει καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐὰν παρέλθῃ τρίμηνον διάστημα ἀπὸ τοῦ συνυποσχετικοῦ (πλὴν ἐὰν ὀρίζεται ῥητῶς ἀνώτερον χρονικὸν διάστημα), ἐὰν ἐπέλθῃ διχοψηφία καὶ δὲν ὑπάρχῃ ἐπιδιαιτητής, ἐὰν ἀποθάνῃ εἰς τῶν διαιτητῶν (ἀλλ' οὐχὶ ἐὰν ἀποθάνῃ διάδικος, πλὴν ἐὰν οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ ᾧσιν ἐνήλικοι), ἐὰν ἀνακληθῇ ἡ δοθεῖσα αὐτοῖς ἐντολή, ἐὰν εἰς τῶν διαιτητῶν ἀπεποιήθῃ ἢ ἐξηρέθῃ ἢ ἐκώλυθῃ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΟΡΙΣΜΟΙ ΕΦΑΡΜΟΖΟΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ
ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

**Διαδικασία πρὸ τῆς συνεδριάσεως
καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου.**

30. Προσφυγὴ εἰς τὰ δικαστήρια. — 31. Πῶς ἀποτελεῖται ἡ διαδικασία. — 32. Διαχείρισις δικαστικῆς εὐταξίας — 33. Ἐκθέσεις. — 34. Δικόγραφα — 35. Ἐπιδόσεις. — 36. Ἀντίκλητοι. — 37. Ἐπακολουθήματα τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς.

30. Εἰς τὰ ἀστικά δικαστήρια προσφεύγουσιν οἱ διάδικοι κατὰ κανόνα μὲν, ὅταν ἐγερθῇ μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰ, χρῆζουσα λύσεως· ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἄνευ διαφορᾶς ὑπάρχει χρεῖα δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐξαναγκάζουσα τὴν εἰς τὸ δικαστήριον προσφυγὴν. Οὕτω φέρ' εἰπεῖν ἀπαγορευομένης μὲν ὑπὸ τοῦ ἀστικοῦ νόμου τῆς ἐκποιήσεως καὶ ὑποθήκευσεως προικῶν ἀκινήτων, ἀλλ' ἐπιτρεπομένης κατ' ἐξαιρέσιν κατὰ τινὰς περιπτώσεις ὑπὸ τὸν ὅρον ἀδείας τοῦ δικαστηρίου, ἀνάγκη ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταύταις προσφυγῆς εἰς τὸ δικαστήριον τῶν αἰτούντων συζύγων, ὅπως ἐπιτραπῇ αὐτοῖς ἡ ἐκποίησης ἢ ὑποθήκευσις προικῶν ἀκινήτου.

31. Ἡ διαδικασία ἀποτελεῖται ἐκ τῆς προπαρασκευαστικῆς διαδικασίας, τελουμένης ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, ἥτις δὲν εἶναι δημοσία, καὶ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἥτις εἶναι κατὰ κανόνα δημοσία. Περὶ τῆς πρώτης ρητέον ὅτι ἀνάγκη τῆς δι' ἐγγράφου βεβαιώσεως τῶν κατ' αὐτὴν, δηλονότι δικογράφων καὶ ἐκθέσεων (Πολ. Δικ. 129 καὶ 132).

32. Ἐὰν ἐν ᾧ τόπῳ συνεδριάζει τὸ δικαστήριον ἡ ἐκτελεῖ ἐπίσημον πρᾶξιν δικαστικός τις λειτουργὸς (οἷον ἀνακριτὴς ἀνακρίνων ἢ

εισηγητής εξετάζων μάρτυρας) εἰς ἡ πλείονες ταραττώσι τὴν ἡσυχίαν, δικαιούται τὸ δικαστήριον ἢ ὁ δικαστικός λειτουργὸς νὰ ἐκδώσῃ ἐνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ παρεκτραπέντος καὶ νὰ διατάξῃ τὴν ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀπαγωγὴν αὐτοῦ εἰς κράτησιν (Πολ. Δικ. 130). 'Αλλ' ἐὰν ὁ παρεκτραπείς δὲν περιωρίσθῃ ἀπλῶς εἰς τὴν διατάραξιν τῆς εὐταξίας, ἀλλὰ προέβῃ καὶ εἰς παράβασιν διατάξεως τοῦ ποινικοῦ νόμου, τότε δικαιούται νὰ δικάσῃ παραυτίκα τὴν παράβασιν ταύτην, ἐὰν ἀποτελῇ πταίσμα ἢ ἀποτελῇ πλημμέλημα μὲν, ἀλλὰ συνδεόμενον πρὸς τὴν τάξιν τῆς διαδικασίας. (Σημειωτέον ὅτι, ἐὰν ἡ σύλληψις τοῦ θορυβήσαντος δὲν κατωρθώθῃ, ἐκδίδεται κατ' αὐτοῦ ἐρήμην ἀπόφασις, ἣν δικαιούται οὗτος νὰ ἀναικώσῃ κατὰ τὴν νόμιμον προθεσμίαν, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ παραδοθῇ ἐν ταύτῃ εἰς φυλάκισιν). Δικαιούται δ' ἀπλῶς νὰ βεβαιώσῃ τὴν πρᾶξιν, ἐὰν ἀποτελῇ ἄλλου εἶδους πλημμέλημα (καὶ οὐχὶ πλημμέλημα περὶ τὴν εὐταξίαν τῆς διαδικασίας) ἢ ἀποτελῇ κακούργημα, καὶ νὰ παραπέμψῃ τὸν παραβάτην εἰς τὸ ποινικὸν δικαστήριον. (Πολ. Δικ. 131 καὶ 166, 167, 168). Προσθετέον ὅμως ὅτι, ἐὰν ἡ παράβασις τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐτελέσθῃ κατὰ συνεδριάσιν γενομένην κεκλεισμένων τῶν θυρῶν (ἥτις, ὡς γνωστόν, ἐπιτρέπεται, ὡς ἀπὸ τῆς προέχει περὶ συζητήσεως ἐπιβλαβοῦς εἰς τὰ δημόσια ἦθλη), ἢ ἐκδικασίς τῆς παραβάσεως, ὅπως ἐπιβλήθῃ παραυτίκα ἢ ποινὴ, πρέπει νὰ διεξαχθῇ δημοσίᾳ, ἀνοιγομένων τῶν δικαστικῶν πυλῶν ἕως τοῦ τέλους τῆς συζητήσεως τῆς παρεμπιπτούσης ταύτης ποινικῆς ὑποθέσεως καὶ τῆς ἀπαγγελίας τῆς κατ' αὐτὴν ἀποφάσεως. Τοῦτο εἶναι ἀπόρροια τῆς καθιερουμένης ὑπὸ τε τοῦ Συντάγματος (άρθ. 92 καὶ 93) καὶ τῶν δικονομικῶν ἡμῶν νόμων ἀρχὴ ὅτι αἱ συνεδριάσεις γίνονται δημοσίως (ὡς ἀπὸ τῆς προέχει περὶ συζητήσεως ἐπιβλαβοῦς εἰς τὰ χρηστὰ ἦθλη) καὶ ἡ ἀπόφασις ἀπαγγέλλεται ἀείποτε δημοσίᾳ.

33. Πᾶσα ἐκθεσις δέον 1) νὰ συντάσσεται ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν πραττόντων καὶ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐτὴν, 2) νὰ ἀναγινώσκηται εἰς τοὺς παρόντας διαφερομένους καὶ λοιποὺς συμπράττοντας καὶ νὰ ἐπιβεβαιούται ὑπ' αὐτῶν, 3) νὰ ἀναφέρῃ ῥητῶς τὸν τύπον καὶ τὸν χρόνον τῆς πράξεως καὶ τὸ ὄνομα ἐκάστου τῶν παρευρισκομένων, 4) νὰ ᾖ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ συντάσσοντος αὐτὴν δικαστοῦ καὶ τοῦ γραμματέως, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν παρόντων διαδίκων καὶ ἄλλων συμπράττοντων ἀνθρώπων ἢ, ἂν οὗτοι ἀδυνατώσιν ἢ ἀρνῶνται νὰ ὑπογράψωσι

σι, νὰ γίνηται μνεία τούτου. (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 133). (ὅθεν καὶ ὅτε ὁ Εἰρηνοδίκης συντάσσει περὶ τῆς δικασέψεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἔκθεσιν (Πολ. Δικ. 652 ἐπ.), ἐνεργῶν ὡς δικαστικὴ ἀρνή, ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία καὶ ἡ ὑπογραφή καὶ τοῦ γραμματέως, ἥς ἐλλειπούσης δὲ ἔχει κύρος). Πασῶν δὲ τούτων τῶν διατυπώσεων ὡς συστατικῶν στοιχείων τῆς ἐκθέσεως ἡ τήρησις δέον νὰ προκύπτῃ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐκθέσεως. Ἀλλ' οὐδεὶς νόμος ἐπιτάσσει νὰ γίνηται καὶ πανηγυρικὴ μνεία ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς τηρήσεως αὐτῶν (Α. Π. 135 τοῦ 87).

Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι, ἐὰν ἡ φύσις τῶν πραγμάτων ὑπαγορεύῃ τὴν σύνταξιν τῆς ἐκθέσεως μετὰ τὴν ὁλοσχερῇ διεξαγωγὴν τῆς περὶ ἧς αὕτη δικαστικῆς πράξεως, εἶναι ἔγκυρος ἡ ἔκθεσις καὶ μετ' αὐτὴν συντασσομένη. λ. χ. ἔγκυρος ἡ ἔκθεσις αὐτοψίας συντασσομένη μετὰ τὴν αὐτοψίαν τῶν μακρὰν ἀλλήλων κειμένων κτημάτων (Α. Π. 161 τοῦ 47). Ἐχει δὲ ἡ ἔκθεσις πλήρη ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν, δυναμένη μόνον νὰ προσβληθῇ ὡς πλαστή. Ἐπιτρέπεται ὅμως κατ' ἐξαιρέσειν εἰς τὸν διάδικον νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον τοῦ περιεχομένου ἐν ἐκθέσει δικ. κλητῆρος περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, ἐν ᾗ ὁ κλητὴρ βεβαιῶσιν ὅτι ἀντιστάσεως γενομένης ἐζήτησε τὴν ἐνοπλὸν δύναμιν ἢ ἐξυβρίσθη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ (Πολ. Δικ. ἄρθ. 876) Προσθετέον ὅτι ἡ ἄλλως ἐλλιπὴς ἔκθεσις, ἂν ᾗται ὑπογεγραμμένη ὑπὸ πάντων τῶν συμπραξάντων εἰς τὴν κατάρτισιν αὐτῆς, ἔχει τὴν δύναμιν ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου.

Σημειωτέον, ὅτι ἡ ὑπογραφή τοῦ ὑπογράφοντος τὴν ἔκθεσιν δέον νὰ ᾗ ὁλόκληρος καὶ οὐχὶ περιεκομμένη ἐν εἵδει μονογραφῆς κάτωθεν τῆς ἐκθέσεως ἢ καὶ ἐν τῷ περιθωρίῳ ὑπὸ προσθήκην τινὰ, διότι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ὑπογραφὴν καὶ οὐχὶ μονογραφὴν. Ὅθεν, ἂν ἡ ἐν τῷ περιθωρίῳ προσθήκη φέρῃ ἀπλῶς μονογραφὴν, θεωρεῖται αὕτη μὴ ὑπάρχουσα (Α. Π. 26 τοῦ 53).

34. Ἐν τῇ καταρτίσει τῶν δικογράφων τηρητέαι αἱ διατυπώσεις τῆς συντάξεως ἐκθέσεων (ἄρθ. 136 καὶ 137), δηλονότι ἡ μνεία τοῦ ὀνόματος, ἐπωνύμου καὶ κατοικίας τῶν διαδίκων, τῆς ὀνομασίας τοῦ δικαστηρίου οὗ ἐνώπιον διεξάγεται ἡ ὑπόθεσις καὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐν τῇ καταρτίσει τινῶν δικογράφων τηρητέαι αἱ ρητῶς ὀριζόμεναι εἰδικαὶ διατυπώσεις. Οὕτως ἐν τῇ καταρτίσει δηλώσεως τρίτου, εἰς οὗ τὰς χεῖρας ἐνηργήθη κατὰσχέσις, καὶ ἐν ᾗ περιπτώσει καταρτίζεται αὕτη ἐν εἵδει δικογράφου, τηρητέα ἡ ρητὴ διάταξις.

Θ. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ.— ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ.

καθ' ἣν ὁ δηλῶν ὀφείλει νὰ μνημονεύσῃ ῥητῶς, ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ ἐνισχύσῃ τὴν δήλωσιν αὐτοῦ δι' ὅρκου, ἐπερχομένης ἄλλως ἀκυρότητος.—Σημειωτέον ὅτι 1) ἔάν τὸ ὄνομα τοῦ διαδίκου δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ δικογράφου, τὸ δικόγραφον δὲν ἀκυροῦται, καίπερ ἄτακτον, ἅτε συναγομένου ἐκ τοῦ ἐγγράφου ἄλλως τοῦ ὀνόματος, 2) ἡ ἐντελής παράλειψις τοῦ κυρίου ὀνόματος δὲν ἐπάγει ἀκυρότητα, ἔάν, τοῦ ἐπώνυμου μὴ φερομένου ὑπὸ ἄλλων ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, ἀρκεῖ ἡ μνεία αὐτοῦ εἰς εὐρεσιν τῆς ταυτότητος τοῦ διαδίκου. 3) Εἰς δήλωσιν τῆς κατοικίας ἀρκεῖ ἡ σημείωσις τῆς πόλεως, ἐν ᾗ κατοικεῖ ὁ διάδικος· καθίσταται δὲ καὶ αὕτη ἡκιστα ἀναγκαία, ὡς αἰεὶ ἡ ἔλλειψις τῆς σημειώσεως τῆς κατοικίας ἀναπληροῦται ἐκ προηγούμενης διαδικασίας ἢ ἐξ ἄλλων δικογράφων (Α. Π. 21 τοῦ 41, 34 τοῦ 47, 197 τοῦ 71, 242 τοῦ 73) ἢ τυγχάνει γνωστὴ, ὡς ὠρισμένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ νόμου, οἷα ἡ κατοικία τοῦ δημοσίου (Α. Π. 76 τοῦ 76). Τῆς κατοικίας ἡ σημείωσις σκοπὸν ἔχει τὸν ἀκριβῆ τοῦ διαδίκου προσδιορισμὸν, ἐπιτυγχάνεται δ' οὗτος, ὡς αἰεὶ ἡ κατοικία εἶναι ἐκ τῶν προτέρων γνωστὴ. Σημειωτέον, ὅτι ὡς αἰεὶ ὁ διάδικος, ἀνήλικος ὢν, ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος, ἀρκεῖ ἡ ἐν τῷ δικογράφῳ μνεία τῆς κατοικίας τοῦ τελευταίου, διότι ἡ κατοικία αὐτοῦ ὑποτίθεται οὕσα καὶ τοῦ ἐπιτροπευομένου ἢ κηδεμονευομένου (Ἀστικοῦ Νόμου ἀρθρ. 94), ἐκτὸς ἂν προταθῇ καὶ ἀποδειχθῇ, ὅτι οὗτος ἔχει ἄλλην κατοικίαν (Α. Π. 285 τοῦ 62). Προσθετέον, ὅτι ἐκ τῆς σημειώσεως τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων καθοδηγουμένων τῶν ἀντιδίκων εἰς τὴν ἐπίδοσιν τῶν δικογράφων, ἔπεται, ὅτι γνωρίσας τις ἅπαξ τῷ ἀντιδίκῳ αὐτοῦ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ διὰ δικογράφου δὲν δικαιούται, μεταβάλλων κατοικίαν ἐν τῇ διαρκείᾳ τῆς δίκης, νὰ ξιοῖ νὰ γίνωνται αἱ πρὸς αὐτὸν ἐπιδόσεις ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ κατοικίᾳ· ὅθεν ἔγκυρος εἶναι ἡ ἐν τῇ παλαιᾷ αὐτοῦ κατοικίᾳ ἐπίδοσις, ἂν μὴ κοινοποιήσῃ οὗτος πρότερον τὴν μεταβολὴν ταύτην εἰς τὸν ἀντιδικὸν αὐτοῦ (Συνφδὰ ἀπεφάνετο καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ 155 τοῦ 53). 3) Τοῦ δὲ δικαστηρίου ἡ μνεία καθίσταται φυσικῶς τῷ λόγῳ περιττὴ, ὡς αἰεὶ τὸ δικόγραφον ἀφορᾷ εἰς μόνους τοὺς διαδίκους, μὴ συμπράττοντος τοῦ δικαστηρίου, ὡς λ. χ. προκειμένου κατασχετηρίου εἰς χεῖρας τρίτου ἢ γνωστοποιήσεως μαρτύρων ὑπὸ τοῦ ἐνὸς διαδίκου εἰς τὸν ἕτερον ἢ παραιτήσεως δίκης (Α. Π. 99 τοῦ 52). 4) Ἡ ὑπογραφή τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ πλη-

ρεξουσίου αὐτοῦ δέον νὰ ᾔηται τοιαύτη ὥστε νὰ καθιστᾷ καταφανές τις οὗτος. "Οθεν πρέπον νὰ ὑπογράφῃ ἀλφαριθμητικῶς ὁλόκληρον τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ καὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος τοῦλάχιστον τὸ ἀρχικὸν στοιχείον. Διὸ καὶ αἱ ἔγγραφοι προτάσεις τῶν διαδίκων ὡς δικόγραφοι προσήκον νὰ φέρωσιν ἀναγκαιῶς τὴν ὑπογραφήν τοῦ ὑποβάλλοντος αὐτὰς διαδίκου ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ (Πολ. Δικ. ἀρθ. 136 ἐν συνδ. πρὸς ἀρθ. 170 καὶ 580). ἄλλως δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν. Ἡ δὲ στηριχθεῖσα εἰς προτάσεις, ἀμοιρούσας ὑπογραφῆς, ἀπόφασις ἐστὶν ἀναιρετέα (Α. Π. ἀπόφ. 160 τοῦ 63). 5). Ἡ ιδιότης τοῦ δικογράφου ὀρίζεται οὐχὶ ἐκ τοῦ διδομένου ὑπὸ τοῦ διαδίκου τίτλου, ἀλλ' ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ (Α. Π. 28 τοῦ 46). "Οθεν ἐκ τῆς ἐλλειπούσης ἢ ἐσφαλμένης ὀνομασίας δικογράφου τινὸς δὲν δύναται νὰ προκύψῃ ἀκυρότης, ἐφ' ὅσον δὲν μεταβάλλεται ἐντεῦθεν τὸ οὐσιῶδες αὐτοῦ περιεχόμενον (Α. Π. 239 τοῦ 86).

Πρωτότυπον τοῦ δικογράφου λογίζεται οὐχὶ τὸ εἰς χεῖρας τοῦ κοινοποιηθέντος διαδίκου μένον καὶ εἰς τὸ δικαστήριον ὑπ' αὐτοῦ προσαγόμενον, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀποδεικτικὴν τινα δύναμιν, ὡς δυνάμενον νὰ μεταβληθῇ ὑπὸ τοῦ κατέχοντος αὐτό, ἀλλὰ τὸ ὑπὸ τοῦ κλητῆρος ἐπιδιδόμενον τῷ εἰς ὃν ἡ κοινοποιήσις ὅθεν ἐξ αὐτοῦ δύναται νὰ πορισθῇ τὰς κατὰ τῆς προδικασίας καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου προβλητέας ἀκυρότητας (Α. Π. 26 καὶ 175 τοῦ 62).

35. Ἀρμόδιος εἰς τὸ ἐνεργῆσαι ἐπιδόσιν εἶναι ὁ λαβὼν ἐντολὴν παρὰ τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικαστικὸς κλητῆρ. Ἀναγράφεται δὲ ἡ ἐντολὴ αὕτη ὑπὸ τὸ ἐπιδοτέον δικόγραφον ἢ χορηγεῖται δι' ἰδιαιτέρου ἐγγράφου (ἀρθρ. 141). "Οθεν πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἐπιδόσεως ἀπαιτεῖται ῥητὴ ἐγγράφος παραγγελία, ἡ δ' ἔλλειψις αὐτῆς δὲν ἀναπληροῦται κατὰ τὴν παρ' ἡμῖν ἐσφαλμένην νομολογίαν οὔτε διὰ ῥητῆς ἀναγνωρίσεως τῆς προσβαλλομένης ἐπιδόσεως, οὔτε διὰ τῆς ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ μνείας περὶ τῆς δοθείσης παραγγελίας ὑπὸ τοῦ ἐπιδόντος κλητῆρος (Α. Π. 360 τοῦ 66, 106 τοῦ 77, 276 τοῦ 80). Ὁρθότεραν θεωροῦμεν τὴν ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Ἀρείου Πάγου 63 τοῦ 79 γνώμην ὅτι ἡ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ βεβαίωσις τοῦ κλητῆρος περὶ παραγγελίας δοθείσης αὐτῷ ἀποτελεῖ ἀποχρῶσαν ἀπόδειξιν τῆς παραγγελίας, διότι σκοπὸς τῆς περὶ παραγγελίας διατάξεως εἶναι νὰ μὴ γίνωνται ἐπιδόσεις ἐπὶ βλάβῃ τοῦ διαδίκου, οὗ ἐν ὀνόματι γίνονται. Ἀλλὰ ῥητῶς ὀρίζοντος τοῦ ἀρθρ. 141 ὅτι ἡ πρὸς ἐπιδόσιν παραγγελία

ἐγγράφως μόνον δύναται νὰ γίνη, ἔπεται ὅτι ἀποκλείεται ὁ κλητὴρ νὰ ἐπικαλέσῃται πᾶν ἄλλομέσον ἀποδειξέως περὶ τῆς δόσεως αὐτῆς. (Α. Π. 45 τοῦ 85) Οὕσης δὲ οὐσιωδους στοιχείου τῆς τῶν δικηγράφων κοινοποιήσεως τῆς πρὸς ἐπίδουσιν αὐτῶν παραγγελίας, ἔπεται ὅτι ἡ ἀνευ παραγγελίας ἐπίδοσις εἶναι ἄκυρος καὶ κατ'ἀκολουθίαν δὲν ἐπάγει τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα (Α. Π. 282 τοῦ 39, 40 τοῦ 58, 24 τοῦ 61, 164 τοῦ 72, 106 τοῦ 77, 286 τοῦ 81). Ἀλλ'οὐδαμοῦ τοῦ νόμου ὁρίζομένου ὅτι ἐν τῇ πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελία προσήκον νάναφέρηται τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιδώσοντος κλητῆρος, ἔπεται ὅτι οὐδαμῶς ἀναγκαστὶ τοῦτο. (Α. Π. 14 τοῦ 42, 27 τοῦ 46, 3 τοῦ 64, 213 τοῦ 70).

Ἀλλ' ἡ περὶ ἐπιδόσεως παραγγελία δύναται νὰ γίνη κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 141 οὐχὶ μόνον ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Εἰρηνοδίκου ἢ προέδρου Πρωτοδικῶν κατ' αἵτησιν αὐτοῦ (ἢ τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ πληρεξουσίου). Ἐπειδὴ δ' οὐδαμοῦ τοῦ νόμου ὁρίζεται ὅτι ἡ αἵτησις αὕτη πρέπει νὰ ἦναι ἐγγράφος, ἔπεται ὅτι καὶ ἐπὶ τῇ βάσει πρυφυρικῆς αἰτήσεως δύναται νὰ γίνη τοιαύτη παραγγελία. (Contra ἀπόφασις Α. Π. 16 τοῦ 78, ἀντιτιθεμένη εἰς τὴν προγενεστέραν ἀπόφασιν 40 τοῦ 73, ἀσπαζομένην τὴν ἡμετέραν δόξαν). Ἐπιδίδοται δὲ τὸ ἐγγράφον δι' ἐγχειρίσεως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, ἢ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ (ἐγχειριζόμενον εἰς τὸν ἐν αὐτῷ κατοικοῦντα συγγενῇ ἢ ὑπηρέτῃ ἢ ἐν ἀπουσίᾳ τοιοῦτου προσώπου εἰς ἄλλον τινὰ σύνοικον τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ πληρεξουσίου), ἢ διὰ τοιχοκολλήσεως ἐπὶ παρουσίᾳ ἐνὸς ἢ δύο γειτόνων εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἢ τῆς οἰκίας τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ πληρεξουσίου (ὅτε οὐδεὶς εὑρίσκεται ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ ὁ εὑρισκόμενος δὲν δύναται ἢ δὲν θέλει νὰ ὑπογράψῃ (Πολ. Δικ. 143 ἐν συνδ. πρὸς τὸ 146). Καὶ δεόν μὲν νάναφέρηται ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγνοοῦντος γράμματα συνοίκου, ὃν εὔρεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὁ κλητὴρ, ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 92 τοῦ 58, μὴ ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τὸν παρόντα ἀγράμματον σύνοικον ἐνεργείας τινός, καὶ μὴ μνημονευθέντος τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἐπιδότηριον. Ἀλλ' οἱ παριστάμενοι ὡς μάρτυρες γείτονες κατὰ τὴν νομολογίαν δεόν νὰ ὑπογράφωνται· ἄλλως τὸ ἐπιδότηριον εἶναι ἄκυρον (Α. Π. 57 τοῦ 52, 26 τοῦ 53). Ἐὰν ὅμως ἐκ τοῦ ἐπιδοτηρίου προκύπτῃ, ὅτι δὲν ἠδύναντο ἢ δὲν ᾔθελον οὗτοι νὰ ὑπογραφῶσι, δὲν εὐ-

ρέθησαν δ' ἑτεροὶ γείτονες, δυνάμενοι νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες καὶ θέλοντες νὰ ὑπογράψωσι, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἔγκυρον καὶ τὸ ἀνευ ὑπογραφῆς κατὰ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 57 τοῦ 50⁽¹⁾. Προκειμένου δὲ περὶ πεφυλακισμένου, ὁ δεσμοφύλαξ εἶναι ἀρμοδιώτερος νὰ ὑπογράψῃ ὡς μάρτυς τὸ ἐπιδοτήριον ἢ οἱ πεφυλακισμένοι ἐν τοῖς ἄλλοις δωματίοις τοῦ δεσμοτηρίου, οἵτινες στεροῦνται πολλάκις καὶ τῆς ἀδείας τοῦ συγκοινωνεῖν μετὰ τῶν λοιπῶν πεφυλακισμένων (Α. Π. 146 τοῦ 71).

Σημειωτέον ὅτι 1) μόνον ὁ μετὰ τοῦ διαδίκου συνοικῶν συγγενὴς ἢ ὑπέρτης δύναται νὰ παραλάβῃ ἐγκύρως τὸ δικόγραφον, οὐχὶ δ' ὁ τυχαίως παρευρεθείς εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐν τῇ στιγμῇ τῆς ἐπίδοσεως τοῦ δικογράφου (Πολ. Δικ. 143), 2) ὅτι δὲν δύναται νὰ παραλάβῃ αὐτὸ ὁ μὴ ἔχων τὴν συνείδησιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων, ἢ τοι ὁ βλαξ ἢ παράφρων ἢ ὅλως ἀνήλικος. (Α. Π. 60 τοῦ 49, 274 τοῦ 50, 104 τοῦ 77). Σύνοικος δὲ τῶν ξενιζομένων θεωρεῖται φυσικῶς ὁ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ παραμένων ξενοδόχος. Ὑπηρετᾷ δὲ τῶν ξενιζομένων οἱ ὑπηρετᾷ τοῦ ξενοδοχείου, ἐτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ξενοδόχος ὡς ἔργον ἔχοντες νὰ ὑπηρετῶσι τοὺς ξένους (Dalloz exploit § 266 καὶ 271).

Προσθετέον, ὅτι ἐπὶ ἐμπορικῶν καὶ ἄλλων ἐταιριῶν ἡ ἐπίδοσις γίνεται εἰς τὸν διεξάγοντα τὰς υποθέσεις αὐτῶν, εἰς τὸν προϊστάμενον, τὸν γραμματέα, τὸν ἐπὶ τῶν βιβλίων ἢ ἄλλον πληρεξούσιον ἢ ἐλλείψει τοιούτων εἰς ἓν τῶν μελῶν τῆς ἐταιρίας. Ἐπὶ πτωχεύσεων εἰς τινὰ πράκτορα ἢ σύνδικον, δηλαδὴ εἰς τοὺς νομίμους ἀντιπροσώπους τῆς πτωχεύσεως. (Πολ. Δικ. 145). Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι, ἂν ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις ἀπῇ ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, ἡ ἐπίδοσις γίνεται κατὰ τὰ προλεχθέντα περὶ ἐπιδόσεων, δηλονότι δι' ἐγχειρίσεως εἰς τὸν

(¹) Ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τῆς νομολογίας ἐρμηνεία, ὅτι ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως ἡ ὑπὸ τοῦ γείτονος μάρτυρος ὑπογραφή τοῦ ἐπιδοτηρίου ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς φοβερὰν τινὰ κατάχρησιν. Ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν εὐρέθη ἐν τῷ χωρίῳ μάρτυς γινώσκων γράμματα, προσλαμβάνεται πολλάκις μάρτυς ἐξ ἄλλου χωρίου μακρὰν ἀπέχοντος, ὅστις οὐδαμῶς πληροφορεῖ τὸν διάδικον περὶ τῆς γενεμένης τοιχοκολλήσεως ἢ πολλάκις οὔτε κἀν παρίσταται εἰς τὴν τοιχοκόλλησιν. Φρονούμεν ὅτι ὁ νόμος ἀξιοῖ ὁ παρίσταμενος ὡς μάρτυς νὰ ᾖ κάτοικος τῆς πόλεως, κώμης ἢ χωρίου, ἐν ᾧ ἡ ἐπίδοσις.

ἐν αὐτῇ συγγενῇ ἢ ὑπερέτην αὐτοῦ κτλ. (Α. Π. 161 τοῦ 48) ἢ, οὐδενὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ εὐρισκομένου, διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὸ ἐμπορικὸν αὐτοῦ κατάστημα (Α. Π. 134 τοῦ 54). Εἰς δὲ τοὺς ἄλλοδαποὺς (ἔστω καὶ ἂν πρόκηται περὶ Εἰρηνοδικιακῆς ὑποθέσεως) ἐνεργεῖται ἡ ἐπίδοσις δι' ἐγχειρίσεως εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ διατελεῖ ἐκκρεμῆς ἡ δίκη. Ἀλλ' ἂν τυχὸν ὁ ἄλλοδαπὸς παρεπιδημῇ εἰς τὴν ἡμεδαπὴν, δύναται κατὰ προτίμησιν ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ νὰ παραγγεῖλῃ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ ἐγγράφου εἰς αὐτὸν τὸν ἄλλοδαπὸν (Πολ. Δικ. ἀρθρ. 542). Ὡσαύτως εἰάν ὁ ἄλλοδαπὸς ἀφῆκεν ἐν Ἑλλάδι ἐν γνώσει τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον, εἰς τοῦτον δεόν νὰ γίνωνται μόνον αἱ μὴ ἀπαιτοῦσαι τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ἐμφάνισιν ἐπιδόσεις (Α. Π. 213 τοῦ 70, 214 τοῦ 76). Ὅθεν εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα ἐπιδοτέα ἡ ἐπιβάλλουσα ὄρκον εἰς τὸν ἄλλοδαπὸν ἢ τὸν ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ ἡμεδαπὸν ἀπόφασις (Α. Π. 202 τοῦ 72, 277 τοῦ 75). Ἀλλὰ κατὰ τὴν νεωτέραν ὀρθὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἡ τὴν αὐτοπρόσωπον τοῦ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ διατρίβοντος ἡμεδαποῦ διαδίκου ἐμφάνισιν ἀπαιτοῦσα ἐπίδοσις δεόν νὰ γίνηται εἰς τὸν ἀντίκλητον καὶ οὐχὶ τὸν Εἰσαγγελεῖα (Α. Π. 259 τοῦ 75), ἅτε τοῦ ἀντιδίκου ἀπορρέοντος ἀπ' αὐτῆς τῆς θελήσεως τοῦ διαδίκου, προτιμητέου ἐπομένως ὄντος τοῦ Εἰσαγγελέως· κατὰ νεωτάτας δὲ τινὰς ἀποφάσεις εἴτε εἰς τὸν ἀντίκλητον εἴτε εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα. — Ἐπὶ προσώπων ἀγνώστου διαμονῆς ἡ ἐπίδοσις γίνεται πάλιν εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα, ἀλλὰ δημοσιεύεται ἀναγκαιῶς καὶ διὰ τινος τῶν ἐγχωρίων ἐφημερίδων. Θεωρεῖται δὲ ἀγνώστου διαμονῆς οὐ μόνον ὁ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ διατρίβων, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ μὲν διατρίβων, ἀλλὰ φερέοικος καὶ ἀλήτης οὐ δὲν εὐρίσκεται ἡ διαρκὴς ἢ πρόσκαιρος διαμονή. — Ἐκ τῶν στρατιωτικῶν εἰς μὲν τοὺς μὴ ἔχοντας μόνιμον διαμονὴν (ἅτε τῆς διατρίβης αὐτῶν ἐν ὠρισμένῳ τόπῳ ἀρτωμένης ἐξ ἀνωτέρας στρατιωτικῆς ἀρχῆς) ἡ ἐπίδοσις δὲν γίνεται εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῶν τῶν διαδίκων, ἀλλ' εἰς τὸν στρατιωτικὸν διοικητὴν ἢ τὸν φρούραρχον (καὶ ἐπὶ ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ καὶ ναυτῶν εἰς τὸν πλοίαρχον), εἰς δὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς ἐν ἐνεργείᾳ ἢ στρατιώτας τῆς ξηρᾶς ἐπὶ πλοίου εὐρισκομένους ἡ ἐπίδοσις γίνεται εἰς τὸν πλοίαρχον ἢ τοποτηρητὴν αὐτοῦ, εἰς δὲ τοὺς ἐν ἀδείᾳ ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς διοικητὰς ταγματῶν, συνταγματῶν καὶ διοικητῶν φρουρίων εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν τῶν

διαδίδων. Δυστροποῦντος δὲ τυχὸν τοῦ στρατ., διοικητοῦ ἢ τοῦ πλοιάρχου νὰ παραλάβῃ τὸ ἀφορῶν εἰς τὸν ὑπ' αὐτὸν ἀξιωματικὸν ἢ ναύτην ἔγγραφον, τὸ δικόγραφον ἐπιδίδοται εἰς τὸν ἀρμόδιον Εἰσαγγελέα. Ἀλλ' ὅταν ὁ στρατιωτικὸς λάβῃ ἀδειαν ἀπουσίας καὶ χρῆσάμενος αὐτῇ παύσῃ ὑπηρετῶν παρὰ τῷ σώματι, εἰς ὃ ἀνήκει, αἱ ἐπιδόσεις δέον νὰ γίνωνται οὐχὶ εἰς τὸν στρατιωτικὸν διοικητὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς αὐτὸν προσωπικῶς, εἴτε διατρίβοντα εἴτε μὴ ἐν ᾧ τόπῳ ἐφεδρεύει τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἅτε τῆς ἐκφράσεως τοῦ νόμου «ἐπὶ στρατιωτικῶν ἀπόντων ἐν ἀδείᾳ» δηλούσης «ἀπόντων ἐν ἀδείᾳ ἀπὸ τοῦ σώματος» ἥτοι μὴ ὑπηρετούντων παρὰ τῷ σώματι λόγῳ τῆς ἀδείας (Α. Π. 204 τοῦ 63). — Σημειωτέον, ὅτι ἀρνούμενου τοῦ παρὰ Πρωτοδικαίᾳ Εἰσαγγελέως τὴν παραλαβὴν δικογράφου, δικαιούται νὰ πευθύνῃ τὴν ἐπίδοσιν αὐτοῦ εἰς τὸν παρ' Ἐφέταις, ἀρνούμενου δὲ καὶ τούτου εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης· ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι ἡ αὐθαίρετος ἀρνήσις τοῦ Εἰσαγγελέως ἐπάγει οὐ μόνον τὴν πειθαρχικὴν αὐτοῦ τιμωρίαν, ἀλλὰ καὶ γεννᾷ δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατ' αὐτοῦ διὰ τὰς ἐξ αὐτῆς ἐπελθούσας τῷ διαδίκῳ ζημίας.

Ὁ πρὸς δὲ ἡ ἐπίδοσις ὑποχρεοῦται νὰ παραλάβῃ τὸ δικόγραφον. Δύναται ὅμως ν' ἀρνηθῇ ἀζημίως τὴν παραλαβὴν αὐτοῦ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἢ ἐν ἡμέρᾳ ἑορτασίμῳ (Πολ. Δικ. 147), ἐκτὸς ἂν πρόκειται περὶ ἔγγραφου, δι' οὗ ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἡ κατὰ προτίμησιν ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως. Αἱ δὲ τηρητέαι ἐν τῇ καταρτίσει τοῦ ἐπιδότηριου διατυπώσεις εἶναι αἱ ἐξῆς : Ἐν αὐτῷ πρῶτον μὲν περιγράφεται ἀκριβῶς τὸ ἐπιδότεον ἔγγραφον, δεύτερον δὲ σημειοῦται 1) τὸ ἔτος, ὁ μῆν, ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα τῆς ἐπιδόσεως, 2) ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐνηργήθη ἡ ἐπίδοσις. Ἡ παράλειψις αὐτῶν φέρει τὴν ἀκυρότητα τοῦ ἐπιδότηριου.

Τὸ συνταχθὲν κατὰ τοὺς νομίμους τύπους ὑπὸ δικαστικοῦ κλητῆρος, ἐνεργούντος ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἰδίας ἀρμοδιότητος, ἐπιδότηριον, ὡς δημόσιον ἔγγραφον, ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν ὡς πρὸς τὰ γεγονότα, ἅπερ αὐτοπροσώπως ἐπεχείρησεν ἡ ἰδίαις αἰσθήσεσιν ἀντελήφθη. Ὅθεν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀμφισβήτησις τῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων τούτων, πλὴν ἐὰν τὸ ἐπιδότηριον προσβληθῇ ὡς πλαστόν. (Πολ. Δικ. 134, 398 καὶ 403. Α. Π. 76 τοῦ 70, 380 τοῦ 74 κτλ.). Ἀλλ' ὡς πρὸς τὰ ξένα τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς ἀντιλήψεως αὐτοῦ γεγονότα, ἅπερ ἐξ ἄλλων πληροφοριῶν ἐβεβαίωσεν, ἐπιτρέπεται τῷ δια-

δίκῃ ἢ ἀποδείξει τοῦ ἐναντίου. Οὕτως ἐπιτρέπεται τῷ διαδίκῳ ἢ ἀποδείξει, ὅτι οἱ προσληφθέντες πρὸς ἐνέργειαν τῆς τοιχοκολλήσεως μάρτυρες δὲν εἶναι γείτονες (Α. Π. 76 τοῦ 70 κτλ. Διαφωνεῖ μόνον ἀπ. Α. Π. 43 τοῦ 45), ἢ ἡ ἀποδείξει ὅτι ὁ εἰς ὃν ἐπεδόθη δὲν ἦτο σύνοικος ἢ ὅτι ἡ οἰκία, ἐν ᾗ ἐτοιχοκολλήθη, δὲν ἦν ἡ οἰκία ἐν ᾗ κατῶκει ὁ διαδίκος (Α. Π. 13 τοῦ 73). Ἄν ὁ κλητὴρ βεβαιοῖ, ὅτι δὲν εὔρε κατὰ τὴν ἐπίδοσιν γείτονας, κατὰ τινὰς μὲν τὸ γεγονὸς τοῦτο ὡς ξένον τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ κλητῆρος δύναται νάποδειχθῇ, μὴ προσβαλλομένου τοῦ ἐπιδότηριου ὡς πλαστοῦ (Α. Π. 235 τοῦ 55, 301 τοῦ 56), κατ' ἄλλους δὲ ὡς γεγονός, οὐ ἰδίαις ἐκθέσεσιν ἀντελᾶσθετο, δὲν δύναται νάποδειχθῇ (Α. Π. 154 τοῦ 62, 35 τοῦ 70). Οὐδεμία δ' ἀμφισβολία ὅτι νομοθετικῶς τοῦλάχιστον ὀρθοτέρα εἶναι ἡ πρώτη γνώμη ὡς ἀσφαλίζουσα τοὺς διαδίκους ἀποτελεσματικώτερον ἀπὸ τῶν παραδρομῶν τῶν κλητῆρων. Ἐπιβάλλεται δὲ τὸ βᾶρος τῆς ἀποδείξεως τῶν τοιούτου εἵδους γεγονότων κατὰ τινὰς μὲν εἰς τὸν ἀντίδικον τοῦ ἐπικαλούμενου τὸ ἐπιδότηριον (Α. Π. 224 τοῦ 60, 33 τοῦ 65, 13 τοῦ 73), κατὰ τινὰς δὲ εἰς τὸν ἐπικαλούμενον τὸ ἐπιδότηριον (Α. Π. 96 τοῦ 77). Τὸ ἐφ' ἡμῖν ἀσπαζόμεθα τὴν πρώτην γνώμην, φρονούντες, ὅτι κατὰ κανόνα οἱ ἐπικαλούμενοι τὰ ἐπιδότηρια ἔχουσι τὸ δίκαιον ὑπὲρ ἑαυτῶν, διότι ὑποτίθεται, ὅτι ὁ δικ. κλητὴρ ὡς δικαστικός ὑπάλληλος καταβάλλει κατὰ κανόνα τὴν προσήκουσαν ἐπιμέλειαν, ὅπως συμμορφωθῇ πρὸς τὸν νόμον. Σημειωτέον δὲ, ὅτι προσβαλλομένου τοῦ ἐπιδότηριου ὡς πλαστοῦ, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ τῆς πλαστότητος ἀπόδειξις δι' ὅρκου ἐπακτοῦ, ἀλλ' ἀναγκαιῶς ἀναβάλλεται ἡ συζήτησις τῆς πολιτικῆς δίκης ἕως τέλους τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ τοῦ ἐπιδότηριου ποινικῆς διαδικασίας. (Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 75). Ῥητέον δὲ προσέτι ὅτι τὸ ἐπιδότηριον δὲν εἶναι μὲν ἄκυρον καὶ ἂν μὴ ᾖ συντεταγμένον ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ κλητῆρος, διότι τὸ 140 ἄρθρον ὀρίζει μόνον ὅτι ὁ κλητὴρ χρονολογεῖ καὶ ὑπογράφει αὐτό. Ἄλλ' ὅμως ἡ τάξις ἀπαιτεῖ νὰ καταρτιζῶσιν αὐτὰ ἰδιογράφως ἐξ ὀλοκλήρου οἱ ἐντεταλμένοι τὴν ἐπίδοσιν αὐτῶν· δικαίως δὲ ὁ Ἄρειος Πάγος ἐπέβαλεν ἄλλοτε πειθαρχικὴν ποινὴν εἰς κλητῆρα, ὅστις ἀνέθηκε τὴν γραφὴν τοῦ ἐπιδότηριου εἰς αὐτὸν τὸν ὑπὲρ οὗ ἡ ἐπίδοσις διαδίκον (Α. Π. 271 τοῦ 56).

Τὰ ἐπιδότηρια σκοπὸν ἔχουσι τὴν ἀποδείξιν οὐ μόνον τῆς γενομένης κοινοποιήσεως τοῦ δικογράφου ἀλλὰ καὶ τοῦ χρόνου τῆς κοινο-

ποιήσεως αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 140). Ἐπειδὴ δ' ἡ ἀπόδειξις αὕτη χρησιμεύει εἰς τὸν παραγγεῖλαντα τὴν ἐπίδοσιν διαδίκου, ἔπεται, ὅτι, ἂν τυχὸν ἀπολεσθῇ τὸ ἐπιδοτήριον, οὗτος ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδειξιν τῆς τε κοινοποιήσεως καὶ τοῦ χρόνου αὐτῆς.

Σημειωτέον ὅτι, τῶν περὶ τὴν ἐπίδοσιν ἀκυροτήτων, ἀναγομένων προδήλως εἰς τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον καὶ οὐχὶ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ἀνάγκη νὰ προβάλλωνται αὗται κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τὸ βραδύτερον (Α. Π. 13 τοῦ 56, 117 τοῦ 69, 72 τοῦ 89).

36. Προσθετέον τέλος, ὅτι τὰ δικόγραφα ἀντὶ τοῦ διαδίκου δύνανται νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὸν ἀντίκλητον (τὸν ἔχοντα δηλονότι τὴν σταθερὰν διαμονὴν αὐτοῦ παρὰ τῇ ἑδρᾷ τοῦ δικαστηρίου ἀντιπρόσωπον τοῦ διαδίκου, ὅστις ἔλαβε τὴν ἐξουσίαν παρὰ τοῦ διαδίκου τοῦ παραλαμβάνειν ἀντ' αὐτοῦ δικόγραφα). Ὑποχρεοῦται δὲ ὁ διάδικος νὰ διορίξῃ ἀντίκλητον ἐν τῇ προδικασίᾳ (διὰ τῆς ἀγωγῆς μὲν ὁ ἐνάγων, διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου δὲ ὁ ἐναγόμενος ἢ ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων καὶ μετὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως). Καὶ ἂν παραλείπῃ τὴν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ ταύτην, ἐπὶ μὲν συνήθων ὑποθέσεων γίνεται ἡ ἐπίδοσις εἰς αὐτὸν τὸν διάδικον, ὑφιστάμενον τὴν δαπάνην τῆς παραλείψεως, ἐπὶ δὲ τῶν συνοπτικῶν εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου. Δύναται δὲ νὰ διορισθῇ ἀντίκλητος κατ' ἄλλους μὲν οἰονδήποτε πρόσωπον, κατ' ἄλλους δὲ μόνον δικηγόρος, ὁμόδικος ἢ συγγενὴς κατὰ τὸν ὀριζόμενον ἐν τῷ ἄρθρῳ 91 βαθμὸν. Ὁ δὲ κατ' αἵτησιν τοῦ πένητος διαδίκου διοριζόμενος αὐτῷ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως δικηγόρος διορίζεται ἕνα καὶ ἀντίκλητος αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 221), ὅθεν νομίμως ἐπιδίδονται αὐτῷ πᾶ δικόγραφα καὶ ἡ τοῦ δικαστηρίου παρ' ᾧ διατελεῖ ἀπόφασις (Πολ. Δικ. 138, 148 καὶ 152). Σημειωτέον ὅμως, ὅτι ὁ ἀντίκλητος δεόν νὰ κατοικῇ ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ δικαστηρίου, δὲν θεωρεῖται δὲ κατοικῶν, ἂν ἔχῃ ἀπλῶς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ ἐν τῇ τοῦ δικαστηρίου ἑδρᾷ, τὴν δὲ οἰκίαν αὐτοῦ ἐν ἄλλῃ πόλει, οἷον ἐν Πειραιεῖ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἐπίδοσις τῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως ἐν ἐμπορικῇ διαφορᾷ ἐπιδίδεται νομίμως εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου (Α. Π. 377 τοῦ 1874). Ῥητέον προσέτι, ὅτι ὁ διάδικος ἔχει τὸ δικαίωμα ἐπιλογῆς πρὸς ἐπίδοσιν μετὰ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντικλήτου. Ἀλλ' ὡς αἱ εἶναι ἀναγκαῖα ἢ προσωπικὴ ἐνέργεια τοῦ διαδίκου (λ. χ. ἐπὶ ὀρκοδοτίας), ἀργεῖ τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς, ὅθεν ὑποχρεοῦται ὁ διάδικος νὰ

καινοποίηση τὸ δικόγραφον εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ, καίτοι κατοικοῦντα μακρὰν τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου. Ἐν ᾗ περιπτώσει τοῦ διαδίκου ὄντος ἀγνώστου διαμονῆς αἱ ἐπιδόσεις γίνονται κατὰ νόμον εἰς τὸν Εἰσαγγελέα (ἀντὶ τοῦ διαδίκου), ἂν οὗτος διώρισεν ἀντίκλητον, αἱ ἐπιδόσεις γίνονται ὡς εἴρηται καὶ ἀνωτέρω εἰς τὸν ἀντίκλητον (Α. Π. 213 τοῦ 70 κτλ.) κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην, διότι ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐπέχει τρόπον τινὰ ἐκ τοῦ νόμου θέσιν ἀντικλήτου, ἀλλὰ τοῦ ἐκ τοῦ νόμου ἀντικλήτου προτιμητέος ὁ ἐκ τῆς βουλήσεως αὐτοῦ τοῦ διαδίκου ἀπορρέων. Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὴν ἀπὸ τινος σταθερὰν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἣν καὶ ἐπιδοκιμάζομεν παντελῶς, ἐν τῇ πληρεξουσιότητι περιέχεται αἰετοτε καὶ ἡ ἰδέα τοῦ ἀντικλήτου ("Ὁρα ἀποφ. Α. Π. 203 τοῦ 66, 239 τοῦ 77, 250 τοῦ 78. κτλ.), διότι ὁ δικαστικὸς πληρεξούσιος δικαιούμενος ἐπιχειρεῖν πᾶσας τὰς δικαστικὰς πράξεις (καθ' ἃς δὲν ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσιότης), ἐκτὸς ἀνρήτως περιορισθῇ διὰ τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, ὅθεν δικαιούμενος καὶ ἐπάγειν ὄρκον κτλ., ἔχει καὶ τὸ μικρότερον δικαίωμα τοῦ παραλαμβάνειν δικόγραφα.

Σημειωτέον ὅμως ὅτι, καὶ ὁσάκις ὁ κλητὴρ παρηγγέλθῃ νὰ ἐπιδώσῃ εἰς τὸν ἀντίκλητον τοῦ ἀντιδίκου, καὶ οὐχὶ τὸν ἀντίδικον, δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ πρὸς αὐτὸν τὸν ἀντίδικον ἐπίδοσις, ἅτε κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου (Ν. 46 καὶ 62 § 1 (17. 1) Βασιλ. (14. 1). Ν. 56, 62 (3.3) Βασιλ. 8. 2) ἐγκύρου οὔσης καὶ τῆς κατ' ἄλλαν τρόπον παρὰ τὸν παραγγελέντα ἐκπληρώσεως τῆς ἐντολῆς, ὁσάκις ἄγει εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. (Ἴδε καὶ Α. Π. 32 τοῦ 72).

37. Ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς ἐπιφέρει τὰ ἐξῆς ἐπακολουθήματα, α') διακύπτει τὴν παραγραφὴν τῆς ἀγωγῆς, β') ἐπιφέρει ὑπερμερίαν καί, ἂν ἐπομένως ἡ ἀπαίτησις ᾖ χρηματικὴ, καθίστησιν αὐτὴν τοκοφόρον, γ') καθίστησιν τὸν ἐναγόμενον κακῆς πίστεως νομέα καὶ δ') καθίστησιν ἐπίδικον τῆς διαφορᾶς τὸ ἀντικείμενον, ἀπαγορευομένης ἐπ' αὐτοῦ πάσης καινοτομίας καὶ μεταβολῆς (Πολ. Δικ. 156). Ἀλλὰ κατὰ τὴν κρατοῦσαν νομολογίαν τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα ἐπέρχονται, ἐὰν ἡ ἀγωγή εἰσαχθῇ εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, διότι ἡ εἰς ἀναρμόδιον εἰσαχθεῖσα, ἀπορρίφθησόμενη ἀναγκαιῶς, θεωρεῖται ὡς οὐδόλως ἐγερθεῖσα.⁽¹⁾ Σημειωτέον ὅτι δὲν δίδονται καὶ τόκοι, ὁσάκις

(1) Ὁ πατὴρ μου Νικόλαος Φλογαίτης ὑπεστήριξεν ἐπιμόνως τὴν ἀντί

ἐνεκεν ἀποζημιώσεως ζητεῖται τὸ διαφέρον, διότι κατ' ἀρχὴν τοῦ νόμου διαφέρον ἐπὶ τοῦ διαφέροντος δὲν διδοται, ὁ δὲ τόκος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ διαφέρον. "Οθεν ζητηθέντος δι' ἀγωγῆς λόγῳ ἀποζημιώσεως τοῦ ἀντιτίμου καρπῶν γαιῶν διὰ τὴν μὴ ἔγκαιρόν παραχώρησιν αὐτῶν, δὲν δύναται νὰ ἐπιδικασθῇ τόκος (Α. Π. 39 τοῦ 59, 39 τοῦ 67). Ἀλλὰ τόκος ὀφείλεται ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐπὶ τῶν τόκων, ὡς δι' αὐτῆς ὁ ἐνάγων ἐζήτησε συγκεφαλαιώσας μετὰ τοῦ κεφαλαίου (Α. Π. 4 τοῦ 77, 296 τοῦ 82).—Ἀλλ' ὑποχρεοῦται ὁ ἐναγόμενος εἰς πληρωμὴν τόκων ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ὡσάκις τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς ἦν ἀνεκκαθάριστον; Κατὰ τὴν ἀπόφασιν Ἀρείου Πάγου 307 τοῦ 77 ἀποκριτέον κτιστατικῶς. Ἀλλὰ τὸ ἐφ' ἡμῖν ἀσπαζόμεθα τὴν ἀποφατικὴν λύσιν, διότι δὲν δύναται νὰ θεωρῇται ὁ ἐναγόμενος ὑπερήμερος, ἐν ὅσῳ δὲν ὀρίζεται καὶ δὲν ἐκκαθαρίζεται τὸ καταβλητέον ποσόν, διατελοῦντος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐναγοντος ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ. Ἀλλ' ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν τόκων ὡς ὑπερήμερος ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ ὡσάκις δι' εὐλογον αἰτίαν ἀποποιεῖται νὰ καταβάλῃ τὸ αἰτηθέν; Ὁ Ἀρείος Πάγος ἀπεφάνητο δι' ἐπανειλημμένων ἀποφάσεων ἀρνητικῶς, θεωρήσας ὅτι τῆς διατάξεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ νόμου, καθ' ἣν «ὁ ἐναγόμενος οὐ ποιεῖ ὑπέρθεσιν, εἴπερ δικαίαν αἰτίαν ἔχει» δὲν ἐσκοπεῖτο ἡ κατάργησις διὰ τοῦ ἀρθ. 156.

Κατὰ τὰς ἀρχαιοτάτας ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς ἐπιφέρει καὶ τὸ ἀναπαλλοτριῶτον τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, ἀλλ' ἄγαν ὀρθῶς ἡ ἀπὸ τριάκοντα καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν νομολογία αὐτοῦ ἀπεδέξατο ὅτι ἡ περὶ τοῦ ἀναπαλλοτριώτου διάταξις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ διατάξις δὲν ἰσχύει νῦν οὐ μόνον ὡς μὴ περιλαμβανομένη ὑπὸ

θετον γνώμην (κυρωθεῖσαν δι' ἄλλεπαλλήλων ἀποφάσεων τοῦ Ἐρετείου Ναυπλίας). Κατ' αὐτὸν ἐκ μὲν τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 25 καὶ 533 τῆς Πολ. Δικονομίας συνάγεται ὅτι ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσις καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ παραδοχὴ αὐτῆς δὲν ἐπιφέρει ἢ τὴν πρόσκαιρον ἀναβολὴν τῆς ὑποθέσεως καὶ τὴν παραπομπὴν αὐτῆς εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῆς διαδικασίας, δηλονότι τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν μετ' αὐτὴν ἐγγράφων, κατὰ δὲ τὰ ἀρθ. 156 καὶ 157 ἡ ἀγωγή δὲν ἀποβάλλει τὴν ἰσχύν αὐτῆς, εἰμὴ (ἐκτὸς τῶν λοιπῶν περιπτώσεων) ὅταν ἀπορρίφθῃ ἢ ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ὡς ἀνυποστήρικτος· ἄρα μετὰ τὴν παραπομπὴν αὐτῆς εἰς ἄλλο δικαστήριον ἰσχύει καὶ συνεπάγει τὰ νόμιμα ἐπακολουθήματα, τὰ δὲ μετ' αὐτὴν καὶ τὰ εἰς αὐτὴν στηριζόμενα δικόγραφα διατηροῦσι τὸ κύρος αὐτῶν.

τοῦ νεωτέρου ἡμῶν δικονομικοῦ νόμου μεταξὺ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀποκρουομένη ἐμμέσως ὑπὸ τῆς διατάξεως περὶ ἀπαγορεύσεως καινοτομιῶν καὶ μεταβολῶν.

Τὸ ἄρθρον 156 ὀρίζει ὅτι ὁ ἐναγόμενος νομεὺς κτήματος ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδοσιν τῶν ἔκτοτε συναχθέντων καρπῶν, ἄρα κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἀποφ. 167 τοῦ 56, 27 τοῦ 66) οὐχὶ καὶ τῶν καρπῶν, οὓς ἐδύνατο νὰ συλλέξη, πλὴν ἐὰν ἦν κακῆς πίστεως κάτοχος καὶ πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ὅτε ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδοσιν καὶ τούτων τῶν καρπῶν (συνφθὰ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ Ῥωμᾶϊκοῦ Δικαίου περὶ τοῦ κακῆς πίστεως κατόχου).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Διαδικασία κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν καὶ μετ' αὐτήν.

38. Ὑποβολὴ προτάσεων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. — 39. Χρόνος καὶ τόπος τῶν συνεδριάσεων. — 40. Δημοσιότης διαδικασίας. — 41. Διεξαγωγὴ συζητήσεως. — 42. Στήριγμᾶ διαδικασίας εἰς αἰτήσεις καὶ προτάσεις. — 43. Ὑπογραφὴ ἀποφάσεων καὶ πρακτικῶν. — 44. Ἀποφάσεις (εἴδη, κατάρτισις, περιεχόμενον κτλ.) — 45. Ἐκτέλεσις τῶν ἀποφάσεων. — 46. Ἰδιοκτησία δικογράφων καὶ ὑπογραφῇ γραμματέως.

38. Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία (ἣν ὁ νόμος ἀποκαλεῖ κυρίαν διαδικασίαν) συνίσταται εἰς τὴν ὑποβολὴν ἐγγράφων προτάσεων τῶν διαδίκων καὶ τὴν προφορικὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν. Καὶ ἀπαγορεύεται μὲν ἡ διὰ τῶν προτάσεων μεταβολὴ τῆς ἱστορικῆς καὶ νομικῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς. Ὅθεν δὲν δύναται π. χ. ὁ ἐγείρας ἀγωγὴν περὶ ἐξοφλήσεως χρέους νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἀγωγὴν εἰς ἀγωγὴν περὶ ἀποδόσεως πραγμάτων ἢ χρημάτων παρακατατεθέντων. Ἐπίσης δὲν δύναται ὁ στηρίξας τὴν περὶ κληρονομίας ἀξίωσιν αὐτοῦ εἰς διαθήκην νὰ στηρίξῃ τὴν ἀξίωσιν αὐτοῦ εἰς κληρονομίαν ἐξ ἀδιαθέτου. Ἐπίσης δὲν δύναται ὁ διεκδικήσας διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀγροτικὸν κτῆμα νὰ ἀξιώσῃ διὰ τῶν προτάσεων κτῆμα ἀστικόν. Ἐξεπάζεται δὲ τὸ ζήτημα τῆς μεταβολῆς ἢ μὴ τῆς ἀγωγῆς καὶ αὐτεπαγγέλτως. Ἐπιτρέπεται

ὥμως ἡ διὰ τῶν προτάσεων δικασφῆσις τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ἀγωγῆς ἢ ἡ ὑποβολὴ αἰτήσεων, αἵτινες σιωπηρῶς ἢ ἐκ πλαγίου περιέχονται ἐν τῇ ἀρχικῇ αἰτήσῃ ἢ εἶναι ἀπλῶς ἐπιβληθητικαὶ (δηλονότι αἰτήσεις καθορίζουσαι ἢ περιορίζουσαι τὴν ἀρχικὴν αἴτησιν). Ὅθεν δύναται λ.χ. ὁ διεκδικῶν κτῆμά τι ὡς ἴδιον νὰ ὀρίσῃ διὰ τῶν προτάσεων τὸν τρόπον τῆς εἰς τὴν κυριότητα τῶν δικαιοπαρόχων αὐτοῦ περιελεύσεως τοῦ κτήματος. Ἐπίσης δύναται ὁ στηρίζων τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ εἰς τὴν πατρικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν νὰ δικασφῆσῃ διὰ τῶν προτάσεων ὅτι ἐκτῆσατο αὐτὴν δι' οὐσίας. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐκ τῶν ἐπ' ἀκροατηρίου βελτιωθείσων προτάσεων ὀρίζεται φυσικῶς καὶ ἡ τοῦ δικαστηρίου ἀρμοδιότης καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς πρώτης αἰτήσεως, ἥτις μετὰ τὴν βελτίωσιν αὐτῶν δὲν ὑφίσταται πλέον· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ γνώμη ἀντίθετος, ἣ δὲ νομολογία ταλαντεύεται. Ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος οὐ μόνον δύναται νὰ διορθώσῃ κατὰ τὰ ἀνωτέρω τὰς διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου αὐτοῦ (ἂν ἐκαينوποίησε τοιοῦτο) ὑποβληθείσας προτάσεις, ἀλλὰ κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίᾳ καὶ νὰ ὑποβάλῃ νέας προτάσεις, νὰ δώσῃ ἢν ἤθελε κρίνει ἀπάντησιν, νὰ προτείνῃ νέας ἐνστάσεις. Σημειωτέον ὅμως ὅτι εἰς οὐδὲνα τῶν διαδικίων ἐπιτρέπεται νὰ ἀνακαλέσῃ τὰ ἐν τῇ προδικασίᾳ ὁμολογηθέντα, πλὴν ἐὰν ἡ ὁμολογία προῆλθεν ἐκ συγγνωστῆς πλάνης περὶ τὰ πράγματα ἢ ἐγένετο ὑπὸ δικαστικοῦ πληρεξουσίου καθ' ὑπέρβασιν τῆς δοθείσης αὐτῷ ἐντολῆς. (Πολ. Δικ. 158).

Ἐπειδὴ δὲ ἡ τῶν προτάσεων διόρθωσις, καίπερ μὴ μεταβάλλουσα τὰς ἀρχικὰς αἰτήσεις, προκαλεῖ πολλάκις τὴν ἀνάγκην νεωτέρας μελέτης πρὸς ἐπιτυχὴ ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων τοῦ ἀντιδίκου, διακαίουται δὲ οὗτος διὰ τοῦτο νὰ αἰτησῇται τὴν εἰς ἄλλην συνεδρίαν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως, ὥρισθαι ὅτι αἱ ζημίαι καὶ δαπάναι τῆς ἀναβολῆς ἐπιβαρύνουσι τὸν διὰ τῆς διορθώσεως τῶν προτάσεων αὐτοῦ κατασταντα παραίτιον τῆς ἀναβολῆς. (Πολ. Δικ. 159).

Γίνονται δὲ πᾶσαι αἱ προτάσεις καὶ διορθώσεις αὐτῶν, ἐπίσης δὲ πᾶσαι αἱ ἐνστάσεις, κατὰ τὴν πρώτην τὴν βραδύτερον ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίᾳ, μηδαμῶς ἐπιτρεπομένης τῆς ἑκτοτε ὑποβολῆς οἰωνδῆποτε νέων προτάσεων ἢ ἐνστάσεων. Κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται μέχρι τοῦ τέλους τῆς δίκης ἡ ὑποβολὴ τῶν προνομικῶν λεγομένων ἐνστάσεων, δηλονότι τῶν ἐνστάσεων, ὧν ὁ νόμος ρητῶς ἐπέτρεψε τὴν καθ' οἰανδῆποτε στάσιν τῆς δίκης ὑποβολὴν, ὡς ἀποτρεμνῶν τοῦ δημοσίου συμφέροντος, ὅποια λ. χ. εἶναι ἡ τῆς ἀναρμοδιότητος λόγῳ ὕλης ἐν-

στασις. (Πολ. Δικον. 160).—'Εάν κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν δύναται νὰ προταθῇ ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ ἐθίμου, ταλαντεύεται ἡ νομολογία. 'Αλλ' αἱ νεώτεραι καὶ πολυαριθμότεραι ἀποφάσεις τοῦ 'Αρείου Πάγου ἀσπάζονται τὴν γνώμην ὅτι μόνον τὰ εἰς νόμους καὶ οὐχὶ ἀπλῶς εἰς ἔθιμα στηριζόμενα νομικὰ ἀξιώματα δύνανται νὰ προταθῶσι κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ἡ δὲ περὶ ἐθίμου πρότασις δύναται νὰ προταθῇ καὶ κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τῶν 'Εφετῶν, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τοῦ ἐφesiβλήτου πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως.

39. Τὰ δικαστήρια ὀρίζουσιν ἡμέρας τιὰς τῆς ἐβδομάδος, καθ' ἃς ἐν ὀρισμένη ὥρᾳ συνέρχονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ εἰς τακτικὴν συνεδρίαν, ἀλλ' ἐκτάκτως δύνανται νὰ συνεδριάσωσιν ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐν ἄλλαις ἡμέραις καὶ ὥραις, τὰ δὲ Εἰρηνοδικεῖα καὶ τὰ δικάζοντα ἐμπορικὰς ὑποθέσεις τμήματα τῶν Πρωτοδικῶν καὶ ἐν ἡμέραις ἔτι ἑορτασίμοις.—Οἱ Εἰρηνοδίκαι μάλιστα δικάζουσιν ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν οἰκίᾳ (ἀνοιγομένων τῶν θυρῶν) ἢ καὶ ἐν τῷ ἐπιδίκῳ τόπῳ ἐν υπαίθρῳ (Πολ. Δικ. 161).

40. 'Η ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις διεξάγεται δημοσίως, τελοῦνται δὲ μυστικῶς μόνον αἱ διασκεψεῖς (ἐφ' ᾧ ἐπιτρέπεται εἰς τὸ δικαστήριον νὰ ἀποχωρῇ εἰς ἕτερον δωμάτιον ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ νὰ διατάσῃ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἀκροατηρίου). 'Αλλὰ καὶ μυστικαὶ συνεδριάσεις ἐπιτρέπεται νὰ γίνωσιν, ὅσας ἢ δημοσία συζητήσεις δύναται νὰ παραβλάψῃ τὰ δημόσια ἦθη ἢ τὴν κοινὴν εὐταξίαν, ὀρισμένως δὲ κατὰ τὰς περὶ διαζεύξεως δίκας· ἀλλ' ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο νὰ παγγελθῇ περὶ τούτου ἡτιολογημένη ἀπόφασις ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει (ἀκουσθέντων πρότερον τῶν διαδίκων καὶ τοῦ εἰσαγγελέως) (Πολ. Δικ. 162 καὶ 163, Συντ. ἀρθ. 92 καὶ 93). Καὶ δύνανται μὲν οἱ διάδικοι καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς νὰ προσβάλωσι δι' ἐφέσεως ἢ δι' αἰτήσεως ἀναιρέσεως τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἀλλ' ἡ συζήτησις δὲν ἀναβάλλεται (Πολ. Δικ. 163).

41. Διεξάγει δὲ τὴν συζήτησιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὁ προεδρεύων δικαστῆς (ἐν τοῖς πολυμελέσι δικαστηρίοις), ὁ Εἰρηνοδίκης ἢ ὁ ἀναπληρῶν αὐτόν (ἐν τοῖς μονομελέσι δικαστηρίοις, δηλονότι τοῖς Εἰρηνοδικεῖσι), διατάσων τὸν κλητῆρα τοῦ ἀκροατηρίου νὰ ἀπαγγέλλῃ τὰς συζητηθησομένας ὑποθέσεις, χορηγῶν τὸν λόγον, ἐξετάζων τοὺς διαδίκους καὶ μάρτυρας, κηρύττων τὸ πέρας τῆς συζητήσεως, καὶ δημοσιεύων ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ δικαστηρίου τὴν ἀπόφασιν (Πολ. Δικ.

164). Διαχειρίζει δὲ προσέτι τὴν εὐταξίαν ἔχων πρὸς τοῦτο τὰ ἐν τῇ § 32 ἐκτεθέντα δικαιώματα.

42. Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία στηρίζεται εἰς τὰς αἰτήσεις καὶ προτάσεις τῶν διαδίκων· δικαιούται δὲ ἕκαστος μὲν τῶν συνεδριάζόντων δικαστῶν καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς νὰ ἀποτείνῃ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐρωτήσεις πρὸς τοὺς διαδίκους καὶ τοὺς μάρτυρας καὶ νὰ προκαλῇ τὴν ἀνάγνωσιν ἐγγράφων· ἡ δ' ὁλομέλεια τοῦ δικαστηρίου (κατὰ πλειοψηφίαν ἀποφαινομένη) νὰ διατάσῃ οἷας ἐγκρίνει ἀποδείξεις (καθ' ὅσον ῥητὴ διάταξις δὲν περιορίζει αὐτό), τὴν ἐμφάνισιν τῶν διαδίκων εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ ἐν γένει ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν προσήκουσαν διευκρίνησιν τῆς διαφορᾶς (Πολ. Δικ. 172).

43. Αἱ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἐκδιδόμεναι ἐγγράφως ἀποφάσεις καὶ τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων ὑπογράφονται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου. (Πολ. Δικ. ἀρθ. 174). Κατ' ἐξάρεσιν δὲ προσυπογράφονται ὑπὸ τῶν διαδίκων, ὁσάκις πρόκειται περὶ δικαστικῶν συμβιβασμῶν (ἀρθ. 477 καὶ 478). Ἐὰν δ' ἡ ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα ἅμα τῷ πέρατι τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως ἐξεδόθῃ προφορικῶς ἢ δὲν συνετάχθῃσαν πρακτικὰ, ὑποχρεοῦνται ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμματεὺς εἰς τὴν ἐγγραφὴν διατύπωσιν αὐτῶν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν καὶ προσέτι τὴν ὑπογραφὴν αὐτῶν. Ἄλλως ὑφίστανται τὴν ἐν τῷ ἀρθρῷ 174 ἀναγραφομένην ποινὴν.

Καὶ τὰ μὲν πρακτικὰ, συντασσόμενα ὑπὸ τοῦ γραμματέως, διαλαμβάνουσι τὰ ὀνόματα τῶν δικασάντων δικαστῶν, τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ γραμματέως, τὰ ὀνόματα τῶν ἐμφανισθέντων διαδίκων ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, τὴν περιγραφὴν τῆς περὶ ἧς συντάσσονται δίκης, περίληψιν τῶν οὐσιωδεστέρων μερῶν καὶ περιστατικῶν τῆς συζητήσεως, κυριώτατα δὲ τῶν ἐν ταῖς προφορικαῖς προτάσεσι τῶν διαδίκων διορθώσεων καὶ μεταβολῶν τῶν ἀρχικῶν αἰτήσεων καὶ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων (Πολ. Δικ. 175). Ὑφίσταται δ' ἄλλως ὁ γραμματεὺς τὴν ἐν ἀρθρῷ 176 ἀναγεγραμμένην ποινὴν.

44. Οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς ἀποφάσεως εἰσὶ τὰ ἐξ ἧς 1) τὸ νὰ συνταχθῇ ἐγγραφὴν διατυποῦν τὰς διατάξεις αὐτῆς, 2) τὸ νὰ βεβαιουται ἐν τῇ ἀποφάσει, ὅτι τὸ δικαστήριον ἀπετελέσθη πρᾶσινόντως, μνημονευομένων καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν μετασχόντων δικαστῶν (Πολ. Δικ. ἀρθ. 528). ὅθεν, ἂν μετέσχον τῆς συγκροτήσεως αὐτοῦ ἀναπληρωτικὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου, δεόν νὰ μνημονεύηται ῥητῶς, ὅτι τὰ τακτικὰ

μέλη ἐκωλύοντο, ἅτε τῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου ἀφορώσης εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. (Contra A. Π. 99 τοῦ 66 καὶ ἔναι· ἄλλαι, καθ' ὅς τὸ κώλυμα τοῦ ἀρμοδιωτέρου τεκμαίρεται). Δὲν εἶναι ὅμως ἀναγκαῖον ἀναφέρειν καὶ ὁ λόγος τοῦ κωλύματος (A. Π. 19 καὶ 184 τοῦ 50, 85 τοῦ 53, 149 τοῦ 69, 243 τοῦ 73). Ἄν ἐπομένως παραλείπηται ἡ μνεία τῶν δικασάντων δικαστῶν, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρέτα, ἔστω καὶ ἂν ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτῃ ὅτι συνεδρίασεν ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς δικαστῶν (A. Π. 54 τοῦ 57), 3) τὸ νὰ ἀναφέρονται ἐν τῇ ἀποφάσει εἴτε ἐν τῷ ἱστορικῷ, εἴτε ἐν τῷ σκεπτικῷ, εἴτε ἐν τῷ διαιτητικῷ. (A. Π. 23 τοῦ 54, 24 τοῦ 45), τὰ ὀνόματα τῶν διαδίκων ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν καὶ ἂν οὗτοι ἐνεφανίσθησαν ἢ οὐ· ἔτι δὲ καὶ σημείωσις τῆς δικαζομένης ὑποθέσεως. 4) τὸ νὰ διαλαμβάνηται αἰτιολογικόν, περιλαμβάνον τὰς σκέψεις τοῦ δικαστηρίου, τὰς ἀναφερομένας εἰς τε τὰ πραγματικὰ καὶ νομικὰ ζητήματα τῆς δίκης, αἵτινες ἤγαγον αὐτὸ εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει διατάξεων (Πολ. Δικ. 182). Σημειωτέον ὅμως, ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται ὁ δικαστὴς νὰ παραθέσῃ ῥητῶς τὸν νόμον, εἰς ὃν ἐστῆριξε τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἐκτὸς ἂν πρόκειται περὶ νόμου ἁλλοδαποῦ ἢ τοπικοῦ τινος ἐθίμου (δηλονότι νόμων θεωρουμένων ὡς πραγματικῶν γεγονότων, ἅπερ πρέπει νὰ ὑποβάλλῃ αὐτὸς ὁ διάδικος). Δέον ὅμως αἰ αἰτιολογίαι συνδέωνται πρὸς πάντα τὰ ἀναφερόμενα ἐν τῇ δίκῃ ἰδιαίτερα κεφάλαια. Οὕτω διεκδικούντος τοῦ ἐνάγοντος ἀκίνητον κτῆμα καὶ ἀξιούντος προσέτι τοὺς καρποὺς αὐτοῦ, ἀνάγκη ἰδίως αἰτιολογίας ὡς πρὸς τὸ κτῆμα καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τοὺς καρποὺς, ἂν ὁ ἐναγόμενος ἀμφισβητῇ τὸ δικαίωμα αὐτοῦ καὶ ὡς πρὸς τὸ κτῆμα καὶ ὡς πρὸς τοὺς καρποὺς. Ἄλλ' ὅσάκις ἡ τῶν καρπῶν ἀπόδοσις εἶναι ἀναγκαιῶς νόμιμον ἐπακολούθημα τῆς κυρίας ὑποχρεώσεως τοῦ ἐναγομένου περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν κτημάτων τούτων, αἱ περὶ αὐτῶν αἰτιολογίαι τῆς ἀποφάσεως εἰσιν ἀποχρῶσαι εἰς δικαιολόγησιν καὶ τῆς εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν καρπῶν καταδίκης, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἀπ. Ἄρ. Πάγου 196 τοῦ 48. Ἄλλ' οὐδεμία ἀνάγκη καὶ νάπνυται ὁ δικαστὴς εἰς πάντα τὰ ὑπὸ τῶν διαδίκων προβαλλόμενα πραγματικὰ ἢ νομικὰ ἐπιχειρήματα πρὸς ὑποστήριξιν τῶν προτάσεων αὐτῶν. (A. Π. 277 τοῦ 51, 402 τοῦ 52, 175 τοῦ 56 κτλ.). Σημειωτέον ἔτι, ὅτι θεωρεῖται ἐπαρκὲς τὸ αἰτιολογικόν τὸ ἐπικαλούμενον τὰς αἰτιολογίας προτέρας ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλου δικαστηρίου, ἐκδοθείσης ἐπὶ

τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως· οἷον τὸ αἰτιολογικὸν ἀποφάσεως Ἐφετείου ἀναφερόμενον εἰς τὰς σχέψεις τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως (Α. Π. 246 τοῦ 38, 69 τοῦ 49, 354 τοῦ 65 κτλ.) ἢ τὸ αἰτιολογικὸν ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου μετ' ἀνακοπὴν ἀναφερόμενον εἰς τὰς σχέψεις τῆς ἀνακοπείσης ἀποφάσεως αὐτοῦ (Α. Π. 242 τοῦ 51)· ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ αἰτιολογικὸν τὸ ἐπικαλούμενον τὰς αἰτιολογίας ἄλλης ἀποφάσεως, ἣν οὐδέτερος τῶν διαδίκων ἐπεκαλέσατο (Α. Π. 135 τοῦ 56). 4) Τὸ διατακτικὸν δεῖν νὰ ᾖ σαφὲς καὶ πλήρες (ἀποφαινόμενον δηλ. περὶ πασῶν τῶν αἰτήσεων) καὶ θετικόν (μὴ ἐξαρθρώμενον ἀπὸ ὅρου). Κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται νὰ διατάσσεται ἢ ἀπόρριψις ἢ παραδοχὴ τῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς δόσεως ἢ μὴ δόσεως τοῦ ὅρου. 5) Ἡ ἀπόφασις ἐν τῷ διατακτικῷ πρέπει νὰ ᾖ δεκτικὴ ἐκτελέσεως. Πρὸς τοῦτο δὲ πρέπει νὰ ᾖ αὕτη βεβαία καὶ νὰ προκύπτῃ ἀκριβῶς ἐξ αὐτῆς ποῖα τὰναγνωρισθέντα δικαιώματα ἢ αἱ ἐπιβαλλόμεναι τοῖς διαδίκους ὑποχρεώσεις. (Πολ. Δικ. 182 ἄρθ. 106 καὶ 807. Α. Π. 87 τοῦ 54). Κατ' ἀκολουθίαν ἢ ἔλλειψις ἐνὸς τῶν στοιχείων τούτων καθίστησιν ἄκυρον τὴν ἀπόφασιν. Ἀλλ' ἄλλαι ἔλλειψεις, ἥτιον οὐσιώδεις, δὲν καθιστῶσιν αὐτὴν ἄκυρον. Οὕτως ἢ ἔλλειψις χρονολογίας τῆς διασκέψεως τοῦ δικαστηρίου ἢ σφάλμα περὶ τὴν χρονολογίαν δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα, ἅτε περὶ αὐτῆς συντασσομένου ἰδιαίτερου πρακτικοῦ· δεῖν δὲ μόνον νὰπαγγελθῇ πειθαρχικὴ ποινὴ κατὰ τοῦ γραμματέως τοῦ ἐκ βῆθυμίας ἐπικυρώσαντος ἀπόφασιν φέρουσαν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως προγενεστέραν τῆς διασκέψεως (Α. Π. 36 τοῦ 42, 258 τοῦ 59). Ὡσαύτως ἢ ἔλλειψις τῆς ὑπογραφῆς τινῶν δικαστῶν δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα τῆς ἀποφάσεως (Α. Π. 28 τοῦ 46). Ὡσαύτως δὲν καθιστῶσι πλημμελεῖ τὴν ἀπόφασιν αἱ περιπτώσεις καὶ πλημμελεῖς ἐν τῇ ἀποφάσει αἰτιολογίαι καὶ σχέψεις, ὅποταν δι' ἄλλης αἰτιολογίας ὁρθῆς ὑποστηρίζεται τὸ διατακτικόν (Α. Π. 296 τοῦ 59, 257 καὶ 354 τοῦ 65). Ὡσαύτως γραφικόν τι κατὰδῆλον σφάλμα (Α. Π. 224 τοῦ 55).

Σημειωτέον ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων καταρτίζονται διὰ τῆς ψήφου τῶν πλειόνων. Δικαιοῦνται ὁμοῦς οἱ μειονοψηφήσαντες δικασταί, τουτέστιν οἱ διαφωνήσαντες ὀλιγώτεροι τὸν ἀριθμὸν δικαστῶν, νὰ καταχωρίσωσιν ἐν τῷ αἰτιολογικῷ τῆς ἀποφάσεως τὴν γνώμην αὐτῶν ὡς λόγον ἀμφιβολίας (Πολ. Δικ. 177). Ἐὰν δὲ κατὰ τὴν ψηφοφορίαν σχηματισθῶσι πλείονες τῶν δύο γνώμων, οἱ ἐκφράσαντες ἰδίαν ἕκαστος γνώμην ἢ ἀποτελοῦντες τὴν ἀσθενεστέραν

μειονοψηφίαν ὀφείλουσι νὰ ταχθῶσιν ὑπὲρ μιᾶς τῶν γνωμῶν, ἃς ἀπὸ ἡγγεῖλαν τὰ δύο ἐπικρατέστερα μέρη. Ἄλλ' ἐὰν πᾶσαι αἱ σχηματισθεῖσαι γνώμαι ὧσιν ἰσόψηφοι, ἀνασυζητεῖται ἡ ὑπόθεσις, προσλαμβάνομένου καὶ ἐνὸς περιπλέον δικαστοῦ εἰς κατάρτισιν τοῦ δικαστηρίου καὶ, τοιούτου μὴ ὑπάρχοντος, ἐνὸς τῶν παρέδρων τοῦ δικαστηρίου, μὴ ὄντος δὲ καὶ τοιούτου, ἐνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ διωρισμένων (Πολ. Δικ. 178 καὶ 179).

Δημοσιεύονται δὲ αἱ ἀποφάσεις διὰ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀναγνώσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου· ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως δὲ αὐτῶν ἀρχεται ἡ ἰσχὺς αὐτῶν. Κατὰ ρητὴν δὲ διάταξιν τοῦ νόμου μέχρι τῆς δημοσιεύσεως δικαιοῦται ὁ δικαστὴς νὰ μεταβάλλῃ γνώμην καὶ νὰ προκαλέσῃ ἐπομένως τὴν παρακώλυσιν τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς (Πολ. Δικ. 180). Ἐκ τούτου δὲ ἔπεται ὅτι, ἐὰν συμβῇ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως νὰ ἐκλίπῃ εἰς τῶν δικαστῶν, ἀποθνήσκων λ.χ. ἢ μετατιθέμενος, ἀνάγκη νὰ ἀνασυζητηθῇ ἡ ὑπόθεσις, ἅτε ἀποφάσεως μὴ ὑπαρχούσης, διότι ἡ γνώμη τοῦ ἐκλιπόντος δικαστοῦ ἐδύνατο νὰ μεταβληθῇ (Α. Π. 345 τοῦ 60). Ἄλλ' ἐκ τούτου ἔπεται καὶ ὅτι αὐτοὶ οὗτοι οἱ δικασταί, οἱ τὴν ἀπόφασιν ἐκδόντες, πρέπει νὰ δημοσιεύσῃ τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν, διότι μόνον διὰ τούτου παρέχεται βεβαιώσις ὅτι προήλθεν ἀπ' αὐτῶν ἡ ἀπόφασις καὶ προσέτι μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ἐτήρησαν ἀμετάβλητον τὴν γνώμην αὐτῶν. Ἐν τούτοις ὁ ἡμέτερος Ἄρειος Πάγος δι' ἐπανειλημμένων αὐτοῦ ἀποφάσεων ἀπεφάνητο ὅτι, οὐδεμιᾶς τοῦ νόμου διατάξεως ὀριζούσης τὴν ὑπ' αὐτῶν τῶν δικασάντων δημοσιεύσιν τῶν ἀποφάσεων (ὡν ἡ ἐκδοσις ἀνεβλήθη μετὰ τὴν συζήτησιν), περιττῆς δ' οὐσης ἄλλως τῆς ὑπ' αὐτῶν τούτων δημοσιεύσεως, ἅτε συντασσομένου πρὸ τῆς δημοσιεύσεως ἐκάστης ἀποφάσεως ἰδιαιτέρου πρακτικοῦ διασκέψεως, περιλαμβάνοντος τὴν γνώμην ἐκάστου τῶν εἰς τὴν συζήτησιν παρευρεθέντων δικαστῶν, καὶ ἰδιαιτέρου ἄλλου ἐγγράφου περιέχοντος τὴν ὅλην κατ' ἀκολουθίαν τῆς συνδιασκέψεως ἀπόφασιν, ἀμφοτέρων ὑπογραφομένων ὑπὸ τε τοῦ προέδρου καὶ γραμματέως, ἀπερ μαρτυροῦσι τὴν νόμιμον ὑπαρξίν τῆς ὑπὸ τῶν συνδικασάντων δικαστῶν καταρτισθείσης καὶ δημοσιευτέας ἀποφάσεως, οὐδαμῶς ἀναγκαῖον τυγχάνει νὰ δημοσιεύηται ἡ ἀπόφασις ὑπὸ τῶν μετασχόντων τῆς καταρτίσεως αὐτῆς δικαστῶν.

Αἱ ἀποφάσεις διαιροῦνται εἰς ἀποφάσεις ὀριστικὰς (τὰς λυούσας

ὀριστικῶς τὸ ἐπίδικον ζήτημα) καὶ μὴ ὀριστικᾶς, αἱ δὲ μὴ ὀριστικαὶ εἰς προπαρασκευαστικὰς (τὰς ἀποφάσεις δηλονότι, ὥς ἐκδίδωσιν ὁ δικαστὴς πρὸς προπαρασκευὴν τῆς λύσεως τῆς ὑποθέσεως, ὅποια φέρ' εἰπεῖν ἢ περὶ ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως ἀποφάσεις) καὶ παρεμπιπτούσας (τὰς ἀποφάσεις, αἵτινες συνδέονται μὲν πρὸς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ δὲν λύουσιν ὀριστικῶς τὸ ἐπίδικον ζήτημα). Εἶναι ὅμως πλειστάκις δυσδιάγνωστον τίς εἶναι ἡ λύουσα τὸ ἐπίδικον ζήτημα ἀπόφασις, τίς ἐπομένως εἶναι ὀριστικὴ. Κατὰ τὴν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπικρατοῦσαν παρ' ἡμῶν νομολογίαν, ἀκολουθήσαν τὴν γνώμην τοῦ Οἰκονομίδου, ὀριστικαὶ εἶναι αἱ ἀποφάσεις, δι' ὧν γίνεται δεκτὴ ἡ ἀπορρίπτεται ἡ ἀγωγὴ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ αἱ ἀπορρίπτουσαι ἐνστάσεις. Εἶναι ἐπομένως ὀριστικὴ καὶ ἡ δεχομένη τὴν ἀγωγὴν περὶ διανομῆς κοινοῦ πράγματος, καὶ καταπαύουσα ἐπομένως τὴν ἔριδα περὶ τοῦ πρὸς διανομὴν δικαιώματος, καίπερ μὴ ὀρίζουσα τὰ καθ' ἕκαστον τῆς πραγματοποιήσεως τῆς διανομῆς, ἀποτελοῦντα τὸ ἀντικείμενον δευτέρας δίκης (ἐὰν ἡ ἀμφισβήτησις στρέφηται καὶ περὶ τοῦτο). Ἐπίσης εἶναι ὀριστικὴ καὶ ἡ δι' ἧς τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται ὀριστικῶς περὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος εἰς ἀπαίτησιν λογοδοσίας, εἰ καὶ, ἂν προκύψῃ φιλονεικία περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ λογαριασμοῦ, ἐκδοθήσεται ἄλλη ἀπόφασις.

Ἄλλ' ἀρχαιότερον ἐπεκράτει παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ (ἀποφ. 36 τοῦ 42, 48 τοῦ 45) ἡ δόξα, συνωδᾶ πρὸς τὴν γνώμην καὶ τῶν διασῆμων δικονομολόγων Carré καὶ Dalloz, ὅτι ὀριστικαὶ ἀποφάσεις εἶναι αἱ ἀπορρίπτουσαι οὐ μόνον τὴν ἀγωγὴν, ἀλλὰ καὶ αἱ λύουσαι ὀριστικῶς παρεμπιπτόν τι ζήτημα ἐν τῇ δίκῃ, ἰδίως δὲ αἱ ἀπορρίπτουσαι ἐνστάσεις. Τὴν γνώμην δὲ ταύτην ὑπεστήριξε παρ' ἡμῶν ἑρῶμενως, ἀντικρούων τὴν ὑπερισχύουσαν ἀντίθετον νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ οὐχ ἥττον ἐπὶ νομικῇ καὶ πολιτικῇ πολυμαθεὶς ἢ ἐπὶ ἐξόχῳ φιλοπατρίᾳ διαπρέψας ἀειπότητος φίλος μου Ἀθανάσιος Ῥοντήρης. Κατὰ τὴν ὀρθὴν παρατήρησιν αὐτοῦ, ἡ ἐνστασις εἶναι οὐχὶ προτεινόμενον γεγονός βεβαιούμενον ἢ ἀμφισβητούμενον, τιθέμενον ἢ αἰρούμενον, ἀλλὰ προτεινόμενον δικαίωμα τοῦ ἐναγομένου, κεκτημένου ἐκ νομίμου λόγου καὶ ἱστορικῆς αἰτίας, ἀντιτασσόμενον κατὰ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος, ὁμοίως κεκτημένου· ὅθεν εἶναι κατὰ πάντα ἰσοδύναμος τῇ προτάσει τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐπομένως ἐξ ἴσου ἰσχυρὰ, ἀναγνωρίζομένη αὐθεντικῶς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Προδικαστικαὶ ἀποφάσεις εἶναι φυ-

σικῶς αἱ ἀφορῶσαι ἀπλῶς εἰς ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως, μὴδὲν προδικάζουσαι περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων κεκτημένων δικαιωμάτων καὶ μηδαμῶς ἀπτόμεναι τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἢ τῆς ἐνστάσεως. Ἄλλ' ἢ ἀπορρίπτουσα ἐνστασιν οὐ μόνον προδικάζει, ἤτοι δικάζει διὰ τοῦ αἰτιολογικοῦ ἀνευ παραδοχῆς τῆς κυρίας αὐτοτελοῦς αἰτήσεως, ἀλλὰ καὶ δικάζει καθ' αὐτὸ παραδεχομένη διὰ τοῦ διατακτικοῦ ῥητῶς σχετικὴν αὐτοτελεῖ αἴτησιν. Ἄλλ' ὥς εἴρηται, ἡ νομολογία ἐπιμένει ἀκραδάντως εἰς τὴν ἐκτεθεῖσαν ἀνωτέρω γνώμην.

Τελεσίδικος καλεῖται ἡ ἀπόφασις ἢ μὴ ὑποκειμένη εἰς τακτικὸν τι ἐνδίκον μέσον (ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως), εἴτε ὡς παρελθούσης τῆς πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ προθεσμίας ἢ ἀποβάσεως ἤδη ματαίας τῆς χρήσεως αὐτοῦ, εἴτε ὡς μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς χρήσεως τοιούτου διὰ τὸ ἀνέγκλητον καὶ κατ' ἀντιμωλίαν τῆς ἀποφάσεως. Ὑπάρχουσι δὲ τριῶν εἰδῶν ἀποφάσεις: τελεσίδικοι, καταδικαστικαί, ἀπολυτικαί, σύνθετοι. Καὶ καταδικαστικαί μὲν καλοῦνται αἱ ὑποχρεοῦσαι εἰς παροχὴν τινὰ τὸν ἐναγόμενον ἢ ἀναγνωρίζουσαι ἀπλῶς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος. Σημειωτέον, ὅτι ἐνίοτε ἡ καταψήφισις τοῦ ἐναγομένου γίνεται ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ νὰ προεκτελέσῃ ὁ ἐνάγων ὑποχρέωσιν τινὰ ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπιβαλλομένην αὐτῷ, οὕτω φέρ' εἶπεῖν καταβάλλῃ τὸ τίμημα (ἐπὶ πωλήσεως) ἢ ἀποδώσῃ τὰς ἐν τῷ πράγματι δαπάνας τοῦ ἐναγομένου ἐπὶ παρακρατήσεως ἢ ἐκχωρήσῃ τὰς ἀγωγὰς. Ἀπολυτικαί δὲ αἱ ἀπολύουσαι τὸν ἐναγόμενον, ἤτοι ἀποφανόμεναι μὴ βάσιμον τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐνάγοντος, σύνθετοι δὲ αἱ καταδικάζουσαι ἐν μέρει καὶ ἀπολύουσαι ἐν μέρει, ἤτοι μὴ κρίνουσαι νόμιμον τὴν ὅλην ἀπαίτησιν τοῦ ἐνάγοντος, ἀλλὰ μέρος μόνον αὐτῆς, καὶ ἐπιδικάζουσαι ὅσον μέρος κρίνει ὁ δικαστὴς βάσιμον.

Ἐκ τῶν ἀποφάσεων ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν 1) αἱ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις καὶ 2) αἱ περὶ ἀποδείξεως παρεμπίπτουσαι ἀποφάσεις, οὐχὶ δ' αἱ λοιπαὶ ἀποφάσεις (οἷον αἱ προπαρασκευαστικαί), αἵτινες μόνον μετὰ τῆς ὀριστικῆς δύνανται νὰ συνεκκληθῶσι. Αἱ περὶ ἀποδείξεως δύνανται νὰ ἐκκληθῶσι κατ' ἰδίαν (πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως)· ἀλλὰ δύνανται νὰ ἐκκληθῶσι καὶ μετὰ τῆς ὀριστικῆς. (1)

(1) Ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἔφεσιν τῶν προπαρασκευαστικῶν ἀποφάσεων πρὸ τῆς ὀριστικῆς, ὅπως ἀποτρέπηται ἡ παράτασις τῶν δικῶν. Ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται τὸ συμπέρασμα, ἐκπηγάζον ἐκ τῆς ταυτότητος τοῦ λόγου, ὅτι, ἂν

Υπόκεινται δ' εἰς ἀνάκλησιν μόνον αἱ μὴ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις, ἧται αἱ παρεμπύπτουσαι καὶ προπαρασκευαστικαί. Ἄλλ' ἀπόφασις Πρωτοδικῶν περὶ ἀποδείξεως, ἐκκληθεῖσα καὶ ἐπικυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἐφετῶν, δύναται νάνακληθῇ ὑπὸ τῶν ἐκδόντων αὐτὴν Πρωτοδικῶν; Οἱ συγγραφεῖς διχάζονται· ἀλλ' ἡ νομολογία ἡμῶν ἀποκλίνει εἰς τὴν ἀποφατικὴν γνώμην ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, ἐπικυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἐφετῶν, κατέστη ἤδη ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν, διὸ δὲν δύναται νάνακληθῇ ὑπὸ τῶν Πρωτοδικῶν.

Ἡ ἀπόφασις ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν διακεκριμένων μερῶν, ἧτοι τοῦ ἱστορικοῦ ἢ διηγηματικοῦ, (ἐν ᾧ περιλαμβάνεται κατὰ διηγηματικὸν τρόπον περίληψις τῆς ὅλης συζητήσεως), τοῦ σκεπτικοῦ ἢ αἰτιολογικοῦ (ἐν ᾧ διατυπῶνται αἱ αἰτιολογίαι τῆς ἀποφάσεως, ἐκτιθεμένων οὐ μόνον τῶν περιστάτικων, εἰς ᾧ στηρίζεται ἡ ἀπόφασις, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐφαρμοζομένων νομικῶν κανόνων), καὶ τοῦ διατακτικοῦ, ὅπερ ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ τὴν οὐσίαν τῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 182, Συντ. ἀρθ. 93). Καὶ τὸ μὲν διηγηματικὸν τῆς ἀποφάσεως ἀπαραίτητον νὰ διαλαμβάνῃ 1) τὰ ὀνόματα τῶν μετασχόντων τῆς συζητήσεως δικαστῶν, τοῦ ἐκτελέσαντος καθήκοντα εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ἐκτελέσαντος καθήκοντα γραμματέως, 2) τὰ ὀνόματα τῶν διαδίκων ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν σὺν τῇ παρατηρήσει ἂν ἐνεφανίσθησαν ἢ δὲν ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ δικαστήριον, 3) περίληπτικὴν σημείωσιν τῆς ὑποθέσεως, περὶ ἧς ἡ ἀπόφασις, καὶ τῶν αἰτήσεων ἐκάστου διαδίκου. (Πολ. Δικ. 182). Παράλειψις δὲ τις περὶ ταῦτα παντελὴς τοῦ διη-

μετὰ τινα προπαρασκευαστικὴν ἀπόφασιν (παρεμπύπτουσαν δηλ. μὴ ἐπιδικτικὴν ἐφέσεως πρὸ τῆς ὀριστικῆς) ἐκδοθῇ ἄλλη ἀπόφασις παρεμπύπτουσα δυναμένη νὰ ἐκτελεσθῇ πρὸ τῆς ὀριστικῆς, δύναται καὶ ἡ προεκδοθεῖσα νὰ συνεκκληθῇ μετ' αὐτῆς.

Αἱ περὶ ἀποδείξεως παρεμπύπτουσαι δύνανται νὰ ἐκκληθῶσι κατὰ τὸν νόμον καὶ πρὸ τῆς ὀριστικῆς. Ἄλλὰ τίνες αἱ περὶ ἀποδείξεως; Νομίζομεν ὅτι μόναι αἱ διατάσσουσαι ἀπόδειξιν, καθ' ὅσον αὕτη διατάσσεται κακῶς, καθ' ὅσον δηλαδὴ περὶ τὸ θέμα ἢ τὸ βᾶρος ἢ τὰ μέτρα τῆς ἀποδείξεως σφάλλεται ἡ ἀπόφασις. Ἄλλ' ἀπόφασις, δι' ἧς παραχωρεῖται προθεσμία συντομωτέρα τῆς προσηκούσης, δὲν νομίζομεν ὅτι ἐκκαλεῖται, διότι δὲν κακίζεται ἡ ἀπόφασις, καθ' ὅσον διατάσσει ἀπόδειξιν, δύναται δ' ἄλλως ὁ διάδικος νὰ καλέσῃ ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου τοὺς ἀντιδίκους αὐτοῦ καὶ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ παράτασιν προθεσμίας.

γνηματικοῦ φέρεi ἀναγκαίως ἀκυρότητα, πλὴν ἐὰν αὕτη ἀναπληροῦται ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ ἢ τοῦ διατακτικοῦ. (Α.Π. 24 καὶ 82 τοῦ 45, 55 τοῦ 77, 154 τοῦ 77, 139 τοῦ 83). Ἐκ δὲ τοῦ διατακτικοῦ τῇ ἀποφάσεως πρέπει νὰ προκύπτῃ ἀκριβῶς τίνα τὰ ἀναγνωρισθέντα δικαιώματα ἢ αἱ ἐπιβαλλόμεναι τοῖς διαδίκοις ὑποχρεώσεις, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἀποφάσεως (Α. Π. 87 τοῦ 54). Ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται ἡ χρῆσις ὁρισμένων τύπων ἢ λέξεων, ἀλλ' ἄρκεῖ οἰαδήποτε ἔκφρασις, ἔχουσα ἀναμφίβολον ἔννοιαν. Σημειωτέον ὅτι καὶ παράλειψις τῆς τοῦ διατακτικοῦ, ἀναπληρουμένη ὑπὸ τοῦ ιστορικοῦ ἢ τοῦ αἰτιολογικοῦ, δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα, ἅτε σαφοῦς καθισταμένης διὰ τῆς ἀναπληρώσεως ταύτης τῆς ἐννοίας τοῦ διατακτικοῦ (Α. Π. 116 τοῦ 47). οὐδ' ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ περιλαμβάνηται ἐν τῇ ἀποφάσει διατακτικὸν διὰ πᾶσαν ἰδιαιτέραν αἰτησιν, ὅσας καὶ αὐτῆς ἡ τύχη συναποφασιζέται διὰ γενικῆς ἐκφράσεως ἐν τῷ διατακτικῷ (Α. Π. 72 46, 113 τοῦ 48). Δὲν θεωρεῖται δ' ἑλλειπὲς τὸ διατακτικόν, ἐὰν ἀποφαίνηται μόνον περὶ τοῦ δικαιώματος, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τῆς χορηγητέας ποσότητος (Πολ. Δικ. 849, 850).

Ἐκ τῶν ὁριστικῶν ἀποφάσεων μόνον αἱ τελεσίδικοι δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσι, πλὴν ἐὰν ἐν τῇ ὁριστικῇ ἀποφάσει ρητῶς ὀρίσθῃ ἡ δι' ἐγγυήσεως ἢ ἄνευ ἐγγυήσεως προσωρινὴ ἐκτέλεσις (Πολ. Δικ. 185). Ἀλλ' αἱ προπαρασκευαστικαὶ καὶ παρεμπύπτουσαι ἐκτελοῦνται. Ἡ νομολογία τῶν δικαστηρίων παρεδέξατο ὅτι δὲν ἐκτελοῦνται, ἐξ οὗ προέρχεται ὅτι εὐρίσκει στάδιον ἢ στρεψοδικία νὰ παρατείνῃ τὰς δίκας. Ὅθεν ἀναγκαῖον νὰ ὀρισθῇ νομοθετικῶς ὅτι ἡ ἔφεσις δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν μὴ ὁριστικῶν ἀποφάσεων, ἥτοι δὲν ἀναστέλλει τὴν πρόοδον τῆς πρωτοδίκου δίκης.

45. Ἀποφάσις ὁριστικὴ (ἔστω καὶ μὴ τελεσίδικος), ἀναφερομένη εἰς θέμα ἀφορῶν εἰς τὴν διατάραξιν τῆς νομῆς ἢ τὴν ἀποβολὴν ἐκ τῆς νομῆς ἢ τὴν κατὰ παράκλησιν νομὴν ἐκτελεῖται ἀείποτε προσωρινῶς, καίπερ μὴ διατασσομένης τῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως (Πολ. Δικ. 187), ὡς πρὸς τὸ εἰς τὴν νομὴν ἀναφερόμενον διατακτικόν, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ περὶ ἀποζημιώσεως (Α. Π. 86 τοῦ 59).

Ἀλλὰ 1) δύνανται μὲν νὰ διαταχθῇ προσωρινὴ ἐκτέλεσις κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστῇ δι' ἐγγυήσεως ἢ ἄνευ ἐγγυήσεως καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν κατεπειγουσῶν ὑποθέσεων, ἰδίως ἐπὶ τῶν περὶ συντάξεως καὶ διατροφῆς, περὶ κατεπειγουσῶν ἐπισχευῶν κτλ. καὶ ἐν γένει ἐπὶ πα-

σων τῶν ὑποθέσεων, καθ' ἃς ἐπίκειται κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς· 2) ὑποχρεοῦται δ' ὁ δικαστὴς νὰ διατάξῃ προσωρινὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τῶν προερχομένων ἀπὸ ἀγωγῆς, στηριζομένης εἰς ἐπίσημον δημόσιον ἔγγραφον ἀναμφισβήτητον, δηλονότι συντεταγμένον ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἐντὺς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων του καὶ ἔχον πάντας τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους δημοσίου ἔγγραφου,⁽¹⁾ ἢ ἰδιωτικόν ἔγγραφον, οὐ οὐ μόνον τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς ἀνεγνώρισε ῥητῶς ἢ σιωπηρῶς ἐπὶ δικαστηρίου ὁ ἀντίδικος ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνόθευτον τοῦ περιεχομένου, ἢ εἰς τελεσίδικον ἀπόφασιν (χρησιμεύουσιν δηλαδὴ ὡς βάσιν τῆς δίκης περὶ ἧς ἡ ἀγωγή). Σημειωτέον ὅτι αἱ περὶ προσωρινῶν μέτρων δικαστικαὶ ἀποφάσεις δὲν ὑπόκεινται αὐτοδικαίως εἰς προσωρινὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ δύναται νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ αὐτῶν ἐκτέλεσις ὡς κατεπειγουσῶν κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστῇ. (Πολ. Δικ. 186). ἄλλ' οὐδέποτε συγχωρεῖται νὰ διαταχθῇ περὶ τῶν δικαστικῶν δαπανῶν, καὶ ἂν ἔτι αὕτη διατάσσεται ὡς πρὸς τὴν κυρίαν δίκην. (Πολ. Δικ. 187). Προσωρινῶς ἐκτελεσταὶ εἶναι τὰ νάπαλιν αἰέποτε αἱ ἐμπορικαὶ ἀποφάσεις.

Ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις ἐν ταῖς ὑποθέσεσι, καθ' ἃς δέον νὰ ὀρισθῇ ῥητῶς διὰ τῆς ἀποφάσεως αὕτη, δὲν διατάσσεται εἰμὴ κατ' αἴτησιν τοῦ διαδίκου καὶ μόνον διὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβάθμου δικαστοῦ. Ἄν δὲ ὁ πρωτόβαθμος δικαστὴς παρέλιπε νὰ διατάξῃ τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν, καίτοι ζητηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ διαδίκου, δικαιούται οὗτος νὰ ὑποβάλλῃ εἰδικὴν αἴτησιν περὶ τούτου ἐνώπιον τοῦ δευτεροβάθμου δικαστηρίου, δικαιουμένου πρὸ τῆς ὀριστικῆς καὶ τελεσίδικου λύσεως τῆς διαφοράς νὰ χορηγήσῃ τὴν ἄδειαν τῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως. Ὅσαίς δὲ ὁ πρωτόβαθμος δικαστὴς παρέλιπε νὰ κηρύξῃ καθ' ὃ εἶχε χρέος ἀνέκκλητον καὶ κατ' ἀκολουθίαν προσωρινῶς ἐκτελεστέην τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, δύναται νὰ ζητήσῃ καὶ τὸ πρῶτον παρὰ

(1) Τινὲς διετάθησαν ὅτι ἀναμφισβήτητον ὀνομάζει ὁ νόμος τὸ ἔγγραφον, οὐ δὲν ἀμφισβητεῖται ἡ ἀλήθεια τοῦ περιεχομένου, τὸ μὴ προσβαλλόμενον δηλονότι ἐπὶ εἰκονικότητι. Ἀλλ' ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθ. 403, καθ' ἣν τὰ δημόσια ἔγγραφα εἶναι ἐκτελεστὰ ἕως οὐ ἀποδειχθῇ πλαστογραφία ἢ νόθευσις ἢ μεταβολὴ τοῦ συναλλάγματος, προκύπτει ὅτι ἀναμφισβήτητον ὀνομάζεται τὸ ἔγγραφον, ὃ φέρει καταδήλως πάντας τοὺς νομίμους τύπους δημοσίου ἔγγραφου, καί περ ἄλλως προσβαλλόμενον.

τοῦ δευτεροβάθμου δικαστηρίου τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, καίτοι δηλαδὴ μὴ ὑποβαλὼν τοιαύτην αἴτησιν ἐνώπιον τοῦ πρωτοβάθμου δικαστοῦ.

Σημειωτέον ὅτι δικαιούται μὲν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁ ἔχων ὑπὲρ ἑαυτοῦ προσωρινῶς ἐκτελεστὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς καὶ μετὰ τὴν γενομένην κατ' αὐτῆς ἔφεσιν (Πολ. Δικ. 733 καὶ 735). Ἡ ἄσκησις ὅμως τοῦ δικαιώματος τούτου γίνεται κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ ἐκτελοῦντος, ὅστις ὀφείλει, ἂν ἡττηθῇ ἐφεσίμως, νὰ διορθώσῃ τὴν ἐκ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς ἐπελθοῦσαν τυχὸν εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις ζημίαν συνωδᾷ πρὸς τοὺς ἀστικοὺς ἡμῶν νόμους, καθ' οὓς ὁ αἵτιος ἀδίκου ζημίας ὀφείλει νὰ ἀνορθώσῃ αὐτήν. (Συνάδει καὶ ἡ ἀπόφασις Ἀρείου Πάγου 196 τοῦ 81).

46. Πάντα τὰ ἐν τῇ προδικασίᾳ, ἐν τῇ ἐπ' ἀκρατηρίου διαδικασίᾳ καὶ μετὰ τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν κοινοποιηθέντα ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀλλήλοις δικόγραφα περιέρχονται εἰς τὴν κυριότητα τοῦ διαδίκου, ᾧ ἐκοινοποιήθησαν, ὅθεν ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν ἅμα ζητήσαντα ὑπὸ τοῦ κατέχοντος αὐτά. Κατ' ἐξαίρεσιν φυλάσσονται αἰετοτε ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως τὰ πρωτότυπα τῶν ἐκθέσεων καὶ τῶν ἀποφάσεων (Πολ. Δικ. 188). Ὁρθῶς δὲ παρεδέξατο ἡ πρακτικὴ ὅτι καὶ αἱ προτάσεις τῶν διαδίκων, ὡς ἀποτελοῦσαι μέρος τῶν πρακτικῶν τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου συζητήσεως (ἀφοῦ οὔτε καταχωρίζεται, οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ καταχωρίζηται ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον τῶν προτάσεων), φυλάσσονται ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τοῦ δικαστηρίου, ὡς αἱ ἐκθέσεις καὶ αἱ ἀποφάσεις. Κατὰ μῆνα δὲ συρράπτονται μὲν ὑπὸ τοῦ γραμματέως, ἀριθμοῦνται δὲ κατὰ σελίδας καὶ μονογραφοῦνται ὑπὸ τοῦ προέδρου τὰ πρωτότυπα ὅλων τῶν πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων καὶ ὅλων τῶν ἀποφάσεων ἐπὶ ποινῇ εἰκοσιπέντε μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν, ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ἀμελήσαντα διάδικον (Πολ. Δικ. 189).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Προθεσμίαι. (¹)

47. Προθεσμίαι.

47. Αἱ προθεσμίαι υπολογίζονται κατὰ μῆνας ἢ καθ' ἡμέρας ἢ καθ' ὥρας. Λογίζεται δὲ ὁμὴν συγκείμενος ἐκ 30 ἡμερῶν. (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 194). "Ὅθεν, ἐὰν ἡ ἀπόφασις ὀρίζῃ προθεσμίαν δύο μηνῶν πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τοῦ ἀποδεικνύοντος καὶ ἐπιδοθῇ αὐτῷ σήμερον ἡ ἀπόφασις, ἔγει προθεσμίαν ἐξήκοντα ἡμερῶν μετὰ τὴν πάροδον τῆς σήμερον ἡμέρας. Σημειωτέον, ὅτι, ἐὰν μὲν πρόκηται περὶ προθεσμίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως δικογράφου, ἰσχύει τὸ ἀξίωμα ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιδόσεως δὲν συνυπολογίζεται ἐν τῇ προθεσμίᾳ (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 193), ἐὰν δὲ περὶ προθεσμίας ἀρχομένης ἀπὸ ἄλλου γεγονότος ὠρισμένου (οἷον ἀπὸ τῆς συντάξεως ἢ ἀπὸ τῆς προσαγωγῆς ἐγγράφου), υπολογίζεται τούναντίον καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ ὠρισμένου γεγονότος (οἷον τῆς συντάξεως ἢ τῆς προσαγωγῆς τοῦ ἐγγράφου. (Α. Π. 238 τοῦ 68). Ὑπολογίζεται δὲ καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα, πλὴν ἐὰν συμπίπτῃ εἰς ἡμέραν ἑορτάσιμον, ὅτε λήγει τὴν ἐπιοῦσαν τῆς τελευταίας ἡμέρας· ἀλλ' ἡ ἐν τῷ μεταξὺ ἑορτάσιμος ἡμέρα υπολογίζεται. (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 193). — Αἱ προθεσμίαι ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τάσσονται ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ. Ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομέναις χωρεῖ ἐπέκτασις^² λόγῳ ἀποστάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, διότι εἰκάζεται ὅτι ὁ δικαστὴς ὥρισε τὴν προθεσμίαν, υπολογίσας καὶ τὸ ἀναγκαῖον λόγῳ τῆς ἀποστάσεως χρονικὸν διάστημα. Εἰς τὸν υπολογισμὸν τῆς λόγῳ ἀποστάσεως ἐπεκτάσεως δέον νὰποβλέψωμεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ διαδίκου (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 195)· δηλονότι λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἐὰν ἡ κατοικία αὐτοῦ, διάφορος τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου, αὐτῷ ἐνὶ πρὶν θέλει ἐνεργήσῃ, ἢ καὶ διάφορος τῆς κατοικίας τοῦ ἐτέρου διαδίκου^³).

(¹) Κατὰ τὴν τύπωσιν τοῦ παρόντος φύλλου ὑπεβλήθη εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον περὶ μετάρρυθμίσεως τῶν περὶ προθεσμιῶν ἄρθ. 191 καὶ 196 τῆς Πολ. Δικ. Ἐὰν τὸ νομοσχέδιον ψηφισθῇ, θέλομεν πραγματευθῇ περὶ τῶν διατάξεων αὐτοῦ ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου.

(²) Ἀλλὰ τίς ἡ κατοικία; Ὑμφαίνεται καὶ ἐνταῦθα ἡ λέξις κατοικία ἀποκλειστικῶς τὴν μόνιμον κατοικίαν τοῦ διαδίκου (ἦτοι τὸ μόνιμον κέντρον

Ἐάν δὲ ὑπάρχωσιν ὁμόδιχοι κατοικοῦντες εἰς διάφορα μέρη ποιικίλως ἀφιστάμενα τῆς τοῦ δικαστηρίου ἑδρας ὡς κοινὸν μέτρον διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς προθεσμίας λογῶ ἀποστάσεως λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἡ κατοικία τοῦ ἀπώτερον τῆς ἑδρας κατοικοῦντος. (Πολ. Δικ. ἀρθ. 196. Α. Π. 166 τοῦ 47, 33 τοῦ 70). Ἐπεκτείνεται δὲ ἡ προθεσμία κατὰ μίαν ἡμέραν δι' ἕκαστον σχοῖνον (Πολ. Δικ. ἀρθ. 195. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸ Γερμανικὸν κείμενον τοῦ ἀρθρου χορηγεῖται μία ἡμέρα ἐπὶ 4 σχοίνων, ἀλλὰ τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια ἐφήρμοσαν ἀείποτε τὸ ἑλληνικὸν κείμενον). Ἄν δὲ ἡ ἀπόστασις ᾗται μείζων τοῦ ἐνὸς σχοίνου, ἀλλ' ἐλάσσων τῶν δύο, δίδεται χρονικὸν διάστημα δύο ἡμερῶν κατὰ τὴν ἔλλογον γνώμην τοῦ Carré καὶ ἄλλων, διότι ὁ νόμος δὲν ὑποχρεοῖ τὸν διάδικον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ νὰ διανύσῃ διάστημα πλέον τοῦ ἐνὸς σχοίνου, ἣν ὁμῶς πολεμεῖ ὁ Dalloz. Σημειωτέον, ὅτι εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀποστάσεων δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὁ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δικαστηρίοις χωρομετρικὸς πῖναξ, ὡς αἱ εἰς τὴν ἀκρίβειαν αὐτοῦ δὲν ἡμ-

τῶν ὑποθέσεων αὐτοῦ) ἢ καὶ τὴν ἑδραν τῆς προσωπικῆς διαμονῆς αὐτοῦ; Τινὲς δοξάζουσιν, ὅτι ἐπειδὴ ὁ νόμος ἀντιδιέστειλε πάντοτε τὸν ὅρον κατοικίας ἀπὸ τοῦ τῆς διαμονῆς ἢ διατριβῆς, θελήσας νὰ σημάνῃ διὰ μὲν τοῦ πρώτου τὴν μόνιμον κατοικίαν, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου τὴν προσωρινὴν διατριβήν, καὶ ἐνταῦθα ἡ λέξις κατοικία καταδεῖται ἀποκλειστικῶς τὴν πόλιν ἢ χωρίον, ἐνθα ἔχει τὸ μόνιμον κέντρον τῶν ὑποθέσεων αὐτοῦ. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπόφ. 325 τοῦ 55 τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ ἐπέκτασις τῆς προθεσμίας ἐπιτρέπεται καὶ ὅτε ὁ διάδικος, καίτοι κάτοικος ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ δικαστηρίου, διαμένει προσωρινῶς ἀλλαχόθι, ὡς αἱ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὁδοιπορήσῃ ἀφ' οὗ τόπου διαμένει εἰς τὴν ἑδραν τοῦ δικαστηρίου, διότι μεταχειρίζεται μὲν τὴν λέξιν κατοικία ὁ νόμος (Πολ. Δικ. ἀρθ. 196), ἀλλὰ πρόδηλον, ὅτι τοῦτο ἔπραξε μόνον, διότι συνήθως ὅπου τις κατοικεῖ ἐκεῖ καὶ εὐρίσκεται. Καταδήλου ὅντος, ὅτι ἡ τῆς ἀποστάσεως προθεσμία ἐχορηγήθη ἐνεκεν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, ὃ κατ' ἀνάγκην ὀφείλει νὰ δαπανήσῃ διὰ τὴν προσέλευσιν αὐτοῦ ὁ διάδικος, ὅστις καλούμενος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου διαμένει μακρὰν τῆς ἑδρας αὐτοῦ, τοῦ δὲ σκοποῦ τούτου μὴ ἐπιτυγχανομένου διὰ τῆς μὴ χορηγήσεως τοῦ ἀναλόγου χρονικοῦ διαστήματος εἰς τὸν διατρίβοντα ἀλλαχοῦ, φρονοῦμεν ὅτι εἰς τὸν ὅρον κατοικίας ἐπὶ τοῦ προκειμένου δοτέα πλατυτέρα ἔννοια, καθ' ἣν ἐμπεριέχεται καὶ ἡ τῆς διαμονῆς κατοικία. Ὑποστηρίζεται δὲ τὸ φρόνημα ἡμῶν καὶ ὑπὸ τῆς παρατηρήσεως, ὅτι ὁ νομοθέτης, ὡς αἱ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δώσῃ περιορισμένην ἔννοιαν εἰς τὴν κατοικίαν, μετεχειρίσθη τὸν ὅρον μονίμου κατοικίας (Πολ. Δικ. ἀρθ. 16).

φισβητήθη (Α. Π. 176 τοῦ 64). ἄλλ' ὁσάκις ἡγέρθη περὶ τῆς ἀποστάσεως ἀμφισβήτησις, διατάσσεται ἀπόδειξις. (Α. Π. 239 τοῦ 69, 132 τοῦ 71). Ἐπιτρέπεται δὲ ἡ χρῆσις καὶ τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων (Α. Π. 239 τοῦ 69). ἡ ἀπόστασις δὲ τῶν διὰ θαλάσσης χωρίζομένων μερῶν τοῦ Κράτους ὑπολογίζεται κατὰ μίλια τακτικά, ὧν ἕξ ἰσοῦνται ἐνὶ σχοίνῳ (Α. Π. 239 τοῦ 69).

Αἱ τε νόμιμοι καὶ αἱ δικαστικαὶ προθεσμίαι παρατείνονται ἀμοιβαίᾳ συναινέσει τῶν διαδίκων. (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 197). Κατ'ἐξαίρεσιν ὅμως δὲν παρατείνεται ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία, ἅτε τοῦ ἄρθρου 755 τῆς Πολ. Δικ. ὀρίζοντος ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξετάζει τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς ἐφέσεως. Ἐκ τούναντίου αἱ προθεσμίαι δὲν παρατείνονται ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ. Κατ'ἐξαίρεσιν ὁ Εἰρηνοδίκης δύναται νὰ παρατείνῃ τὴν πενθήμερον προθεσμίαν πρὸς ἀνακοπὴν εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως μέχρι δεκαπενθημέρου, ὁσάκις ἐπείσθη ὅτι ἐκ νόσου ἢ ἀποδημίας δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀνακόψῃ αὐτὴν ἐμπροθέσμως ὁ ἐρήμην δικασθεὶς (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 505). Ὡσαύτως ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ διαδίκου, ὑποβληθείσῃ πρὶν ἢ ἐκπνεύσῃ ἡ ταχθεῖσα προθεσμία, δύναται ὁ δικαστὴς κατὰ τὴν σύμφωνον νομολογίαν τῶν ἑλλήν. δικαστηρίων νὰ παρατείνῃ τὴν διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀποφάσεως ταχθεῖσαν προθεσμίαν, ἐὰν πεισθῇ, ὅτι ἰσχυροὶ λόγοι ἐπιτάσσουσιν τὴν παράτασιν.

Σημειωτέον, ὅτι ἡ παρατάσεως αἵτησις δὲν θεωρεῖται ἐκπρόθεσμος, ὅτε ἐγένετο μετὰ τὴν ἐκπνευσιν τῆς προθεσμίας ἐκ περιστατικῶν ἀκαταμαχῆτων, ἅτε τῶν ἄρθρων 193 καὶ 197 τῆς Πολ. Δικον. προϋποτιθέντων, ὅτι ὑπαίτιως ὠλιγόρησεν ὁ διαδίκος, καὶ ὅτι ἐφικτὴ ἦν ἡ πρὸ τῆς λήξεως τῆς πρώτης προθεσμίας ἐπίδοσις τῆς περὶ παρατάσεως αὐτῆς προθεσμίας. (Α. Π. 231 τοῦ 54, 6 τοῦ 68, 262 τοῦ 70). Τούτου δὲ τεθειμένου, ἐπεται, ὅτι τοῦ δικαστηρίου μὴ τυχόν ἀποφνημαμένου ἐπὶ αἰτήσεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας, ὁ διαδίκος δικαιούται νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν αἵτησιν αὐτοῦ (Α. Π. 108 τοῦ 56). Ἄλλ' ὁ εἰσηγητὴς ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς πρὸς ἐξέτασιν μαρτύρων προθεσμίας ἄνευ τῆς συναινέσεως τῶν διαδίκων (Α. Π. 138 τοῦ 47). Τοῦ ἄρθρου δὲ 138 τῆς Πολ. Δικ. ὀρίζοντος, ὅτι αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις δεόν νὰ κοινοποιῶνται τοῖς διαδίκους ἢ ἀντικλήτοις αὐτῶν ὁσάκις δὲν παρέστησαν κατὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν, ἐπεται, ὅτι ἡ διεξαχθεῖσα ἀπόδειξις δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν διαδίκον, καθ' οὗ ἐξεδύθη ἢ περὶ παρατάσεως προθε-

σμίας απόφασις, ὅσας ἢ ἀποφασίς αὕτη δὲν ἐκοινοποιήθη (Α. Π. 55 τοῦ 60). Προσθετέον ὅμως, ὅτι μόνη ἡ περὶ παρατάσεως προθεσμίας αἰτήσις δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐτάχθη ἡ πρώτη προθεσμία, οὔτε τὴν ἐξακολουθήσιν αὐτῆς· ὅθεν ὁ καθ' οὗ ἡ αἰτήσις δύναται ἀκωλύτως νὰ ἐξετάσῃ ἐντὸς τῆς πρώτης προθεσμίας τῆς πρώτης ἀποφάσεως τοὺς μάρτυρας αὐτοῦ (Α. Π. 32 τοῦ 53).

Σύντημεις δὲ τῆς προθεσμίας ἐπιτρέπεται ἐν τοῖς ἐξῆς θέμασιν. Ὁ μὲν Εἰρηνοδίκης δικαιούται καθυποβληθείσης εἰς αὐτὸν τῆς προσήκουσας βεβαιώσεως κινδύνου νὰ συντάμῃ τὴν πρὸς συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς προθεσμίαν, προσδιορίζων εἰς ῥητὴν ὥραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, εἴαν ἡ ἐπίδοσις τῆς κλήσεως καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ διαδίκου ᾗναι εἰσέτι δυνατὴ (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 498)· ὁ δὲ πρόεδρος νὰ προτιμῇ τὴν τυχὸν κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν καὶ νὰ ὀρίσῃ σύντομόν τι χρονικὸν σημεῖον πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 621). Προσθετέον ὅτι ἐπὶ ναυτικῶν ὑποθέσεων, ὅτε πλοῖόν τι ὁρμάτῃ πρὸς ἀπόπλουν, συγχωρεῖται καὶ εἰς αὐτὸν τὸν διαδίκον νὰ συντάμῃ τὴν νόμιμον προθεσμίαν, ἀπευθύνων κλήσιν ὡς οἶόν τε βραχυπρόθεσμον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς διαφορᾶς. Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὴν νεωτέραν γαλλικὴν νομολογίαν οὐχ ἦττον ἢ τὴν νομολογίαν τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων ὁ πρόεδρος δύναται νὰ συντάμῃ ἐκτὸς τῆς νομίμου προθεσμίας καὶ τὴν τῆς ἀποστάσεως, ἅτε τῶν περὶ ἀποστάσεως σχετικῶν διατάξεων ἀναγραφεισῶν πρὸ τῆς ἀναπτύξεως τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας. Ἀλλ' εἰκότως καταπολεμοῦσι τὴν γνώμην ταύτην ὁ Dalloz καὶ ὁ Boitard, ὡς μὴ στηριζομένην εἰς διάταξιν νόμου, παρέχουσιν τὸ δικαίωμα τοῦτο.

Προσθετέον, ὅτι ἡ προθεσμία οὐδέποτε τρέχει κατὰ τοῦ κοινοποιήσαντος τὸ δικόγραφον, ἀλλὰ πάντοτε ὑπὲρ αὐτοῦ. Οὕτως ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, δι' ἧς διατάσσονται ἀποδείξεις ὡς πρὸς τε τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ ὡς πρὸς τὴν βάσιν τῆς ἐνστάσεως, εἴαν μὲν ὁ ἐνάγων κοινοποιήσῃ τὴν ἀπόφασιν δὲν τρέχει κατ' αὐτοῦ ἡ ἀφορῶσα εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς προθεσμία, τρέχει δὲ τὸνναντίον ἡ προθεσμία τῆς ἀποδείξεως τῆς ἐνστάσεως, ἥτις βαρύνει τὸν ἐναγόμενον. Ὅθεν ὡς πρὸς τὸν ἐνάγοντα οὐδαμῶς λογίζεται ἀρξάμενη ἡ προθεσμία, ἥς ἐντὸς ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀπόδειξιν. Ἀλλὰ τρέχουσα ἡ προθεσμία ὑπὲρ τοῦ κοινοποιήσαντος

δὲν τρέχει καὶ ὑπὲρ τῶν μὴ κοινοποιησάντων ὁμοδίκων αὐτοῦ, διότι, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Berriat, «δὲν δύναται τις νὰ ὠφελῇ τὴν ἐπιμελείαν τοῦ ἄλλου». Ὅθεν ὁ ἐναγόμενος δύναται νὰ καταστῇ ἐκπρόθεσμος μόνον ὡς πρὸς τὸν ἓνα τῶν ἐναγόντων, ὅστις ἐκοινοποίησεν αὐτῷ τὴν ἀπόφασιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ἐναγοντας, οἵτινες δὲν ἐκοινοποίησαν αὐτῷ. Ἐπὶ μαρτυρικῆς ὁμῶς ἀποδείξεως ἡ προθεσμία τρέχει καὶ κατὰ τοῦ κοινοποιοῦντος τὴν παρὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι δὲν δύναται οὗτος, ἀρξάμενης κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ, νὰ προτείνῃ καὶ ἐξετάσῃ πλέον καὶ αὐτὰς μάρτυρας (Πολ. Δικ. 338).

Τὰ ἐπακολουθήματα τῆς παραμελήσεως τῶν προθεσμιῶν εἶναι διάφορα κατὰ τὰ διάφορα τῶν προθεσμιῶν εἶδη. Καὶ πρῶτον ἡ παραμέλησις τῆς πρὸς ἐμφάνισιν τοῦ διαδίκου κατὰ τὴν περὶ ἀποδείξεως πράξιν προθεσμίας στερεῖ αὐτὸν τοῦ δικαιώματος νὰ προτείνῃ ἐξαιρέσεις κατὰ τῶν μαρτύρων ἢ τὴν ἀκυρότητα τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐμμαρτύρου ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. ἀρθρ. 261). Ἡ δὲ ἀμέλεια τοῦ ἐναγομένου τοῦ χορηγήσαι εἰδικὴν, ρητὴν καὶ θετικὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐπιφέρει τὸ ἀποτέλεσμα κατὰ τὴν παρ' ἡμῖν νομολογίαν ὅτι θεωρεῖται ὀριστικῶς ὡμολογημένον τὸ θέμα, εἰς ὃ δὲν ἐδόθη τοιαύτη ἀπάντησις. Ὡσαύτως ἡ ἀμέλεια τοῦ διαδίκου περὶ τὴν ὑποβολὴν ἐνστάσεων κατὰ τὴν πρῶτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίαν, ἐπιφέρει τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι καλύπτονται αὐταὶ ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ, πλὴν τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν ἐνστάσεων, ἃς ὁ διάδικος δύναται νὰ προτείνῃ κατὰ πάσαν τῆς δίκης στάσιν. Ἡ δὲ ἀμέλεια περὶ τὴν ἐμπρόθεσμον χρῆσιν ἐνδίκου μέσου στερεῖ τὸν ἀμελήσαντα αὐτοῦ, ἀλλ' ἐὰν αὕτη (δηλονότι ἢ μὴ ἐγκαιρος τοῦ ἐνδίκου μέσου χρῆσις) προῆλθεν ἐξ ἀνωτέρας βίας (οἷον σφοδρὰς τρικυμίας παρὰ κωλύσεως τὸ πλοῖον νὰ ἐκπλεύσῃ ἐκ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ προσβάλλοντος τὴν ἀπόφασιν ἢ βαρέος χειμῶνος, καταστήσαντος ἀδιὰβατα τὰ ὄρη, δι' ὧν ἐμελλε νὰ διελθῇ ὁ κλητὴρ), δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐκπρόθεσμος ἢ μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας χρῆσις τοῦ ἐνδίκου μέσου, διότι τῶν ἀδυνάτων οὐδεμία ἐστὶν ἐνοχὴ. (Α. Π. 73 τοῦ 47, 176 τοῦ 48, 437 τοῦ 78).

Προσθετέον ὅτι, ὡς αἰεὶ ὁ νόμος παρέχει εἰς τὸν διαδίκον προθε-

σμίαν, παρέχεται νέα προθεσμία εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ, ἂν ὁ κληρονομούμενος ἀπέθανε διαρκούσης τῆς προθεσμίας (Πολ. 194) καὶ τοῦτο, εἴτε ἐκοινοποίησαν τὸν θάνατον καὶ ἀπεδέξαντο τὴν κληρονομίαν οἱ κληρονόμοι πρὸ τῆς λήξεως τῆς ζῶντος τοῦ κληρονομουμένου ἀρξαμένης προθεσμίας, εἴτε ταῦτα ἐγένοντο μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ταύτης· ὅ,τι δὲ γίνεται ἐπὶ προθεσμίας ἀρξαμένης ἤδη, χωρεῖ πολλῷ μᾶλλον ἐπὶ προθεσμίας, ἥτις οὐδὲ ἤρξατο ζῶντος τοῦ κληρονομουμένου (Α. Π. 464 τοῦ 66). "Ὅθεν, ἂν ἡ ἀπόφασις ἐπεδόθη πρὸς τὸν ἀντίκλητον δικηγόρον τοῦ θανόντος μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ πρὸ τῆς ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας, οἱ κληρονόμοι ἔχουσι μετὰ τὴν ἀποδοχὴν ἐκείνην νέαν προθεσμίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἀκυρότητες καὶ ποιναί.

48. Ἀκυρότητες καὶ ποιναί.

48. Διαδικαστικὴ πρᾶξις ἀκυροῦται λόγῳ τῆς ἀκυρότητος αὐτῆς ὅσῳκις ἡ ῥητὴς διατάσσεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ ἀκυρότης αὐτῆς ἡ ἢ πρᾶξις εἶναι καθ' ἑαυτὴν οὐσιώδης (Πολ. Δικ. 201). Οὕτως ἄκυρος εἶναι κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 135 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἡ ἐκθεσις καθ' ἣν δὲν ἐτηρήθησαν αἱ ὀρισμέναι ἐν τῷ νόμῳ (Πολ. Δικ. ἀρθ. 133) διατυπώσεις· ἄκυρα ὡσαύτως εἶναι τὰ πρακτικὰ τῶν δικαστικῶν συνεδριάσεων, ἐν οἷς δὲν ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τῶν παρόντων δικαστῶν ἢ τῶν ἐμφανισθέντων διαδίκων κατὰ παράβασιν τοῦ ἀρθροῦ 175 τῆς Πολ. Δικ. διότι οἱ ὅροι οὗτοι εἶναι οὐσιώδεις· ἄκυρος ὡσαύτως ἡ ἀπόφασις ἡ παραλείπουσα τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 182 ὀριζόμενα οὐσιώδη μέρη τῆς ἀποφάσεως· ἄκυρος κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 312) εἶναι ἡ ἀποδεικτικὴ διαδικασία, καθ' ἣν δὲν ἐγνώστοποιήθησαν εἰς τὸν ἀντίδικον τὰ ὀνόματα, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ κατοικία τῶν μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως· ἄκυρον τὸ μὴ διαλαμβάνον τὰ ὀνόματα τῶν διαδίκων, τοῦ δικάσοντος δικαστηρίου κτλ. (κατὰ τὰ ἀρθρα 767 καὶ 819) ἐφετῆριον ἢ ἀναιρετῆριον, ἅτε τῆς ἐλλείψεως ταύτης οὕσης προφανῶς οὐσιώδους, ὡς καὶ τὸ μὴ διαλαμβάνον τὰ τῆς ἀγωγῆς προσόντα (ἀρθ. 533 καὶ

534) ἔγγραφον ἀγωγῆς· ἄκυρος ὁ πρὸς ἐξώδικον ἀπαλλοτρίωσιν δημοσίου πλειστηριασμοῦ, ἐὰν διεξήχθη οὐχὶ ὑπὸ συμβολαιογράφου, εἰρηνοδίκου καὶ δικαστικοῦ γραμματέως, ἀλλ' ἄλλου τινός· ἡ δὲν προηγήθη μία τῶν νομίμων δηλοποιήσεων (Πολ. Δικ. ἀρθ. 1081)· ἄκυρος ἡ ἔκθεσις δικ. κλητῆρος περὶ τῶν ἀφορώσων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πράξεων ἡ μὴ συντεταγμένη κατὰ τὰ διατετυπωμένα (Πολ. Δικ. ἀρθ. 876)· ἄκυρος ἡ διαδικασία τοῦ πλειστηριασμοῦ καθ' ἣν παρεβιάσθησαν αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 896 καὶ 897, 967 καὶ 971· ἄκυρος τέλος ἡ φυλάξεις ἡ ἡ περὶ ἐπισχέσεως αἰτήσεις, καθ' ἣν ἔμεινεν ἀνεκπλήρωτος διάταξις τις ἐκ τῶν ἀναγεγραμμένων ἐν τοῖς ἀρθροῖς 1004 — 1015 τῆς Πολ. Δικονομίας (Πολ. Δικ. 1016).

Προβάλλεται δὲ ἡ ἀκυρότης ὑπὸ τοῦ διαδίκου εἰς τὸ δικαστήριον ἀμέσως μὲν μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως πραττασσομένη πάσης ἄλλης ἐνστάσεως, πλὴν τῆς ἐνστάσεως τῆς ἀναρμοδιότητος, ἐὰν ἡ ἄκυρος πράξις ἀνάγῃται εἰς τὴν προδικασίαν, πρὸ τοῦ τέλους δὲ τῆς συζητήσεως ἐὰν ἀνάγῃται εἰς αὐτὴν τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίαν. "Ὅθεν εἶναι ἀπαράδεκτος, προβαλλομένη βραδύτερον, πλὴν ἐὰν ἀνήκῃ εἰς ἐκείνας τὰς ἀκυρότητας, αἵτινες κατὰ ῥητὴν τοῦ νόμου διατάξιν δύνανται νὰ προβληθῶσι κατὰ πάσαν τῆς δίκης στάσιν ἡ ἀνάγονται εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν (Πολ. Δικ. 202 ἐν συνδ. πρὸς τὰ 807, 811 καὶ 563, 582), ἀλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύνανται τις νὰ προσβάλῃ τὰς ἰδίας αὐτοῦ πράξεις ὡς ἀκύρους (Πολ. Δικ. 202 καὶ 811). Ἐὰν δὲ γίνῃ παραδεκτὴ ἡ περὶ ἀκυρότητος πρότασις ὡς βάσιμος, ἐπαναλαμβάνεται ἡ παράτυπος πράξις διὰ δαπάνης τοῦ προξενήσαντος αὐτὴν δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, ὅστις ἄμα καταδικάζεται εἰς ἀποζημιώσεις καὶ τὰς δαπάνας καὶ προσέτι ἐν ἀσυγγνώστῳ παραδρομῇ εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἕως ἐξοσὶ μέχρι διακοσίων δραχμῶν.

Ὅπως δὲ ποτε κατὰ τῆς τοῦ δικαστηρίου ἀποφάσεως, παραδεχομένης ἡ ἀπορρίπτουσης πρότασιν περὶ ἀκυρότητος, χωροῦσι τὰ συνήθη ἔνδικα μέσα (Πολ. Δικ. 203). Δύνανται δὲ ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος, παρεκτραπείς τῆς διατεταγμένης διαδικασίας νὰ καταδικασθῇ ἐπὶ ἀσυγγνώστῳ παραδρομῇ εἰς πρόστιμον ἢ εἰς ἀνωτέραν πειθαρχικὴν ποινὴν καὶ ὅσάκις ἐτι δὲν ὀρίζει ὁ νόμος ἀκυρότητα ἡ δὲν προσβλήθῃ αὕτη ἡ προβληθεῖσα ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 204).

Αὐτοὶ δὲ οἱ διάδικοι ἢ οἱ πληρεξούσιοι αὐτῶν δύνανται νὰ τιμωρηθῶσιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διὰ χρηματικῆς ποινῆς ἢ καὶ κριτικῆς

σεως κατὰ πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως, ἀναβάλλοντες παραλόγως τὴν διαδικασίαν ἢ μετερχόμενοι ὑβριστικὰς ἐκφράσεις κατὰ τῶν ἀντιδίκων ἢ τῶν μαρτύρων (Πολ. Δικ. 205). "Ἐτι δὲ δι' ἀσυγγνώστους ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ παραβάσεις αὐτῶν δύνανται οἱ δικαστικοὶ ὑπ' ἄλλῃ καὶ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς πειθαρχικὰς ποινὰς (Πολ. Δικ. 206 καὶ Ὁργ. Δικ. 134 κτλ).

Σημειωτέον κρίνομεν ὅτι οὐδὲν εὐλογώτερον ἢ νὰ ἐπέρχηται ἀκύρωσις τῆς ἐπενεγκούσης ζημίαν ἀκύρου πράξεως. Πλειστάκις ὁμως συμβαίνει νὰ προβάλληται ἡ ἀκυρότης ἐξ ἀπλῆς ἰδιοτελείας. Οὕτω φέρ' εἶπεῖν προβάλλεται πολλάκις ἡ ἀκυρότης τοῦ ἐπιδοτηρίου ἐπὶ τῇ μὴ τηρήσει τῶν ὠρισμένων διατυπώσεων ὑπὸ διαδίκου, εἰς ὃν περιήλθεν ἐμπροθέσμῳ τὸ ἐπιδόθεν δικόγραφον καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐδὲν ἐζημιώθη ἐκ τῆς ἀκύρου ἐπιδόσεως. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι τι ἄδικαιολόγητον, νομιζομεν, ἡ ἀκύρωσις τῆς προσβαλλομένης ὡς ἀκύρου πράξεως. Διὸ φρονοῦμεν ὅτι προσήκον εἶναι νὰ μεταρρύθμισθῇ τὸ 201 ἄρθρον τῆς Πολ. ἡμῶν Δικονομίας, προστιθεμένου εἰς αὐτὸ ἐδαφίου, καθ' ὃ πρότασις περὶ ἀκυρότητος λαμβάνεται μόνον ὑπ' ὅφει, ὡσάκις ὁ καθ' οὗ ἡ ἀκυρότης διάδικος ὑπέστη ἢ κινδυνεύει νὰ ὑποστῇ ἐξ αὐτῆς ζημίαν ἄδικον τῶν δικαιωμάτων καὶ συμφερόντων αὐτοῦ, δύνανται ὁμως τὸ δικαστήριον κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν νὰ ἐπιτρέψῃ ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως εἰς τὸν προβαλόντα τὴν ἀκύρωσιν διάδικον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Δικαστικά καὶ δαπάναι.

49. Δικαστικά καὶ δαπάναι.

49. Διαρκούσης τῆς διαδικασίας προκαταβάλλει τὴν δαπάνην ὁ προκαλὼν τὴν ἐπάγουσαν αὐτὴν δικαστικὴν πράξιν (Πολ. Δικ. 208), θεωρεῖται δὲ κατὰ τὴν γενικὴν νομολογίαν τῶν δικαστηρίων προκαλὼν ὁ ἐπισπεύδων τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης. "Ἄν δ' ὁ ἀντίδικος ἔχῃ κατὰ τὸν ἀστικὸν νόμον δικαίωμα διατροφῆς καὶ ἐγερθῇ περὶ τούτου διαφορὰ, ὁ εἰς τὴν διατροφήν ὑπόχρεως διάδικος ὀφείλει νὰ καταβάλῃ καὶ χρηματικὴν ποσότητα, ἴσην πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ αἰτουμένου τὴν διατροφήν καταβλητέαν δαπάνην. — Διὰ πάσης δ' ὀριστικῆς ἀποφά-

σεως ὀρίζεται ἡ ἀμοιβαία τῶν διαδίκων ὑποχρέωσις εἰς ἀπότισιν τῶν ἐν τῇ κυρίᾳ καὶ τῇ παρεμπιπτούσῃ δίκῃ δαπανῶν. Ἄν δὲ παραλειφθῇ ὁ ὁρισμὸς οὗτος περὶ τῶν δαπανῶν ἐν τῇ ἀποφάσει, δύναται δι' ἐξεπίτηδες αἰτήσεως ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου νὰ αἰτηθῶσιν αὐταί. (Πολ. Δικ. 212, 217 καὶ 21). Καταδικάζεται δ' εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν δαπανῶν ὁ ἡττηθεὶς διάδικος. Ἡττηθεὶς δὲ λογίζεται καὶ ὁ διάδικος, ὅστις, πλείονα τῶν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ὁμολογημένων ἀπαιτήσας, ἀπέτυχε (Πολ. Δικ. 240). Ὅθεν καταδικάζεται εἰς τὴν δαπάνην ὁ ἐνάγων, ἀπορρίφθεισης δι' οἰονδήποτε λόγον τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἂν ἐθεωρήθησαν μὴ ὀρθοὶ οἱ προβληθέντες ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου λόγοι (Α. Π. 100 τοῦ 59). Ὡσαύτως καταδικάζεται εἰς τὴν δαπάνην ὁ ἐκκαλῶν, ἀπορρίφθεισης τῆς ἐφέσεως αὐτοῦ διὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἔστω καὶ ἂν πρότασίς τις τοῦ ἐφεσβλήτου ἀπερριφθῇ διὰ προτέρας παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως (Α. Π. 5 τοῦ 56). Πρόδηλον δὲ ὅτι ὁ ἐνάγων ἡττώμενος ὀφείλει νάποτισῃ καὶ τὴν δαπάνην, ἣν ὑπέστη ἕνεκα τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ ὁ κατ' ἀνάγκην παρεμβληθεὶς εἰς τὴν δίκην ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐγγυητῆς αὐτοῦ (Α. Π. 21 τοῦ 70). Ἐξ ἄλλου πάλιν ἡττώμενος ὁ ἐναγόμενος ὀφείλει νάποτισῃ τὴν δαπάνην τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐναγοντος ἐξ ἀνάγκης παρεμβληθέντος (Α. Π. 9 τοῦ 72). Κατ' ἐξαίρεσιν ὑφίσταται τὴν δαπάνην τῆς δίκης, καίτοι νικήσας, ὁ αἰτησάμενος παράτασιν προθεσμίας (Πολ. Δικ. 198). Ὁ δὲ ἡττηθεὶς ἐν τῇ δίκῃ περὶ ἀνατροπῆς καταδικάζεται εἰς τὴν ἀπότισιν καὶ ὅλων τῶν δαπανῶν τῆς ἀποσβεσθείσης δίκης (Πολ. Δικ. 483). Ἀλλὰ χωρεῖ συμπηφισμὸς ὅλων ἢ μέρους τῶν δαπανῶν 1) ἐν ταῖς δίκαις μεταξὺ ἀνιόντων, κατιόντων, συζύγων, γνησίων ἀδελφῶν (ἀμφιθαλῶν ἢ ἑτεροθαλῶν), 2) ἐν ταῖς δίκαις, καθ' ὅς ἄμφω οἱ διάδικοι καταδικάσθησαν ἢ ἕκαστος αὐτῶν ἐν μέρει μὲν ἐνίκησεν, ἐν μέρει δὲ ἡττήθη. (Πολ. Δικ. 201). Ἀλλ' ἡρτῆται ὅλως ἀπὸ τῆς ἀνεξελέγκτου κρίσεως τοῦ δικαστηρίου ἂν ὑπάρχῃ περίπτωσις συμπηφισμοῦ (Α. Π. 21 τοῦ 47, 188 τοῦ 53, 357 τοῦ 64, 127 τοῦ 66, 313 τοῦ 75, 94 τοῦ 88). Ὅθεν δὲν χωρεῖ περὶ τούτου αἴτησις ἀναίρεσεως (Α. Π. 188 τοῦ 53, 357 τοῦ 64, 127 καὶ 414 τοῦ 66). Ἐὰν δ' οἱ καταδικασθέντες εἰς τὴν δαπάνην διάδικοι ὥσι πλείονες τοῦ ἐνός, δὲν διετάχθη δὲ ἄλλο τι, ἐνέχονται εἰς τὴν δαπάνην ἕκαστος ἐξ ἴσου (Πολ. Δικ. 212). Ἄλλοι δὲ παρὰ τοὺς διαδίκους τότε μόνον δύναται νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὴν δαπάνην, ὅταν ἐνέχωνται κατὰ

νόμον εἰς ἀποζημίωσιν ἢ εἰς τὴν δαπάνην. Οὕτω καταδικάζονται εἰς τὴν καταβολὴν τῶν πλεονάζουσων δικαστικῶν δαπανῶν οἱ προκαλέσαντες αὐτὰς δικαστικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται (Πολ. Δικ. 213 καὶ 214).

Ἀποδοτέαι μόνον εἶναι αἱ ἀναγκαῖαι δικαστικαὶ καὶ ἐξώδικοι δαπάναι καὶ καταβολαί, ἥτοι 1) τὰ δαπανήματα καὶ δικαιώματα τοῦ δικαστηρίου καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων, 2) τὰ λόγῳ δικηγορικῆς ἀμοιβῆς δοθέντα εἰς τὸν δικηγόρον ἐκάστου διαδίκου, ἔχοντος ἰδιαίτερον συμφέρον διάφορον τοῦ τῶν λοιπῶν διαδίκων, 3) τὰ ὑπὸ τῆς δίκης προκληθέντα ταχυδρομικὰ καὶ πεζοδρομικὰ ἐξόδα, 4) τὰ κατὰ τὴν διατίμησιν γινόμενα ὁδοιπορικὰ ἐξόδα τῶν διαδίκων, μαρτύρων καὶπραγματογνωμόνων, 5) αἱ ὑπὸ τῆς προσαγωγῆς ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων προκληθεῖσαι δαπάναι (Πολ. Δικ. 215). Σημειωτέον ὅτι, μηδενὸς νόμου ἀπαγορεύοντος εἰς τὸν κάτοχον τῆς νομικῆς ἐπιστήμης νὰ διορίσῃ πληρεξούσιον δικηγόρον, ἔπεται ὅτι δικαιοῦται καὶ οὗτος νὰ λάβῃ τὰ δικηγορικὰ δικαιώματα κατὰ τὴν διατίμησιν παρὰ τοῦ ἡττηθέντος ἀντιδίκου αὐτοῦ (Α. Π. 154 τοῦ 50). Δὲν ἀποδίδονται δ' αἱ περιτταὶ ἢ πλεονάζουσαι δαπάναι, οἷαι αἱ προκληθεῖσαι ἐξ ἀπαθείας, ἀπρσεξίας ἢ σφάλματος τοῦ διαδίκου ἢ ἐξ ὑπερβαλλούσης προνοίας αὐτοῦ (διορίσαντος φέο' εἰπεῖν πλείονας τοῦ ἐνός δικηγόρους ἢ προκαλέσαντος τὴν τύπωσιν δικογράφων) (Πολ. Δικ. 216). Περιττὴν δὲ δαπάνην, καὶ ἐπομένως μὴ ἀποδοτέαν, ῥητῶς ἀνακηρύσσει ὁ νόμος α') τὴν δαπάνην εἰς κλήτευσιν πλείονων τῶν τριῶν μαρτύρων (Πολ. Δικ. 318)· ὅθεν τριῶν καὶ μόνον μαρτύρων τῆς κλήσεως τὴν δαπάνην δύναται νὰ ἐξιώσῃ παρὰ τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου, β) τὴν δαπάνην εἰς κοινοποίησιν ἀνταπολογητηρίου ἢ ἐτέρου μεταγενεστέρου ἐγγράφου· μόνην τὴν δαπάνην τῆς ἀγωγῆς καὶ τοῦ ἀπολογητηρίου ἀναγνωρίζει ὁ νόμος (Πολ. Δικ. 544 καὶ 569), γ') τὴν δαπάνην τοῦ παρασταθέντος ἐν τῷ δικαστηρίῳ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς τοῦ πίνακος κατατάξεως, καίτοι μὴ προσβληθείσης τῆς κατατάξεως αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 950). Δὲν εἶναι ὡσαύτως ἀποδοτέαι εἰς τὸν ἀνακώπτοντα αἱ δαπάναι τῆς ἐρήμην δίκης, ἅτε προκληθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἀπειθείας αὐτοῦ (Α. Π. 232 τοῦ 63).

Εἰς διορισμὸν τῆς ποσότητος τῶν ἀποδοτέων δαπανῶν ὀφείλει ἕκαστος τῶν διαδίκων νὰ καταστρώσῃ κατ'ἀλογον δαπανῶν, κοινοποιῶν αὐτὸν τῷ ἀντιδίκῳ δι' ἰδίου δικογράφου ἢ συνυποβάλλων μετὰ τῶν ἐγ-

γράφων προτάσεων. Συζητούνται δὲ οἱ ἐνδεχόμενοι περὶ τοῦ καταλόγου τούτου διαταγμοὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ μετὰ τὴν συζήτησιν τῆς κυρίας δίκης, ὀρίζονται δὲ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ τὰ περὶ δαπανῶν ἐν τῇ περὶ τῆς κυρίας δίκης ἀποφάσει (Πολ. Δικ. 209 καὶ 217). 'Αλλ' ἂν δὲν κατεστρώθῃ κατάλογος, δύναται ὁ παραλιπὼν τὴν κατάστροφον αὐτοῦ νὰ προκαλέσῃ καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως περὶ τῆς κυρίας δίκης δι' ἰδίας δαπάνης τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς δαπάνης ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 218). "Οθεν τὸ διὰ τὴν κυρίαν δίκην ἀρμόδιον δικαστήριον διακρίνει οὐχ ἡττον καὶ τὰς περὶ δικαστικῶν δαπανῶν διαφορὰς (Α.Π. 102 καὶ 162 τοῦ 55, 153 τοῦ 85).

Δεὸν προσέτι νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ παραιτούμενος ἀγωγὴν, ἐνστασιν ἢ οἰανδήποτε ἄλλην διαδικαστικὴν πράξιν ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ τὴν προξενηθεῖσαν ὑπὸ τῆς πράξεως ταύτης δαπάνην εἰς τὸν ἀντίδικον. Πρὸς τοῦτο ὀφείλει νὰ δηλώσῃ διὰ τῆς παραιτήσεως, ὅτι προσφέρεται νὰ καταβάλλῃ αὐτήν (Πολ. Δικ. 487. Α. Π. 61 τοῦ 56).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Δικαιώματα τῶν πενήτων.

50. Δικαιώματα τῶν πενήτων.

50. Οἱ πένητες οὐ μόνον ἀπαλλάσσονται τῆς προκαταβολῆς τοῦ ἡμίσεως τῶν νομίμων δικαστικῶν τελῶν, (ὅθεν καὶ ὁ ἀντίδικος αὐτῶν ὑποχρεοῦται νὰ προκαταβάλλῃ τὸ ἡμισυ μόνον τῶν τελῶν, ὅταν ἐπισπεύδῃ), ἀλλὰ καὶ πασῶν τῶν ἐξωδίκων δαπανῶν, ὅθεν καὶ τῆς καταβολῆς δικηγορικῶν καὶ κλητορικῶν δικαιωμάτων. 'Αλλ' ἡ ἀπαλλαγὴ αὐτῶν εἶναι πρόσκαιρος, διότι, ἂν ὁ πένης εὐπορήσῃ, ὑποχρεοῦται νὰ ποζημιώσῃ τοὺς προσενεγκόντας αὐτῷ τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν δικηγόρους καὶ κλητῆρας, (Πολ. 223 ἐν συνδ. πρὸς Νόμου ΑΧΚΕ' περὶ χερτοσήμου ἀρθ. 36). Δὲν ἀπαλλάσσονται ὅμως καὶ οἱ πένητες, ἂν τυχὸν ἡττηθῶσι, νὰ καταβάλωσι τὰ τέλη εἰς τὴν κατεδικάσθησαν ὑπὲρ τῶν ἀντιδίκων αὐτῶν.

"Οπως κτήσεται τις τὸ δικαίωμα τῆς πενίας, (ὃ παρέχεται διὰ τοῦ λεγομένου ἀντικλητηρίου) ἀπαιτεῖται 1) πιστοποιητικὸν τῆς δημοσίας ἀρχῆς περὶ τῆς ἀπορίας αὐτοῦ, ὃ ἐνισχύει ἡ ἐνωρμος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου βεβαίωσις τοῦ διαδίκου, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς δικαστικὰς δαπάνας ἄνευ περιορισμοῦ τῶν πρὸς διατρο-

φὴν τοῦ οἴκου αὐτοῦ χρειωδῶν καὶ 2) πιστοποιητικὸν δικηγόρου ὅτι ἡ ἐπιχειρηθησομένη ὑπ' αὐτοῦ δίκη δὲν εἶναι προδήλως ἄδικος, ἄλογος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς προστασίας. Ἐκδίδεται δὲ τὸ ἀντικλητήριον ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου μὲν, προκειμένου περὶ εἰρηνοδικιακῆς ὑποθέσεως, τοῦ εἰσαγγελέως δὲ, προκειμένου περὶ ἀστικῆς ὑποθέσεως ἀναγομένης εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ παρ' ᾧ εἰσαγγελεῖται δικαστηρίου, τοῦ προέδρου δὲ τῶν Πρωτοδικῶν, προκειμένου περὶ ὑποθέσεως ἐμπορικῆς. Δι' αὐτοῦ διορίζεται προσέτι δικηγόρος καὶ δικαστικὸς κλητὴρ, ὑποχρεούμενοι νὰ παρᾶσχῳσι τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν δωρεὰν (ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω περιορισμὸν) εἰς τὸν πένητα διάδικον. Δὲν ἀποκλείεται ὁμως ἐκ τούτου ὁ πένης νὰ διορίσῃ ἕτερον πληρεξούσιον ἢ δικ. κλητῆρα (Α. Π. 322 τοῦ 65).

Ὁρθῶς δὲ περὶ τοῦ ἀντικλητηρίου ἀπεφάνηται ὁ Ἄρειος Πάγος ἄλλοτε ὅτι ἡ παράλειψις σημειώσεως ἐν τῷ ἀντικλητηρίῳ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ ἢ ἡ παράλειψις τῆς σφραγίσεως αὐτοῦ διὰ τῆς εἰσαγγελικῆς ἢ εἰρηνοδικιακῆς σφραγίδος δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα αὐτοῦ, διότι οὐδαμοῦ τοῦ νόμου ὀρίζεται ἡ ἀρίθμησης ἢ ἡ σφράγισις αὐτοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Παρεμπίπτουσαι δίκαι.

51. Παρεμπίπτουσαι δίκαι. — 52 Εἰδικῶς
περὶ παρεμβάσεων.

51. Εἰς τὰς παρεμπιπτούσας ὑποθέσεις ἀνάγεται ὅ,τι κωλύει, διακόπτει καὶ καταργεῖ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν τακτικὴν πρόοδον τῆς κυρίας δίκης καὶ τῆς ἐκτελέσεως ἢ τοῦλάχιστον ἔχει μικρὰν ἢ μεγάλαν ἐπιρροὴν εἰς αὐτήν (Πολ. Δικ. 225). "Ὅθεν πᾶσα παρεμπίπτουσα δίκη προϋποτίθησι 1) κυρίαν διαφορὰν, 2) ἐπιρροὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τῆς παρεμπιπτούσης εἰς τὴν κυρίαν διαφορὰν, 3) ἓνα τοῦλάχιστον διάδικον, ἐνδιαφερόμενον εἰς τὴν ἀπόφασιν περὶ τε τῆς κυρίας καὶ τῆς παρεμπιπτούσης διαφορᾶς (Πολ. Δικ. 226 καὶ 233). "Ὅθεν ἡ ὡς παρεμπίπτουσα εἰσαγομένη ἀγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, ἂν μὴ συντελῇ πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς κυρίας δίκης· κατ'ἀκολουθίαν, ἐκδικασθεΐσης τελεσιδικῶς τῆς κυρίας δίκης, δὲν χωρεῖ παρεμπίπτουσα ἀγωγὴ (Α Π. 122 τοῦ 72). Εἶναι δὲ διτταὶ αἱ παρεμπίπτουσαι ὑπο-

θέσεις: α') υποθέσεις ἔχουσαι ἀντικείμενον προδικαστικά ζητήματα τῆς δικαζομένης δίκης, λ. χ. ἀποδείξεις, ἀκυρότητας, ἐξαιρέσεις, διακοπὰς τῆς διαδικασίας κτλ. καὶ β') υποθέσεις παρακώλουθοι τῆς κυρίας δίκης, οἷον ἀγωγαὶ περὶ συντηρητικῶν μέτρων ἐνὸς τῶν κυρίων διαδίκων ἢ παρεμβάσεις τρίτων πρὸς ὑποστήριξιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ἢ ὑποβολὴν νέων ἀξιώσεων. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὰς πρώτας ὁ νόμος ὀρίζει (Πολ. Δικ. 227), ὅτι, ἐὰν μὲν ἡ κυρία ὑπόθεσις ᾖ ὥριμος, συνεκδικάζονται μετ' αὐτῆς, ἄλλως δὲ προοδεύει ἡ ἐκδίκασις τῶν παρεμπιπτουσῶν ἀναβαλλομένης τῆς κυρίας δίκης. Ἐὰν δὲ κατ' ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου αἱ παρεμπίπτουσαι ὑποθέσεις πρόκειται νὰ συζητηθῶσιν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, ἢ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐκ νέου συζήτησις ἄρχεται μόνον μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς παρεμπιπτούσης πράξεως, πλὴν ἐὰν ἐγερθῶσι κατὰ τὴν παρεμπίπτουσαν πράξιν ἐνδοιασμοί, χρήζοντες κατεπειγούσης ἀρσεως, ὅτε ἀναγκαίως ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀρσεως αὐτῶν τὸ δικαστήριον (Πολ. Δικ. 227). Τοιοῦτοι ἐνδοιασμοὶ δύνανται λ. χ. νὰ ἐγερθῶσι κατὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν, καὶ συνήθως μὲν ἡ περὶ αὐτῶν συζήτησις δὲν χωρίζεται ἀπὸ τῆς συζήτησεως τῆς κυρίας ὑποθέσεως, δύνανται ὅμως ἐνίοτε νὰ ὑπάρξῃ ἀναγκαῖον νὰ προηγηθῇ περὶ αὐτῶν εἰδικὴ συζήτησις (Πολ. Δικ. 263). Ὡς πρὸς δὲ τὰς δευτέρας ὁ νόμος ὀρίζει (Πολ. Δικ. 227), ὅτι δὲν ἀναβάλλεται ἐνεκα τούτου ἡ περὶ τῆς κυρίας δίκης ἀπόφασις, ἀλλ' ἂν ὦσιν ὥριμοι αἱ κύριαι ὑποθέσεις καὶ ὁ εἰσάγων τὴν παρεμπίπτουσαν ὑπόθεσιν δὲν θέλῃ νὰ ἐνωθῇ ὡς ὁμόδικος τῷ ἐτέρῳ τῶν κυρίων διαδίκων, ἀναβάλλονται αἱ παρεμπίπτουσαι, παραπεμπόμεναι εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. Ἄν ἐπομένως ᾖ δυνατὴ ἡ ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει συζήτησις αὐτῶν μετὰ τῆς κυρίας δίκης τότε μόνον συζητοῦνται συγχρόνως. (Πολ. Δικ. 228)

Αἱ παρεμπίπτουσαι ὑποθέσεις προέρχονται ἀπὸ τῶν αὐτῶν διαδίκων ἢ ἀπὸ ἄλλων παρεμβαίνόντων. Ἀπὸ τῶν αὐτῶν διαδίκων προέρχονται παρεμπίπτουσαι ἀγωγαὶ, δι' ὧν μετὰ τὴν κυρίαν ἀγωγὴν εἰσάγει ὁ εἰς αὐτῶν ὑστέραν αἵτησιν, δι' ἧς αἰτεῖται νὰ προστεθῇ τι εἰς τὴν κυρίαν αἵτησιν⁽¹⁾, νὰ ληφθῇ προσωρινὸν ἐξασφαλιστικὸν μέ-

(1) Ὅθεν διὰ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς δύναται ὁ διάδικος νὰ ὑποβάλλῃ καὶ αἵτησιν περὶ καρπῶν ἢ περὶ τόκων, μὴ περιληφθεῖσαν ῥητῶς ἐν τῇ κυρίᾳ ἀγωγῇ. Τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίας εἶπεν ἄλλοτε (ἀποφ. 552 τοῦ 58) ὅτι δὲν

τραν, νὰ ἐξαφανισθῶσι τὰ ἐμφανισθέντα δικαιώματος περιεκτικὰ ἔγγραφα, νὰ προβληθῶσιν ἀκυρότητες κτλ. (Πολ. Δικ. 229). Γίνονται δὲ συγχρόνως ὅλαι αἱ παρεμπίπτουσαι ἀγωγαί, ὧν ὁ λόγος ὑπῆρχεν ἤδη· ἂν δὲ, εἰ καὶ ὑφίστατο ὁ λόγος αὐτῶν ὅτε εἰσέχθη ἡ πρώτη παρεμπίπτουσα ἀγωγή, δὲν ἐγένοντο αἱ τοιαῦται ἀγωγαί, αἱ δι' αὐτὰς κατόπιν γενόμεναι δαπάναι δὲν συγκαταριθμοῦνται μετὰ τῶν ἀποδοτέων.

52. Ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, δύο εἶδη παρεμβάσεως ὑπάρχουσιν: ἡ ἐκουσία παρέμβασις (δηλονότι ἡ αὐθόρμητος παρέμβασις τρίτου εἰς δίκην ἐκκερμῇ μετὰ τῶν ἄλλων) καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ παρέμβασις (δηλονότι ἡ παρέμβασις, ἣν προκαλεῖ ὁ εἰς τῶν κυρίων διαδίκων δι' ἀνακοινώσεως ἢ προσεπικλήσεως). Οὕτως ἐκουσία παρέμβασις εἶναι ἡ παρέμβασις τοῦ δανειστοῦ κατὰ τὴν μετὰ τῶν ἄλλων λογιστικὴν δίκην (Πολ. Δικ. 716) ἢ κατὰ τὴν μετὰ τῶν συζύγων δίκην περὶ χωρισμοῦ κτημάτων ἢ περὶ διαζεύξεως (Πολ. Δικ. 681 καὶ 686) πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ δικαιωμάτων, τῶν πηγαζόντων ἐκ τῶν πρὸς αὐτὸν χρεῶν θατέρου τῶν διαδίκων. Ἀναγκαστικὴ δὲ ἡ εἰς τὴν δίκην ὑποχρεωτικὴ παρέμβασις ἐκείνου, οὗ ἐν ὀνόματι διακατέχει πρᾶγμα ὁ ἐναγόμενος διεκδικούμενον ἤδη δι' ἀγωγῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγοντος κτλ. (Πολ. Δικ. 69) ἢ ἐκείνου μεθ' οὗ τις κοινωνεῖ δικαιώματος ἢ ὑποχρεώσεως προσωπικῆς ἢ πραγματικῆς (Πολ. Δικ. 71 καὶ 72). Καὶ ἡ μὲν ἐκουσία διαιρεῖται εἰς κυρίαν καὶ πρόσθετον. Καὶ κυρία μὲν λέγεται ἡ παρέμβασις, καθ' ἣν ὁ τρίτος προβάλλει ἰδίᾳς ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, ὡς ἐδύνάτο καὶ διὰ κυρίας ἀγωγῆς νὰ προστατεύσῃ· πρόσθετος δὲ ἡ καθ' ἣν ἐπικαλεῖται ἰδίᾳν συμφέρον εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς δίκης, ὃ δύνάται νὰ προσβληθῇ διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐκκερμῶς δίκης. Κοινοποιεῖται δὲ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους τῆς κυρίας δίκης καὶ εἶναι δεκτὴ κατὰ πάσαν τῆς δίκης στάσιν, ἡ δὲ κυρία παρέμβασις καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν.

κηρύττονται ἀπαράδεκτοι αἰτήσεις περὶ παρακολουθημάτων καὶ μετὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀχροατηρίου συζήτησιν διὰ τῶν προτάσεων προβαλλόμεναι, ὅτε τοῦ ἀρθ. 228 ἐπιτρέποντος τὴν εἰς τὴν κυρίαν αἴτησιν προσθήκην παρακολουθηματικῆς αἰτήσεως. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι τοῦτο τότε μόνον ἐπιτρέπεται, ὅσας ἐγένετο παρεμπίπτουσα αἴτησις διὰ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς, διότι τότε μόνον ὑπάρχει παρεμπίπτουσα δίκη, στηριζομένη εἰς προδικασίαν.

εισάγεται δὲ εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κυρίας δίκης, μεθ' ἧς συνεκδικάζεται μὲν, ἐὰν τοῦτο ἦναι ἐφικτὸν, ἄλλως δὲ παραπέμπεται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. Διαφέρει ἄρα ἡ κυρία παρέμβασις τῆς προσθέτου παρεμβάσεως κατὰ τὰ ἐπακολουθήματα: Ὁ παρεμβαίνων διὰ κυρίας παρεμβάσεως πρὸς ὑποστήριξιν ἰδίων δικαιωμάτων καὶ ἀξιώσεων καθίσταται αὐτὸς οὗτος διαδίκος, δικαιούμενος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην, καὶ παραιτουμένου τυχόν τοῦ ἐτέρου ὁμοδίκου αὐτοῦ (Α. Π. 147 τοῦ 88), δύναται δὲ νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ κυρία παρέμβασις, καίπερ ἀπορρίψῃ τῆς ἀγωγῆς (Α. Π. 180 τοῦ 79). Ἀσκειῖται δὲ ἡ κυρία παρέμβασις διὰ κυρίας παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς, εἴτε ἐκουσίως παρεμβαίνει, εἴτε ἐξαναγκαζόμενος ὑπὸ τινος τῶν διαδίκων. Τοῦναντίον ὁ πρὸς ὑποστήριξιν τινος τῶν διαδίκων παρεμβαίνων διὰ προσθέτου παρεμβάσεως δὲν εἶναι κύριον τῆς δίκης πρόσωπον, ἀλλὰ δευτερεῶν, συμπράττον ἀπλῶς εἰς δίκην ὑφισταμένην μεταξὺ ἄλλων. Ὅθεν δὲν δύναται δι' ἴδιον λόγον νὰ προσβάλῃ τὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν, ἀλλὰ προστίθεται ἀπλῶς εἰς τὰς προτάσεις τῶν διαδίκων (Α. Π. 183 τοῦ 86), πολλῶ δὴ μάλλον νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως (Α. Π. 182 τοῦ 77). Αὐτονόητον δὲ ὅτι ἔχων δικαίωμα τριτανακοπῆς (Πολ. Δικ. ἀρθρα 235, 236 καὶ 238) δικαιούται νὰ παρεμβῇ καὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον διὰ κυρίας παρεμβάσεως, εἰσάγων νέαν αἴτησιν αὐτοτελεῖ (Πολ. Δικ. 741). Ὅθεν ὁ διατεινόμενος ὅτι ὁ μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων διαφιλονεικούμενος ἀγρὸς ἀνήκει εἰς τὴν κυριότητα αὐτοῦ δύναται νὰ παρεμβῇ καὶ ἐφεσίμως (Α. Π. 60 τοῦ 74). Ὡσαύτως ὁ ἀξίων δικαίωμα κυριότητος ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου δάσους (Α. Π. 31 τοῦ 75), διότι ὁ τε εἰς καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἀξιούντων κυριότητα ἐδικαιοῦντο ἀναγκάσῃν ὡς τρίτοι τὴν ἐκδοθησομένην ἀπόφασιν.— Ἡ ἀναγκαστικὴ δὲ παρέμβασις χωρεῖ 1) μὲν ὁσάκις προσεπικαλεῖται ὁ τρίτος νὰ παρεμβῇ ὡς δικαιοπαρόχος τῶν δικαιωμάτων τοῦ προσκαλοῦντος ἢ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ ἢ ὡς κύριος τοῦ ὑπὸ τοῦ προσκαλοῦντος ἐν ὀνόματι αὐτοῦ κατεχομένου πράγματος (Πολ. Δικ. 69), 2) ὁσάκις προσεπικαλεῖται νὰ παρεμβῇ κοινωνὸς τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος ἢ τῆς αὐτῆς ὑποχρεώσεως οὗ ἡ προσέλευσις εἰς τὴν δίκην εἶναι ἀναγκαία πρὸς διεξαγωγὴν τῆς δίκης ἢ ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 71 καὶ 72), 3) ὁσάκις δύναται ὁ προσεπικαλούμενος νὰ προβῇ ἀφ' ἑαυτοῦ διὰ κυρίας ἢ προσθέτου παρεμβάσεως ἢ ἀναγκάσῃ τὴν ἐκδοθησομένην ἀπόφασιν. Στεροῦνται δὲ τοῦ δικαιώματος

τῆς τριτανakoπῆς οἱ προσεπικληθέντες ἀλλὰ μὴ ἐμφανισθέντες. Σημειωτέον, ὅτι ἐναγόμενοι, οἵτινες δικαιοῦνται νάπαιτήσωσιν ὑποστήριξιν παρὰ τρίτων ὡς ὑποχρέων εἰς ἐγγύησιν, ἔχουσι δεκαπενθήμερον προθεσμίαν, παρατεινομένην λόγῳ ἀποστάσεως, ἵνα προσεπικαλέσωσιν εἰς τὴν δίκην αὐτοῦς, οὗτοι δὲ πάλιν ἑτέραν δεκαπενθήμερον προθεσμίαν εἰς προσεπικλήσιν τῶν ἰδίων ἐγγυητῶν. "Ὅθεν ἐὰν οἱ ἐναγόμενοι προσεπικάλεσαν αὐτοῦς, δύνανται νάντιτάξωσι τὴν ἐνστασιν τῆς ἐγγυήσεως πρὸς ἀποτροπὴν τῆς πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας ἐκδικάσεως τῆς ἀγωγῆς κατ' αὐτῶν. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι ἡ προσεπικλήσις πρέπει νὰ ἐπιδοθῇ διαρκούσης τῆς προδικασίας καὶ οὐχὶ μετὰ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν. Ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτος (Πολ. Δικ. 561). Ἀλλὰ κατ' ἐξαιρέσιν δύναται νὰ παρεμβληθῇ ὁ τρίτος καὶ ἐφεσίμως, ἐὰν καλῆται εἰς κυρίαν παρέμβασιν ἢ πρὸς ἀνατροπὴν τῆς τριτανakoπῆς (Πολ. Δικ. 744). Καὶ ἂν μὲν ἐμφανισθῇ ὁ προσεπικαλούμενος εἴτε ἐνοῦται μετὰ τινος τῶν κυρίων διαδίκων, εἴτε παρίσταται ἀντίπαλος ἀμφοτέρων. Ἄν δὲ δὲν ἐμφανισθῇ, ὁμόδικος μὲν ὦν θεωρεῖται ὡς ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ κυρίου διαδίκου, ἂν δὲ κύριος διακάτοχος ὡς ἀναθεὶς τὴν πληρεξουσιότητα τῆς δίκης εἰς τὸν προσεπικαλέσαντα, ἂν δὲ δικαιοπάροχος τοῦ προσεπικαλέσαντος ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν, ἐὰν ἐκ τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ ἐβλάβη ὁ αὗτος, ἂν δὲ ἀπλῶς τρίτος καλούμενος εἰς παρέμβασιν, ἀποβάλλει τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως, ἂν δὲ προσεπικαλῆται ὡς ἐγγυητὴς ὁ μὴ ἐμφανισθεὶς, παραπέμπεται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴ (Πολ. Δικ. 602, 604, 508, 609 καὶ 232).

Ῥητέον ἔτι, ὅτι οἱ διάδικοι δύνανται καὶ νάνακοινώσωσιν ἀπλῶς τὴν δίκην εἰς τοὺς πρὸς ἐγγύησιν ἢ ἀποζημίωσιν ὑποχρέους, μηδαμῶς καλοῦντες αὐτοὺς νὰ μετάρχωσι τῆς δίκης. Ἐπιφέρει δὲ μόνον ἡ ἀνακοίνωσις τὴν μεταίωσιν τῆς ἐνστάσεως, ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν διεξήχθη προσηκόντως. "Ὅθεν ὁ πρὸς ὃν ἡ ἀνακοίνωσις δικαιοῦται νὰ παρεμβῇ, ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Τριτανakoπή.

53. Τριτανakoπή.

53. Διὰ τῆς τριτανakoπῆς ὁ τρίτος προσβάλλει τελεσιδίκον ἀπόφασιν, ἔχουσαν ῥοπὴν ἐπιζήμιον εἰς τὰ νόμιμα αὐτοῦ συμφέροντα (Πολ. Δικ. 238). Οὕτως οἱ κληρενόμεοι δύνανται νὰ ἀνακόψωσιν ὡς τρίτοι ἀπόφασιν καταδικάζουσιν τὸν κηδεμόνα τῆς ὡς σχολαζούσης θεωρηθείσης περιουσίας, ἐφ' ἧς ἔχουσιν ἀξιώσεις (Α. Π. 240 τοῦ 53). Ἐπίσης ὁ δανειστής δύναται νὰ ἀνακόψῃ ὡς τρίτος τὴν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἄλλου ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν (Α. Π. 122 τοῦ 48). Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἀνακόψῃ τὴν μεταξὺ ἀγοραστοῦ κτήματος καὶ ἐτέρου ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν ὁ πωλητῆς, διότι, ἐὰν μὴ προσκληθῇ ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ ὅπως παρέμβῃ καὶ καταδικασθῇ τελεσιδίκως εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πράγματος, δὲν εὐθύνεται εἰς ἀποζημίωσιν ἕνεκα τῆς ἐκνικήσεως, ὅθεν δὲν ἔχει τὸ πρὸς τριτανakoπὴν νόμιμον συμφέρον. Μὴ ἔχων οὗτος αὐτοτελεῖς ἀξιώσεις, δύναται μόνον νὰ παρεμβῇ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἀγοραστοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἀνακόψῃ. (Α. Π. 125 τοῦ 65). Ἀλλ' ὁ τρίτος δύναται καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν διὰ τῆς ἐνστάσεως ὅτι τὰ μεταξὺ ἄλλων δεδικασμένα δὲν βλάπτουσιν αὐτόν. Ὅθεν ἡ τριτανakoπή εἶναι προαιρετικὴ καὶ οὐχὶ ὑποχρεωτικὴ (Πολ. Δικ. 238. Α. Π. 170 τοῦ 51, 212 τοῦ 69, 205 τοῦ 68). Ἀπευθύνεται δὲ κυρίως μὲν κατὰ τοῦ ἀναδειχθέντος νικητοῦ ἐν τῷ δικαστικῷ ἀγῶνι, ἅτε τούτου ἐνδιαφερομένου μόνον διὰ τὸ κύρος τῆς προσβαλλομένης τελεσιδικίου ἀποφάσεως, ἀλλ' οὐχὶ ἤττων καὶ κατὰ τοῦ ἡττηθέντος, ὁσάκις ἡ τελεσιδικὸς ἀπόφασις δὲν ἐξετελέσθῃ εἰσέτι, ἅτε διατελοῦντος ἐτι ἐν τῇ κατοχῇ τῶν ἐπιδικασθέντων εἰς τὸν νικήσαντα διαδίκον δικαιωμάτων ἃ διεκδικεῖ διὰ τῆς τριτανakoπῆς ὁ τρίτος. (Ὁμοφωνεῖ Α. Π. 238 τοῦ 59. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 83 τοῦ 45 ἡ τοῦ τρίτου ἀνakoπή μὴ κοινοποιουμένη εἰς τὸν ὀφειλέτην εἶναι ἀπαράδεκτος). Καὶ κυρία μὲν καλεῖται ἡ τριτανakoπή ὁσάκις ὁ τριτανakoπὴν ἀποβλέπει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀποτροπὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως· παρεμπίπτουσα δὲ, ὁσάκις ὑφισταμένης δίκης μεταξὺ ἐτέρων, ζητεῖται δι' αὐτῆς νὰ ἐξουδενωθῇ μόνον ἡ ἰσχὺς τῆς ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὸν

τρίτον. Καὶ ἡ μὲν κυρία τριτανakoπὴ εἰσάγεται εἰς τὸ ἐκδόν τὴν τελεσιδίκον ἀπόφασιν δικαστήριον, οἷαδήποτε καὶ ἂν ᾔτο ἡ κατοικτῶν διαδίκων. (Πολ. Δικ. 239. Α. Π. 203 τοῦ 68) Ἄν δὲ ἡ παραβλάπτουσα τὰ συμφέροντα τοῦ τρίτου ἀπόφασιν ἐπεκυρώθῃ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου, εἰσάγεται κατὰ τὴν δεσπόζουσαν γνώμην εἰς τὸ Ἐφετεῖον, παραλειπομένου τοῦ πρώτου τῆς δικαιοδοσίας βαθμοῦ. Ἡ δὲ παρεμπιπτουσα τριτανakoπὴ εἰσάγεται ὡς παρεπομένη εἰς τὸ ἐκδικαζόν τὴν κυρίαν δίκην δικαστήριον. Ἄλλ' ὅσakis ἡ ἀντιτασσόμενη ἐν δίκῃ τοῦ Πρωτοδικείου ὡς τίτλος ἐκτελέσεως τελεσιδικος ἀπόφασιν ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου καὶ ἡ τριτανakoπὴ εἰσάγεται εἰς τὸ Ἐφετεῖον καὶ ὅsakis τὸ δικαστήριον τῆς κυρίας δίκης εἶναι ἀναρμόδιον λόγῳ ὕλης, ἡ τριτανakoπὴ δὲν εἰσάγεται εἰς τὸ τῆς κυρίας δίκης δικαστήριον, ἀλλ' εἰς τὸ ἀρμόδιον κατὰ τοὺς περὶ ἀρμοδιότητος κανόνας δικαστηρίων. Διεξάγεται δὲ ἡ διαδικασία ἐπὶ κυρίας μὲν τριτανakoπῆς κατὰ τοὺς κανόνας τῶν κυρίων ἀγωγῶν, ἐπὶ παρεμπιπτούσης δὲ τριτανakoπῆς κατὰ τοὺς κανόνας τῶν παρεμπιπτουσῶν ὑποθέσεων. Αὐτόδηλον δὲ ὅτι ἡ τριτανakoπὴ δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Ἐκ τῶν εἰρημένων καθίσταται πρόδηλον, ὅτι, ἐὰν μὲν ἐπέλθῃ κατάργησις τῆς τελεσιδικου ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τριτανakoπῆς, ὁ τρίτος εὐρεθήσεται ἐν ᾗ θέσει εὐρίσκετο πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, οὐδεμία δὲ μεταβολὴ ἐπέρχεται ὡς πρὸς τὴν θέσιν τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου, πλὴν ἂν πρόκειται περὶ ἀδιαιρέτου δικαίου, ὅτε ἡ κατάργησις τῆς ἀποφάσεως ἐπέρχεται πρὸς ὄφελος οὐ μόνον τοῦ τριτανakόψαντος ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου. Ἐὰν δὲ ἡ τριτανakoπὴ ἀπορριφθῇ, ὁ τριτανakόπτων ὑποβάλλεται οὐ μόνον εἰς τὰς δαπάνας τῆς δίκης καὶ εἰς πρόστιμον ἑκατοντάδραχμον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῆς τυχόν ἐπελθούσης ἐκ τῆς τριτανakoπῆς ζημίας εἰς τὸν νικητὴν (Πολ. Δικ. 243 Α. Π. 60 τοῦ 80).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ.

Περὶ ἀποδείξεως.

Α'. ΓΕΝΙΚΟΙ ΟΡΙΣΜΟΙ.

54. Ἀντικείμενον τῆς ἀποδείξεως (Πασίδηλον, Γνωστὸν τῷ δικαστηρίῳ).—55. Εἰς τίνα ἀνήκει ἡ ἀπόδειξις.—56. Ἀπόδειξις κυρία καὶ ἀνταπόδειξις. — 57. Ἀπόδειξις τελεία καὶ ἀτελής.—58. Ἀπόδειξις φυσικὴ καὶ μὴ φυσικὴ.—59. Πρᾶξις περὶ ἀποδείξεως καὶ προαπόδειξις. — 60. Συντηρητικὴ ἀπόδειξις.—61. Μέσα ἀποδείξεως.—62. Στάθμους τῶν ἀποδείξεων.

54. Μόνον οἱ πραγματικοὶ φιλονεικούμενοι ἰσχυρισμοί, οἱ ἀσχοῦντες σπουδαίαν ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐκβασιν τῆς δίκης, περὶ ὧν τῆς ἀληθείας δὲν εἶναι εἰσέτι δικανικῶς πεπεισμένος ὁ δικαστὴς, δύνανται νὰ καταστῶσιν ἀντικείμενον ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 244). Ὅθεν ἀντικείμενον τῆς ἀποδείξεως δύνανται νὰ ᾧσιν ἀπλᾶ πραγματικὰ γεγονότα φιλονεικούμενα, εἰς ᾧ στηρίζει τὴν ἔννομον αὐτοῦ ἀξιώσιν ὁ διάδικος. Κατ' ἀκολουθίαν τὰ νομικὰ ἀξιώματα δὲν δύνανται νὰποτελέσωσι θέμα ἀποδείξεως, διότι ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ γινώσκῃ τὸν νόμον. Κατ' ἐξάρεσιν ἀποτελοῦσι θέμα ἀποδείξεως τὰ τοπικὰ ἔθιμα καὶ οἱ ἀλλοδαποὶ νόμοι, ἅτε θεωρούμενοι ὡς πραγματικὰ γεγονότα καὶ διὰ τοῦτο ἀποτελοῦντες ἀντικείμενον ἀποδείξεως (Α. Π. 24 τοῦ 41, 206 τοῦ 54, 60 τοῦ 58, 63 τοῦ 86). Δύνανται δὲ νὰποδειχθῶσι διὰ παντὸς ἀποδεικτικῷ μέσῳ καὶ ἐπομένως καὶ διὰ μαρτύρων (Α.Π. 378 τοῦ 40, 408 τοῦ 41 καὶ 206 τοῦ 54) ⁽¹⁾. Δύνανται δὲ νὰπο-

(1) Σημειωτέον θεωροῦμεν ἐνταῦθα ὅτι κατὰ διατριβὴν τοῦ μακαρίτου πατρὸς μου, ἰσχυόντων ὅπου ἐπεκράτησαν κατὰ τὸ Διατ. 23 Φεβρουαρίου 1835 μόνον τῶν καθιερωθέντων ὑπὸ πολυχρονίου καὶ ἀδιάκτου συνηθείας ἢ ἀποφάσεων δικαστικῶν ἐθίμων, ἔπεται ὅτι, ἵνα ἀποδειχθῇ ἡ ὑπαρξὶς ἐθίμου ἐπικρατήσαντος, ἀπαιτεῖται νὰποδειχθῇ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ἀναφορᾶς πολλῶν παραδειγμάτων ἢ καὶ προσαγωγῆς δικαστικῶν ἀποφάσεων, ἀναγνωρίζουσῶν αὐτά, ἢ συνηθῆς καὶ ἀδιάκτος ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐφαρμογὴ αὐτοῦ εἰς ᾧς ὑποθέσεις ἀνάγεται, ἵνα συναχθῇ ὡς συμπέρασμα ὅτι τῇ ὄντι ἐπεκράτησε καὶ ἐπικρατεῖ τὸ ὑποβαλλόμενον ἔθιμον, ἐκ τούτου δὲ ἀπορρέει ὅτι δὲν δύναται νὰποδειχθῇ διὰ μόνου ἐπακτοῦ ὅρκου, ἅτε τοῦ μὲν ἐπακτοῦ ὅρκου ὄντος ὑπο-

τελέσῃσι θέμα ἀποδείξεως καὶ οἱ ἄλλοδαποὶ νόμοι, οὐχὶ διότι δύνανται αἱ διατάξεις αὐτῶν νὰ ρυθμίσωσι δικαιώματα γεννηθέντα ἐν Ἑλλάδι ὑπὲρ Ἑλλήνων πολιτῶν καὶ ἐπὶ κτημάτων κειμένων ἐν τῇ ἐλληνικῇ χώρᾳ, ἀλλὰ διότι ἐνίοτε καὶ τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια καλοῦνται νὰ ἐφαρμόσωσιν ἄλλοδαποὺς νόμους πρὸς ῥύθμισιν δικαιωμάτων γεννηθέντων ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν (Α. Π. 24 τοῦ 45 καὶ 170 τοῦ 77).

Ὡσαύτως δὲν διατάσσεται ἀπόδειξις ἰσχυρισμῶν μὴ φιλονεικουμένων, δηλονότι ἰσχυρισμῶν, περὶ ὧν ὑπάρχει ὁμολογία τοῦ διαδίκου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου (δηλονότι δικαστικὴ ὁμολογία), ἢ περὶ ὧν ὑπάρχει νόμιμον τεκμήριον, ἢ περὶ γεγονότων πασιδῆλων ἢ γνωστῶν τῷ δικαστηρίῳ. Ὅθεν δὲν διατάσσεται ἀπόδειξις, ὡσάκκις ὁ ἐναγόμενος ὁμολογεῖ τὸ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἀναφερόμενον γεγονός λ. χ. ὅτι ἐδανείσθη τὸ ἐπίδικον ποσόν, ἢ προτείνεται δεδिकाσμένον, ἢ τὸ γεγονός εἶναι πασιδῆλον, δηλονότι τοσοῦτον κοινῶς γνωστὸν, ὥστε δὲν ἐπιτρέπεται ἔλλογος ἀμφισβολία περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ⁽¹⁾ ἢ ἔγνω αὐτὸ ὁ δικαστὴς ἐκ τῶν ἐγγράφων τῆς προκειμένης δίκης⁽²⁾. Ἐπο-

διαίρέσεως συμβιβασμοῦ κατὰ τὸ ἄρθ. 349, τῶν δὲ διαδίκων δυναμένων νὰ συμβιβάζωνται μόνον περὶ τῆς διαφορᾶς καὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τοῦ ἂν ὑπάρχῃ ἢ μὴ νόμος τις, οἷον ἀποτελεῖ καὶ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον. Ἄλλως ἤθελον παρεισφρήσει εἰς τὴν νομοθεσίαν ἔθιμα νόθα, πλάσματα τῆς ἰδιοτροπίας, πολλάκις δὲ καὶ τῶν σφαλμάτων τῶν διαδίκων.

(¹) Καὶ ὁρίζει μὲν τὸ περὶ πασιδῆλου ἄρθρον τῆς Πολ. ἡμῶν Δικ. (ἄρθρ. 246) ὅτι, ἐὰν ἀμφισβητῇται τὸ πασιδῆλον, διατάσσεται ἀπόδειξις· ἀλλὰ κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡσάκις ἡ ἀμφισβήτησις προέρχεται ἐκ προφανοῦς κακοδοουλίας, οὐδεμία ἀνάγκη νὰ διαταχθῇ ἐπὶ τούτῳ ἀπόδειξις. Τοῦτο ἰδίως συμβαίνει ὡσάκις ὁ προβαλλόμενος ἰσχυρισμὸς εἶναι αὐταπόδεικτος, ὡς στηριζόμενος εἰς τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων πεῖραν, οἷον ὅτι τὰ ἐνδύματα ἐφθάρησαν διὰ πολυετοῦς χρήσεως. (Α. Π. 347 τοῦ 55, 304 τοῦ 57, 80 τοῦ 56).

(²) Ἐνιοὶ διατείνονται ὅτι γνωστὸν τῷ δικαστηρίῳ θεωρητέον καὶ ὅ,τι γινώσκει ὁ δικαστὴς ἐξ ἐγγράφων ἄλλοτρίας δίκης, ἐὰν τοῦτο μὴ ἀποτελῇ ἀλήθειαν ὡς πρὸς ὠρισμένους μόνον ἀνθρώπους. Ἄλλ' ὡς ὀρθῶς διετάθη ὁ Ῥουσόπουλος, ἀποκρούει τὴν γνώμην ταύτην τὸ ἄρθ. 247, διότι ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ δίκῃ δύναται νὰ κλονηθῇ ἢ ἐν τῇ πρώτῃ ἀποφάσει δικανικὴ πεποίθησις διὰ νέων ἀποδείξεων, διὸ καὶ αἱ μαρτυρίαι δίκης μόνον ὡς ἀπλὰ τεκμήρια θεωρητέα ἐν ἐτέρᾳ.

μένως ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ ἀνέυρῃ τίνα τὰ οὐσιώδη πραγματικὰ γεγονότα καὶ τίνα ἐκ τούτων φιλονεικούνται καὶ νὰ διατάξῃ ἀποδείξιν. Τοῦτο καλεῖται προσδιορισμὸς τοῦ θέματος τῆς ἀποδείξεως.

55. Ἐξεταστέον ἤδη εἰς τίνα ἀνήκει τὸ βᾶρος τῆς ἀποδείξεως. Ὁ κανὼν εἶναι, ὅτι ἕκαστος τῶν διαδίκων ὀφείλει νὰ κομίσῃ τὴν ἀπόδειξιν πάντων τῶν στοιχείων, ἅπερ ἀποτελοῦσι τὴν βᾶσιν τῆς αὐτοτελοῦς αὐτῶν αἰτήσεως ἢ ἀνταιτήσεως (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 248). Ὅθεν ὁ ἐνάγων ὀφείλει νὰ ὑποστῇ τὸ βᾶρος τῆς ἀποδείξεως τῆς ἱστορικῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, διότι ἡ ἀγωγή εἶναι αὐτοτελὴς αἴτησις τοῦ ἐνάγοντος, ἢ ὀφείλει οὗτος νὰ ὑποστηρίξῃ, ἀποδεικνύς τὰ γεγονότα, ἅπερ ἀναγκαιῶς μὲν ἀπαιτοῦνται πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς, ἀρνεῖται δ' ἐν τούτοις ὁ ἐναγόμενος. Ὁ δ' ἐναγόμενος πάλιν, ὅστις δὲν περιορίζεται εἰς τὴν ἀρνησιν τῶν ἱστορικῶν στοιχείων τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἀμύνεται προτείνων νέας αἰτήσεις, ὧν ἕνα μὲν ἐπακολούθημα εἶναι ἡ ἀπόκρουσις τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀντιδίκου, ὑφίσταται τὸ βᾶρος τῆς ἀποδείξεως τῶν ἀποτελούντων τὴν ἔνστασιν αὐτοῦ ἱστορικῶν στοιχείων (Πολ. Δικ. 552). Οὕτως ὁ ἐπὶ καταβολῇ κληροδοτήματος ἐναγόμενος κληρονόμος, ἂν ἰσχυρίζεται τὴν διὰ μεταγενεστέρως διαθήκης κατάργησιν αὐτοῦ, ὀφείλει νὰποδείξῃ τὴν κατάργησιν αὐτῆς. Ὁ δ' ἐπὶ ἀποδόσει τοῦ χρέους ἐναγόμενος ὀφειλέτης ὀφείλει νὰποδείξῃ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους. Τὸ δὲ δημόσιον ἐναγόμενον ὀφείλει νὰποδείξῃ ὅτι ὁ ἐξαιτούμενος τοὺς μισθοὺς αὐτοῦ δι' ἀγωγῆς δημόσιος ὑπάλληλος ἐγκατέλιπεν αὐτογνωμῶνως τὴν θέσιν αὐτοῦ (Λ. Π. 280 τοῦ 75). Ἐπὶ δ' ἀπαιτήσεως τόκων ὑπερμερίας, ὁ ἐνάγων ἀποδεικνύει μόνον τὴν ὀχλήσιν, ἡ δὲ τῆς καταβολῆς ἀπόδειξις ἐπικεῖται τῷ ἐναγομένῳ. Ἐπὶ τοῦ κομισσορίου νόμου ἐναγόμενος ὁ ἀγαστὴς ἐπὶ ἐπιστροφῇ τοῦ πράγματος διὰ τὴν μὴ καταβολὴν τοῦ τιμῆματος καὶ τὴν ἕνεκα τούτου παράβασιν τοῦ συμφώνου, βαρεῖται αὐτὸς τῇ ἀποδείξει τῆς καταβολῆς. Ἐναγομένου δὲ τοῦ ἐγγυητοῦ, ὀφείλει ὁ ἐνάγων νὰποδείξῃ μόνον ὅτι κατεδίωξε τὸν πρωτοφειλέτην δικαστικῶς· ὅτι δὲ κατεβλήθη αὐτῷ τὸ χρέος, ἀποδεικνύει ὁ ἐναγόμενος. Ἐπὶ τῆς ἐμφυτεύσεως ἐναγόμενος ὁ ἐμφυτευτὴς ἐπὶ ἀποδόσει τοῦ πράγματος διὰ τὴν μὴ πληρωμὴν τοῦ κανόνος, ἀποδεικνύει αὐτὸς τὴν καταβολήν. Ἀλλ' ὁ ἐνάγων, ὅστις διατείνεται ὅτι ἐζημιώθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὡς παραβάντος δολίως τὴν ἐντολήν αὐτοῦ νὰ ἐπιχειρήσῃ ὠρισμένην πρᾶξιν λ. χ. νὰ πωλήσῃ σπόγγους ὀφείλει νὰ-

ποδείξη τὴν δοθεῖσαν ἐντολὴν τοῦ πωλῆσαι, τὴν διὰ δόλου ἀθέτησιν αὐτῆς καὶ τὴν ἐντεῦθεν ζημίαν, διότι τὰ τρία ταῦτα γεγονότα ἀποτελοῦσι τὴν ἱστορικὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει ἐπὶ ἀντενστάσεως καὶ τριτενστάσεως, δηλονότι ὁ ἐνάγων ὀφείλει νὰποδείξη τὴν ἀντένστασιν, ὁ δ' ἐναγόμενος τὴν τριτένστασιν. Ὁθεν ἐὰν ἐγερεθῇ ἀγωγὴ περὶ πληρωμῆς τοῦ δανεισθέντος ποσοῦ, καὶ ὁ μὲν ἐναγόμενος ἀντιτάξῃ ἐξόφλησιν, εἰς τὴν ἔνστασιν δὲ πάλιν τῆς ἐξοφλήσεως ἀντιτάξῃ εἰκονικότητα ὁ ἐνάγων, ἡ ἀπόδειξις τῆς τελευταίας ταύτης ἐνστάσεως βαρύνει τὸν ἐνάγοντα. Ἀλλ' ἐὰν πάλιν ἀνομολογήσῃ τὴν εἰκονικότητα ὁ ἐναγόμενος, ἀλλ' ἰσχυρισθῇ ὅτι τὸ ἔγγραφον διὰ τῆς βίας ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ὁ ἐναγόμενος βαρύνεται διὰ τῆς ἀποδείξεως. Σημειωτέον ὅμως γενικῶς, ὅτι ὁ ἐνάγων ὀφείλει νὰποδείξη τὴν γένεσιν τοῦ ἀξιουμένου ὑπ' αὐτοῦ δικαιώματος. οὐχὶ δὲ καὶ τὴν διάρκειν αὐτοῦ, διότι τὸ δικαίωμα ἐξακολουθεῖ κατὰ νόμον ὑφιστάμενον, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελεν ἐπέλθει κατάργησις αὐτοῦ (Α. II. 152 τοῦ 58). Ἐὰν δὲ στηρίξῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ εἰς σύμβασιν, ὀφείλει νὰποδείξη τὰ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα τοῦ κύρους τῆς συμβάσεως, τῶν λοιπῶν στοιχείων τεκμαιρομένων ὡς ὑπαρχόντων, ὀφείλει δὲ νὰποδείξη τὴν τυχόν ἔλλειψιν τινος αὐτῶν ὁ προτείνων αὐτήν. Οὕτως ὁ ἐνάγων ὀφείλει νὰποδείξη ὅτι ἔδωκε λόγῳ δανείου χρήματα εἰς τὸν ἐναγόμενον, εἰς αὐτὸν δ' ἀπόκειται νὰποδείξη ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν εἶχε τὴν ἱκανότητα τοῦ συμβάλλεσθαι ἢ ὅτι μετῆλθε βίαν ὁ ἐνάγων εἰς τὴν ἀπόσπασιν τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ. Τότε δὲ μόνον ὁ ἐνάγων ὑποχρεοῦται νὰποδείξη τὰ ἐλαττώματα τῆς συμβάσεως, ὡς αἱ αὐτὰ ἀποτελοῦσι τὴν ἱστορικὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ. Ὁθεν ὁ ἐνάγων, ὅστις προσβάλλει τὸ συμβόλαιον ὡς προῦδον δόλου ἢ βίας, εἶναι ὑπόχρεως νὰποδείξη τὸν δόλον ἢ βίαν. Σημειωτέον, προσέτι, ὅτι ὁ ἐνάγων ὀφείλει νὰποδείξη αἰτίαν τὰ στοιχεῖα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἐνεργητικὴν ἢ παθητικὴν νομιμοποίησιν, διότι ὁ προτείνων τὴν ἔλλειψιν νομιμοποιήσεως ἐναγόμενος δὲν ἐνίσταται, ἀλλ' ἀρνεῖται ἀπλῶς τὰ ἱστορικὰ στοιχεῖα τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀπερ ὀφείλει νὰποδείξη ὁ ἐνάγων. — Τοῦ γενικοῦ κανόνος ὅτι ἕκαστος διάδικος ὀφείλει νὰποδείξη τὰ γεγονότα ἃ ἐπικαλεῖται εἰς ὑποστήριξιν τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ ὑπάρχει ἐξαίρεσις μόνον, ὡς αἱ ὁ διάδικος ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ νόμιμόν τι τεκμήριον, διότι τότε τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως μετατίθεται εἰς τὸν ἀντίδικον. Οὕτω φέρ' εἰπεῖν προτείνοντας

τοῦ ἐναγομένου ὅτι ὁ ἐμπρησμός ἦν τύχαιος, εἰς αὐτὸν ἐπίκειται ἡ ἀπόδειξις τοῦ τυχαίου, διότι κατὰ νόμον τεκμαίρεται ὅτι ὁ ἐμπρησμός προῆλθεν ἐξ ἀμελείας τοῦ μισθωτοῦ (Α. Π. 77 τοῦ 62). —

56. Σημειωτέον ἤδη, ὅτι ἡ ἀπόδειξις, ἣν προσάγει ὁ ἔχων τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως διαδικος, ἡ ὑποχρεωτικὴ δηλονότι αὕτη ἀπόδειξις, καλεῖται κυρία ἀπόδειξις. Τοιαύτη δὲ εἶναι καὶ ἡ κατὰ νομίμου τεκμηρίου προσαγομένη. Ἀνταπόδειξις δὲ λέγεται ἡ μὴ ὑποχρεωτικὴ, ἣν δύναται νὰ κομίσῃ ὁ ἀντιδικὸς τοῦ βεβαρημένου διὰ τῆς ἀποδείξεως. Οὕτω τῆς ἀγωγῆς στηριζομένης εἰς δάνειον, ὁ ἀρνούμενος τὴν συνωμολόγησιν τοῦ δανείου ἐναγόμενος οὐδαμῶς ὑποχρεοῦται νὰ ποδείξῃ τὴν ἀρνήσιν αὐτοῦ· ἀλλ' οὐχ ἥττον οὐδὲν κωλύει αὐτὸν νὰ προσάγῃ ἀπόδειξιν, ὅτι δὲν συνωμολογήθη τὸ δάνειον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀπόδειξις ἣν προσάγει οὗτος, καλεῖται ἀνταπόδειξις. — Ἐκ τούτου ἐπεταί, ὅτι τὴν ἀνταπόδειξιν διέπουσιν αἱ ἐξῆς ἀρχαί: Ἐν πρώτοις ἡ ἀνταπόδειξις οὐδαμῶς χρῆζει ἰδιαιτέρου θέματος, διότι τὸ θέμα εἶναι φυσικῶς ὑπὸ ἀρνητικὸν τύπον αὐτὸ τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως. Δεύτερον δὲ ὁ ἀνταποδεικνύων δικαιούται δυνάμει τοῦ νόμου νὰ ποδείξῃ, ὅθεν οὐδεμίαν ἀνάγκη νὰ χορηγῇται αὐτῷ διὰ τῆς ἀποφάσεως τὸ δικαίωμα τῆς ἀνταποδείξεως (Πολ. Δικ. ἀρθ. 251). Α. Π. ἀποφ. 254 τοῦ 49, 442 τοῦ 66, 10 τοῦ 81 κτλ.). Τρίτον δὲ ἡ ἀνταπόδειξις δὲν εἶναι ποσῶς ἀναγκασία, ὁπόταν ὁ φέρων τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως δὲν προσάγῃ τὰς ἀναγκαίας ἀποδείξεις, διότι, μὴ ἀποδείξαντος τοῦ ὀφειλοντος νὰ ποδείξῃ, ὑπερισχέει ὁ ἀντιδικὸς αὐτοῦ, καί περ οὐδεμίαν ἀπόδειξιν κομίσας. Καταφανές δὲ ὅτι ἀνταπόδειξις ἀνταποδείξεως δὲν συγχωρεῖται, διότι, τοῦ θέματος τῆς ἀνταποδείξεως ταῦτιζομένου τῷ θεματι τῆς κυρίας ἀποδείξεως, δὲν ὑπάρχει διαφορὰ θεμάτων. Ἀλλ' ὁπόταν πρόκηται νὰ ποδείχθῃ ὑπὸ τοῦ ἀνταποδεικνύοντος γεγονὸς μὴ ταῦτιζόμενον ὁλοσχερῶς πρὸς τὴν κυρίαν ἀπόδειξιν, ὡς ὅτε προτείνεται ἐξαίρεσις τοῦ μάρτυρος ἀποδείξεως ὡς στενοῦ συγγενοῦς τοῦ ἀποδεικνύοντος ἢ ἐστερημένου τοῦ ἀρμοδίου αἰσθητηρίου ἢ ὁσάκις ὁ ἀνταποδεικνύων προσάγει δικαστικὰ τεκμήρια, ὧν φιλονεικεῖται ἡ βάσις ὑπὸ τοῦ βεβαρημένου διὰ τῆς ἀποδείξεως, συγχωρεῖται ἡ ἀνταπόδειξις, διότι κατὰ τὰς περιστάσεις ταύτας δὲν πρόκειται ἀληθῶς εἰπεῖν περὶ ἀνταποδείξεως, ἀλλὰ περὶ κυρίας ἀποδείξεως ἐνστάσεως, καθ' ἣς ὁ ἕτερος δύναται νὰ προσάγῃ ἀνταπόδειξιν.

57. Προσθετέον, ὅτι ἡ ἀπόδειξις διακρίνεται εἰς τελείαν ἢ πλήρη ἀπόδειξιν καὶ εἰς ἀπόδειξιν ἀτελή· καὶ τελεία μὲν λέγεται ἡ πείθουσα ἐντελῶς τὸν δικαστὴν περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ἀμφισβητουμένου θέματος, ἀτελής δὲ ἡ μὴ πείθουσα ἐντελῶς τὸν δικαστὴν. Συμπληροῦται δὲ ἡ ἀτελής ἀπόδειξις διὰ τῆς ἐπιβολῆς ὅρκου ἀναπληρωτικοῦ εἰς τὸν φέροντα τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως ὡσάνκῃ διὰ τῶν προσαχθεῖσων ὑπ' αὐτοῦ ἀποδείξεων κατέστη λίαν πιθανὸν τὸ ἀμφισβητούμενον γεγονός ἢ ἀπαλλοτριτικοῦ εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ, ὡσάνκῃ ὁ φέρων τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως ἀμυδρὰν ἀπλῶς ἔνδειξιν προσήγαγε περὶ τοῦ ἀμφισβητουμένου θέματος. Σημειωτέον, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ θέματα τέτα, ἐν οἷς ὁ νομος θεωρεῖ ἐπαρκῆ καὶ ἀπόδειξιν μὴ τελείαν (δι' ἧς ἀπλῶς πιθανολογεῖται τὸ ἀποδεικτέον γεγονός), ἣν καὶ καλεῖ βεβαίωσιν (Πολ. Δικ. ἀρθ. 255). Τὰ κυριώτατα τῶν θεμάτων τούτων εἶναι 1) τὸ τῆς ἐξαιρέσεως δικαστῶν (Πολ. Δικ. 41), καθ' ὃ ἀνάγκη νὰ βεβαιῶνται μόνον οἱ περὶ ἐξαιρέσεως λόγοι, 2) τὸ τοῦ ἀρθρου 630 τῆς Πολ. Δικ., καθ' ὃ ἐν ταῖς περὶ διακατοχῆς δίκαις ἀρκεῖ εἰς παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς ἀπλῆ βεβαίωσις τῆς νομῆς, 3) τὸ τοῦ ἀρθρου 1028 τῆς Πολ. Δικ., καθ' ὃ ἐν κατεπειγούσαις ὑποθέσεσιν ἀρκεῖ ἀπλῆ βεβαίωσις, κατὰ δὲ τὰς περιστάσεις καὶ ἀδεια τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθ. 921 καὶ 922 διατεταγμένα. Οὕτως ὁ πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν δύναται ἐπὶ τῇ ἀπλῇ αἰτήσῃ τοῦ δανειστοῦ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν προσωπικὴν κράτησιν τοῦ ὀφειλέτου, ὅστις ἐτοιμάζεται νὰ δραπετεύσῃ, εἰ πιθανολογεῖται ὁ περὶ φυγῆς ἰσχυρισμὸς τοῦ αἰτούντος, ἢ τὴν συντηρητικὴν κατάρχεσιν περιουσίας ἐτοιμοθανάτου ὀφειλέτου, ἐὰν πιθανολογῇται ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ αἰτούντος περὶ χρέους πρὸς αὐτόν· 4) τὸ τῶν ἀρθρων 257 καὶ 282, καθ' ὃ ἀπαιτεῖται ἀπλῆ βεβαίωσις περὶ τοῦ κινδύνου νὰ ἀπολεσθῇ ἢ νὰ καταστῇ δυσχερὴς ἡ ἀπόδειξις, ὅπως ἐπιτραπῇ συντηρητικὴ ἀπόδειξις ἢ συντηρητικὴ αὐτοψία.

58. Εἰρήσθω προσέτι, ὅτι ἡ ἀπόδειξις διαιρεῖται εἰς φυσικὴν (ἄλλως καλουμένην ἄτεχνον ἢ ἄμεσον) καὶ μὴ φυσικὴν (ἐντεχνον ἢ ἔμμεσον). Καὶ φυσικὴ μὲν καλεῖται ἡ εἰς αὐτὸ τὸ φιλονεικούμενον γεγονός στρεφόμενη, μὴ φυσικὴ δὲ ἡ εἰς ἄλλο σχετικὸν στοιχεῖον, ἐξ οὗ θέλει προκύψει ἀναγκαίως τὸ φιλονεικούμενον.

59. Ἡ πρᾶξις, δι' ἧς προκαλεῖται κατὰ κανόνα ἡ ἀποδεικτικὴ διαδικασία, εἶναι δικαστικὴ ἀπόφασις, ἥτις καλεῖται ἐν τῇ δικονο-

μία παρεμπιπτούσα περί αποδείξεως απόφασις. Αὕτη πρέπει νὰ ὀρίζη
 1) τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως, 2) τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως, 3) τὴν προ-
 θεσμίαν τῆς ἀποδείξεως, 4) τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς ἀποδείξεως.
 Ῥητέον ἤδη, ὅτι τὸ μὲν θέμα τῆς ἀποδείξεως, περιλαμβάνον τὰ γε-
 γονότα ἅπερ ὁ δικαστὴς θεωρεῖ οὐσιώδη, ὅπως ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν
 δυνήθῃ μετὰ τὴν ἐξακριβώσιν τῆς ἀληθείας νὰ δεχθῇ ἢ ἀπορρίψῃ
 τὴν ἀγωγὴν, ἀνάγκη νὰ διατυπῶται σαφῶς καὶ λεπτομερῶς (οὐχὶ δὲ
 διὰ γενικῶν ὄρων ἢ νομικῶν προσδιορισμῶν). Ὁ δὲ ὀρισμὸς τῆς προ-
 θεσμίας ἀφέθη ἐντελῶς εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ. Περί δὲ τόπου
 καὶ χρόνου λεκτέον ὅτι αἱ ἀποδείξεις διεξάγονται ἐν τῷ ἀκροατη-
 ρίῳ, ὅσας εἶναι ἐφικτὴ ἢ ἐν αὐτῷ διεξαγωγῇ αὐτῶν ὅθεν ὅσας εἰς
 ὑπάρχει ἀνάγκη τῆς ἐπὶ τόπου διεξαγωγῆς αὐτῶν, λ. χ. ὅσας δια-
 τάσσεται αὐτοψία, ἢ ἄλλως θεωρεῖται εὐχερεστέρα καὶ σκοπιμωτέρα
 ἢ διεξαγωγῇ τῶν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, διε-
 ξάγονται καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου. Τοῦτο δὲ κατὰ κανόνα σχεδὸν
 ἐπεκράτησεν ἐν τῇ πρακτικῇ ἐπὶ μαρτυρικῶν ἀποδείξεων. Διορίζεται
 δ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διὰ τῆς ἀποφάσεως Εἰσηγητῆς πρὸς διέ-
 θυνσιν τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας μέλος τι αὐτοῦ τοῦ ἐκδιδόντος
 τὴν ἀπόφασιν δικαστηρίου ἢ καὶ ἄλλου δικαστηρίου μέλος⁽¹⁾.

Ἄλλ' ἂν κατὰ κανόνα προκαλῆται ἡ ἀποδεικτικὴ διαδικασία διὰ
 παρεμπιπτούσης περί ἀποδείξεως ἀποφάσεως, ὁ διάδικος ὀφείλει νὰ
 προσαγάγῃ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοιαύτης τὰς ἐγγράφους ἀποδείξεις
 τῶν ἰσχυρισμῶν αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 259, 391 καὶ ἐπ., 538. Α. Π. 47.
 τοῦ 43, 66 τοῦ 45, 84 τοῦ 49, 129 τοῦ 52, 384 τοῦ 55, 100 τοῦ

(1) Ἐὰν οἱ διάδικοι δὲν παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς παρεμπιπτού-
 της περί ἀποδείξεως ἀποφάσεως, καλοῦνται δι' ἐπίτηδες κλήσεως εἰς πᾶσαν
 ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου περί ἀποδείξεως πράξιν κλητευθεῖς δὲ καὶ μὴ
 εμφανισθεῖς ὁ διάδικος στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ πράξῃ ὅ,τι παρὼν ἢ δύ-
 νατο νὰ πράξῃ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. 260). Ἄλλ'
 εἰάν ἐκ τυχαίου κωλύματος δὲν ἀρχίσῃ ἡ διεξαγωγὴ καὶ προσδιορισθῇ νέα
 ἡμέρα ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ πρὸς τοῦτο, ὁ διάδικος, ὅστις δὲν παρευρέθῃ κατὰ
 τὴν ἐκδοσιν τῆς παρεμπιπτούσης ταύτης πράξεως τοῦ Εἰσηγητοῦ, ἀπαιτεῖ-
 ται νὰ κλητευθῇ ὅπως παραστῇ κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν τῆς ἀποδείξεως
 ἡμέραν; Ἡ νομολογία τῶν δικαστηρίων καταβάσκει, στηριζομένη εἰς τὴν ἀρχὴν
 ὅτι οὐδεὶς ἐπιτρέπεται νὰ δικάζηται ἀνήκουστος, πλὴν εἰάν αὐτὸς οὗτος ἦναι
 ἡ ἀφορμὴ, εἰάν δηλαδὴ, καίπερ κλητευόμενος νομίμως, ἀπέχῃ νὰ εμφανισθῇ.

59). ἀλλ' ἐὰν καθυστερήσωσιν οἱ διάδικοι, ἐκδίδονται ἀπόφαισις, ἥς δυνάμει δύνανται ὁ διάδικος νὰ προσαγάγῃ ἀκολούθως τὴν ἀπόδειξιν. Παρατηρητέον ἐν τούτοις ὅτι κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 642) κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾶ διαδικασίαν τὰ μὲν ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα ἐπισυνάπτονται ἐν ἀντιγράφῳ, οἱ δὲ ἐξετασθησόμενοι μάρτυρες καὶ τὰ λοιπὰ ἀποδεικτικὰ μέσα σημειοῦνται ἐν τῇ ἀναφορᾷ. Σημειωτέον, ὅτι ἡ τοιούτου εἰδους προκαταβολικὴ ἀπόδειξις (προαπόδειξις καλουμένη ἐν τῇ Πολ. Δικονομίᾳ) οὐδόλως μεταβάλλει τὰ ὁρισθέντα περὶ βάρους τῆς ἀποδείξεως, ὅπερ αἰέποτε προσδιορίζεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, δικαιουμένου καὶ μετὰ τὴν προαπόδειξιν νὰ ἐπιβάλῃ τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως εἰς τὸν ἀντίδικον, οὔτε καταστρέφει τὸ δικαίωμα τῆς ἀνταποδείξεως. Κατὰ τὴν νομολογίαν μάλιστα τοῦ Αρείου Πάγου ὁ δικαστὴς δὲν δικαιούται νὰ πορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν, καίπερ μὴδαμῶς ὑποστηριζομένην ὑπὸ τῶν προαποδεικτικῶς προσαχθέντων ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἔγγραφων, ἀλλ' ὀφείλει νὰ διατάσῃ τακτικὴν ἀπόδειξιν (Α. Π. 39 τοῦ 84), οὔτε δύνανται νὰ συμπληρώσῃ τὰς προαποδεικτικῶς προσαχθείσας ἀποδείξεις διὰ δικαστικοῦ ὅρκου, ἂν μὴ διαταχθῇ περαιτέρω ἀπόδειξις (Α. Π. 325 τοῦ 74).

60. Ὡσαύτως πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου τῆς ἀπωλείας εἴτε τῆς δυσχερείας ἀποδεικτικῶν τινων μέσων δικαιούται ὁ ἔχων συμφέρον διάδικος νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ δικαστοῦ κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾶ διαδικασίαν (Α. Π. 36 τοῦ 47) τὴν ἄδειαν νὰ διεξαγάγῃ συντηρητικῶς, πρὶν ἢ ὑποχρεωθῇ, καὶ πρὶν ἢ ἀρξῇται ἔτι ἡ δίκη, ὡς φέρ' εἰπεῖν ἐπὶ ἀπαιτήσεως μὴ ληξιπροθέσμου, τὴν ἀπόδειξιν ἣν ἤθελε διεξαγάγει βραδύτερον. Ἐπιτρέπει δὲ ὁ δικαστὴς τὴν τοιαύτην ἄδειαν, ὁπόταν ὁ αἰτῶν αὐτὴν ἀποδείξῃ ἢ τοῦλάχιστον βεβαιώσῃ (καταστήσῃ πιθανόν) τὸν κίνδυνον. Διεξάγει δὲ τὴν συντηρητικὴν ἀπόδειξιν αὐτός ὁ δικαστὴς, οὐ ἐνώπιον ὑπεβλήθη ἡ ὑπόθεσις, ἢ, ὡς αἰεὶ ὁ κίνδυνος εἶναι ἐπείγων, ὁ ἐγγύτερος δικαστὴς. Κλητεύεται δὲ ὁ ἀντίδικος ὅπως παραστῇ εἰς τὴν διεξαγωγὴν αὐτῆς, ἐκτὸς ἂν διὰ τὸ κατεπεῖγον καθίσταται ἀνέφικτος ἢ κλητεύσῃ αὐτὴ (Πολ. Δικ. 260. Α. Π. 219 τοῦ 66). Προσθετέον ὅτι κατ' ἀπόφαισιν τοῦ Α. Πάγου (285 τοῦ 56) καὶ ἐν διαφορᾷ διοικητικῇ δύνανται νὰ ἐπιτρέψωσι τὰ δικαστήρια συντηρητικὴν ἀπόδειξιν.

61. Μέσα ἀποδείξεως παρ' ἡμῖν εἶναι ἡ ὁμολογία, τὰ τεκμήρια, οἱ μάρτυρες, τὰ ἔγγραφα, ὁ ὅρκος, ἡ αὐτοψία καὶ ἡ πραγματογνωμο-

σούνη (Πολ. Δικ. άρθρ. 252), ὧν καὶ μόνον ἐπιτρέπεται χρῆσις. Μεταξύ αὐτῶν ὁ διαδίκος ἔχει ἐλευθερίαν ἐκλογῆν, ἀλλ' ἐντός τῶν νομίμων ὁρίων περὶ τοῦ παραδεκτοῦ αὐτῶν τῶν μέσων τῆς ἀποδείξεως, δύναται δὲ ὁ διαδίκος καὶ νὰ σωρεύσῃ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. 253). Ἀλλὰ παρατηρητέον 1) ὅτι τὸ μέσον τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως δὲν ἐπιτρέπεται αὐτῷ πάντοτε, ὡς κατωτέρω θέλομεν παρατηρήσει, 2) ὅτι, ἐὰν πρόκηται περὶ δωρήσεως ἢ τῆς μεταθέσεως ἢ ἀλλοιώσεως πραγματικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ ἀκινήτου κτήματος, ἢ περὶ συστάσεως προικός, δὲν ἐπιτρέπεται οἷονδῆποτε ἄλλο ἀποδεικτικὸν μέσον αὐτῆς πλὴν τοῦ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου (Νόμου περὶ Χαρτ. ΑΧΚΕ' άρθρ. 48), 3) ὅτι, ἐὰν μεταξύ τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, ἃ ἐπικαλεῖται ὁ διαδίκος, ὑπάρχῃ καὶ ἐπαγωγὴ ὅρκου, ἡ τοιαύτη ἐπαγωγὴ θεωρεῖται ὡς τυχαία, διότι ὑποτίθεται ὅτι προσέβῃ εἰς αὐτὴν ὁ διαδίκος ἐν ἀνεπαρκείᾳ τῶν λοιπῶν μέσων τῆς ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. 253). Παρατηρητέον προσέτι, ὅτι ἀπὸ τῆς προσαγωγῆς αὐτῶν καθίστανται κοινὰ ἀμφοτέροις τοῖς ἀνταγωνιζομένοις ἐν τῇ δίκῃ τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. 254).

62. Ἐχει δὲ ὁ δικαστὴς ἐν γένει ἀπόλυτον ἐλευθερίαν περὶ τὴν στάθμισιν τῶν προσαχθεῖσων ἀποδείξεων. Ἀλλ' ἐξαιρετικῶς ὑποχρεοῦται 1) νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀληθὲς τὸ ὁμολογηθὲν ἐνώπιον αὐτοῦ (τὸ δικαστικῶς δηλ. ὁμολογηθὲν) ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν διαδίκων πρὸς ὄφελος τοῦ ἄλλου (Πολ. Δικ. 264), 2) νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀληθὲς τὸ ἐνὸρκως βεβαιωθὲν ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν διαδίκων πρὸς ὄφελος τοῦ ἄλλου (Πολ. Δικ. 357), 3) νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀληθὲς τὸ γνωμοδοτηθὲν ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας τῶν διορισθέντων πραγματογνωμόνων (Πολ. Δικ. 298), 4) νὰ θεωρήσῃ ὡς μὴ κατατεθέντα τὰ κατατεθέντα ὑπὸ μαρτύρων κτὰ νόμον ἐξαιρετέων, καθ' ὧν προϋτάθησαν ἐγκύρως καὶ ἐμπροσθέντως αἱ δέουσαι ἐνστάσεις. (Πολ. Δικ. 330) οὐδέποτε δὲ ἐπιτρέπεται τῷ δικαστῇ νὰ στηριχθῇ εἰς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ πληροφορίες.

Β'. Ὁμολογία.

63. Ὁμολογία.

63. Ἡ ὁμολογία εἶναι καθαρὰ μὲν ὁσάκις ὁμολογεῖ τις τὸ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἐκτιθέμενον γεγονὸς ἄνευ τινὸς περιορισμοῦ, τετροποποιημένη δὲ ὁσάκις ὁ ὁμολογῶν προστίθῃσι γεγονὸς τι μεταβάλλον τὰ νομικὰ ἐπακολουθήματα τοῦ ὁμολογηθέντος γεγονότος, λ. χ. ὁ

ὀφειλέτης ὁμολογεῖ μὲν ὅτι ἔλαβε τὸ δάνειον, ἀλλ' ἰσχυρίζεται ὅτι ἀπέδωκεν αὐτό. — Ἡ ὁμολογία ὡσαύτως λέγεται δικαστικὴ μὲν, ὁσάκις γίνεται ἐνώπιον τοῦ δικαζοντος τὴν δίκην, καθ' ἣν ἡ ὁμολογία, δικαστοῦ ἢ τοῦ ἐνεργοῦντος κατ' ἀναπλήρωσιν αὐτοῦ, οἷον τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν εἰσηγητοῦ· ἐξωδίκος δὲ ὁσάκις γίνεται ἔξω τῆς προκειμένης δίκης, εἴτε πρὸς αὐτὸν τὸν ἀντιδίκον εἴτε πρὸς ἄλλον τρίτον.

Καὶ ἐπὶ μὲν δικαστικῆς ὁμολογίας εἰκάζεται ἡ πρόθεσις τοῦ ὁμολογήσαι, ἐν ᾧ ἐπὶ ἐξωδίκου δὲν εἰκάζεται αὕτη, ὅθεν ὁ δικαστὴς ὀφείλει σταθμιζὼν τὰς περιστάσεις νὰ κρίνῃ ἂν ὑπῆρχεν ἡ πρόθεσις εἰς ὁμολογίαν. Ἐν γένει δ' ἵνα ἔχῃ κύρος ἡ ὁμολογία, ἀπαιτεῖται νὰ προέρχεται ἀπὸ τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ (Πολ. Δικ. ἄρθ. 95 καὶ ἄρθ. 269) καὶ νὰ ᾖ ῥητὴ· δὲν δύναται ἐπομένως νὰ συναχθῇ ἐκ τῆς σιωπῆς τοῦ διαδίκου (Α. Π. 127 τοῦ 47), ἀλλ' οὐδ' ἐξ ἐπικουρικῆς προτάσεως, ἀμφισβητηθείσης ἀρχικῶς τῆς ἀγωγῆς, διότι κατὰ νόμον (Πολ. Δικ. 552) ἐπιτρέπονται καὶ ἀντιφάσκουσαι πρὸς ἀλλήλας προτάσεις καὶ ἐνστάσεις (Α. Π. 37 τοῦ 79). Ἡ ὁμολογία ἔχει ἰσχὺν κατὰ τοῦ ὁμολογοῦντος καὶ τῶν καθολικῶν αὐτοῦ διαδόχων· ὡς πρὸς δὲ τοὺς εἰδικούς διαδόχους διακριτέον τὰς ὁμολογίας τῶν πρὸ τῆς εἰδικῆς διαδοχῆς (πρὸ τῆς μεταβιβάσεως δηλονότι τοῦ δικαιώματος) τῶν μετ' αὐτὴν ἐπελθουσῶν, καὶ αἱ μὲν πρῶται ἔχουσιν ἰσχὺν καὶ κατ' αὐτῶν, αἱ δὲ δεύτεραι οὐχί. (Πολ. Δικ. ἄρθ. 268). Σημειωτέον ὅτι ἡ δικαστικὴ ὁμολογία δὲν χρῆζει ἀποδοχῆς, ἵνα ἰσχύσῃ (Πολ. Δικ. 264 καὶ 366. Α. Π. 276 τοῦ 75, 216 τοῦ 81). Εἶναι δ' ἀπαράδεκτος κατ' αὐτῆς ἡ ἀνταπόδειξις, ἀρα καὶ ἡ ἐπαγωγή ὅρκου (Πολ. Δικ. 273). Ἐν ᾧ ἡ ἐξωδίκος ἀποτελεῖ τελείαν ἀπόδειξιν, ἀποδεκτὴ γενομένη (Πολ. Δικ. 266. Α. Π. 276 τοῦ 75, 182 τοῦ 86)· ἐπιτρέπεται δὲ κατ' αὐτῆς ἀνταπόδειξις (Α. Π. 294 τοῦ 66, 253 τοῦ 84). Ἀλλ' ἵνα ἡ ὁμολογία ἔχῃ κύρος, ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ ὁ ὁμολογῶν τὴν ἱκανότητα νὰ διαθέτῃ ἐλευθέρως ἑαυτὸν καὶ τὸ περὶ οὗ ἡ ὁμολογία ἀντικείμενον (Πολ. Δικ. 264. Α. Π. 4 τοῦ 47). Ὅθεν ἡ ὁμολογία τοῦ ἀνηλίκου ἢ βλακὸς δὲν ἔχει κύρος ἀνευ τῆς συμπράξεως τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἐπιμελητοῦ. Κατ' ἐξαιρέσιν ἡ ὁμολογία δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ἐν ταῖς περὶ χωρισμοῦ κτημάτων καὶ διαζεύξεσι δίκαις (Πολ. Δικ. 679 καὶ 685), ὅθεν οὔτε ὅρκος δύναται νὰ ἐπιβληθῇ (Α. Π. 93 τοῦ 82). Ἐτι δὲ μᾶλλον ἡ

σχετική πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν δοθέντων εἰς ἀνταγωγὴν προικῶν πραγμάτων ὁμολογία τῶν συζύγων, ὡς μὴ δυναμένων νὰ διευθύνωσιν ἐλευθέρως αὐτά. "Οθεν, ἀμφισβητηθείσης τῆς ἀξίας τῶν προικῶν, διατακτέα ἡ δι' ἄλλων μέσων ἀπόδειξις αὐτῆς (Α. Π. 43 τοῦ 74). Κατάδηλον ἐπίσης ὅτι δὲν ἔχει κύρος ἡ ὁμολογία, ὅσκις ἀπέβρευσεν ἀπὸ κινδύνου ἢ φόβου, ὃν ἐνέπνευσεν ἀναμφισβήτητος σωματικὴ ἢ ψυχολογικὴ βία.

Ἐπίσης σημειωτέον, ὅτι ἡ τετροποποιημένη δικαστικὴ ὁμολογία εἶναι ἀδιαίρετος, ὅθεν ἡ ὁλόκληρος πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὴ ἢ ὁλόκληρος νὰ πορρίφθῃ. Καὶ ὁρθῶς συμβαίνει τοῦτο, διότι εἶναι παντάπασιν ἀδικον νὰ γίνωνται μὲν δεκτὰ τὰ ὠφελοῦντα τὸν διάδικον στοιχεῖα τῆς ὁμολογίας, νὰ πορρίπτωνται δὲ τὰ μετὰ τῆς τοιαύτης ὁμολογίας συνηχόμενα βάρη. Δέον ὅμως νὰ διακρίνωμεν τὴν τετροποποιημένην ὁμολογίαν τῆς ἀπλῶς συνθέτου καθαρᾶς ὁμολογίας, καθ' ἣν εἰς τὴν καθαρὰν ὁμολογίαν (τὴν μὴ δεκτικὴν διαιρέσεως) προστίθεται καὶ ξένον τι στοιχεῖον, ὅποια λ.χ. εἶναι ἡ ὁμολογία τοῦ λαθόντος δάνειον ἐναγομένου, ὅστις ὅμως ἰσχυρίζεται ὅτι δικαιούται ἐνεκα ἄλλου λόγου λαμβάνειν καὶ οὗτος παρὰ τοῦ ἐνάγοντος. Ἐκ τοῦ ἀδιαίρετου τῆς ὁμολογίας προκύπτει, 1) ὅτι, ἐὰν ὁ ἀντιδίκος τοῦ ὁμολογοῦντος ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ μὴ συμφέρον αὐτῷ στοιχεῖον τῆς ὁμολογίας εἶναι ψευδές, δύναται ἀπολύτως νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ ὁμολογηθὲν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου καὶ συμφέρον αὐτῷ πρῶτον στοιχεῖον τῆς ὁμολογίας (Α. Π. 335 τοῦ 53, 45 τοῦ 54, 210 τοῦ 79) ἀλλ' ὑπεστηρίχθῃ καὶ ἀντίθετος γνώμη, ἥτις ὅμως θεωρεῖται εἰκότως ὡς μὴ ὀρθή.

2) ὅτι ἐὰν ὁ ἀντιδίκος τοῦ ὁμολογοῦντος δυνηθῇ δι' ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου νὰ ποδείξῃ τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς ἢ τῆς ἐνστάσεως αὐτοῦ, οὐδεμίαν ἔννοιαν ἔχει ἡ ὁμολογία αὐτοῦ. (Α. Π. 238 τοῦ 60). "Οθεν τοῦ ἐναγομένου ἰσχυριζομένου, ὅτι ἐδανείσθη μὲν ἀλλ' ἐπλήρωσεν (Α. Π. 79 τοῦ 75), ἡ ἀνομολογοῦντος μὲν τὴν ὑπάρξιν τῆς περὶ ἐνοικίων συμφωνίας καὶ τὸν χρόνον τῆς διαρκείας αὐτῆς ἀλλ' ἰσχυριζομένου, ὅτι ἐπλήρωσεν ὅλον τὸ ὀφειλόμενον ποσόν, ἢ παραδεξαμένου μὲν ὅτι ὁ ἐνάγων ἦτο ποτὲ κύριος τοῦ ἐπιδίκου κτήματος ἀλλ' ἰσχυρισμένου ὅτι μετεβιβάσθη ἡ κυριότης εἰς αὐτόν, ἢ τοιαύτη ὁμολογία οὐδὲ ὡς ὠφελεῖ τὸν ἐνάγοντα, ἀλλ' ἐὰν ὁ ἐνάγων προσαγάγῃ ἔγγραφον, δι' οὗ ἀποδεικνύεται τὸ γεγονός τοῦ δανείου, ἢ τὸ τῆς ἐνοικιάσεως καὶ τοῦ χρόνου τῆς διαρκείας αὐτῆς, ἀπό-

κειται εἰς τὸν ἐναγόμενον νάποδειξῃ ὅτι ἐπλήρωσε. Ὡσαύτως ἐὰν ἀποδείξῃ ὁ ἐνάγων τὴν κυριότητα αὐτοῦ, ἀπόκειται εἰς τὸν ἐναγόμενον νάποδειξῃ ὅτι μετεβιβάσθη ἡ κυριότης εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ἐὰν ὁ ἐνάγων, ἀποστρεφῶν τὴν δικαστικὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀντιδίκου καὶ ἐστερημένος ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου, προτίθεται νὰ ἐπαγάγῃ ὅρκον εἰς τὸν ἀντίδικον ἐὰν τῷ ὄντι δὲν ἔδανείσθῃ, δὲν δύναται νὰ περιορισθῇ ἡ ἐπαγωγή τοῦ ὅρκου μόνον εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἐγένετο τὸ δάνειον ἀλλὰ δέον νὰ συμπεριληφθῇ καὶ ὁ περὶ ἐξοφλήσεως ἰσχυρισμός, δηλονότι καὶ ὁ ἐπαχθεὶς ὅρκος πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ ἀδιαιρέτως περιλαμβάνων ὁλόκληρον τὴν ὁμολογίαν καὶ οὐχὶ μόνον τὸ μέρος τὸ ὠφελοῦν τὸν ἐνάγοντα, διότι ὁ ὅρκος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ὁμολογία τοῦ διαδίκου, ἣν ἐπικαλεῖται ὁ ἀντίδικος, ἐπὶ μόνῃ τῇ διαφορᾷ, ὅτι ἡ ὁμολογία αὕτη εἶναι ἐξαναγκαστή.⁽¹⁾ Ἐπὶ δὲ τῆς ἐξωδίκου ὁμολογίας, ὡς εἴρηται ἤδη, ὁ δικαστὴς ὀφείλει σταθμίζων τὰς περιστάσεις νὰ ἀποφαίνεται ἂν ἡ ὁμολογία ἐγένετο σπουδαίως, ἐλευθέρως καὶ ἐν ἡσυχίᾳ νοῦ ἢ ἀπερρέουσιν ἀπὸ διανοητικῆς ταραχῆς ἢ ἀπὸ πίεσεως καὶ φόβου ἢ ἀνάγκης ἢ ἀπὸ ἀπλῆς ἀστειότητος. Εὐνόητον ὅμως, ὅτι, ἂν ἡ ἐξωδίκος ὁμολογία γίνῃ ἀποδεκτὴ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου, οἶσιν μεταβάλλεται εἰς δικαστικὴν ὁμολογίαν, κατ' ἀκολουθίαν ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ θεωρήσῃ ἀποδεδειγμένον τὸ περὶ οὗ αὕτη γεγονός. Ἄλλ' οὐχ ἥττον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐπιτρέπεται ἀνταπόδειξις, ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἐπὶ τῆς δικαστικῆς ὁμολογίας ἰσχύοντα, διότι ἡ μὲν δικαστικὴ ὁμολογία κατατάσσεται ὑπὸ τοῦ νόμου μεταξὺ τῶν νομίμων τεκμηρίων καθ' ὧν δὲν ἐπιτρέπεται ἀνταπόδειξις (ἄρθ. 273 Πολ. Δικ.), ἡ δὲ ἐξωδίκος δὲν κατατάσσεται μεταξὺ αὐτῶν. (Α. Η. 319 τοῦ 75). Προσθετόν, ὅτι ἡ μὲν δικαστικὴ ὁμολογία εἶναι ἀνεπίδεκτος ἀνακλήσεως, ἐκτὸς ἂν προῆλθεν ἐκ πλάνης περὶ τὰ πράγ-

(1) Ὁ Οἰκονομίδης δοξάζει ἀντιθέτως ὅτι ὁ ὅρκος μόνον ἐπὶ τῶν τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς ἀπαρτιζόντων περιστατικῶν δύναται νὰ ἐπαχθῇ· ἀλλ' ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ νομολογία ἀκολουθεῖ παγίως τὴν ἐν τῷ κειμένῳ γνώμην. «Ἀφ' οὗ ὁ ἐνάγων (λέγει ὁ Ἀρείος Πάγος ἐν τῇ ἀποφ. 147 τοῦ 80), μὴ χρώμενος ἄλλαις ἀποδείξεσιν, ἀρκεῖται εἰς μόνην τὴν ὁρμηκευτικὴν τοῦ ἐναγομένου διαβεβαίωσιν περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος, δὲν δύναται νὰ παυτῇ ἀνεπαρξίας τοῦ ἀδικιέτου τῆς ὁμολογίας τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην περὶ μόνης τῆς συστάσεως τῆς ἐνοχῆς ἀλλὰ περὶ τῆς κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς ὑπάρξεως τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως.»

ματα (ὅτε ἀνακαλεῖται ἀνεὺ ἀγωγῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως), ἢ καθ' ὑπέρβασιν τῆς πληρεξουσιότητος αὐτοῦ προέβη ὁ δικαστικὸς πληρεξουσὶς εἰς τὴν ὁμολογίαν (ὅτε ὁμῶς ἀπαιτεῖται πρὸς ἀνάκλησιν προηγουμένη ἀπόφασις ἐπὶ τῇ βάσει ἀγωγῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως κατ' ἀρθ. Πολ. Δικ. 269). ἡ δὲ ἐξώδικος ἀνακαλεῖται πάντοτε μὲν πρὶν ἢ εἰσέτι γίνῃ ἀποδεκτὴ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου, μετὰ δὲ τὴν ἀποδοχὴν μόνον ἐὰν προῆλθεν ἐκ πλάνης περὶ τὰ πράγματα (Πολ. Δικ. 270 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ 266. Α. Π. 111 τοῦ 76).

Γ'. Τεκμήρια.

64. Τεκμήρια νόμιμα καὶ δικαστικά. — 65. Τελεσιδικία.

64. Τὰ δὲ τεκμήρια διαιροῦνται εἰς νόμιμα τεκμήρια, τὰ καθιερούμενα ὑπὸ τοῦ νόμου, καὶ δικαστικά τεκμήρια τὰ ἀπορρέοντα ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ, δηλονότι συναγόμενα ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, ἐκτιμῶντος τὰς ἐνώπιον αὐτοῦ περιπτώσεις. Διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων ταῦτα, καθ' ὅσον ὁ μὲν προσάγων ὑπὲρ ἑαυτοῦ νόμιμον τεκμήριον, δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ κομίσῃ καὶ ἐτέρως ἀποδείξεις τοῦ ἰδίου ἰσχυρισμοῦ, ὃν αὐτὸς ὁ νόμος τεκμαίρεται ὡς ἀληθῆ, τὰ δὲ δικαστικά τεκμήρια δύναται νὰ προσαγάγῃ κατὰ τὰς περιστάσεις ὡς μέσα ἀποδεικτικά ὁ εἰς ὃν ἐπιβάλλονται ἀποδείξεις. Τὰ νόμιμα πάλιν τεκμήρια, ὑποδιαιροῦνται εἰς τεκμήρια, καθ' ὧν δὲν ἐπιτρέπεται ἀνταπόδειξις, καὶ εἰς τεκμήρια, καθ' ὧν ἐπιτρέπεται ἀνταπόδειξις. Καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην τάξιν ἀνήκουσι 1) τὸ θέμα τοῦ ἐπαχθέντος ὅρκου, ὅσκις ὁ εἰς ὃν οὗτος ἐπήχθη δὲν ἔδωκεν ἐμπροθέσμως ἢ δὲν ἰδῆλωσεν ἐμπροθέσμως ὅτι θέλει δώσει ἢ ἀντεπαγαγάγῃ αὐτόν, 2) ἡ δικαστικὴ ὁμολογία, 3) τὸ δεδικασμένον (Πολ. Δικ. ἀρθ. 273). Εἰς δὲ τὴν δευτέραν 1) τὸ Μουκιάνειον τεκμήριον, καθ' ὃ πάντα τὰ ἐν τῷ συζυγικῷ οἴκῳ εὑρισκόμενα πράγματα εἰκάζεται ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἄνδρα, ὅθεν ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ ἀντιποιηθῇ αὐτῶν, ἐκτὸς ἂν δυνηθῇ νὰ προσαγάγῃ τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι ἄλλως, οἷον ἐξ ἰδίας ἐργασίας ἢ διὰ κληροδοσίας ἢ δωρεᾶς ἐπορίσασα ταῦτα, 2) τὸ τεκμήριον τοῦ ἀρθρου 388 τῆς Πολ. Δικον., καθ' ὃ τὰ ἐσχισμένα, διατετμημένα ἢ διαγεγραμμένα ἔγγραφα εἰκάζεται, ὅτι ἐξεπιτηδὲς ἐσχίσθησαν, διετμήθησαν ἢ διεγράφησαν, ὅπως ἐξαλειφθῇ ἢ ἐν τῷ μέλλοντι ἀποδεικτικὰ αὐτῶν ἰσχύς, κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἀπόδειξιν, ἐκτὸς ἂν ἀποδειχθῇ κατ' ἄλλον τρόπον ἐντελῶς, ὅτι ταῦτα ἰσχύ-

σθησαν, διετμήθησαν ἢ διεγραφησαν ἐκ συμπτώσεως ἢ κατὰ πλάνην, 3) τὸ τεκμήριον τοῦ ἀστικοῦ νόμου καθ' ὃ, ἐὰν εἰς τὸν ὀφειλέτην ἀπεδόθη τὸ χρεωστικὸν ἔγγραφον, τεκμαίρεται, ὅτι συμφωνεῖται ἄφαισις τοῦ χρέους, ἀλλ' ἐπιτρέπεται εἰς τὸν δανειστὴν ἢ τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξις, 4) τὸ τεκμήριον ὡσαύτως τοῦ ἀστικοῦ νόμου, καθ' ὃ αἷτις τοῦ συμβάντος ἐν τινι οἰκίᾳ ἐμπρησμοῦ τεκμαίρεται ὁ ἐν αὐτῇ οἰκῶν (N. 11 Πανδ. (18. 6) καὶ N. 3 § 1 Πανδ. (1. 15), ἀλλ' ἐπιτρέπεται ἢ τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξις, 5) τὸ τεκμήριον, καθ' ὃ, ἐὰν γυνὴ συνυπογράψῃ μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς δανειστικὸν ἔγγραφον, τεκμαίρεται ὅτι συνυπέγραψεν αὐτὸ ὑπὸ τὴν ἐπιβρόχην καὶ πρὸς ὄφελος τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἀναδεχόμενη ἐνοχλὴν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπιτρέπεται ἢ ἀνταπόδειξις ὅτι τὸ δάνειον ἐχρησίμευσεν εἰς ἀνάγκας τῆς γυναικὸς (§ 14 Ἀρμ. βιβλ. α' τίτλ. ιγ' καὶ κεφ. 18 τῆς 13 Νεαρᾶς) Ὡς πρὸς δὲ τὰ δικαστικὰ τεκμήρια ὁ νόμος ὥρισεν 1) ὅτι εἶναι παραδεκτὰ μόνον ἐν οἷς θέμασι συγχωρεῖται καὶ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις (Πολ. Δικ. 276 καὶ 306), ἔτι δὲ ὅπόταν τὰ τεκμήρια πηγάζωσιν ἐξ ἐγγράφων δυνάμει τοῦ ἄρθ. 305 (Α. Π. 31 τοῦ 54, 374 τοῦ 55, 112 τοῦ 59, 257 τοῦ 76). Ἀλλὰ κατ' ἐξαιρέσειν δὲν εἶναι παραδεκτὸν τὸ τεκμήριον, τὸ πηγάζον ἐξ ἰδιοχείρου σημειώσεως τοῦ διαδίκου, μὴ φερούσης ὑπογραφὴν (Πολ. Δικ. 409. Α. Π. 210 τοῦ 53, 94 τοῦ 57, 124 τοῦ 66) πλὴν, ἐννοεῖται, ἐὰν λόγῳ τοῦ πυσσοῦ ἐπιτρέπηται μαρτυρικὴ ἀπόδειξις (Α. Π. 128 τοῦ 73) καὶ 2) ὅτι τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ διάφορα τεκμήρια δέον νὰ ὦσι σπουδαῖα, ὠρισμένα καὶ σύμφωνα. (Πολ. Δικ. ἄρθ. 276) Ἀλλὰ δὲν χωρεῖ ἀναιρέσις ἐπὶ ἐσφαλμένη ἐφαρμογῇ τοῦ κανόνος τούτου, ἅτε τοῦ δικαστοῦ ἀφέντος ἐλευθέρου περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν δικαστικῶν τεκμηρίων (Πολ. Δικ. ἄρθ. 276 καὶ 256). Ἀναγκαῖον ὅμως ὁσάκις εἶναι κατὰ νόμον παραδεκτὰ (ὡς ἐν αἷς ὑποθέσεσιν ἐπιτρέπεται μαρτυρικὴ ἀπόδειξις) νάποφαινηται περὶ αὐτῶν, ὑποβαλλομένων ὑπὸ τοῦ διαδίκου, ἄλλως ἢ ἀπόφαισις τοῦ δικαστοῦ εἶναι ἀναιρετέα (Α. Π. 285 τοῦ 57). Ἐκ τούτου συνάγεται, ὅτι καὶ ἐν μόνον τεκμήριον σπουδαῖον δύναται νὰ ἐξαρκέσῃ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεως τοῦ δικαστοῦ καὶ τανάπαλιν πολλὰ τεκμήρια ἀσθενῇ παντελῶς νὰ μὴ ἐξαρκέσωσι. (Πολ. Δικ. ἄρθ. 256. Διαφωνεῖ ὁ Toullier.)

65. Πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς τελεσιδικίας (ἀποτελούσης κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ νόμιμον τεκμήριον, μὴ ἐπιδεχόμενον ἀν-

ταπόδειξιν), απαιτείται πρῶτον ταυτότης τῶν ἀντιδικῶν προσώπων· συμβαίνει δ' ἡ ταυτότης οὐ μόνον ὅταν ἐν τῇ δευτέρᾳ δίκῃ τελῶσιν ἐν ἀντιδικίᾳ αὐτὰ ταῦτα τὰ ἀρχικῶς διάδικα πρόσωπα. ἀλλὰ καὶ οἱ διάδοχοι αὐτῶν γενικοὶ ἢ εἰδικοὶ (N. 2. Κωδ. 8, 36). Ἄλλ' ἵνα δεσμεύηται ὁ εἰδικὸς διάδοχος ὑπὸ τῆς τελεσιδικίας δεῖον νὰ συμβῇ ἡ διαδοχὴ μετὰ τὴν δίκην. Ἄν δὲ ἡ διαδοχὴ συμβῇ διαρκούσης τῆς δίκης; Διχοστατοῦσιν οἱ συγγραφεῖς, ὅφ' ὧν παρασυρόμενος καὶ ὁ ἡμέτερος Ἄρειος Πάγος ἐξέδωκεν ἀντιγνωμονούσας ἀποφάσεις. Οὕτω διὰ μὲν τῆς ἀποφ. 218 τοῦ 51 ἀπεφάνητο, ὅτι τὸ μετὰ τοῦ πωλήσαντος τὸ ἐπίδικον κτῆμα καὶ τοῦ διεκδικουντος αὐτὸ δεδικασμένον δύναται νάντιταχθῇ, ὅταν ἡ ἀγοραπωλησία τελεσθῇ μετὰ τὴν τελεσιδικίαν κατὰ τοῦ πωλητοῦ ἀπόφασιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὅταν ἡ ἀγοραπωλησία τελεσθῇ ἐκκρεμοῦς οὐσης τῆς δίκης, ἥς ὁ τρίτος ἀγοραστής δὲν μετέσχε ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ κλητευθεὶς, διὰ δὲ τῶν 537 τοῦ 52, 136 τοῦ 60 καὶ 15 τοῦ 64 ὅτι ἡ τελεσιδικία χωρεῖ καὶ κατὰ τοῦ μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς δίκης γενομένου διαδόχου. Ἄλλ' ὀρθότερα, νομίζομεν, ἡ διάκρισις τῶν ὑπ' ἀριθ. 152 τοῦ 65 καὶ 278 τοῦ 68 ἀποφάσεων τοῦ Α. Π. καθ' ἃς δὲν ἐκτείνεται μὲν ἡ τελεσιδικία τῆς ἀποφάσεως εἰς τοὺς εἰδικοὺς διαδόχους ἐπὶ τῶν προσωπικῶν δικαίων, ἐκτείνεται δὲ ἐπὶ τῶν πραγματικῶν. Ἄν δὲ συμβῇ πρὸ τῆς δίκης, πάντες συμφωνοῦσιν ὅτι τὸ δεδικασμένον οὐδ' ὠφελεῖ οὐδὲ βλάπτει τὸν πρὸ τῆς ἐναρξέως τῆς δίκης κτησάμενον δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ἀντικειμένου, ῥητῆς οὐσης τῆς περὶ τούτου διατάξεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Νόμου (N. 9 § 2 καὶ N. 11 § 10 Πανδ. 44. 2) Α. Π. 103 καὶ 218 τοῦ 55, 136 τοῦ 60). Ἐκ τούτου τὸ κατὰ τοῦ διαδόχου δεδικασμένον δὲν δεσμεύει τὸν δικαιοπάροχον (N. 9 § 2 καὶ N. 10 Πανδ. 44. 2). Καὶ συμβαίνει οὐ μόνον ὅσῳκις ἐν τῇ πρώτῃ δίκῃ ἐδικάσθησαν αὐτοπροσώπως, ἀλλὰ καὶ δι' ἀντιπροσώπου δυνάμει τοῦ νόμου ἢ τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν ἀντιπροσωπεύσαντος αὐτοῦς (δηλονότι διὰ δικαστικοῦ πληρεξουσίου ὑπὸ τοῦ διαδίκου διορισθέντος ἢ δι' ἐπιτρόπου νομίμως διορισθέντος)· ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὅσῳκις παρέστη κηδεμὼν ἢ ἀντιλήπτωρ ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν ἢ τὴν ἀντίληψιν αὐτοῦ, διότι οὗτοι μόνον δύνανται συμπράττοντες νὰ παραστώσιν ἐν δικαστηρίῳ (N. περὶ ἐπιτρ. ἀρθ. 105, 121, 135). Ἄλλὰ τρίτα πρόσωπα δὲν ὑποχρεοῦνται ὑπὸ τοῦ δεδικασμένου (N. 1 Βασ. 51. 2). Ὅθεν καταδικασθέντος ἐνὸς τῶν κληρονόμων ἢ τῶν συγκατό-

χων πράγματος, οἱ λοιποὶ μὴ δικάσθεντες δὲν βλάπτονται (N. 2 Κωδ. 7. 56. N. 60 Βασιλ. 9. 3. Α. Π. 118 τοῦ 37). Κατ'ἐξαιρέσιν ὅμως 1) ἀποφάσεις περὶ προσωπικῆς καταστάσεως ὑποχρεοῦσι καὶ τοὺς τρίτους, ἂν ἐξεδόθησαν ἄνευ συμπαιγνίας μεταξὺ τῶν ἐν τῇ πρώτῃ δίκῃ ἀντιδίκων (N. 1 § 16 καὶ N. 2, 3 Πανδ. 25. 3). 2) ἀποφάσεις ποιν. δικαστηρίου κατὰ τὰ εἰρημένα ἐν § τρίτῃ ἀποτελεῖ δεδικασμένον μεταξὺ τῶν προσώπων τῆς δίκης ταύτης. 3) ἡ ἀπολύουσα τὸν πρωτοφειλέτην ἢ τινὰ τῶν ἀλληλεγγύων ὀφειλετῶν ὠφελεῖ καὶ τὸν ἐγγυητὴν ἢ τοὺς λοιποὺς συνοφειλέτας δηλονότι ἀποτελεῖ δεδικασμένον ὑπὲρ αὐτῶν (Α. Π. 28 τοῦ 66). 'Αλλ' ἡ καταδικάζουσα τὸν πρωτοφειλέτην ἢ τινὰ τῶν ἀλληλεγγύων ὀφειλετῶν δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ (Α. Π. 28 τοῦ 66, 395 τοῦ 52), ἅτε οὐδαμῶς ἐπεκτεινομένης τῆς τελεσιδικίας τῆς καταδικαζούσης ἀποφάσεως καὶ εἰς τὸν ἐγγυητὴν. 4) ἡ μεταρρυθμιστικὴ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου ὠφελεῖ καὶ τοὺς μὴ ἐκκαλέσαντας ὁμοδίκους, εἰ καταδικάσθησαν πρωτοδίκως διὰ τὸν αὐτὸν λόγον (Πολ. Δικ. 782). 5) Ἐν τῇ περὶ πραγματικῶν δουλειῶν ἀγωγῇ ἐνός τῶν συγκυρίων τοῦ δεσπόζοντος ἢ καθ'ἐνός τῶν συγκυρίων τοῦ δουλεύοντος κτήματος, ἡ νίκη ἢ ἡττα τοῦ δικασθέντος ὠφελεῖ ἢ βλάπτει καὶ τοὺς μὴ δικάσθεντας, ῥητῶς τοῦτο ὀρίζοντων τῶν ῥωμαϊκῶν νόμων (N. 4§ 3 καὶ 4 N. 19 Πανδ. 8. 5), ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 125 τοῦ 66 αἱ διατάξεις αὐτῶν δὲν ἰσχύουσι νῦν, διότι κατὰ τὰ ἀρθρα 71, 72 καὶ 205 τῆς Πολ. Δικ. οἱ συγκοινωνοὶ δικαιωμάτων, οἱοί εἰσι καὶ οἱ συνιδιοκτῆται δουλείας, ἡγουν ἀδιαίρετου ἀντικειμένου, μὴ προσκληθέντες εἰς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἢ μὴ ἀναγκασθέντες εἰς παρέμβασιν, δύνανται ἡττηθέντος τινός τῶν συνιδιοκτητῶν αὐτῶν νὰ ἀνακόψωσι τὴν ἐπάγουσαν ἐλάβῃν εἰς τὰ συμφέροντα αὐτῶν ἀπόφασιν.— Ὡσαύτως ἀπαιτεῖται ταυτότης τῆς διαφορᾶς, δηλονότι ταυτότης τοῦ ἐν τῇ πρώτῃ δίκῃ δικασθέντος ζητήματος (δηλονότι ταυτότης τοῦ πράγματος καὶ τῆς ιστορικῆς βάσεως καὶ τοῦ δικαιώματος). "Ὅθεν, ἂν ὁ διεκδικήσας πρᾶγμα τι, δηλονότι ἀξιώσας δικαίωμα κυριότητος ἐπ' αὐτοῦ ἡττηθῇ, δὲν κωλύεται νὰ ἐγείρῃ ἀκολούθως ἀγωγὴν περὶ ἐμφυτεύσεως (N. 25 πρ. Πανδ. 50. 16), διότι ἄλλο τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος καὶ ἄλλο τὸ τῆς ἐμφυτεύσεως. Ὡσαύτως, ἂν ἡττηθῇ τις ἐν τῇ περὶ νομῆς δίκῃ, δὲν κωλύεται νὰ διεκδικήσῃ τὴν κυριότητα, διότι ἄλλο νομὴ καὶ ἄλλο κυριότης (N. 12 § 1 Πανδ. 41. 2. Α. Π. 93 τοῦ 45). Ἐξ ἄλ-

λου καταλειφθεισῶν ὑπὸ τοῦ διαθέτου εἰς τινὰ λόγῳ κληροδοτήματος τῶν δραχμῶν, ὃς ὁ διαθέτης εἶχε δανεισθῆ παρ' αὐτοῦ, ὁ εἰς ὃν ἀφίθη τὸ κληροδότημα, ἂν αἰτήσας παρὰ τοῦ κληρονόμου τὰς δραχμὰς ταύτας ὡς δάνειον ἡττηθῇ, δικαιούται νὰ ζητήσῃ αὐτὰς ὡς κληροδότημα, (Ν. 93 § 1 Πανδ. 32), διότι ἄλλη εἶναι ἡ ἱστορικὴ αἰτία τῆς πρώτης ἀγωγῆς αὐτοῦ περὶ δανείου καὶ ἄλλη ἡ τῆς δευτέρας περὶ κληροδοτήματος. Ἐπίσης ἐὰν ὁ ἀγοραστὴς πράγματος ἐναχθεῖς ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ διὰ τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς προβάλλῃ τὴν ἔνστασιν τοῦ πωληθέντος καὶ παραδοθέντος πράγματος καὶ ἡττηθῇ, δὲν κωλύεται νὰ κινήσῃ κατὰ τοῦ πωλητοῦ ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως (Ν. 17 καὶ 18 Πανδ. 21.2), διότι ἔχει διάφορον ἀντικείμενον ἢ μία καὶ διάφορον ἢ ἑτέρα ἀγωγή (Α. Π. 23 τοῦ 49). Ἀλλὰ τὰ μέρη τοῦ ὅλου δὲν ἀποτελοῦσι διάφορον αὐτοῦ ἀντικείμενον. Ὅθεν ἡ περὶ τοῦ ὅλου δικάζουσα ἀπόφασις δικάζει ἅμα καὶ περὶ τῶν μερῶν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τανάπαλιν (Α. Π. 113 τοῦ 47).

Αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων ἀποτελοῦσι μὲν δεδικασμένον καὶ ὡς πρὸς τὰ παρ' αὐτῶν λυθέντα προδικαστικὰ ζητήματα, ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει μόνον ὁσάκις ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις ἐστηρίχθῃ εἰς τὸ προδικαστικὸν ζήτημα, οὐχὶ δὲ καὶ ὁσάκις δὲν ἐστηρίχθῃ εἰς αὐτὸ, διότι τότε ὁ ἐν τῷ προδικαστικῷ ζήτηματι ἡττηθεὶς, ἀλλ' ἐν τῇ οὐσίᾳ νικήσας διάδικος δὲν ἔχει ἔννομον συμφέρον καὶ ἐπομένως δικαίωμα νὰ ὑποβάλλῃ τὸ προδικαστικὸν ζήτημα εἰς τὴν ἐξέτασιν πάντων τῶν βαθμῶν τῆς δικαιοδοσίας.

Α'. Αὐτοψία.

66. Αὐτοψία.

66. Ἡ δικαστικὴ αὐτοψία χρησιμεύει εἰς τὸν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως τοῦ δικαστοῦ σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ. Δύναται δὲ νάντηληφθῇ οὐχὶ μόνον διὰ τῆς αἰσθητηρίου τῆς ὁράσεως, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν αἰσθητηρίων. Οὕτω φέρ' εἰπεῖν διὰ τοῦ αἰσθητηρίου τῆς γεύσεως δύναται νὰ κρίνῃ ἂν ἡ ἐπίδικος κινήνῃ ἦναι ἀνόθευτος ἢ μὴ, διὰ τοῦ αἰσθητηρίων τῆς ὀσφρήσεως ἂν τὸ ἐμπόρευμα ἦναι ὀδωδὺς καὶ κατ' ἀκολουθίαν βεβλαμμένον. Δύναται δὲ ὁ δικαστὴς νὰ διατάξῃ αὐτοψίαν καὶ μετὰ τὴν κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ προσαγωγὴν ἄλλων ἀποδείξεων. (Πολ. Δικ. ἀρθ. 172). Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι, διατάσσων αὐτοψίαν, δὲν ἀποκλείεται τοῦ δικαίωματος νὰ διατάξῃ ἅμα τὴν προσαγωγὴν διαγραμμάτων,

σχεδίων και ιχνογραφημάτων η τήν πρόσληψιν πραγματογνωμόνων δυναμένων διὰ τῶν εἰδικῶν αὐτῶν γνώσεων η̄ τῆς πείρας αὐτῶν νὰ υποβοηθήσωσι τὸν δικαστὴν εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς γνώμης αὐτοῦ. Προσθετέον ὅτι, διεξαγομένης τῆς δικαστικῆς αὐτοψίας ἐκτός τοῦ ἀκροατηρίου, ἀνάγκη νὰ ὀρισθῇ καὶ Εἰσηγητὴς· ὡς Εἰσηγητῆς δὲ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ δικαστήριον ὁλόκληρον (Πολ. Δικ. 261 καὶ 15 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἀρθρα 250 καὶ 262 Ὁργ. Δικ. Α.Π. 343 τοῦ 74). Τῆς αὐτοψίας σκοποῦσης τὴν ἐξ ιδίας ἀντιλήψεως μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεως τοῦ δικαστοῦ, ἔπεται, ὅτι ἡ τῆς δικαστικῆς αὐτοψίας ἐκθεσις τοῦ Εἰσηγητοῦ εἶναι υποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον μόνον ὡς πρὸς τὰ γεγονότα, ὧν ἀντελήφθη ὁ Εἰσηγητῆς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκ τῶν γεγονότων κρίσιν αὐτοῦ. (Α.Π. 196 τοῦ 75). Προσθετέον ὅτι κατὰ τὴν ὁρθὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίας 96 τοῦ 58 (σύμφωνα καὶ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Chauveau) τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐνεργήσῃ αὐτοψίαν καὶ πραγματογνωμοσύνην καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς τεθείσης ὑπ' αὐτοῦ προθεσμίας, ὡσάκεις ἄνευ αὐτῶν δὲν δύναται νὰ κατανοηθῇ τὸ πραγματικὸν τῆς διαφορᾶς.

Β'. Πραγματογνωμοσύνη.

67. Περιπτώσεις πραγματογνωμοσύνης. — 68. Τίνες δύνανται νὰ διορισθῶσι καὶ πῶς διορίζονται. — 69. Διεξαγωγὴν πραγματογνωμοσύνης. — 70. Ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς τῆς γνώμοδοτήσεως τῶν πραγματογνωμόνων.

67. Ἐτερον ἀποδεικτικὸν μέσον εἶναι ἡ πραγματογνωμοσύνη, ἥτις διατάσσεται, ὡσάκεις τὰ ζητήματα, ἐξ ὧν ἡρτῆται ἡ ἐκθεσις τῆς δίκης, εἶναι τοιαῦτα, ὥστε ἀπαιτοῦσιν ἰδιαζούσας γνώσεις (ἐπιστημονικὰς ἢ τεχνικὰς), αἷς δὲν ἔχει καὶ δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἔχῃ ὁ δικαστής (Πολ. Δικ. ἀρθ. 291). Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ πραγματογνώμονες ὅτε μὲν διὰ τῆς ἀμέσου αὐτῶν ἀντιλήψεως, ὅτε διὰ τῆς ἐκφερομένης ὑπ' αὐτῶν κρίσεως, ἀντλούσης τὸ κύρος αὐτῆς ἀπὸ τῶν εἰδικῶν γνώσκων, αἷς κέκτληται, ὑποβοηθοῦσι τὸν δικαστὴν εἰς τὴν λύσιν τῆς ὑποθέσεως. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μόνος ἀρμόδιος νὰ κρίνῃ ἂν ἐν τῇ δαίτῃ ἢ δαίτῃ θέματι ὑπάρχῃ ἀνάγκη τῆς ἀρωγῆς ἐμπειροτεχνῶν, κατεχόντων τὰς ἀναγκαίας εἰδικὰς γνώσεις, εἶναι ὁ δικαστὴς τῆς οὐσίας, ἔπεται, ὅτι δὲν δύναται νὰ παραχθῇ λόγος ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ

ὅτι ὁ δικαστὴς διεταξεν ἢ οὐ πραγματοποιήσονται (Α. Π. 146 τοῦ 60, 98 καὶ 388 τοῦ 66, 68 τοῦ 73, 187 τοῦ 76, 92 τοῦ 90). Ἀλλ' ἂν κρίνῃ ὅτι ἀπαιτοῦνται εἰδικαὶ γνώσεις, ὀφείλει μὲν νὰ καλέσῃ ἐτέρους πραγματογνώμονας καὶ ἐπὶ τῇ υποθέσει, ὅτι ὁ δικαστὴς εἶναι κάτοχος τῶν γνώσεων τούτων, κατ' Οἰκονομίδην (οὗ ἡ ὀρθὴ καὶ καθ' ἡμᾶς γνώμη ἐκτίθεται ἐν ἐγχειριδίῳ Πολ. Δικ. § 132 σελ. 147 σημ. 6 δευτ. ἐκδ.), δὲν ὀφείλει δὲ δυνάμενος νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὰς ἑαυτοῦ εἰδικὰς γνώσεις κατὰ Ρουσόπουλον. Κατὰ τὸν ἡμέτερον Ἀρειον Πάγον (ἀποφ. 293 τοῦ 53, 266 τοῦ 88), τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐλέγξῃ τὴν γνησιότητα ἐγγράφου ἀνευ πραγματογνώμονος, ἅτε τῆς ἀποδείξεως τῆς γνησιότητος δυναμένης κατὰ τὸ 440 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικον. νὰ γενῇ διὰ τῶν συνήθων ἀποδεικτικῶν μέσων, ἐν οἷς καὶ ἡ αὐτοψία. Κατ' ἄλλας ἀποφάσεις δύνανται τὰ δικαστήρια οἰκοθεν νὰ ὀρίζωσι τὸ ποσὸν ζημίας ἢ τὸ ποσὸν τῆς ἀντιμισθίας ἀνευ πραγματογνώμονος, ἅτε μὴ ἀπαιτουμένων πρὸς τοῦτο εἰδικῶν γνώσεων (Α. Π. 280 τοῦ 50, 57 τοῦ 57, 170 τοῦ 58). Ὡσαύτως νὰ ἐρμηνεύσωσι λέξιν ἢ φράσιν περιεχομένην ἐν ἐγγράφῳ (Α. Π. 24 τοῦ 42). Ἀλλ' ἐν τῷ θεματι τῆς συντάξεως ἀπογραφῆς, τῆς δικαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως καὶ τῆς δικαστικῆς διανομῆς διορίζονται ὑποχρεωτικῶς κατὰ τὰς ῥητὰς διατάξεις τοῦ νόμου πραγματογνώμονες (Πολ. Δικ. ἄρθ. 1066, 1067, 1084, 1091).

68. Μὴ ὀρίζοντος τοῦ νόμου ὡς προσὸν πραγματογνώμονος τὸ νὰ ἦναι ἡμεδαπὸς ἢ ἀνὴρ, ἔπεται ὅτι καὶ ἄλλοδαπὸς ἢ γυνὴ δύναται νὰ διορισθῇ πραγματογνώμων, διότι οἱ τε ἄλλοδαποὶ καὶ αἱ γυναῖκες ἀπολαύουσι τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων. (Διαφωνεῖ ὁ Carré quest. 1163). Ἀλλ' ἀποκλείονται ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου (Ποιν. νόμου ἄρθ. 23) οἱ καταδικασθέντες εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν, ἅτε μὴ ἐμπνέοντες πίστιν, ὅτι διεξάξουσιν εὐσυνειδήτως τὴν πραγματογνώμωσιν. — Διορίζονται δὲ οἱ πραγματογνώμονες ὑπὸ τῶν διαδίκων, μόνον δ' ἐν διχογνωμίᾳ αὐτῶν διορίζει αὐτοὺς τὸ δικαστήριον· διορίζονται δὲ τρεῖς, ἐὰν οἱ διαδικοὶ δὲν συμφωνήσωσι περὶ ἐνὸς καὶ μόνου· ἀλλ' ὁ δικαστὴς οὐδέποτε δύναται νὰ προσθῇ εἰς τὸν διορισμὸν ἐνὸς καὶ μόνον (Πολ. Δικ. ἄρθ. 292). Ἀλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται νάναυτεθῇ ὑπὸ τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον ὁ διορισμὸς πραγματογνώμονων, (ἅτε τοῦ ἄρθρου 15 τῆς Πολ. Δικον. ῥητῶς ὀρίζοντος, ὅτι μόνον ἡ ἐπιχειρήσις μερικῶν δικαστικῶν πράξεων, αἵτι

ἡ χωροφύα, ἐξέτασις μαρτύρων κτλ. δύναται νάνατεθῇ εἰς ἄλλο δικαστήριον), ἐκτός ἂν οἱ διάδικοι συγαινέσωσιν εἰς τοῦτο ἀνατιθέντες ῥητῶς εἰς τὸ δικαστήριον ὡς τρίτον τὴν ἐκλογὴν τῶν πραγματογνώμων (Α. Π. 146 τοῦ 73). Ἐπίσης οὐδαμῶς ἐπιτρέπεται νάνατεθῇ τῷ Εἰσηγητῇ ὁ διορισμὸς τῶν πραγματογνώμων, οὓς αὐτὸ τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ διορίζῃ (Α. Π. 230 τοῦ 72). Δύναται δ' ὁ εἰσηγητὴς νὰ διορίσῃ μόνον ἀναπληρωτικὸν πραγματογνώμονα, ἐάν τις τῶν διορισθέντων καὶ κλητευθέντων δὲν ἐδέχθη ἢ δὲν ἐνεφανίσθη, ἐὰν μὴ συμφωνῶσιν οἱ διάδικοι περὶ τοῦ διορισθησομένου (Πολ. Δικον. ἄρθ. 294), ὅθεν ἀναπληρωτικῶς καὶ πάντας τοὺς πραγματογνώμονας, ἐὰν πάντες οἱ διορισθέντες καὶ κλητευθέντες δὲν ἐδέξαντο ἢ δὲν ἐνεφανίσθησαν (Α. Π. 93 τοῦ 49, 249 τοῦ 83)⁽¹⁾.

Παρατηρητέον ἤδη, ὅτι ἡ πραγματογνωμοσύνη εἶναι διὰ τὸν διοριζόμενον παντελῶς προαιρετική· ἀλλ' ἐὰν ὁ διορισθεὶς ἀνεδέξατο ἅπαξ τὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης λειτουργίαν, δὲν δύναται ἐφεξῆς νὰ πόσχῃ ἄζημίως. Ὑπολαμβάνεται δὲ δεξιόμενος οὐ μόνον ἐὰν δηλώσῃ τοῦτο ῥητῶς, ἀλλὰ καὶ ἐὰν παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ δώσῃ τὸν νενομισμένον ὄρκον. Ὅθεν, ἐὰν διὰ τῆς βραδυτέρας διεξαγωγῆς τῆς πραγματογνωμοσύνης μετὰ τὴν ἀποδο-

(1) Ἀλλὰ δύναται νὰ διορίσῃ πραγματογνώμονα ἢ πραγματογνώμονας, ἐὰν ὁ διορισθεὶς δὲν ὑπῆρχε ποσῶς ἢ ἀπέθανεν ἐν τῷ μεταξύ; Ἡ νομολογία ἀποφαίνεται ἀρνητικῶς, ἐμμένουσα εἰς τὸ γράμμα τοῦ ἄρθρου, χωρμένου ταῖς λέξεσι «μὴ ἐμφανισθέντος». Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι, ἀπονεμηθέντος τῷ Εἰσηγητῇ τοῦ δικαιώματος τοῦ διορισμοῦ ἀναπληρωτικοῦ πραγματογνώμονος χάριν τῆς ταχύτητος καὶ τῆς ἀποφυγῆς δαπανῶν, δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ καὶ ἡ γνώμη ὅτι, καὶ ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ ὁ πραγματογνώμων, ὡς ἀδυνάτου οὔσης τῆς ἐμφάνισσας αὐτοῦ (διὰ τὴν ἀνυπαρξίαν αὐτοῦ), ἐπιτρέπεται ὁ ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ διορισμὸς ἑτέρου πραγματογνώμονος.

Προσθετέον ὅτι, εἰ μὲν ὁ κλητευθεὶς πραγματογνώμων δὲν ἐνεφανίσθη πρὸς ὄρκον, οὐδαμῶς ἀναγκαῖον νὰ κλητευθῇ ὁ ἀπολιπόμενος τυχὸν διάδικος ἵνα διορισθῇ ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ ὁ ἀντικαταστάτης, διότι κλητευθεὶς ἅπαξ (ὁ διάδικος) καὶ μὴ ἐμφανισθεὶς ὑποτίθεται ὅτι παραιτεῖται τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ ἕτερον· εἰ δὲ ὁ πραγματογνώμων παραιτεῖται μετὰ τὴν ὄρκισιν αὐτοῦ, ἀπαιτεῖται νὰ κλητευθῇ ὁ διάδικος, διότι μὴ ὄντος αὐτοῦ ὑποχρέου νὰ προσέλθῃ δὲν ὑποτίθεται ἡ παραίτησις τοῦ δικαιώματος τῆς προτάσεως ἑτέρου (Α. Π. 179 τοῦ 40, ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 353 τοῦ 52).

χὴν ἀπόληται τὸ ἐπίδικον δικαίωμα, ὁ διάδικος δύναται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ βραδύναντος, ἐξαιτούμενος ἀποζημίωσιν ἐφ' αἷς ὑπέστη ἐκ τῆς βραδύτητος ζημίαις, ἐκτὸς ἂν ἐκωλύθη ἐξ ἀσθενείας ἢ ἄλλης ἀποχρώσεως αἰτίας. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ὑπόκεινται μὲν εἰς ἐξαίρεσιν δι' οὓς λόγους καὶ οἱ μάρτυρες οἱ ὑπὸ τοῦ δίκαστου διοριζόμενοι καὶ οὐχὶ οἱ ὑπὸ τῶν διαδίκων, ἐκτὸς ἂν ὁ λόγος τῆς ἐξαίρεσεως ἐπεφάνη μετὰ τὸν διορισμὸν, ἀγνοούμενος πρότερον ἢ κατόπιν ἀνακύψας. (Πολ. Δικ. 295). Δέον δὲ ἡ πρότασις περὶ ἐξαίρεσεως νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸ δικαστήριον δι' ἀναφορὰς, μνημονευούσης τοὺς τε λόγους τῆς ἐξαίρεσεως καὶ τὰς ἀποδείξεις, εἰς ἃς στηριχθήσονται οὗτοι (Πολ. Δικ. 296). Ὁφείλει δὲ ὁ διορισθεὶς πραγματογνώμων, πρὶν ἢ ἐπιληφθῇ τοῦ ἔργου, νὰ ὀρκισθῇ, ἐκτὸς ἂν οἱ διάδικοι παραιτηθῶσι τὴν τοιαύτην διατύπωσιν (Πολ. Δικ. 297). Ἡ δὲ ὀρκισις τοῦ πραγματογνώμονος, τυχὸν ἀμφισβητηθεῖσα, δύναται μόνον νὰ ποδισθῇ διὰ τῆς προσαγωγῆς τῆς περὶ τούτου ἐκθέσεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ δι' ἐπακτοῦ ὅρκου, ἅτε μὴ ἐπιτρεπομένου ὅρκου εἰς ἀπόδειξιν τοῦ κύρους ἐγγράφου. (Α. Π. 210 τοῦ 73).

69. Διεξάγεται δὲ ἡ πραγματογνωμοσύνη εἴτε μετὰ τῆς αὐτοψίας, ἣν τελεῖ αὐτὸς ὁ δικαστὴς ἢ ὁ ἐντεταλμένος παρὰ τοῦ δικαστοῦ, (καὶ τοῦτο συμβαίνει ὁσάκις εἶναι δυνατὴ ἡ θεώρησις τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς), εἴτε καὶ ἄνευ αὐτοψίας (Πολ. Δικ. 297). Δέον δὲ νὰ συντάσσεται ἡ ἔκθεσις τῆς πραγματογνωμοσύνης ἐγγράφως, μόνον δὲ ἐν ταῖς συνοπτικαῖς ὑποθέσεσιν καὶ ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικῶν δύναται καὶ προφορικῶς νὰ δηλωθῇ ἡ πραγματογνωμοσύνη. Σημειωτέον δ' ὅτι, εἰ ἡ ἔκθεσις εἶναι ἀμφίβολος καὶ χασματικὴ, διατάσσεται ἡ ἐπανάληψις τῆς πραγματογνωμοσύνης, εἴτε διοριζομένων νέων πραγματογνωμόνων, εἴτε αὐτῶν τούτων τῶν πρώτων καλουμένων εἰς ἀκριβεστέραν καὶ σαφεστέραν ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης συναχθέντων συμπερασμάτων (Α. Π. 159 τοῦ 52). — Τῶν πραγματογνωμόνων διαφωνησάντων ἐπικρατεῖ ἡ πλειονοψηφία· ἂν δὲ τυχὸν δὲν ἀπαρτίζηται πλειονοψηφία, διότι ἕκαστος τῶν διορισθέντων ἔχει ἰδίαν γνώμην, τότε ἡ πραγματογνωμοσύνη ἰσχύει ὡς ἀπλὴ γνωμοδότησις, δηλονότι χρῆσιμεῖται εἰς τὸν δικαστὴν ὡς ἀπλοῦν βοήθημα (Πολ. Δικ. ἀρθ. 298 ἐπ.) Σημειωτέον, ὅτι, ὑπαρχούσης διαφωνίας, ὁ νόμος ἀπαιτεῖ νὰ ἐκτεθῶσιν οἱ ὑπὲρ καὶ κατὰ λόγοι· ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ μνημονευθῶσι κατ' ἰ-

διάν τὰ ὀνόματα τῶν οὕτως ἢ ἄλλως γνωμοδοτησάντων πραγματογνωμόνων. Ἀπαιτοῦντος δὲ τοῦ ἀρθ. 133 τῆς Πολ. Δικ. τὴν ὑπογραφὴν πάσης δικαστικῆς ἐκθέσεως, ἔπεται ὅτι καὶ τῶν πραγματογνωμόνων ἡ ἐκθεσις προσήκον νὰ ὑπογράφηται. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀρειὸν Πάγον ἡ ἔλλειψις τῆς ὑπογραφῆς τινος τῶν πραγματογνωμόνων δὲν καθίστησιν αὐτὴν ἄκυρον, ὡς ἰσχυρίζεται ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπογράψῃ (Ἀπόφ. 209 τοῦ 49) ἡ δὲν ἐδύνατο νὰ ὑπογράψῃ ὡς ἀγράμματος Ἀπόφ. 72 τοῦ 46, 59 τοῦ 53, 184 τοῦ 59). Ὅθεν κατὰ τὸν Ἀρειὸν Πάγον 1) μὲν ἡ ἀρνησίς τινος τῶν πραγματογνωμόνων νὰ ὑπογράψῃ, δὲν ἀναιρεῖ τὸ κύρος τῆς ἐκθέσεως, εἰ βεβαιοῦται διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῶν ἄλλων, 2) δὲ δύνανται νὰ διορισθῶσι καὶ ἀγράμματοι πραγματογνώμονες. Ἀλλὰ τὸ ἐφ' ἡμῶν νομιζόμεν ὅτι, ὡς ἰσχυρίζεται δὲν ἔστιν ἐγγράφος (δηλ. ἐπὶ τῶν συνήθων ὑποθέσεων), οὐδ' αὖτε ἰσχύει μὴ φέρουσα πάσας τὰς ὑπογραφὰς τῶν πραγματογνωμόνων δ' ἀρνήσεις πρὸς ὑπογραφὴν προδήλως ἐπιφέρει τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι ὁ ἀρνησάμενος ἐνέχεται εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῶν ἐκ τῆς δυστροπίας αὐτοῦ ἐπελθουσῶν ζημιῶν (Πολ. Δικ. 294)· μόνον δ' ἐπὶ τῶν συνοπτικῶν καὶ εἰρηνοδικιακῶν ὑποθέσεων, ὅτε ἐπιτρέπεται καὶ ἡ διὰ ζώσης ἐκθεσις τῆς πραγματογνωμοσύνης, δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς πραγματογνώμονες καὶ ἀγράμματοι. Προσθετέον ὅτι, ἐπειδὴ μετὰ τὴν καταθεσιν τῆς ἐκθέσεως τῆς πραγματογνωμοσύνης παύει ἡ ἐντολὴ τῶν πραγματογνωμόνων, ὁρθῶς ἡ γαλλικὴ νομολογία ἀπεφάνητο ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπενέγκωσιν εἰς τὴν ἀπαξ κατατεθεῖσαν ἐκθεσιν τροποποιήσεις.

70. Εἰς λύσιν τοῦ ζητήματος τῆς ἀποδεικτικῆς δυνάμεως τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων ῥητέον, ὅτι ὡς ἰσχυρίζεται μὲν πρόκειται περὶ θέματος, καθ' ὃ ἀπαιτοῦνται ἰδιόζουσαι ἐπιστημονικαί, τεχνικαί ἢ ἐμπειρικαί γνώσεις, αὕτη δεσμεύει ἀπολύτως τὸν δικαστὴν, ὡς ἰσχυρίζεται δὲ πρόκειται περὶ θέματος, καθ' ὃ ἐπαρκεῖς φαίνονται πρὸς λύσιν τοῦ ἀμφισβητουμένου ζητήματος καὶ αἱ γενικαὶ γνώσεις, ἡ ἐκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων θεωρεῖται ὡς ἀπλὴ γνωμοδότησις (Πολ. Δικ. ἀρ. 268). Ὅθεν ὡς ἰσχυρίζεται τὸ ποσὸν τῆς ζημίας δύναται μόνον νὰ ἐξευρεθῇ ὑπὸ πραγματογνωμόνων ἕνεκα τῶν εἰδικῶν αὐτῶν γνώσεων, εἶναι ὑποχρεωτικὴ (Α. Π. 153 τοῦ 50, 44 τοῦ 62 κτλ.). Τοῦτο δὲ τὸ ζήτημα, ἀνῆκον εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α. Π. 68 τοῦ 73, 187 τοῦ 76).

Ἄλλὰ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ θέματι ἡ ἔκθεσις δὲν εἶναι ὑποχρεωτική, 1) μὲν ἔὰν εἰσεχώρησεν ἔλλειψίς τις περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης, ὡς φέρ' εἶπεῖν ἔὰν δὲν ὑπῆρχον κάτωθεν αὐτῆς αἱ πλείονες ὑπογραφαὶ τῶν πραγματογνωμόνων ἢ παρελείφθη ἡ ὀρκωμοσία αὐτῶν, ἢ ἔὰν, καίπερ μὴ ἀποφνημαζέων παμψηφεί τῶν πραγματογνωμόνων, ἢ γνωμοδότησις αὐτῶν τυγχάνῃ ἀναιτιολόγητος (Α. Π. 150 τοῦ 76), 2) δὲ ἔὰν ἐπῆλθεν ἰσοψηφία, διχασθέντων ἢ μᾶλλον τριχασθέντων τῶν πραγματογνωμόνων, 3) δὲ ἔὰν ἡ πραγματογνωμοσύνη διεξαχθῇ ὑφ' ἐνὸς πραγματογνώμονος (Πολ. Δικ. ἀρθ. 298). Ἄλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. 6 τοῦ 53 καὶ 69 τοῦ 54, ὁσάκις ἡ ἀπόφασις τῶν πραγματογνωμόνων δὲν συνετάχθη κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, εἶναι παντελῶς ἄκυρος δυνάμει τοῦ ἀρθρου 135 τῆς Πολ. Δικ., ὅθεν αὐτὴ ὡς γνωμοδότησις δύνανται νὰ χρησιμεύσῃ. — Ῥητέον τέλος, ὅτι τοῦ ἀρθρου 129 τῆς Πολ. Δικ. ὀρίζοντος, ὅτι εἰς τὰς ἐκτὺς τοῦ ἀκροατηρίου διαδικαστικὰς πράξεις καλοῦνται αἰετοτε οἱ διάδικοι, (ἴδε καὶ Πολ. Δικ. ἀρθρα 261 καὶ 377), ἔπεται, ὅτι, μὴ κλητευθέντος τινὸς τῶν διαδίκων (ἀντοπροσώπως ἢ διὰ τοῦ ἀντικλήτου αὐτοῦ), ἡ διεξαχθεῖσα πραγματογνωμοσύνη δὲν ἔχει κῦρος (Α. Π. 263 τοῦ 75). Ἄλλ' ἡ κλήσεις εἶναι ἀναγκαῖα, ὁσάκις δὲν παρίστατο εἰς τὸ ἀκροατήριον κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς περὶ πραγματογνωμοσύνης ἀποφάσεως, διότι, ἂν παρίστατο, ὡς γινώσκων τὸν τε τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς διεξαγωγῆς αὐτῆς ἐκ τῆς δημοσιεύσεως, δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ πληροφορηθῇ περὶ τούτου διὰ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως (Α. Π. 124 τοῦ 61).

ς'. Ἀποδείξεις διὰ μαρτύρων

71. Πότε ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀποδείξις. — 72. Ἀποδεικτικὴ διαδικασία (Διεξαγωγὴ ἀποδείξεως. Μάρτυρες ἀνεπιτήδευτοι πρὸς μαρτυρίαν. Μάρτυρες ἐξαιρετέοι. Προήγησις ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως. Χρόνος καὶ τόπος ἐξετάσεως μαρτύρων. Προτάσεις περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας πότε καὶ πῶς ὑποβάλλονται) — 73. Συντηρητικὴ ἐξέτασις μαρτύρων.

71. Ἐτερον μέσον ἀποδείξεως εἶναι τὸ τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ τὸ μέσον τοῦτο, ἀπαγορευόμενον κατὰ κανόνα, ἐξαιρετικῶς μόνον ἐπιτρέ-

πεται ἐν ταῖς δηλωθησομέναις κατωτέρω περιπτώσεσι. Καὶ πρῶτον ἀπαγορεύεται εἰς ἀπόδειξιν ἀπαιτήσεων, ὧν ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς πεντήκοντα δραχμὰς, ἔστω καὶ ἐὰν ἐμετριάσθησαν αὐταὶ ἀκολούθως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, ἢ ἀπαιτήσεων κατωτέρων μὲν τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, ἀλλ' ἀποτελουσῶν λείψανον ἢ μέρος ἡττονος ποσότητος (πλὴν ἐὰν συνέβῃ ἀνανέωσις) ἢ ἀπαιτήσεων, ἀποτελουμένων ἐκ τῆς ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ ἀγωγῆς ἐνώσεως πολλῶν ἀπαιτήσεων, ὧν ἑκάστη μὲν δὲν ὑπερβαίνει τὰς 50 δραχμὰς, ἀλλ' ἀπασαὶ ὁμοῦ ὑπερβαίνουν αὐτάς⁽¹⁾. Ἀπαγορεύεται δὲ καὶ εἰς ἀπόδειξιν ἀπαιτήσεως, κατωτέρως τῶν 50 δραχμῶν, ὅσαςκις ὑπάρχει περὶ αὐτῆς ἔγγραφον, οὐ πρὸς διάφυσιν πρόκειται νὰ ἐπέλθῃ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων· δηλονότι δὲν ἐπιτρέπεται τὸ ἀποδ. μέσον τῶν μαρτύρων εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀναλῆθειας ἐγγράφου (ἐκτὸς ἂν πρόκηται περὶ ἐμπορικοῦ ἐγγράφου)⁽²⁾. Ἐκ τούτωντις ἐπιτρέπεται καὶ εἰς ἀπόδειξιν ἀπαιτήσεων ὑπερβαίνουσῶν τὰς 50 δραχμὰς ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς μὲν διαφοραῖς, ὅσαςκις ὁ δικαστὴς θεωρεῖ εὐλογον νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτό⁽³⁾, ὅθεν καὶ κατὰ τοῦ πε-

(1) Ἐπίμαχον εἶναι τὸ ζήτημα, ἂν καὶ ῥητῶς συναινοῦντος τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων ἐπιτρέπηται μαρτυρικὴ ἀπόδειξις περὶ ποσοῦ ὑπερβαίνοντος τὰς 50 δραχμὰς. Ὁ **Toullier** μετὰ πολλῶν ἄλλων διατείνεται ὅτι, τῶν περιοριστικῶν διατάξεων τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἀναγομένων εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, δὲν δύναται ὁ δικαστὴς νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν παραβίασιν αὐτῶν. Τούναντίον δὲ ὁ **Dalloz** καὶ ὁ **Carré** ὑποστηρίζουσιν ὅτι, τοῦ νομοθέτου ἀποβλέψαντος διὰ τῶν περιοριστικῶν διατάξεων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἰδιωτικῶν συμφερόντων, ἔπεται ὅτι τοῦ διαδίκου, ὑπὲρ οὗ ἡ ἀπαγόρευσις, συναινοῦντος εἰς τὴν παραδοχὴν μαρτύρων, ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ δεχθῇ αὐτοῦς. Παρ' ἡμῖν ὁ "Ἀρειος Πάγος διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 101 τοῦ 52 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς πρώτης γνώμης, ἀλλὰ διὰ πασῶν τῶν νεωτέρων αὐτοῦ ἀποφάσεων ἐκηρύχθη (ὀρθότερον καθ' ἡμᾶς) ὑπὲρ τῆς δευτέρας.

(2) Ἀλλ' ὅσαςκις προβάλλονται νέαι συμφωνίαι ἢ γεγονότα, οὐδαμῶς ἀντικείμενα εἰς τὸ ἔγγραφον, ἐπιτρέπεται βεβαίως τὸ μέσον τῶν μαρτύρων εἰς ἀπόδειξιν αὐτῶν (Α. Π. 247 καὶ 264 τοῦ 52). Ὅθεν δύναται νὰ ποδισχθῇ διὰ μαρτύρων ἢ ἐξόφλησις ἀπαιτήσεως μέχρι πεντήκοντα δραχμῶν ἐγγράφως καταρτισθείσης. Ἐπίσης ἐπιτρέπεται τὸ μέσον τῶν μαρτύρων εἰς ἐρμηνείαν πρᾶσεων ἢ περικοπῶν τοῦ ἐγγράφου ἀμφισβόλου ἑννοίας.

(3) Ἀλλ' ὀφείλει βεβαίως ὁ δικαστὴς, ἐπιτρέπων τὴν ἐμάρτυρον ἀπόδειξιν, νὰ αἰτιολογῇ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ὑποκειμένην ἄλλως εἰς ἀναίρεσιν ὡς ἀναιτιολόγητον, διότι ἡρτηται μὲν τὸ παραδεκτὸν αὐτῆς ὁλοσχερῶς ἐκ τῆς

ριεχομένου έγγραφου (Α. Π. 45 τοῦ 71), γενικῶς δὲ ὁσάκις ὑπάρχει ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, δηλονότι ἐν πάσῃ διαφορᾷ, καθ' ἣν πρόκειται νὰ χρησιμεύσῃ ἡ ἐμμέρτυρος ἀποδείξις εἰς συμπλήρωσιν ἐγγράφου ἀποδείξεως, μὴ ἀποδεικνυσούσης μὲν ὀλοτελῶς, ἀλλὰ καθιστάσης οὐχ ἥττον πιθανόν τὸ ἀποδεικτέον γεγονός, (οἷον ἐπιστολῆς ἔστω καὶ τρίτου προσώπου), καὶ ὁσάκις ἀποδεδειγμένως ἦν ἀδύνατος ἡ ἀπόκτησις ἐγγράφου ἀποδείξεως, ρητῶς δὲ ὁσάκις ἡ ἀπαιτήσις στηρίζεται εἰς οἰονεὶ συναλλάγμα (οἷον ἡ ἀνευ ἐντολῆς διοικήσεως ἀλλοτρίων), ἀδίκημα (οἷον ἡ φθορὰ ξένης ιδιοκτησίας, ἡ κλοπὴ κτλ.) ἢ οἰονεὶ ἀδίκημα, (οἷον ἡ ἐνοχὴ τῶν πανδοχείων, ναυκλήρων καὶ καπηλίων ἐπὶ τῆς εἰς τὰ πράγματα τοῦ ὁδοιπόρου ἢ ἐπιβάτου προσγενομένης ζημίας ἢ ἡ κατὰ τοῦ κατοικοῦντος ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐξ ἧς ἐβρίβθη ἢ ἐχύθη τὸ ἐπενεγχόν τὴν ζημίαν πρᾶγμα), ἢ εἰς συναλλάγμα κατηναγκασμένης παρακαταθήκης (ἥτοι παρακαταθήκης ἐν ὥρᾳ στάσεως, ἐμπρησμοῦ, καταπτώσεως κτιρίου, καὶ ναυαγίου), ἢ ὁσάκις στηρίζεται μὲν ἡ ἀπαιτήσις εἰς ἔγγραφον, ἀλλὰ τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἀπώλετο ἀποδεδειγμένως⁽¹⁾, ἢ ὁσάκις τὸ συμβόλαιον προσβάλλεται ὡς διὰ βίας

κρίσεως τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ ἐκφρασθῶσιν οἱ λόγοι, δι' οὓς ἐθεωρήθη παραδεκτὴ. Εὐνόητον δὲ ὅτι, ἐὰν ἡ πρᾶξις ᾗναι ἐμπορικὴ μόνον διὰ τὸν ἕτερον τῶν διαδίκων, κατ' αὐτοῦ καὶ μόνον ἐπιτρέπεται, διότι ὡς πρὸς αὐτὸν καὶ μόνον εἶναι ἐμπορικὴ ἐπίσης δὲ ὅτι οὐδαμῶς ἐπιτρέπεται, ὁσάκις τυγχάνει μὲν ὦν ἔμπορος ὁ διάδικος, ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις εἶναι καθαρῶς ἀστική (Α. Π. 292 τοῦ 73).—Σημειωτέον ὅτι κατ' ἐξαιρέσιν ἀπαγορεύεται ἡ ἐμμέρτυρος ἀπόδειξις δυνάμει ρητῆς διατάξεως τοῦ Ἐμπ. νόμου ἐπὶ τῶν ὁμορῦμων καὶ ἑτερορῦμων ἐταιριῶν (Ἐμπ. νόμου ἀρθ. 39 καὶ ἐπ.), τῆς πωλήσεως πλοίων (ἀρθ. 195), τῆς ναυλώσεως (ἀρθ. 273), τῆς ἀσφαλείας (ἀρθ. 332) καὶ τοῦ ναυτοδανείου (ἀρθ. 311).—Αὐτόδηλον δὲ ἐπίσης ὅτι ἡ τοῦ ἐνεχύρου σύστασις καὶ ἐν ἐμπορικαῖς ὑποθέσεσι δὲν δύναται νὰ ποδειχθῇ διὰ μαρτύρων, διότι οἱ περὶ τοῦ ἐνεχύρου ὅρισμοί τοῦ νόμου δὲν ἀνάγονται εἰς τὴν ἀπόδειξιν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς καταρτίσεως τῆς τοῦ ἐνεχύρου συμβάσεως (Ἀντιθέτως ἀπεφηνάτο ἡ ὑπ' ἀριθ. 1191 τοῦ 82 ἀπόφασις Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν).

(1) Ὅθεν ἀπαιτεῖται, ὅπως ἐπιτραπῇ ἐμμέρτυρος ἀπόδειξις, νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἀπώλετο τὸ ἔγγραφον ἐκ τυχαίου συμβάντος ἀνευ ὑπαιτιότητος τοῦ αἰτούντος τὴν ἐμμέρτυρον ἀπόδειξιν. Σημειωτέον ὅτι, ἐὰν μὲν τὸ ἀπολεσθὲν ἔγγραφον εἶναι ἐξ ἐκείνων, ἅπερ δὲν ἔχουσι κύρος, ἐὰν δὲν ἐτηρήθησαν κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτῶν αἱ ἀπαιτούμεναι διὰ τὸ κύρος αὐτῶν διατυπώσεις, ὁ ἐνάγων ὀφείλει νὰ ποδείξῃ καὶ τὴν παραφυλακὴν αὐτῶν. Ἄλλως οἱ μάρτυρες

ἡ ἀπάτης γενόμενον, ὡσάκις δὲν συνετάχθη ἀπογραφὴ ἐν αἰς περιπτώσεσι διακελεύει καὶ καθ' οὓς τύπους ὀρίζει ὁ νόμος.

72. Ὁ προτιθέμενος νὰ προσαγάγῃ τὴν ἐμάρτυρον ἀπόδειξιν κλητεύει διὰ κλήσεως τὸν ἀντίδικον καὶ τοὺς μάρτυρας. Καὶ περιέχει μὲν ἡ κλήσις αὕτη τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐναγομένου, τὸν εἰσηγητὴν δικαστὴν ἢ τὸ δικαστήριον, οὗ ἐνώπιον πρόκειται νὰ διεξαχθῇ ἡ ἀπόδειξις, τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον (καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν) τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἀποδείξεως, καὶ τὴν κατ' ἐνόμιον περίληψιν τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης· φέρει δὲ καὶ τωθεν τὴν ἡμερομηνίαν τῆς συντάξεως αὐτῆς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κλητεύοντος ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, καὶ ἐπιδίδεται κατὰ τὰ νενομισμένα εἰς τὸν καλούμενον (ἀντίδικον καὶ μάρτυρας) 24 τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐξετάσεως, αἵτινες παρατείνονται λόγῳ ἀποστάσεως (Πολ. Δικ. 310 καὶ 311). ⁽¹⁾ Εἰς τὸν ἀντίδικον ἢ τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ, γνωστοποιοῦνται προσέτι 24 ὥρας πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐξετάσεως τὰ ὀνοματεπώνυμα, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ κατοικία τῶν κληθέντων μαρτύρων, πλὴν ἐὰν περιείχοντο ταῦτα ἐν τῇ περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσει, ἧς κατὰ τὴν δημοσίευσιν παρῆν ὁ ἀντίδικος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ (Πολ. Δικ. 312. Α. Π. 208 τοῦ 71). Ἐπειδὴ δὲ ἡ

ἀρκεῖ νὰ βεβαιώσῃ τὴν ὑπαρξίν τῆς διὰ τοῦ ἀπολεσθέντος ἐγγράφου καταρτισθείσης ἀπαιτήσεως, ἐὰν ἡ ἐκ τυχαίου συμβάντος ἀπώλεια ἦναι ἀποδείξιμένη. Προσθετέον ὅτι ἀπαλλάσσεται ὁ ἐνάγων τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως τῆς παραφυλακῆς τῶν νομίμων διατυπώσεων, 1) μὲν ὅποτε τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου ὁμολογεῖται ἐγγράφως ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, διότι βῆτῳς ὁ νόμος (30 Πανδ. 45, 1) καθιεροῖ τὸ τεκμήριον τοῦτο, 2) δὲ ὡσάκις ἡ ἀπώλεια τοῦ ἐγγράφου προῆλθεν ἐξ ἐπιληψίμου πράξεως αὐτοῦ τοῦ ἐναγομένου, διότι ἐπίσης βῆτῳς ὁ νόμος (20 Κωδ. 4, 19) καθιεροῖ καὶ τὸ τεκμήριον τοῦτο.

Αὐτόδηλον ὅτι ἐπιτρέπεται μαρτυρικὴ ἀπόδειξις καὶ ὡσάκις σώζεται μὲν τὸ ἐγγραφο, ἀλλὰ κατέστη δυσανάγνωστον ἢ ἄλλως ἄχρηστον ἐκ περιστάσεώς τινος (οἷον διότι τὰ γράμματα ἐξηλειφθῇσαν ἐκ τῆς ὑγρασίας ἢ ὁ χάρτης ἐφθάρῃ ὑπὸ ζωφίων).

⁽¹⁾ Παρεχομένης τῆς προθεσμίας τῆς ἀποστάσεως εἰς πάντα ἀντίδικον καλούμενον κατὰ τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων, ἂν μὴ κατοικῇ ἐν τῷ τόπῳ τῆς γενησομένης ἐξετάσεως, ἔπεται ὅτι ἔχει αὐτὴν καὶ ὁ ἀντιπροσωπεύων τὸ δημόσιον Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν προσκαλούμενος εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἄλλης πόλεως, πλὴν τῶν Ἀθηνῶν, γεννησομένην μαρτυρικὴν ἐξέτασιν (Α. Π. 268 τοῦ 54).

ἡμέρα τῆς ἐπιδόσεως τῆς κλήσεως ἢ τῆς γνωστοποιήσεως δὲν ὑπολογίζεται, ἔπεται, ὅτι μάρτυρες ἐξεταστέοι τὴν 15 τοῦ μηνὸς ἀνάγκη νὰ γνωστοποιῶνται καὶ κλητεύωνται τὴν 13 τοῦ μηνός· ἄλλως ἢ ἐξέτασις εἶναι ἄκυρος (Α. Π. 345 τοῦ 65, 302 τοῦ 77). Ὁ δὲ ἐκ δυστροπίας μὴ ἐμφανισθεὶς μάρτυς ἢ ἐμφανισθεὶς μὲν ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ μαρτυρήσῃ καταδικάζεται ὑπὸ τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν δικαστηρίου ἢ εἰσηγητοῦ εἰς χρηματικὴν ποινὴν πέντε μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐκ τοῦ λιπομαρτυρίου προξενηθεισῶν δαπανῶν (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 314). Πρὸς τὸν ὅμως ὅτι δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐξ ἀπειθείας μὴ ἐμφανισθεὶς ὁ γνωστοποιηθεὶς μὲν ἀλλὰ μὴ κλητευθεὶς, ὅστις δὲν εἶναι μὲν ἀπαράδεκτος πρὸς εξέτασιν, ἐὰν ἔλθῃ, ἀλλὰ δὲν ὑπόκειται εἰς ποινὴν (Α. Π. 102 τοῦ 73). Ἐχει δ' ἐν ταύτῳ ὁ ἀποδεικνύων, ἐὰν δὲν παραιτῇται τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ, τὸ δικαίωμα νὰ κλητεύσῃ αὐτὸν ἐκ νέου, ἵνα δοκιμασθῇ ἢ πρὸς λιπομαρτυρίαν ἐπιμονὴ αὐτοῦ καὶ γεννηθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ τῆς ἀναγωγῆς πρὸς ἀποζημιώσιν δικαίωμα ⁽¹⁾. Εἰ δὲ καὶ μετὰ τὴν νέαν κλήτευσιν καὶ τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν ἐπιμένει ἀπειθῶν ὁ καταδικασθεὶς μάρτυς, μὴ προσερχόμενος εἰς εξέτασιν, ἢ μὲν δίκῃ προβαίνει καὶ ἄνευ τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ζημιῶν καὶ δαπανῶν τῶν προσγενομένων εἰς τὸν καλέσαντα αὐτὸν ὡς μάρτυρα διάδικον ἐκ τῆς διὰ τὴν ἑλλειψιν ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων συμβάσεως αὐτῷ ἥττης (Πολ. Δικ. 315). Σημειωτέον ὅτι ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως δύναται ὁ καταδικασθεὶς μάρτυς νὰ ἀνακόψῃ αὐτὴν προβάλλων τὰ κωλύσαντα αὐτὸν νὰ ἐμφανισθῇ αἷτια, ἢ δὲ ἀνακοπὴ αὐτοῦ διακρίνεται ἐνώπιον τοῦ καταδικάσαντος δικαστοῦ ἢ δικαστηρίου, καὶ, ἐὰν εὐρεθῇ ἀποχρώντως δεδικοιολογημένη, γίνεται δεκτὴ, ἀνακαλουμένης τῆς ἀνακοπείσης ὑπ' αὐτοῦ ἀποφάσεως (Πολ. Δικον. 316). Ἀλλ' ἐὰν ἀπολίπωνται οἱ διάδικοι ἢ τις τῶν διαδίκων, τότε, εἰ μὲν ἀπελίπετο ὁ ἀποδεικνύων ἢ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ, ἢ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων προβαίνει καὶ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ, εἰ δὲ ἀμφότεροι, ἀπόλλυται τὸ ἀποδεικτικὸν τῶν μαρτύρων μέσον.

(1) Χορηγοῦντος ἄρα τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα τῆς ἐκ νέου κλητεύσεως τοῦ μάρτυρος, παραδεκτέον ὅτι παρέχονται αὐτῷ καὶ τὰ πρὸς τοῦτο μέσα, ἥτοι νέα προθεσμία καὶ ἡμέρας καὶ ὥρας ἄλλης προσδιορισμός.

Ὡς εἴπομεν καὶ ἀνωτέρω, ὁ κληθεὶς ὡς μάρτυς εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἐμφανίζηται καὶ ἐξετάζηται. Δὲν ἐξετάζονται δὲ μόνοι οἱ ἀνεπιτήδαιοι πρὸς μαρτυρίαν καὶ οἱ διὰ τινὰ σχετικὸν λόγον κατ'αἵτησιν διαδίκου κηρυττόμενοι ἐξαιρετέοι. Καὶ ἀνεπιτήδαιοι μὲν πρὸς μαρτυρίαν εἶναι 1) οἱ ἐστερημένοι τοῦ πρὸς ἀντίληψιν τοῦ ἀποδεικτέου γεγονότος ἀναγκαιοῦντος αἰσθητηρίου, οἷον οἱ τυφλοὶ εἰς βεβαίωσιν ἀντικειμένου ὁρατοῦ, οἱ κωφοὶ εἰς βεβαίωσιν ἀντικειμένου ἀκουστοῦ κτλ., 2) οἱ μανιακοὶ, παρὰφρονες καὶ βλάκες, 3) οἱ κληρικοὶ ὡς πρὸς τὰ περιεληθόντα εἰς γνῶσιν αὐτῶν γεγονότα διὰ τῆς ἐξομολογήσεως (Πολ. Δικ. 321). Οἱ δὲ μέθυσοι δὲν εἶναι καθ'ἑαυτοὺς ἀνεπιτήδαιοι εἰς μαρτυρίαν, ὅθεν, ἂν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐξετάσεως διατελῶσιν ἐν μέθῃ, ἀναβάλλεται μόνον ἡ ἐξέτασις αὐτῶν, ἕως οὗ καταστῶσι νήφοντες (Πολ. Δικ. 321 § 1 ἐν συνδ. πρὸς 322. Α. Π. 392 τοῦ 74, 9 τοῦ 75). Ἀλλ'εἶναι προδήλως ἐξαιρετέος ὁ μάρτυς, ἐὰν, ὅτε συνέβη τὸ ἀποδεικτέον γεγονός, διετέλει ἐν τοιαύτῃ μέθῃ, ὥστε δὲν ἐδύνατο νὰ ἀντιληφθῇ, ὡς ἰσοδυναμοῦσιν πρὸς παραφροσύνην (Πολ. Δικ. 322). Καὶ οἱ μὲν ἀνεπιτήδαιοι οὐ μόνον ἐξαίρουνται τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν αἰτήσει ἢ τῇ τῶν διαδίκων, ἀλλ' ἀποβάλλονται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος (Πολ. Δικ. 323). Ἐξαιρετέοι δὲ, κατ'αἵτησιν τῶν διαδίκων μόνον ἀποβαλλόμενοι, εἶναι 1) οἱ σαγηνευθέντες δι' ἁμοιβῆς πρὸς παροχὴν τῆς μαρτυρίας αὐτῶν ἢ διαφθαρέντες διὰ τῆς ὑποσχέσεως μελλούσης ἁμοιβῆς, (ἀνάγκη ὅμως νὰ καθορίζηται καταδήλως τις ἡ δοθεῖσα ἢ ὑποσχεθεῖσα ἁμοιβὴ κατ'Α. Π. 148 τοῦ 77), δὲν ἀρκεῖ δὲ πρὸς ἐξαίρεσιν ἡ κατὰ τοῦ μάρτυρος μομφὴ ὅτι μετέρχεται ἐξ ἐπαγγέλματος τὸ ἔργον τοῦ μάρτυρος ἐπ' ἁμοιβῇ, ἥτις, διακλονοῦσα μόνον τὸ ἀξιοπίστον τοῦ μάρτυρος, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἐξαίρεσεως (Α. Π. 392 τοῦ 74), 2) οἱ ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῆς δίκης ἢ ἐκ τῆς μαρτυρίας αὐτῶν προσδοκῶντες βεβαίως ἄμεσόν τινα βλάβην ἢ ὠφέλειαν, δύναται δὲ βεβαίως νὰ διαταχθῇ ἐν ἀνάγκῃ περὶ τῆς ὠφελείας ἢ βλάβης τοῦ μάρτυρος ἀπόδειξις (ὡς ὀρθῶς ἀποφαίνεται καὶ Α. Π. 183 τοῦ 78). Ἀλλὰ δὲν δύναται βεβαίως νὰ θεωρηθῇ ὡς προσδοκῶν ἄμεσον ὠφέλειαν ἢ βλάβην ὁ διατελέσας ἢ διατελὼν δανειστής τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν (Α. Π. 162 τοῦ 54) ἢ ὁ ἄλλοτε συνέταιρος αὐτοῦ μετὰ τὴν ὀριστικὴν διάλυσιν τῆς ἐταιρίας καὶ ἐκκαθάρισιν τῶν λογαριασμῶν αὐτῆς (Α. Π. 259 τοῦ 77), 3) οἱ ἰατροὶ, χειρουργοὶ καὶ μαῖαι περὶ τῶν γεγονότων τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν δοθεῖσαν συνδρομὴν, 4) οἱ δικαστικοὶ ἀντιλήπτορες,

σύμβουλοι καὶ δικηγόροι περὶ τῶν γεγονότων τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν, ἀλλὰ δύνανται νὰ ἐξετασθῶσι καλούμενοι ὡς μάρτυρες ὑπὸ τῶν πελατῶν αὐτῶν, (Α. Π. 28 τοῦ 54, 49 τοῦ 78, 79 τοῦ 81), 5) οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι περὶ τῶν ἀναγομένων εἰς τὰ ἀπόρρητα τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, καθ' ὅσον τὸ συμφέρον τοῦ Κράτους ἢ τοῦ δημοσίου δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀποκάλυψιν αὐτῶν, 6) οἱ σύζυγοι (ἀδιάφευκτοι ἢ διευευγμένοι) καὶ οἱ μνηστῆρες ἢ μνησταὶ περὶ πραγμάτων ἐνδιαφερόντων τοὺς συζύγους ἢ μνηστοὺς αὐτῶν, 7) οἱ κατ' εὐθείαν γραμμὴν συγγενεῖς ἢ κηδεσταὶ τοῦ ἀποδεικνύοντος καὶ οἱ ἐκ πλαγίου μέχρι τοῦ τετάρτου βαθμοῦ (συμπεριλαμβανομένου καὶ τούτου), ἀλλ' οὐχὶ καὶ οἱ ἐκ τριγενείας συγγενεῖς (Α. Π. 204 τοῦ 47, 210 τοῦ 64, 251 τοῦ 87) ἢ οἱ πρῶην ἀγχιστεῖς, δηλονότι οἱ διατελέσαντες ἀγχιστεῖς ἀλλὰ μὴ διατελοῦντες πλέον, ὡς διαλυθέντος τοῦ παραγαγόντος τὴν ἀγχιστείαν γάμου (Α. Π. 64 τοῦ 90). Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἐν ταῖς περὶ διαζυγίου δίκαις ἐξετάζονται ὡς μάρτυρες καὶ συγγενεῖς ἢ κηδεσταὶ τῶν διαδίκων (Πολ. Δικ. 685). 8) οἱ διὰ κατὰδικαστικῆς ἀποφάσεως στερηθέντες τοῦ δικαιώματος τοῦ μαρτυρεῖν ἐνόρκως κατὰ τοῦ Ποιν. νόμου τὰ ἄρθρα 22 καὶ ἐπ., ἀλλ' οὐχὶ καὶ οἱ διατελοῦντες ὑπὸ κατηγορίαν, ἔστω καὶ ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ (Α. Π. 183 τοῦ 72, 32 τοῦ 83), 9) οἱ διατελοῦντες ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἀποδεικνύοντος ἢ ἰδιαζόντως ἀπ' αὐτοῦ ἐξηρημένοι (Πολ. Δικ. 324), ὅθεν οἱ ὑπηρετὰ καὶ θεράποντες πάσης τάξεως καὶ παντὸς εἶδους (Α. Π. 274 τοῦ 79), ἀλλ' οὐχὶ καὶ οἱ ἀμειβόμενοι ὑπ' αὐτοῦ δι' ἡμερομισθίου ἢ δι' ἄλλης παροχῆς ἐπὶ τῇ προσφερομένῃ αὐτῷ κατὰ διαλείμματα ὑπηρεσίᾳ (Α. Π. 329 τοῦ 78, 314 τοῦ 87). πολλῶ δ' ἥττον οἱ ἀπλῶς διατελοῦντες εἰς στενὰς φιλικὰς σχέσεις πρὸς αὐτὸν (Α. Π. 350 τοῦ 74, 181 τοῦ 76). Οὐδὲν ἥττον δὲν εἶναι λόγος ἐξαιρέσεως ἢ ἔχθρα τοῦ μάρτυρος πρὸς τὸν καθ' οὗ ἢ ἀπόδειξις, ἅτε μὴ περιλαμβανόμενος ἐν τοῖς λόγοις τῆς ἐξαιρέσεως, δύναται δὲ μόνον νὰ κλονήσῃ τὴν ἀξιοπιστίαν τοῦ μάρτυρος παρὰ τῷ δικαστηρίῳ (Α. Π. 21 καὶ 162 τοῦ 54, 172 τοῦ 57, 120 τοῦ 61, 113 τοῦ 73, 350 τοῦ 74, 148 τοῦ 77, 32 τοῦ 83). Ἐπίσης δὲ δὲν εἶναι λόγος ἐξαιρέσεως τοῦ μάρτυρος ὅτι ἠκρόατα οὗτος τῶν πρὸ αὐτοῦ ἐξετασθέντων μαρτύρων, ὅπερ ἀκύρωσιν μόνον τῆς καταθέσεως αὐτοῦ δύναται νὰ προκαλέσῃ (Α. Π. 396 τοῦ 84). Σημειωτέον δὲ, ὅτι ὁ προτεινὰς μάρτυρα δὲν δικαιούται νὰ αἰτήσῃ

τὴν ἐξαίρεσιν αὐτοῦ, πλὴν ἐὰν ὁ τῆς ἐξαίρεσεως λόγος περιήλθεν εἰς γνῶσιν αὐτοῦ μετὰ τὴν πρότασιν αὐτοῦ ὡς μάρτυρος (Α.Π. 128 τοῦ 72). αἰετοτε δὲ ὁ λόγος τῆς ἐξαίρεσεως προβάλλεται πρὸ τῆς ἐξετάσεως τοῦ μάρτυρος, τότε δὲ μόνον προβαλλόμενος ἀκολούθως γίνεται δεκτός, ὅταν δύναται νὰ ποδείχθῃ ἐγγράφως (Πολ. Δικ. 327). καὶ ὅταν μὲν ἡ ἀποδείξις διεξάγῃται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἐξετάζονται παρὰ τὸν μάρτυρα οἱ λόγοι τῆς ἐξαίρεσεως καὶ αἱ εἰς ὑποστήριξιν αὐτῶν προβαλλόμεναι ἀποδείξεις καὶ ἐκδίδονται ἐν τῷ ἅμα ἡ περὶ τούτου ἀπόφασις. "Ὅθεν ἐὰν ἡ ἐξαίρεσις γίνῃ ἀποδεκτή, ὁ μάρτυς δὲν ἐξετάζεται (Πολ. Δικ. 328). "Ὅταν δὲ διεξάγῃται ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, ὁ εἰσηγητὴς συντάσσει ἔκθεσιν, περιλαμβάνουσαν τοὺς τε προβληθέντας λόγους τῆς ἐξαίρεσεως καὶ τὰς παρατηρήσεις καὶ ἀντιπαρατηρήσεις τῶν διαδίκων, μετὰ τοῦτο δὲ ἐξετάζει τὸν καθ' οὗ προϋβλήθησαν οἱ λόγοι τῆς ἐξαίρεσεως μάρτυρα, πλὴν ἐὰν ὅ,τε εἰσηγητὴς καὶ πάντες οἱ διάδικοι ἀπὸ κοινοῦ ὁμοφωνῶσι περὶ τοῦ ἐξαίρετέου τοῦ μάρτυρος (Πολ. Δικ. 329). Ἀπόκειται δ' εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κυρίας ὑποθέσεως κατὰ τὴν συζήτησιν αὐτῆς μετὰ συνοπτικὴν καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ συζήτησιν νὰ ποφανεθῇ περὶ τοῦ ἐξαίρετέου ἢ μὴ τοῦ ἐξετασθέντος μάρτυρος, οὗ ἐζητήθη ἡ ἐξαίρεσις πρὸ τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ⁽¹⁾, ἀπορρίπτει τὸν περὶ ἐξαίρεσεως λόγον ἢ τὰν ἀπάλιν παραδεχόμενον αὐτόν. Καὶ ἐὰν μὲν ἀπορρίψῃ, ἀναγινώσκειται ἐν ταύτῃ καὶ ἐκτιμάται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ἢ τοῦ μάρτυρος μαρτυρία, ἄλλως δὲ θεωρεῖται αὕτη ὡς μὴ δοθεῖσα. (Πολ. Δικ. 330). Ἐξετάζονται δ' ἄνωματι οἱ μὴ συμπληρώσαντες τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν καὶ οἱ διατελοῦντες ὑπὸ ἀνάγκῃ ἐφ' οἷωδὴποτε κακουργήματι ἢ ἐπὶ πλημμελήματι ἐπάγοντι στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

Τῆς διεξαγωγῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἀπαραίτητον νὰ προηγηθῇ ἀπόφασις 1) μὲν ἐπιτρέπουσα ρητῶς αὐτὴν καὶ 2) ὀρίζουσα ὡς πᾶσα ἄλλη περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις τὰ ἀποδεικτέα γεγονότα, τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς διεξαγωγῆς (Πολ. Δικ. ἀρθ.

(1) Καὶ δὲν εἶναι μὲν ἀναγκαῖον νὰ ὑποβάλῃ ὁ διάδικος ἐπὶ ἀκροατηρίου ἄλλην αἴτησιν ἐξαίρεσεως, ἀρκούσης τῆς ἐπικλήσεως τῆς ἥδη παρὰ τῷ εἰσηγητῇ γενομένης, ἀλλ' ὅπως δὴποτε ὀφείλει νὰ αἰτήσῃται τὴν παραδοχὴν τῶν προβληθέντων λόγων.

306 ἐν συνδ. πρὸς ἀρθ. 249). "Ὅθεν καὶ ἐπιτραπείσης δι' ἀποφάσεως τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, δὲν ἐξετάζονται μάρτυρες περὶ γεγονότων, περὶ ὧν δὲν διετάχθη διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, οὔτε λαμβάνονται ὑπ' ὄψει τὰ τυχόν κατατεθέντα ὑπ' αὐτῶν περὶ θέματος μὴ ὀρισθέντος διὰ τῆς ἀποφάσεως (Α. Π. 203 τοῦ 54, 139 τοῦ 65, 84 τοῦ 71, 234 τοῦ 75, 315 τοῦ 73). Ὅρίζεται δὲ κατὰ τὸν νόμον κατὰ κανόνα τόπος διεξαγωγῆς τὸ κατ' ἀσπὴμα τοῦ δικαστηρίου δημοσίᾳ συνεδριάζον καὶ χρόνος διεξαγωγῆς ὠρισμένη ἡμέρα καὶ ὥρα· μόνον δ' ἂν ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων πρόκειται νὰ καταναλώσῃ πολὺν χρόνον, διορίζεται διὰ τῆς ἀποφάσεως δικαστῆς πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου (Πολ. Δικ. 307). "Ὅθεν εἰς τὸ δικαστήριον δημοσίᾳ συνεδριάζον δέον νὰ προσέρχωνται οἱ μάρτυρες κατὰ τὴν ὠρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν. Κατ' ἐξαίρεσιν δ' ἐξετάζονται κατ' οἶκον οἱ βασιλόπαιδες καὶ ἀρχιερεῖς (Πολ. Δικ. 319. Νόμου καταστ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀρθ. ΚΔ'). Ἀλλὰ δύναται νάνατεθῇ εἰς τὸ ἐπιτόπιον ἐλληνικὸν δικαστήριον ἡ ἐξέτασις τῶν μακρὰν τῆς τοῦ δικαστηρίου ἔδρας κατοικούντων μαρτύρων (Πολ. Δικ. ἀρθ. 15), ἀλλὰ καὶ εἰς ἀλλοδαπὸν ἔτι τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατριβόντων. Ἐν δὲ τῇ πρακτικῇ κατίσχυσε νὰ διεξαγῇται αἰετοτε ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, διορίζοντο ὠρισμένου δικαστοῦ πρὸς ἐξέτασιν, εἰσηγητοῦ καλουμένου, καὶ τασσομένης εἴτε ῥητῆς ἡμέρας καὶ ὥρας, εἴτε (καὶ τοῦτο εἶναι τὸ σύνηθες) ἡμερῶν προθεσμίας, ἐντὺς τῆς ὁποίας πληρεξουσιοδοτεῖται ὁ εἰσηγητὴς νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς τῶν μαρτύρων ἐξετάσεως. Καὶ ἀρχεταί μὲν ἡ ἐξέτασις κατὰ τὸν ὀρισθέντα χρόνον, διαρκεῖ δὲ ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσι μάρτυρες πρὸς ἐξέτασιν. "Ὅθεν ὁ εἰσηγητὴς δύναται καὶ ὀφείλει ἄνευ ἀποφάσεως περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας νὰ ἐξετάσῃ κατὰ τὰς ἐπομένους ἡμέρας τοὺς ὑπολειφθέντας μάρτυρας (Α. Π. 274 τοῦ 56, 242 τοῦ 59, 151 τοῦ 71, 234 τοῦ 73). Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων δὲν δύναται κατὰ κανόνα νὰ πρυβληθῶσι νέοι μάρτυρες εἰμὴ συναινέσει ὅλων τῶν διαδίκων (Πολ. Δικ. ἀρθ. 338). Ἀλλ' ὅσκις δὲν ὀρίσθῃ διὰ τῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως ῥητὴ ἡμέρα πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, ἀλλ' ἐτάχθη ἀπλῶς διορίσας, ἡ ἐντὺς ἐξεταστέοι οἱ μάρτυρες, καταλειφθέντος τῷ εἰσηγητῇ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἡμέρας, τότε μόνον κατὰ τὴν ἐπικρατήσανσαν νομολογίαν ἀπαγορεύεται ἡ πρότα-

σις νέων μαρτύρων, ὅσας ἐκ τοῦ τοιούτου προσδιορισμοῦ ὁ ἀντίδικος τοῦ ἐπισπεύδοντος διαδίκου δὲν ἀποκλείεται τοῦ δικαίωματος νὰ προτείνῃ καὶ κλητεύσῃ ἐγκαίρως καὶ αὐτὸς τοὺς ἰδίους μάρτυρας (Α. Π. 522 τοῦ 52, 195 τοῦ 71), δηλονότι ὅσας ἢ ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐπισπεύδοντος προσδιορισθεῖσα ἡμέρα δὲν εἶναι ἡ τελευταία τῆς διὰ τῆς ἀποφάσεως ταχθείσης διορίας ἢ ὅσας ἀπὸ κοινοῦ οἱ διάδικοι ἐζήτησαν παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἡμέρας ἢ τοῦλάχιστον ὁ ἐπισπεύδων ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ καὶ τὴν περὶ προσδιορισμοῦ τῆς ἡμέρας αἴτησιν αὐτοῦ πρὸς τὸν εἰσηγητὴν, καλῶν αὐτὸν νὰ προσέλθῃ (ἂν θέλῃ) ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ προτείνῃ τοὺς λόγους αὐτοῦ περὶ τοῦ εἰδικοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων εἰς τιαυτήν ἡμέραν, ὥστε νὰποθαίνῃ ἐφικτὸν καὶ εἰς τοῦτον νὰ γνωστοποιήσῃ τοὺς μάρτυρας αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ καὶ κλητεύσῃ αὐτούς (Α. Π. 195 τοῦ 71). Ὁρθὴ δ' ἡ νομολογία αὕτη, διότι, ἐὰν ὁ κανὼν, καθ' ὃν ἀρξαμένης τῆς τῶν μαρτύρων ἐξετάσεως ἀπαράδεκτοι νέοι μάρτυρες, ἐθεωρεῖτο ἐφαρμοστέος καὶ ὅσας ὁ ἐπισπεύδων ἐκοινοποιεῖ τῷ ἀντιδίκῳ αὐτοῦ τὴν περὶ τοῦ εἰδικοῦ προσδιορισμοῦ τῆς πρὸς ἔναρξιν τῆς ἐξετάσεως ἡμέρας πρᾶξιν τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ ἅμα ἐγνωστοποιεῖ τοὺς μάρτυρας αὐτοῦ 24 μόνον ὥρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως ταύτης, ὅτε προδήλως δὲν ἔχει ὁ τοῦ ἐπισπεύδοντος ἀντίδικος τὸν καιρὸν νὰ κλητεύσῃ καὶ γνωστοποιήσῃ καὶ αὐτὸς ἰδίους μάρτυρας, ἀνεγνωρίζετο εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα τὸ δικαίωμα νὰ κομίσῃ οὗτος μόνον μάρτυρας, ἀποκλείων τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ τῆς προσαγωγῆς τῶν μαρτύρων αὐτοῦ, ὅπερ βεβαίως δὲν προϋτίθετο ὁ νόμος. - Ἀλλὰ δύναται ὁ προτείνας μάρτυρας καὶ γνωστοποιήσας τὰ ὀνόματα αὐτῶν πρὸς τὸν ἀνταποδεικνύοντα νὰ παραιτηθῇ ἄνευ τῆς συναινέσεως καὶ τούτου τὴν ἐξέπασιν αὐτῶν ; Κατὰ τὴν ἀπόφασιν 357 τοῦ 43 τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν οὐχί, διότι ἄλλως ἤθελε προσβληθῇ τὸ τῆς ὑπερασπίσεως δικαίωμα αὐτοῦ τοῦ ἀνταποδεικνύοντος, σκοποῦντος ἴσως νὰ προτείνῃ πρὸς ἀνταπόδειξιν αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς μάρτυρας, οὓς προέτεινεν ὁ ἀποδεικνύων, ἀποτραπέντος δὲ ὑπὸ τῆς προτάσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἀποδεικνύοντος.

Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 345) ἡ μὲν περὶ ἀκυρότητος ἢ ἄλλης ἀταξίας, γενομένης ἐν τῇ ἀποδεικτικῇ διαδικασίᾳ, πρότασις προσήκον νὰ γίνηται κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐν τῷ

ἀκροατηρίῳ συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως (πρὸ τῆς ὑποβολῆς οἰαςδὴ πο-
τε ἄλλης ἐνστάσεως, πλὴν τῆς περὶ ἀναρμοδιότητος), ἡ δὲ περὶ ἀκυ-
ρότητος ἢ ἀταξίας κατὰ τὰς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετάσεις τῶν μαρ-
τύρων νὰ γίνῃται τὸ βραδύτερον κατὰ τὸ πῆρας τῆς ἐν τῇ αὐτῇ συνε-
δριάσει, καθ' ἣν ἐτελέσθη ἡ ἀκυρότης, συζητήσεως. "Ἄλλως εἶναι ἀ-
παράδεκτος. Ἐξαίρεται μόνον ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν πρόκειται περὶ
ἀκυρότητος, προβαλλομένης κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν ἢ ἀποτελού-
σης λόγον ἀναιρέσεως (Πολ. Δικ. 202). Ἡ ἀκυρότης δὲ ἀνάγεται εἴτε
εἰς ὁλόκληρον τὴν περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίαν (ὡς φέρ' εἰπεῖν ὁσά-
κις ἡ ἔκθεσις τοῦ εἰσηγητοῦ εἶναι ἀχρονολόγητος ἢ δὲν ἐκλητεύθη
νομίμως ὁ ἀντιδίκος κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως) ἢ εἰς μέ-
ρος μόνον αὐτῆς (ὡς φέρ' εἰπεῖν ὁσάκις παρελείφθη ἡ ὄρκις μάρτυ-
ρός τινος). Ῥητῶς δ' ὀρίζει τὸ ἀρθ. 346 ὅτι, προβαλλομένης μερικῆς
ἀκυρώσεως, τὸ ἐπίλοιπον μέρος διατηρεῖ τὸ κύρος αὐτοῦ. Ἐπίσης δ'
ὅτι ἡ ἀκυρωθεῖσα διαδικασία ἐπαναλαμβάνεται, καὶ ἐπομένως ἐξετά-
ζονται ἐκ νέου οἱ ἐξετασθέντες μάρτυρες (μὴ ἐπιτρεπομένης, ἐννοεῖται,
τῆς προσαγωγῆς νέων μαρτύρων), οὐ μόνον ὁσάκις αἴτιος τῆς ἀκυρό-
τητος εἶναι ὁ εἰσηγητής, ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ ἢ ὁ δικαστικὸς κλητὴρ
(ὀφείλων μάλιστα νὰ ποτίσῃ τὰς ἐντεῦθεν προξηνηθείσας δαπάνας),
ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκ τῶν διαδίκων. Ὅρθως δ' ὁ Ἀρειὸς Πάγος ἀπεφῆ-
νατο (διὰ τῆς ἀποφάσεως 54 τοῦ 58) ὅτι, μὴ διατάσσοντος τοῦ νό-
μου ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεκτου νὰ ὑποβάλληται ἡ περὶ τῆς ἐκ νέου ἐξε-
τάσεως τῶν μαρτύρων πρότασις κατὰ τὴν πρώτην συνεδριάσιν, δύνα-
ται αὕτη νὰ γίνῃ καὶ κατὰ μεταγενεστέραν συνεδριάσιν. Ἄλλ' ἰὰν
μάρτυς τις δὲν δύναται πλέον νὰ ἐξετασθῇ, ὡς καταστὰς ἀνίκανος ἢ
ἀποθανὼν, ἀναγινώσκεται ἡ προτέρα αὐτοῦ μαρτυρία καὶ κατὰ τὰς
περιστάσεις λαμβάνεται ὑπ' ὄψει (Πολ. Δικ. 347).

Ἄλλ' ἰὰν οἱ μάρτυρες ἐξητάσθησαν ἢ ἐκλητεύθησαν ἐκπροθέσμως,
ἐπέρχεται προδῆλως ἀπώλεια τοῦ μέσου τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως,
ὅθεν οὔτε ὑπ' ὄψει λαμβάνονται, οὔτε ἐκ νέου ἐξετάζονται.

73. Προσθετέον ὅτι ἐξέτασις μαρτύρων δύναται νὰ γίνῃ καὶ συν-
τηρητικῶς (Πολ. Δικ. 333). Ἐπιτρέπεται δ' αὕτη, ὁσάκις ὁ ἐξετα-
στέος μάρτυς νοσεὶ βαρῶς ἢ εἶναι ὑπὲρ γῆρας ἢ μέλλει νὰ ἐκστρα-
τεύσῃ ἢ νὰ περιορισθῇ ἐν πολιορκουμένη πόλει ἢ νὰ ἐπιχειρήσῃ πλοῦν
ἢ ὁδοιπορίαν διὰ ξηρᾶς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπικίνδυνον ἢ ἐπι-
πολάξει γενικὴ θανατηφόρος νόσος (Πολ. Δικ. 271). Τὴν συντηρη-

τικήν δὲ διὰ μαρτύρων ἀποδείξιν δύναται νὰ διατάξῃ πᾶν δικαστήριον, εἰς ὃ ὑποβάλλεται αἵτησις εἴτε πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς δίκης εἴτε κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς· ἐκτελεῖται δ' ἡ περὶ τούτου ἀπόφασις παραχρῆμα (Πολ. Δικ. 257 καὶ 259). Ὅντος δὲ τοῦ μέτρου ἀγαν κατεπεύγοντος (οὗ ἕνεκα καὶ ἐτόχθησαν αἱ ἀνωτέρω διατάξεις), ἔπεται ὅτι ἡ μὲν κατὰ τῆς περὶ συντηρητικῆς ἀποδείξεως ἀποφάσεως ἔφεσις δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐξέτασιν, αἱ δὲ καταθέσεις, καὶ μὴ ὄντος τοῦ δικαστηρίου ἀρμοδίου λόγῳ κατοικίας, εἰσιν ἔγκυροι, ὁσάκις βεβαιοῦται μία τῶν μνημονευθεισῶν περιστάσεων, καθ' ἧς ἐπιτρέπεται συντηρητικὴ ἀπόδειξις.

Ὁρκος.

74. Εἶδη ὅρκου.— 75. Ἐπαγωγὴν, ἀντεπαγωγὴν καὶ δόσις τοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου καὶ ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς αὐτοῦ.—76. Ὁρκοδοσία ἀνικάνων. Ὁρκοδοσία νομικῶν προσώπων.—77. Ὁρκος τρίτου (περὶ τοῦ πιστεῦειν καὶ μὴ γινώσκειν.—78. Τύπος ὅρκου.—79. Πότε προηγεῖται τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου ἀπόφασις.— 80. Ὁρκος ἀναγκαῖος.—81. Ὁρκος ἐκτιμητικός. 82. Πότε καθίσταται ὀριστικὴ ἡ ἐπιβάλλουσα ὅρκον ἀπόφασις.

74. Ὡς μέσον ἀποδείξεως θεωρεῖται μόνος ὁ δικαστικὸς ὅρκος ἥτοι ὁ ἐπὶ δικαστηρίου ἐπαγόμενος ἢ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπιβαλλόμενος ὅρκος (Πολ. Δικ. 350). Ὁ δὲ ἐξώδικος ὅρκος, ἥτοι ὁ ἐκτὸς τοῦ δικαστηρίου δι' ἀμοιβαίας συμφωνίας διδόμενος ὅρκος, εἶδος ὢν συμβιβασμοῦ, κρίνεται κατὰ τὰς περὶ συμβιβασμοῦ ἀρχὰς τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 349). Δύο εἶδη δικαστικοῦ ὅρκου ὑπάρχουσιν, ὁ ἐπακτός, τουτέστιν ὁ ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἐπαγόμενος, καὶ ὁ ἀναγκαῖος ἢ ἐπιβλητός, τουτέστιν ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπιβαλλόμενος, ὅστις ὑποδικαίρεται εἰς τὸν ἀναπληρωτικὸν καὶ ἀπαλλακτικὸν ὅρκον καὶ εἰς τὸν ἐκτιμητικόν.

75. Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου ῥητέον, ὅτι ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα εἰς διεξαγωγὴν δίκης δύναται ἐν ταῖς ἀστικαῖς διαφοραῖς, πλὴν τῶν γαμικῶν δικῶν καὶ τῶν συμβιβασμοῦ ἀνεπιδέκτων, νὰ ἐπάγῃ ὅρκον εἰς τὸν ἀντίδικον κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης περὶ παντὸς γεγονότος, καὶ κατ' αὐτῶν ἔτι τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, εἴτε ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἀποδείξεις εἴτε μὴ, καὶ ἂν ἔτι οὐ·

τος (ὁ ἀντίδικος) δὲν ἠθέλην ἔχει ἰδίαν γνώσιν τῶν ἀποδεικτέων γεγονότων (Πολ. Δικ. 351). Ἐπειδὴ δὲ ἀντικείμενον ἀποδείξεως γίνονται μόνον πραγματικὰ καὶ οὐσιώδη περιστατικὰ, δεόν τὸ περὶ ὧν ἐπάγεται ὁ ὅρκος γεγονὸς νὰ ᾖ πραγματικὸν καὶ οὐσιώδες· δύναται δὲ νὰ περιλαμβάνῃ εἴτε ὁλόκληρον τὴν ἐπίδικον σχέσιν εἴτε κεφάλαια μόνον αὐτῆς. Ἀλλ' ἐπιτρεπομένου τοῦ ὅρκου καὶ κατ' αὐτῶν ἔτι τῶν ἐγγράφων, ἔπεται ἀναγκαιῶς, ὅτι κατὰ μείζονα λόγον ἐπιτρέπεται εἰς ἐξακρίβωσιν τῆς ἐννοίας τῆς ἐν τῷ ἐγγράφῳ συμφωνίας (Α. Π. 336 τοῦ 67). Ἀλλὰ περὶ τῆς τελέσεως ἢ μὴ τελέσεως δικαστικῆς ἐνεργείας, ἥς ἡ ἀπόδειξις γίνεται κατὰ τὸν ὠρισμένον ἐν τῇ Πολ. Δικ. τρόπον, δὲν ἐπιτρέπεται ἐπαγωγὴ ὅρκου. Ὅθεν δὲν ἐπιτρέπεται περὶ τῆς ἐγγραφῆς ἢ μὴ τῆς δίκης εἰς τὸ πινάκιον, ὡς ταύτης ἀποδεικτέας κατὰ νόμον δι' αὐτοῦ τοῦ πινακίου, πλὴν ἐὰν προταθῇ καὶ βεβαιωθῇ ὅτι τὸ πινάκιον ἀπωλέσθη (Α. Π. 112 τοῦ 72), ἢ περὶ τῆς ἐπιδόσεως δικογράφου, ὡς ταύτης ἀποδεικτέας διὰ τοῦ ἐπιδότηριου, πλὴν ἐὰν προταθῇ καὶ βεβαιωθῇ κατὰ τὸν νόμιμον τρόπον ἢ ἀπώλεια τοῦ ἐπιδότηριου (Α. Π. 9 τοῦ 41, 81 τοῦ 73), ἢ περὶ τῆς ὀρκωμοσίας τῶν πραγματογνωμόνων, ὡς ταύτης ἀποδεικτέας διὰ τῆς προσαγωγῆς τῆς περὶ τούτου ἐκθέσεως, πλὴν ἐὰν προταθῇ καὶ βεβαιωθῇ, ὅτι ἡ ἐκθεσις ἀπωλέσθη (Α. Π. 210 τοῦ 73). Ἀλλ' ἀντίκεινται Α. Π. 377 τοῦ 55 καὶ 257 τοῦ 78, καθ' ἃς δύναται νὰ ἐπαχθῇ ὅρκος πρὸς ἀπόδειξιν τῆς εἰς τὸν ἀντίδικον ἐγκύρου ἐπιδόσεως δικογράφου καθ' ὠρισμένην ἡμέραν. Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται ἐπαγωγὴ ὅρκου εἰς ἀπόδειξιν μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος ἀκινήτων, ἅτε μόνον διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου δυναμένης νὰποδειχθῇ (Α. Π. 290 τοῦ 58, 49 τοῦ 74), πλὴν ἐὰν ἐν τῷ ἐπαγομένῳ ὅρκῳ περιλαμβάνηται καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι συνετάχθη περὶ αὐτῆς συμβολαιογραφικὸν ἐγγραφοῦν καὶ παρηκολούθησεν ἡ νόμιμος μεταγραφὴ (Α. Π. 29 τοῦ 80). Ἐπειδὴ δὲ, ὡς εἶπομεν, τὸ διὰ τοῦ ἐπαγομένου ὅρκου ἀποδειχθὲν γεγονός πρέπει νὰ ἔχῃ ἐπὶρροὴν εἰς τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς, δυνάμενον δηλονότι νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ὀριστικὴν τοῦ δικαστηρίου ἀπόφασιν, ἔπεται ὅτι τὸ δικαστήριον, ὀφείλον νὰ προνοῇ ὅπως τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως περιλαμβάνῃ οὐσιώδη περιστατικὰ, δύναται νὰ ἀφαιρῇ ἐκ τοῦ θέματος τοῦ ἐπαγομένου ὅρκου ὅσα γεγονότα θεωρεῖ ἐπουσιώδη.—Σημειωτέον, ὅτι ὅρκος ἐπάγεται μόνον περὶ γεγονότων, ὅθεν οὐχὶ καὶ περὶ τῶν ἐκ τῆς ὑπαγωγῆς τῶν γεγονότων εἰς

τὸν νόμον συναγομένων συμπερασμάτων. Οὕτω δὲν ἐπιτρέπεται φέρ' εἰπεῖν νὰ ἐπαχθῇ ὄρκος, ἂν εἰς τὸ αἰτούμενον χρέος περιέχωνται παράρρομοι τόκοι, διότι, ἂν ὁ τόκος ᾖ παράρρομος, δὲν εἶναι γεγονότος, ἀλλὰ πόρισμα συναγόμενον ἐκ τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ γεγονότος τῶν περὶ ὧν πρόκειται τόκων εἰς τὸν νόμον. Σημειωτέον, ὅτι ὁ ἄλλας ἀποδείξεις προτείνων, ἐνταύτῃ δὲ ἐπάγων καὶ ὄρκον, θεωρεῖται ὡς ἐπιβοηθητικῶς τὸν ὄρκον ἐπαγαγών, ὅπερ ἐστὶ θεωρεῖται ἐπαγαγὼν τὸν ὄρκον, ἐὰν δὲν ἀρκέσωσιν αἱ λοιπαὶ ἀποδείξεις νὰ πείσωσι τὸν δικαστὴν (Πολ. Δικ. 256 § 3). Ἐντὸς δὲ τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ταχθείσης ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, ὀφείλει νὰ δηλώσῃ ὁ εἰς τὸν ἐπὶ τῇ ὁ ὄρκος, ὅτι δέχεται, δὲν δέχεται (δηλονότι ἀποποιεῖται) ἢ ἀντεπάγει τὸν ὄρκον. Ἄν δὲ δὲν δηλώσῃ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἢ δηλώσῃ ὅτι ἀποποιεῖται τὸν ὄρκον, τὸ γεγονὸς, περὶ οὗ ἡ ἐπαγωγή τοῦ ὄρκου, θεωρεῖται ὡς ὡμολογημένον (Πολ. Δικ. 352). Ἄν δὲ δηλώσῃ, ὅτι ἀντεπάγει τὸν ὄρκον εἰς τὸν ἐπαγαγόντα αὐτόν, ὀφείλει τότε οὗτος νὰ δηλώσῃ ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τεταγμένης ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, ὅτι εἶναι διατεθειμένος νὰ δώσῃ τὸν ἀντεπαχθέντα ὄρκον· μὴ δηλώσαντος δὲ τοῦ ἀντεπαχτόντος ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης ἢ δηλώσαντος ὅτι δὲν δύναται νὰ δώσῃ τὸν ὄρκον, τὸ γεγονὸς, ὅπερ οὗτος ἤθελε νὰ ποδείξῃ διὰ τῆς ἐπαγωγῆς τοῦ ὄρκου, θεωρεῖται ὡς μηδαμῶς ἀποδεδειγμένον. Τότε δὲ μόνον δικαιούται ὁ ἀντεπαχτὸν νὰ δηλώσῃ ἀζημίως, ὅτι δὲν συναινεῖ νὰ δώσῃ τὸν ἀντεπαχθέντα ὄρκον, ἐὰν οὗτος περιλαμβάνῃ προσθήκην, μὴ διαλαμβανομένην ἐν τῇ ἐπαγωγῇ τοῦ ὄρκου (Πολ. Δικ. 353 καὶ 354).

Ἀλλὰ καὶ ὁ δηλώσας ὅτι δέγεται τὸν ὄρκον (ἐπαχθέντα ἢ ἀντεπαχθέντα), μὴ ἐμφανισθεὶς δὲ πρὸς δόσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν ὀρισμένην προθεσμίαν ἢ ἐμφανισθεὶς μὲν ἀλλὰ μὴ δούς τὸν ὄρκον, θεωρεῖται ὡς μὴ δηλώσας (Πολ. Δικ. 355). Ἄν ὅμως τὸ δικαστήριον δὲν τᾶξῃ προθεσμίαν πρὸς δόσιν τοῦ ὄρκου, ὁ ὁμῶς δὲν ἐκπίπτει τοῦ δικαιώματος νὰ δώσῃ τὸν ὄρκον, ἐὰν δὲν ἔδωκεν αὐτόν κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὑφ' αὐτοῦ διὰ τῆς δηλώσεως αὐτοῦ ἡμέραν (Α. Π. 246 τοῦ 72). Δύνανται δὲ οἱ διάδικοι νὰ ὀρίσωσι διὰ συμφωνίας τὴν ἡμέραν τῆς δόσεως τοῦ ὄρκου, εἴτε ἔταξεν εἴτε δὲν ἔταξε προθεσμίαν τὸ δικαστήριον (Α. Π. 25 τοῦ 73). Δικαιούται δὲ ὁ ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας δηλώσας ὅτι δέχεται τὸν ἐπαχθέντα αὐτῷ ὄρκον καὶ νὰ συντάμῃ τὴν πρὸς δόσιν αὐτοῦ ταχθεῖσαν προθεσμίαν, ἐὰν ἐγκαίρως

κλητεύσει τὸν ἀντιδίκον αὐτοῦ, ὅπως παραστή εἰς τὴν ὀρκοδοσίαν, ἅτε μηδαμῶς βλαπτομένων τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ὁμόσοντος, ἀγομένης δὲ καὶ εἰς πέρας ταχύτερον τῆς δίκης (Α. Π. 300 τοῦ 75). ἀλλ' ὑπεστηρίχθη καὶ ἡ ἀντιθετος γνώμη.

Σημειωτέον δὲ ὅτι προθεσμία ἀποστάσεως δὲν προστίθεται διὰ τὴν ὀρκωμοσίαν, ἥτις γενήσεται ἐν ᾧ τρόπῳ κατοικεῖ ὁ ὁμόσων (Α. Π. 121 τοῦ 73). Ὅριζομένης δὲ πρὸς δόσιν ὅρκου δικασίμου, ἡ προθεσμία πρὸς δόσιν αὐτοῦ διαρκεῖ μόνον ἐν ᾧ διαρκεῖ ἡ κατὰ τὴν δικασίμον ἐκείνην συνεδριάσις, ὅθεν ἡ προθεσμία λήγει ἅμα κηρυχθείσης λελυμένης τῆς συνεδριάσεως (Α. Π. 338 τοῦ 74). Ἀλλ' εἰς ἀσθενείας αἰφνιδίως ἐπισκηψάσης ἡ ἀλλοῦ κωλύματος ἀνυπερβλήτου δὲν ἐδυνήθη ὁ ὁμόσων νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν συνεδριάσιν, καίτοι θέλων, δύναται τὸ δικαστήριον νὰ τάξῃ νέαν προθεσμίαν πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου τῇ αἰτήσῃ τοῦ ὁμόσοντος (Α. Π. 338 τοῦ 74). Ῥητέον προσέτι ὅτι ἡ πρὸς δήλωσιν καὶ δόσιν τοῦ ὅρκου ταχθεῖσα προθεσμία δὲν τρέχει κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διακοπῶν, ἀρξαμένη πρὸ αὐτῶν, (πλὴν εἰς διετάχθη δι' ἀποφάσεως τοῦ τμήματος τῶν διακοπῶν ὁ ἐπιβληθεὶς ὅρκος), ἅτε κατὰ τὸν νόμον περὶ διακοπῶν ἀναστελλομένων τῶν πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεων προθεσμιῶν ὡς πρὸς τὰς μὴ ὑπαγομένους εἰς τὸ τμήμα τῶν διακοπῶν ὑποθέσεις. Ὅθεν ὅρκος δοθεὶς ἐν τῷ χρονικῷ διαστήματι τῶν διακοπῶν δὲν ἰσχύει, ἔστω καὶ ἂν ἐδόθη ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐπιτραπέντος διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἢ τοῦ Ἐφετερίου τὴν ὀρκοληψίαν, διότι οὗτος, καίτοι μὴ ἔχων διακοπὰς ὡς εἰρηνοδίκης, ἐνήργησεν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὡς ἀντιπρόσωπος δικαστηρίου ὑποκειμένου εἰς διακοπὰς (Α. Π. 157 τοῦ 74). Ἐν γένει δὲ παρατηρητέον, ὅτι ὅταν τελεσθῇ ἀκυρότης ἐκ παραδρομῆς τοῦ διαδίκου περὶ τὴν δόσιν τοῦ ἐμπροθέσμως δοθέντος ὅρκου, ἢ ὁ ὅρκος δοθῇ ἐκπροθέσμως, δὲν δύναται νὰ δοθῇ νέος ὅρκος, ἐναντιουμένου τοῦ ἀντιδίκου, ἂν παρῇληθεν ἡ ὁρισθεῖσα προθεσμία· οὐδὲ δύναται ἐπομένως τὸ δικαστήριον νὰ τάξῃ νέαν προθεσμίαν πρὸς ὀρκισιν, ἅτε τοῦ μὲν ἀρθ. 202 τῆς Πολ. Δικ. συγχωροῦντος τὴν ἐπαναλήψιν τῆς ἀκύρου πράξεως μόνον ὅταν προέλθῃ ἡ ἀκυρότης ἐκ παραδρομῆς δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, τῶν δὲ ἀρθρῶν 197 καὶ 194 ὀρίζοντων, ὅτι τὰ δικαστήρια δὲν δύνανται γὰρ ἀποστῶσι τοῦ νόμου καὶ τῆς ἀποφάσεως παρατείνοντα τὴν προθεσμίαν ἀνευ τῆς συναινέσεως τῶν διαδίκων (Α. Π. 279 τοῦ 57, 39

τοῦ 58, 233 τοῦ 82). ἄλλ' ἐὰν τελεσθῇ ἀκυρότης ἐκ παραδρομῆς τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, τὸ δικαστήριον δύναται καὶ ἄνευ αἰτήσεως νὰ διατάξῃ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὅρκου (Α. Π. 178 τοῦ 47). Δύναται δὲ καὶ νὰ ἀνακληθῇ ὁ ἐπαχθεὶς ἢ ἀντεπαχθεὶς ὅρκος ὑπὸ τοῦ ἐπαγαγόντος ἢ ἀντεπαγαγόντος αὐτὸν ἕως οὗ δηλώσῃ ὁ εἰς ὃν ἐπήχθη ἢ ἀντεπήχθη ὅτι δέχεται αὐτὸν, οὐχὶ δὲ μετὰ τοῦτο. Ἀλλ' ὁ ἀνακληθεὶς ὅρκος δὲν δύναται ἐκ νέου νὰ ἐπαχθῇ ἢ νὰ ἀντεπαχθῇ (Πολ. Δικ. 356). Ἀποτελεῖ δὲ μεταξὺ τῶν διαδίκων, τῶν κληρονόμων καὶ ἄλλων ἀντιπροσώπων αὐτῶν ὁ δοθεὶς ὅρκος πλήρη ἀπόδειξιν, ἀποκλείουσιν πᾶσαν ἀνταπόδειξιν, καὶ αὐτὴν τῆς ψευδορκίας. Ἐπιτρέπεται ὅμως ἡ ποινικὴ καταδίωξις τοῦ τυχόν ψευδορκήσαντος (Πολ. Δικ. 357). Ἀλλ' οἱ ὁμόδικοι οὔτε βλάπτονται οὔτε ὠφελοῦνται ἐκ τοῦ εἰς τοὺς λοιποὺς ἐπαχθέντος ἢ ὑπὸ τούτων δοθέντος ὅρκου. ὅθεν ἐπαχθέντος τοῦ ὅρκου εἰς πλείονας τοῦ ἐνὸς ὁμοδίκους, πρέπει νὰ ὁμόσωσιν ἅπαντες, ἕκαστος δι' ἑαυτὸν (Πολ. Δικ. 368). ἄλλ' ἐὰν ὑπὸ πολλῶν ἀλληλεγγύων ὀφειλετῶν ἐπήχθη ἢ ἀντεπήχθη ὁ ὅρκος εἰς ἓνα καὶ ἐδόθη ὑπ' αὐτοῦ, ἀπαλλάσσονται διὰ τούτου καὶ οἱ λοιποί, καὶ τὰνάπαλιν οἱ ἔχοντες ἀλληλέγγυα δικαιώματα δανεισται στεροῦνται τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, ἐὰν τις αὐτῶν ἐπήγαγεν ἢ ἀντεπήγαγεν ὅρκον καὶ ὁ ἀντίδικος ὤμοσεν. (Πολ. Δικ. 369). Ὡσαύτως ὁ εἰς τὸν πρῶτοφειλέτην ἐπαχθεὶς ἢ ἀντεπαχθεὶς καὶ ὑπ' αὐτοῦ δοθεὶς ὅρκος ἀπαλλάσσει καὶ τοὺς ἐγγυητὰς καὶ τὰνάπαλιν ὁ ὅρκος τοῦ ἐγγυητοῦ ἀπαλλάσσει τὸν πρῶτοφειλέτην (Πολ. Δικ. 370).

76. Ἰκανοὶ πρὸς ὀρκοδοσίαν εἶναι πάντες οἱ συμπληρώσαντες τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν· ἀνίκαναι δὲ μόνον οἱ μὴ συμπληρώσαντες αὐτὸ (Πολ. Δικ. 358 ἐν συνδ. πρὸς νόμον τῆς 10 Ἰουνίου 1861). Εἰς δὲ τοὺς ἀνικάνους δύναται μὲν νὰ ἐπαχθῇ ἢ νὰ ἀντεπαχθῇ ὅρκος, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀνικάνου ὀρκίζεται ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ περὶ τοῦ γινώσκειν ἢ μὴ γινώσκειν. (Πολ. Δικ. 359 ἐν συνδ. πρὸς νόμον ΒΚΒ'). Οἱ ἱκανοὶ δὲ πρὸς ὀρκοδοσίαν ὀρκίζονται αὐτοπροσώπως (Πολ. Δικ. 362).—Ἀλλ' ὅρκος δύναται νὰ ἐπαχθῇ καὶ εἰς νομικὰ πρόσωπα (Πολ. Δικ. 364). Σημειωτέον εἰδικώτερον ὅτι, ὡσάκις ἀντικείμενον τοῦ ὅρκου ἀποτελοῦσιν αἱ πράξεις τῶν διοικούντων τὰ συμφέροντα τῶν σωματείων ἢ τῶν κατὰ μέρος μελῶν αὐτῶν, ὁ εἰς αὐτοὺς ἐπιβληθεὶς ὅρκος δίδεται μόνον ὑπ' αὐτῶν· ἀλλ' ὡσάκις δὲν πρόκειται περὶ τοιούτων πράξεων, ὁ νόμος ὀρίζει ὅτι περὶ τῆς παρα-

δοχῆς, ἀποποιήσεως, ἢ ἀντεπαγωγῆς τοῦ ὅρκου συντάσσεται ἀπόφασις τῆς κοινότητος, ἥτοι τοῦ σωματοῦ (Πολ. Δικ. 364). Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ δῆμοι ἀποτελοῦσι σωματοῖα, ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου πρὸς παραδοχὴν, ἀποποιήσιν ἢ ἀντεπαγωγὴν ὅρκου, ἐπιβλαβομένου τῷ δήμῳ. Καὶ ὁσάκις μὲν τὸ σωματοῖον ἀπαφίνεται περὶ δόσεως τοῦ ὅρκου, δίδεται οὗτος ὑπὸ ἑξ ἑκ μόνων ἐκ τῶν μελῶν τοῦ σωματοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν. Καὶ εἰ τὸ σωματοῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ 7—20, ὁ ἐπάγων τὸν ὅρκον δικαιούται νὰ ἐκλέξῃ τοὺς ὁμόσοντας ἑξ μεταξὺ τῶν τοῦ σωματοῦ μελῶν. Εἰ δὲ ἀποτελεῖται ἐξ 21 καὶ ἐπέκεινα, τὸ σωματοῖον προτείνει τὸ τρίτον τῶν μελῶν αὐτοῦ πρὸς ὀρκωμοσίαν, οὐχὶ ὅμως ὑπὲρ τοὺς 50, καὶ ὁ ἐπάγων τὸν ὅρκον ἐκλέγει μεταξὺ αὐτῶν οὐχὶ πλείονας τῶν ἑξ (Πολ. Δικ. 365 καὶ 366). Ἐὰν δ' ἐκ συμπτώσεως ἀποθάνῃ μέχρι τῆς ὀρκωμοσίας τις τῶν ἐκλεχθέντων ἢ τυγχάνῃ διαρκῶς κειωλόμενος, δύναται ὁ ἐπάγων τὸν ὅρκον νὰ ἀναπληρώσῃ τοὺς ἐλλείποντας ἐκ τῶν λοιπῶν ὀνομάτων τῶν προταθέντων (Πολ. Δικ. 367). — Ἄλλ' ἐπαγομένου ὅρκου εἰς ἐταιρίαν ἐμπορικὴν καὶ βιομηχανικὴν, ὁμνύουσι πάντα τὰ μέλη αὐτῆς, πλὴν ἔὰν οἱ ἐταῖροι ἐπέτρεψαν εἰς ἕνα ἢ εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν ἢ καὶ εἰς ἕτερον τρίτον τὴν διοίκησιν τῶν ἐταιρικῶν ἐν γένει ὑποθέσεων ἢ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως, ἐξ ἧς ἡ δίκη, ὅτε οὗτοι μόνοι ὑποχρεοῦνται νὰ ὁμόσωσι. (Πολ. Δικ. 371).

77. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρον 363, ὁσάκις ὁ εἰς ὃν ἐπήχθη ἢ ἀντεπήχθη ὁ ὅρκος, ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος, δὲν δύναται νὰ ὁμόσῃ ὅτι γινώσκει αὐτὸς οὗτος τὸ πρᾶγμα, ὀφείλει νὰ ὁμόσῃ ὑπὸ τὸν τύπον ὅρκου περὶ τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν, δηλονότι ὅτι, καίπερ πειραθείς νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ λόγον ἵνα πεισθῇ (ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις ἵνα ἀμφιβάλλῃ) ὅτι κτλ. Ὅθεν καὶ ὁ κληρονόμος, ὁσάκις δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γινῶσιν (Α. Π. 25 τοῦ 42, 105 τοῦ 51), ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὁσάκις ὁ κληρονόμος συνεχίζει δίκην ἐπ' ὀνόματι τοῦ κληρονομηθέντος, οὐ περὶ πράξεως πρόκειται, διότι οὗτος δὲν δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ ἄγνοίαν τῶν ἰδίων ἰσχυρισμῶν κατὰ τὴν Α. Π. 157 τοῦ 90. Ἐπίσης ὀφείλει νὰ ὁμόσῃ ὡς ἀνωτέρω περὶ πράξεως οὐχὶ ἰδίας αὐτοῦ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ δημοσίου, ἅτε μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γινῶσιν (Α. Π. 204 τοῦ 54, 145 τοῦ 69, 185 τοῦ 74, 257 τοῦ 78).

78. Ὁ ὅρκος δίδεται διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων. «Ὁμνύω, εἰδὼς κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινὰς, ὅτι κτλ.» Καὶ ὑπὸ μὲν τῶν πρεσβευόντων τὸ Χριστιανικὸν δόγμα δίδεται διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ ὁμνούντος ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, (ἐξαίρουνται δὲ μόνον οἱ κληρικοὶ τῆς τε Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Δυτικῆς ἢ Καθολικῆς, ὅτινες διαβεβαιοῦσιν ἀπλῶς ἐπὶ τῇ ἱερwsύνῃ αὐτῶν)· ὑπὸ δὲ τῶν πρεσβευόντων ἕτερον θρήσκευμα κατὰ τὸν εἰς αὐτὸ εἰθισμένον τύπον τοῦ ὅρκου ἢ τῆς διαβεβαιώσεως (Πολ. Δικ. 373). Οὕτως οἱ Ἰουδαῖοι ὀρκίζονται κεκαλυμμένην ἔχοντες τὴν κεφαλὴν καὶ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν κρατοῦντες τὴν ἱερὰν Γραφὴν, οἱ δὲ Μωαμεθανοὶ ὀρκίζονται προφέροντες τὰς λέξεις «βαλλαχί, μπιλλαχί, ταλλαχί, μπουγιούν ντουινά, γιάριν άχρέτ». (Οὐδαμῶς δ' ἀναγκαῖον νὰ ἄπτωνται τοῦ Κορανίου, ἅτε μὴ ἐπικρατοῦσης τοιαύτης συνθηκῆς παρ' αὐτοῖς κατὰ τὴν Α. Π. 193 τοῦ 71).

79. Ἐὰν οἱ διαδίκαι ὥσι παρόντες ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν ἐπαγωγὴν τοῦ ὅρκου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προηγήται τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου ἀπόφασις ὀρίζουσα τὸ περὶ οὗ ὁ ὅρκος πρᾶγμα, ἀλλ' ὁ εἰς ὃν ἐπήχθη ὁ ὅρκος διαδίκος ὑποχρεοῦται εἰς ταχίστην δῆλωσιν περὶ παραδοχῆς ἢ ἀντεπαγωγῆς τοῦ ὅρκου καὶ δόσιν αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 376 ἐν συνδ. καὶ πρὸς τὸ ἀρθ. 306. Α. Π. 154 τοῦ 74). Ἀλλως δεόν νὰ ἐκδοθῇ παρεμπίπτουσα ἀπόφασις προσδιορίζουσα τὸ θέμα τοῦ ὅρκου καὶ τὴν προθεσίαν τῆς περὶ ὅρκου δηλώσεως κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα (Πολ. Δικ. 374).—Δίδεται δὲ συνήθως ὁ ὅρκος ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου. Ἀλλ' ἂν ὁ ὁμόσων κατοικῇ μακρὰν ἢ ἄλλως κωλύηται ἀποδεδειγμένως νὰ προσέλθῃ εἰς αὐτὸ, δύναται νὰ ἐπιτραπῇ εἰς ἄλλο δικαστήριον ἢ δικαστὴν νὰ λάβῃ τὸν ὅρκον, ἔτι δὲ καὶ εἰς πρόξενον, ἐὰν ὁ ὁμόσων διαμνῇ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος⁽¹⁾. Ὑποχρεωτικῶς δὲ ἡ ἄδεια τῆς ἐνώπιον ἄλλου δικαστηρίου ἢ δικαστοῦ δόσεως τοῦ ὅρκου χορηγεῖται, ὡσάκις πρόκειται νὰ ὀρκισθῇ βασιλόπαις ἢ ἀρχιερεῦς, ἅτε τῆς ὀρκίσεως τούτων τελουμένης ἐν τῇ οἰκίᾳ

(1) Ὁρθῶς εἶπεν ἄλλοτε ὁ Ἀρειος Πάγος (ἀποφ. 231 τοῦ 54) ὅτι, ἐάν ἡ ἀπόφασις ὀρίζῃ ὡς τόπον ὀρκοδοσίας τὸ προξενικὸν κατὰστημα, δὲν δύναται ὁ πρόξενος, ὡς εἰσηγητὴς ἐνεργῶν, νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ὀρκισιν τοῦ διαδίκου εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ· ὅθεν ἡ πράξις αὐτοῦ περὶ τῆς ἀνάγκης νὰ δοθῇ ὁ ὅρκος κατ' οἶκον, γενομένη καθ' ὑπέρβασιν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ, εἶναι ὡς μὴ οὐσα.

αὐτῶν, ἡ ὑπουργός, στρατάρχης, εἰσαγγελεὺς, νομάρχης, πρέσβυς. Οὗτοι προσέρχονται μὲν πρὸς ὅρκισιν εἰς τὸ δικαστήριον, ἀλλ' εἰς τὸ δικαστήριον τῆς ἰδίας αὐτῶν διαμονῆς (Πολ. Δικ. 377 ἐν συνδ. πρὸς 319 καὶ 320). Ὁ δὲ ὑπουργός τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ δημοσίου ὀρκίζεται δυνάμει τοῦ νόμου ϞΙΣ' τῆς 10 Μαρτίου 1881 ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπ. τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἐνώπιον εἰσηγητοῦ διοριζομένου ἐκ τῶν δικαστῶν ἢ παρέδρων τοῦ Πρωτοδ. Ἀθηνῶν, παρόντος καὶ τοῦ γραμματέως. Ὁρίζεται δὲ ἡ πρὸς ὀρκοδοσία ἡμέρα μετὰ χρονικὸν διάστημα δέκα τοῦλάχιστον ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς δηλώσεως, ἐπίσης δὲ ἡ πρὸς δήλωσιν προθεσμία δὲν δύναται νὰ ᾔῃ ἐλάσσων τῶν 25 ἡμερῶν. Διὰ τῆς κοινοποιουμένης δηλώσεως ὁ Ὑπ. τῶν Οἰκονομικῶν ὀρίζει τὸ χρονικὸν σημεῖον, ὃ δὲν δύναται νὰ περιλαμβάνῃ διάρκειαν μείζονα τῆς ἡμισέας ὥρας, οὐ ἐντὸς δοθῆσεται ὁ ὅρκος, γνωστοποιεῖται δὲ τοῦτο καὶ τῷ Εἰσηγητῇ. Περὶ δὲ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου συντάσσει οὗτος ἔκθεσιν, ἐν ᾗ καταχωρίζει καὶ τὰς τυχόν κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας ἀντιρρήσεις.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνωτέρω (δηλονότι καὶ τῶν μὴ ἐξεταζομένων ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἀλλ' ἐνώπιον ἄλλου δικαστηρίου ἢ Εἰσηγητοῦ) δικαιούνται νὰ παρίστανται ἐν τῷ τόπῳ τῆς ὀρκοδοσίας κατὰ τὴν ὥραν αὐτῆς πάντες οἱ διάδικοι, οὔτινες καὶ πρέπει νὰ κλητεύωνται ἐπὶ τούτῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τοῦ ὅρκου (Πολ. Δικ. 377). Σημειωτέον δὲ, ὅτι ὑποχρεοῦνται μὲν οἱ διάδικοι, ὁσάκις ἀμφότεροι παρίστανται ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως, εἰς ταχίστην δήλωσιν, ἀντεπαγωγὴν καὶ δόσιν τοῦ ὅρκου, μεθ' ὃ μεταβαίνει παρ' αὐτὰ τὸ δικαστήριον εἰς τὴν συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν (Πολ. Δικ. 376)· ἀλλ' ὁσάκις παρῆλθεν ἡ πρὸς ὀρκοδοσίαν ταχθεῖσα προθεσμία ἄνευ δόσεως αὐτοῦ καὶ πρόκειται νὰ συζητηθῶσιν ἐν ἑτέρᾳ συνεδριάσει τὰ ἐπακολουθήματα τῆς μὴ δόσεως τοῦ ὅρκου ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν, δεόν νὰ κοινοποιηθῇ ἐγκαιρῶς ἡ ἡμέρα τῆς περὶ τούτου συζητήσεως ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος εἰς τὸν ἕτερον τῶν διαδίκων διὰ κλήσεως ἢ διὰ τῆς ἐν τῷ πινακίῳ ἐγγραφῆς τῆς ὑποθέσεως (Πολ. Δικ. 576 καὶ 572 ἐν συνδ. πρὸς Ὁργ. 266. Α. Π. 139 τοῦ 62).

80. Περὶ δὲ τοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἐπιβλλομένου ὅρκου (ἐν καὶ ἐκαλέσαμεν ἀναγκαῖον ἢ ἐπιβλητόν) ῥητέον ὅτι ὁ δικαστὴς τότε μόνον δύναται κατ' ἀίτησιν ἐνὸς τῶν διαδίκων ἢ καὶ ἐξ ἐπαγ-

γέλματος νὰ ἐπιβάλλῃ τοιοῦτον ὄρκον εἰς διάδικον, ὁσάκις ἡ ἀγωγὴ ἢ ἡ ἔνστασις δὲν εἶναι μὲν ἐντελῶς ἀποδεδειγμένη, δὲν στερεῖται δι' πάσης ἀποδείξεως. Καὶ ἀναπληρωτικὸς μὲν ὄρκος ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἀποδεικνύοντα, ὁσάκις διὰ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων καθίστανται σφόδρα πιθανοὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ αὐτοῦ· ἀπαλλακτικὸς δὲ ὄρκος εἰς τὸν ἀντίδικον τοῦ ἀποδεικνύοντος, ὁσάκις τὰν ἀπάλιν ἀσθενὲς μόνον τεκμήριον προέκυψε περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀποδεικνύοντος ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων (Πολ. Δικ. 379). Σημειωτέον ὅτι εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς μεζονος ἢ ἐλάσσονος πιθανότητος τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀποδεικνύοντος προσήκον νὰ ἔχῃ ὁ δικαστὴς ὁδηγὸν καὶ τὴν μεζονα ἢ ἐλάσσονα προσωπικὴν ἀξιολογίαν τοῦ διαδίκου καὶ τὴν κρείττονα ἢ μὴ κρείττονα τοῦ πράγματος γινώσιν (Πολ. Δικ. 380). Ὁ ὄρκος δὲ οὗτος δὲν δύναται νὰ ἀντεπαχθῇ εἰς τὸν ἀντίδικον, ὥτε ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ οὐχὶ τοῦ διαδίκου προσδιορίζομενος. Ἀλλ' ἡ ἀποποίησης, μὴ δῆλωσις ἢ μὴ δόσις τοῦ ἀπαξ δεκτοῦ γενομένου ὄρκου ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τεταγμένης προθεσμίας ἐπιφέρει καὶ ἐν τῷ ὄρκῳ τούτῳ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι θεωρεῖται ὡς ὁμολογημένον ἐκεῖνο, οὗ τὸ ἐναντίον προέκειτο νὰ βεβαιωθῇ διὰ τοῦ ὄρκου (Πολ. Δικ. 381). Ἐξ ἐναντίας ἡ δόσις τοῦ ὄρκου ἐπιφέρει τὸ ἀποτέλεσμα νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποδεδειγμένον ἐντελῶς ὅ,τι βεβαιοῦται διὰ τοῦ ὄρκου· ὅθεν, ἐὰν μὲν ὁ δοθεὶς ὄρκος ἦναι ἀναπληρωτικὸς, θεωροῦνται κατὰ πάντα ἀποδεδειγμένοι οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀποδεικνύοντος, ἐὰν δὲ ὁ ὄρκος ἦναι ἀπαλλακτικὸς, θεωροῦνται ὁλοσχερῶς ἀναπύδευτοι οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀποδεικνύοντος (Πολ. Δικ. 382). Σημειωτέον δὲ ὅτι, ἀνεξελέγκτου οὔσης τῆς περὶ ἐπιβολῆς ὄρκου ἀναπληρωτικοῦ ἢ ἀπαλλακτικοῦ κρίσεως τοῦ δικαστ. τῆς οὐσίας, δὲν χωρεῖ ἐπὶ τοιοῦτῳ λόγῳ ἀναίρεσις τῆς ἀποφ. αὐτοῦ. (Α. Π. 12 τοῦ 50, 69 τοῦ 73, 212 τοῦ 75).

81. Ἀλλὰ πλὴν τοῦ ὄρκου τούτου καὶ ἕτερον ὄρκον δικαιοῦται καὶ ὀφείλει νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ δικαστήριον, τὸν περὶ μεγέθους καὶ ἐκτιμῆσεως ἢ ἄλλως ἐκτιμητικὸν καλούμενον ὄρκον, ὁσάκις εἶναι μὲν ἀποδεδειγμένος κατὰ πάντα ὁ λόγος καὶ ἡ ὑπαρξὶς τῆς ἐπιδιωκομένης ἀπαιτήσεως ἢ τῆς παρανόμου ζημίας, ἀλλ' ἀδύνατος καθίσταται ἢ δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων ἐξακριβῶσις τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ μεγέθους τῆς ἀπαιτήσεως ἢ τῆς ζημίας (Πολ. Δικ. 383. Α. Π. 7 τοῦ 49, 322 τοῦ 61). Ὅθεν ἀνάγκη πρὸς ἔγκυρον ἐπιβολὴν ἐκτιμητικοῦ

ὄρκου νὰ βεβαιῶται τὸ ἀδύνατον τοῦτο (Α. Π. 172 τοῦ 53), ἡ πεποιθήσις δὲ τοῦ δικαστηρίου περὶ τοῦ ἀδυνάτου διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α. Π. 229 τοῦ 75). Δίδεται δὲ οὗτος εἰς τὸν ἔχοντα τὴν ἀπαιτήσιν ἢ ὑποστάντα τὴν ζημίαν, τασσομένου ἅμα ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ τοῦ υπερτάτου ὅρου τῆς τιμῆς (τῆς ἀπαιτήσεως ἢ τῆς ζημίας), ὃν ὁ ὀμνῶν δὲν δύναται νὰ υπερβῇ (Πολ. Δικ. 383).

82. Σημειωτέον ἤδη ὅτι ἡ ὅρκισιν ἐπιβάλλουσα ἀπόφασις καθίσταται ὀριστικὴ μόνον ἀπὸ τῆς μετὰ τὴν ὀρκοδοσίαν κοινοποιήσεως αὐτῆς μετὰ τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὀρκοληψίας. "Ὅθεν ἔκτοτε λογίζεται ἀρχομένη ἡ προθεσμία τῶν ἐνδίκων μέσων (Α. Π. 135 καὶ 325 τοῦ 74, 172 τοῦ 76 κτλ.). Ἀδιάφορον δὲ ἂν ὁ καθ' οὗ ὁ ὅρκος παρέστη κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν (Α. Π. 135 τοῦ 74) ἢ ἂν εἶχε κοινοποιηθῇ πρὸ τοῦ ὅρκου ἡ ἀπόφασις, ἅτε τῆς κοινοποιήσεως ταύτης σκοπούσης τὴν ἔναρξιν τῆς πρὸς ὀρκοδοσίαν προθεσμίας (Α. Π. 325 τοῦ 74). Θεωρεῖται δὲ πάλιν ὀριστικὴ αὕτη μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, ὡσάκεις περιέχει διατάξεις ὀριστικὰς, ὀρίζει δηλονότι τὰ ἐπακολουθήματα τοῦ ὅρκου (Α. Π. 12 καὶ 74 τοῦ 75, 27 τοῦ 76, 108 τοῦ 80, 226 τοῦ 85, 4 τοῦ 87), πλὴν ἐὰν τὸ δικαστήριον ἐπέτρεψε, γενομένων ἀντιρρήσεων κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας, νὰ δοθῇ ὁ ὅρκος τυχαίως, δηλαδὴ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ κρίνῃ εἴτα αὐτὸ (τὸ δικαστήριον) τὰς ἀντιρρήσεις καὶ δώσῃ ἢ μὴ κύρος εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ εἰς τὴν ὀρκοδοσίαν (Α. Π. 232 καὶ 289 τοῦ 81, 1 τοῦ 82, 26 τοῦ 86 κτλ.). Ἄλλως (ὡσάκεις δηλονότι δὲν ὀρίζονται τὰ ἐπακολουθήματα τοῦ ὅρκου) θεωρεῖται παρεμπίπτουσα καὶ ἐπομένως δύναται νὰ ἀνακληθῇ καὶ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου. (Α. Π. 293 τοῦ 57, 200 τοῦ 68, 279 τοῦ 84, 13 τοῦ 85. Ἀντίθετοι ἐσφαλμένοι ἀποφάσεις Α. Π. 6 καὶ 80 τοῦ 77, 320 τοῦ 79, 97 τοῦ 87). Ἀλλὰ πρόδηλον ὅτι τοιαύτη ἀνάκλησις δύναται νὰ λάβῃ χώραν μόνον ὡσάκεις ὁ δοθείς ὅρκος ἦν ὅρκος ἀναγκάσιος, δηλονότι ἀναπληρωτικὸς ἢ ἀπαλλακτικὸς, ἢ εἶχεν ἐπαχθῇ ἐπιβοηθητικῶς, οὐχὶ δὲ ὡσάκεις εἶχεν ἐπαχθῇ ὀριστικῶς, διότι μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ ὅρκου ὁ εἰς ὃν ἐπήχθη οὗτος ἐκτῆσατο τὸ δικαίωμα νὰ δώσῃ τὸν ὅρκον καὶ νὰ ἐξαρτήσῃ ἐντεῦθεν τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς.

Η'. "Εγγράφα.

83. Δύναμις αποδεικτική τῶν ἐγγράφων.—84. Τύπος τῶν ἐγγράφων. — 85. "Εγγράφα ἀσύρραπτα, ἐγγράφα ἐσχισμένα ἢ διαγεγραμμένα, ἐγγράφα μεταβεβλημένα, ἐγγράφα ἀπολωλότα ἢ ἄχρηστα. — 86. "Εγγράφα καθυποβάλλονται ὁλοκλήρως.—87. "Εγγράφον ἀναφέρων καὶ ἀναφερόμενον. —88. Δημόσια ἐγγράφα. — 89. Ἰδιωτικά ἐγγράφα καὶ τὰ πρὸς αὐτὰ ἐξομοιούμενα.—90. Πρωτότυπα καὶ ἀντίγραφα. —91. Ἐπίδειξις τῶν ἐγγράφων.—92. Διαδικασία ἐπὶ ἀμφισβητήσεως τῆς γνησιότητος τῶν ἐγγράφων.

83. Ὅπως θεωρηθῶσι τὰ ἐγγράφα ἔχοντα ἀποδεικτικὴν δύναμιν, ἀπαιτεῖται 1) νὰ ὦσι συντεταγμένα κατὰ τοὺς νομίμους τύπους· ὅθεν τοῦ νόμου ὀρίζοντος ὅτι ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς ἐγγράφοις τίθεται ὁλόκληρος ἡ ὑπογραφή δι' ἄλφαβητικῶν στοιχείων, τὸ φέρον μονογραφὴν ἐγγράφον στερεῖται ἀποδεικτικῆς ἰσχύος, ὡς μὴ τηρηθεῖσιν τῶν νομίμων διατυπώσεων, 2) τὰ παρέχοντα τὸ κύρος τῆς ἀληθείας εἰς αὐτὰ, ἰδίως δὲ ἡ ὑπογραφή ἢ ἡ σφραγίς, νὰ ὦσιν ἐπιτεθειμένα εἰς ἕκαστον φύλλον ἢ ἄλλως τὰ φύλλα ὅλα νὰ ὦσιν ἠνωμένα διὰ κλωστής, ἡσφαλισμένης διὰ τῆς πρὸς κύρωσιν αὐτῶν ἐπιτεθειμένης σφραγίδος, 3) νὰ μὴ ὦσιν ἐσχισμένα, διατετμημένα, διὰ διαγραφῆς, ξέσεως, ἐξαλείψεως ἢ κατ' ἄλλον τρόπον οὐσιωδῶς μεταβεβλημένα, 4) νὰ ὦσιν εὐανάγνωστα (Πολ. Δικ. 385).

84. Κανονίζεται δὲ ὁ τύπος τοῦ ἐγγράφου κατὰ τοὺς ἰσχύοντας ἐν ᾧ τόπῳ καὶ χρόνῳ ἐξεδόθη τὸ ἐγγράφον νόμους (Πολ. Δικ. 386. Ν. 114 § 1 Πανδ. de reg. juris): Ὅθεν, ἐὰν τὸ ἐγγράφον ᾖ τυπικῶς ἄκυρον κατὰ τὸν νόμον τὸν ἰσχύοντα καθ' ἣν ἡμέραν συνετάχθη, δὲν δύναται νὰ καταστῇ ἔγκυρον εἰσαγομένου νεωτέρου νόμου μὴ ἀξιοῦντος τοὺς τύπους, ὧν ἕνεκα τὸ ἐγγράφον ᾖ ἄκυρον κατὰ τὸν παλαιότερον νόμον (Merlin rep. ἐν λ. effet rétroactif τμῆμα 3 § 3). Προβαλλομένης δὲ ἀμφισβητήσεως, ἐὰν ὁ τύπος ἐγγράφου τινὸς ᾖ ἰσχύων νόμιμος τύπος ἐν τῷ χρόνῳ καὶ τῷ τόπῳ τῆς ἐκδόσεως, ὁ προσάγων τὸ ἐγγράφον ὀφείλει νὰποδείξη τὴν κατὰ τοῦτον σύνταξιν αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 386) Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην ὁ κανὼν, καθ' ὃν ὁ τύπος τοῦ ἐγγράφου κανονίζεται κατὰ τὸν τόπον, ἐνδὲ

ἔξεδόθη, (ὅθεν λογίζεται τήρηθεις προσηκόντως, ἐὰν συνάδῃ πρὸς τὸν νόμον τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἔξεδόθη, διαγραφομένου ἄλλου τύπου ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ νόμου), δὲν ἐφαρμόζεται, ὡς αἰεὶ αἰ ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ νόμου διατυπώσεις φέρουσι τὴν ιδιότητα ἐπιτακτικῶν διατάξεων ἕνεκα λόγων δημοσίας τάξεως, οἳ δύνανται νὰ θεωρηθῶσι καὶ οἱ οἰκονομικοί. "Ὅθεν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἔγκυρος ἐν Ἑλλάδι ἡ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου μεταβίβασις ἀκινήτων κειμένων ἐν Ἑλλάδι, διότι ὁ περὶ χαρτοσήμου νόμος ῥητῶς ἀπαίτεῖ εἰς τοῦτο τὴν κατάρτισιν συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου. Ἐπίσης δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἔγκυρος ὁ δι' ἀπλοῦ συμβολαίου τελεσθεὶς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γάμος μεταξὺ ἡμεδαπῶν, διότι ὁ ἡμέτερος νόμος κηρύσσει ἄκυρον τὸν ἀνευ ἱεροτελεστίας τελούμενον γάμον. Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι ὁ κανὼν οὗτος, κηρύσσων ἔγκυρα τὰ ἐν ἀλλοδαπῇ χώρα καταρτισθέντα ὑπὸ ἡμεδαπῶν κατὰ τοὺς ἐν αὐτῇ νόμους ἔγγραφα, (παρέχων δηλονότι τὸ δικαίωμα τοῖς ἡμεδαποῖς νὰ υποβάλλωσι τὰς πράξεις αὐτῶν εἰς τοὺς τύπους τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ νόμων), δὲν στρεφὶ ἀποδεικτικῆς δυνάμεως τὰ κατὰ τοὺς ἡμεδαποὺς νόμους καταρτισθέντα ἔγγραφα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Τοῦτο ῥητῶς καθιεροῖ ὁ ἀστικός ἡμῶν νόμος τῆς 26 Ὀκτ. 1856 (ἄρθρ. 7).

85. Προσθετέον ὅτι, ἐὰν ἐγγράφου τινὸς φύλλα μὴ συνδεδεμένα καθυποβληθῶσιν ὡς ἀπαρτίζοντα ἐν ὅλῳ ἔγγραφον, δικαιούται ὁ καθ' οὗ ἡ ἀπόδειξις νὰ ἀπορρίψῃ πάντα τὰ μὴ υπογεγραμμένα φύλλα (Πολ. Δικ. 387). Ἐγγραφα δὲ σχισθέντα, διατμηθέντα ἢ διαγραφέντα οὐχὶ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐν τῇ μέλλοντι ἀκυρότητος αὐτῶν, ἀλλὰ τυχαίως ἐκ πλάνης, δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς ἀπόδειξιν μόνον ἐὰν δύναται τὸ γεγονός τοῦτο νὰ ποδειχθῇ ἐξ ὁλοκλήρου (Πολ. Δικ. 388). Ἐὰν δ' ἐπέλθωσι μεταβολαὶ εἰς τὸ ἔγγραφο, ὀφείλει ὁ προσάγων αὐτὸ εἰς ἀπόδειξιν νὰ ποδείξῃ, ὅτι ἐπήνεγκε τὰς μεταβολὰς ταύτας ὁ ἐκδὼς τὸ ἔγγραφο ἢ ὁ καθ' οὗ πρόκειται νὰ χρησιμεύσῃ αὐτὸ ἢ ὁ εἰς ὃν μετεβιβάσθη τὸ δικαίωμα ἢ ἄλλως ὅτι ἐγένοντο αὐταὶ τῇ συναινέσει αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 389). Ἐὰν δ' ἀπολεσθῇ ἢ ἐκ τοῦ χρόνου ἢ ἄλλης τυχαίας αἰτίας καταστῇ δυσανάγνωστον, ἢ ἄλλως ἄχρηστον, ὁ ἀποδεικνύων ὀφείλει κατὰ τὴν χρεῖαν νὰ ποδείξῃ ἢ ὅτι ὑπῆρχεν ἰσχυρὸν νόμιμον ἔγγραφο, τυχαίως ἀπολεσθὲν ἢ καταστὰν ἄχρηστον, ἢ νὰ ποδείξῃ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἢ νὰ ποδείξῃ συναμφοτέρα

διὰ παντός ἀποδεικτικῷ μέσῳ, καὶ ὁσάκις ῥητῶς ὁ νόμος ἀπαιτεῖ τὴν προσαγωγὴν ἐγγράφου (Πολ. Δικ. 390).

86. Καθυποβάλλεται δὲ τὸ πρὸς ἀπόδειξιν ἐγγραφοῦ ὁλοκλήρως κατὰ πᾶν τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ καὶ οὐχὶ μόνον ἐν περιλήψει, ἵνα παρατηρηθῇ καὶ ἀναγνωρισθῇ ἡ γνησιότης αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 391). Ἐὰν δὲ πρόκειται νὰ διεξαχθῇ ἡ ἀπόδειξις διὰ μερικῶν τεμαχίων, ἐξηγμένων ἐκ τινὸς βιβλίου ἢ ἄλλου ἐκτεταμένου ἐγγράφου, περιλαμβάνοντος πλείονα ἀντικείμενα, οὐδεμίαν ἔχοντα συνάφειαν πρὸς τὴν δίκην, δεόν νὰ καθυποβληθῇ ἐξ αὐτοῦ ὅ,τι ἔχει συνάφειαν πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς (Πολ. Δικ. 392).

87. Ἐὰν τὸ καθυποβληθὲν ἐγγραφοῦ ἀναφέρηται εἰς ἄλλο, συνυποβάλλεται καὶ τοῦτο, πλὴν ἐὰν τὸ προσαχθὲν ἐγγραφοῦ ἀντικατέστησιν τὸ εἰς ὃ ἀναφέρεται ἢ περιλαμβάνεται ἐν τῷ προσαχθέντι ἢ ὅλη αὐτοῦ οὐσιώδης ἔννοια (Πολ. Δικ. 393). Προδήλως δὲ προτιμᾶται τοῦ τελευταίου ἐγγράφου τὸ περιεχόμενον, ἐὰν τὸ προσαχθὲν ἐγγραφοῦ περιέχῃ ὁρισμοὺς διαφέροντας τῶν τοῦ ἀρχαιοτέρου ἐν αὐτῷ ἀναφερομένου ἐγγράφου (Πολ. Δικ. 394).

88. Διαιροῦνται τὰ ἐγγραφα εἰς δημόσια καὶ ἰδιωτικά. Καὶ δημόσια μὲν εἶναι τὰ συντασσόμενα κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου, δικαιοῦμένου νὰ συντάσῃ τοιαῦτα. (Πολ. Δικ. 398). Ὅθεν, ὅπως θεωρηθῇ ἐγγραφοῦ δημοσίου, ἀπαιτεῖται ὁ συντάσσων αὐτὸ νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα τῆς συντάξεως αὐτοῦ (δηλονότι νὰ διατελῇ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ νὰ ᾖ ἀρμόδιος κατὰ τε τὸν τρόπον καὶ ἀντικείμενον) καὶ νὰ συντάξῃ αὐτὸ κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις. Τοιαῦτα δὲ εἶναι 1) μὲν κυρίως αἱ συμβολαιογραφικαὶ πράξεις, αἱ ἐκθέσεις καὶ τὰ μαρτυρικὰ τῶν δικαστικῶν κλητῆρων, αἱ πράξεις τῶν ὑποθηκοφυλάκων, τὰ ληξιαρχικά ἐγγραφα, τὰ βιβλία τῶν μεταγραφῶν, τὰ φορολογικά βιβλία καὶ τὰ κτηματολόγια, ἀλλ' οὐχ ἥττον 2) πᾶν ἐγγραφοῦ ἐκδοθὲν ὑπὸ οἰκιστῆς δημοσίας ἀρχῆς ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων αὐτῆς. Οὕτω φέρ' εἰπεῖν δημοσίον ἐγγραφοῦ εἶναι τὸ ὑπὸ τοῦ Ὑπ. τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ δημοσίου συνταχθὲν πληρεξούσιον διὰ δίκας τοῦ δημοσίου (Α. Π. 74 τοῦ 88). ἐπίσης τὸ κατὰ διαταγὴν τοῦ Ὑπ. τῶν Οἰκον. ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ παρ' αὐτῷ διεκπεραιωτοῦ ἐγγράφου περὶ ἐνοικιάσεως τῶν προσόδων, ἅτε εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκον. ἀναγομένης ἐν γένει τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐθνικῆς περιουσίας κατὰ τὸ Διατ. τῆς 3 Ἀπρ. 1833

(Α. Π. 102 τοῦ 47)· δημόσιον ἔγγραφον εἶναι καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ὑγειονόμου ἐκδοθὲν ἔγγραφον περὶ τῆς μὴ ἀναχωρήσεως πλοίων ἐκ τῆς ἑδρας αὐτοῦ, ὅτε εἰς τὰ ὑγειονομικὰ καθήκοντα ἀναγομένης τῆς γνώσεως τῆς ἀναχωρήσεως τῶν πλοίων (Α. Π. 73 τοῦ 47). Οὐχ ἥττον δημόσια ἔγγραφα εἰσὶ καὶ τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἐγκυρίων ἀρχῶν κατὰ τοὺς νομίμους τύπους συντασσόμενα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων αὐτῶν (Α. Π. 37 τοῦ 50, 170 τοῦ 77). Ἄλλ' ἐξισοῦνται δυνάμει τοῦ νόμου πρὸς δημόσια ἔγγραφα καὶ τὰ ἐν δημοσίοις ἀρχείοις ἢ καταχωρίσεσι κατατεθειμένα ἰδιωτικὰ ἔγγραφα, ἂν ὧσι παλαιὰ καὶ ὑποστηρίζονται ὑπὸ ἄλλων σχετικῶν βοηθημάτων, ἔτι δὲ ἐν ἐλλείψει δημοσίων ἐγγράφων αἱ σημειώσεις τῶν γονέων περὶ γεννήσεως ἢ τοῦ θανάτου τῶν τέκνων αὐτῶν, ἂν ᾖναι ἀποδεδειγμένη ἢ γνησιότης αὐτῶν. (Ὁργ. Δικ. ἀρθ. 191, Νόμου περὶ ὑποθ. ἀρθ. 86, Ἀστ. νόμου ἀρθ. 39 καὶ 50, Νόμου περὶ μεταγραφῆς 5, Πολ. Δικ. 140, 875 καὶ 399).

Ῥητέον δὲ περὶ τῶν συμβολαιογραφικῶν πράξεων, ὅτι δεόν νὰ συντάσσωνται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ὑπὸ συμβολαιογράφου μὴ ἐνδιαφερομένου κατὰ νόμον καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ ἐτέρου συμβολαιογράφου ἢ δύο μαρτύρων δυνάμενων νὰ παρασπῶσιν ὡς τοιοῦτοι κατὰ νόμον. Καὶ ἐνδιαφερόμενος μὲν συμβολαιογράφος θεωρεῖται οὐ μόνον ὁ παριστάμενος αὐτὸς οὗτος ὡς συμβαλλόμενος ἥτοι ὁ περὶ ἰδίας ὑποθέσεως συντάσσων τὴν πράξιν ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ ὑποθέσεων κατ' εὐθείαν γραμμὴν συγγενῶν καὶ κηδεστῶν αὐτοῦ ἢ ἐκ πλαγίου μέχρι τρίτου βαθμοῦ συντάσσων πράξιν (Ὁργ. Δικ. ἀρθ. 177). Ἡ ἐνώπιον δὲ ἐνδιαφερομένου συμβολαιογράφου συνταχθεῖσα πράξις εἶναι ἀκυρὸς (Ὁργ. Δικ. ἀρθ. 180). Μάρτυρες δὲ δυνάμενοι νὰ παρασπῶσιν ὡς τοιοῦτοι εἶναι μόνον πολῖται Ἕλληνες, μὴ συνδεόμενοι διὰ συγγενείας ἢ κηδεστίας κατ' εὐθείαν μὲν ἐπ' ἀπειρον, ἐκ πλαγίου δὲ μέχρι τρίτου βαθμοῦ πρὸς τὸν συμβολαιογράφον ἢ τοὺς συμβαλλομένους, μὴ διατελοῦντες ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ οἴκου ἢ τοῦ γραφείου τοῦ συμβολαιογράφου καὶ γινώσκοντες γραφὴν (Ὁργ. Δικ. 179). Εἶναι δὲ ἀκυρὸς ἡ ἐνώπιον τῶν μὴ δυνάμενων νὰ παρασπῶσιν ὡς μάρτυρες συνταχθεῖσα πράξις (Ὁργ. Δικ. 180). Δεόν δὲ νὰ παριέχωνται αἱ συμβολαιογραφικαὶ πράξεις ἐπὶ ποινῇ ὡσαύτως ἀκυρότητος 1) τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τὴν ἑδραν αὐτοῦ. (Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν παρ' ἡμῖν νομολογίαν (Α. Π. 65 τοῦ 57, 75 τοῦ 76, 338

τοῦ 80) τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον πρέπει νὰ μνημονεύηται ἐν τε τῷ σώματι τοῦ ἐγγράφου καὶ κάτωθεν διὰ τῆς ὑπογραφῆς· ὅθεν δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ὑπογραφή), 2) τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν κατοικίαν τῶν συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων, (ἀλλὰ πρόδηλον ὅτι ἡ λέξις κατοικία δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ δι' ἄλλων ταῦτο-σῆμων λέξεων, ὡς ὀρθῶς ἀπεφάνητο καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ἀποφ. αὐτοῦ 165 τοῦ 47), 3) τὴν ἡμερομηνίαν, τὸν τόπον καὶ τὴν κατοικίαν, ἐνθα συντάσσεται ἡ πράξις (Ὁργ. ἀρθ. 181). Σημειωτέον ὅτι, μὴ ὀρίζοντος τοῦ νόμου τὸ μέρος τοῦ ἐγγράφου, ἐνθα δηλωτέα ἡ κατοικία, δύναται αὕτη νὰ σημειωθῇ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐγγράφου, ἀλλὰ δύναται νὰ σημειωθῇ καὶ μόνον ἐν τέλει. Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι, ὅταν οἱ τε συμβαλλόμενοι καὶ οἱ μάρτυρες κατοικῶσιν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, δύναται νὰ σημειωθῇ συγχρόνως ἡ κατοικία πάντων. Ὅθεν καὶ ὁ ἐξῆς τύπος ἱκανοποιεῖ πληρέστατα τὴν ἀξίωσιν τοῦ νόμου «Ἀνεγνώσθη εἰς ἐπήκοον τῶν συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων Π. Π. καὶ Γ. Γ. ἄνευ ἐπαγγέλματος, πολιτῶν Ἑλλήνων, κατοικῶν Ἀθηνῶν» (Α. Π. 80 τοῦ 60). Προσθετέον ἔτι ὅτι, ὅταν τὸ ὄνομα, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ κατοικία τῶν συμβαλλομένων ἦναι ἀγνώστα εἰς τὸν συμβολαιο-γράφον, ὑποχρεοῦται νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτων ὑπὸ δύο γνωστῶν εἰς αὐτὸν μαρτύρων, ὧν τὸ ὄνομα καὶ ἡ κατοικία μετὰ τῆς βεβαιώσεως αὐτῶν ταύτης· δεόν νὰ ἀναφέρονται ἐν τῇ πράξει (Ὁργ. Δικ. 182). Ὑπογράφονται δὲ αἱ συμβολαιογραφικαὶ πράξεις ἐπὶ ποινῇ ἀκυρό-τητος ὑπὸ πάντων τῶν συμβαλλομένων, τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ συμβολαιογράφου· ἂν δὲ οἱ μάρτυρες ἀρνῶνται νὰ ὑπογράψωσιν ἢ οἱ συμβαλλόμενοι ἀδυνατῶσιν ἐξ ἀμαθείας ἢ ἀρνῶνται νὰ ὑπογράψωσιν, προστίθεται ἐν τῷ τέλει ἡ περὶ τούτου ὁμολογία αὐτῶν.

Ὁ δὲ συμβολαιογράφος πλὴν τῆς ἐν τῷ τέλει ὑπογραφῆς ὀφείλει καὶ νὰ μονογραφή ἐκάστην σελίδα (Ὁργ. Δικ. ἀρθ. 185). Γράφονται δὲ αἱ συμβολαιογραφικαὶ πράξεις κατὰ συνέχειαν, εὐκρινῶς, ἄνευ πα-ρεισγραφῶν, συγκοπῶν, χασμάτων ἢ διαστημάτων, αἱ δὲ ἐν αὐτοῖς ἐνδιαλαμβανόμεναι ποσότητες, χρονολογίαι καὶ ἄλλοι οἰοιδήποτε ἀ-ριθμοὶ σημειοῦνται ὀλοκλήρως δι' ἀλφάβητικῶν στοιχείων. Αἱ τυχόν ὑπάρχουσαι ἐν αὐτοῖς παρεισγραφαὶ θεωροῦνται ὡς μὴ οὔσαι· ἂν δὲ αὐταὶ ἀφορῶσιν εἰς οὐσιώδη μέρη τοῦ συναλλαγματος ἢ τῆς θελήσεως τῶν συμβαλλομένων, πᾶσα ἡ συμβολαιογραφικὴ πράξις θεωρεῖται ὡς μὴ οὔσα (Ὁργ. Δικ. 186). Ἄν ὑπάρξῃ ἀνάγκη διαγραφῆς μιᾶς ἢ

πλειόνων λέξεων, δέον γὰ γίνηται αὕτη κατὰ τρόπον, ὥστε αἱ διαγραφόμεναι λέξεις νὰ καταφαίνωνται εὐκρινῶς, σημειοῦται δὲ προσέτι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐν τῷ περιθωρίῳ καὶ ἡ σημείωσις αὕτη βεβαιούται ῥητῶς διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαιογράφου, τῶν συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων. Τὰ δὲ ξέσματα ἢ διαγραφαὶ μὴ ἀναγνωσκόμεναι καθιστῶσιν ἄκυρον ὁλόκληρον τὴν πράξιν ('Οργ. Δικ. 187). Ἄν δ' ὑπάρξῃ ἀνάγκη προσθηκῶν, μεταβολῶν καὶ διορθώσεων, γίνονται αὗται ἐν τῷ περιθωρίῳ ἢ εἰς τὸ τέλος τῆς πράξεως· ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ βεβαιωθῶσι ῥητῶς διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαιογράφου, τῶν συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων. Θεωροῦνται δὲ ὡς μὴ οὔσαι αἱ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν στίχων μεταβολαὶ ἢ προσθῆκαι ('Οργ. Δικ. 188). Κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 5 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου ἐπιτρέπονται μόνον ἐν τῷ ἔξῳ περιθωρίῳ διαγραφαὶ καὶ διορθώσεις ἢ προσθῆκαι λέξεων παραλειμμένων. Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἐνώπιον τοῦ μὴ δικαιουμένου νὰ συντάσῃ συμβολαιογραφικὰς πράξεις ἢ μὴ κατὰ τὰς ἐκτεθείσας νομίμους διατυπώσεις συνταχθεῖσα συμβολαιογραφικὴ πράξις εἶναι ἄκυρος μόνον ὡς δημόσιον ἔγγραφον, ἀλλ' ἂν τυχὸν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν πάντων τῶν συμβαλλομένων, θεωρεῖται ὡς ἔγκυρον ἰδιωτικὸν ἔγγραφον. (Πολ. Δικ. 402, 'Οργ. Δικ. 190).

Τὰ δημόσια ἔγγραφα ἀποτελοῦσι πλήρη ἀπόδειξιν ὡς πρὸς πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα, ἅπερ ὁ συντάξας αὐτὰ δημόσιος ὑπάλληλος (συμβολαιογράφος, κλητὴρ, ὑποθηκοφύλαξ κτλ.) ἀναφέρει ὡς ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργηθέντα ἢ ἐνώπιον αὐτοῦ γενόμενα. Ἐπομένως ταῦτα ἔχουσι βεβαίαν χρονολογίαν καὶ κατὰ τῶν τρίτων, ἐν ᾗ τὰ ἰδιωτικὰ δὲν ἔχουσι τοιαύτην, πλὴν ἐὰν ἐπιθεωρηθῶσι καὶ ταῦτα συμβολαιογραφικῶς ἢ ἀποθάνῃ ὁ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ ἔγγράφῳ ὑπογεγραμμένος. Καὶ αἱ διὰ δημοσίου δὲ ἔγγράφου τελεσθεῖσαι νομικαὶ πράξεις ὑποχρεοῦσιν, ὡς καὶ αἱ δι' ἰδιωτικοῦ, πλὴν τῶν ἐνεργησάντων αὐτὰς προσώπων, καὶ τοὺς κληρονόμους καὶ λοιποὺς δικαιοδόχους αὐτῶν. (Πολ. Δικ. 400 καὶ 412). Τὰ δημόσια δὲ ἔγγραφα καὶ ἐκτελοῦνται, μέχρι οὗ ἀποδειχθῇ ἡ πλαστογραφία ἢ ἡ νόθευσις τοῦ ἔγγράφου ἢ ἡ μεταβολὴ τῆς συμφωνίας (¹) (Πολ. Δικ. 403). Ἄλλ' ἡ μεταβολὴ τῆς

(¹) Σημειωτέον ὅτι πλαστογραφία μὲν ὀνομάζεται ἡ ἐξ ἀρχῆς κατάρτισις πλαστοῦ ἔγγράφου, νόθευσις δὲ ἡ ἀλλοίωσις τοῦ ἐξ ἀρχῆς γνησίου ἔγγράφου. Καὶ προσήκον μὲν ἅμα τῇ καθυποβολῇ τῶν ἔγγράφων νὰ ἐξηγῶνται οἱ διαδι-

συμφωνίας δὲν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ ἢ δι' ἄλλου ἐγγράφου (ἀντεγγράφου), δι' ὅρκου ἢ διὰ δικαστικῆς ὁμολογίας (Πολ. Δικ. 404 ἐν συνδ. πρὸς 300 καὶ 303). Ἀλλὰ τὰντέγγραφα καὶ αἱ ἀντεπιστολαὶ ἢ καὶ ἄλλα μεταγενέστερα ἔγγραφα ὑποχρεοῦσι μόνον τοὺς συμβαλλομένους καὶ τοὺς δικαιოდόχους αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς τρίτους (Πολ. Δικ. 404). Ἐὰν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ προβληθῇ ἔνστασις κατὰ δημοσίου ἐγγράφου, ἀνάγκη νὰ δηλωθῶσιν ἐν ταύτῳ τὰ πρὸς ἀπόδειξιν μέσα, περὶ ὧν τοῦ παραδεκτοῦ γίνεται ἀμέσως συνοπτικὴ συζήτησις καὶ ἀπόφασις (Πολ. Δικ. 405).

89. Ἰδιωτικὰ δὲ ἔγγραφα εἶναι τὰ μὴ συντασσόμενα ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου, ἔχοντος τὴν ἀρμοδιότητα ταύτην, ἀλλ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ιδιώτου δι' ἑαυτὸν (Πολ. Δικ. 407). Ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς δ' ἐγγράφοις καταλέγει ὁ ἡμέτερος νόμος (Πολ. Δικ. 408) καὶ τὰ ἐξῆς: 1) βιβλία ἐμπορικὰ, συντασσόμενα ὑπ' ἐμπόρων, τραπεζιτῶν καὶ ἐργοστασιαρχῶν, δικαιουμένων νὰ μετέρχωνται τὸ ἐπιτήδευμα αὐτῶν, περὶ τῶν συναλλαγματῶν καὶ τῶν ὑποθέσεων αὐτῶν, 2) τὰ συναδευμένα διὰ συνταγῶν ἱατρικῶν βιβλία τῶν φαρμακοπωλῶν, τὰ βιβλία τῶν ἱατρῶν, τῶν μαιῶν καὶ τῶν ξενοδόχων, 3) τὰ εὐρετήρια καὶ ἡμερολόγια τῶν δικαστικῶν γραμματέων, δικηγόρων, συμβολαιογράφων, κλητῆρων καὶ κολλυβιστῶν. Πρὸς ἰδιωτικὰ δὲ ἔγγραφα ἐξομοιοῦνται καὶ 1) τὸ σύμβολον καὶ ἡ ἐγκοπίς, καθ' ὅσον εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι

καὶ περὶ τῆς γνησιότητος αὐτῶν καὶ εἰσάγωσι τὰς ἐνστάσεις αὐτῶν· ἀλλ' ἡ εἰς ὠρισμένον πρόσωπον ἀποδιδομένη πλαστογραφία ἢ νόθευσις δημοσίου ἐγγράφου δύναται νὰ γίνῃ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης· ἀλλ' αἰετοτε ἀναγκαῖον νὰ φανερωθῶσιν ἐν ταύτῳ καὶ τὰ πρὸς ἀπόδειξιν μέσα, περὶ ὧν τοῦ παραδεκτοῦ γίνεται ἀμέσως συνοπτικὴ συζήτησις καὶ ἀπόφασις. Δύναται δὲ νὰ προσβάλλῃ τις τὸ ἔγγραφον ὡς πλαστὸν ἢ νεοθευμένον, εἴτε καταγγέλλων τὸν πλαστογράφον πρὸς ποινικὴν αὐτοῦ τιμωρίαν, ὅποτε ἡ πλαστογραφία ἀποδιδομένη εἰς ὠρισμένον πρόσωπον ἀποτελεῖ τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς δίκης, ὁρεῖται δὲ τότε ὁ παθὼν νὰ εἰσαγάγῃ τὴν περὶ ἀποζημιώσεως πολιτικὴν αὐτοῦ ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, εἴτε ἐξαιτούμενος νὰ μὴ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὡς μέσον ἀποδείξεως, ὅποτε ἡ ἐπὶ πλαστογραφία προσβολὴ ἀποτελεῖ παρεμπύπτον ζήτημα, ἐξεταζόμενον κατὰ τὴν πολιτικὴν δίκην, καθ' ἣν τὸ ἔγγραφον προσάγεται ὡς μέσον ἀποδείξεως· συμβαίνει δὲ τοῦτο εἴτε ὡς ὅταν δὲν ἀποδίδεται εἰς ὠρισμένον πρόσωπον ἢ πλαστογραφία εἴτε ὡς ὅταν ὁ πρόσωπον, εἰς ὃ ἀποδίδεται, δὲν δύναται νὰ καταδιωχθῇ ὡς παραγραφείσης τῆς ἀξιοκρίνου πράξεως ἢ ὡς ἐπελθόντος τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

τὰ μέρη συνηλλάσσοντο τοιοῦτοτρόπως, καὶ ἐὰν ἀμφότερα τὰ ξύλα συμφωνῶσιν ἀλλήλοις, καὶ 2) τὰ ἰδιωτικὰ μνημεῖα, ἐὰν ἡγέρθησαν ὡς ταιαῦτα ῥητῇ ἢ σιωπηρᾷ συναίνεσει τοῦ ἀντιδίκου ἢ τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 408).

Ἵνα ἔχῃ κύρος οἰονδήποτε ἰδιωτικὸν ἔγγραφον ἀπαιτεῖται ὁλόγραφος⁽¹⁾ ἢ ὑπογραφή πάντων τῶν δι' αὐτοῦ ὑποχρεομένων, γεγραμμένη δι' ἀλφαριθμητικῶν στοιχείων⁽²⁾. Ἐν ἑλλείψει τῆς ὑπογραφῆς πλήρους, τὸ ἔγγραφον δὲν ἰσχύει οὔτε ὡς ἀρχὴ ἔγγραφου ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. 409). Ἀλλ' ἡ ἑλλείψις τῆς χρονολογίας ἢ τοῦ τόπου τῆς συντάξεως τοῦ ἔγγραφου δὲν καθίστησιν ἄκυρον τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, οὐ μόνον διότι δὲν ἀνακηρύττεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἀναγκαῖον στοιχεῖον τοῦ κύρους τῶν ἰδιωτικῶν ἔγγραφων, ἀλλὰ καὶ διότι οὐδεμίαν ἐπιρροὴν δύναται νὰ ἔχῃ μετὰ τῶν συμβαλλομένων ὁ χρόνος τῆς υποχρεώσεως, ὡσάντις ἡ ὑπαρξίς αὐτῆς εἶναι ἀναμφισβήτητος⁽³⁾. Ἵνα δὲ ἔχῃ κύρος ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, περιέχον ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν, οὐ μόνον ἀπαιτεῖται ὁλόγραφος ἢ ὑπογραφή τῶν ὑποχρεομένων, ἀλλὰ προσέτι 1) νὰ συνταχθῶσι τσαῦτα πρωτότυπα ἔγγραφα, ὅσοι συμβαλλόμενοι ὑπάρχουσιν ἔχοντες ἰδιαίτερον συμφέρον, διάφορον παρὰ τὸ τῶν λοιπῶν, καὶ 2) νὰ σημειωθῇ ἀκριβῶς ἐν ἐκάστῳ πρωτοτύπῳ ὁ

(1) Ἡ λέξις ὁλόγραφος ἀποκλείει μόνον τὴν μονογραφὴν, ἐξ ἧς δύναται νὰ προκύψῃ ἀμφισβολία περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ὑπογράφοντος. Ἡ τε Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Γαλλικὴ νομολογία ὁρθῶς παρεδέξαντο ὅτι ἰσχύει ἡ ὑπογραφή, ἐξ ἧς καταδήλως προκύπτει τίς ὁ ὑπογράφόμενος. Ὅθεν ἰσχύει ἡ ὑπογραφή, καθ' ἣν τὸ κύριον ὄνομα σημειοῦται διὰ τοῦ ἀρχικοῦ μόνον στοιχείου ἢ συγκόπτονται τὰ τελευταῖα γράμματα σχοινιστενοῦς ἐπωνύμου.

(2) Ὅθεν ἡ δι' ἄλλων σημείων ἢ γραμμάτων ὑπογραφή ἀπαγορεύεται ἢ συνθηματικὴ ὅμως ὑπογραφή, καὶ δι' ἀλφαριθμητικῶν στοιχείων γινόμενη, δὲν ἀπαγορεύεται καὶ ἐπομένως ἔχει πλήρη ἰσχύον μετὰ τῶν συμφωνησάντων, ἐὰν ἡ συμφωνία δύναται νὰ ποδισχθῇ νομίμως. — Σημειωτέον ὅτι, μὴ ἀξιοῦντος τοῦ νόμου νὰ γράφηται ἢ ὑπογράφηται τὸ ἔγγραφον διὰ μελάνης ἢ ἄλλου χρωματιστικοῦ ὑγροῦ, ἔπεται ὅτι ἔγκυρος εἶναι καὶ ἡ διὰ μολυβδοκονδύλου ὑπογραφή.

(3) Ἐξαίρεσιν ἀποτελοῦσιν δυνάμει ῥητῆς διατάξεως τοῦ νόμου αἱ μυστικαὶ καὶ ἰδιόγραφοι διαθήκαι (Ψηφ. περὶ διαθηκῶν ἀρθ. 21 καὶ 31), αἱ συναλλαγματικά, αἱ ὀπισθογραφῆσεις, τὰ εἰς διατηγὴν γραμμάτια καὶ τὰ ἀσφαλιστικά (Ἐμπ. Νόμου ἀρθ. 110, 139, 188, 332), ὧν ἡ ἑλλείψις τῆς χρονολογίας ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα.

ἀριθμὸς τῶν ἐκδοθέντων πρωτοτύπων (Πολ. Δικ. 410), οὐδ' ἐπιτρέπεται δὲ νὰ ἀποδειχθῇ ἄλλως ἢ ἐκδοσις τῶν πολλῶν πρωτοτύπων (Α. Π. 115 τοῦ 64, 226 τοῦ 71, 105 τοῦ 78). Δὲν δύναται δ' ἡ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς ἐλλείψεως τοῦ προσήκοντος ἀριθμοῦ πρωτοτύπων ἢ τῆς ἐλλείψεως τῆς σημειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκδοθέντων ἀντιτύπων ἀκυρότης νὰ προταθῇ ὑπὸ τοῦ συμβαλλομένου, ὅστις ἐξεπλήρωσε τὸ καθ' ἑαυτὸν τὴν ἐν τῷ ἐγγράφῳ περιεχομένην συμφωνίαν (Πολ. Δικ. 411). Σημειωτέον ἄλλως ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 155, 170, 202, 391 καὶ 582 τῆς Πολ. Δικονομίας προκύπτει ὅτι, καὶ ὅσῃς τὸ ἐγγράφον ὑποβάλλεται κατὰ νόμον εἰς τὸν διπλοῦν ἀριθμὸν κτλ., ἡ περὶ ἀκυρότητος τοῦ ἐγγράφου ἐνστάσις δέον ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ νὰ προταθῇ κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν μετὰ τὴν κατάθεσιν ἢ ἐγγείρισιν αὐτοῦ (Π. Α. 63 καὶ 80 τοῦ 47). — Ἀλλὰ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ τὸ διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς μνείας τοῦ προσήκοντος ἀριθμοῦ πρωτογράφων ἀντιτύπων ἄκυρον ἰδιωτικὸν ἐγγράφον ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως; Ἡ νομολογία ἀποκρίνεται ἀποφατικῶς. Ἀλλ' ὡς ὀρθῶς διετάθη ὁ μακαρίτης Ἀθ. Ῥοντήρης (διὰ διατριβῆς αὐτοῦ καταχωρισθεῖσης ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Γαλλικῆς νομολογίας τόμῳ α' σελ. 508), τοῦ νόμου μὴ διατάσσοντος νὰ μὴ ἰσχύῃ τοῦτο ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως (ἐν ᾧ, ὅσῃς θέλει νὰ μὴ ἰσχύῃ ἐγγράφον τι οὐδ' ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, διατάσσει τοῦτο ῥητῶς, ὡς φέρ' εἰπεῖν ἐν τῷ ἀρθρ. 409), ἔπεται ὅτι ἰσχύει. Τοιαύτη δὲ καὶ ἡ γνώμη τοῦ Dalloz (Table alphabétique des vingt-deux années, ἐν λ. preuve testimoniale n° 65). Ἀλλ' ἡ διάταξις περὶ διπλοῦ ἀριθμοῦ δὲν ἐφαρμόζεται κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τῶν ἡμετέρων δικαστηρίων εἰς τὰ ἐμπορικὰ ἰδιωτικὰ ἐγγράφα, πλὴν τῶν περὶ συστάσεως ὁμορρυθμῶν ἢ ἑτερορρυθμῶν ἐταιριῶν. Τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἀρθροῦ 39 τοῦ ἐμπ. νόμου, καθ' ὃ τὰ περὶ συστάσεως τῶν ἐταιριῶν τούτων ἰδιωτικὰ ἐγγράφα ὑποβάλλονται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 1325 τοῦ ἀστικοῦ νόμου (ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὸ 410 τῆς ἡμετέρας Πολ. Δικονομίας), πρὸς τὸ ἀρθρ. 109, ὃ ὀρίζει ὅτι ἡ ἀγορὰ καὶ ἡ πώλησις ἀποδείκνυται καὶ δι' ἰδιωτικῶν ἐγγράφων οὐδαμῶς ὑποβάλλει αὐτὰ εἰς τὴν ἀνωτέρω υποχρέωσιν. Ἀποτελεῖ δὲ τὸ ἐγκυρον ἰδιωτικὸν ἐγγράφον πλήρη ἀπόδειξιν κατὰ τοῦ χρεώστου, τῶν κληρονόμων καὶ λοιπῶν δικαιοδόχων αὐτοῦ, ὅσῃς μόνον ἀνεγνωρίσθῃ ἢ

ἐν αὐτῷ ὑπογραφῇ ἢ θεωρήθῃ κατὰ νόμον ὡς ἀνεγνωρισμένον, ὡς μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ καθ' οὗ προσήχθη τὸ ἔγγραφο ἐν τῇ πρὸς ἀναγνώρισιν ἢ ἀρνησιν τοῦ ἔγγραφου προσδιορισθείσῃ συνεδριάσει (Πολ. Δικον. 412).

Ὡς πρὸς τοὺς τρίτους δὲ λαμβάνει τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφο βεβαίαν χρονολογίαν ⁽¹⁾ (οἷον ἔχουσι τὰ δημόσια) μόνον διὰ τῆς θεωρήσεως τοῦ συμβολαιογράφου, διὰ τοῦ θανάτου ἐνὸς τῶν συναλλαξαμένων μερῶν, ἢ διὰ δημοσίου ἔγγραφου, ἐν ᾧ ἀναφέρεται τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφο κατὰ τὴν οὐσιώδη αὐτοῦ ἔννοιαν (Πολ. Δικ. 413) ⁽²⁾. Τελεῖται δὲ ἡ θεωρήσις τοῦ συμβολαιογράφου διὰ τῆς λέξεως *εἰσθεωρήθη*, ἐπιτιθεμένης εἰς τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφο, τιθεμένης δὲ κάτωθεν τῆς προσηκούσης χρονολογίας, τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαιογράφου καὶ δύο μαρτύρων καὶ τῆς ἐπισήμου σφραγίδος τοῦ συμβολαιογραφείου. Ἀποτελεῖ δὲ ἀπόδειξιν καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐκδόντος αὐτὸ πᾶν μὲν ἰδιωτικὸν ἔγγραφο, ὡσάκις προσήγαγεν αὐτὸ ὁ ἀντίδικος ἢ τοῦλάχιστον μετεχειρίσθῃ αὐτὸς οὗτος, πάντοτε δὲ κατ' ἐξαίρεσιν 1) τὰ νομίμως κατηρτισμένα ἐμπορικὰ βιβλία, ἀποτελοῦντα μεταξὺ μὲν ἐμπόρων πλήρη ἀπόδειξιν περὶ τε τῆς ἀληθείας καὶ περὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀπαιτήσεων, κατὰ δὲ τῶν μὴ ἐμπόρων μόνον δι' ἓν ἔτος καὶ μίαν ἡμέραν περὶ τοῦ μεγέθους μόνον τῶν ἀπαιτήσεων, ὡσάκις ἡ ἐγχειρίσις τοῦ ἐμπορεύματος ἢ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑπηρεσίας εἶναι ἄλλως ἀποδεδειγμένη (Πολ. Δικ. 415, 417 καὶ 418), 2) τὰ νομίμως κα-

(1) Τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφο ἀναγνωρισθὲν ἀποδείκνυσι καὶ κατὰ τῶν τρίτων τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, ὅπως καὶ τὸ δημόσιον ἔγγραφο; ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν χρονολογίαν ἀποδείκνυσι δὲ καὶ τὴν χρονολογίαν μόνον ἐὰν λάβῃ βεβαίαν χρονολογίαν. Ἀλλὰ τίς ἐστὶ τρίτος; Περὶ τοῦτου μεγάλη ἀμφισβήτησις. Ὁ Ἄρειος Πάγος παρεδέξατο ὅτι ὁ εἰδικὸς διάδοχος τοῦ ἐκδότη τοῦ ἔγγραφου δὲν εἶναι τρίτος, ὅθεν καὶ ὡς πρὸς αὐτὸν τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφο ἔχει βεβαίαν χρονολογίαν, πλην ἐὰν προτείνηται συμπαιγνία, ἣν ὀφείλει ἀποδεῖξαι ὁ προτείνων.

(2) Ἀλλ' ὀρίζων ὁ νόμος πότε τὰ ἔγγραφα λαμβάνουσιν ἀναμφισβήτητον βεβαίαν χρονολογίαν, οἷαν καὶ τὰ δημόσια, προτίθεται νὰ ποικίλῃ τὴν διὰ τῶν ἄλλων νομίμων μέσων ἀπόδειξιν αὐτῆς; Τὸ ἐφ' ἡμῖν νομίζομεν ὅτι, μὴ ἀπαγορεύοντος τοῦ νόμου καὶ τὴν διὰ τῶν λοιπῶν ἀποδεικτικῶν μέσων ἀπόδειξιν αὐτῆς, θεωρητέα αὕτη ἐπιτρεπομένη, ὅταν μάλιστα προτείνωνται ὑπὸ τοῦ προσάγοντος τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφο ῥητὰ περιστατικά, ἐμφαίνοντα ἀδύνατον τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσαν χρονολογίαν.

τηρτισμένα βιβλία τῶν φαρμακοπωλῶν, τῶν μακίων καὶ ξενοδόχων καὶ τὰ εὐρετήρια καὶ ἡμερολόγια τῶν δικαστικῶν γραμματέων, δικηγόρων, συμβολαιογράφων, δικαστικῶν κλητῆρων καὶ κολλυθιστῶν, ἀποτελοῦντα καὶ ταῦτα δι' ἐν ἔτος καὶ μίαν ἡμέραν ἀπόδειξιν περὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀπαιτήσεων, ὁσάκις ἡ ἐγχείρισις τοῦ φαρμάκου, τῶν ἐδωδίων κτλ., ἢ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑπηρεσίας εἶναι ἄλλως ἀποδεδειγμένη (Πολ. Δικ. 419). Καταρτίζονται δὲ νομίμως πάντα τὰ εἰρημένα βιβλία, ἐὰν πρὸ μὲν τῆς χρήσεως αὐτῶν βιβλιοδετηθῶσι καὶ ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου προέδρου πρωτοδικῶν ἀριθμηθῶσι καὶ μονογραφηθῶσι κατὰ πᾶσαν σελίδα, ἐπὶ δὲ τοῦ τελευταίου φύλλου φέρωσι τὴν περὶ τούτου μαρτυρίαν, συναναφερομένου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν σελίδων καὶ παρατιθεμένης τῆς ἡμερομηνίας καὶ τῆς υπογραφῆς τοῦ προέδρου, ἐγγράφονται δὲ ἐν μὲν τοῖς ἐμπορικοῖς πᾶσαι αἱ εἰς τὰ ἐμπυρεύματα, τὰς συναλλαγματικὰς καὶ τὰ νομίσματα ἀναγόμεναι ὑποθέσεις καθ' ἐκάστην, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς αἱ εἰς τὰ ἐπαγγέλματα τῶν διατηρούντων τὰ βιβλία ταῦτα ἀναγόμεναι ὑποθέσεις, ἄνευ κενῶν διαστημάτων, ἄνευ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως φύλλων καὶ ἄνευ ὑπεργραφῶν ἢ παρεγγραφῶν, συντάσσονται δὲ ἐν τῇ ἐγχωρίῳ γλώσσῃ (Πολ. Δικον. 416). Σημειωτέον, ὅτι τὰ τῶν εἰρηνοδικιακῶν γραμματέων καὶ τῶν παρὰ τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ δικηγόρων εὐρετήρια καὶ ἡμερολόγια νομίμως καταρτίζονται μονογραφούμενα οὐχὶ ὑπὸ τοῦ τῶν Πρωτοδικῶν προέδρου, ἀλλὰ τοῦ ἁρμοδίου Εἰρηνοδίκου (Ὁργ. Δικ. 87).

90. Ῥητέον ἤδη ὅτι τὰ ἔγγραφα (δημόσια καὶ ἰδιωτικά) διακρίνονται εἰς *πρωτότυπα* καὶ *ἀντίγραφα*. Καὶ *πρωτότυπα* μὲν εἶναι οὐχὶ μόνον τὰ *πρῶτον κατ' ἐντελῇ* τύπον ἐκδεδομένα ἔγγραφα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ὅμοια πρὸς αὐτὸ ἔγγραφα, καθ' ὧν τὴν σύνταξιν ἐπανελήφθη ὑπὸ τῶν αὐτῶν κυρίων προσώπων ἢ πρώτη καταστατικὴ πράξις (Πολ. Δικ. 423). *Ἀντίγραφα* δὲ τὰ κατ' ἀπομίμησιν ὅμοια πρὸς τὸ πρωτότυπον, ὁσάκις δηλ. δὲν ἐπανελήφθη ἡ πρώτη καταστατικὴ πράξις. (Πολ. 424). Καλοῦνται δὲ τὰ ἀντίγραφα *ἀντιπεφωνημένα*, ὁσάκις, παρὰβληθέντων αὐτῶν πρὸς τὸ πρωτότυπον, ἐβεβαιώθη ἡ πρὸς ἀλλήλα συμφωνία ἀμφοτέρων ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου, δικαιομένου εἰς ταῦτα κατὰ νόμον, οἷον ὑπὸ δικηγόρου, δικαστικοῦ γραμματέως, συμβολαιογράφου κτλ. (Πολ. Δικ. 424 Ὁργ. Δικ. 127, 192, 151). Μὴ διακρίνοντας δὲ τοῦ νόμου μεταξὺ ἀντιγράφων ἐπικεκυρωμένων ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, παρ' ᾧ κατα-

τέθεται τὸ πρωτότυπον, καὶ ἀντιγράφων ἐπικεκυρωμένων ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ κατέχοντος ἀντίγραφον ἐπικεκυρωμένον ὑπὸ τοῦ ἔχοντος πρὸς τοῦτο ἀρμοδιότητα καὶ ἐξηγμένου ἐξ ἄλλων νομίμως ἐπικεκυρωμένων ἀντιγράφων, ἔπεται ὅτι ἀντίγραφον ἀντιπεφωνημένον θεωρητέον καὶ τὸ ὑπὸ δικηγόρου ἐπικεκυρωμένον ἀντίγραφον τοῦ παρ' αὐτῷ κατατεθειμένου καὶ ἐπικεκυρωμένου ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἀντιγράφου τῆς ὑπ' αὐτοῦ φυλασσόμενης ἀποφάσεως (Α. Π. 18 τοῦ 47, 18 τοῦ 65, 164 τοῦ 72, 9 τοῦ 82). Κατὰ τὴν ἀπόφασιν Ἀρείου Πάγου 268 τοῦ 73 καὶ αὐτὰ τὰ ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἐπικεκυρωμένα ἀντίγραφα τῶν εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἀπογράφων συμβολαίων ἢ ἀποφάσεων ἐξισοῦνται κατὰ τὸ κύρος πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ὑπαλλήλων ἐπικυρούμενα ἀντίγραφα τῶν παρ' αὐτοῖς ἐγγράφων, τοῦ νόμου 111 ἀπαγορεύοντος τὴν ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἐπικύρωσιν αὐτῶν. Ἀλλὰ προδήλως σφάλλεται, διότι οὐδεμίαν μὲν περιλαμβάνει ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τῆς ἐπικυρώσεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων, ἀλλ' ὅμως ἀντιπεφωνημένα μὲν ἀντίγραφα ἀποκλείει μόνον τὰ ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου παραβληθέντα πρὸς τὸ πρωτότυπον (Πολ. Δικ. 424), αὐτὰ δὲ καὶ μόνον ἐξισοῖ καὶ πρὸς πρωτότυπα, ὡς ὁψόμεθα κατωτέρω. (Συνέδουσιν ἀποφ. Ἀρείου Πάγου 84 τοῦ 78, 232 τοῦ 79, 400 καὶ 407 τοῦ 80, 224 τοῦ 88, 77 τοῦ 90).

Ἐξισοῦνται δὲ κατὰ τὴν δύναμιν πρὸς πρωτότυπα τὰ ἀντίγραφα 1) ὁσάκις τὰ συναλλαχθέντα μέρη ἀπεφάναντο αὐτὰ ὡς ἔχοντα ἀποδεικτικὴν ἰσχύν, εἴτε ρητῶς δηλώσαντα τοῦτο, εἴτε χρησάμενα αὐτοῖς πρὸς ἀπόδειξιν ὑπὲρ ἑαυτῶν, 2) ὁσάκις τεκῆτα, ἀποτελοῦντα πλήρη ἀντίγραφα ἢ ἀποσπάσματα τῶν παρὰ δημοσίοις ὑπαλλήλοις (συμβολαιογράφοις, δικηγόροις, δικαστικοῖς γραμματέυσιν κτλ.) γενομένων ἢ κατατεθειμένων πρωτοτύπων ἐγγράφων, συνετάχθησαν καὶ ἐπικυρώθησαν ὑπὸ τῶν δημοσίων τούτων ὑπαλλήλων (οἵτινες συνέταξαν ἢ ἔχουσι παρκατατεθειμένα παρ' ἑαυτοῖς τὰ πρωτότυπα), 3) ὁσάκις, ἐξετασθείσης καὶ βεβαιωθείσης τῆς τῶν πρωτοτύπων τελείας ἀκεραιότητος, κατ' αἵτησιν καὶ συμπαραληφθέντων τῶν ἐχόντων συμφέρον, συνετάχθησαν τὰ ἀντίγραφα ὑπὸ συμβολαιογράφου, δικηγόρου ἢ δικαστικοῦ γραμματέως, συμπαραβλήθησαν ἀκριβῶς πρὸς τὸ πρωτότυπον, εὐρέθησαν ἀπαράλλακτα καὶ ἐπικυρώθησαν ὑπ' αὐτῶν, βεβαιούντων ρητῶς πάντα ταῦτα, καὶ 4) ὁσάκις προέρχονται ἀσφαλῶς κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου (συμβολαιογράφου κτλ.) ἐξ ἀντιγράφων συντα-

χθέντων και επικυρωθέντων υπό δημοσίου υπαλλήλου ἐκ τῶν παρ' αὐτῷ γενομένων ἢ παρακατατεθειμένων πρωτοτύπων ἢ αναγνωρισθέντων ὡς ἐχόντων ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν ὑπὸ τῶν συναλλαξαμένων μερῶν (Πολ. Δικ. 426). Σημειωτέον ὅμως ὅτι καὶ τὰ ἀνωτέρω ἀντίγραφα (πλὴν ἐκείνων, ἃ αὐτὰ τὰ συναλλαξαμένα μέρη ἀπεφάναντο ὡς ἔχοντα ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν) τότε μόνον ἐξισοῦνται πρὸς πρωτότυπα, ὡς αἰεὶ ἡ ἀπωλέσθη τὸ πρωτότυπον καὶ ἀπεδείχθη κατ' ἄλλον τρόπον ἢ ὑπαρξίς αὐτοῦ ἢ τὸ πρωτότυπον ἐξηφανίσθη ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ διεξάγεται ἡ ἀπόδειξις ἢ ὁ διεξάγων τὴν ἀπόδειξιν ἠρνήθη νὰ προσαγάγῃ τὸ πρωτότυπον, καίπερ ὦν εἰς τοῦτο ὑπόχρεως, ἢ τὸ μὲν πρωτότυπον λείπει ἐντελῶς, τὰ δὲ ἀντίγραφα εἶναι μὲν ἀρχαῖα καὶ ἀνυποπτα, ἀνευρίσκονται δ' ἐν δημοσίοις ἀρχείοις ἢ καταχωρίσειν.

91. Σημειωτέον, ὅτι, ἐὰν δὲν διακατέχῃ τὰ ἐν πρωτοτύπῳ ἢ ἐν ἀντιγράφῳ προσεκτεὰς ἔγγραφα ὁ ἀποδεικνύων, ἀλλ' ὁ ἀντιδικὸς αὐτοῦ ἢ τρίτος τις, δύναται νὰ ἐξαναγκασθῇ ἡ κοινοποίησις καὶ παράδοσις αὐτῶν κατὰ τὰς ἐξῆς μόνον περιπτώσεις. Ὁ μὲν ἀντιδικὸς ὑποχρεοῦται εἰς ἐπίδειξιν τῶν ἐγγράφων, οἷς ἐχρήσατο ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ ἢ ἐδήλωσεν ὅτι χρήσεται. Πᾶς δὲ διακάτοχος ἐγγράφων, ἀναγομένων εἰς τὸ πρόσωπον, τὰ δικαιώματα ἢ τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἀποδεικνύοντος, ὑποχρεοῦται εἰς ἐπίδειξιν αὐτῶν. (Περιλαμβανονται δ' εἰς τὰς λέξεις πᾶς διακάτοχος οὐ μόνον ἄλλοι τρίτοι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἐν τῇ κυρίᾳ δίκῃ ἀντιδικός, κατὰ τὰς ἀποφάσεις Α.Π. 72 τοῦ 49, 240 τοῦ 86 καὶ ἐτέρας τινάς· δὲν περιλαμβάνεται δὲ κατὰ τὰς ἀποφάσεις 173 τοῦ 53, 374 τοῦ 85 ὁ ἀντιδικός, ὅστις ὑποχρεοῦται μόνον εἰς ἐπίδειξιν τῶν ἐγγράφων οἷς ἐχρήσατο ἢ ἐδήλωσεν ὅτι χρήσεται). Ὁ δὲ τρίτος εἰς ἐπίδειξιν παντὸς ἐγγράφου, οὗ ἡ ἐπίδειξις οὐδαμῶς παρὰ βλάπτει τὰ συμφέροντα αὐτοῦ. Εἰσὶ δ' ὑποχρεοὶ εἰς ἐπίδειξιν παντὸς ἐγγράφου πάντες οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι, παρ' οἷς παρακατατίθενται ἔγγραφα, οἷον δικηγόροι, συμβολαιογράφοι, ὑποθηκοφύλακες, δικαστικοὶ κλητῆρες κτλ. (Πολ. Δικ. 430).—Προκαλεῖται δὲ ἡ ἐπίδειξις τῶν ἐγγράφων ὡς ἐξῆς: Ὁ τὴν ἐπίδειξιν αἰτούμενος ὀφείλει νὰ βεβαιώσῃ ὅ ἔχει νόμιμον συμφέρον εἰς τὴν αἰτησιν αὐτοῦ ἢ ὅ ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου. Ἐὰν δὲ ὁ καθ' οὗ ἡ αἰτησις ἀρνήται τὴν διακατοχὴν αὐτοῦ, διατάσσεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀπόδειξις περὶ τούτου διὰ παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 431). Κατὰ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 9 τοῦ 89 καὶ ὁ διάδικος μόνον δι' ἀγωγῆς περὶ ἐπι-

δείξεως δύναται νὰ υποχρεωθῇ εἰς προσαγωγὴν τῶν πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ ἐγγράφων· ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς. Ἡ υποχρέωσις τῆς ἐγέρσεως ἀγωγῆς περὶ ἐπίδειξεως ἐγγράφων ἐτάχθη διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ὁ τρίτος διακάτοχος ἐγγράφων, ξένος ὢν τῆς κυρίας δίκης, δὲν δύναται νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς αἰτήσεως τοῦ διαδίκου ἢ δι' ἀγωγῆς εἰδικῆς, κοινοποιουμένης εἰς αὐτόν· ἀλλ' ἡ κατὰ τοῦ ἀντιδίκου παρεμπιπτούσα αἴτησις περὶ ἐπίδειξεως ἐγγράφων δύναται νὰ υποβληθῇ καὶ διὰ τῶν προτάσεων.

Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 240 τοῦ 86, οἰονδήποτε μέλος ἢ ὑπάλληλος τῆς κυβερνήσεως καὶ ἂν κατέχῃ τὸ ἐγγράφον, ἐνακτέον τὸ δημόσιον διὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὡς τοῦ μόνου νομίμου ἀντιπροσώπου αὐτοῦ. Ἀλλ' ὀρθότερον κατὰ τὴν ἀπόφασιν 361 τοῦ 79, ἐνακτέου ὄντος τοῦ δημοσίου διὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὁσάκις ἡ δίκη ἀποβλέπει εἰς τὴν ἄμεσον καταβολὴν χρηματικῆς ἀξίας, ἀπειθυντέα ἡ περὶ ἐπίδειξεως τοῦ ἐγγράφου ἀγωγὴ κατὰ τοῦ προϊσταμένου τοῦ κατέχοντος τὸ ἐγγράφον γραφείου, ἄρα κατὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, ἐὰν τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν κατέχῃ αὐτό.

Σημειωτέον, ὅτι, ἐὰν ὁ τρίτος διακάτοχος ἀρνήται τὴν ἐπίδειξιν, ἰσχυρίζομενος ὅτι ἡ προσαγωγὴ τῶν ἐγγράφων βλάπτει αὐτόν, υποχρεοῦται μόνον νὰ βεβαιώσῃ καὶ δι' ὅρκου τὴν βλάβην ταύτην (Πολ. Δικ. 431). Ἐπίσης ὁ διακάτοχος ἀπαλλάσσεται τῆς υποχρεώσεως, ἐὰν ἀπώλετο τὸ ἐγγράφον, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ὀρίσῃ ἐκ τίνος τυχαίας περιστάσεως ἐπῆλθεν ἡ ἀπώλεια (Α. Π. 240 τοῦ 86). Ἀλλ' ἂν μὴ ἐμφανισθῇ ἢ ἐμφανισθεὶς ἀρνήται, υποχρεοῦται εἰς τὴν ἐπίδειξιν, διὰ προσωπικῆς κρατήσεως καὶ προσέτι διὰ προστίμου δέκα ἔως ἐκατὸν δραχμῶν (ὅθεν καὶ τὸ δημόσιον ἀρνούμενον κατὰ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 240 τοῦ 86), ἂν δ' ἐπιμένῃ καὶ μετὰ τοῦτο εἰς τὴν ἀρνήσιν, υποχρεοῦται καὶ εἰς τὴν καταβολὴν τῶν ζημιῶν, ἃς ὑπέστη ὁ ἀποδεικνύων ἐκ τῆς διὰ τὴν ἔλλειψιν ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων συμβάσεως αὐτῷ δικαστικῆς ἥττης (Πολ. Δικ. 432 ἐν συνδ. πρὸς τὸ 315). Σημειωτέον ὅτι ἡ περὶ ἐπίδειξεως ἐγγράφου ἀγωγὴ δύναται νὰ ἐγερθῇ καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς πρὸς ἀπόδειξιν ταχθείσης προθεσμίας, τοῦ νόμου μὴ περιορίζοντος τὴν προθεσμίαν (Α. Π. 59 τοῦ 89). Προεκδικαζομένων δὲ κατὰ τὸν νόμον τῶν περιεχουσῶν προδικαστικὰ ζητήματα τῆς κυρίας δίκης παρεμπιπτούσων ἀγωγῶν καὶ ἀναστελλουσῶν τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς, ἔπε-

ται ὅτι καὶ αἵτησις κατὰ τὴν μετ' ἀπόδειξιν συζήτησιν περὶ ἀναβολῆς τῆς κυρίας δίκης μέχρις ἐκδικάσεως τῆς περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων παρεμπιπτούσης εἶναι νόμιμος (Α. Π. 181 τοῦ 88).

Ἐλέχθη ἤδη ὅτι κατὰ τὸ ἄρθ. 12 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου καὶ τὸ ἀντίστοιχον 417 τῆς Πολ. Δικ. τὰ ἐμπορικὰ βιβλία ἀποτελοῦν ἀπόδειξιν κατὰ τὰς μεταξὺ ἐμπόρων περὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων δίκας. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἀποφ. 290 τοῦ 71, 148 τοῦ 74, 117 τοῦ 76), τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων κύριον λόγον ἐχούσης τὴν καλὴν πίστιν, ἥτις οὐ μόνον δεόν νὰ διέπῃ πάσας τοῦ ἐμπορίου τὰς πράξεις ἀλλὰ καὶ νὰ καταφαίνηται ἐν πάσῃ ὥρᾳ διὰ τῆς ἐμφανίσεως τῶν βιβλίων αὐτοῦ, ἀποτελούντων οὕτως εἰπεῖν τὸ κάτοπτρον τῶν πράξεων αὐτοῦ, ἔπεται, ὅτι ὁ ἔμπορος καὶ ἐν πολιτικῇ δίκῃ ὑποχρεοῦται νὰ ἐμφανίσῃ τὰ ἐμπορικὰ αὐτοῦ βιβλία, ὡσάκκις ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ, ἔστω καὶ μὴ ἔμπορος, ἐπικαλεῖται ταῦτα πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν αὐτοῦ. Δὲν ἀπαιτεῖται δὲ καὶ ἀγωγὴ περὶ ἐπιδείξεως τῶν βιβλίων τοῦ ἐμπορίου, ὡσάκκις ἐπικαλεῖται αὐτὰ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ, ὥστε τοῦ δικαστοῦ δυνάμενον καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ διατάσῃ τὴν τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων ἐμφάνισιν.

92. Σημειωτέον, ὅτι τῶν μὲν νομίμως κατηρτισμένων δημοσίων ἐγγράφων εἰκάζεται ἡ γνησιότης, τῶν δὲ ἰδιωτικῶν πρέπει νὰ ποδειχθῇ (Πολ. Δικ. 435). "Ὅθεν, ἐὰν ὁ καθ' οὗ προσάγεται τὸ δημόσιον ἐγγραφοὺν ἀρνήται τὴν γνησιότητά αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ τὴν ἀπόδειξιν τῆς νοθεύσεως αὐτοῦ, δηλώσῃ δὲ ἅμα τῇ προσαγωγῇ αὐτοῦ τὰ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς νοθεύσεως μέσα, περὶ ὧν τοῦ παραδεκτοῦ γίνεται ἀμέσως συνοπτικὴ συζήτησις καὶ ἀπόφασις (Πολ. Δικ. 436 ἐν συνδ. πρὸς 405). τοῦ δὲ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ ἢ μὴ τὴν γνησιότητά, ἀναγνωρίζων ἢ ἀρνούμενος τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ (ἢ, ἂν ὁ καθ' οὗ προσάγεται ἦναι κληρονόμος, δηλῶν ὅτι ἀγνοεῖ τὴν ὑπογραφὴν) (Πολ. Δικ. 437). Ἀλλ' ἀναγνωρίσας τὴν ὑπογραφὴν, δὲν δύναται ἀρνηθῇ τὸ περιεχόμενον, πλὴν ἐὰν ἀποδείξῃ κατὰ τοῦτο ἀπάτην ἢ νόθευσιν. (Πολ. Δικ. 438). Ἐὰν ὁμοῦ ἀρνηθῇ τὴν ὑπογραφὴν ἢ δηλώσῃ ὅτι ἀγνοεῖ αὐτήν, ὁ προσάγων ὀφείλει νὰ ποδείξῃ τὴν γνησιότητά τῆς ὑπογραφῆς, δηλῶν ἐν τῇ ἐπὶ τοῦτω ὀρίσθεισῃ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου συνεδριάσει τὰ πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς μέσα (Πολ. Δικ. 438). ὁθεν, μὴ ὀρίσθεισης τοιαύτης συνεδριάσεως,

δὲν ὑποχρεοῦται νὰ προτείνῃ παραχρῆμα τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως (Α. Π. 101 τοῦ 65). Ἐὰν δ' ἐν τῇ πρὸς ἀναγνώρισιν ἢ ἀρνήσιν τοῦ ἐγγράφου προσδιορισθεῖσιν συνεδριάξῃ ὁ προσάγων τὸ ἐγγράφον δὲν ἔμφανισθῇ ἐξ ἀπειθείας, ἀποβάλλει τὸ δικαίωμα τῆς χρήσεως αὐτοῦ ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ, πλὴν ἐὰν τὸ ἐγγράφον καθυπεβλήθῃ πρότερον ἤδη καὶ διατελεῖ ἔτι εὐρισκόμενον ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἢ ἐν τῷ δικαστικῷ γραφείῳ, ὅτε ἡ δίκη προχωρεῖ καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ προσάγοντος. Ἐὰν δὲ δὲν ἔμφανισθῇ ὁ καθ' οὗ προσήχθη, θεωρεῖται τὸ ἐγγράφον ὡς ἀνεγνώρισμένον (Πολ. Δικ. 439). Ἡ ἀπόδειξις δὲ τῆς γνησιότητος δύναται νὰ τελεσθῇ διὰ τῶν συνήθων ἀποδεικτικῶν μέσων, ἢτοι δι' ἄλλων ἐγγράφων, ἐν οἷς ὁ καθ' οὗ προσήχθη τὸ ἐγγράφον ἀνεγνώρισε τὴν γνησιότητα αὐτοῦ, ἢ διὰ μαρτύρων, ἰδόντων τὸ ἐγγράφον ὑπογραφόμενον ἢ συνυπογραφούντων αὐτό, ἢ δι' ἐπαγωγῆς ὅρκου εἰς τὸν ἀρνούμενον τὴν γνησιότητα ἢ δι' ὅρκου ἐπιβαλλομένου ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἢ καὶ διὰ παραβολῆς τῆς ὑπογραφῆς πρὸς ἄλλας ἀναμφισβητήτους ὑπογραφὰς τοῦ ἐκδόντος αὐτό. (Πολ. Δικ. 440). Καὶ ἐὰν μὲν ἐπαχθῇ ὅρκος ὡς μέσον ἀποδείξεως τῆς γνησιότητος, πρέπει ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει νὰ δηλώσῃ ὁ εἰς τὴν ἐπαγεται ὅτι δέχεται ἢ ἀντεπάγει αὐτόν. Ἐὰν δὲ ἀναλάβῃ τὴν δι' ἐγγράφων ἢ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν, ὁ προσάγων αὐτὸ ὀφείλει νὰ ἔμφανισῇ ἀμέσως καὶ τὰ ἐγγράφα, ἃ ἐπικαλεῖται, ἢ νὰ κατονομάσῃ τοὺς μάρτυρας, δι' ὧν προτίθεται νὰ ἀποδείξῃ τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς κατὰ τὸ ἀρθ. 442⁽¹⁾. Ἐὰν δ' ἡ ἀπόδειξις πρόκειται νὰ τελεσθῇ διὰ παραβολῆς ἐγγράφων καὶ ὑπογραφῶν, διορίζονται ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει καὶ οἱπραγματογνώμονες (Πολ. Δικ. 442), καθ' ὅσον δηλαδὴ τὸ δικαστήριον νομίζει ὅτι πρέπει πρὸς τοῦτο νὰ διαταχθῇπραγματογνωμοσύνη, διότι ἄλλως δύναται αὐτὸ τὸ δικαστήριον νὰ ἐνεργήσῃ τὴν συμπαραβολὴν (Α. Π. 44 τοῦ 46, 293 τοῦ 53, 266

(1) Ὁ Νικόλαος Φλογαίτης ὑπεστήριξεν ὅτι ἡ διάταξις αὕτη ἔχει μόνον ἐνδεικτικὴν δύναμιν, οὐχὶ δὲ ἀποκλειστικὴν, οὐ μόνον ὡς μὴ περιέχουσα ῥητῶς τὴν ποινὴν τῆς ἀποκλείσεως (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀρθ. 160, 592 κτλ.), ἀλλὰ καὶ ὡς προδήλως προτιθεμένη νὰ συμβάλλῃ ἀπλῶς εἰς τὴν ταχύτεραν λύσιν τοῦ ζητήματος. Ἡ ἀντίθετος ἐρμηνεία ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου, καθ' ἣν αἱ ἀποδείξεις πρέπει νὰ διευκολύνονται πρὸς ἔρευναν καὶ ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, ὅσάκις δὲν περιορίζεται ὑπὸ ῥητοῦ νόμου.

τοῦ 88). Δὲν κωλύεται δὲ τὸ δικαστήριον καὶ μετὰ τὴν πραγματο-
γνωμοσύνην, ἂν ἐξ αὐτῆς δὲν ἐπείσθῃ, νὰ πειθήσῃται αὐτὸ τὴν συμ-
παρβολὴν (Α. Π. 266 τοῦ 88), διότι ἡ διὰ παραβολῆς ἀποδείξις
τῆς γνησιότητος δὲν χορῆζει ἰδιαιτέρων γνώσεων τέχνης ἢ ἐμπειρίας,
ὅθεν ἡ γνωμοδότησις δὲν εἶναι ὑποχρεωτική (Α. Π. 101 τοῦ 65, 32
τοῦ 87). Δὲν κωλύεται δ' ὡσαύτως τὸ δικαστήριον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει
καὶ πραγματογνωμοσύνην διεξαχθεῖσαν ἐπὶ ἄλλης δίκης ὡς τεκμή-
ριον, ἅτε ἐπιτρεπομένης τῆς ἐμμερτύρου ἀποδείξεως (Α. Π. 230 τοῦ
88). Ἄλλ' ἰδιωτικὰ ἔγγραφα ἀμφισβητηθέντα δὲν δύνανται νὰ χρη-
σιμεύσωσιν εἰς συμπαρβολὴν (Α. Π. 288 τοῦ 50). Ὡς μέσον ἀπο-
δεικτικὸν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι καὶ οἱ μάρτυρες, ἅτε μὴ ἀπο-
κλειόμενοι ὑπὸ τοῦ νόμου (Α. Π. 25 τοῦ 42). Ἀλλὰ καταδήλως δύ-
νυνται οὗτοι μόνον νὰ ἐξετασθῶσι περὶ τῆς γνησιότητος ἢ μὴ τῆς
ὑπογραφῆς, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγ-
γράφου, διότι ὡς πρὸς τοῦτο ἰσχύουσιν αἱ ἀπαγορευτικαὶ διατάξεις
τῶν ἀρθρῶν 300 καὶ 303 τῆς Πολ. Δικ. (Α. Π. 159 τοῦ 71). Ὁ-
πωσδήποτε δὲ τὸ δικαστήριον προσδιορίζει τὴν περαιτέρω πρόσδον τῆς
διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων, ὀρίζον τὴν πρὸς ὀρκωδοσίαν, ἐξέτασιν
τῶν μαρτύρων κτλ. συνεδριάσιν, ἐὰν ἦναι ἀνέφικτος ἢ ἀπρόσφορος ἡ
ἐνέργεια τούτων ἐν τῇ συνεδριάσει (Πολ. Δικ. 443).

Προκειμένης παραβολῆς τῶν χειρογράφων, ὁ ἀποδεικνύων ὀφείλει
πρὸ τῆς εἰς τὴν παραβολὴν ὀρισμένης συνεδριάσεως νὰ κοινοποιήσῃ
τῷ ἀντιδίκῳ πρὸς τίνα ἔγγραφα πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ παραβολή, καὶ ἡ
νὰ καταθέσῃ παρὰ τῷ δικαστικῷ γραφείῳ τὰ πρωτότυπα ἢ τοὺλὰ-
χιστον ἀνακοινώσῃ αὐτῷ ποῦ δύνανται νὰ ἴδῃ αὐτά. (Πολ. Δικ. 444).
Παραβαλλομένου δὲ τοῦ ἐγγράφου ἐνός τῶν διαδίκων ἢ τρίτου ζῶν-
τος ἔτι, δύνανται νὰ παιτήσῃ τὸ δικαστήριον (κατ' αἵτησιν ἢ καὶ αὐ-
τεπαγγέλτως) νὰ γράψῃ τι ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ νὰ γίνῃ ἡ συμπα-
ρβολή. (Πολ. Δικ. 445).—Ἐὰν διὰ τῶν μνημονευθέντων ἀποδεικτι-
κῶν μέσων ἀναγνωρισθῇ ἡ γνησιότης τῆς ὑπογραφῆς, καταδικάζεται
ὁ ἀρνηθεὶς τὴν γνησιότητα εἰς πρόστιμον ἑκατὸν δραχμῶν ἐπ' ὀφε-
λεῖς τοῦ δημοσίου καὶ εἰς τὴν ἀπότισιν τῷ ἀντιδίκῳ τῶν ζημιῶν καὶ
τῶν δαπανῶν (Πολ. Δικ. 448, Α. Π. 125 τοῦ 51). Σημειωτέον ὅτι,
γενομένης ἐνάρξεως τῆς περὶ γνησιότητος ἀποδείξεως (δηλωθέντων
δηλονότι τῶν εἰς ἀπόδειξιν αὐτῆς μέσων), ἀναβάλλεται ἡ κυρία δια-
δικασία ἕως τοῦ τέλους τῆς παρεμπιπτούσης ταύτης διαδικασίας

(Πολ. Δικ. 450). Ἐκδίδονται δὲ ἰδιαιτέρᾳ ἀπόφασιν περὶ τοῦ παρεμπιπτοντος ζητήματος, τιθεμένης κατὰ μέρος τῆς κυρίας δίκης, καθ' ὅσον μόνον τοῦτο εἴναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον (Πολ. Δικ. 451 καὶ 452). Ἐκ τῶν ῥηθέντων γίνεται ὁρῶν ὅτι, τοῦ ἐγγράφου προσαχθέντος ἐν πρωτοτύπῳ κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην, δὲν εἶναι δεκτὴ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον ἢ περὶ μὴ γνησιότητος ἔνστασις.

Σημειωτέον, ὅτι πᾶν ἔγγραφον δημόσιον ἢ ἰδιωτικὸν δύναται νὰ προσβληθῇ ὡς πλαστὸν· τὰ δὲ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα δύναται νὰ προσβληθῶσι καὶ ὅτε διὰ συμπαραβολῆς πρὸς ἄλλα χειρόγραφα ἀπεδείχθησαν γνήσια (Πολ. Δικ. 453)(¹). Καὶ εἰ μὲν ἡ πλαστογραφία ἀποδίδεται εἰς ὠρισμένον πρόσωπον, δύναται ἡ πλαστογραφία ἢ ἡ νόθευσις τοῦ ἐγγράφου νὰ προσβληθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς πολιτικῆς δίκης, ἐπερχομένης τῆς καταδιώξεως αὐτοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ποινικῆς δικονομίας (Πολ. Δικ. 454). Ἀναβάλλεται δὲ ἡ πολιτικὴ συζήτησις ἕως τέλους τῆς ποινικῆς διαδικασίας, ἐὰν τὸ ὡς πλαστὸν προσβαλλόμενον ἔγγραφον ᾖ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον πρὸς ἀπόφασιν τῆς κυρίας δίκης (Πολ. Δικ. 455). Ἡ κατηγορία δὲ αὕτη δεκτὴ ἐστὶ καὶ κατ' ἐφεσιν τὸ πρῶτον γινομένη.

(¹) Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 125 τοῦ 51 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπιτρέπεται ἡ προσβολὴ ἐπὶ πλαστότητι τῆς ἐν τῷ ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ ὑπογραφῆς καὶ ὁσάκις ἀπεδείχθῃ ἡ γνησιότης αὐτῆς δι' ἄλλων ἀποδείκτικῶν μέσων. Ἀλλ' εἰκότως ἡμφισθητή ἡ ὁρθότης αὐτῆς, διότι ἡ γνησιότης τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων ἀποδείκνυται κατὰ τὸ ἄρθ. 440 α' μὲν δι' ἐγγράφου ὁμολογίας, β' δὲ δι' ὅρκου, γ' διὰ μαρτύρων καὶ δ' διὰ συμπαραβολῆς ἐμπειροτεχνῶν καὶ τὸ μὲν διὰ δικαστικῆς ὁμολογίας ἢ ὅρκου τοῦ διαδίκου ἀποδείχθαι ὡς γνήσιον ἔγγραφον δὲν δύναται καταδήλως ὁ διάδικος νὰ προσβάλλῃ εἴτα ὡς πλαστὸν, διότι κατὰ τῆς ὁμολογίας καὶ τοῦ ὅρκου, ἀποτελούντων νόμιμον τεκμήριον, ἀνταπόδειξις δὲν ἐπιτρέπεται, ἀλλ' οὔτε τὸ διὰ μαρτύρων ἀποδείχθαι γνήσιον, διότι τὸ μὲν ἄρθ. 453 λέγει ρητῶς ὅτι τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον δύναται νὰ προσβληθῇ καὶ ὁσάκις ἀπεδείχθῃ γνήσιον διὰ συμπαραβολῆς, τὸ δὲ ἄρθ. 455, διαλαμβάνον περὶ ἐγγράφου, ἀναγνωρισθέντος ὡς γνήσιου, παραματεύεται, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀρθρῶν 412 καὶ 448, εἰς ἃ παραπέμπει, περὶ προσβολῆς τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου καὶ οὐχὶ αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου ἢ τοῦ ἐν τῷ ἐγγράφῳ ὑπογραφῆς. Ὁρῶτερον εἶναι νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὁ νόμος ἐπέτρεψε μόνον νὰ προσβάλληται ὡς πλαστὸν τὸ ἔγγραφον καὶ ὅτε ἀπεδείχθῃ γνήσιον διὰ συμπαραβολῆς πρὸς ἄλλα χειρόγραφα διὰ τὸ ἐπισφαλὲς τῆς διὰ συμπαραβολῆς ἀποδείξεως.

Προτεθείσθω, ὅτι πολιτικῶς δύναται νὰ εἰσαχθῇ κυρία ἀγωγὴ ἕνεκα πλαστογραφίας ἢ νοθεύσεως ἐγγράφου μόνον ὡςάκις ὁ κακουργήσας ἀπέθανεν ἢ ἡ κατηγορία παρεγράφη καὶ πρόκειται νὰ γίνη ἕνεκα πλαστογραφίας ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ κακουργήσαντος ἢ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ· πάντοτε δ' ἄλλοτε εἰσάγεται παρεμπιπτόντως ἢ ἕνεκα πλαστογραφίας ἢ νοθεύσεως διαδικασία, διαρκούσης τῆς κυρίας δίκης (Πολ. Δικ. 456). Ματαιοῦται δ' ὅλως ἡ παρεμπιπτούσα διαδικασία, ἐὰν ὁ προσαγαγὼν τὸ ἐγγράφον δηλώσῃ κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίᾳσιν, ὅτι δὲν μεταχειρίζεται αὐτό (Πολ. Δικ. 458). Εἰ δὲ δὲν ἀποδίδεται εἰς ὠρισμένον πρόσωπον, ἀλλ' ἀπλῶς προσβάλλεται τὸ ἐγγράφον, δηλονότι προτείνεται ἔνστασις πλαστογραφίας, δικάζει τὸ πολιτικὸν δικαστήριον τὸ ζήτημα τοῦτο, πλὴν ἐὰν ἀναφανῶσιν ἐνδείξεις κατὰ ῥητῶν προσώπων ζώντων, ὅτε ἀναστέλλεται ἡ πολιτικὴ δίκη (Πολ. Δικ. 459). Καὶ ἐὰν μὲν τὸ ἐγγράφον κηρυχθῇ ὡς πλαστὸν, διατάσσεται ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει ἢ ἐξαφάνισις αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ τῆς διατάξεως ταύτης ἐκτέλεσις ἀναβάλλεται, ἕως οὗ διέλθῃ ἡ ὑπόθεσις πάντας τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀναιρέσεως (Πολ. Δικ. 460 ἐν συνδ. πρὸς τὸ 818). Ἐὰν δὲ ἀποτύχῃ ἡ τῆς πλαστογραφίας ἀπόδειξις, καταδικάζεται ὁ προβαλὼν τὴν πλαστογραφίαν εἰς χρηματικὴν ποινὴν διακοσίων δραχμῶν, εἰς ἀποζημιώσιν (ἐὰν ἐπὶ ἤλθε ζημία) καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δαπανῶν (Πολ. Δικ. 461). Καὶ ἡ μὲν χρηματικὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται αὐτεπαγγέλτως, ἡ δὲ ἀποζημιώσις ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ζημιωθέντος διαδίκου (Carré question 950 καὶ ἐπ.) Σημειωτέον ὅτι ἡ ποινὴ αὕτη ἐπιβάλλεται, καὶ ἐὰν ὁ προβαλὼν τὴν πλαστοσύνητα παραιτηθῇ αὐτήν (Πολ. Δικ. 461).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Διακοπὴ καὶ ἐπανάληψις τῆς δίκης.

93. Διακοπὴ τῆς δίκης.—94. Ἐπανάληψις τῆς δίκης.

93. Ἡ δίκη διακόπτεται ἐκόντων ἢ ἀκόντων τῶν διαδίκων (Πολ. Δικ. 462). Καὶ ἐκόντων μὲν τῶν διαδίκων διακόπτεται, ὅταν οἱ διάδικοι ἀπρακτῶσι περὶ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης. Ἀκόντων δὲ τῶν διαδίκων, ὅταν ἐπέλθῃ μεταβολὴ εἰς τὸν διάδικον ἢ εἰς τὸν ἀντίκλητον ἢ εἰς τὴν

δίκην. Οὕτως ἀκόντων τῶν διαδίκων διακόπτεται, ὅταν ἀποθάνῃ ὁ ἀντίκλητος τοῦ διαδίκου (δικηγόρος ἢ μὴ) ἢ ὅταν παύσῃ ἐξασκῶν τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα ὁ ἀντίκλητος δικηγόρος. Καὶ ἐὰν μὲν ὁ τοιοῦτος ἀντίκλητος ἦν δικηγόρος, ἄρχεται ἀμέσως ἡ διακοπὴ, ἄλλως δὲ ἀπὸ τῆς διὰ δικογράφου ἢ δηλώσεως ἐπ' ἀκροατηρίου γνωστοποιήσεως τοῦ θανάτου (Πολ. Δικ. 463 ἀριθ. 1 καὶ 2). Ὅθεν πρὸς ἐπιλευσιν τῆς διακοπῆς δὲν ἀπαιτεῖται ἡ γνωστοποίησις τοῦ θανάτου τοῦ ἀντιδίκου, ὅταν οὗτος ἦναι δικηγόρος (Α. Π. 75 τοῦ 64). Ἐπειδὴ δὲ ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος ἔχει κατὰ νόμον καὶ τὴν τοῦ ἀντικλήτου ιδιότητα (ἅτε ἐπιτρεπομένης τῆς εἰς αὐτὸν ἐπιδόσεως τῶν ἐγγράφων), ἄρχεται ἡ διακοπὴ ἀνευ γνωστοποιήσεως ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου (Α. Π. 282 τοῦ 64). Δὲν διακόπτεται ὅμως, ἀποθανόντος τυχόν ἢ παραιτηθέντος τοῦ ἀντιπροσώπου νομικοῦ προσώπου, ἅτε τῶν νομικῶν προσώπων ἐχόντων ἀμέσως δύναμει τοῦ νόμου ἕτερον ἀντιπρόσωπον. Ὅθεν δὲν διακόπτεται ἡ ἐκκρεμὴς δίκη τοῦ δημοσίου διὰ τοῦ θανάτου ἢ τῆς παραιτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν (Α. Π. 248 τοῦ 49).

Ὡσαύτως ἀκόντων τῶν διαδίκων διακόπτεται, ὅταν ἀποθάνῃ ἡ στερηθῇ τῆς ἱκανότητος δικαστικῆς παραστάσεως ὁ διαδίκος, ἀλλ' ἡ διακοπὴ ἄρχεται ἀπὸ τῆς διὰ δικογράφου ἢ δηλώσεως ἐπ' ἀκροατηρίου γνωστοποιήσεως τῆς μεταβολῆς ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ δίκῃ πληρεξουσίου αὐτοῦ ἢ τοῦ κληρονόμου αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 463 ἀριθ. 3). ἔπομένως θεωροῦνται ἔγκυροι αἱ ἐπιχειρηθεῖσαι πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς διακοπῆς πράξεις (Α. Π. 316 τοῦ 53). δὲν ἐπιτρέπεται δὲ διὰ μαρτύρων ἀποδείξεις, ὅτι ὁ ἀντίδικος εἶχε γνῶσιν τῆς μεταβολῆς ταύτης, ἐὰν δὲν ὑπάρχωσιν ἕτεροι λόγοι καθιστάντες παραδεκτὴν τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν (Α. Π. 220 τοῦ 55).

Ὡσαύτως τὰ ἐν τῇ δίκῃ ἀναφυόμενα προδικαστικὰ ζητήματα τὰ ὑπὸ ἄλλου δικαστηρίου δικαστέα (Πολ. 463 ἐδ. 4). Οὕτως ἡ ἐπὶ ψευδορκίᾳ κατὰ τῶν μαρτύρων μήνυσις, γενομένη πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ἀστικῆς δίκης, καθ' ἣν οἱ μάρτυρες οὗτοι ἐζητάσθησαν, ἀποτελοῦσα προδικαστικὸν ζήτημα τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ὅπερ συζητητέον ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, ἐπιφέρει τὴν τῆς δίκης διακοπὴν (Α. Π. 189 τοῦ 64).

Ὡσαύτως ἀκόντων τῶν διαδίκων διακόπτεται ἡ δίκη, ὡς αἰς ἀμφιβαλλομένης τῆς ἀρμοδιότητος διαφορῶν μὴ ὑπαγομένων ἀλλήλοις

δικαστηρίων, ἐζητήθη παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου κανονισμὸς ἀρμοδιότητος, ἢ ὁσάκις ἐζητήθη παραπομπή τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλο δικαστήριον, ἢ ὁσάκις ἐζητήθη ἐξαίρεσις δικαστῶν (Πολ. Δικ. 463 ἐν συνδ. πρὸς ἀρθρ. 29—55). Ἀρχεται δὲ ἡ διακοπὴ ἐπὶ μὲν προδικαστικῶν ζητημάτων ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ ἀναβολῆς τῆς ἐκδικάσεως τῆς δίκης ἀποφάσεως, ἐπὶ δὲ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκδόσεως ἀποφάσεως περὶ ἀδείας κλητεύσεως τοῦ ἀντιδίκου πρὸς κανονισμὸν, ἐπὶ ἐαιρέσεως δικαστοῦ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς αἰτήσεως εἰς τὸν ἐξαίρουμένον, ἐπὶ παραπομπῆς ἀπὸ τῆς κλητεύσεως τοῦ ἀντιδίκου, ἐπὶ ἀποδοκιμάσεως ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς.

Λεκτέον εἰδικώτερον περὶ ἀποδοκιμάσεως, ὅτι διὰ τῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως διαδικασίας προσβάλλονται αἱ πράξεις τοῦ πληρεξουσίου (δικηγόρου ἢ μὴ) ὑπὸ τοῦ ἐντολέως διαδίκου ὡς γεγόμεναι ἄνευ ἐντολῆς ἢ πέραν τῶν ὁρίων αὐτῆς. Κινεῖται δὲ ἡ ἀγωγὴ μόνον κατὰ τοῦ πληρεξουσίου, εἰσαγομένη εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ πληρεξουσίου, ἐὰν ἡ ἀποδοκιμαζομένη πράξις μηδεμίαν ἔχῃ σχέσιν πρὸς δίκην τινὰ ἐκκρεμῇ ἢ δικασθεῖσαν, ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀποδοκιμαζομένη πράξις ἀναφέρηται εἰς ἐκκρεμῇ ἢ δικασθεῖσαν δίκην, καλεῖται καὶ ὁ κατ' αὐτὴν ἀντίδικος, εἰσάγεται δ' εἰς τὸ δικάσαν ἢ δικάσον αὐτὴν δικαστήριον, διακοπτομένης οὕτω τῆς κυρίας δίκης. Καὶ εἶναι μὲν ἀπαράδεκτος ἡ περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγὴ, ἐὰν ἀνεγνώρισεν ἤδη ὁ ἐνάγων τὴν πρᾶξιν. (λαβὼν λ. γ. παρὰ τοῦ πληρεξουσίου τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως δοθέντα χρήματα). Ἄλλως ἐξετάζεται τὸ περιεχόμενον τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, ἐξ οὗ καταδήλως δύναται νὰ δηλωθῇ ἂν ἐδόθη ἢ μὴ ἡ πληρεξουσιότης καὶ τίνα τὰ ὄρια αὐτῆς· ἀλλὰ βεβαίως δύναται ὁ διαδίκος νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς ἀπόδειξιν καὶ ὅρκον ἢ δικαστικὴν ὁμολογίαν τοῦ πληρεξουσίου. Προσθετέον ὅτι, τοῦ νόμου ἀπαιτοῦντος τὴν περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγὴν ἐπὶ ὑπερβάσεως τῆς πληρεξουσιότητος ἢ ἐλλείψεως αὐτῆς, ἔπεται ὅτι ἡ ἀνάκλησις ὁμολογίας πληρεξουσίου, ἐκ πραγματικῆς πλάνης προελθούσης, ἢ ἐν χρήξει τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως (Α. Π. 62 τοῦ 71, 142 τοῦ 76)· ὡσάυτως δὲν ἐπιτρέπεται ἀγωγὴ περὶ ἀποδοκιμάσεως εἰς διόρθωσιν σφαλματος, προελθόντος ἐκ γραφικῆς παραδρομῆς καὶ δυναμένου νὰ διορθωθῇ δι' ἄλλου δικαστικοῦ μέσου (Α. Π. 262 τοῦ 62).

Σημειωτέον ὅτι πᾶσα πράξις ἐνεργηθεῖσα μετὰ ἀκουσίαν διακοπὴν προσηκόντως κοινοποιηθεῖσαν εἶναι ἄκυρος (Πολ. 467). "Οθεν καὶ ἡ ἐπὶ τῆς συζητηθείσης μετὰ τὴν ἀκουσίαν διακοπὴν ἀνακοπῆς ἐρήμην τοῦ ἀνακόψαντος ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις εἶναι ἄκυρος (Α. Π. 99 τοῦ 49, 30 τοῦ 78). Ἀκύρου δὲ οὐσης τῆς ἐνεργηθείσης πράξεως καθ' ἑαυτὴν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 467, ἐπεταί, ὅτι οὐδεμία ἀνάγκη νὰ ἀκυρωθῇ αὕτη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, δυναμένου τοῦ καθ' οὗ αὕτη νὰ προτείνῃ ἐν πάσῃ ᾧρα τὴν ἀκυρότητα αὐτῆς. "Οθεν δύναται νὰ προταθῇ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α. Π. 49 καὶ 282 τοῦ 65).

94. Ἐπαναλαμβάνεται δὲ ἡ μὲν ἐκουσίως διακοπεῖσα δίκη ὑπὸ τοῦ ὀφείλοντος νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν παραμεληθεῖσαν πράξιν διαδίκου, ἐνεργοῦντος ταύτην, ἄνευ ἄλλης τινὸς διατυπώσεως, ἡ δὲ ἀκουσίως διακοπεῖσα 1) προελθούσης μὲν τῆς διακοπῆς ἐκ τῆς εἰς τὸν διαδίκον ἐπελθούσης μεταβολῆς, ὑπὸ τοῦ κληρονόμου τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ αὐτεξουσίου γενομένου διαδίκου, 2) προελθούσης ἐκ τῆς εἰς τὸν ἀντίκλητον μεταβολῆς, ὑπὸ τοῦ διαδίκου, οὗ ἀπέθανεν ὁ ἀντίκλητος ἢ ἐπαύσατο δικηγορῶν ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος, 3) προελθούσης ἐκ τῆς εἰς τὴν δίκην μεταβολῆς ὑπὸ τοῦ ἐγείραντος τὸ προδικαστικὸν ζήτημα. Ἐπαναλαμβάνεται δὲ διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ γνωστοποιήσεως εἰς τὸν ἀντίδικον, γινομένης ὑπὸ τοῦ ἐπαναλαμβάνοντος καὶ διαλαμβάνουσας ὅτι, ἐκλιπούσης τῆς αἰτίας τῆς διακοπῆς (ἤτοι αὐτεξουσίου γενομένου τοῦ διαδίκου ἢ διορισθέντος νέου ἀντικλήτου ἢ ἐκδικασθέντος τοῦ παρεμπιπτόντος ζητήματος) προτίθεται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην. Ἡ γνωστοποίησις αὕτη δεόν νὰ τελεσθῇ ἐγγράφως (διὰ δικογράφου κοινοποιουμένου τῷ ἀντιδίκῳ) κατὰ τὴν ἀπόφασιν Ἀρείου Πάγου 398 τοῦ 40. Ἀλλὰ φρονῶ, ὅτι τοῦ νόμου μὴ ὀρίζοντος ὡς ὑποχρεωτικὴν τὴν ἐγγραφὴν κοινοποιήσιν, ἐπαρκὴς εἶναι καὶ ἡ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς κυρίας δίκης προφορικὴ ἐπ' ἀκροατηρίου δήλωσις τοῦ ἔχοντος τὴν αἰτίαν τῆς διακοπῆς διαδίκου, ὅτι θέλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην, ὡς ὀρθῶς ἀπεφάνετο καὶ ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ 113 τοῦ 69⁽¹⁾. Ἄν ὅμως ἐπελθούσης ἀκουσίας δια-

(1) "Οθεν δηλώσαντος τοῦ ὑπὲρ οὗ ἐχώρησεν ἡ ἀκουσία διακοπὴ ὅτι ἐπαναλαμβάνει τὴν δίκην, οὐδεμία χρεῖα δικαστικῆς ἐπεμβάσεως πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθ. 473, διότι αὕτη ἀπαιτεῖται ἐπὶ μόνῃς τῆς κατ' ἀνάγκην ἐπαναλήψεως, εἰς ἣν ἐφαρμόζεται ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 472 καὶ ἐπομένων διαγραφομένη.

κοπή, ὁ ἐξ οὗ ἡ διακοπή, δὲν θέλει νὰ ἐπαναλάβῃ αὐτορμητῶς τὴν δίκην, ὁ ἀντιδίκος αὐτοῦ δικαιούται νὰ εἰσαγάγῃ αἴτησιν περὶ ἐπαναλήψεως τῆς δίκης κατὰ τὰς διατυπώσεις καὶ προθεσμίας τῶν συνοπτικῶν δικῶν, καὶ, ἐὰν μὲν ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, ἐμφανισθεὶς εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἐπαναλάβῃ τότε ἐκουσίως τὴν δίκην, δὲν γίνεται συζήτησις περὶ τῆς ἐπαναλήψεως, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον προβαίνει εἰς τὴν περαιτέρω ἐξέτασιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἄλλως κηρύσσεται δι' ἐξεπίτηδες ἀποφάσεως ἡ ἐξακολούθησις τῆς κυρίως δίκης (καθ' ἧς ὁμως, ἐρήμην δικασθείσης, ἐπιτρέπεται ἀνακοπή).

Σημειωτέον ὅτι ἐπελθούσης διακοπῆς δίκης ἐκκρεμοὺς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, περιττὴ ἡ ἐπανάληψις, κατὰ μὲν τὰς ἀποφ. Α. Π. 243 τοῦ 69, 32 τοῦ 80, ἐὰν παρελθούσης τῆς πρὸς ἀπολογίαν προθεσμίας μηδεμία ὑπολείπεται κοινοποίησις ἐγγράφου, δυναμένη ν' ἀναστείλῃ τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὸ πινάκιον καὶ τὴν συζήτησιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, κατὰ δὲ τὰς ἀποφάσεις 336 τοῦ 80, 224 τοῦ 82, 37 καὶ 248 τοῦ 83, 153 τοῦ 86, 230 τοῦ 88, ἐὰν οὐχὶ μόνον παρῇθεν ἡ πρὸς ἀπολογίαν προθεσμία, ἀλλὰ καὶ ἐκοινοποιήθῃ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπολογητήριον, ἄλλως δὲ περιττὴ καθίσταται ἡ ἐπανάληψις μόνον μετὰ τὴν προφορικὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, κατὰ δὲ τὴν ἀπόφασιν 75 τοῦ 64 περιττὴ καθίσταται ἡ ἐπανάληψις μόνον μετὰ τὴν προφορικὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, κατὰ δὲ τὰς ἀποφ. 11 τοῦ 78 καὶ 48 τοῦ 82 μετὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τὴν κατάρθεσιν τῶν ἐγγράφων παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

Κατάργησις καὶ ἐντελής ἀποπεράτωσις τῆς δίκης.

95. Τίνι τρόπῳ καταργεῖται ἢ ἀποπερατοῦται ἡ δίκη. —

96. Συμβιβασμός. — 97. Ἀνατροπή. — 98. Συναίνεσις. —

99. Παραίτησις ἢ ἀποχή.

95. Δίκη, ἀπᾶς ἀρξαμένη, διαρκεῖ μέχρι τῆς παύσεως ἢ τῆς ὁλοσχεροῦς ἀποπερατώσεως αὐτῆς· ὅθεν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐγκατάλειψις

Ὅθεν, καίπερ μὴ ἐμφανισθεὶς ὁ καλούμενος ὑπὸ τοῦ ἐκουσίως ἐπαναλαμβάνοντος τὴν δίκην, δύναται νὰ δικασθῇ ἐρήμην ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως.

αὐτῆς πρὸς ἑναρξιν νέας δίκης, ἐπομένως τότε μόνον ἐπιτρέπεται ἡ ἑναρξίς νέας, ὅταν νομίμως ἀποπερατωθῇ ἡ ἡδὴ ἀρξάμενη. Ἄν δὲ τυχὸν ἐπέλθῃ ἐκουσίᾳ ἡ ἀκουσίᾳ διακοπὴ, ἐπαναλαμβάνεται αὕτη κατὰ τὰ ἡδὴ ὁρισθέντα (Πολ. Δικ. 475). Ἀποπερατοῦται δὲ ἡ δίκη νομίμως 1) διὰ τῆς ἐκδόσεως ὁριστικῆς ἀποφάσεως, 2) διὰ τῆς ἀποσθέσεως τοῦ τῆς ἀγωγῆς δικαιώματος, 3) διὰ συνυποσχετικοῦ, 4) διὰ συμβιβασμοῦ, 5) δι' ἀνατροπῆς, 6) διὰ συγκαταθέσεως, 7) διὰ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἐνστάσεως, ἀπολογίας κτλ. (Πολ. Δικ. 476).

96. Ὁ πρὸς κατάργησιν ἐκκερεμοῦς δίκης συμβιβασμὸς, ἐπιτρεπόμενος κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης εἰς τοὺς ἔχοντας τὸ δικαίωμα τοῦ συμβιβάζεσθαι, τελεῖται μόνον διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως ἢ διὰ δικαστικῆς ἐκθέσεως ἐχούσης τὰ νόμιμα προσόντα καὶ φερούσης τὴν ὑπογραφὴν πάντων τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν παρευρεθέντων δικαστῶν (Πολ. Δικ. 477 καὶ 478). Καὶ φέρει μὲν αὕτη ὡς ἐκθεσίς καὶ τὴν ὑπογραφὴν τῶν συμβιβάζομένων· ἀλλὰ καὶ ἂν ἀρνηθῇ ὁ ἑτερος αὐτῶν νὰ ὑπογράψῃ, ἡ δικαστικὴ ἐκθεσίς εἶναι οὐχ ἥττον ἐγκυρὸς, ὡς αἰεὶ βεβαιοῦται ἐν αὐτῇ, ὅτι συνωμολόγησαν οἱ διάδικοι τὰ ἐν τῇ ἐκθέσει καὶ ἐβεβαίωσαν αὐτὰ προφορικῶς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὡς καλῶς ἔχοντα (Α. Π. 26 τοῦ 89). Ὅθεν ὁ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου συμβιβασμὸς δὲν ἔχει κύρος (Α. Π. 46 τοῦ 47, 218 τοῦ 50, 276 τοῦ 59, 28 τοῦ 74, 205 τοῦ 84). Δὲν θεωρεῖται ὅμως ἄκυρος ὁ συμβιβασμὸς δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ὡς αἰεὶ δὲν πρόκειται περὶ καταργήσεως δίκης (Α. Π. 13 τοῦ 87) (*). Σημειωτέον ὅτι, καταργοῦντος τὴν δίκην τοῦ συμβιβασμοῦ, καὶ ἔχοντος ἐ-

(*) Κατὰ τὸν μακαρίτην πατέρα μου Νικόλαον Φλογαίτην (οὗ ἡ γνώμη εἶχεν ἐπικρατήσῃ παρὰ τῷ Ὁφείτῳ Ναυπλίας), τοῦ ἀστικοῦ νόμου ἐπιτρέποντος νὰ γίνηται συμβιβασμὸς καὶ ἀγράφως, ἔπεται ὅτι πολλῶ μᾶλλον καὶ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου δύναται νὰ γίνῃ, αἱ δὲ διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας δὲν ἐνόησαν νὰ παγορεύσωσι τὴν δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἢ ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου ἀπόδειξιν αὐτοῦ, ἀλλ' ὥρισαν ἀπλῶς τίνι τρόπῳ δύναται νὰ κατασταθῇ οὗτος ἀσφαλῆς καὶ ἀποτελεσματικὸς, ἐξισούμενος πρὸς ἀπόφασιν ἐκτελεστήν. Ὅθεν, ὡς ἐπὶ καταργήσεως τῆς δίκης διὰ συναινεσεως ἀρκεῖ νὰ ποδεικνύηται ὅτι ἐξεφράσθη ἡ συναινέσις εἴτε ῥητῶς ἢ καὶ σιωπηλῶς, οὕτω καὶ ἐπὶ καταργήσεως τῆς δίκης διὰ συμβιβασμοῦ ἀρκεῖ νὰ ποδεικνύηται ἡ συναινέσις τῶν διαδίκων διὰ τινος τῶν νομίμων ἀποδεικτικῶν μέσων, ὧν ἐν εἶναι καὶ τὰ ἰδιωτικά ἐγγραφα.

πομένως τὴν ἰσχὺν δεδικασμένου, δὲν χωρεῖ τῆς ὑπερμέτρου βλάβης ἢ ἔνστασις (N. 10. 16. 20. 33. 39. Κωδ. de transact. καὶ 65 Πανδ. de cond. indebiti).

97. Δι' ἀνατροπῆς ἀποσβέννυται πᾶσα ἐκκρεμὴς παρὰ τινι δικαστηρίῳ δίκη, ἐὰν ἐγκατελείφθῃ ἐφ' ὠρισμένον χρόνον ἢ ἐξακολούθησι αὐτῆς. Ὅθεν καὶ ἡ περὶ ἀνατροπῆς δίκη ὑπόκειται εἰς ἀνατροπὴν (Α. Π. 114 τοῦ 62) ⁽¹⁾. Καὶ τριετία μὲν ἀπαιτεῖται πρὸς ἀνατροπὴν δίκης ἐκκρεμοῦς παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, τῷ Ἐφετείῳ ἢ Πρωτοδικείῳ, ἐξαμηνία δὲ πρὸς ἀνατροπὴν δίκης ἐκκρεμοῦς παρὰ τῷ Εἰρηνοδικείῳ (Πολ. Δικ. 479). Ἀλλὰ παρατείνεται ἡ τριετής προθεσμία ἐπὶ ἕξ εἰσέτι μῆνας, ὡσάκις ἀπαιτεῖται ἐπανάληψις τῆς δίκης (Πολ. Δικ. 480). Ἐπεκτείνεται ἐπομένως, ὡσάκις αὕτη βιαίως διακοπεῖσα ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων, δὲν εἶναι εἰσέτι ὥριμος, κατ' ἀκολουθίαν προκειμένου περὶ ἀναιρέσεως κατὰ μὲν τὴν Α. Π. 166 τοῦ 77 ὡσάκις δὲν κατετέθησαν τὰ δικόγραφα προσηκόντως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἀρείου Πάγου, (ὅθεν ἡ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατ' αἵτησιν ἀναιρέσεως δίκη ἀποσβέννυται δι' ἀνατροπῆς, θανόντος τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων καὶ ἐπελθούσης διὰ τοῦτο διακοπῆς πρὸ τῆς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἀρείου Πάγου καταθέσεως τοῦ δικογράφου, ὡσάκις δὲν ἐξηκολούθησεν ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν καὶ ἕξ μηνῶν (Α. Π. 166 τοῦ 77)., κατὰ δὲ τὰς Α. Π. 303 τοῦ 79, 206 τοῦ 83, ὡσάκις θανόντος τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων καὶ ἐπελθούσης διὰ τοῦτο διακοπῆς πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ ἀπολογητηρίου δὲν ἐξηκολούθησεν ἔκτοτε ἡ δίκη.—Εἶναι δὲ ἡ τριετής προθεσμία συναπτὸς χρόνος, ὑπολογιζομένων εἰς αὐτὸν πασῶν τῶν μεταξὺ ἀπράκτων ἡμερῶν (Α. Π. 278 τοῦ 57, 138 τοῦ 63). Ἀλλὰ προδήλως δὲν καταλογίζεται εἰς αὐτὴν ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ καθ' οὗ προτείνεται διάδικος δὲν ἐδύνατο νὰ πράξῃ τι νομικῶς πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης. Οὕτω δὲν καταλογίζεται ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ ἀνήλικος δὲν ἐδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ δι' ἑλ-λειψιν ἐπιτρόπου, ἢ καθ' ὃν ἡ ὑπόθεσις εὗρίσκετο ὑπὸ διάσκεψιν. (Α. Π. 152 τοῦ 61, 93 τοῦ 67, 158 τοῦ 69, 160 τοῦ 70 κτλ). Ἐπίσης ὡσάκις ἐμεσολάβησε δίκη περὶ ἀποδοκιμάσεως ἢ περὶ κανονισμοῦ

(1) Δὲν ἀνατρέπονται ἄρα ὡς μὴ ἐκκρεμεῖς αἱ περατωθεῖσαι δι' ὀριστικῆς ἀποφάσεως. Ὅθεν καὶ αἱ ἐν ταῖς προδικαστικαῖς ἢ παρεμπιπτούσαις ἀποφάσεσιν ὀριστικαὶ διατάξεις (Α. Π. 83 τοῦ 65.)

ἀρμοδιότητος, καὶ ἐπὶ ἤλθεν ἐκ τούτου διακοπὴ τῆς δίκης, τὸν καταναλωθέντα χρόνον εἰς τὴν δίκην ταύτην δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν εἰς τὴν τριετῇ προθεσμίαν.

Ἐγείρεται ὅμως τὸ ζήτημα ἂν ἀνατρέπηται καὶ ἡ κατ'ἀνακοπὴν δίκη, ἂν δηλονότι ἀποτελῇ αὕτη ἰδιαιτέραν δίκην (ὅτε ἡ ἐρήμην ἀπόφασις καθίσταται ὀριστικὴ καὶ τελεσίδικος), ἢ, ἂν μὴ ἀποτελούσης αὐτῆς ἰδιαιτέραν δίκην, ἀνατρέπηται ἡ ἀγωγὴ, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀνακοπεῖσα ἐρήμην ἀπόφασις, δηλονότι συνανατρέπηται καὶ ἡ ἀνακοπὴ μετὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως. Ὁ Ἄρειος Πάγος μετὰ μακρὰν ταλάντευσιν ἐπανῆλθεν ἀπὸ τινος εἰκότως εἰς τὴν παλαιοτάτην αὐτοῦ νομολογίαν, (σύμφωνον κατὰ πάντα πρὸς τὴν Γαλλικὴν νομολογίαν), καθ' ἣν ἡ ἐπιδοθεῖσα ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως δὲν ἀποτελεῖ νέαν δίκην, ἀτε τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως στερουμένης τοῦ οὐσιώδους τῆς ὀριστικότητος στοιχείου (τοῦ ἀμετακλήτου δηλονότι), κατ' ἀκολουθίαν ἐπιφέρει μόνον νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν, ὅθεν, τῆς ἀνακοπῆς μὴ ἀποτελούσης ἰδίαν δίκην ἀνεξάρτητον τῆς κατ'ἐρήμην γενομένης, ἀλλὰ συνεχομένης πρὸς αὐτήν, δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀνατροπὴ μόνης τῆς ἀνακοπῆς.⁽¹⁾

Ἡ ἀνατροπὴ δὲν ἐπέρχεται αὐτοδικαίως, ἀλλ' ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἀγωγὴ (πλὴν ἐὰν πρόκηται περὶ Εἰρηνοδικιακῶν δικῶν). Ὅθεν, ἐὰν ὁ ἔχων συμφέρον εἰς τὴν ἀνατροπὴν διαδίκος δὲν ἔσπευσε νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν, δύναται ὁ ἕτερος νὰ προλάβῃ τὸν κίνδυνον τῆς ἀνατροπῆς, ἐπιχειρῶν πρᾶξιν, διακόπτουσιν τὴν ἀνατροπὴν. Διακόπτει δὲ τὴν ἀνατροπὴν οἰαδήποτε ἐμφαινουσα πρόθεσιν ἐξακολουθήσεως τῆς δίκης πρᾶξις ἐκ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἀναγκαίων διὰ τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς δίκης, ἐὰν διεξαχθῇ κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις. Μηδαμοῦ δ' ὀρίζοντος τοῦ νόμου ὅτι διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν μόνον πρᾶξις ἀπευθυνομένη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἔπεται ὅτι καὶ αἱ ἀπλᾶι μεταξὺ τῶν διαδίκων διαμειβό-

(1) Τὸ ὅτι δὲν ἐνόησεν ὁ νόμος νὰ ὑπαγάγῃ τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν εἰς διακεκριμένην τῆς ἀνακοπῆς ἀνατροπὴν συνάγεται παρ' ἡμῶν καὶ ἐκ τοῦ ὅτι, ἐνῶν τὸ ἀρθ. 483 ρητῶς ὀρίζει περὶ τῶν ἀπτελεσμένων τῆς κατ' ἐφ'esιν δίκης ἐν ἣ ἐσκόπει νὰ καθιερώσῃ τὴν διακεκριμένην ἀνατροπὴν, ὡς ὑπαρχουσῶν κατ' αὐτὴν δύο δικῶν (τῆς πρωτοδίκου καὶ τῆς ἐφεσίμου), οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τῆς κατ' ἀνακοπὴν, ἥτις ἐν ὅλῳ μετὰ τῆς ἐρήμην δίκης ἀποτελεῖ.

μειναι πράξεις ἐπιφέρουσι τὴν διακοπὴν τῆς ἀνατροπῆς. "Οθεν κατα-
 δήλως μὲν διακόπτεται τὴν ἀνατροπὴν ἢ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ τῆς
 ὑποθέσεως ⁽¹⁾ ἢ ἡ καταθέσις τῶν ἐγγράφων εἰς τὸ δικαστικὸν γραφεῖον,
 ὅπως λάβῃ γνώσιν αὐτῶν ὁ ἀντιδίκος. Τούναντίον δὲ δὲν διακόπτουσι
 τὴν ἀνατροπὴν προτάσεις καὶ διαπραγματεύσεις τῶν διαδίκων περὶ
 συμβιβασμοῦ (Α. Π. 22 καὶ 202 τοῦ 80, 196 τοῦ 89). Ὡσαύτως
 δὲν διακόπτεται τὴν ἀνατροπὴν, ὡς ὀρθότατα ἀπεφάνητο καὶ ὁ Οἰκο-
 νομίδης, ὁ διορισμὸς πληρεξουσίου, ὡς μονομερὲς πράξις, μὴ περιερ-
 χομένη εἰς γνώσιν τοῦ ἀντιδίκου καὶ μηδαμῶς καθιστῶσα βεβαίαν
 τὴν ἔφεσιν τοῦ διαδίκου εἰς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης. Ἀλλ' ὁ Ἄρειος
 Πάγος παρεδέξατο διὰ τῶν πλείστων αὐτοῦ νεωτέρων ἀποφάσεων
 (οἷον τῆς 148 τοῦ 82, 60 καὶ 210 τοῦ 89), ὅτι ὁ μὲν διορισμὸς
 γενικοῦ πληρεξουσίου δὲν διακόπτεται τὴν ἀνατροπὴν, διακόπτεται ὅμως
 τούναντίον ὁ διορισμὸς εἰδικοῦ πληρεξουσίου (Α. Π. 105 τοῦ 81, 244,
 248, 274 τοῦ 82, 102 καὶ 347 τοῦ 83, 354 τοῦ 84, 31 τοῦ 86,
 305 τοῦ 87, 74 τοῦ 88, 17 τοῦ 89, 160 τοῦ 91). Ὡσαύτως δὲν
 διακόπτεται τὴν ἀνατροπὴν ἡ ἐκδοσις ἀντικλητηρίου πρὸς ἀπονομὴν
 τῶν δικαιωμάτων τῆς πενίας, ὡς μονομερὲς ἐπίσης πράξις· ἀλλὰ
 καὶ κατὰ τοῦτο ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπεφάνητο ἀντιθέτως.

Ἀλλ' ὀρθῶς ἡ ἐλληνικὴ νομολογία ἀπεφάνητο συνωδὰ καὶ πρὸς
 τὴν γαλλικὴν νομολογίαν, ὅτι ἡ κατὰ πλεονασμὸν ἐπανάληψις ἐγκύ-
 ρων δικονομικῶν πράξεων ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν τῆς ἀνατροπῆς, διότι
 κατὰ νόμον ἐπιφέρει διακοπὴν πᾶσα πράξις ἀναγκαία εἰς ἐξακολού-
 θησιν τῆς δίκης, αἱ δὲ περισσαὶ πράξεις, καίπερ περισσαί, εἶναι οὐχ
 ἡττον ἐμφαντικαὶ τῆς προθέσεως εἰς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης. Οὕ-
 τως ἐπιφέρει διακοπὴν τῆς ἀνατροπῆς ἡ ἐκ δευτέρου ἢ ἐκ τρίτου ἐγ-
 γραφὴ τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον, ἡ ἐκ δευτέρου γνωστοποίησις
 τῶν μαρτύρων κτλ. Ὁρθῶς δ' ἐπίσης ἀπεφάνητο ὅτι, ἐκκρεμοῦς οὕ-
 σης τῆς ὑποθέσεως παρὰ τῷ Ἐφετείῳ, ἡ ὑπὸ τοῦ διαδίκου κοινοποίη-

(1) Καὶ ἡ ἀναρμοδίως γενομένη ἐγγραφὴ τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον
 (οἷον ἡ εἰς τὸ πινάκιον τῶν συνήθων ὑποθέσεων ἐγγραφὴ συνοπτικῆς ὑποθέ-
 σεως κτλ.) διακόπτεται τὴν ἀνατροπὴν, ὅτε τοῦ ἐν τοῖς δικαστηρίοις τηρουμέ-
 νου πινάκιου ὄντος ἐν δὲ καὶ μ. ε. ν. ο. κατὰ τὸ ἀρθ. 471, τῆς δὲ μερικῆς
 αὐτοῦ διαιρέσεως ἀναγομένης ἀπλῶς εἰς τὸν ἐσωτερικὸν κανονισμὸν τοῦ δι-
 καστηρίου (Α. Π. 262 τοῦ 70, 144 τοῦ 78, 370 τοῦ 84).

σις τῆς διατασσούσης προσωρινὴν ἐκτέλεσιν πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν τῆς κατ' ἐφεσιν δίκης.

Προσθετέον ὅτι κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν νῦν ὁμόφωνον νομολογίαν (ἐρείδομένην εἰς τὴν γαλλικὴν νομολογίαν) ἐπὶ ἀνατροπῆς ἡ διαδικασία εἶναι ἀδιαίρετος, ὅθεν, ἐὰν ὑπάρχωσι πλείονες ὁμοδίκαι, ἡ ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς πρέπει νὰ ἐγερθῇ ὑπὸ πάντων καὶ κατὰ πάντων τῶν ὁμοδικῶν, μονομερὲς δὲ ἀγωγὴ τινῶν μόνον ἐκ τῶν ἐναγόντων ἢ κατὰ τινῶν μόνον τῶν ἐναγομένων εἶναι ἀπαράδεκτος. Ἐπιτρέποντος τοῦ νόμου (ἄρθ. 70 Πολ. Δικ.) τὴν εἰς τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα κατέλευσιν πολλῶν ἐν ταύτῃ ὡς ἐναγόντων ἢ ἐναγομένων, ἐπεταὶ ὅτι μεταξὺ τῶν πολλῶν τούτων ὁμοδικῶν ὑφίσταται μία καὶ ἀδιαίρετος δίκη, ἥς ἡ διαδικασία διεξάγεται ἀπαξ καὶ κοινὴ διὰ πάντας τοὺς διαδίκους, ἐπὶ τῆς διαδικασίας δὲ ταύτης ἔχουσι πάντες δικαιώματα κοινὰ καὶ ἀχώριστα· ἡ δὲ ἀνατροπὴ, ἀποτέλεσμα οὐσα τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς ὅλης δίκης, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ὁμοδικούς, εἰμὴ ὅσακις καταργεῖ τὴν δίκην ὡς πρὸς πάντας αὐτούς⁽¹⁾. Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἀντίθετοι γινώμαι⁽²⁾.

Τὴν ἀνατροπὴν τῆς δίκης δύναται νὰ ζητήσῃ ὁ ἐνάγων; Ἡ γαλλικὴ νομολογία ἔλυσε ἀντιθέτως τὸ ζήτημα, οὐ μόνον διότι ὁ ἐνάγων ἔχει πρόχειρον μέσον ἀποσβέσεως τῆς δίκης τὴν παραίτησιν, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ ἀμελής διάδικος, καθ' οὗ στρέφεται ὁ θεσμός

(1) Ὡς ὁρθῶς ἔλεγεν ὁ Νικόλαος Φλογαίτης, ἡ ἀνατροπὴ δὲν εἶνε παραγραφὴ οὐσιαστικοῦ δικαιώματος, διότι οἱ διάδικοι δύνανται νὰ ἀρχίσωσιν ἐκ νέου τὴν δίκην, ὅθεν καὶ δὲν ἰσχύουσιν ἐπ' αὐτῆς αἱ διέπουσαι τὰς ἄλλας παραγραφὰς ἀρχαί, ἀλλ' ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν ὁλοσχερῇ ἐξάλειψιν καὶ καταργήσιν τῆς δίκης μετὰ πασῶν τῶν ἀκολουθιῶν αὐτῆς. Εἶναι δηλονότι φύσει ἀδιαίρετος καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀνατρέπηται ἡ δίκη διὰ τινῶν μόνον τῶν διαδίκων, ἐξακολουθοῦσα ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους, καθ' ὅσον τοῦτο ἀντιβαίνει προφανῶς εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἀνατροπῆς, ὡς παραβιάζον τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνότητος τῶν δικῶν καὶ προκαλοῦν τὸν κατακερματισμὸν καὶ τὴν κολλαπλασιασμὸν αὐτῶν.

(2) Παρὰ Γάλλοις μὲν ὑπεστήριξε τὴν ἀντίθετον γνώμην ὁ Pigeau, λέγων ὅτι, ὡς ἐπὶ δικαιωμάτων ἕκαστος τῶν κοινωνῶν ἔχει ἰδίαν ἀγωγὴν ἀνεξάρτητον τῶν λοιπῶν, εἰς ἰδίαν ὑποκειμένην παραγραφὴν, οὕτω καὶ ἐν τῇ δίκῃ δύναται νὰ συμβῇ, ὅπως ἀποσβεσθῇ μὲν διὰ τῆς ἀνατροπῆς ὡς πρὸς τὸν ἕνα, ἐξακολουθήσῃ δὲ ὑφισταμένη ὡς πρὸς τὸν ἕτερον τῶν διαδίκων. Παρ' ἡμῖν δὲ ὁ Οἰκονομίδης.

τῆς ἀνατροπῆς, εἶναι αὐτὸς ὁ ἐνάγων, μὴ ἐπισπεύσας, ὡς ὤφειλε, τὴν ἐγερωθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ δίκην· ὅθεν δὲν δύναται νὰ ἀντλήσῃ δικαιώματα ἐκ τῆς ἀμελείας αὐτοῦ. Ἀλλὰ παρ' ἡμῖν ὁ Ἄρειος Πάγος ἐπανειλημμένως ἀπεφήνατο (οἷον διὰ τῶν ἀποφ. 112 τοῦ 72, 301 τοῦ 83) ὅτι καὶ ὁ ἐνάγων δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνατροπὴν.

Ἐπιφέρει δὲ ἡ ἀνατροπὴ τὴν ἀπόσβεσιν τῆς διαδικασίας, (ὅθεν καὶ πασῶν τῶν ἐκδοθεῖσων ἤδη προπαρασκευαστικῶν καὶ παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων), ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῦ ἐπιδίκου δικαιώματος (Πολ. Δικ. 483 καὶ 484). ὅθεν δύναται ὁ διάδικος νὰ ἐγείρῃ περὶ αὐτοῦ νέαν ἀγωγὴν, ἐὰν δὲν ἀπεσβέσθῃ ἤδη τοῦτο ἄλλως, οἷον διὰ τῆς παραγραφῆς. Ἀποσβεσμένης δὲ τῆς διαδικασίας, ἔπεται ὅτι ἀποσβέννυνται καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀνατραπείσης ἀγωγῆς ἐπακολουθήματα, ὅθεν δὲν καθίσταται ὑπερήμερος ὁ ἐναγόμενος, οὔτε ὀφείλει τόκους, οὔτε καθίσταται νομεὺς κακῆς πίστεως, ἀνατραπείσης τῆς ἀγωγῆς· ἔτι δὲ καὶ πᾶσαι αἱ διαδικαστικαὶ πράξεις, ὅθεν καὶ αἱ προσαχθεῖσαι ἀποδείξεις, οὐδὲ τῆς ὁμολογίας ἐξαιρουμένης. (Πολ. Δικ. 483).

Ἀνατρεπομένης τῆς ἐφεσίμου δίκης, καθίσταται τελεσίδικος ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις (ἔστω καὶ ἐὰν ἀνάγῃται εἰς προδικαστικὸν ζήτημα). ὅθεν νέα ἔφεσις δὲν ἐπιτρέπεται, καὶ ἂν ὑπάρχῃ ἔτι προθεσμία πρὸς ἔφεσιν. (Πολ. Δικ. 483).

Ὁ Θεσμός τῆς ἀνατροπῆς, καθιερωθεὶς ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ταχείας ἐκδικάσεως τῶν δικῶν, ἀποτυγχάνει τοῦ σκοποῦ, ὑποβληθεὶς εἰς μακρὰν καὶ πολυτελεῆ διαδικασίαν, γεννᾷ δ' ἐν τούτοις, ὡς παρετηρήσαμεν, πλείστα ὅσα ζητήματα. Ὅθεν φρονοῦμεν ὅτι ἡ πρέπει νὰ ἀπλοποιηθῇ ἡ διαδικασία, καθιερουμένης καὶ ἐν ταῖς παρὰ τοῖς ἀνωτέροις δικαστηρίοις δίκαις τῆς ἐν ταῖς παρὰ τοῖς εἰρηνοδικαίς δίκαις κρατούσης, ἥτοι τῆς ἀνευ μεσολαβήσεως ἀγωγῆς ἀνατροπῆς ἐν τὸς ἐξαμήνου τῆς ἐκκερεμοῦς δίκης, ἡ πρέπει νὰ καταργηθῇ ἐξ ὁλοκλήρου κατὰ τὰ ἐν Γερμανίᾳ κρατοῦντα, ὅπερ καὶ προτιμότερον.

98. Διὰ τῆς συναινέσεως ἀναπληροῦται καθ' ὅλου ἡ κατὰ μέρος ὡς πρὸς τὸν συναινούντα ἡ δίκη καὶ καθίσταται ἀμετάκλητος καὶ ἀπρόσβλητος, καθ' ὅσον ἡ συναινέσις ἀνεφέρετο εἰς τὴν ἑλὴν δίκην ἢ τινὰς μόνον δικαστικὰς πράξεις τῶν ἀντιδίκων. Ὅπως θεωρηθῇ ἔγκυρος ἡ συναινέσις, ἀπαιτεῖται 1) νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα ὁ συναινὼν νὰ διαθέτῃ ἐλευθέρως τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, 2) νὰ δηλώσῃ αὐτὴν αὐθορμητικῶς, 3) νὰ ἐκφράσῃ αὐτὴν αὐτοπροσώπως ἢ δι' εἰδικοῦ πληρεξουσίου

ρήτῳς ἢ σιωπηρῳς ἀλλὰ διὰ πράξεων σαφῶν καὶ ἀναμφιβόλων. (Πολ. Δικ. 486). Μὴ ὀρίζομένων δὲ εἰδικῶς τῶν πράξεων, ἐξ ὧν συνάγεται ἀναγκαιῶς ὁ τῆς συναινέσεως σκοπὸς, ἔπεται, ὅτι τὸ ζήτημα ἂν πρᾶξις τις ἐμφαίνῃ συναινέσιν εἶναι πραγματικόν, διαφεύγον τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α. Π. 109 τοῦ 52, 107 τοῦ 56, 171 τοῦ 65, 5 τοῦ 78). Ἀλλὰ δὲν ἐμφαίνει τὴν συναινέσιν ἀποδοχῆς τῆς ἐκδοθείσης προδικαστικῆς ἢ παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως ἢ κοινοποιήσεως αὐτῆς, διότι πολλάκις ἡ κοινοποιήσεως γίνεται ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ αποκλεισθῇ ὁ ἀντίδικος τῆς χρήσεως τῶν ἐνδίκων μέσων (Α. Π. 289 τοῦ 55, 155 τοῦ 58), ὡσαύτως δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν αὐτῆς ἢ ἐκτέλεσις τῶν διατάξεων παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως, διότι δὲν εἶναι προαιρετικὴ, ἀλλ' ἀναγκαστικὴ, ὡς μὴ δυναμένου τοῦ δικαστηρίου ἀνευ αὐτῆς νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως (Α. Π. 48 τοῦ 47, 43 τοῦ 48, 167 τοῦ 51, 87 τοῦ 54, 131 τοῦ 65, 273 τοῦ 68, 219 τοῦ 77, 57 τοῦ 89). Πολλῶ δὴ μᾶλλον δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν ἢ ἐκτέλεσις ὀριστικῆς καὶ τελεσιδικίου ἀποφάσεως, διότι γίνεται πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐκτελέσεως (Α. Π. 3 τοῦ 47, 37 τοῦ 49, 280 τοῦ 50, 180 τοῦ 53, 35 τοῦ 56, 111 τοῦ 75, 123 τοῦ 77, 36 τοῦ 80, 342 τοῦ 83). Ἐξ ἐναντίας ἐμφαίνει ἀποδοχὴν ἢ κοινοποιήσεως ἀποφάσεως μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν (Α. Π. 90 τοῦ 69, 17 τοῦ 71), πλὴν ἐὰν ῥητῳς ὁ κοινοποιῶν ἐπεφυλάξῃ τὸ δικαίωμα νὰ προσβάλῃ αὐτὴν διὰ τῶν ἐνδίκων μέσων (Α. Π. 150 τοῦ 57, 139 τοῦ 69, 5 τοῦ 71).

Ἀποπερατομένης τῆς δίκης διὰ τῆς συναινέσεως, ἔπεται ὅτι ὁ ῥητῳς ἢ σιωπηρῳς ἀποδεξάμενος ἀπόφασιν, ἀποβάλλει τὸ δικαίωμα νὰ προσβάλῃ αὐτὴν δι' ἐνδίκου μέσου (Α. Π. 9 τοῦ 46, 31 τοῦ 49, 525 τοῦ 52, 15 τοῦ 56). Ὅθεν ἡ ὑπὸ τοῦ ἐρήμην δικασθέντος διαδίκου ἀποδοχὴ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως καθίστησιν ἀπαράδεκτον τὴν κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴν (Α. Π. 231 τοῦ 64, 95 τοῦ 75), ἢ δ' ὑπὸ τοῦ ἡττηθέντος πρωτοδίκως ἀποδοχὴ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καθίστησιν ἀπαράδεκτον τῆς κατ' αὐτῆς ἔφεσιν (Α. Π. 233 τοῦ 77). Ἐπίσης ἡ ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἀποδοχὴ τῆς εἰς ἀναίρεσιν ὑποκειμένης ἀποφάσεως καθίστησιν ἀπαράδεκτον τὴν κατ' αὐτῆς αἵτησιν ἀναίρεσεως (Α. Π. 23 τοῦ 48, 57 τοῦ 66, 259 τοῦ 70). Ἀλλ' ἡ ἀποδοχὴ ἐν μέρει τῆς ἀποφάσεως δὲν καθίστησιν ἀπαράδεκτον τὴν τῆς ἀναίρεσεως

αίτησιν ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ κεφάλαια, ἅτινα δὲν ἀπεδέξατο ὁ αἰτούμενος τὴν ἀναίρεσιν (Α. Π. 72 τοῦ 65).

99. Ἡ παραιτήσις ἀπὸ ἀγωγῆς, ἐνστάσεως, ἀντενστάσεως κλ. μιᾶς διαδικαστικῆς πράξεως ἢ καὶ ὅλης τῆς διαδικασίας τότε μόνον ἔχει κύρος, ὡσάκις ὁ μὲν παραιτῶν ἔχει τὴν ἀπεριόριστον διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, δὲν παραβλάπτονται δὲ ἐκ τῆς παραιτήσεως κεκτημένα δικαιώματα τοῦ ἀντιδίκου, τὸ δὲ τῆς παραιτήσεως ἔγγραφον εἶναι ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ εἰδικοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν ἀντίδικον ἢ τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ, καὶ μόνον ἀναλαμβάνοντος τοῦ παραιτουμένου νὰ ἀποτίσῃ πᾶσαν δικαστικὴν δαπάνην, εἰς ἣν ὑπεβλήθη ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἐκ τῆς διαδικασίας, ἣν παραιτεῖται (Πολ. Δικ. 487). Ἄλλ' οὔτε ἀναγκάσιον οὔτε ἐφικτὸν εἶναι καὶ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ πληρωμὴ αὐτῶν πρὸ τῆς παραιτήσεως, διότι πρέπει πρότερον νὰ ὀρίσῃ ὁ ἀντίδικος τὸ ποσόν, ὃ ζῆτεῖ (Α. Π. 146 τοῦ 71, 8 τοῦ 75). Ὡσαύτως οὐδαμῶς ἀναγκάσιον εἶναι νὰ πευθῶνται εἰς τὸ δικαστήριον, παρ' ᾧ εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ προκειμένη δίκη, ἅτε τοῦ τῆς παραιτήσεως ἔγγραφου ὄντος ἐξωδίκου (Α. Π. 99 τοῦ 52, 177 καὶ 178 τοῦ 87). Ἀπαιτούμενον ὅμως ῥητῶς ἔγγραφου, ὅπως ἐπέλθῃ ἡ διὰ παραιτήσεως κατάργησις τῆς δίκης, ἔπεται ὅτι ἄνευ ἔγγραφου δὲν ἐπέρχεται κατάργησις (Α. Π. 218 τοῦ 74). Πρὸς παραίτησιν ὅμως οὐχὶ δίκης ἢ διαδικαστικῆς πράξεως, ἀλλὰ κεκτημένου δικαιώματος, οἷον τῶν δαπανῶν, ἃς δικαιοῦται τις νὰ λάβῃ, καὶ τῶν τόκων (λαβόντος τοῦ δικαιοῦχου τὸ κεφάλαιον καὶ μὴ ἐπιφυλαξαμένου τὸ δικαίωμα εἰς ἀπαίτησιν αὐτῶν), δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ῥητῆς δι' ἔγγραφου παραιτήσεως· ὅθεν δύναται ἡ παραίτησις νὰ συναχθῇ καὶ ἐκ σιωπηρῶν πράξεων, δηλουσῶν αὐτήν. (Α. Π. 76 τοῦ 76).—Διὰ τῆς παραιτήσεως ἐπανέρχονται οἱ διάδικοι ἐντελῶς εἰς ἣν στάσιν ἦσαν πρὸ τῆς κατὰ μέρος διαδικαστικῆς πράξεως ἢ τῆς ὅλης δίκης. Ὅθεν δύναται νὰ ὑπαχθῶσιν, αἱ μὲν ἀγωγαὶ ἐξ ὑπαρχῆς, αἱ δὲ ἐνστάσεις, ἀνταγωγαί, ἀντενστάσεις κτλ. ὡς αὐτοτελεῖς ἀγωγαί, ἐὰν δὲν παρεγράφησαν ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ ἢ δὲν ἀπωλέσθῃ τὸ πρὸς ταύτας δικαίωμα ἔνεκκ παρελεύσεως τῆς προθεσμίας ἢ δι' οἰανδήποτε ἄλλην αἰτίαν· ὁ δὲ παραιτῶν ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ τὴν δικαστικὴν δαπάνην καὶ ὡσάκις ἔτι ὁ μὲν ἀντίδικος ἐνέδωκεν εἰς τὴν παραίτησιν, ἀλλὰ δὲν συμφωνήθη τι περὶ τῆς πληρωμῆς ἢ δὲν προσδιωρίσθῃ ῥητῶς τὸ ἐναντίον. (Πολ. Δικ. 488).

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

100. Σύνθεσις τοῦ Εἰρηνοδικείου.—101. Ἀρμοδιότης Εἰρηνοδίκου ἐν ἀμφισβητουμέναις ὑποθέσεσιν.—102. Ἀρμοδιότης εἰρηνοδίκου ἐν μὴ ἀμφισβητουμέναις ὑποθέσεσι.

100. Πρὸς κατάρτισιν ἐγκύρου εἰρηνοδικιακῆς πράξεως ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τοῦ εἰρηνοδίκου (ὄν, κωλυόμενον, ἀναπληροῦ ὁ εἰρηνοδικιακὸς πάρεδρος· ὡς τοιοῦτος δὲ, ὅπου δὲν ὑπάρχει Πρωτοδικεῖον, χρησιμεύει ὁ εἰρηνοδικιακὸς γραμματεὺς) καὶ τοῦ γραμματέως (ὄν, κωλυόμενον, ἀναπληροῦ ὁ ὑπογραμματεὺς).

101. Ἐν ἀμφισβητουμέναις ὑποθέσεσιν οἱ εἰρηνοδίκαι δικάζουσιν

Α') ἀνεκκλήτως μὲν μέχρι τεσσαράκοντα δραχμῶν, ἐκκλητῶς δὲ ἐπέκεινα τοῦ ποσοῦ τούτου, πάσας τὰς προσωπικὰς ἀγωγὰς (οὐδὲ τῶν ἐμπορικῶν ἐξαίρουμένων) καὶ τὰς περὶ κινητῶν πραγμάτων ἀγωγὰς, ὧν τὸ ἀντικείμενον δὲν ὑπερβαίνει τὰς τριακοσίας δραχμὰς (Πολ. Δικ. 490 ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου τῆς 1 Φεβρουαρίου 1838).

Β') ἐκκλητῶς μὲν πᾶσαν διαφορὰν ἀνευ διακρίσεως τῆς ἀξίας περὶ μετακινήσεως ὀρίων, περὶ βλάβης γενομένης εἰς δένδρα (ἔστω καὶ δι' ἐκρίζωσας αὐτῶν), ἀμπέλους, σταφιδάμπέλους, καρποὺς ἀγρῶν καὶ κήπων, αἰμασιᾶς, τάρρους καὶ ἄλλους περιβόλους, ἢ προξενηθείσας δι' ἀροτριάσεως, ἀμαξήλασις, θερισμοῦ καὶ ἐν γένει ἀποτομῆς σπαρτῶν καὶ χλόης, τρυγητοῦ καὶ ἐν γένει συλλογῆς ὀπωρῶν, βοσκῆς θρεμμάτων (ὅθεν καὶ βλάβης εἰς λιβάδιον ὑπὸ ζῶων) καὶ τῶν τοιούτων (Πολ. Δικ. 490 § 2), ἀλλ' οὐχὶ καὶ περὶ φθορᾶς δάσους (Α. Π. 193 τοῦ 64). Ἀνεκκλήτως δὲ δικάζουσι περὶ τῆς βλάβης διὰ τῆς βοσκῆς ζῶων, τῆς προξενηθείσης εἰς τοὺς κεκαλλιεργημένους ἀγρούς. (Δ. τῆς 31 Δεκ. 1836 ἄρθ. 14, Α. Π. 261 τοῦ 74).

Γ') Οἱ εἰρηνοδίκαι δικάζουσι περὶ τῆς εἰς ὁδοὺς ἢ παρόδους (προωρισμένας εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν) γενομένης βλάβης ἢ παρεμποδίσεως, (ἀλλ' οὐχὶ καὶ περὶ τῆς παρεμποδίσεως εἰς ἰδιωτικὴν ὁδὸν, ἀποτελούσης διατάραιον ἢ ἀποβολὴν ἐκ τῆς κατοχῆς μὲν, ἀν τὸ ἔδαφος τῆς ὁδοῦ

ἀνήκη τῷ ἐνάγοντι, ἢ ἄλλως διατάραιεν ἢ ἀποβολὴν ἐκ χρήσεως δουλείας διόδου, ἂν τὸ ἔδαφος τῆς διόδου ἀνήκη τῷ ἐναγομένῳ ἢ ἄλλῳ τινί, ὅτε προφανῶς ἀρμόδιον εἶναι τὸ Πρωτοδικεῖον, ὡς λίαν ὀρθῶς ἀπεφάνητο ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῶν ἀποφ. αὐτοῦ 232 καὶ 302 τοῦ 75, 250 τοῦ 83). Ἀλλὰ δὲν δικάζουσι περὶ τῆς κατεδαφίσεως οἰκοδομῆματος ἀνεγερθέντος καθ' ὑπέρβασιν τῆς ὑπὸ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως ὁρισθείσης οἰκοδομικῆς γραμμῆς, ὅτε, ἂν προσβάλλωνται ἐκ τούτου ιδιωτικὰ συμφέροντα, ἀρμόδιον εἶναι τὸ Πρωτοδικεῖον (Α. Π. 272 τοῦ 65). ἄλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 173 τοῦ 64 βλάβης οὐσῆς κατὰ τὸν νόμον 7 Βασιλ. (58.8) καὶ τῆς τῆς ὁδοῦ διελεύσεως, μὴ διακρίνοντος δὲ τοῦ νόμου μεταξὺ δημοσίων καὶ ιδιωτικῶν ὁδῶν, δικάζουσι καὶ περὶ βλάβης, ἐπελθούσης ὑπὸ τρίτου, ἀνεγείραντος οἰκοδομὴν ἐπὶ παραβάσει τῆς οἰκοδομικῆς γραμμῆς.

Δ') Οἱ εἰρηνοδίκαι δικάζουσι περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ῥέοντος ὕδατος (Πολ. Δικ. 490 § 2 ἐδ. ε'), ὅθεν καὶ περὶ τῆς νομῆς τοῦ ὕδατος (Α. Π. 72 τοῦ 54, 118 τοῦ 57, 188 τοῦ 65, 315 τοῦ 78, 126 τοῦ 86), εἴτε περὶ διαταραξέως εἴτε περὶ ἀποβολῆς πρόκειται (Α. Π. 148 τοῦ 56), περὶ τῶν ἐμποδίων ἢ μεταβολῶν τῶν γενομένων εἰς ὕδραγωγεῖα, ποτιστικὰς παρασκευὰς καὶ ἑκροὰς (Πολ. Δικ 490 § 2 ἐδ. ε'). Ἀλλ' οὐχὶ καὶ περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος δουλείας ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὡς ὀρθῶς ἀπεφάνητο ὁ Ἄρειος Πάγος δι' ἐπανειλημμένων αὐτοῦ ἀποφάσεων. Διὸ καὶ ἐν τῇ δίκῃ περὶ χρήσεως ῥέοντος ὕδατος δὲν ἐξετάζονται ἰσχυρισμοὶ περὶ κυριότητος ἢ δουλείας τοῦ φιλονεικουμένου ὕδατος (Α. Π. 315 τοῦ 78, 186 τοῦ 87).

Ε'). Οἱ εἰρηνοδίκαι δικάζουσι περὶ προσωρινῶν μέτρων εἰς παντὸς εἴδους διαφορὰς περὶ νομῆς, ἀποτρέποντες τὴν βίαν, ἣν κινδυνεύει νὰ ἐπιφέρῃ ἡ ἀμοιβαία ἀμφισβήτησις τῆς νομῆς. Ὅθεν ἔχουσι τὴν ἀρμοδιότητα νὰ διατάξωσι προσωρινὰ μέτρα κατὰ πᾶσαν περὶ νομῆς διαφορὰν, οἷον νὰ παγορεύσωσι πράξιν τινὰ ἀροτριάσεως τοῦ ἀγροῦ ἢ νὰ ἐπιδικάσωσι τὴν νομὴν φιλονεικουμένην ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὸν ἀποδεκνόντα τὴν γεωτέραν ἀνεπίληπτον νομῆς πράξιν. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 113 τοῦ 66 καὶ ὅτε ἐξεβλήθη ἤδη τῆς νομῆς ὁ αἰτῶν τὸ προσωρινὸν μέτρον διάδικος, ὁ Εἰρηνοδίκης δύναται νὰ διατάξῃ προσωρινὰ μέτρα, ἐὰν ὑπάρχῃ κίνδυνος ἐπικείμενος. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις αὐτῶν ἔχει μόνον πρόσκαιρον ἀποτέλεσμα, ἅτε τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως περὶ νομῆς ἀποκειμένης εἰς τοὺς πρωτοδικὰς, διατηρεῖ ἄρα τὴν ἰσχὺν αὐτῆς ἄχρι τῆς

όριστικής μόνον καὶ τελεσιδικίου ἐκδικάσεως τοῦ περὶ νομῆς ζητήματος. (Αὐτόδηλον ὅμως, ὅτι καὶ οἱ Πρωτοδίκαι ἀποφαίνονται ὁριστικῶς περὶ νομῆς, εἰσαγομένης ἐξεπίτηδες εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀγωγῆς περὶ τούτου, καὶ οὐχὶ δικάζοντες κατ' ἔφεσιν Εἰρηνοδικιακὴν ἀπόφασιν περὶ προσωρινῶν μέτρων). Ὡς δ' ἀπεφάνητο ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ἀποφ. αὐτοῦ 452 τοῦ 66 ὁ δι' Εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως κωλυθεὶς τῆς νομῆς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κινήσῃ τὴν περὶ νομῆς ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν ἐντὸς ἔτους καὶ ἡμέρας, λογιζομένων ἀφ' ἧς ἀνεπίδεκτος προσβολῆς δι' ἐνδίκου μέσου κατέστη ἡ περὶ προσωρινῶν μέτρων διάταξις. Σημειωτέον δ' ὅτι, ζητούμενων προσωρινῶν μέτρων, δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αὐστηρῶς οἱ περὶ ἀποδείξεως κανόνες ὡς ἐκ τῆς ἐπικειμένης ἀνάγκης τῆς ταχείας τῆς διαφορᾶς λύσεως· ὅθεν ὁ Εἰρηνοδίκης ὀφείλει ἐκ τῶν ἐνόντων νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ἀνεπιλήπτου νομῆς τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων, ἅτε τοῦ νόμου (ἄρθρων 255 καὶ 261) ἀπαιτοῦντος ἀπλὴν βεβαιώσιν ἐν αἷς κατεπειγουσαῖς περιπτώσεσιν ἐπικεῖται κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς. Σημειωτέον προσέτι, ὅτι ἡ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἀπόφασις ἐπὶ τῶν τοιούτου εἵδους διαφορῶν εἶναι αὐτοδικαίως προσωρινῶς ἐκτελεστὴ δύναμει τοῦ ἁρθρου 187 τῆς Πολ. Δικ., ἡ δὲ πρὸς παράλειψιν πράξεως ἀπειληθεῖσα ὑπ' αὐτῆς δι' ἐνδεχομένην παράβασιν χρηματικὴ ποινὴ ἐκτελεῖται ἀναγκαστικῶς, ἐὰν βεβαιωθῇ πραγματικὴ παράβασις (Πολ. Δικ. 883). Ἐννοεῖται, ὅτι ὡς ὁριστικὴ ἡ ἀπειλοῦσα χρηματικὴν ποινὴν ἀπόφασις χρήζει κοιναποιώσεως, μὴ ὑποκειμένου ἄλλως τοῦ καταδικασθέντος εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἀπαγγελθείσης χρηματικῆς ποινῆς.

5') Ὁ Εἰρηνοδίκης δικάζει τὰς ἐκ τοῦ συναλλάγματος τῆς μισθώσεως (ἐργασίας) προκυπτούσας διαφορὰς μεταξὺ τῶν βανουσοτεχνῶν παντὸς εἵδους καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐργαζομένων συνεργατῶν ἢ μαθητευόντων, μεταξὺ ἐργολάβων παντὸς εἵδους ὡσαύτως (καὶ οὐχὶ μόνον τῶν ἐργολάβων βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως) καὶ τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἐργατῶν, μεταξὺ κυρίων καὶ τῶν ὑπηρετῶν αὐτῶν, οἷοςδὴποτε ἐξ αὐτῶν καὶ ἂν ᾦναι ὁ ἐνάγων. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰς διαφορὰς τὰς μὴ στηριζομένας εἰς συνάλλαγμα μισθώσεως. Οὕτως ἡ ἀγωγὴ λ. χ. τοῦ μαθητεύοντος παρ' ὑποδηματοποιῷ κατ' αὐτοῦ ἢ τοῦ ὑπρέτου κατὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, δι' ἧς ἀξιοῖ ἀμοιβὴν, δὲν ὑπάγεται εἰς τὸν Εἰρηνοδικὴν, ἐὰν ὑπερβαίῃ τὰς 300 δραχμάς.

Ζ') Ὁ εἰρηνοδίκης δικάζει τὰς ἐκ τοῦ συναλλάγματος τῆς μισθώσεως

(πραγμάτων) προερχομένης διαφορᾶς μεταξύ τῶν ἐκμισθωτῶν καὶ μισθωτῶν πραγμάτων (κινήτων καὶ ἀκινήτων) περὶ τοῦ μισθώματος ἢ περὶ ἐπιχειρητέων ἐπισκευῶν εἰς τὸ ὑπὸ μίσθωσιν πρᾶγμα (Πολ. Δικ. 490). "Ὅθεν καὶ τὰς περὶ τόκων ὀφειλομένων ἐκ καθυστέρουμένων μισθωμάτων, διότι οὗτοι εἰσὶ πικραλούθημα τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως (Α. Π. 37 τοῦ 90). Δικάζουσι δὲ αὐτὰς καὶ ὁσάκις τὸ συνάλλαγμα τῆς μισθώσεως δὲν στηρίζεται εἰς ἔγγραφον (Α. Π. 350 τοῦ 55, 32 τοῦ 58). ἄλλ' οὐχὶ καὶ τὰς μὴ στηριζομένης εἰς συνάλλαγμα μισθώσεως. Οὕτως ἡ ἀπαίτησις τοῦ κυρίου οἰκίας κατὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ διὰ τὸ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ ἐνοικιαστηρίου ποσὸν ἐνοικίων δὲν ὑπάγεται εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην, ἐὰν ὑπερβαίνει τὰς 300 δραχμάς· ὑπάγεται ὁμως εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην ἐὰν προέρχεται ἐξ ἀναμισθώσεως, ἅτε τῶν νομικῶν σχέσεων τῆς ἀναμισθώσεως πηγαζουσῶν ἐκ τοῦ συμβολαίου τῆς μισθώσεως (Α. Π. 156 τοῦ 63). ἄλλ' οὐχὶ ἡ ἀπαίτησις περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν κατακράτησιν τοῦ κτήματος (Α. Π. 243 τοῦ 54, 49 τοῦ 62, 123 τοῦ 63). Ἄλλοτε ἐθεωρήθη ἀμφίβολον ἐὰν ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Εἰρηνοδικείου ἐξακολουθῇ, ἀμφισβητηθέντος τυχὸν τοῦ κύρους τοῦ συμβολαίου τῆς μισθώσεως, ἀλλὰ τανῦν γενικῶς ἐπικρατεῖ παρὰ τοῖς δικαστηρίοις, πρωτοστατοῦντος τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α. Π. 274 τοῦ 72), ἡ καταφατικὴ γνώμη, θεωρουμένου ἀείποτε ἀρμοδίου τοῦ Εἰρηνοδικείου, ὁσάκις ὑπάρχει συμφωνία μισθώσεως.

Η') Ὁ Εἰρηνοδίκης δικάζει τὰς διαφορὰς τῶν ὁδοιπόρων πρὸς ξενοδόχους, ἀμαξηλάτας καὶ χειροτέχνους περὶ τῶν ἐν τῇ προκειμένῃ ὁδοιπορίᾳ ἀναφυσῶν ἀπαιτήσεων λόγῳ τροφῆς, ἀγωγίου ἢ ἐργασίας. Ὁρθῶς δὲ γνωματεύει ὁ Οἰκονομίδης, ὅτι τὰς διαφορὰς ταύτας δικάζει ἀρμοδίως ὁ Εἰρηνοδίκης τοῦ τόπου, ἐνθα ἡγέρθησαν τυχὸν αἱ διαφοραὶ, καὶ οὐχὶ μόνον τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου, διότι ἄλλως δὲν ἤθελεν ἔχει ἐννοίαν ἡ εἰδικὴ αὕτη διάταξις, ἅτε τῶν τοιοῦτου εἶδους διαφορῶν οὐδέποτε σχεδὸν ὑπερβαινουσῶν τὸ ποσὸν τῶν τριακοσίων δραχμῶν.

Θ') Ὁ Εἰρηνοδίκης δικάζει ὡσαύτως τὰς διαφορὰς, αἵτινες δύνανται νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς ζημίας, ἣν ἀπειλοῦσι τυχὸν ἐτοιμόρροποι οἰκοδομαὶ τοῦ ἐναγομένου ἢ ἐκτεθειμένα καὶ ἀπηρητημένα πρᾶγματα αὐτοῦ, ὑποχρεῶν αὐτὸν εἰς ἐπισκευὴν ἢ κατεδάφισιν τῆς οἰκοδομῆς ἢ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ πρᾶγματος. Ἄλλὰ δὲν θεωρεῖται ἐκτεθειμέ-

νον. ἡ ἀπρητημένον τὸ διὰ τῶν κιγκλίδων ἢ ἐν τοίχῳ ἡσφαλισμένον (Ἀστυνομικοῦ νόμου ἀρθ. 51).

Σημειωτέον κρίνομεν ὅτι ἤθελεν ἐξυπηρετεῖσθαι ἀποτελεσματικώτερον ἢ δικαιοσύνη, ἐὰν ἡ δικαιοδοσία τῶν Εἰρηνοδικῶν ἐπεξετείνετο εἰς πολλὰς δίκας, ὑπαγομένας νῦν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Πρωτοδικῶν. Τῶν περὶ διακατοχῆς ἰδίως δικῶν καὶ τῶν προσωπικῶν ἀγωγῶν μέχρι τοῦ ποσοῦ πεντακοσίων δραχμῶν ἡ ὑποβολὴ εἰς τοὺς Εἰρηνοδίκας ἤθελε συντελέσει μεγάλως εἰς τὴν ταχυτέραν καὶ ἀδανωτέραν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης διὰ τὸ ἀπλούστερον καὶ βραχύτερον τῆς Εἰρηνοδικιακῆς διαδικασίας καὶ τὸ προχειρότερον τῶν Εἰρηνοδικείων.

102. Σημειωτέον ὅτι, πλὴν τῆς ἐκδικάσεως τῶν Εἰρηνοδικιακῶν δικῶν, οἱ Εἰρηνοδίκαι ἔχουσι καὶ πολλαπλὰ ἄλλα καθήκοντα, ὧν ἄλλα μὲν ὀρίζονται ἐν τοῖς δικαστικοῖς νόμοις, ἄλλα δὲ ἐν τοῖς διοικητικοῖς νόμοις. Οὕτως οἱ Εἰρηνοδίκαι ἐκτελοῦσι συμβολαιογραφικὰ καθήκοντα, ἀναπληροῦντες τοὺς συμβολαιογράφους (Ὁργ. Δικ. ἀρθ. 168), ἔτι δὲ τοὺς εἰδικοὺς ὑποθηκοφύλακας (Ν. 24 Μαρτίου 1843), προσδρεύουσι τῶν συγγενικῶν συμβουλίων (Πολ. Δικ. 649 καὶ ἐπ. Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἀρθ. 31), δύνανται νὰ παραλάβωσι πρὸς φύλαξιν τὰ μεσεγγυηθέντα πράγματα, ἔτι δὲ νὰ διαρίσωσιν ἐπιστάτην καὶ διοικητὴν τῶν γεωργικῶν πραγμάτων ἢ ζώων (Πολ. Δικ. ἀρθ. 888), ἔτι δὲ νὰ πλειστηριάσωσι τὰ μεσεγγυημένα κινητὰ καὶ ὑπάρχοντος συμβολαιογράφου (Πολ. Δικ. ἀρθ. 891), ἐπὶ παρουσίᾳ Εἰρηνοδίκου οὐχ ἡττον ἢ τοῦ δημάρχου δύναται ὁ κλητὴρ νὰ ἐκβιάσῃ τὰ κλειθρὰ θυρῶν καὶ ἀποθηκῶν (Πολ. Δικ. 907), συντάσσουσιν ἐκθέσεις περὶ δηλώσεως τῶν τρίτων εἰς ὧν τὰς χεῖρας ἐγένετο κατάσχεσις (Πολ. Δικ. 928), ἐνώπιον αὐτῶν δύναται νὰ τελεσθῇ κατὰ τὴν κατάσχεσιν χρημάτων ἢ πέραιτέρῳ διαδικασίᾳ προκειμένης τῆς ἀναγγελίας δανειστῶν (Πολ. Δικ. 937), δύνανται νὰ πλειστηριάσωσι κατασχεθέντα ἀκίνητα (Πολ. Δικ. 965), δύνανται νὰ χορησιμεύσωσιν ἐπὶ τῆς κατατάξεως κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἀκινήτων (Πολ. Δικ. 988), δύνανται νὰ παραστῶσι κατὰ τὴν πρὸς προσωποκράτησιν σύλληψιν ὀφειλέτου (Πολ. Δικον. 1007), ἐπιτιθέασιν τὴν τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν σφραγίδα καὶ τὰν ἀπαλὴν ἀποσφραγίζουσι κατὰ τὰς ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ ὥρισμένας περιπτώσεις (Πολ. Δικον. 1049 καὶ ἐπ., 1062 καὶ ἐπ.), δύνανται νὰ ἐκπλειστηριάζωσιν ἀκίνητα κτήματα πρὸς

ἐξώδικον αὐτῶν διανομὴν (Πολ. Δικον. 1081). Ἐπίσης κατὰ τὸν Ἑμπ. Νόμον οἱ εἰρηνοδίκαι δύνανται νὰ χορηγήσωσι τὴν ἄδειαν εἰς τὸν πλοίαρχον νὰ δανεισθῇ ἐπὶ τοῦ σκάφους τοῦ πλοίου ἢ ἐνεχυριάσῃ ἢ πωλήσῃ ἐμπορεύματα πρὸς πορισμὸν χρημάτων εἰς ἐπισκευὴν τοῦ πλοίου ἢ προμήθειαν τροφίμων (ἄρθρ. 234), νὰ παραλάβωσι τὴν ἔκθεσιν τοῦ πλοίαρχου περὶ τοῦ περατωθέντος πλοῦ (ἄρθρ. 243) ἢ περὶ τῆς ἐξ ἀνάγκης προσορμίσσεως αὐτοῦ εἰς ἑλληνικὸν λιμένα (ἄρθρ. 245), νὰ διορίσωσι δοκιμαστὰς εἰς βεβαίωσιν τῶν ἀπωλειῶν καὶ ζημιῶν ἐν περιπτώσει χύσεως καὶ συνεισφορᾶς (ἄρθρ. 414). Ὡσαύτως οἱ Εἰρηνοδίκαι ἀποφαίνονται ἐπὶ τῶν διοικητικῶς ἐκτελεστῶν φορολογικῶν πρωτοκόλλων ἀπαριθμήσεως τῶν ζώων ἐπὶ τῇ βᾶσει ἀνακοπῆς τῶν κτηνοτρόφων (Νόμου Β, Π' ἄρθρ. 14), ἐπὶ τῶν πρωτοκόλλων καταμετρήσεως οἴνου (Νόμου Β, Π' ἄρθρ. 78), ἐπὶ τῶν φορολογικῶν διπλοτύπων περὶ τοῦ φόρου δημητριακῶν καρπῶν ἐν Θήρᾳ καὶ Θηρασίᾳ (Νόμου Β, Π' ἄρθρ. 134). Ἐπίσης ἐν περιπτώσει διαφωνίας καὶ τῶν διοριζομένων πραγματογνομόνων ἐξ ἐνὸς μὲν ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ ἐξ ἄλλου ὑπὸ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων περὶ τοῦ ἐπιβλητέου τέλους χαρτοσήμου (ὁσάκις ἡ μεταξὺ αὐτῶν διαφωνία προὔκალεσε τὸν διορισμὸν τοιούτων) ἀποφαίνεται ὁ Εἰρηνοδίκης (Νόμου ΑΧΚΕ' ἄρθρ. 29)· στέλλονται δὲ ἐν τέλει ἐκάστου μηνὸς πρὸς τοὺς οἰκονομικοὺς ἐφόρους ὑπὸ τῶν Πρωτοδικῶν ἀκριβεῖς σημειώσεις τῶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν ἀναγνωρίζονται ὀριστικῶς δικαιώματα ὑπὲρ τινος ὡς κληρονόμου ἢ κληροδόχου ἢ αἰτίᾳ θανάτου δωρεοδόχου (Νόμου ΑΧΚΕ' ἄρθρ. 46). Ἐπίσης οἱ Εἰρηνοδίκαι ἐπιμελοῦνται τῆς ἐν τοῖς Εἰρηνοδικείοις καταστάσεως τοιχοκολλήσεως τῶν δημοτικῶν ψηφισμάτων, δι' ὧν ἀπαγορεύεται ἡ βοσκή καὶ ἐν περιοχαῖς σποράδην πεφυτευμέναις ἢ κεκαλλιεργημέναις (Νόμου ΑΦΚς' περὶ ποιμνιοβοσκῆς ἄρθρ. 2). Ὅπου δὲ τὸ ἀρμόδιον δημοτικὸν συμβούλιον παρέλιπε τὴν ἀσκήσιν τῆς χορηγουμένης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ΑΧΛΗ' νόμου τοῦ 1888 ἐξουσίας εἰς ἐξαίρεσιν ὠρισμένης περιφερείας ἢ περιοχῆς κτημάτων ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΑΦΚς', δύνανται οἱ ἰδιοκτῆται πεφυτευμένων ἢ ἀσκεπῶν γαιῶν ὠρισμένης θέσεως, περιφερείας ἢ περιοχῆς (ὁσάκις ἀντιπροσωπεύουσιν ἑκτασιν τοῦλάχιστον διακοσίων στρεμμάτων) νὰ ἐπιτρέψωσι τὴν βοσκὴν προβάτων, δηλοῦντες τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν εἰς τὸν ἀρμόδιον συμβολαιογράφον ἢ Εἰρηνοδίκην διὰ πράξεως, ὁρίζουσας τὴν θέσιν, περι-

φέρειαν ἢ περιοχὴν τῶν κτημάτων, εἰς ᾧ ἐπιτρέπεται ἡ καθ' ὅλου ἢ ἐν μέρει βόσκησις, καὶ τοὺς κυρίους τῶν παιμνίων, οἷς χορηγεῖται τὸ δικαίωμα τῆς βοσκῆς, ὑποχρεοῦται δ' οὗτος ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν νὰ ὑποβάλῃ ἀντίγραφον αὐτῆς εἰς τὸν ἀρμόδιον δήμαρχον (Ν. ΑΨΟ' περὶ βοσκῆς ζῶων ἀρθρ. 1 καὶ 2). Ἐπίσης ὁ Εἰρηνοδίκης (ἢ, ἂν τὸ Εἰρηνοδικεῖον ἐκτείνηται εἰς πλείονας δήμους, ὁ ἀρμόδιος Εἰρηνοδικτικὸς πάρεδρος) μετέχει τῆς ἐπιτροπῆς, εἰς ἣν ὑποβάλλονται αἱ κατὰ τὸ ἀρθρον 11 τοῦ στρατολογικοῦ νόμου ἐνστάσεις περὶ τῆς σημειωθείσης ἐν τοῖς ἐτησίοις μητρώοις ἡλικίας παιδὸς τινος ἢ περὶ τῆς ἐγγραφῆς παραλειφθέντων ἢ τῆς διαγραφῆς ἐγγεγραμμένων (Ν. ΑΦΚΗ' ἀρθρ. 12). Ἐπίσης καλούμενος ὑπὸ τοῦ δημάρχου προβαίνει μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου διόρθωσιν τῶν εἰς ἀνάκρισιν ἐκτεθέντων ἐτησίων μητρώων (Ν. ΑΦΚΗ' ἀρθρ. 20), συνυπογράφει δὲ μετὰ τοῦ δημάρχου τὸ κατὰ τὸ ἀρθρον 21 συνταχθὲν μητρῶον τῆς δεκαετίας. Ἐπίσης δέχεται τὰς κατὰ τὸ ἀρθρ. 29 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐνστάσεις περὶ ἐγγραφῆς τῶν παραλειφθέντων ἢ περὶ διαγραφῆς τῶν μὴ νομίμως ἐγγεγραμμένων. Ὡσαύτως ὀφείλει νὰ ἐπισκέπτηται ἐν ἀπροσδιορίστῳ χρόνῳ ἄλλ' ἀπαξ τῆς τριμηνίας τοῦλάχιστον τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ φρενοκομεῖα (Ν. ΨΜΒ' τοῦ 1862 ἀρθρ. 3). Ἐπίσης ὁ Εἰρηνοδίκης (ἐὰν μὴ ἰδρεύῃ ἐν ᾧ τόπῳ καὶ ὁ Οἰκονομικὸς ἔφορος) δικαιοῦται νὰ δέχεται τὰς δηλώσεις τῶν ἀγοραζόντων παρὰ παραγωγέως καπνὸν εἰς φύλλα καὶ νὰποστέλλῃ εἰς τὸν Οἶκον. ἔφορον τὰς ληφθείσας δηλώσεις (Ν. ΑΥΚ' περὶ καταναλώσεως καπνοῦ ἀρθρ. 26 καὶ 29). Ἐπίσης μετέχει τῆς Ἐπιτροπῆς, ἣτις ὀρίζει τὴν προθεσμίαν καθ' ἣν ἐνεργοῦνται αἱ ἐρευναι τοῦ ἐνοικιαστοῦ πρὸς ἐξακριβωσιν τῶν εἰς ἀπόδοσιν ἐπικαρπίας ὑποκειμένων γαιῶν καὶ φυτειῶν, περὶ ὧν τὸ ἀρθρ. 18 τοῦ νόμου ΑΤΜΔ' τῆς 30 Δεκ. 1885 περὶ γαιῶν καὶ φυτειῶν (Ν. ΑΧΚΣ' περὶ κληρώσεως δηλούντων τὰς αὐτὰς γαῖας ἀρθ. 4). Ἐπίσης ἀναπληροῦ τὸν νομάρχην κωλύμενον εἰς τὴν κατάρτισιν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἣτις κανονίζει τὴν ἀποζημίωσιν, ἐφ' ἣ ἐνεργεῖται ἡ ἀπαλλοτριώσις τῶν γαιῶν καὶ κτημάτων χάριν τῆς ὁδοποιίας (Ν. ΣΕΙ' περὶ ὁδοποιίας, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΑΧΜΒ', ἀρθρ. 34). Ἐπίσης μετέχει τῆς ἐπιτροπῆς, ἣτις ἀποφαινεται πρωτοδικῶς περὶ τοῦ παραδοτέου ἐνιαυσίως τῷ ἐργοστασίᾳ ἐργοστασίου στεατίνης καὶ στεατικῶν κηρίων προσοῦ βοείου λίπους καὶ θειικοῦ ὀξέος ἀπηλλαγμένου εἰσαγωγικοῦ τέ-

λους καὶ παντός ἄλλου φόρου (Ν. ΔεΚ' τοῦ 1891 ἄρθ. 2). 'Επίσης ἀποτελεῖ μέλος τῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις ἀναθεωρεῖ τὰ ὅρια τῶν διαχωρισθεῖσων περιφερειῶν βοσκησίμων γαιῶν (Ν. ΚΘ' περί βοσκησίμων γαιῶν ἄρθ. 2 καὶ 5). 'Επίσης ὁ Εἰρηνοδίκης δέχεται τὰς ἐνστάσεις τῶν δημοτῶν περί διαγραφῆς τῶν παρὰ νόμῳ ἐγγραφέντων ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ ἢ τὰς τῶν παραλειφθέντων ἢ τῶν νομίμων αὐτῶν ἀντιπροσώπων περί προσθήκης αὐτῶν, οἵτινες καὶ ὀρκίζονται ἐνώπιον αὐτοῦ περί τοῦ ἀληθοῦς τῶν διαβεβαιώσεων αὐτῶν· ἐπιμελεία δὲ τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ κοινοποιούνται διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους αἱ περί διαγραφῆς ἐνστάσεις, διακαιούμενους νὰ ὑποβάλωσιν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀντιρρήσεις· ἔτι δὲ καταρτίζει περί τῶν ἐνστάσεων καὶ τῶν ἀντιρρήσεων πρακτικὰ, μνημονεύοντα λεπτομερῶς καὶ τῶν πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῶν ὑποβληθέντων ἐγγράφων· ἔτι δ' ὑποβάλλει ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῶν νομίμων προθεσμιῶν πάντα τὰ σχετικὰ ἐγγράφα πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν διὰ λεπτομεροῦς καὶ ἡτιολογημένης ἐκθέσεως πρὸς τὸν Εἰρηνοδίκην δ' ἀποστέλλεται ἐπιμελεία τοῦ προέδρου ἀντίτυπον τοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου κατασταθέντος ὀριστικοῦ καταλόγου· αὐτὸς ἐπιμελεῖται τῆς διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος τοιχοκολλήσεως ἐν τε τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ δήμου καὶ ἐν ἐκάστῳ χωρίῳ τοῦ περί τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου ἐντύπου προγράμματος τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς· διατηρεῖ ἐν τῷ εἰρηνοδικιακῷ καταστήματι ἐκτεθειμένους τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους τῆς περιφερείας αὐτοῦ κατὰ τὴν ὀρισμένην προθεσμίαν καὶ δέχεται τὰς κατ' αὐτῶν ἐνστάσεις ('Εκλογικοῦ νόμου ἄρθ. 15, 17, 18, 19, 21, 23, 24 καὶ 25 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθ. 1 τοῦ νόμου ΔΗΘ' περί δημαρρεσιῶν). 'Επίσης ὁ Εἰρηνοδίκης δημοσιεύει τὸν ἀποστέλλόμενον αὐτῷ ὑπὸ τοῦ δημάρχου κατάλογον τῶν δικαιουμένων νὰ κληρωθῶσι μέλη ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν ('Εκλογικοῦ νόμου ἄρθ. 37). Ἀναλαμβάνει δὲ καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐκλογῆς, ἂν ἀποβῇ ἀνέφικτος ἢ συγκρότησις ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς, συμπρακτόντων πάντοτε καὶ τῶν τυχόν παρόντων μελῶν τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς (Ν. ΨΘΘ' τῆς 31 Δεκ. 1879 ἄρθ. 2). 'Επίσης ὁ Εἰρηνοδίκης, ἡ δικηγόρος τις ἢ συμβολαιογράφος, διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου, διευθύνει τὴν ἐκλογὴν τῶν κοινοτικῶν συμβούλων ἐν συμπράξει μετ' ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς, συγχειμένης ἐκ τοῦ ἐφημερίου τῆς κοινότητος καὶ

δύο ἐκλογέων, ἐκλεγομένων ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου (Διατ. τῆς 8 Αὐγ. 1884 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ κοινοτήτων νόμου). Ἐπίσης ὁ Εἰρηνοδίκης προεδρεύει ἐν ἐλλείψει νομάρχου τῆς ἐπιτροπῆς, ἣτις ἐπιτηρεῖ καὶ ἐξελέγγχει τὰς εἰσπράξεις τῶν δυνάμει τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένων προσθέτων φόρων πρὸς κατασκευὴν προκυμαιῶν, φάρων, κρηπιδωματίων, ἀποβαθρῶν καὶ πρὸς καθαρισμὸν τῶν λιμένων (Νόμου ΡΚΘ' τῆς 29 Δεκ. 1865 περὶ λιμένων κτλ. ἀρθ. 4). Ἐπίσης ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου βεβαιοῦνται ἐγγράφως καὶ ἐνόρκως τὰ χορηγοῦντα δικαίωμα εἰς περιθάλψιν παθήματα τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζομένων ἐργατῶν ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ καὶ τοῦ προϊσταμένου τοῦ ἔργου, ἐν ᾧ εἰργάζετο ὁ παθὼν, τοῦ θεραπεύοντος ἱατροῦ καὶ δύο ἐκ τῶν τυχόν παρευρεθέντων καὶ ἀντιλαβομένων τοῦ συμβάντος (Διατ. τῆς 31 Μαΐου 1882 περὶ συστάσεως εἰδικοῦ ταμείου πρὸς βοήθειαν καὶ περιθάλψιν τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζομένων ἐργατῶν ἀρθ. 9). Ἐπίσης τυγχάνει μέλος τῆς παρ' ἐκαστῷ Ὑγειονομείῳ Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς (Νόμου τῆς 25 Νοεμβρίου 1845 περὶ ὕγειονομικῆς ἀρχῆς ἀρθ. 9). Ἐπίσης ἀποτελεῖ μέλος τῆς ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων κατὰ τοῦ καταλόγου τῶν φορολογητέων ἐπιτηδευματιῶν ἐπιτροπῆς, ἐνθα δὲν ὑπάρχει Πρωτοδικεῖον (Νόμου περὶ φόρου ἐπιτηδευμάτων ΣΙΣ' τῆς 16 Ἀπρ. 1867 ἀρθρ. 17 καὶ ΧΚΗ' τῆς 27 Ἰουνίου 1877 ἀρθ. 5). Ἐπίσης ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἐκδικαζούσης τὰς κατὰ τοῦ καταλόγου τῶν φορολογητέων οἰκοδομῶν ἐνστάσεις τριμελοῦς ἐπιτροπῆς (Νόμου ΚΒ' τῆς 31 Δεκ. 1863 περὶ φόρου οἰκοδομῶν ἀρθ. 6). Ἐπίσης ἀποτελεῖ μέλος 1) μὲν τῆς κατὰ τὸ ἀρθ. 3 § 2 τοῦ ΑΣΝΖ' νόμου τῆς 26 Ἰουλίου 1885 περὶ ἐφορείας τῶν φυλακῶν καὶ προεδρεύει αὐτῆς, ὅπου δὲν ἰδρύει Πρωτοδικεῖον, ἐὰν ὁ ὠσαύτως ἀποτελῶν μέλος αὐτῆς κατὰ τὸ ἀρθρ. 6 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἔχῃ βαθμὸν κατώτερον τοῦ λοχαγοῦ· 2) δὲ ἀποτελεῖ μέλος τῆς κατὰ τὸ ἀρθρ. 1 τοῦ νόμου περὶ ναυαγίων καὶ ναυαγιαιρέσεων ἐπιτροπῆς, 3) δὲ τῆς κατὰ τὸ ἀρθ. 40 τοῦ περὶ δημοδιδασκαλίας νόμου τῆς 6 Φεβρουαρ. 1884 ἐπιθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς τῶν σχολείων. Βεβαίαι δ' ὠσαύτως, ἐκτελῶν ὁ καθῆκον ἐξετέλει ἄλλοτε ὁ ἑπαρχος, τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τῶν ἐγγράφων καὶ ἐπικυροῖ τὰ πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν δικαιωμάτων τῶν πενήτων μαρτυρικὰ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς καὶ τὰ περὶ τῆς ἀγαθῆς διαγωγῆς τῶν ἀποτισάντων τὴν ποινὴν αὐτῶν πρὸς ἀποκατάστασιν ἀποδεικτικὰ αὐτῆς. Δέχεται δὲ ἐντολὴ μὲν τοῦ ἀρ-

μολογίας Ὑπουργοῦ ἢ τοῦ Νομάρχου τὸν ὄρκον τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ διοριζομένων ἐλληνοδιδασκάλων καὶ δημοδιδασκάλων, ἐντολῇ δὲ τοῦ Νομάρχου τὸν ὄρκον τῶν ἐκλεχθέντων ἐν δημοτικοῖς ἀξιωμασι (Διατ. τῆς 24 Ὀκτ. 1892 περὶ κανονισμοῦ τῶν τῆς ἐκτελέσεως τῶν δι' εἰδικῶν νόμων ἀνατεθειμένων εἰς τοὺς ἐπάρχους καθηκόντων, ἐκδοθὲν δυνάμει τοῦ ἀρθ. 16 τοῦ ΒΚΖ' νόμου).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Διαδικασία ἐν ταῖς ἀμφισβητουμέναις ὑποθέσεσι.

103. Διαδικασία ἐν ταῖς ἀμφισβητουμέναις ὑποθέσεσι.

103. Ἡ ἐνώπιον Εἰρηνοδίκου ἀγωγὴ καλεῖται ἐν τε τῷ νόμῳ (Πολ. Δικ. 494) καὶ ἐν τῇ πρακτικῇ κλήσις κατὰ μετὰφρασιν τῆς Γαλλικῆς λέξεως citation, ἧς γίνεται χρῆσις ἐν τῇ γαλλικῇ δικονομίᾳ. Δέον δὲ νὰ μνημονεύη 1) τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ διαδίκου, 2) τὸ Εἰρηνοδικεῖον οὗ ἐνώπιον εἰσάγεται, 3) τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς συζητήσεως, 4) τοὺς ὑποστηρίζοντας τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἐνάγοντος λόγους (Πολ. Δικ. 494) καὶ 5) αἰτήσιν ἀκριβῶς ὀρισμένην ὡς συμπέρασμα· ἀλλ' οἱ διάδικοι δύνανται καὶ αὐτόκλητοι νὰ προσέλθωσι καὶ ὑποβάλωσιν ἄνευ ἀγωγῆς τῷ Εἰρηνοδίκῃ τὴν διαφορὰν αὐτῶν (Πολ. Δικ. 496), ἀλλὰ δέον τότε νὰ μνημονεύωνται ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς συνεδριάσεως τὰ οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς, ἵνα, ἂν προσβληθῇ ἡ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἀπόφασις δι' ἐφέσεως, εὐρίσκη ὁ κατ' ἐφεσιν δικάζων δικαστὴς τὰ στοιχεῖα, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ἡ ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδίκου (Dalloz ἐν λέξει exploits ἀρ. 665). Συντάσσει δὲ τὴν κλήσιν ὁ διάδικος· ἀλλὰ δύναται καὶ αὐτὸς ὁ Εἰρηνοδίκης νὰ συντάξῃ αὐτὴν ἐπὶ τῇ προσφυγῇ τοῦ ἀγνοοῦντος γράμματα διαδίκου (Πολ. Δικ. 495). Δύναται δὲ ἡ μὴ περιέχουσα ἀκριβῆ καὶ ὀρισμένην αἰτήσιν κλήσις νὰ βελτιωθῇ ὡς πρὸς τὰ ἐκ πλαγίου ἢ σιωπηλῶς ἐμπεριεχόμενα ἐν αὐτῇ μέρη συνωδᾶ πρὸς τὰ ἀρθρα 158—160 τῆς Πολ. Δικ. διὰ τῶν ἐν τῇ πρώτῃ συνεδριάσει προτάσεων αὐτοῦ Α. Π. 134 τοῦ 53). Ἡ δὲ συζήτησις ἐπὶ τῆς κλήσεως γίνεται τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως. (Σημειωτέον ὅτι ὁ ἐνάγων δύναται νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν προθεσμίαν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ βραχύνῃ· τὸ τελευταῖον τοῦτο δύναται νὰ πράξῃ μόνον ὁ Εἰρηνοδίκης ἐὰν εὖρῃ ἀποχρῶντα τὸν λόγον τοῦ ἐνάγοντος).

Ὁφείλει δὲ πρῶτον ὁ Εἰρηνοδίκης νὰ πειραθῇ νὰ συμβιβάσῃ τοὺς διαδίκους, πλὴν ἐὰν καθίσταται ἀνέφικτον τοῦτο, διότι οἱ πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων ἢ ὁ εἰς τούτων στεροῦνται τῆς πρὸς συμβιβασμὸν εἰδικῆς πληρεξουσιότητος, ὅτε ὀφείλει νὰ δικάσῃ καὶ χωρὶς νὰ ποπειραθῇ συμβιβασμὸν (Α. Π. 154 τοῦ 57). Μὴ καταστάντος δὲ δυνατοῦ τοῦ συμβιβασμοῦ ὀφείλει νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τηρουμένων πρακτικῶν. Ὑποχρεοῦται δὲ δυνάμει τοῦ νεωτέρου νόμου ΒΡΙΑ' τῆς 21 Δεκεμβρίου 1892 ὁ διάδικος νὰ ὑποβάλλῃ καὶ ἐν ταῖς Εἰρηνοδικιακαῖς δίκαις ἐγγράφους προτάσεις.

Σημειωτέον, ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης ἔχει πάντα τὰ δικαιώματα τοῦ τακτικοῦ δικαστοῦ εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων, ὅθεν καὶ νὰ διατάξῃ ἀποδείξιν περὶ γνησιότητος ἐγγράφου ἢ τῆς ἐν αὐτῷ ὑπογραφῆς, ἅτε τοῦ ἀρθροῦ 499 μὴ ἀφαίρεσαντος τὴν τοιαύτην διεξαγωγὴν ἀπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου (Α. Π. 99 τοῦ 45).

Ἐπὶ τῶν Εἰρηνοδικιακῶν ὑποθέσεων ἡ ἀνατροπὴ ἐπέρχεται αὐτοδικαίως ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀπραξίας τῶν διαδίκων (Πολ. Δικ. 482), δηλονότι δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἰδίᾳ ἀγωγὴ τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἀλλ' ἀρκεῖ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ὑποβολὴ τῆς περὶ τούτου προτάσεως ἐν ᾗ ὥρα πρόκειται νὰ δικασθῇ ἡ ὑπόθεσις μετὰ τὴν πάροδον τῶν ἑξ μηνῶν, ἀλλ' ἂν μὴ ὑποβληθῇ, καλύπτεται διὰ τῆς ἐπελθούσης ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου (Πολ. Δικ. 481).

Ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία εἶναι πενθήμερος· ἀλλ' ὁ Εἰρηνοδίκης δύναται δι' ἀσθένειαν ἢ ἀπουσίαν τοῦ διαδίκου νὰ παρατείνῃ αὐτὴν μέχρι 16 ἡμερῶν. Ἡ δὲ πρὸς αἵτησιν ἀναίρεσεως εἶναι τριακονθήμερος· ἀλλ' ἀναίρεσις χωρεῖ κατ' Εἰρηνοδικιακῶν ἀποφάσεων μόνον ἔνεκεν ἀναρμοδιότητος (δηλ. ἀναρμοδιότητος ἀπολύτου λόγῳ ὕλης), ὑπερβάσεως καθηκόντων καὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου. Ἡ δὲ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία εἶναι ὡσαύτως τριακονθήμερος· ἐπιτρέπεται δ' ἔφεσις οὐ μόνον ὁσάκις ἡ ἀπόφασις λόγῳ τοῦ ποσοῦ εἶναι ἐκκλητὴ, ἀλλὰ καὶ δι' ἀναρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδίκου (Πολ. Δικ. 515). Χωρεῖ δ' ἔφεσις κατὰ μόνων τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων (ὧν ἐκκαλουμένων δύνανται νὰ συνεκληθῶσι καὶ αἱ προπαρασκευαστικαὶ καὶ παρεμπίπτουσαι ἀποφ.), ἔτι δὲ κατὰ τὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογίαν (ἐσφαλμένην κατὰ τὴν γνώμην μου) καὶ κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων (Πολ. Δικ. ἀρθ. 515 ἐν συνδ. πρὸς ἀρθ. 180 καὶ 181).

Σημειωτέον προσέτι, ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης δικαιοῦται νὰ δικάζῃ ἐν

ανάγκη καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ὅποτε ὀφείλει νὰ δικάζῃ ἀναπεπτα-
μένων τῶν θυρῶν. Καὶ φρονοῦσι μὲν τινες, οὐκ ἀπεικίτως, ὅτι ἡ τή-
ρησις τῆς διατυπώσεως ταύτης εἰκάζεται, δύναται δ' ἄλλως νὰ ποδειχ-
θῇ καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν· ἀλλὰ τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας ἐν ἔτει
1835 ἐκήρυξεν ἄκυρον Εἰρηνοδικιακὴν ἀπόφασιν, ἐν ᾗ δὲν ἀνεγράφετο,
ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης ἐδίκασε δημοσίᾳ.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΑΡΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΑΙΣ

104. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν.—

105 Ἀρμοδιότης αὐτοῦ.

104. Πρὸς ἔκδοσιν ἐγκύρου ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρω-
τοδικῶν, ἀπαιτεῖται ἡ σύμπραξις τριῶν δικαστῶν, συμπεριλαμβανο-
μένου καὶ τοῦ προέδρου (ὅστις ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου
Πρωτοδίκου), καὶ ἡ παρουσία τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ γραμματέως.

105. Ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν εἶναι ρε-
ρική. Ὅθεν ὑπάρχοντα εἰς αὐτὸ πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις, ἐκτὸς τῶν ρη-
τῶς ὑποβληθεῖσων ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τοὺς Εἰρηνοδίκας (Πολ. Δικ.
521). Σημειωτέον, ὅτι καὶ ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων ὁ ἀδι-
κηθεὶς δύναται μὲν νὰ εἰσαγάγῃ τὰς ἐξ ἀδικήματος ἰδιωτικὰς αὐτοῦ
ἀπαιτήσεις, ἂν θέλῃ, ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦται, διὸ δύναται, ἐγκαταλιμ-
πάνων τὴν ποινικὴν δικαιοδοσίαν, νὰ κινήσῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ ἐνώ-
πιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου. Σημειωτέον προσέτι, ὅτι τὰ Πρω-
τοδικεῖα δύνανται νὰ δικάσωσι καὶ τὰς ὑποθέσεις τὰς ρητῶς ὑποβλη-
θείσας ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τοὺς Εἰρηνοδίκας, ἐὰν ρητῶς ἢ σιωπηρῶς
ἐκτείνωσιν οἱ διάδικοι κατὰ τοῦτο τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Πρωτοδι-
καίων, ἐὰν δηλ. ἡ συμφωνήσωσιν ἐγγράφως περὶ τούτου ὅ, τε ἐνάγων
καὶ ὁ ἐναγόμενος ἢ ἐὰν εἰσαγάγῃ μὲν τὴν ἀγωγὴν εἰς τὸ Πρωτοδι-
κεῖον ὁ ἐνάγων, παραλίπη δὲ νὰ προτείνῃ τὴν ἐνστάσιν τῆς ἀναρμο-
διότητος ὁ ἐναγόμενος (Πολ. Δικ. 529. Α. Π. 62 τοῦ 56, 314 τοῦ
65, 254 τοῦ 64).—Καὶ ἀνεκκλήτως μὲν δικάζονται ὑπὸ τῶν Πρωτο-
δικῶν 1) αἱ προσωπικαὶ καὶ εἰς κινητὰ πράγματα ἀναγόμεναι ἀγωγαί,
ὧν τὸ ἀντικείμενον δὲν ὑπερβαίνει τὰς πεντακοσίας δραχμὰς (Πολ. Δικ.

529). Εἰς εὐρεσιν δὲ τοῦ πεντακοσιοδράχμου ποσοῦ λογίζεται ἡ πρώτη αἵτησις τοῦ ἐναγόντος ἄνευ τῶν ἐπιγενομένων ἐπακολουθημάτων καὶ ἐπιβοηθητικῶν προτάσεων, ὡς τοιαύτη δὲ θεωρητέα καὶ ἡ ἐπ' ἀκροατηρίου κατὰ τὸ ἄρθρον 158 περιορισθεῖσα (Α. Π. 218 τοῦ 63), ἀλλ' ὑπολογίζονται οὐχ ἥττον οἱ πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς τόκοι, διότι πρῶτην αἵτησιν ἀποτελεῖ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ποσὸν (Α. Π. 53 τοῦ 53, 186 τοῦ 48). ἀνεκκλήτως δὲ δικάζονται καὶ ὁσάκις τὸ σύνολον τοῦ ὑπὸ πάντων τῶν ἐναγόντων αἰτουμένου ποσοῦ ὑπερβαίνει μὲν τὰς 500 δραχμὰς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ ὑφ' ἐκάστου αὐτῶν αἰτούμενον, διότι ληπτέον ὑπ' ὅψει τὸ ἀτομικὸν συμφέρον ἐκάστου τῶν ἐναγόντων (Α. Π. 255 τοῦ 54, 21 τοῦ 82). 2) αἱ πραγματικαὶ ἀγωγαὶ περὶ ἀκινήτων, ὧν ἡ ἐνιαύσιος πρόσδοδος δὲν ὑπερβαίνει τὰς εἰκοσιπέντε δραχμὰς (Πολ. Δικ. 529). "Ὅθεν εἶναι ἐκκληταὶ αἱ προσωπικαὶ ἀγωγαὶ περὶ ποσοῦ ὑπερβαίνοντος τὰς πεντακοσίας δραχμὰς καὶ αἱ περὶ ἀκινήτων, ὧν ἡ πρόσδοδος κατὰ τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐναγομένου (περὶ ἧς δύναται νὰ διαταχθῇ ἐν ἀμφιβολίᾳ ἀπόδειξις) ὑπερβαίνει τὰς εἰκοσιπέντε δραχμὰς. Κατ' ἀκολουθίαν ἐκκλητὴ εἶναι καὶ ἡ ἀγωγὴ, ἥτις ἔχει μὲν ἀπαίτησιν προσωπικῆς φύσεως, κατωτέραν τῶν πεντακοσίων δραχμῶν, ἀλλ' ἡ ἀπόφασις περὶ τῆς καταβολῆς αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐκ τοῦ ζητήματος τῆς κυριότητος τοῦ κτήματος, (οὗ ἡ πρόσδοδος ὑπερβαίνει τὰς 25 δραχμὰς) δηλονότι ἡ ἀγωγὴ περιλαμβάνει ἐνταύτῃ τὴν πραγματικὴν ἀπαίτησιν (Α. Π. 250 τοῦ 61, 320 τοῦ 62). Ὅσακις δὲ τὸ ἀμφισβητούμενον ἐπίδικον δικαίωμα συνίσταται ἐκ πολλαπλῶν δόσεων, τὸ ἐκκλητὸν ἢ μὴ τῆς ἀποφάσεως ἡρτῆται ἐκ τῶν ἐτησίων δόσεων (Α. Π. 245 τοῦ 75).

• ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Διαδικασία συνήθων ὑποθέσεων.

106. Ἐγγραφὸν ἀγωγῆς.—107. Ἀπολογητήριο (ἀπάντησις.—Ἐνστάσεις ἀναδληπτικαὶ καὶ ἀνατρεπτικαί).—108. Ἀντάγωγή.—109. Ἀνταπολογητήριο.—110. Πινάκιον.—111 Διαδικασία ἐπὶ ἀκροατηρίου.

106. Ἡ ἀγωγὴ πρέπει Α') νὰ περιλαμβάνῃ πάντα τὰ στοιχεῖα παντὸς δικογράφου, ἀπὲρ ῥητῶς μνημονεύονται ἐν τῷ ἄρθρῳ 136 τῆς

Πολ. Δικ., δηλονότι 1) χρονολογίαν, 2) υπογραφήν τοῦ ἐνάγοντος ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, 3) τὴν ὀνομασίαν τῶν τε διαδίκων καὶ τοῦ δικαστηρίου, οὗ ἐνώπιον διεξάγεται ἡ ὑπόθεσις. "Οθεν, ἂν ἡ ἀγωγή ᾖ ἡ ἀχρονολόγητος ἢ ἀνυπόγραφος ἢ παραλείπη τὸ ὄνομα (δηλούμενον διὰ τε τοῦ κυρίου ὀνόματος (τοῦλάχιστον τοῦ ἀρχικοῦ αὐτοῦ στοιχείου) καὶ τοῦ ἐπωνύμου) τῶν διαδίκων ἢ τοῦ δικαστηρίου, ἡ ἀγωγή εἶναι ἄκυρος. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι, ὁσάκις τοῦ ἐναγομένου μὴ ἔχοντος ἱκανότητα δικαστικῆς παραστάσεως, ἡ ἀγωγή ἐπιδοτέα εἰς τὸν νόμιμον αὐτοῦ ἀντιπρόσωπον, δεόν νὰ σημειῶνται ἀκριβῶς τὸ τε ὄνομα τοῦ ἐνηλίκου καὶ τὸ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντιπροσώπου ἐκφέρηται ἐσφαλμένως, τουτέστι μὴ κυριολεκτικῶς, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀκυρότητος, ὡς ὀρθῶς ἀπεφάνητο ἄλλοτε καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος (ἀποφ. 64 τοῦ 69), διότι οὐσιῶδες ἐστὶ τὸ νομίμως ἀντιπροσωπεύεσθαι τὸν διάδικον, οὐχὶ δὲ ἡ τῆς τοιαύτης νομίμου ἀντιπροσωπείας κυριολεξία. Β') δὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ τε ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου, ἐπὶ δὲ τὸν διορισμὸν ἀντικλήτου, εἰς ὃν κοινοποιοῦνται ἐφεξῆς τὰ δικόγραφα ἀντ' αὐτοῦ (τοῦ ἐνάγοντος), ὁσάκις οὗτος δὲν διαμένει ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ δικαστηρίου. Ἄλλ' ἡ ἔλλειψις διορισμοῦ ἀντικλήτου ἐπιφέρει μόνον τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι, τοῦ ἐναγομένου ἡ ἀγκασμένου ὄντος νὰ κοινοποιῇ τὰ δικόγραφα εἰς αὐτὸν τὸν ἐνάγοντα, βαρύνεται ὁ ἐνάγων διὰ τῶν ἐκ τῆς βραδύτητος προκουφουσῶν δαπανῶν, ἀλλὰ δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς ἀγωγῆς. Ἐπίσης δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τοῦ Ἀ. Πάγου ἡ παράλειψις ἢ ἡ ἐσφαλμένη σημείωσις τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων, ὁσάκις δὲν γεννᾶται ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῶν (Α. Π. 26 τοῦ 54, 311 τοῦ 66, 242 τοῦ 73, 184 τοῦ 83), πολλῶ δὲ μᾶλλον ὁσάκις ἡ κατοικία ᾗ γνωστὴ ἐκ προγενεστέρων ἐγγράφων (Α. Π. 197 τοῦ 71). Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἔλλειψις τῶν ὀνομάτων τῶν ἄλλων συνεναγομένων ἀναπληροῦται κατόπιν (Α. Π. 352 τοῦ 57). Γ') μνησὶν ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ δικαιώματος, ὅπερ ἔχει ὁ ἐνάγων νὰ πευθύνῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἐναγομένου, διασαφoῦσαν δηλονότι πόθεν τὸ δικαίωμα ἀνήκει εἰς τὸν ἐνάγοντα, πόθεν ἡ πηγὴ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐναγομένου. Εἰς τοῦτο συνίσταται ἡ καλουμένη ἐνεργητικὴ καὶ παθητικὴ νομιμοποίησις, (τουτέστι νομιμοποίησις ἐνεργητικὴ μὲν ὡς πρὸς τὸν ἐνάγοντα, παθητικὴ δὲ ὡς πρὸς τὸν ἐναγόμενον). Σημειωτέον ὅμως, ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ γίνη-

ται ειδική μνεία τοῦ δικαιώματος τούτου, ὁσάκις ἡ οὐσία τῆς ὑποθέσεως ταυτίζεται πρὸς τὴν νομιμοποίησιν, ὅπερ συμβαίνει, ὁσάκις ἡ νομικὴ σχέσις, περὶ ἧς πρόκειται, ὑφίσταται μεταξύ τῶν προσώπων ἐκείνων, ὧν μεταξύ συνήφθη ἀρχῆθεν, ἀναγκαῖα δὲ εἶναι ἡ ἐιδικὴ μνεία ὁσάκις ἡ νομικὴ σχέσις, ἐξ ἧς ὁ ἀγὼν, δὲν ὑφίσταται μεταξύ τῶν αὐτῶν προσώπων, ὧν μεταξύ ἀρχικῶς συνήφθη. "Ὅθεν ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἥτις στηρίζεται εἰς ἐκχώρησιν, τοῦ ἐνάγοντος ἐγείροντος αὐτὴν ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀρχικοῦ δανειστοῦ, ἀνάγκη νὰ περιέχεται ῥητῶς ὅτι δυνάμει ἐκχώρησεως κινεῖ τὴν ἀγωγὴν ταύτην (Α. Π. 306 τοῦ 63). Δ') τὴν ἱστορικὴν βάσιν καὶ τὸν νόμιμον λόγον. Καὶ περὶ προσωπικῆς μὲν ἀγωγῆς προκειμένου, ἱστορικὴν βάσιν ἀποτελεῖ ἡ νομικὴ πρᾶξις, ἐξ ἧς ἀπορρέει ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐναγομένου· περὶ δὲ πραγματικῆς ἀγωγῆς, ἱστορικὴν βάσιν ἀποτελοῦσι τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, ἐξ ὧν περιῆλθεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ πραγματικὸν δικαίωμα, ὃ διὰ τῆς ἀγωγῆς διεκδικεῖ. Ἄλλ' οὐδεμίαν ἀνάγκη νὰ διαλαμβάνηται καὶ ὁ χρόνος τῆς κτήσεως τῆς κυριότητος τοῦ δικαιοπαρόχου, ἅτε ὑποχρεομένου μόνον τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ παραγώγου κυριότητος νὰ ποδείξῃ ἐπὶ δικαστηρίου τὴν κυριότητα τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτοῦ ἀμφισβητουμένην (Α. Π. 191 τοῦ 83). Ὁ δὲ νόμιμος λόγος συνίσταται εἰς τὸν νομικὸν κανόνα, εἰς δὲν ὁ διάδικος στηρίζει τὸ δικαίωμα, ὅπερ ἀξιοῖ. Σημειωτέον ὅμως ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ῥητὴ μνεία τῆς περικοπῆς ἢ τοῦ ἄρθρου τοῦ νόμου, ἐν ᾧ περιέχεται ὁ νομικὸς κανὼν, διότι τὸν νόμον γινώσκει οἰκοθεν ὁ δικαστής· ἀπαιτεῖται δὲ μόνον, ἐὰν ὁ νομικὸς κανὼν περιλαμβάνηται ἐν ἀλλοδαπῷ νόμῳ ἢ ἀπορρέῃ ἀπὸ τοπικοῦ ἐθίμου, διότι ὁ δικαστής δὲν ὑποχρεοῦται νὰ γινώσκῃ τὸν ἀλλοδαπὸν νόμον ἢ τὰ τοπικὰ ἔθιμα. Ε') Ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς (Πολ. Δικ. ἀρθ. 533). Ἐὰν ὅμως ἡ περιγραφὴ ᾔηται ἀνακριβῆς, οὐ ἔνεκα δύναται νὰ προσκόψῃ τὸ ἔργον τοῦ δικαστοῦ, ὀφείλοντος νὰ ποφαίνηται ἐν ἐπιγνώσει ὠρισμένως καὶ ἀκριβῶς, ἡ ἀγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς ἀόριστος. "Ὅθεν τοῦτο δύναται νὰ ἐξετάσῃ καὶ αὐτεπαγγέλτως ὁ δικαστής, ὡς ὀρθῶς ἀπεφάνητο πολλάκις ὁ Ἄρειος Πάγος (οἷον διὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ 148 τοῦ 47, 219 καὶ 263 τοῦ 76· ἀλλ' ἀπεφάνητο καὶ ἀντιθέτως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 309 τοῦ 66 διαταθῆς, ὅτι ἡ λόγῳ ἀοριστίας ἀκυρότης δὲν δύναται νὰ προταθῇ μετὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν). Παρατηρητέον προσέτι, ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἀοριστίας ὡς

πραγματικὸν διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α. Π. 167 τοῦ 74, 313 τοῦ 75, 263 τοῦ 76 κτλ. ἀλλ' ὅμως κατὰ μὲν τὴν ἀπόφασιν 100 τοῦ 79 δὲν δύναται τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας νὰ πορίσῃ ἐπὶ ἀοριστίᾳ ἀγωγὴν δι' ἑλλειψιν ὀρισμένων γεγονότων, ἀ ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ, ὅπως στηριχθῇ ἀγωγὴ, κατὰ δὲ τὴν 251 τοῦ 75, μὴ ἐξηγουμένου ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ νομίμου λόγου, δι' ὃν εἰς τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς εἶχεν ἐπιρροὴν ὁ προσδιορισμὸς τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐτελέσθη ἢ ἐν τῇ ἀγωγῇ νομικὴ πράξις, ἢ ἀπόφασις ἀναιρετέα ὡς ἀνευ νομίμου λόγου ἀπαιτήσασα τὸν προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου). Ἀλλὰ βεβαίως ἡ ἀόριστος ἀγωγὴ δύναται νὰ συμπληρωθῇ διὰ τῶν πρώτων ἐπὶ ἀκροατηρίου προτάσεων. 5') ἀκριβῆ, σαφῆ καὶ ὀρισμένην αἵτησιν, καὶ τοῦτο οὐ μόνον, διότι οὕτως ὀδηγεῖται ὁ δικαστὴς εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τοῦ δικαστικοῦ αὐτοῦ καθήκοντος, ἀλλὰ καὶ διότι τὰ ἰδιωτικὰ δίκαια εἶναι ἀπαλλοτριωτὰ καὶ ἐπομένως ὁ ἐνάγων δύναται, καίπερ δικαιοῦμενος εἰς πλείονα, νὰ ἀρκῆται εἰς ὀλιγώτερα. Σημειωτέον ὅμως 1) μὲν ὅτι, αἰτουμένης διὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀποδόσεως καρπῶν, οὐδαμῶς ἀναγκαῖος ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀξίας τῶν συλλεγέντων καρπῶν, ὅστις πολλάκις καὶ ἀδύνατος παντελῶς ἀποβαίνει εἰς τὸν ἐνάγοντα. Διὸ καὶ ἡ Πολ. Δικον. ὀρίζει ὅτι ἡ διατάττουσα τὴν ἀπόδοσιν καρπῶν ἀπόφασις πρέπει νὰ διατάττῃ συγχρόνως τὴν λογοδοσίαν περὶ τῶν συνειλεγμένων, συλλεκτέων καὶ ὑπαρχόντων ἔτι τυχόν καρπῶν (Ἀρθρ. 853), 2) ὅτι οὐδαμῶς ἀναγκαῖον νὰ διατυπῶνται ἀκριβῶς αἰτήσεις, ἀς ὁ ἐνάγων δὲν δύναται ἔτι νὰ διατυπώσῃ ἀκριβῶς. Οὕτω φέρ' εἰπεῖν ὁ ἀξίων δικαίωμα κληρονομίας δὲν ὑποχρεοῦται νὰ περιγράψῃ καὶ αἰτήσῃ πάντα τὰ ἀποτελοῦντα μέρη τῆς ἀξιουμένης κληρονομίας κτήματα, διότι ἐνδεχόμενον νά γνησθῇ ἔτι αὐτά. 3') προκειμένου περὶ πραγματικῶν ἀγωγῶν (περὶ ἀκινήτων κτημάτων) ἢ περὶ μικτῶν ἀγωγῶν, ἀνάγκη νὰ μνημονεύωνται ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ἡ ἰδιότης καὶ ἡ θέσις τῶν κτημάτων τούτων· πρὸς δὲ ὁ δῆμος, ἐν ᾧ κεῖται τὸ περὶ οὗ πρόκειται ἀκίνητον (Πολ. Δικ. 534). Ἀλλ' ὅσας ἑλλειψίς τις κατὰ τοῦτο, φέρ' εἰπεῖν ἡ ἑλλειψίς τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ σημειώσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ δήμου, ἐν ᾧ κεῖται τὸ διεκδικούμενον κτῆμα, δύναται ἀναπληρωθῇ ἐξ ἄλλων ἀναμφισβητήτων ἐνδείγματων, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης (Α. Π. 261 τοῦ 58).

Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ ἐνάγων κατὰ τὴν πρώτην τὸ βραδύτερον ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν δύναται νὰ ὑποβάλῃ νέας προτάσεις εἰς συμ-

πλήρωςιν καὶ βελτίωσιν τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἀλλὰ καθ' ὅσον αἱ προστιθέμεναι, εἴτε περιέχονται σιωπηλῶς ἢ ἐκ πλαγίου εἰς τὴν προκαταρκτικὴν αἴτησιν καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν παρεκτρέπονται τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, εἴτε εἶναι ἀπλῶς πάρεργοι (Πολ. Δικ. ἄρθρον 158 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρα 533, 150, 160 καὶ 170). Ἀλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται ἡ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβολὴ ἰσχυρισμοῦ, μεταβάλλοντος τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς (Α. Π. 254 τοῦ 77, 253 τοῦ 86). Οὕτως ὅταν διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητῇται ἡ καταδίκη τοῦ ἐναγομένου ὡς κληρονόμου τοῦ ὀφειλέτου, δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ διὰ τῶν προτάσεων ἡ καταδίκη αὐτοῦ ὡς ἀναδεχόμενος τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους, διότι μεταβάλλεται ἡ βᾶσις τῆς ἀγωγῆς· ὅταν ἐνάγῃ τις ἰσχυρίζομενος ὅτι τὸ κτῆμα, περὶ οὗ ἡ ἀγωγή, ἀνήκει εἰς αὐτὸν ἐκ προγαμιαίας δωρεᾶς, δὲν δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ ἔπειτα διὰ τῶν προτάσεων αὐτοῦ, ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτὸν ἐκ δωρεᾶς γενομένης κατὰ τὸν γάμον, διότι μεταβάλλεται ἡ βᾶσις τῆς ἀγωγῆς· ὅταν προβάλλῃ τις ἀξιώσεις δι' ἀγωγῆς ὡς ἐκ διαθήκης κληρονόμος, δὲν δύναται διὰ τῶν προτάσεων νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὰς ὡς κληρονόμος ἐξ ἀδιαθέτου κλπ.. Τὴν δὲ μεταβολὴν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἐξετάζουσι καὶ αὐτεπαγγέλτως τὰ δικαστήρια, διότι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθ. 158, καθ' ἣν ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία στηρίζεται εἰς τὴν ἑγγραφον προδικασίαν, ἀφορᾷ εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν (Α. Π. 153 τοῦ 68, 161 τοῦ 70, 357 τοῦ 74).

Ἐν τῷ αὐτῷ ἑγγραφῷ τῆς ἀγωγῆς δύνανται νὰ ἐνωθῶσι πολλαὶ ἀγωγαί, ἥτοι πλείονες τῆς μιᾶς ἀπαιτήσεις, τοῦ αὐτοῦ ἐναγοντος κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἐναγομένου, εἴτε δυνάμει τῆς αὐτῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς εἴτε δυνάμει καὶ ἄλλης βάσεως (Πολ. Δικ. 535). Ἡ τοιοῦτου δὲ ἐνωσις ἀγωγῶν λέγεται σῶρευσις ἀγωγῶν ἐξ ἀντικειμένου. Ὅπως ἐπιτραπῇ τοιαύτῃ σῶρευσις, ἀπαιτεῖται 1) νὰ συμφάσκωσιν ἀλλήλαις αἱ πολλαὶ ἀγωγαί, ἥτοι νὰ μὴ ἀντιφάσκωσιν ἡ μία πρὸς τὴν ἑτέραν. Ἐπιτρέπεται λ. χ. νὰ ζητηθῇ ὑπὸ τοῦ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου ἡ ἀκύρωσις τῆς διαθήκης καὶ ἐν ταύτῃ ἡ ἀπόδοσις πράγματος ἀνήκοντος αὐτῷ ἐξ ἀδιαθέτου. Ἐπίσης ἐπιτρέπεται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀκύρωσις δωρεᾶς λόγῳ αἰσχροῦς αἰτίας καὶ ἡ ἀνάκλησις αὐτῆς λόγῳ ἀχαριστίας (Α. Π. 129 τοῦ 86). Ἐπίσης ἐπιτρέπεται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀκύρωσις συμβολαίου ἕνεκεν ἀθεμίτου αἰτίας καὶ ἐνταύτῃ ἕνεκα δόλου καὶ ἕνεκα βίας (Α. Π. 136 τοῦ 87). Ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ζητηθῇ

ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἀγοραπωλησίας καὶ ἐνταύτῃ ἡ ἐλάττωσις τοῦ τιμήματος, 2) ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάγωνται αἱ πολλαὶ ἀγωγαὶ εἰς τὴν αὐτὴν διαδικασίαν καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἀρμοδιότητα. — Ἐπίσης δύνανται νὰ ἐνωθῶσιν ἐν τῷ αὐτῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς αἱ ἀπαιτήσεις πολλῶν ἐναγόντων κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἐναγομένου ἢ ἐνὸς ἐνάγοντος κατὰ πολλῶν ἐναγομένων (Πολ. Δικ. 537). Ἡ τοιοῦτου εἶδους ἔνωσις λέγεται σώρευσις ἀγωγῶν ἐξ ὑποκειμένου. Ὅπως δ' ἐπιτραπῇ τοιαύτη σώρευσις, ἀπαιτεῖται νὰ συντρέχῃ ἡ σχέσις τῆς ὁμοδικίας. Ἄλλ' ἂν ἡ σύγκριστος συζήτησις πολλῶν ἀγωγῶν φέρῃ σύγχυσιν, δύναται νὰ διαταχθῇ κατ' αἵτησιν ἡ καὶ αὐτεπαγγέλτως ἡ διαχωρίσις (Πολ. Δικ. 537). Ὅθεν ἐὰν ἐν τῷ αὐτῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς περιέχωνται δύο ἀγωγαί, διεκδικητικὴ καὶ προσωπικὴ περὶ ἀποζημιώσεως, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ τὴν διαχωρίσιν (Α. Π. 80 τοῦ 72). Ἄλλ' ἐὰν δύο ἢ πλείονα πρόσωπα συνενάγωνται ἐπὶ τῇ βάσει πολλῶν ἀπαιτήσεων μὴ κοινῶν εἰς πάντας, δὲν ἐπέρχεται χωρισμός, ἀλλ' ἀκύρωσις τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς· χωρισμός δ' ἐπέρχεται, ἐὰν πάντα τὰ πρόσωπα συνενάγωνται ἐπὶ μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ βάσει, ἀπειλουμένης συγχύσεως (Α. Π. 33 τοῦ 72, 109 τοῦ 80, 30 τοῦ 83). Ἐπίσης ἀκύρωσις ἐπέρχεται, ἐὰν συνενάγωσι δύο ἢ πλείονες, μὴ συνδεόμενοι διὰ τοῦ δεσμοῦ τῆς ὁμοδικίας (Α. Π. 140 τοῦ 47, 307 τοῦ 60).

Σημειωτέον ὅτι, ἐὰν διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς ἐνάγωσιν ἡ ἐνάγωνται πλείονες συγχρόνως καὶ συμμέτρως, δὲν γίνεται συνυπολογισμός εἰς εὐρεσιν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἢ τοῦ ἐφεσίμου τῆς ἀποφάσεως, διότι ἡ ὁμοδικία, προτιθεμένη μόνον τὴν ταχεῖαν καὶ ὀλιγοδάπανον τῆς διαφορᾶς ἐκδίκασιν, κατ' οὐδὲν μεταβάλλει τὴν ἀρμοδιότητα καὶ τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας (Α. Π. 177 τοῦ 70, 444 τοῦ 78). Ὅθεν ἀγωγὴ, δι' ἧς ζητεῖται νὰ καταδικασθῶσιν οὐχὶ ἀλληλεγγύως τρεῖς κληρονόμοι εἰς τὴν καταβολὴν χρέους τοῦ ἀποθανόντος ἐκ δραχμῶν 790, ὑπάγεται εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον (Α. Π. 41 τοῦ 73). — Γίνεται δὲ ἡ εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀπάντησις ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀγωγῆς, πλὴν ἐὰν ὁ ἐνάγων διὰ δηλώσεως αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ παρεκτείνῃ αὐτήν. Ἡ προθεσμία παρατείνεται δυνάμει τοῦ νόμου λόγῳ ἀποστάσεως. Ἄν δ' ὁ ἐναγόμενος ἡ ὁμόδικός τις κατοικῇ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἡ εἰς ἀπάντησιν προθεσμία συνίσταται μὲν εἰς τρεῖς μῆνας, ἐὰν κατοικῇ ἐν Εὐρώπῃ, Τουρκίᾳ ἢ Αἰγύπτῳ, εἰς ἕξ δὲ ἐὰν κατοικῇ ἄλλοτερον τοῦ κόσμου (Πολ. Δικ. 541).

107. Ἡ ἀπολογία περιέχει ἢ μᾶλλον δύναται νὰ περιέχῃ 1) ἀπάντησιν εἰς τὰ ἱστορικὰ στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς, δηλονότι ἐξηγήσιν τοῦ μὴ ὁμολογοῦντος ὁλοσχερῶς τὴν ἀγωγὴν ἐναγομένου περὶ τοῦ ἀληθοῦς ἢ μὴ ἀληθοῦς τῶν ἀποτελούντων τὴν ἱστορικὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς στοιχείων, 2) ἐνστάσεις, ἥτοι νέους πραγματικοὺς ἰσχυρισμοὺς ἀντιτασσομένους ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ 3) ἀνταγωγὴν, ἔτι δὲ διορισμὸν ἀντικλήτου, ὅσῳ δὲν παραμένει ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου. Περιλαμβάνεται δ' ἡ ἀπολογία ἐν τῷ ἀπολογητηρίῳ καλουμένῳ, ὅπερ κοινοποιεῖται τῷ ἐνάγοντι διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἐντὸς τῆς δεκαπενθήμερου προθεσμίας, παρατεινομένης κατὰ τὰ ἐν § 47 εἰρημένα λόγῳ ἀποστάσεως, δυναμένης δὲ καὶ νὰ παραταθῇ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῆς ἀγωγῆς. Ἀλλ' ἡ ἀπολογία δὲν γίνεται μόνον δι' ἀπολογητηρίου, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν προτάσεων, δύναται δηλονότι νὰ ἀναβληθῇ ἕως τότε, ἐπὶ μόνῃ τῇ διαφορᾷ, ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει ὁ ἐναγόμενος ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἐντεῦθεν προκυψάσης δαπάνης. Ἡ ἀνταγωγὴ ὅμως μόνον διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου δύναται νὰ ὑποβληθῇ. Καὶ ἡ μὲν ἀπάντησις δεῖν νὰ ᾖ 1) μὲν εἰδική, μὴ περιοριζομένη δηλονότι εἰς γενικὰς ἐκφράσεις, ἀλλὰ πραγματευομένη περὶ ἐνὸς ἐκάστου οὐσιώδους κεφαλαίου τῆς ἱστορικῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς· 2) δὲ θετικὴ, τουτέστιν ἀποκλείουσα τὸ ἀμφίβολον, ἥτοι περιέχουσα ἐκφράσεις ἀνεπιδέκτους ἀμφιβολίας καὶ ἀσαφείας· 3) δὲ ῥητὴ, ὅ ἐστι μὴ ἐκφραζομένη ὑποθετικῶς· 4) δὲ ἀμέσως, τουτέστιν ἀπαντῶσα ἀπ' εὐθείας καὶ οὐχὶ πλαγίως. Ἀλλως ἡ ἀπάντησις θεωρεῖται ὡς ὁμολογία, δηλονότι θεωρεῖται ὡς ὁμολογηθὲν τὸ ἱστορικὸν γεγονὸς τῆς ἀγωγῆς, εἰς ὃ ὁ ἐναγόμενος δὲν ἀπῆντησεν εἰδικῶς, θετικῶς, ῥητῶς, ἀμέσως. Διὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ 78 τοῦ 46 καὶ 223 τοῦ 50 ὁ Ἀρειὸς Πάγος ἀπεφάνητο ὅτι τότε μόνον θεωρεῖται ἡ ἄλλειψις εἰδικῆς, θετικῆς, ῥητῆς καὶ ἀμέσου ἀπαντήσεως ὡς ὁμολογία, ὅταν, ῥητῶς προσκληθεὶς τις νὰ ἀπαντήσῃ, σιωπᾷ, διότι κατὰ τὸ ἀρθρ. 585 ἡ ἀρρησις ἀπαντήσεως θεωρεῖται ὁμολογία, οὐχὶ δὲ ἡ παραμέλησις. Ἀλλὰ διὰ πολλῶν αὐτοῦ μεταγενεστέρων ἀποφάσεων (64 τοῦ 52, 219 τοῦ 54, 249 τοῦ 55, 162 τοῦ 64, 169 τοῦ 65, 245 τοῦ 68, 305 τοῦ 81) παρεδείχθη τὴν γνώμην ὅτι θεωρεῖται ὡς ὁμολογία ἡ μὴ εἰδικὴ ἀμφισβήτησις προτάσεως τινος τοῦ ἀντιδίκου⁽¹⁾.—Περὶ τὸν νὰ ῥηθῇ, ὅτι ἡ διὰ τὸ ἀπο-

(1) Ἀληθὲς ἐν τούτοις εἶναι ὅτι ἐν τῇ πρακτικῇ τῶν δικαστηρίων οἱ δικη-

λογητήριον ἀπάντησις δύναται νὰ συμπληρωθῇ (εἰδικευομένη δηλ., θετικευομένη κτλ.) διὰ τῶν κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν προτάσεων. Ἄλλ' ὁ ἐναγόμενος δύναται καὶ νὰ ἰσχυρισθῇ πολλάκις ἐλλόγως ἄγνοιαν (ὡς ὁ ἐναγόμενος εἰς πληρωμὴν χρέους τοῦ ἀποθανόντος κληρονόμος αὐτοῦ κτλ.) καὶ τότε ἡ ἀπάντησις αὐτοῦ θεωρεῖται ὡς ἄρνησις (Α. Π. 265 τοῦ 62, 175 τοῦ 70). Κατὰ τὰνωτέρω ὁ ἐναγόμενος μὲν σιωπῶν θεωρεῖται ὡς ὁμολογῶν· ἀλλ' ἡ ἀπάντησις θεωρεῖται ὡς τυχαία, ὡςάκις συνυποβάλλεται μετ' ἀναβλητικῶν ἐνστάσεων. Προσθετέον ὅτι, ἐὰν ὁ ἐναγόμενος ἀπαντήσῃ, μὴ προβάλλων ἐνστάσιν περὶ ἀναρμοδιότητος, παρεκτείνεται ἡ δικαιοδοσία αὐτοῦ, ὡςάκις τοῦτο δὲν εἶναι ἀναρμόδιον λόγῳ ὕλης.—Αἱ δὲ ἐνστάσεις διαιροῦνται εἰς ἀναβλητικὰς, δι' ὧν ὁ ἐναγόμενος σκοπεῖ νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν ἐκδίκασιν τῆς οὐσίας (ὅποια φέρ' εἰπεῖν εἶναι ἡ ἐνστάσις ὅτι ὁ ἐνάγων ὡς ἀλλοδαπὸς δὲν δύναται νὰ ἐναγάγῃ αὐτὸν πρὶν ἢ ὑποχρεωθῇ εἰς ἐγγυοδοσίαν ἢ ἡ ἐνστάσις περὶ ἐκκρεμοδικίας ἢ ἡ ἐνστάσις τῆς συναφείας), καὶ ἀνατρεπτικὰς, δι' ὧν ὁ ἐναγόμενος ἀποβλέπει εἰς τὴν διὰ παντός ἢ προσκαίρως ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, (ὅποια φέρ' εἰπεῖν ἡ ἐνστάσις, ὅτι τὸ κτῆμα, ὃ διεκδικεῖ ὁ ἐνάγων, περιῆλθεν εἰς τὸν ἐναγόμενον διὰ χραισικτησίας, ἅτε κατέχοντα αὐτὸ πρὸ ἐπέκεινα τῆς δεκαετίας καλῇ τῇ πίστει καὶ νομίμῳ τίτλῳ, ὅτε ἡ ἀγωγὴ εἶναι ἀπορρίπτέα, ἢ ἡ ἐνστάσις ὅτι δὲν προηγήθη αἵτησις θεραπείας, ὅτε ἐπέρχεται προσκαίρως ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀγωγῆς).

Ῥητέον, ὅτι ἡ ἐνστάσις 1) μὲν δεόν νὰ ἔχῃ πάντα τὰ ἱστορικὰ

γόροι, φοβούμενοι εἰκότως μὴ ὑποληφθῶσιν ὁμολογοῦντες ὅτι δὲν προτίθενται νὰ ὁμολογήσωσι, ὑποβάλλουσι τοσαύτας εἰδικὰς ἀρνήσεις, ὅσοι εἶναι οἱ τοῦ ἀντιδίκου αὐτῶν ἰσχυρισμοί, ἀναστρέφοντες ἐνίοτε ἀκριβῶς ψιττακοῦ δίκην τῆς κατὰ τοῦ ἐντολέως αὐτῶν προτάσεως. Ἐκ τούτου δὲ προκύπτει ἀηδὴς καὶ ἐπιπονος πολυγραφία, οὐ μόνον ἐξευτελίζουσα καὶ καταβιβάζουσα τοὺς δικηγόρους εἰς τάξιν γραφείας, ἀλλὰ καὶ καταπονοῦσα τοὺς δικαστάς, διερχομένους ἐπὶ ματαίῳ πολυφύλλους προτάσεις. Ἡ ἀποκρούουσα τὴν σιωπηρὰν ὁμολογίαν παλαιότερα νομολογία οὐ μόνον ἠσφάλιζε τοὺς διαδίκους ἐκ τῆς ἀμελείας ἢ ἀπροσεξίας τοῦ δικηγόρου ἀπὸ ἐνδεχομένης καταστροφῆς τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς δικηγόρους ἀπὸ εὐτελεστάτης γραφικῆς καταπονήσεως καταβιβαζούσης τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, καὶ τὸ ἔργον τοῦ δικαστοῦ εὐκόλυνε μεγάλως.

στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς, ὅθεν καὶ ἔκθεσιν εὐκρινῇ ἀπάντων τῶν πραγματικῶν γεγονότων ὅσα κατὰ νόμον εἰσὶν ἀναγκαῖα προϋπόθεσις τῆς ἐνστάσεως, διὸ ἡ συνεπτυγμένως ὑποβαλλομένη εἶναι ἀπαράδεκτος (Πολ. Δικ. 552 § 1 καὶ 533 § 3—5. Α. Π. 55 τοῦ 46, 174 τοῦ 70, 160 τοῦ 86), ἐπίσης δὲ νὰ περιλαμβάνῃ αἵτησιν, ἣν δὲν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ δικαστήριον ἐκ τῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐνισταμένου (Πολ. 552 § 1. Α. Π. 97 τοῦ 46, 1 τοῦ 52), 2) δι' ὅτι εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐπιβάλλεται ἡ ἀπόδειξις τῆς βάσεως τῆς ἐνστάσεως αὐτοῦ. Σημειωτέον ὅτι δεκταὶ εἰσὶ καὶ ἐνστάσεις ἀντιφάσκουσαι πρὸς ἀλλήλας τε καὶ πρὸς τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀγωγὴν (Πολ. Δικ. 552 καὶ 584). "Ὅθεν δὲν δύναται ἐκ τῶν προβληθεῖσων τοιούτων ἀντιφατικῶν ἐνστάσεων ὑπὸ τοῦ διαδίκου νὰ συναγᾶγῃ τὸ δικαστήριον ὅτι ὠμολογήθησαν δῆθεν ὑπ' αὐτοῦ τὰ χρησιμεύοντα ὡς βάσις τῆς μιᾶς τῶν ἐνστάσεων τούτων γεγονότα (Α. Π. 5 τοῦ 68, 214 τοῦ 75, 314 τοῦ 77, 103 τοῦ 84). Ἀλλὰ πᾶσαι ὑποβάλλονται τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου κατὰ πρῶτον συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως, πλὴν τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τῶν προνομιακῶν, αἵτινες δύνανται νὰ προταθῶσι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης (Πολ. Δικ. 160. Α. Π. 131 τοῦ 55, 31 τοῦ 75 κτλ.). Οὕτω μόνον μέχρι τῆς πρώτης ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδριάσεως εἶναι δεκτὴ ἡ ἐνστάσις τῆς ἐκκρεμοδικίας (Α. Π. 99 τοῦ 46), ἡ ἐνστάσις τῆς συναφείας (Α. Π. 11 τοῦ 46), ἡ ἐνστάσις ἀπαρδέκτου τῆς ἀγωγῆς ὡς μὴ δοθείσης ἐγγράφου παραγγελίας πρὸς ἐπίδοσιν αὐτῆς (Α. Π. 1 τοῦ 82), ἡ ὡς μὴ περιγραφέντος ἀκριβῶς τοῦ διεκδικουμένου πράγματος (Α. Π. 13 καὶ 18 τοῦ 48, 277 τοῦ 56, 411 τοῦ 66). Ἐπίσης ἡ ἐνστάσις ὅτι δὲν ἐτηρήθη ἡ περὶ κοινοποιήσεως ἐπιταγῆς διάταξις (Α. Π. 217 τοῦ 83). Ἐπίσης ἡ ἐνστάσις τῆς διζήσεως (Α. Π. 198 τοῦ 78), ἡ ἐνστάσις τῆς ἐξοφλήσεως (Α. Π. 37 τοῦ 90). Ἀλλ' ἡ ἐνστάσις τοῦ εὐεργετήματος τῆς εὐπορίας εἶναι δεκτὴ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης δυνάμει τῶν ἀστικῶν νόμων (Ν. 17 καὶ 18 Πανδ. (24. 3) Α. Π. 142 τοῦ 82). Ἐπίσης ἡ ἐνστάσις ὅτι δὲν δικαιούται ὁ ἐνάγων νὰ ἀπαιτήσῃ τὸ ὅλον ὡς ἔχων συκληρονόμους, διότι ἡ ἐνστάσις αὕτη, ἀναγομένη εἰς τὴν νομιμοποίησιν τοῦ ἐνάγοντος (Πολ. Δικ. 68), ἀφορᾷ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν (Α. Π. 34 τοῦ 43, 124 τοῦ 53, 321 τοῦ 60) Ῥητέον ἔτι, ὅτι ἐπέχων ὁ ἐνιστάμενος θέσιν ἐνάγοντος ὡς πρὸς τὴν ἐνστασιν αὐτοῦ δεῖον νὰ

νομιμοποιῆται, δηλονότι νὰ βεβαιοῖ ὅτι ἡ ἔνστασις ἀφορᾷ εἰς δικαίωμα καθιερωθὲν ὑπὲρ αὐτοῦ, δὲν δικαιοῦται ἐπομένως νὰ προβάλλῃ ἔνστασιν ἐκ δικαίωματος τρίτου. Οὕτω δὲν δικαιοῦται ὁ κυρίως διάδικος νὰ προβάλλῃ ὅτι δὲν ἐγνωστοποιήθησαν καὶ εἰς τὸν προσεπικληθέντα τὰ ὀνόματα, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ κατοικία τῶν πρὸς ἀπόδειξιν κλητευθέντων μαρτύρων (Α. Π. 237 τοῦ 64). Κατ' ἐξαίρεσιν ὅμως ὁ ἐγγυητὴς δύναται νὰ ποιῆται χρῆσιν τῶν ἐνστάσεων, ἃς ἠδύνατο νὰ προτείνῃ ὁ ὀφειλέτης (Πολ. Δικ. ἄρθ. 552).—'Αλλ' αἱ ἐνστάσεις δὲν ἀναπληροῦσι τὴν ἀπάντησιν. Ὅθεν ὁ ἐναγόμενος, καίπερ δι' ἀπολογητηρίου ὑποβαλὼν ἐνστάσεις, δύναται νὰ ἀπαντήσῃ ἐπ' ἀκροατηρίου, ἅτε δικαιοῦμενος νὰ πράξῃ τοῦτο κατὰ τὸν νόμον, δὲν θεωρεῖται δὲ σιωπήσας, ὡς ὑποβαλὼν ἐνστάσεις. Δύναται μάλιστα ὁ ἐναγόμενος νὰ υποβάλλῃ μόνον ἀναβλητικὰς ἐνστάσεις καὶ ἀποχωρήσῃ, ἀρνούμενος νὰ ἀπαντήσῃ ἐπὶ τῆς οὐσίας, ὅτε ὡς πρὸς αὐτὴν δικάζεται ἐρήμην (Α. Π. 197 τοῦ 77).

Ἀναβλητικαὶ ἐνστάσεις εἶναι 1) ἡ ἔνστασις τῆς ἀναρμοδιότητος, ἣτις δύναται μόνον νὰ προταθῇ πρὸ τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἀγωγὴν (Α. Π. 179 τοῦ 76, 193 τοῦ 75), διότι ἡ ἀπάντησις παρεκτείνει τὴν ἀρμοδιότητα, τὸ δὲ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν ἐτέρας ἐνστάσεως ἢ τῆς οὐσίας, πρὶν ἢ ἀποφανθῇ περὶ τῆς ἰδίας ἀρμοδιότητος (Πολ. Δικ. 533 § 2, 582 § 2 καὶ 583. Α. Π. 64 τοῦ 51). Κατ' ἐξαίρεσιν δύναται νὰ προταθῇ ἡ λόγῳ ὕλης ἀναρμοδιότης κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης (Α. Π. 363 τοῦ 52, 23 τοῦ 53). Ἡ παραδοχὴ δὲ τῆς περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσεως ἐπιφέρει τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου (Α. Π. 73 τοῦ 54, 197 τοῦ 63, 197 τοῦ 77). 2) ἡ ἔνστασις τῆς ἐκκρεμοδικίας, χωροῦσα ὁσάκις ἡ αὐτὴ ὑπόθεσις, ἡ ἔχουσα δηλονότι τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον καὶ τὴν αὐτὴν βάσιν, εἰσήχθη ἐνώπιον ἐτέρου ἡμεδαποῦ δικαστηρίου καὶ τυγχάνει ἤδη ἐγγεγραμμένη ἐν τῷ πινακίῳ αὐτοῦ. Δὲν χωρεῖ κατ' ἀκολουθίαν, ὁσάκις εἰσήχθη ἐνώπιον ἄλλοδαποῦ δικαστηρίου, διότι ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις δὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ ἐν Ἑλλάδι, ἂν μὴ περιβληθῇ τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως ὑπὸ ἐλληνικοῦ δικαστηρίου (Α. Π. 177 τοῦ 72). 3) ἡ ἔνστασις τῆς συναφείας, χωροῦσα ὁσάκις εἶναι ἐκκρεμῆς παρ' ἐτέρῳ δικαστηρίῳ ἐτέρα ὑπόθεσις, μὴ ταῦτιζομένη μὲν κατὰ πάντα πρὸς τὴν προκειμένην, ἀλλὰ διατελοῦσα εἰς ἐσωτερικὴν συνάφειαν τοιαύ-

την, ὥστε ἡ ἔκθεσις τῆς μιᾶς δίκης ἔχει ῥοπὴν εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς ἄλλης (Α. Π. 42 τοῦ 86). Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ δύο δίκαι διεξαχθῇσονται συγχρόνως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, οὐ ἐνώπιον διατελεῖ ἐκκρεμῆς ἡ κυρία δίκη, ἐὰν τὸ δικάζον τὴν κυρίαν δίκην δικαστήριον ἦναι ὁμοιόβαθμον πρὸς τὸ πρῶτον, διότι, ἐὰν τυχὸν ἡ κυρία δίκη ἦναι ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν, ἡ δὲ παρεπομένη εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ τῶν Πρωτοδικῶν, δὲν δύναται νὰ προβληθῇ ἡ ἐνστάσις τῆς συναφείας, ἥτις ἤθελε στερήσῃ τὸν ἐνάγοντα τοῦ πρώτου βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας. 4) ἡ τῆς ἐγγυοδοσίας τῶν ἄλλοδαπῶν, συνισταμένη εἰς τὸ δικαίωμα, ὅπερ ὁ ὑπὸ ἄλλοδαποῦ ἐναγόμενος ἡμεδαπὸς κέκτηται νὰ ἀπαιτήσῃ, ὅπως ὑποχρεωθῇ εἰς ἐγγυοδοσίαν ὁ ἐνάγων ἄλλοδαπός (Πολ. Δικ. ἀρθ. 78). 5) ἡ τῆς μὴ κοινοποιήσεως τῶν διαδικαστικῶν ἐγγράφων, ἧς δυνάμει ὁ ἐναγόμενος δικαιούται νὰ ξιώσῃ, ὅπως ὁ ἐνάγων καταθέσῃ τὰ ἐγγραφα, ὧν ποιήσεται χρῆσιν ἐν τῇ δίκῃ, 24 τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς δικασίμου, καὶ ἀρνηθῇ νὰ παιτήσῃ εἰς τὴν ἀγωγὴν μέχρις οὐ ἐκπληρωθῇ ἡ διάταξις αὐτῆ τοῦ νόμου. Ἀλλὰ κατὰ τὴν νομολογίαν (Α. Π. 363 τοῦ 79, 139 τοῦ 83) δὲν ἐπιβάλλεται ἀναγκαιῶς εἰς τὸ δικαστήριον ἡ τῆς συζητήσεως ἀναβολή, ἅρα τοῦτο δύναται καὶ νὰ μὴ ἀναβάλλῃ τὴν συζήτησιν, ἐὰν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἡ 24 ὥρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως καταθέσεις τῶν ἐγγράφων ἀπέβαινε περιττή. Καὶ ὁρίζεται μὲν ἐν τῷ νόμῳ (Ὁργ. Δικ. ἀρθ. 87 καὶ 128) ὅτι τηροῦνται ὑπὸ τῶν δικαστικῶν γραμματέων εὐρετήρια τῶν εἰς τὸ δικαστήριον εἰσερχομένων ἐγγράφων, ὅθεν καὶ ἡ παρακατάθεσις τῶν ἐγγράφων προτάσεων δέον τοιοῦτω τρόπῳ νὰ ἀποδεικνύεται, ἀλλὰ τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ νόμου παραβιαζομένης ἀνεκαθεν συστηματικῶς, μὴ ὑπαρχόντων ἐπομένως βιβλίων τοιούτων, ἡ τῶν προτάσεων παρακατάθεσις ἀποδείκνυται ἐν τῇ πρακτικῇ δι' ἀπλῆς ἐπὶ τῶν προτάσεων σημειώσεως παραλαβῆς τοῦ γραμματέως καὶ τῆς ὑπ' αὐτὴν μονογραφῆς αὐτοῦ. 6) ἡ τῆς νομίμου ὠφελείας τῆς ἀπογραφῆς, ἧς δυνάμει πᾶς κληρονόμος ἐναγόμενος εἰς πληρωμὴν τῶν κληρονομικῶν χρεῶν δικαιούται νὰ ζητήσῃ προθεσμίαν ἀπογραφῆς τετράμηνον (Πολ. Δικ. ἀρθ. 560), ἵνα συντάξῃ τὴν ἀπογραφὴν τῆς περιουσίας καὶ ἐπομένως σκεφθῇ ἐὰν συμφέρῃ αὐτῷ νὰ δεχθῇ ἢ νὰ πορρίψῃ τὴν κληρονομίαν (ὁ μὲν δηλ. οἰκετὸς κληρονόμος, ὅστις αὐτοδικαίως ὑπείσέρχεται εἰς τὴν κληρονομίαν, ἐὰν συμφέρῃ αὐτῷ νὰ ποιοιηθῇ, ὁ δὲ ἐξωτικὸς, ὅστις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ κληρονόμος

ἄνευ τῆς ἀποδοχῆς, ἐὰν συμφέρῃ αὐτῷ νάποδεχθῇ τὴν κληρονομίαν) Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸν Οἰκονομίδην δὲν ἀπαιτεῖται κοινοποιήσεις ἀγωγῆς πρὸς ἐναρξίν τῆς τετραμήνου προθεσμίας, ἅτε τοῦ ἄρθρου 560 χορηγοῦντος τὴν προθεσμίαν ταύτην ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. Ἀλλὰ κατὰ τὴν σταθερὰν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου (88 τοῦ 47, 97 τοῦ 75 κτλ.) ἡ προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, διότι κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 560 ἡ προθεσμία τῆς ἀπαρτήσεως ἄρχεται μετὰ παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τῆς ἀπογραφῆς, ἵνα δὲ ὑπάρξῃ περίπτωσις ἀπαρτήσεως, ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ ἀγωγή εἰσηγμένη, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1074 τὰ ἐπακολουθήματα τῆς περὶ διασκέψεως δηλώσεως κρίνονται κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον, κατ' αὐτὸ δὲ ὁ κληρονόμος δύναται νὰ ὠφελῇθῃ ἐκ τοῦ δικαιώματος τῆς διασκέψεως καὶ μέχρι τριακονταετίας, ὡσάκεις δὲν ὑπάρχουσι κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεις καὶ δὲν ἀνεμίχθῃ εἰς αὐτὴν ὡς κληρονόμος (N. 8 καὶ 22 § 2 Κωδ. de jure deliberandi, N. 7 Κωδ. de pet. haered.), καὶ τότε μόνον ὑποχρεοῦται νὰ δηλώσῃ ἐν ῥητῇ προθεσμίᾳ τὴν περὶ ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας θέλησιν αὐτοῦ, ὡσάκεις ὑπάρχουσι κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεις (N 22 βιβλ. 6 τίτλ. 80 τοῦ Κώδ., N. 69 βιβλ. 29 τίτλ. 2 τῶν Πανδεκτῶν). Αὐτόδηλον δὲ ὅτι καὶ ἡ ἔνστασις τῆς ἀπογραφῆς, δι' ἧς ὁ κληρονόμος δικαιοῦται νάπαιτήσῃ τετράμηνον προθεσμίαν πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς, δὲν ἀναπληροῦται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ (Α. Π. 18 τοῦ 63· Ζ') ἢ τῆς ὁμοδικίας καὶ τῆς ἐγγυήσεως. Ὁ διάδικος δικαιοῦται νὰ καλέσῃ εἰς τὸ δικαστήριον ἐν τῷ μεταξὺ τῆς δίκης τοὺς κοινωνοὺς τῶν ἰδίων ὑποχρεώσεων ἢ δικαιωμάτων, εἰ καὶ δὲν ὑπῆρξαν διάδικοι ἀπ' ἀρχῆς τῆς δίκης, καὶ τοὺς πρὸς αὐτὸν ὑποχρεοῦς εἰς ἀποζημιώσιν ἐν ἡ περιπτώσει ἣθελεν ἡττηθῇ κατὰ τὸν ἐγερθέντα κατ' αὐτοῦ δικαστικὸν ἀγῶνα, ἀπευθύνων εἰς αὐτοὺς προσεπίκλησιν· οὗτοι δὲ ἔχουσιν ἐκ τοῦ νόμου ὠρισμένην προθεσμίαν ὅπως ἐμφανισθῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον. Ὅθεν ὁ ἐναγόμενος δικαιοῦται νὰνὰβάλλῃ τὴν εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀπάντησιν ἕως τῆς παρελεύσεως τῆς νομίμου προθεσμίας, προτείνων τὴν ἔνστασιν τῆς ὁμοδικίας ἢ τῆς ἐγγυήσεως· Η') ἢ τῆς διζήσεως καὶ τῆς διαιρέσεως. Ἐὰν μὲν οἱ ὀφείλοντες ὡσιν ἀλληλέγγυοι, δύναται ὁ ἐναγόμενος νάντιτάξῃ, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιμερισθῇ τὸ χρέος, διό δέον νὰ ἐναχθῶσι καὶ πάντες οἱ λοιποὶ ἀλληλέγγυοι, ὅπως οὕτως ἐπιβαρύνῃ ἀναλόγως τὸ χρέος ἕκαστον αὐτῶν. Εἰς τοῦτο

συνίσταται ἡ ἔνστασις τῆς διαιρέσεως. Ἐὰν δὲ ὑπάρχῃ πρωτοφειλέτης καὶ ἐγγυητὴς καὶ ἐναχθῇ ὁ ἐγγυητὴς, δύναται νὰ ζητήσῃ, ὅπως ἐναχθῇ πρῶτον ὁ πρωτοφειλέτης. Εἰς τοῦτο συνίσταται ἡ ἔνστασις τῆς διζήσεως. Θ) ἡ τοῦ μὴ ἐμπροθέσμου τῆς ἀπαιτήσεως, χωροῦσα ὁσάκις, καίπερ τῆς ἀπαιτήσεως διατελούσης ὑπὸ αἰρεσιν ἢ ὑπὸ προθεσμίαν, ἐκίνησεν ὁ ἐνάγων ἀγωγὴν πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας ἢ τῆς ἐξόδου τῆς αἰρέσεως. Τὸ βάσιμον δὲ τῆς ἐνστάσεως ταύτης κρίνεται οὐχὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἀλλὰ καθ' ὃν ὁ δικαστὴς πρόκειται νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ κατὰ τὰς πλείστας τῶν ἀποφάσεων τοῦ τε Ἀρείου Πάγου καὶ λοιπῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἀντιθετοὶ ἀποφάσεις ἀποφαινόμεναι ὅτι τὸ βάσιμον τῆς ἐνστάσεως ταύτης κρίνεται κατὰ μόνον τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, καὶ οὐχὶ τὸν τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, σθηριζόμεναι καὶ καθ' ἡμᾶς εἰς τε τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου πολλῶ βασιμώτερον.

Ἀνατρεπτικαὶ δὲ ἐνστάσεις εἶναι αἱ ἐκ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀπορρέουσαι ἐνστάσεις, δι' ὧν καταστρέφεται κατ' οὐσίαν τὸ ἐπιδιωκόμενον διὰ τῆς ἀγωγῆς δικαίωμα καὶ ἐπέρχεται ἐπομένως ἡ ἀπύρριψις αὐτῆς. Τοιούτου εἶδους ἐνστάσεις εἶναι ἡ ἔνστασις τῆς παραγραφῆς, ἡ ἔνστασις τοῦ συμψηφισμοῦ κτλ. Ἀλλ' ἀνατρεπτικὴν ἔνστασιν ἐκάλεσεν ὁ νόμος καὶ τὴν ἔνστασιν τῆς ἀκυρότητος, ἥς ἡ παραδοχὴ δὲν καταστρέφει μὲν τὸ ἐπίδικον δικαίωμα, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀγωγῆς. Σημειωτέον ὅτι καὶ αἱ ἀνατρεπτικαὶ ἐνστάσεις, πλὴν τῶν προνομιακῶν, εἶναι ἀπαράδεκτοι, μὴ προταθεῖσαι κατὰ τὴν πρῶτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίαν (Πολ. Δικ. 160, Α. Π. 131 τοῦ 55 κτλ.). Ὅθεν εἶναι ἀπαράδεκτος μὴ προταθεῖσα ἐγκαίρως καὶ ἡ ἔνστασις τῆς παραγραφῆς (Α. Π. 92 τοῦ 58, 10 καὶ 467 τοῦ 66, 359 τοῦ 67, 243 τοῦ 83, 72 τοῦ 88)· ὡσαύτως ἡ ἔνστασις τοῦ δεδικασμένου (Α. Π. 65 τοῦ 58, 215 τοῦ 83), ὡσαύτως οὐχ ἥττον ἡ ἔνστασις τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀγωγῆς (Α. Π. 309 τοῦ 66) ἢ τῆς ἐπιδόσεως (Α. Π. 72 τοῦ 89) ἢ ἄλλης ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου διαδικαστικῆς πράξεως (Α. Π. 368 τοῦ 65). Ἀλλ' ἡ ἔνστασις τοῦ συμψηφισμοῦ, προτεινομένη δυνάμει τοῦ ἀστικοῦ νόμου καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ὁσάκις αἱ τῶν πιστωτῶν καὶ ὀφειλετῶν ἀμοιβαῖαι ἀπαιτήσεις εἰσὶν ἀναμφισβήτητοι, ὠρισμέναι καὶ ἐκκαθαρισμέναι (Α. Π. 167 τοῦ 50, 357 τοῦ 53, 208 τοῦ 54, 352 τοῦ 57, 137 τοῦ 67, 5 τοῦ 71), δύναται βεβαίως καὶ παρμι-

πιπτόντως νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς κυρίας δίκης (Α. Π. 265 τοῦ 68, 137 τοῦ 86).

108. Ἀνταγωγὴ δὲ εἶναι ἡ παρεμπίπτουσα ἐν τῇ κυρίᾳ δίκῃ ἀπαίτησις τοῦ ἐναγομένου, ὑποβαλλομένη ἐνώπιον τοῦ δικάζοντος τὴν ἀγωγὴν δικαστηρίου. Σημειωτέον, ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀνταγωγῆς ὡς ἐκ τῆς ιδιότητος αὐτοῦ δὲν πρέπει νὰ διαφεύγῃ ὁλοσχερῶς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δικαστηρίου τῆς ἀγωγῆς. Ὅθεν ἐνώπιον Εἰρηνοδικείου δὲν εἰσάγεται ἀνταγωγὴ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Πρωτοδικείου. Ὡσαύτως ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων εἶναι ἀπαράδεκτος ἀνταγωγὴ τῆς συνήθους διαδικασίας. (Ἀλλὰ διαφωνεῖ ἀπόφασις Ἀρείου Πάγου 271 τοῦ 61, καθ' ἣν ἡ ἀνταγωγὴ ὡς ἀποτελοῦσα ἀείποτε συνοπτικὴν δίκην εἶναι δεκτὴ). Ὡσαύτως ἐν ταῖς δίκαις καὶ τοῖς παραγγελμασι περὶ νομῆς καὶ περὶ προφυλακτικῶν μέτρων, ὡς κατεπειγούσαις, εἶναι ἀπαράδεκτος ἀνταγωγὴ. Ῥητέον, ὅτι ἡ ἀνταγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος ἐπίσης ὁσάκις ὁ ἐναγόμενος ὡμολόγησε τὴν ἀγωγὴν, ἅτε μὴ ὑπαρχούσης ἐφεξῆς δίκης, καθ' ἣν ὁ ἐναγόμενος ἔχει χρεῖαν ὑπερασπίσεως. Ὡσαύτως ὁσάκις ἡ ἀγωγὴ ἀπεβρίφθη ὡς ἀκυρος ἢ ὡς ἀπαράδεκτος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὁσάκις παρητήθη ὁ ἐνάγων τὴν ἀγωγὴν.—Εἴρηται ἤδη ὅτι ἡ ἀγωγὴ πρέπει νὰ εἰσάγῃται πρωτοδικῶς καὶ ἐν τῇ προδικασίᾳ. Ὁ ἐναγόμενος δικαιούται νὰ ἐπιφυλάξῃ τὴν ἄλλην αὐτοῦ ὑπεράσπισιν διὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν, ἀλλ' ἡ ἀνταγωγὴ δέον νὰ κοινοποιῇται ἀείποτε ἐν τῇ προδικασίᾳ, ἵνα χορηγητῇ ἀνάλογος καὶρὸς εἰς τὸν ἐνάγοντα πρὸς ἀμυναν κατὰ τῆς δι' ἀνταγωγῆς ἐπιθέσεως, ἀλλ' ἐὰν ἡ δίκη ᾖ συνοπτικὴ, ὅποτε δὲν εἶναι ἀφευκτον τὸ ἀπολογητήριον, ὑποβάλλεται ἡ ἀνταγωγὴ καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων (Α. Π. 187 τοῦ 76 κτλ.). κατὰ τὴν ἀπόφασιν μάλιστα 184 τοῦ 50 Ἀρείου Πάγου καὶ μετὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν εἶναι δεκτὴ ἡ ἀνταγωγὴ, ἂν μὴ προταθῇ ἐνστάσις ἀπαράδεκτου· ἀλλ' ἡ γνώμη αὕτη εἶναι βεβαίως ἥμισυ ὀρθή, διότι μέχρι τῆς πρώτης ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδριάσεως εἶναι μόνον κατὰ γενικὸν κανόνα δεκταὶ προτάσεις καὶ ἀπαιτήσεις, πλὴν τῶν ῥητῶς ἐπιτρεπομένων καὶ μετὰ ταῦτα. Ἀλλὰ πασιδῆλως ὁ συμψηφισμὸς δυνάμενος νὰ προταθῇ κατὰ τῆς ἀγωγῆς ὡς ἐνστάσις, ἐπὶ σκοπῷ τῆς ἐν μέρει ἢ καθ' ὅλου ἀπαλλαγῆς τοῦ ἐναγομένου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προταθῇ δι' ἀνταγωγῆς, ἅτε τῆς ἀνταγωγῆς σκοπούσης τὴν καταδίκην τοῦ ἐνάγοντος. Ὅθεν καὶ κατὰ τὰς συνήθεις ὑποθέσεις δύναται νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον διὰ τῶν

ἐγγράφων προτάσεων, ἔτι δὲ καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθρ. 747. Προσθετέον ὅτι, ὁσάκις ἡ ἀγωγὴ κατέστη ὤριμος πρὸς ἐκδίκασιν ὁ δικαστὴς, δὲν χρεωστεῖ νάναβάλλῃ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπ' αὐτῆς χάριν τῆς ἀνταγωγῆς, ἀλλὰ διακαίουται νάποφασίσῃ ἐπὶ τῆς κυρίας δίκης καὶ νά παραπέμψῃ τὴν ἀνταγωγὴν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. Σημειωτέον, ὅτι ὁ νομοθέτης ἀπήτησεν, ὅπως, ἐὰν ὑπάρχῃσι πλείονες ὁμόδικοι, ἰσχύρῃ μία καὶ μόνη κοινὴ δι' ἅπαντας ἀνταγωγὴ (Πολ. Δικ. ἀρθ. 564). Ἐπειδὴ δὲ ἐν μὲν τῷ ἀρθρῷ 564 γίνεται χρῆσις τῆς φράσεως «κατὰ τὴν περιπτώσει τοῦ ἀρθρου 561», τὸ δὲ ἀρθρον 561 ὀρίζει ὅτι, ὁσάκις ὁ ἐναγόμενος θεωρεῖ ὅτι ὑπάρχουσιν ὁμόδικοι καὶ ἐνάγεται δι' ἰδιωτικὴν ὑποχρέωσιν, δύναται ἐν ὠρισμένῃ προθεσμίᾳ νά παρεμβάλλῃ αὐτοὺς εἰς τὴν δίκην, ἡγέρθη τὸ ζήτημα, ἐὰν μόνον οἱ παρεμβαλλόμενοι ὁμόδικοι ἢ ἐγγυηταὶ ὀφείλουσι νά υποβάλῃσιν ἀνταγωγὴν κοινήν, μὴ δικαιούμενοι νά υποβάλλῃ ἕκαστος μερικὴν ἀνταγωγὴν, ἢ καὶ οἱ ἀπ' ἀρχῆς τῆς δίκης πλείονες ἐναγόμενοι ὀφείλουσι νά υποβάλῃσι κοινήν ἀνταγωγὴν, ἀποκλειόμενοι τοῦ δικαιώματος νά υποβάλλῃ ἕκαστος μερικὴν ἀνταγωγὴν, ἐλύθη δὲ διαφοροτρόπως ἐν τῇ πρακτικῇ.

109. Ὁ ἐνάγων ἔχει δικαίωμα νάπολογηθῇ καὶ οὗτος κατὰ τῆς ἀπολογίας τοῦ ἐναγομένου διὰ τῆς ἐπιδόσεως ἀνταπολογητηρίου. Ἐφαρμόζονται δὲ καὶ εἰς τὸ ἀνταπολογητήριον τὰ περὶ ἀπολογητηρίου ἀνωτέρω λεχθέντα.

110. Ἐν τῷ γραφεῖῳ ἐκάστου δικαστηρίου τηρεῖται πινάκιον (Ὁργ. Δικ. 263). Διὰ τοῦ πινακίου οὐχὶ μόνον κανονίζονται οὐσιώδη τινὰ δικαιώματα (Πολ. Δικ. 23, 92, 875), ἀλλὰ καὶ καθοδηγοῦνται ἐξ αὐτοῦ οἱ διάδικοι καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς (Πολ. Δικ. 573), ἐξυπηρετεῖται ἡ κατ' ἐσότητα, ταχύτητα καὶ δικαιοσύνην ἀπονομὴ δικαστικῆς ἀντιλήψεως εἰς τοὺς διαφερομένους (Πολ. Δικ. 576 καὶ ἐπ.) καὶ καταφαίνεται ἐν κατόπτρῳ ἡ διαχείρισις τῆς ἀστικῆς δικαιοσύνης (Ὁργ. Δικ. 111 καὶ ἐπ.).

Ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τινὸς τῶν διαδίκων, ἐγγράφει ὁ γραμματεὺς τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πινάκιον (Πολ. Δικ. 570)· ὑποχρεοῦται δὲ νά διαγράψῃ αὐτὴν ἂν ἡ τοῦ διαδίκου ἀναγγελία ἐγένετο πρὸ τῆς πάρελευσεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἐγγράφην (δηλονότι τῆς προθεσμίας εἰς διαμοιβὴν τῶν ἐγγράφων τῆς ἐπιθέσεως καὶ τῆς ἀμύνης). Ἐγγράφεται δ' ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὸ 571 ἀρθρ. διὰ τῆς σημειώσεως τῆς ἡμέρας

καὶ τῆς ὥρας τῆς ἀγγελίας, τοῦ ὀνόματος τῶν διαδίκων, τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν καὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, καὶ τῆς ἡμέρας τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως ⁽¹⁾. "Ὅθεν οὐδαμῶς ἀπαιτεῖται ἡ σημείωσις τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων (Α. Π. 165 τοῦ 78, 5 τοῦ 82), οὐδὲ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς διαταξάσης τὴν ἀπόδειξιν ἀποφάσεως (Α. Π. 5 τοῦ 82). Ἀλλὰ κατὰ τὴν νομολογίαν οὐδ' ἡ ἐσφαλμένη σημείωσις τοῦ κυρίου ὀνόματος καθίστησι τὴν ἐγγραφὴν ἄκυρον, ἐὰν καὶ ἐξ ἄλλων γεγονότων συνάγῃται ἡ ταυτότης τοῦ ἀληθοῦς διαδίκου (Α. Π. 24 τοῦ 80). οὐδ' αὐτὴ ἡ ἀτελής σημείωσις τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, ἐὰν καθιστᾶται ἀναμφισβήτητος ἡ ταυτότης τῆς ἐγγραφείσης ὑποθέσεως (Α. Π. 49 τοῦ 78, 5 τοῦ 82). Ὡς προκύπτει δ' ἐκ τῶν ἀρθρῶν 572 τῆς Πολ. Δικ. καὶ 269 τοῦ Ὁργ. τῶν δικαστηρίων, διαγράφεται ἡ ὑπόθεσις ἐκ τοῦ πινακίου εἴτε μετὰ τὴν συζήτησιν αὐτῆς, ἂν συνεζητήθῃ, εἴτε ἂν οὐδέτερος τῶν διαδίκων ἐνεφανίσθῃ· ἀλλ' οὐδαμῶς ἀπαιτεῖται ἡ σημείωσις τοῦ λόγου τῆς διαγραφῆς (Α. Π. 246 τοῦ 83). Καὶ διαγράφεται μὲν ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ οὐχὶ ἄλλου τινὸς, ἀλλ' οὐδεμιᾶς διατάξεως ἐπιβαλλούσης αὐτῷ νὰ υπογραφῇται

(1) Ἐπὶ τῶν συνήθων ὑποθέσεων κατὰ τὰ ἀρθ. 533, 540—542 ὁ ἐνάγων προσδιορίζει διὰ τῆς ἀγωγῆς τὴν πρὸς ἀπάντησιν προθεσμίαν. Ἐὰν γίνῃ ἀπάντησις ἔχει ὁ ἐνάγων ὀκταήμερον προθεσμίαν μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν παράδοσιν τῆς ἀπολογίας, ἐὰν προτιμῇ νὰ ταπολογηθῇ ἐγγράφως (Πολ. Δικ. 567). Παρελθουσῶν τούτων τῶν προθεσμιῶν, ἕκαστος τῶν διαδίκων δύναται νὰ ἐγγράψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πινάκιον (Πολ. Δικ. 566, 567 καὶ 569). "Ὅθεν ἐπὶ τῶν ττοιούτων δικῶν μὴ οὔσης προσδιωρισμένης διὰ τῶν ἐγγράφων ἡμέρας τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, ἐγγράφει ὁ γραμματεὺς μόνον τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς ἀγγελίας καὶ τὸ ὄνομα τῶν διαδίκων, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἡμέραν τῆς συζητήσεως. Ἐπὶ δὲ τῶν συνοπτικῶν κατὰ τὸ ἀρθ. 619 πρέπει νὰ προσδιορίζεται ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ῤητῶς ἡ πρὸς τὴν ἐμφάνισιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ προθεσμία· κανονίζεται δὲ αὕτη καὶ δυνάμει τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 620), δύναται δὲ καὶ νὰ συντημηθῇ ὑπὸ τοῦ Προέδρου πρὸ τῆς ἀγωγῆς, βεβαιουμένου τοῦ κινδύνου καὶ δοθείσης ἐγγυήσεως, καὶ ἐπισυνάπτονται εἰς τὴν ἀγωγὴν ταῦτά τε καὶ ἡ τοῦ προέδρου διαταγὴ (Πολ. Δικ. 661 καὶ 662). "Ὅθεν συνοπτικὴ ὑπόθεσις δύναται νὰ ἐγγραφῇ ἅμα τῇ ἐπιδόσει τῆς ἀγωγῆς καὶ νὰ συζητηθῇ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας (Πολ. Δικ. 623). Κατὰ τὴν ἐγγραφὴν σημειοῦται ὑπὸ τοῦ γραμματέως καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, ἐὰν ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς ᾖναι ῤητὴ καὶ ὀρθῶς ὠρισμένη. Ὡς αὐτῶς ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν.

κάτωθεν τῆς διαγραφῆς, οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν τὸ ἀνυπόγραφον αὐτῆς (Α. 277 τοῦ 61. Διαφωνεῖ ἡ ἀπόφασις Ἀρείου Πάγου 133 τοῦ 77, καθ' ἣν ἡ ὑπόθεσις λογίζεται μηδέποτε διαγραφείσα, ἐὰν ἡ διαγραφὴ δὲν ἀποδεικνύηται δι' ὑπογραφῆς ἐν τῷ πινακίῳ τοῦ προέδρου ἢ διὰ πρακτικοῦ).

Διαγραφείσα ἀπαξ ἡ ὑπόθεσις, ὡς συζητηθεῖσα, ἐγγράφεται αὖθις εἰς αὐτὸ, ὡςάκις πρόκειται νὰ συζητηθῇ αὕτη ἐκ νέου (Πολ. Δικ. 572). Ὅθεν πρὸς νόμιμον ἐγγραφὴν τῆς συζητηθείσης ἤδη ὑποθέσεως ἀνάγκη νὰ προηγηθῇ κατὰ νόμιμόν τινα τρόπον κλήσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν. Οὕτω μετ' ἀποφασιν περὶ προσαγωγῆς ἀποδείξεως δι' ἐγγράφων, ἵνα συζητηθῇ αὖθις ἡ ὑπόθεσις, ἢ ὁ ἀποδεικνύων ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ αὐτὴν τῷ ἀντιδίκῳ αὐτοῦ καὶ νὰ καλέσῃ αὐτὸν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν παρακατατιθεὶς τὰς ἐγγράφους ἀποδείξεις ἢ δηλῶν ὅτι παραιτεῖται αὐτὰς, ἢ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ νὰ κοινοποιήσῃ τῷ ἀποδεικνύοντι τὴν ἀπόφασιν καὶ, παρελθούσης τῆς πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίας, νὰ κλητεύσῃ αὐτὸν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, ὅπως κηρυχθῇ ἐκπρόθεσμος πρὸς τὴν εἰρημένην ἀπόδειξιν (Α. Π. 29 τοῦ 70). Ἀλλ' ἐὰν ματαιωθῇ ἡ συζήτησις ὡς ἀποθανόντος ἢ μετατεθέντος τινὸς τῶν δικαστῶν εἰς ἄλλην δικαστικὴν περιφέρειαν ἢ ἄλλην θέσιν, δὲν ἀπαιτεῖται νέα ἐγγραφὴ (ἅτε τῆς ματαιωθείσης συζητήσεως θεωρουμένης ὡς μὴ γενομένης), ὅθεν ἀρκεῖ νὰ προηγηθῇ κλήσις τοῦ ἐνὸς τῶν διαδίκων πρὸς τὸν ἕτερον (Α. Π. 113 τοῦ 90).

Προσθετόν, ὅτι ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ τῆς δίκης κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τῶν δικαστηρίων διακόπτει τὸν πρὸς ἀνατροπὴν χρόνον· ἔτι δὲ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰποδειχθῇ δι' ἐπακτοῦ ὅρκου ἢ ἐνεγράφῃ ἢ μὴ ὑπόθεσις τις εἰς τὸ πινάκιον, πλὴν ἐὰν ἀπωλέσθῃ τὸ πινάκιον, ἅτε τοῦ νόμου ὀρίζοντος τὸν τρόπον τῆς ἀποδείξεως τῆς τῶν δικῶν ἐγγραφῆς διὰ τοῦ πινακίου (Α. Π. 112 τοῦ 1872).

Σημειωτέον τέλος, ὅτι ὁ διαδίκος θεωρεῖται μὲν ὡς νομίμως κλητευθεὶς, ὁπόταν περίληψις, ἐξαχθεῖσα ἐκ τοῦ πινακίου καὶ περιέχουσα τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ, τοιχοκολληθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ· ἀλλ' ὁπόταν τὸ δικαστήριον διὰ κανονισμοῦ ᾗται διηρημένον εἰς τὸ τμήμα τῶν συνήθων καὶ τὸ τμήμα τῶν συνοπτικῶν, παραβιάζονται αἱ περὶ κλητεύσεως οὐσιώδεις δικονομικαὶ διατάξεις, ἐὰν συνοπτικὴ ὑπόθεσις ἐγγραφῇ εἰς τὸ πινάκιον τῶν συνήθων καὶ τοιχοκολληθεῖσα ὡς συνήθης

δικασθῇ ἐρήμην ἐνὸς τῶν διαδίκων ἐν τῇ συνήθει διαδικασίᾳ (Α. Π. 127 τοῦ 1873).

Σημειωτέον ὅτι ἐκ τοῦ πινακίου ἐξαγεται περίληψις, περιέχουσα τὰς πρὸς συζήτησιν προσδιορισθείσας δίκας, ἥτις, ὑπογραφείσα ὑπὸ τοῦ Προέδρου, τοιχοκολλᾶται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ὁκτῶ δὲ μετὰ τὴν τοιχοκόλλησιν ἡμέρας δύναται νὰ γίνῃ ἐναρξίς τῆς συζητήσεως τῶν ἐν αὐτῇ δικῶν. Ἀλλ' αἱ κατεπεύγουσαι καὶ συνοπτικαὶ δύνανται νὰ συζητηθῶσιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, καὶ ἂν μὴ περιέχωνται ἐν τῇ τοιχοκολλήτῳ περίληψει (Πολ. Δικ. 577 καὶ 578). Ὅθεν, ἂν τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τῶν διαδίκων ᾖναι μὲν ἀκριβῶς σεσημειωμένον ἐν τῷ πινακίῳ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐν τῇ περίληψει, δὲν δύναται νομίμως νὰ συζητηθῇ συνήθως ὑπόθεσις κατ'ἐρήμην ἐκείνου τοῦ διαδίκου, οὗ ἀποσιωπᾶται ἢ κακῶς ἀναφέρεται τὸ ὄνομα ἐν τῇ τοιχοκολλήτῳ περίληψει (Α. Π. 383 τοῦ 61). Ἀλλ' ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων ἢ προτετιμημένων καὶ ἢ ἀποσιώπησις ἢ κακὴ ἐγγραφή ἐν αὐτῇ τοῦ ὀνοματεπωνύμου τοῦ διαδίκου δὲν καθίστησιν ἄκυρον τὴν συζήτησιν, διότι δύνανται νὰ συζητηθῶσι καὶ ἂν μὴ περιέχωνται ἐν τῇ τοιχοκολλήτῳ περίληψει (Α. Π. 91 τοῦ 84 κ.τ.λ.). Ὅσακις ὅμως δικαστήριόν τι εἶναι διηρημένον εἰς δύο ἢ πλείονα τμήματα, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἐν ἄλλῃ συνεδριάσει διακάζει τὰς συνήθεις, τὸ δὲ ἐν ἄλλῃ τὰς συνοπτικὰς, ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ συντάσσεται ἰδίᾳ περίληψις τῶν συνοπτικῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν συνήθων, διότι τότε ἕκαστος τῶν διαδίκων (ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν) ὀφείλων παρίστασθαι ἐν ταῖς συνεδρίαις τοῦ κατὰ τὸν κανονισμόν τοῦ δικαστηρίου δικάσοντος τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ τμήματος θεωρεῖται νομίμως κλητευθεὶς, ὅταν ἡ τοιχοκολληθεῖσα περίληψις ἀφορᾷ εἰς ὑποθέσεις τῆς αὐτῆς φύσεως πρὸς τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν.

Ἐπάγει δὲ ἡ εἰς τὸ πινακίον ἐγγραφή τὰ ἐξῆς ἀποτελέσματα: 1) τὴν προτίμησιν μεταξὺ πολλῶν ἐπίσης ἀρμοδίων δικαστηρίων εἰς ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως· ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν ἐπιλογὴν μεταξὺ πλειόνων δικαστηρίων ἔχει ὁ ἐνάγων, ὅστις ἐπισπεύδει τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, ἐξεταστέον ποῦ πρότερον ὁ ἐνάγων ἐνέγραψε τὴν ὑπόθεσιν, ἢ δὲ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐγγραφή, καὶ ἂν ἐγένετο πρὸ τῆς τοῦ ἐναγοντος, δεῖον νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγοντος γενομένην· 2) καθίστησιν ἀμεταβλήτως ἀρμοδίον τὸ δικαστήριον, καὶ μεταβαλόντος τυχὸν κατοικίαν τοῦ ἐναγομένου. Ὅθεν, ἐὰν καθ' ἡν ἐπαχὴν ἐνεγράφη ἡ ὑπόθεσις

εἰς τὸ πινάκιον ἦν ἀρμόδιον τὸ δικαστήριον, οὐ ἐνώπιον εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις, διατηρεῖται ἡ ἀρμοδιότης αὐτοῦ, καὶ ἂν ὁ ἐναγόμενος μετέλλαξε κατοικίαν· β) ἐπάγει τὴν εἰς τοὺς κληρονόμους μεταβίβασιν πατρὸς τῶν ἀγωγῶν, πλὴν τῶν ἀφορώσων εἰς δικαιώματα τοιουτοτρόπως μετὰ τοῦ δικαιούχου συνδεδεμένα, ὥστε κατ'ἀνάγκην συναπόλλυνται τῷ προσώπῳ, (τὰ κατ'Οἰκονομίῃν προσωποπαγῇ δικαιώματα). Τοιαῦτα δὲ δικαιώματα εἶναι αἱ ἀπὸ τοῦ προσώπου ἀχώριστοι καταστάσεις. ἦτοι ἡ ιδιότης συζύγου, πατρὸς, τέκνου, αἵτινες ἐκ φύσεως εἰσὶν ἀμεταβίβαστοι καὶ ἀκληρονόμητοι· ὡσαύτως δὲ αἱ προσωπικαὶ δουλείαι (ἐπικαρπία, χρῆσις, οἰκησις), αἱ ισόβιοι πρόσδοι, αἱ συντάξεις, τὸ πρὸς διατροφὴν δικαίωμα, προσέτι ἐνοχικαὶ τινες σχέσεις (ἐταιρία, ἐντολή) ἕνεκα προσωπικῶν ιδιοτήτων συνομολογούμεναι, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ μεταβιβασθῶσι κληρονομικῶς.

Ἐμφανισθέντων τῶν διαδίκων ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, συζητεῖται ἡ ὑπόθεσις κατ' ἀντιμωλίαν, ὑποβάλλοντος ἐγγράφους προτάσεις πρῶτον μὲν τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ὁμοδίκου αὐτοῦ, εἶτα δὲ τοῦ ἐναγομένου καὶ τοῦ κοινωνοῦ τῶν ὑποχρεώσεων αὐτοῦ ἢ τοῦ ἐγγνητοῦ αὐτοῦ. Πρόδηλον δ' ὅτι ἀναγκαῖον αὐταὶ ὡς δικόγραφα νὰ φέρωσι τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ὑποβάλλοντος αὐτὰς διαδίκου ἢ πληρεξουσίου, μὴ λαμβανόμεναι ἄλλως ὑπ' ὄψει (Πολ. Δικ. 136 ἐν συνδ. πρὸς ἀρθ. 580. Α. Π. 22 τοῦ 53, 120 τοῦ 63, 47 τοῦ 64, 171 τοῦ 70). Ἀναγινώσκονται δ' αὐταὶ ὑπὸ τοῦ ὑποβάλλοντος αὐτὰς διαδίκου, καὶ μετὰ τοῦτο δύνανται νὰ ἀναπτυχθῶσι καὶ προφορικῶς ὑπ' αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 581). Ἀλλ' ἡ προφορικὴ αὐτῶν ἀνάπτυξις δὲν εἶναι ἀναγκαῖον προσὸν τῆς συζητήσεως (Α. Π. 251 τοῦ 52). Σημειωτέον δὲ ὅτι αἱ ἐγγράφοι προτάσεις στηρίζονται μὲν εἰς τὴν ἐγγραφὴν προδικασίαν (τουτέστιν αἱ τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὴν ἀγωγὴν καὶ τὸ ἀνταπολογητήριον, αἱ τοῦ ἐναγομένου εἰς τὸ ἀπολογητήριον κτλ.), ἀλλὰ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων δύναται νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τοῦτο μεταβολή, ὡς εἴπομεν καὶ ἐν § 38, ὅτι δύνανται νὰ συμπληρωθῶσι καὶ βελτιωθῶσιν αἱ ἐν τῇ προδικασίᾳ προτάσεις, προστιθεμένων νέων προτάσεων, εἴτε ἀπλῶς ἐπιβοηθητικῶν, εἴτε καὶ μὴ ἐπιβοηθητικῶν, καθ' ὅσον αὐταὶ περιείχοντο σιωπηρῶς ἢ ἐκ πλαγίου εἰς τὰς τῆς ἐγγραφῆς προδικασίας (Πολ. Δικ. 580 ἐν συνδ. πρὸς 158). Μὴ ὀρίζοντες δὲ τοῦ νόμου ὅτι τὰ δικαστήρια ὑποχρεοῦνται νὰ ἀνατρέχωσιν εἰς προτάσεις προηγουμένων συνεδριάσεων, ἔπεται κατὰ τὴν ἐδράκιν

νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅτι ὀφείλουσιν οἱ διάδικοι νὰ ὑποβάλλωσιν ἐν ἐκάστη συζητήσῃ πλήρεις ἐγγράφους προτάσεις, ἀλλ' οὐδόλως βεβαίως κωλύεται τὸ δικαστήριον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει καὶ ἐκτιμῇσιν προτάσεις προγενεστέρας. Ἐκ τῆς νομολογίας ταύτης προέκυψεν ὅτι ἐν δίκῃ, ὑφισταμένη πολλὰς συζητήσεις, οἱ μὲν δικηγόροι καταναλίσκουσιν ἐπὶ μακρὸν πλεῖστον ὅσον χρόνον εἰς ἀντιγραφὴν τῶν προγενεστέρων προτάσεων, οὐχὶ δ' ὀλιγώτερον ταλαιπωροῦνται καὶ οἱ δικασταὶ ἀναγκαζόμενοι νὰ διέλθωσι τὰς τε τελευταίας προτάσεις (περιλαμβανούσας ἀντίγραφα τῶν προλαβουσῶν) καὶ προσέτι τῶν προλαβουσῶν συζητήσεων τὰς προτάσεις, ὅπως ἐξακριβώσωσι τίνες τῶν προτάσεων ὑπεβλήθησαν ἐξ ὑπαρχῆς καὶ ἐπανελήφθησαν πάντοτε, τίνες δ' ἀπεκρούσθησαν καὶ πότε. Τὴν νομολογίαν ταύτην θεωροῦμεν ἐσφαλμένην, οὐ μόνον διότι οὐδαμοῦ ὁ δικονομικὸς ἡμῶν νόμος ὀρίζει ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται ὁ δικάστης νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει τὰς προηγουμένους προτάσεις, ἀλλὰ καὶ διότι αἱ προτάσεις προδήλως ἀποτελοῦσι μέρος ἀναπόσπαστον τῶν πρακτικῶν τῶν δικαστηρίων, ἅπερ οὐδαμῶς ἀναγκαῖον νὰ ὑποβάλλωνται κατὰ τὴν αὐτὴν δίκην ἐν πολλαπλοῖς ἀντιγράφοις. — Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι, τοῦ νόμου μὴ διατυπωντος τύπον τινὰ προτάσεων (ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἐν Γαλλίᾳ ἰσχύοντα), ἔπεται ὅτι αἱ ἐν ταῖς προτάσεσιν αἰτήσεις δὲν εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον νὰ περιλαμβάνωνται ἐν τῷ αἰτητικῷ ἢ συμπερασματικῷ μέρει τῶν προτάσεων, ἀλλὰ δύνανται νὰ περιλαμβάνωνται καὶ ἐν τῷ ἱστορικῷ ἢ αἰτιολογικῷ· ἀλλ' οὐχ ἥττον δεόν νὰ ᾔναι δηλαδὴ, οὐχὶ δὲ ἀπλῶς εἰκαζόμεναι ἢ ὑπονοούμεναι (Συνωδὰ ἀπεφάνητο καὶ ὁ Ἀρεῖος Πάγος).

Κατατίθενται δὲ, ὡς παρετηρήσαμεν καὶ προηγουμένως, αἱ προτάσεις μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων εἰκοσιτέσσαρας, εἰ δυνατόν, ὥρας πρὸ τῆς συζητήσεως (Πολ. Δικ. 559 καὶ 580). Ὅθεν, παραλειφθείσης ἢ βραδέως γενομένης τῆς καταθέσεως αὐτῶν, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως κατ' αἴτησιν ἐνὸς τῶν διαδίκων ἢ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ νὰ καταδικάσῃ τὸν τῆς ἀναβολῆς αἷτιον εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν ἐκ τῆς ἀναβολῆς δαπανῶν τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ (Α. Π. 66 τοῦ 70 κτλ.).

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν ἐγγράφων προτάσεων ἀγορεύει ὁ εἰσαγγελεὺς, μεθ' ὃ παραδίδονται τὰ ἐγγράφα εἰς τὸ δικαστήριον· μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως, διορίζεται εἰ-

σηγητῆς πρὸς μελέτην τῶν ἐγγράφων καὶ σύνταξιν τοῦ σχεδίου τῆς ἀποφάσεως, καὶ μετὰ τοῦτο ἐν διασκεψίῃ ἐκδίδεται ἡ ἀπόφασις, δημοσιευομένη ἐν ἄλλῃ συνεδριάσει. Κατὰ τὴν Πολιτικὴν ἡμῶν Δικονομίαν (ἄρθ. 581) ἡ ἀπόφασις ἢ ἐκδίδεται παραχρῆμα (ἅμα δηλονότι τῇ συζητήσῃ τῆς ὑποθέσεως) ἢ ἀναβάλλεται εἰς περαιτέρω διάσκεψιν ἢ, ἐὰν ἡ ὑπόθεσις ᾖ πολὺ περιπλεγμένη καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἔχῃ δυσχερὲς ἢ ἐκδοσις ἀποφάσεως, διατάσσεται ἄλλη ἐγγραφὸς διαδικασίᾳ. Ἄλλ' ἐν τῇ πρακτικῇ οὐδέποτε σχεδὸν ἐκδίδεται παραχρῆμα ἡ ἀπόφασις ἢ διατάσσεται ἄλλη ἐγγραφὸς διαδικασίᾳ. Ἄλλ' ἐὰν ἐκδοθῇ παραχρῆμα, ἀπαγγέλλεται μὲν αὕτη ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ προφορικῶς, σημειουμένου τοῦ περιχομένου αὐτῆς ἀμέσως ὑπὸ τοῦ παρισταμένου γραμματέως ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ἐντὸς δὲ τριῶν ἡμερῶν συντάσσεται ἡ ἐγγραφὸς ἀπόφασις κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου, δηλονότι ἀπόφασις συγκειμένη ἐξ ἱστορικοῦ, αἰτιολογικοῦ ἢ σκεπτικοῦ καὶ διατακτικοῦ (Πολ. Δικ. 581 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρα 173 καὶ 174). Ἄν δὲ τυχὸν παραμεληθῇ ἡ ἐκτέλεσις τῶν διατυπώσεων τούτων, ὑποβάλλονται μὲν οἱ παραβάται δικαστικοὶ λειτουργοὶ εἰς πειθαρχικὴν τιμωρίαν κατὰ τὸ ἄρθρον 174 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀλλ' ἡ ἀπόφασις καὶ τὸ πρακτικὸν διατηροῦσι τὸ κύρος αὐτῶν (Α. Π. 305 τοῦ 77).

Ὡς εἴρηται καὶ ἀνωτέρω (§ 107), ὁ ἐναγόμενος δύναται νάντι-κροῦση τὴν ἀγωγὴν, 1) ἀρνούμενος ἀμέσως τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος, ἰσχυριζόμενος δηλονότι ὅτι δὲν ἐτελέσθησαν ἀπολύτως τὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἀγωγὴ, ἢ ἐτελέσθησαν μὲν ἀλλὰ κατ' ἄλλον τρόπον, ὅστις δὲν δικαιοὶ τὸν ἐνάγοντα νάξιοι ὅ,τι ἀξιοὶ (οἶον ὅτι ἔλαβε μὲν τῷ ὄντι ὁ ἐναγόμενος παρὰ τοῦ ἐνάγοντος τὰς πεντακοσίας δραχμὰς ἀλλ' οὐχὶ ὡς δάνειον ἀλλὰ πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους τοῦ ἐνάγοντος πρὸς αὐτὸν), ἢ ἐτελέσθησαν μὲν ὡς ἐκτίθενται ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἀλλὰ τὰ γεγονότα δὲν ἀρκοῦσιν εἰς παραγωγὴν τοῦ δικαιώματος, ὅπερ ἀξιοὶ ὁ ἐνάγων, 2) ἀρνούμενος ἐμμέσως τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος (ἰσχυριζόμενος, ὅτι ἐτελέσθησαν μὲν τὰ γεγονότα ὡς ἐκτίθενται ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ παράγουσι ταῦτα τὸ ἀξιούμενον δικαίωμα, ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐξέλιπεν ἀκολούθως (π. χ. δι' ἐξοφλήσεως, συμψηφισμοῦ κτλ.), 3) παραδεχόμενος ὅτι τὸ δικαίωμα δὲν ἐξέλιπε μὲν, ὑφιστάμενον ἔτι καὶ νῦν, ἀλλ' οὐχ ἥττον καθίσταται ἀδρανὲς ἐνεκὲν ἄλλου ἀντιθέτου δικαιώματος ἀντιπροτεινομένου κατ' αὐτοῦ,

π. χ. ὅτι ὑπῆρξε βία ἢ δόλος. Τὰ δύο τελευταῖα εἶδη τῆς ἀντικρούσεως τῆς ἀγωγῆς συνίστανται ἐπομένως εἰς ἔνστασις, δηλονότι τὴν πρότασιν νέων πραγματικῶν γεγονότων ἄλλοτρίων πρὸς τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἱστορικὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς γεγυυότα.

Ὑποβάλλονται δὲ αἱ ἐνστάσεις κατὰ τὴν ἐφεξῆς τάξιν: 1) μὲν ἡ περὶ ἐξαίρεσεως αἰτησίς, 2) ἡ ἐνστάσις τῆς ἀναρμοδιότητος, 3) ἡ τῆς ἀκυρότητος, 4) ἡ τῆς ἐγγυοδοσίας, 5) ἡ τῆς ἀπογραφῆς, 6) αἱ λοιπαὶ ἀναβλητικαὶ ἐντοπώσεις καὶ 7) αἱ ἐνστάσεις αἱ ἀνατρεπτικαί. Σημειώτεον ὅτι ἡ περὶ ἐξαίρεσεως αἰτησίς καὶ αἱ ἐνστάσεις τῆς ἀναρμοδιότητος καὶ τῆς ἀκυρότητος εἶναι ἀπαράδεκτοι, γινόμεναι βραδύτερον (Πολ. Δικ. ἀρθ. 582). Συζητεῖται δ' ἐκάστη τῶν ἐνστάσεων κατὰ μέρος. Καὶ ἐὰν τὸ δικαστήριον θεωρήσῃ μὴ βασίμους πάσας τὰς ἐνστάσεις, ἀποφαίνεται περὶ τοῦ ὅλου διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἂν δὲ θεωρήσῃ μίαν ἐξ αὐτῶν βάσιμον, γίνεται παραυτίκα ἀπόφασις περὶ τῆς ἐνστάσεως ταύτης, ἀπαγορευομένης τῆς περαιτέρω συζητήσεως (Πολ. Δικ. 583). ἡ δὲ τυχὸν παραβίασις τῶν διατάξεων τούτων ἐπιφέρει ἀναίρεσιν (Α. Π. 18 τοῦ 54, 207 τοῦ 75). Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὑποβάλλονται καὶ αἱ ἀντενστάσεις καὶ ἐπαντενστάσεις (Πολ. Δικ. 584).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς δικαιούται νὰ ἐκφράζῃ προφορικῶς τὴν γνώμην αὐτοῦ περὶ πάσης ἀστικῆς διαφορᾶς. Διὸ δικαιούται καὶ νὰ λαμβάνῃ γνώσιν τῶν ἐγγράφων πρὸ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδριάσεως, νὰ ζητῇ δὲ καὶ τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως, ἐὰν δὲν παρακατετέθῃσαν τὰ ἔγγραφα εἰκοσιτέσσαρας ὥρας πρότερον (Πολ. Δικ. ἀρθ. 586 ἐν συνδ. πρὸς ἀρθ. 551). Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Εἰσαγγελέως ἀγόρευσιν δύναται μὲν ὁ διάδικος νὰ ἐγχειρίσῃ ἐγγράφους παρατηρήσεις περὶ τῶν τυχὸν παρανοηθέντων ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως πραγμάτων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἀγορεύσῃ (Πολ. Δικ. 587). Ἀλλὰ δικαζομένων ὑποθέσεων, ἀντικείμενον ἔχουσιν 1) συμφέροντα δημόσια ἢ δημοτικὰ ἢ συμφέροντα δημοσίων καταστημάτων ἢ καθιδρυμάτων ἢ τῆς δημοσίας τάξεως, 2) συμφέροντα ἀνηλίκων, ἀπηγορευμένων ἢ ἄλλων ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελούντων, 3) τὸν διορισμὸν ἐπιτρόπων, κηδεμόνων καὶ ἐπιμελητῶν, 4) ἀγωγὴν κακοδικίου κατὰ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, 5) χωρισμὸν τῶν κτημάτων, 6) διαζύγιον, 7) ἀγωγὴν περὶ ἀποδοκιμᾶσεως πράξεων δικηγόρου ἢ ἄλλου δικαστικοῦ ὑπαλλήλου ἢ ὑπνρέτου, 8) προσβολὴν πινακος κατατάξεως, ἢ ἔχουσιν οἰονδήποτε μὲν ἀντικείμενον, καθ' ὃν ὁμῶς τὴν συζήτησιν διηγέρθησαν δισταγμοὶ περὶ δικαστηρίου ἢ δικα-

στοῦ, περὶ μάρτυρος ἢ ἐμπειροτέχνου, ἢ ὑπόνοια κολασίμου πράξεως, ἢ προσεβλήθησαν ἔγγραφα ὡς μὴ γνήσια ἢ πλαστὰ, δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἔκδοσιν ἀποφάσεως τὸ δικαστήριον, ἂν μὴ ἀγορεύσῃ ὁ Εἰσαγγελεὺς (Πολ. Δικ. ἀρθ. 588). Ὅθεν κατὰ τὰς ὑποθέσεις ταύτας οὐχὶ μόνον δικαιοῦται, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἀγορεύσῃ ὁ Εἰσαγγελεὺς· ἂν δὲ τὸ δικαστήριον προβῇ εἰς ἔκδοσιν ἀποφάσεως, μὴ ἀγορεύσαντος τοῦ Εἰσαγγελέως, χωρεῖ ἀναψηλάφησης (Πολ. Δικ. 785 ἀρ. 7). Μὴ ὀριζομένου ὅμως ἐν τῷ νόμῳ χρονικοῦ διαστήματος Εἰσαγγελικῆς ἀγορεύσεως, ἔπεται ὅτι ἡρτῆται ἀπὸ τῆς κρίσεως τοῦ εἰσαγγελέως νὰ ἀγορεύσῃ διὰ μακρῶν ἢ διὰ βραχείων. Ὁ Ἄρειος Πάγος μάλιστα εἶπεν (ἀποφ. 1 τοῦ 55, 312 τοῦ 63) ὅτι ἀρκεῖ καὶ μόνον νὰ δοθῇ αὐτῷ ὁ λόγος. Ἀλλὰ τὸ ἐφ' ἡμῖν φρονοῦμεν ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ πληρωθεὶς ἐκ τοῦ ὅτι ἐδόθη ὁ λόγος εἰς αὐτὸν, διότι ὁ νόμος ἀπήτησε ῥητῶς τὴν ἀγόρευσιν ἄνευ τινὸς ὅρου ἢ περιορισμοῦ ἐν ταῖς δίκαις ταύταις, δοξάζων ὅτι τὰ περὶ ὧν αὐταὶ συμφέροντα δὲν δύναται νὰ τύχωσιν ἀποχώσεως ὑπερασπίσεως, ἐγκαταλιμπανόμενα εἰς μόνην τὴν ἰδίαν τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν ὑπεράσπισιν. Προκειμένης δὲ ὑπονοίας κολασίμου πράξεως, οὐ μόνον νὰ ἀγορεύσῃ ὀφείλει ὁ Εἰσαγγελεὺς, ἀλλὰ καὶ νὰ προνοήσῃ περὶ βεβαιώσεως αὐτῆς, ἔτι δὲ καὶ συλλήψεως τοῦ ἐγκαλουμένου, ἂν κατὰ νόμον ἢ συλληπτεός, νὰ ζητήσῃ δ' ἐπὶ τούτῳ ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴν ἀναστολὴν τῆς πολιτικῆς διαδικασίας (Πολ. Δικ. 589). Σημειωτέον προσέτι ὅτι, τοῦ νόμου (ἀρθ. 588) ὀρίζοντος ὅτι, προσβαλλομένων ἔγγράφων ὡς μὴ γνήσιων ἢ πλαστῶν, ὀφείλει ὁ Εἰσαγγελεὺς νὰ ἀγορεύσῃ, ἐμφανὲς εἶναι ὅτι δὲν ὀφείλει, προσβαλλομένων ἔγγράφων ὡς *εικοτικῶν* (Α. Π. 17 τοῦ 42). Ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἀγορεύσῃ προκειμένης διαφορᾶς περὶ προικῶν ἀντικειμένων; Ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπεφάνητο καταφατικῶς, στηριζόμενος εἰς τὴν διάταξιν τοῦ τεμαχίου 2 Πανδ. de jure dotis (23. 3) κτλ. καθ' ἣν αἱ περὶ προικῶν ἀντικειμένων διαφοραὶ εἰσι δημοσίας τάξεως (ἀποφ. 475 τοῦ 66). Ἀλλ' αὐτὸς αὐτὸς δι' ἑτέρας προγενεστέρας αὐτοῦ ἀποφάσεως (τῆς 27 τοῦ 46) εἶπεν ὅτι, ὁσάκις ἡ γυνὴ μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ συζύγου αὐτῆς παρίσταται ἐν τῇ δίκῃ ὡς κυρία ἀπόλυτος τῆς προικός, δὲν ἀπαιτεῖται ἀγόρευσις τοῦ Εἰσαγγελέως, ὡς μὴ ἐνδιαφερούσης τῆς ὑποθέσεως τὴν δημοσίαν τάξιν.

Προσθετέον ὅτι κατὰ τὴν Πολ. Δικον. (ἀρθ. 588) ἀγορεύει ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ ἐν ταῖς διαφοραῖς περὶ χωρισμοῦ ἀπὸ κοίτης καὶ τρα-

πέζης, ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη εἶναι τανῦν παντελῶς ἄχρηστος, μὴ ἀναγνωρίζοντος παρ' ἡμῖν τοῦ ἀστικοῦ νόμου χωρισμὸν ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐμφανισθέντων τῶν διαδίκων. Ἄλλ' ἐὰν μὴ ἐμφανισθῶσιν οἱ διαδικοὶ; Εἰ μὲν οὔτε ὁ ἐνάγων, οὔτε ὁ ἐναγόμενος ἐνεφανίσθησαν, διαγράφεται ἡ ὑπόθεσις ἐκ τοῦ πινακίου. ὅθεν, ὅπως συζητηθῇ, ἀνάγκη νὰ ἐγγραφῇ ἐκ νέου εἰς τὸ πινακίον καὶ νὰ ἔλθῃ ἐκ δευτέρου ἡ σειρὰ τῆς συζητήσεως αὐτῆς (Πολ. Δικ. ἀρθ. 200 καὶ 590). Εἰ δὲ ἐνεφανίσθῃ μὲν ὁ ἐναγόμενος, δὲν ἐνεφανίσθῃ δὲ ὁ ἐνάγων, συζητεῖται ἐρήμην τοῦ ἐναγοντος ἡ ὑπόθεσις, ὅθεν ἀπορρίπτεται ἡ ἀγωγή τοῦ ἐναγοντος καὶ ἐπιδικάζονται πᾶσαι αἱ προτάσεις τοῦ ἐναγομένου (Πολ. Δικ. 591). Εἰ δὲ ἐνεφανίσθῃ μὲν ὁ ἐνάγων, δὲν ἐνεφανίσθῃ δὲ ὁ ἐναγόμενος, συζητεῖται ἡ ὑπόθεσις ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ γίνεται δεκτὴ ἡ ἀγωγή τοῦ ἐναγοντος καὶ λοιπαὶ προτάσεις αὐτοῦ, ἐὰν στηρίζωνται εἰς τὸν νόμον καὶ δὲν προεβλήθῃ κατ' αὐτῶν δι' ἀπολογητηρίου τοῦ ἐναγομένου ἔνστασις ἢ ἀνταγωγή ἀποδεδειγμένη ἢ δὲν εἶναι προβλητέα κατ' αὐτῶν ἔνστασις τις ἐξ ἐπαγγέλματος (Πολ. 595). Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δικασθῇ τις ἐρήμην, ἐὰν προηγουμένως δὲν ἐκλητεύθῃ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ νομίμως, τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ πρότερον αὐτεπαγγέλτως, ἐὰν ὁ μὴ ἐμφανιζόμενος ἐκλητεύθῃ προσηκόντως καὶ μόνον μετὰ τοῦτο νὰ δικάσῃ αὐτὸν ἐρήμην ὡς ἀπειθήσαντα (Α. Π. 261 τοῦ 63). Ὅθεν ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ πρῶτον ἐὰν ἡ ἀγωγή ἢ ἄλλῃ κλήσις (δι' ἧς ἐκλήθῃ) ἐπεδόθῃ κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον καὶ τύπον (ὅπερ ἐλέγχεται ἐκ τοῦ ἐπιδοτηρίου) (Πολ. Δικ. 594) καὶ δεύτερον ἐὰν νομίμως ἔρχεται πρὸς συζήτησιν, δηλονότι ἐὰν ἐνεγράφῃ προσηκόντως ἐν τῷ πινακίῳ καὶ ἐν τῇ ἐκ τοῦ πινακίου ἐξαγομένη περιλήψει (Α. Π. 261 τοῦ 63). Ἄλλ' ὀφείλει ἔτι νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν ἦναι ἀρμόδιον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐκδικάσεως τῆς διαφορᾶς, διότι, ἐὰν ἦναι ἀναρμόδιον, δὲν δικαιούται νὰ δικάσῃ. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν μάλιστα 254 τοῦ 64 τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, δι' ἧς τοῦτο ἐκηρύχθη ἐρήμην ἀρμόδιον εἰς ἐκδίκασιν διαφορᾶς τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδικοῦ, ὑπόκειται καὶ εἰς ἀναίρεσιν. Ἄλλ' ὀρθότερα, νομίζω, ἡ ἀπόφασις Ἀρείου Πάγου 39 τοῦ 70, καθ' ἣν, ὑπερβάσεως λόγῳ ἀρμοδιότητος ὑπαρχούσης μόνον ὁσάκις δικαστήριόν τι εἶναι ἀναρμόδιον ἕνεκα τῆς εἰδικῆς ιδιότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ

Πρωτοδικείου, κηρυχθέντος ἀρμοδίου εἰς ἐκδίκασιν διαφορᾶς, ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἅτε τῆς τοιούτου εἵδους ἀναρμοδιότητος δυναμένης νὰ προταθῇ μόνον ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν καὶ Ἑφετῶν, ὧν αἱ ἀποφάσεις δὲν ὑπόκεινται κατὰ τοῦτο εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Σημειωτέον ὅτι, ἐὰν ἐκλήθησαν πλείονες διάδικοι, καθ' ὧν ὑπάρχουσι διαφοροὶ κλήσεως προθεσμίας, γίνεται ἐρήμην δίκη μόνον μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς μακροτάτης προθεσμίας καὶ ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον κατὰ πάντων διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 593). Ἄλλ' ἡ διάταξις αὕτη, σκοποῦσα τὴν οἰκονομίαν τῶν δαπανῶν, δὲν εἶναι οὐσιώδης, ὅθεν ἡ παραβίασις αὐτῆς δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα (Α. Π. 52 τοῦ 53).

Κατὰ τῆς ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς εἰς τὸν διάδικον ἢ τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ, ἐὰν ὁ διάδικος κατοικῇ ἐν τῇ καθέδρᾳ τοῦ δικαστηρίου ἢ ἔχῃ αὐτόθι διωρισμένον ἀντίκλητον, ἄλλως (ἂν δηλαδὴ ὁ διάδικος κατοικῇ ἄλλαχοῦ καὶ δὲν ἔχῃ καὶ ἀντίκλητον) προστίθενται εἰς τὰς ὀκτῶ ἡμέρας καὶ ἄλλαι ἡμέραι λόγῳ ἀποστάσεως κατὰ τὰ ἄρθρα 195 καὶ 196 (Διατ. τῆς 18 Σεπτ. 1836, ἀντικαταστήσαν τὸ 596 ἄρθρ. τῆς Πολ. Δικονομίας). "Ὅθεν ὅταν οἱ διάδικοι κατοικῶσι μὲν ἐν τῇ αὐτῇ τόπῳ, ἄλλ' ἢ μὲν ἀπόφασις ἐπεδόθη εἰς αὐτὸν τὸν διάδικον, ἢ δὲ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ εἰς τὸν ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου πληρεξούσιον, λογίζεται ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς κατοικίας τοῦ διαδίκου (Α. Π. 342 τοῦ 52, 119 τοῦ 53). Ἄν δὲ ὁ διάδικος, πρὸς ὃν ἐπεδόθη ἡ ἀπόφασις, ἦναι στρατιωτικὸς, μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς κοινοποιήσεως εἰς αὐτὸν τοῦτον, ἄρχεται ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία ἀπὸ τῆς εἰς τὸν φρούραρχον ἐπιδόσεως αὐτῆς (Α. Π. 282 τοῦ 82).

Ἄλλ' ἂν ὁ ἀντίδικος κατοικῇ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν; Ἔως τῆς ἐκδόσεως τοῦ νόμου ΑΥΝΘ' τῆς 28 Μαΐου 1887 ἡ νομολογία ἐταλάντευετο. Κατὰ μὲν τὴν παλαιωτέραν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς τὴν πρὸς ἀνακοπὴν ὀκταήμερον προθεσμίαν ἔδει νὰ προστίθῃται καὶ ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 541 παρεχομένη προθεσμία εἰς τὸν ἐναγόμενον πρὸς ἀπάντησιν, δηλονότι τρίμηνος μὲν προθεσμία, ἐὰν ὁ ἀνακώπων κατοικῇ ἐν Εὐρώπῃ, Τουρκίᾳ ἢ Αἰγύπτῳ, ἐξάμηνος δὲ, ἐὰν κατοικῇ ἄλλαχοῦ τῆς ἄλλοδαπῆς, ἅτε τῆς ἀνακώπων οὐδὲν ἄλλο οὔσης ἢ ἀ-

παντήσεως κατὰ τῆς ἀγωγῆς (ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 598, 237, 506, 507, 543, 546, 580 καὶ 585 τῆς Πολιτ. Δικ.)· κατὰ δὲ τὴν νεωτέραν νομολογίαν ἡ ἀνακοπὴ τῶν ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ διατριβόντων οὐδὲν ὡς περιωρίζετο ὑπὸ προθεσμίας, ὅθεν ἐδύναντο οὗτοι ὅτεδήποτε ἤρεσκεν αὐτοῖς νάνακόψωσι τὴν κατ'αὐτῶν ἐκδοθεῖσαν ἐρήμην ἀπόφασιν. Ἀλλὰ διὰ τοῦ νόμου ΑΥΝΘ' ὠρίσθη ῥητῶς ὅτι, ἐὰν ὁ ἐρήμην δικασθεὶς διαμένῃ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ, ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία συνίσταται εἰς ἕξ μὲν μῆνας, ἂν οὗτος διαμένῃ ἐν Εὐρώπῃ ἢ ἐν Τουρκίᾳ ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, δώδεκα δὲ μῆνας, ἐὰν διαμένῃ ἄλλαχοῦ. Ἀρχεται δὲ ἡ προθεσμία αὕτη μετὰ τὴν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπίδοσιν τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως καὶ προσέτι τὴν ἐπιμελείᾳ τοῦ παραγγέλλοντος τὴν ἐπίδοσιν διαδίκου διπλῇ δημοσίευσιν ἐν δυσὶν ἡμερίσιν τῶν Ἀθηνῶν, ὀριζομέναις ὑπὸ τοῦ Ὑπ. τῶν Ἐξωτερικῶν κάτωθι τοῦ ἐπιδοτηρίου, περιλήψεως, περιεχούσης τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως, ἔτι δὲ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν χρονολογίαν αὐτῆς, τὸ ἐκδὸν αὐτὴν δικαστήριον καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τῶν διαδίκων, ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ φύλλου τῆς ἡμεριδῆς, τοῦ περιέχοντος τὴν τελευταίαν τῶν τεσσάρων δημοσιεύσεων τῆς περιλήψεως. Σημειωτέον ὅτι περιλήψις τοιαύτη δημοσιεύεται καὶ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ, ἀποστέλλεται δὲ τῇ φροντίδι αὐτοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἢ ἀπόφασιν, προκαταβάλλοντος τοῦ παραγγέλλοντος διαδίκου τὴν δαπάνην, ἣν ἐπίσης ὀρίζει ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργός.

Τὸ ἔγγραφον τῆς ἀνακοπῆς πρέπει 1) νὰ διαλαμβάνῃ ὅ,τι πρέπει νὰ διαλαμβάνῃ πᾶν δικόγραφον, δηλονότι τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ τοῦ καθ'οῦ ἡ ἀνακοπὴ, τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, τὸ δικαστήριον οὗ ἐνώπιον συζητηθήσεται ἡ ἀνακοπὴ, τὴν προσήκουσαν τοῦ τόπου καὶ χρόνου τῆς συντάξεως αὐτοῦ σημείωσιν, τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀνακόπτοντος ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, καὶ 2) τοὺς λόγους τῆς ἀνακοπῆς (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 598 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρ. 136). Ἀλλ' ἂν ἡ κατοικία παραλείπεται ἢ ἐσφαλμένως μνημονεύεται, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης. ὁσάκις, γνωστῆς οὖσης αὐτῆς ἐκ τῶν προτέρων δικογράφων, δὲν γεννᾶται ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος τῶν διαδίκων (Α.Π. 197 τοῦ 71 κτλ.). Ἡμέρα δὲ τῆς συζητήσεως τῆς ἀνακοπῆς εἶναι κατὰ νόμον ἡ ἀπὸ τῆς

ἐπιδόσεως αὐτῆς τρίτη, καθ' ἣν ἐπομένως ὀφείλει νὰ ἐμφανισθῇ ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή. Πρόδηλον ὅμως ὅτι ἡ προθεσμία αὕτη παρατείνεται ἐπὶ μακροτέρων ἀποστάσεων κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 195—196 τῆς Πολ. Δικ. ὠρισμένα (Πολ. Δικον. ἄρθρον 598 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρα 506 καὶ 507, Α. Π. 228 τοῦ 53, 291 τοῦ 75). Ἐπιδιδόμενου δὲ πασιφανῶς εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή τοῦ τῆς ἀνακοπῆς ἐγγράφου, ὅπως ἐμφανισθῇ ἐμπροθέσμως εἰς συζήτησιν, ἔπεται ὅτι οὐδεμία ἐπέρχεται ἀκυρότης, ἂν μὴ περιέχῃ ἡ ἀνακοπή ῥητὴν κλήσιν πρὸς ἐμφάνισιν (Α. Π. 58 τοῦ 64, 144 τοῦ 56). Λόγους δὲ ἀνακοπῆς δύναται νὰ προβάλλῃ καὶ ἄλλους διὰ μεταγενεστέρου ἐγγράφου ἢ διὰ τῶν προτάσεων. Ἐγγράφεται δὲ ἡ ἀνακοπή ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως, ἐπὶ καταβολῇ τοῦ νενομισμένου τέλους, ἐν τῷ ἐπίτηδες διατηρουμένῳ ἐν ἐκάστῳ δικαστικῷ γραφείῳ ἰδιαιτέρῳ βιβλίῳ τῶν ἀνακοπῶν, σημειουμένων ἐν αὐτῷ τῶν ὀνομάτων τῶν διαδίκων καὶ τῆς χρονολογίας τῆς ἐκδοθείσης ἐρήμην ἀποφάσεως καὶ τῆς ἀνακοπῆς. Δὲν δύναται δὲ νὰ εἰσαχθῇ πρὸς συζήτησιν ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος, ἐὰν μὴ συνάπτηται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συζητήσεως τὸ βραδύτερον πιστοποιήσις ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως, ὅτι ἐνεγράφη ἐν αὐτῷ μετὰ καταβολῆς τοῦ νομίμου τέλους, ἔτι δὲ μετὰ καταβολῆς εἰκοσιπενταδράχμου προστίμου (εἰσπραττομένου διὰ κινητοῦ ἐπισήματος), ἐὰν ἐνεγράφη μετὰ διμηνίαν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως. Ἀλλὰ προσέτι εἰς τὸν μετὰ διμηνίαν προσελθόντα εἰς ἐγγραφὴν τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ δύναται τὸ ἐπιλαβόμενον τῆς δίκης δικαστήριον νὰ ἐπιβάλλῃ χρηματικὴν ποινὴν πεντήκοντα μέχρι διακοσίων δραχμῶν (Πολ. Δικ. 599 ἐν συνδ. πρὸς νόμου ΑΧΚΕ' περὶ χαρτοσήμου ἄρθρον 52 καὶ πρὸς νόμου ΑΨ'ΗΒ' ἄρθρα 1 καὶ 2).

Τὸ ἐγγραφον τῆς ἐφέσεως δεόν ἐπίσης νὰ διαλαμβάνῃ ὅ,τι πᾶν δικόγραφον, ἔτι δὲ καὶ τοὺς λόγους τῆς ἐφέσεως· ἀλλ' ἐπιτρέπεται ἡ κατόπιν προσθήκη καὶ ἄλλων λόγων ἐφέσεως, ὡς ὁφόμεθα λεπτομερέστερον ἐν § 129. Ἐγγράφεται δὲ ὁμοίως καὶ ἡ ἔφεσις τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ τηρουμένῳ βιβλίῳ τῶν ἐφέσεων κατὰ τὰ περὶ ἀνακοπῆς ἀνωτέρω ῥηθέντα. Δὲν δύναται δὲ ὁμοίως νὰ εἰσαχθῇ πρὸς συζήτησιν ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐὰν μὴ συνάπτηται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συζητήσεως τὸ βραδύτερον πιστοποιήσις περὶ τῆς ἐγγραφῆς κτλ.

Ὅσακις ἐμφανίζονται τινες μόνον τῶν ὁμοδίκων, ὁ δικαστὴς δικά-

ζει μὲν ἐρήμην κατὰ τύπον τοὺς ἀπολιπομένους, ἀλλὰ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ νόμου θεωροῦνται οὗτοι ὡς ἀντιπροσωπεύμενοι ὑπὸ τῶν ἐμφανισθέντων, ὧν αἱ προτάσεις θεωροῦνται ὡς προτάσεις καὶ τῶν ἀπολιπομένων, δικαιοῦνται ὁμῶς οὗτοι εἰς ἀνακοπὴν, ἂν θέλωσι.— Ὅσακις δ' ἐκλήθη ἐγγυητῆς, ὑπόχρεως εἰς ἀποζημιώσεις, εἰ μὲν οὔτε ὁ ἀρχικὸς διάδικος ἐνεφανίσθη, οὔτε ὁ ἐγγυητῆς, ὁ μὲν διάδικος δικάζεται ἐρήμην, ἡ δὲ κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ περὶ ἀποζημιώσεως παραπέμπεται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, εἰ δὲ ἐνεφανίσθη μὲν ὁ ἀρχικὸς διάδικος, ἀλλ' οὐχὶ ὁ ἐγγυητῆς, δικάζεται μὲν κατ' ἀντιμωλίαν ἡ κυρία δίκη, ἀλλ' ἡ κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ παραπέμπεται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. Ἄλλ' ἐὰν δὲν ἐμφανίζεται μὲν ὁ προκαλέσας τὸν ἐγγυητὴν ἀρχικὸς διάδικος, ἐμφανίζεται δ' ὁ ἐγγυητῆς, εἰ μὲν ὁ ἐγγυητῆς περιορίζεται ἀπλῶς εἰς τὴν ἀμφισβήτησιν τῆς πρὸς ἀποζημιώσιν υποχρεώσεως αὐτοῦ, δικάζεται ἐρήμην μόνος ὁ ἀρχικὸς διάδικος, εἰ δὲ ἀνέλαβεν ὁ ἐγγυητῆς τὸν ἀγῶνα, θεωρεῖται ὡς πληρεξούσιος αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχ ἥττον δικαιοῦται νάνακόψῃ τὴν ἀπόφασιν.— Ὅσακις τις προσεπικληθεῖς ὑπὸ τοῦ διὰ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς ἐναγομένου ὡς ὁ ἀληθὴς διακάτοχος δὲν ἐμφανίζεται, θεωρεῖται ἀντιπροσωπεύων αὐτὸν ὁ ἐναγόμενος, ἡ δ' ἀπόφασις ἔχει κατ' αὐτοῦ νόμιμα ἀποτελέσματα, ἀλλὰ δικαιοῦται νάνακόψῃ αὐτήν. Ὅσακις δὲ προσεπικληθεῖς τις ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὡς δικαιοπάροχος αὐτοῦ δὲν ἐμφανίζεται, υποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν τῶν ζημιῶν, ἅς ὁ ἐνάγων ὑπέστη, ὅπως δι' ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου νομιμοποίησιν ἑαυτὸν, ἀλλὰ δικαιοῦται ὁ ἐνάγων καὶ νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ προσεπικληθέντος στραφεῖσαν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν (Πολ. Δικ. 602 καὶ ἐπ.).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἐγγραφὸς διαδικασίας.

112. Ἐγγραφὸς διαδικασίας.

112. Ὅσακις διὰ τὸ περιπεπλεγμένον δίκης τινὸς τῆς συνήθους διαδικασίας δυσκολεύεται τὸ δικαστήριον νὰ διαγνώσῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ μετὰ τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν αὐτῆς, δύναται νὰ διατάξῃ τὴν λεγομένην ἐγγραφὸν διαδικασίαν εἰς συμπλήρωσιν τῆς προφορικῆς, δηλονότι νὰ υποχρεώσῃ τοὺς διαδίκους νὰ ἀναπτύξωσι καὶ ἐγ-

γράφως τοὺς ἀμοιβαίους ἰσχυρισμοὺς (Πολ. Δικ. 611). Διαταχθεῖσης ἑγγράφου διαδικασίας, ὀφείλει ἑκάτερος τῶν διαδίκων νὰ κοινοποιήσῃ τῷ ἀντιδίκῳ ἑγγραφον, ἀναπτύσσον τοὺς ἰδίους ἰσχυρισμοὺς, καὶ ὁ μὲν ἐνάγων ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς περὶ τούτου ἀποφάσεως, ὁ δὲ ἐναγόμενος ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τοῦ ἑγγράφου τοῦ ἐναγοντος (Πολ. Δικ. 612). Μετὰ δὲ τὴν κοινοποίησιν ταύτην ἢ τὴν ματαίαν παρέλουσιν τῶν προθεσμιῶν τούτων ἑγγράφεται ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ πινάκιον, κατατίθενται δὲ τὰ ἑγγραφα ἐν τῷ δικαστικῷ γραφείῳ, ὅθεν παραλαμβάνει αὐτὰ ὁ εἰσηγητὴς, ὅπως ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν συντάξῃ ἔκθεσιν περὶ πάντων τῶν ἀναφυρόντων ζητημάτων, ἣτις ἀναγινώσκεται ἐπ' ἀκροατηρίου (Πολ. Δικ. 614). Ἡ μετὰ τοῦτο ἐκδιδομένη ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνακοπὴν, ἅτε προηγηθείσης τῆς κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσεως (Πολ. Δικ. 617). Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ πρακτικῇ εἶναι σχεδὸν κατηργημένη ἡ ἑγγραφὸς διαδικασία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Διαδικασία ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις.

113. Διαδικασία ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις.

113. Ὡς συνοπτικαὶ ὑποθέσεις θεωροῦνται

1) Τὰ πρὸς ἀποτροπὴν ἐπικειμένου κινδύνου διατασσόμενα προφυλακτικὰ μέτρα καὶ αἱ περὶ καταργήσεως τῶν διαταχθέντων μέτρων αἰτήσεις (Πολ. Δικ. ἀρθ. 618 καὶ 628).

2) Αἱ ἐφέσεις τῶν εἰρηνοδικακῶν αποφάσεων (Πολ. Δικ. 618).

3) Αἱ παρεμπίπτουσαι δίκαι (Πολ. Δικ. 618 καὶ 234).

4) Αἱ εἰς ἑγγραφα εὐκρινῇ, κατ' ἀποδεικτικὸν τύπον συντεταγμένα καὶ ἀναμφισβήτητα, στηριζόμενα προσωπικαὶ ἀγωγαί. Ὅθεν ἀποβάλλει τὸν χαρακτῆρα τῆς συνοπτικῆς προσωπικῆς ἀγωγῆς, στηριζομένη εἰς ἑγγραφον, οὗ ἀμφισβητεῖται τὸ κῦρος καὶ ἡ νόμιμος ὑπαρξις (Α. Π. 223 τοῦ 73). Ἄλλ' εἶναι συνοπτικὴ ἡ στηριζομένη εἰς ἑγγραφον (οὗ ἡ γνησιότης δὲν ἀμφισβητεῖται) ἀποδεικνύον ἀκριβῶς τὴν σύμβασιν, καὶ ἂν ἀμφισβητῆται ὅτι ὁ ἐνάγων ἐξετέλεσε τὰς ὑποχρεώσεις, ἃς ἀνέλαβε (Α. Π. 109 τοῦ 76).

5) Αἱ περὶ ποσοῦ μὴ ὑπερβαίνοντος τὰς 500 δραχμῶν. (Πολ. 618).

6) Αἱ ἀγωγαὶ αἱ ἀπορρέουσαι ἐκ τοῦ συναλλάγματος τῆς μισθώ-

σεως, πλὴν τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθώματος ἢ ἐπιχείρησιν ἐπισκευῶν εἰς τὸ μίσθιον πρᾶγμα (αἰτινες ὑπάγονται εἰς τοὺς εἰρηνοδίκας) (Πολ. Δικ. 618 ἐν συνδ. πρὸς τὸ 490).

7) Αἱ περὶ τὴν νομὴν διαφοραὶ, ὡσάντις βεβαιοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος διατάραξις τῆς νομῆς ἢ ἀποβολὴ ἀπ' αὐτῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν παρήλθεν εἰσέτι ἐν ἔτος, ἢ ἢ ἐξ ἀπλῆς παρακλήσεως νομὴ τοῦ ἐναγομένου, ἢς ζητεῖται ἡ κατάργησις (Πολ. Δικ. 618 ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρον 630), ὅθεν καὶ ἡ περὶ καινοτομίας, διότι καὶ αὕτη σκοπὸν ἔχει, ἀποτρέπουσα νέον ἔργον ἐπὶ τοῦ κοινοῦ κτήματος, νὰ διατηρήσῃ τὸν ἐνάγοντα εἰς τὴν διακατοχὴν τοῦ κτήματος (Α. Π. 295 τοῦ 65).

Αἱ συνοπτικαὶ τανῦν κατὰ τοῦτο διαφέρουσι τῶν συνήθων, ὅτι ἐπὶ τῶν συνοπτικῶν δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη διορισμοῦ ἀντικλήτου ὑπὸ τοῦ κατοικοῦντος μακρὰν τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου διαδίκου, 2) ὅτι δὲν καλεῖται ὁ ἐναγόμενος εἰς ἀπολογία, ἀλλ' ἀπλῶς εἰς ἐμφάνισιν εἰς τὸ ἀκροατήριον· ὅθεν σὺν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς δύναται νὰ ἐγγραφῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ πινάκιον, μὴ ὄντος ἡναγκασμένου τοῦ ἐνάγοντος νὰ περιμεῖνῃ τὴν δεκαπενθήμερον προθεσμίαν, 3) ὅτι, μὴ ὁρισθείσης ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς τῆς ἡμέρας τῆς συζητήσεως ἢ μὴ ὁρισθείσης ὁρθῶς, δικάσιμος εἶναι ἡ τρίτη ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως ἡμέρας, ἐπεκτεινομένη λόγῳ ἀποστάσεως (Πολ. 620)· ἔχει δ' ὁ πρόεδρος τὸ δικαίωμα, ἐπικειμένου τυχὸν κινδύνου ἐκ τῆς ἀναβολῆς (ἀναφερομένου εἰς τὸν Πρόεδρον καὶ βεβαιουμένου κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ προέδρου) νὰ συντάμῃ ἔτι μᾶλλον διὰ πράξεως αὐτοῦ (μὴ ὑποκειμένης εἰς ἔνδικον μέσον) τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἐὰν ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἐναγομένου ᾖ καὶ δυνατὴ (Πολ. Δικ. 621 καὶ 622). 'Αλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει σὺν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς δεῖον νὰ κοινοποιῇται εἰς τὸν ἐναγόμενον ἢ πρὸς τὸν πρόεδρον ἀναφορὰ καὶ ἡ βεβαίωσις τοῦ κινδύνου, ἔτι δὲ ἡ δοθεῖσα ἐγγύησις διὰ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ ἡ διαταγὴ τοῦ προέδρου ἐν πρωτοτύπῳ ἢ ἀντιγράφῳ (Πολ. Δικ. 622). 4) ὅτι ἡ ἀνταγωγὴ δύναται νὰ γίνῃ καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων ἐπ' ἀκροατηρίου· 5) οἱ ἐπαγόμενοι ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὅρκοι πρέπει νὰ γίνωνται ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει, οἱ δὲ μάρτυρες ἢ πραγματογνώμονες, οἱ μὴ ἀπέχοντες τοῦ δικαστηρίου ὑπὲρ τοὺς 4 σχοίνοους, δεῖον νὰ ἐξετάζωνται ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου, μὴ οὔσης ἀναγκασίας τῆς συντάξεως ἐκθέσεως περὶ τῆς καταθέσεως τῶν μαρτύρων ἢ τῶν

πραγματογνωμόνων· 6) ἡ ἀντέφεις δύναται νὰ γίνη καὶ διὰ τῶν προτάσεων (ἄρθ. 258 ἐν συνδ. πρὸς τὸ 768. Α. Π. 103 τοῦ 76).

Σημειωτέον, ὅτι αἱ μὲν περὶ προφυλακτικῶν μέτρων ἀποφάσεις ἀποβάλλουσι τὴν ἰσχὺν αὐτῶν 1) διὰ τελεσιδικίου ὁριστικῆς ἀποφάσεως, ἐκδιδομένης ἐν τῇ κυρίᾳ δίκῃ κατὰ τοῦ προκαλέσαντος προφυλακτικόν μέτρον, 2) διὰ τῆς ἐκτελέσεως ὁριστικῆς ἀποφάσεως ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ 3) διὰ τῆς ἀποτροπῆς τοῦ κινδύνου δι' ἐγγυοδοσίας ἢ ἄλλως πως (Πολ. 627 καὶ 1032), αἱ δὲ περὶ νομῆς διὰ τελεσιδικίου ἀποφάσεις ἐν τῇ περὶ κυριότητος δίκῃ (Πολ. Δ. 632). Σημειωτέον προσέτι, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθ. 629 αἱ περὶ διαταρᾶξεως τῆς νομῆς ἢ ἀποβολῆς ἀπ' αὐτῆς ἀγωγαὶ εἶναι ἀπαράδεκτοι μετὰ ἐν ἔτος καὶ μίαν ἡμέραν ἀπὸ τῆς διαταρᾶξεως ἢ ἀποβολῆς· εἶναι δὲ ἀρμόδιον εἰς τὴν ἐκδίκασιν αὐτῶν τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ ἂν διατάχθῃσαν ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου προσωρινὰ μέτρα· δὲν ἐπιτρέπεται δὲ εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀγωγὴ περὶ νομῆς, κινήσεως ἢ παρὰ ἀγωγῆς περὶ κυριότητος, πλὴν ἐὰν γένωνται νέαι διαταρᾶξεις τῆς νομῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περὶ κυριότητος δίκης, ἐπίσης δὲ εἰς τὸν ἐναγόμενον ἀγωγὴ περὶ κυριότητος πρὸ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς περὶ νομῆς δίκης (καὶ ἂν μάλιστα κατεδικάσθῃ καὶ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως) (Πολ. Δικ. 629)· ὅθεν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἐναγόμενον καὶ ἀγωγὴ περὶ διανομῆς, διότι καὶ ἡ περὶ διανομῆς ἀγωγὴ βάσιν ἔχει δικαίωμα κυριότητος, οὐ δύναται ἐπιδιώκει ὁ ἐνάγων τὴν εἰς ἕκαστον τῶν κοινωνῶν ἀπονομὴν τοῦ ἀνήκοντος μέρους τοῦ ἐπικοίνου πράγματος (ἀποφ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1878 τοῦ 90). Ἐκτελοῦνται δὲ αἱ περὶ νομῆς ἀποφάσεις παραχρῆμα, ἔστω καὶ μὴ διαταττομένης τῆς προσωρινῆς αὐτῶν ἐκτελέσεως (Πολ. Δικ. 187). Ἀλλ' ἐκτελοῦνται κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α. Π. 86 τοῦ 1859 κτλ.) ὡς πρὸς τὸ εἰς τὴν διακατοχὴν ἀναφερόμενον διατακτικόν τῆς ἀποφάσεως (ὅπερ ἔχει ὄντως κατεπείγοντα χαρακτῆρα, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὸ περὶ ἀποζημιώσεως, ὅπερ εἶναι ἀλλότριον κυρίως τοῦ ζητήματος τῆς διακατοχῆς). Ἀπαγορεύεται δὲ διὰ τῶν περὶ νομῆς ἀποφάσεων πᾶσα περαιτέρω διατάραξις τῆς διακατοχῆς, ἀπειλουμένης χρηματικῆς ποινῆς συνωδᾷ τῷ ἄρθ. 884, καὶ διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἐπίσης ἢ εἰς τὴν νομὴν ἐγκατάστασις τοῦ ἀποβληθέντος ἐνάγοντος ἢ ἡ παράλειψις τῆς ἐξ ἀπλῆς παρακλήσεως νομῆς (Πολ. Δικ. 630). Ἄν δὲ ὁ ὑποχρεωθείς διὰ τοιαύτης ἀποφάσεως νὰ παραλίπῃ τὴν νομὴν δὲν παρέλιπεν αὐτὴν, καίτοι

κοινοποιηθείσης αὐτῇ τῆς ἀποφάσεως μετ' ἐπιταγῆς πρὸς παράλειψιν αὐτῆς καὶ τῆς περὶ ἐγκαταστάσεως ἐκθέσεως, ὑπάρχει ἀπειθεία ἐπαγούσα τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 883 τῆς Πολ. Δικ. (Α. Π. 83 τοῦ 75) Χωρεῖ δὲ ὡς πρὸς τὴν διαταχθεῖσαν χρηματικὴν ποινὴν ἢ συνήθους παραγραφῇ, (Α. Π. 332 τοῦ 75). Κατεχόντων δὲ τυχὸν ἄμφω τῶν διαδίκων, προστατεύεται διὰ τῆς ἀποφάσεως ὁ ἔχων ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν νεωτέραν ἀνεπίληπτον καὶ ἥσυχον νομῆς πρᾶξιν (Πολ. Δικ. 631). Ῥητέον ὅτι ἀνταγωγὴ ἐπιτρέπεται μὲν ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις, ἀλλὰ δὲν ἀναβάλλεται χάριν αὐτῆς ἢ περὶ τῆς κυρίας δίκης ἀπόφασις. "Ὅθεν, ἂν ἦναι ἀνέφικτος ἢ ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει συζήτησις, παραπέμπεται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. Κατ' ἐξαιρέσειν δὲ ἐπιτρέπεται ἀνταγωγὴ ἐν ταῖς περὶ νομῆς δίκαις. Ἐν δὲ ταῖς περὶ προφυλακτικῶν μέτρων ἐπιτρέπεται μὲν ἀλλὰ μόνον ἐπὶ ἐγγυοδοσίᾳ ἕνεκεν ἐκτελέσεως τῆς περὶ τῆς κυρίας δίκης ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 632).

Ἐὰν συνοπτικὴ ὑπόθεσις εἰσαχθῇ ὡς συνήθης, ἀποβάλλεται τῆς συνήθους διαδικασίας ὁ ἐνάγων καὶ καταδικάζεται εἰς τὴν ἀπώτισιν τῆς δικαστικῆς δαπάνης (Πολ. Δικ. 624), ἀλλ' ἡ ἀγωγὴ δὲν ἀκυροῦται, ὅθεν ἀνάγκη μόνον νὰ τηρηθῶσιν ἐν τῇ ἐκδικάσει αὐτῆς αἱ προθεσμίαι τῶν συνήθων ὑποθέσεων (Α. Π. 236 τοῦ 52 κτλ.).

Σημειωτέον εἰδικώτερον περὶ τῶν περὶ διακατοχῆς δικῶν 1) ὅτι τὸ γεγονός, ὅτι ἡ διατάραξις ἢ ἡ ἀποβολή, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ περὶ νομῆς ἀγωγὴ, συνέβη πρὸ ἐνὸς ἔτους καὶ μιᾶς ἡμέρας, ὅπερ καθίστασιν αὐτὴν ἀπαράδεκτον, ἀποτελεῖ ἔνστασιν, ἥτις πρέπει νὰ προταθῇ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου κατὰ τὰ περὶ ἐνστάσεων ὥρισμένα (ἄρθρ. 629 ἄρθρ. 1 καὶ 630. Α. Π. ἀπόφ. 264 τοῦ 81). "Ὅθεν τὴν ἔνστασιν ταύτην δὲν ἐξετάζει αὐτεπαγγέλτως τὸ δικαστήριον· ἀλλ' ἐν ταῖς δίκαις περὶ κατοχῆς κατὰ παράκλησιν δὲν χωρεῖ προδήλως ἡ ἔνστασις αὕτη. Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ ἔνωσις τῆς ἀγωγῆς περὶ διακατοχῆς τῇ ἀγωγῇ περὶ κυριότητος, διὸ δὲν δύναται ὁ ἐνάγων περὶ κυριότητος νὰ κινήσῃ μετὰ ταῦτα ἀγωγὴν περὶ διακατοχῆς, ὁ δὲ ἐναγόμενος δὲν δύναται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν περὶ κυριότητος πρὸ τοῦ πέρατος τῆς περὶ διακατοχῆς δίκης (Πολ. Δικ. 629 ἀριθ. 3 καὶ 4). Ἡγέρθη ὁμως ζήτημα ἐὰν ἡ παραβίασις τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης παράγῃ λόγον ἀναιρέσεως. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν Ἀρείου Πάγου 181 τοῦ 68 λυτέον τὸ ζήτημα καταφατικῶς, ὡς τῆς ἀπαγορεύσεως οὐ-

της ουσιάδους, κατὰ δὲ τὴν ἀπόφασιν 169 τοῦ 54 ἀποφατικῶς ὡς μὴ ἀφορώσης τῆς ἀπαγορεύσεως εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν.

Ἄλλ' ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἀναμίξεως τῆς κυριότητος ἐν δίκῃ περὶ διακατοχῆς δὲν ἀποτρέπει βεβαίως τὸ δικαστήριον νὰ ἐκτιμῇ καὶ τίτλους κυριότητος, καθ' ὅσον τοῦτο συντελεῖ μόνον εἰς τὴν ἐξακριβωσιν τοῦ ζητήματος ἂν ὁ ἐνάγων νέμῃται (Α. Π. 202 τοῦ 52). Ἄλλ' εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν περιλαμβάνεται καὶ ἡ παρέμβασις; δηλονότι ὁ παρεμβὰς εἰς τὴν μεταξύ ἄλλων δίκην περὶ κυριότητος κωλύεται νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ διακατοχῆς ἀγωγὴν; Ὁ Ἄρειος Πάγος (ἀπόφ. 36 τοῦ 84) ἀπεφάνετο ἀποφατικῶς, θεωρήσας ὀρθῶς ὅτι εἶναι ἀτοπος ἡ ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογὴ ἀπαγορευτικῆς διατάξεως, ἐπαγούσης ἀπώλειαν δικαιώματος.

Σημειωτέον ἐπίσης, ὅτι μόνη ἡ φιλὴ κατοχὴ, ὁποῖα ἢ ἐν ἄλλοτρίῳ ὀνόματι, ἢ μόνη ἡ ψυχρὴ κατοχὴ (μὴ παρακολουθουμένη καὶ ὑπὸ φυσικῆς κατοχῆς), δὲν χορηγεῖ τῷ κατόχῳ τὸ δικαίωμα νὰ κινήσῃ τὴν περὶ διαταράξεως νομῆς ἀγωγὴν, διότι ὁ νόμος χορηγεῖ αὐτὸ εἰς τοὺς κατέχοντας μὲν φυσικῶς ἀλλὰ διανοίᾳ κυρίου (Α. Π. 46 τοῦ 50, 77 τοῦ 52, 103 τοῦ 51).

Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι, ὡςάκις ἡ διατάραις ἐπὶ νενεχῇ καὶ μεταβολὴν εἰς τὴν κατὰστασιν τῶν πραγμάτων, δύναται νὰ αἰτηθῇ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἡ καὶ διὰ παρακολουθηματικῆς αἰτήσεως ἡ ἐπάνοδος αὐτῶν εἰς τὴν προτέραν κατὰστασιν (Α. Π. 155 τοῦ 61). Δύναται δὲ ὁ τοῦ ὁποίου ἡ νομὴ διαταράχῃ καὶ νὰ περιορίσῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ εἰς ἀπαίτησιν τῶν ἐκ τῆς διαταράξεως ζημιῶν, παραλείπων ὅλως τὴν περὶ παύσεως τῆς διαταράξεως αἴτησιν (Α. Π. 230 τοῦ 58).

Σημειωτέον προσέτι ὅτι ὁ ἐναγόμενος δὲν δύναται νάντιτάξῃ εἰς τὴν περὶ ἀνακτῆσεως τῆς βίᾳ ἀπολεσθεΐσης νομῆς τὴν ἐνστασιν ὅτι ὁ ἐνάγων εἶχε προηγουμένως ἐξωθήσει αὐτὸν βιαίως τῆς νομῆς τοῦ αὐτοῦ πράγματος, διότι οὗτος ἐδικαιοῦτο μὲν κατὰ τὴν ἀποβολὴν αὐτοῦ νὰ ἐπικαλέσῃ τὴν δικαστικὴν προστασίαν, ἀλλὰ δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν οἰκείαν δύναμιν, ἐξωθῶν καὶ οὗτος βίᾳ τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ (Α. Π. 115 τοῦ 57).

Παρατηρητέον προσέτι ὅτι κατὰ τὰς περὶ διακατοχῆς δίκας, ἐὰν ἐκ τῶν ἐκατέρωθεν προσαχθεῖσιν ἀποδείξεων προκύψωσιν ἐνεργηθεῖσαι ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων πράξεις διακατοχῆς, προστατεύεται ὁ ἔχων ὑπὲρ ἐαυτοῦ τὴν νεωτέραν ἀνεπιλήπτου καὶ ἥσυχον δια-

κατοχῆς πράξιν (Πολ. Δικ. 631). Είρηται δὲ ἤδη ὅτι πᾶσαι αἱ κατὰ τὰς περὶ διακατοχῆς διαφορὰς ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις ὡς κανονίζουσαι ἀπλῶς τὸ ζήτημα τῆς κατοχῆς ἀποβάλλουσι τὴν ἰσχὺν αὐτῶν διὰ τελεσιδίκου ὀριστικῆς ἀποφάσεως, λυούσης τὸ ζήτημα τῆς κυριότητος κατ' ἀκολουθίαν ἀγωγῆς περὶ κυριότητος (Πολ. Δικ. 632).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν.

114. Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν.

114. Ὁ κίνδυνος τῆς ἀδίκου ζημίας εἶναι ἐνίοτε τοσοῦτον ἐγγὺς ἐπικείμενος, ὥστε καθίσταται ἀπαραίτητος ἡ ταχίστη λήψις προφυλακτικῶν μέτρων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἀρμόδιος πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν (ἐν ἀνάγκῃ δὲ κατὰ τὸν Carré quest. 2764 bis καὶ ὁ πλησιέστερος πρόεδρος) δύναται μόνος νὰ ἐκδίδῃ ἀποφασιν περὶ προσωρινοῦ μέτρου (Πολ. Δικ. ἀρθ. 634), ὅθεν δύναται λ. χ. νὰ διατάξῃ συντηρητικῶς τὴν προσωποκράτησιν τοῦ ὑπόπτου φυγῆς ἀκτήμονος ὀφειλέτου ἢ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν συντηρητικὴν κατάσχεσιν τῆς περιουσίας, ἣν οὗτος διανοεῖται τυχὸν νὰ μεταβιβάσῃ εἰκονικῶς. Δύναται δὲ τοῦτο κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην οὐ μόνον πρὶν ἢ ἐγερθῇ δίκη, ἀλλὰ καὶ διαρκούσης τῆς κυρίας δίκης, διότι ὁ νόμος, ἀπονέμων τὴν ἐξουσίαν ταύτην, οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν ἂν ἡγέρθῃ ἢ μὴ δίκη (Chauveau ἀρ. 2763 bis). Διαφωνοῦσιν ὁ Dalloz καὶ ὁ Pigeau, ἰσχυριζόμενοι, ὅτι διαρκούσης τῆς δίκης μόνον τὸ πρωτοδικεῖον εἶναι ἀρμόδιον νὰ διατάξῃ προσωρινὰ μέτρα.

᾿Ωσαύτως, δυσχερεῖων περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως ἢ ἄλλου ἐκτελεστέου ἐγγράφου παρισταμένων, δύναται νὰ θέσῃ ἐκποδῶν δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ, ὡσάκεις δὲν ὑπάρχει καιρὸς νὰ ἐπιληφθῇ τῆς λύσεως αὐτῶν τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον. Εἶναι δὲ, νομίζομεν (ὁμογνωμονοῦντες καὶ τῷ κ. Ψαρόῃ), ἀδιάφορον ἂν τὰς δυσχερείας ταύτας προβάλλῃ ὁ ὀφειλέτης ἢ τρίτος, ἅτε τοῦ νόμου οὐδεμίαν παιουμένου διάκρισιν. Ὁ Οἰκονομίδης φρονεῖ ὅτι μόνον τοῦ ὀφειλέτου τὰς ἀντιρρήσεις δύναται νὰ δικάσῃ, διότι κατὰ τὸ ἀρθρον 911 οἱ τρίτοι εἰσάγουσι τὴν ἀνακοπὴν αὐτῶν εἰς τὸ δικαστήριον, ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη κατ' οὐ-

δὲν ἀντιμάχεται εἰς τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 634, καθ' ἣν ὁ πρόεδρος δικαιοῦται νὰ δικάσῃ ἐν γένει «περὶ δυσχερείων συμβασῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως ἢ ἄλλου ἐκτελεστέου ἐγγράφου».

Ὡσαύτως ἀναφεύντων δισταγμῶν περὶ τῶν δαπανῶν τῆς ἐκτελέσεως, ἀποφαίνεται περὶ αὐτῶν ὀριστικῶς ὁ πρόεδρος (Π. Δ. ἀρθ. 877).

Ὡσαύτως τοῦ ἀπαγομένου εἰς τὴν φυλακὴν ὀφειλέτου ἐπενεγκόντος ἀντιρρήσεις καὶ δισταγμοῦς (ἰσχυρισμένου λ. χ. ὅτι συνεβιβάσθη ἢ ὅτι εὔρε καὶ ἔχει ἐξοφλητήριον) καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ προσαχθῇ εἰς τὸν πρόεδρον, ὅπως ὑποβάλλῃ αὐτῷ τὰς ἀντιρρήσεις ταύτας, ὁ δικ. κλητὴρ ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ αὐτόν (Πολ. Δικ. ἀρθ. 1008). Ὡσαύτως, ἐὰν ὁ πεφυλακισμένος ὀφειλέτης ἀποδώσῃ τὰ δι' αὐτὸν ἐφυλακισθῇ χρεὴ καὶ ἀξιοὶ νὰ ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς ἢ συνεπλήρωσῃ τὸ ἐβδομηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἢ παρελείφθῃ ἢ προκαταβολὴ τῶν πρὸς διατροφὴν τοῦ ὀφειλέτου ἢ παρῆλθον ἐπὶ ματαίῳ δύο ὁλόκληρα ἔτη ἀπὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ ὀφειλέτου, ὁ πρόεδρος εἶναι ἀρμόδιος νὰ κρίνῃ ἐὰν ᾖ ἀποφυλακιστέος ὁ διάδικος. (Πολ. Δικ. 1022).

Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸν νόμον ΥΛΖ' τῆς 9 Ἰουνίου 1871 περὶ ἐξώσεως τῶν δυστροπούντων μισθωτῶν *δύναται* νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὸν ἀρμόδιον πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν, ἀντὶ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, καὶ αἱ ἀγωγαὶ περὶ ἐξώσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τοῦ μισθωθέντος κτήματος, ἀστικοῦ ἢ ἀγροτικοῦ (Α. Π. 37 τοῦ 89). Ἡρτῆται δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ ἐνάγοντος νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἢ εἰς τὸν πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν. Τοῦ νόμου καθορίζοντος τὸ δικαίωμα τοῦτο κατὰ μόνων τῶν ἐπὶ μισθώματι κατεχόντων κτῆμα, ἔπεται ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀσκηθῇ τοῦτο κατὰ τῶν ἐξ ἄλλου νομίμου λόγου κατεχόντων, οἷον ἐκ παρακλήσεως.

Ἐναπκεῖ δὲ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ ὁ πρόεδρος ἐπὶ τῇ ἀναφορᾷ τοῦ ἔχοντος ἔννομον συμφέρον διαδίκου, ἧς ὅμως διατάσσεται ἡ κοινοποίησις εἰς τὸν ἀντίδικον, ὅπως λάβῃ γνῶσιν αὐτῆς, ὡς αἱς ὑπάρχει ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος εἰς πρόληψιν τοῦ κινδύνου. Ἀλλὰ καὶ ἀπρόσκλητος ὁ καθ' οὗ ζητεῖται μέτρον τι καὶ ἐν γένει οἱ διαφερόμενοι δύνανται νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸν πρόεδρον. Ἀλλὰ δικαιοῦται ὁ πρόεδρος καὶ νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστήριον, ἐὰν διατάξῃ περὶ τῆς ἰδίας ἀρμοδιότητος ἢ δειλιᾷ νὰναλάβῃ μόνος τὴν εὐθύνην τῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 635). Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἄλλου τινὸς ἐγγράφου πρὸς τὸ δικαστήριον ἀπευθυνομένου, ἀτε

ἀποχώσεως τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον αἰτήσεως (Α. Π. 343 τοῦ 40). Τῆς ἀποφάσεως δὲ τοῦ προέδρου ἐχούσης πρόσκαιρον ἰσχύον, ἅτε τοῦ διαδίκου δικαιουμένου μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς κανονικὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς (Πολ. Δικ. 873, Α. Π. 54 τοῦ 79, 109 τοῦ 89), ἔπεται ὅτι, ἐὰν ὁ πρόεδρος σφαλῇ περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων ἢ περὶ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ νόμου, δὲν χωρεῖ κατ'αὐτῆς ἔνδικον μέσον (Α. Π. 261 τοῦ 53, 273 τοῦ 65, 271 τοῦ 68). Ἀλλ' ἐν ταῖς περὶ ἐξώσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀγωγαῖς ἐπιτρέπεται κατὰ τῶν προεδρικῶν ἀποφάσεων ἀνακοπὴ ἢ ἔφεσις, συνωδᾷ πρὸς τὰς γενικὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἥτις ὅμως δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ προέδρου (Ν. ΥΛΖ' ἀρθ. 2. Α. Π. 310 τοῦ 75). Οὐδεμίᾳ δ' ὑπάρχει ἀνάγκη πρὸς κύρωσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς ὑπογραφῆς τοῦ γραμματέως. Ἐκτελεῖται δ' ἡ ἀπόφασις ἐν ἀντιγράφῳ, πλὴν ἂν ἐπικηται κίνδυνος, ὅτε ἐκτελεῖται καὶ ἐν πρωτοτύπῳ (Πολ. Δικ. 639). Σημειωτέον δ' ὅτι ἡ πρᾶξις τοῦ προέδρου, ἀπόφασις οὔσα προσωρινή, δὲν δύναται νὰ ἀνακληθῇ κατὰ τὴν εὐλογωτέραν γνώμην, διότι θεμελιώδης ἀρχὴ ἐν τῇ πολιτικῇ ἡμῶν δικονομίᾳ καθιερουμένη εἶναι, ὅτι οἱ δικασταὶ δὲν δύνανται νὰ ἀνακαλῶσι τὰς ἰδίας αὐτῶν ἀποφάσεις, τοῦ ἐναντίου εἰδικῶς ὀριζομένου ὡς πρὸς μόνας τὰς παρεμπιπτούσας περὶ ἀποδείξεως (Α. Π. 345 τοῦ 55).— Ἀναγκαῖον νὰ προστεθῇ καὶ ὅτι κατὰ τὸ 241 ἀρθρον τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων ὁ πρόεδρος παντὸς δικαστηρίου δικαιούται νὰ κηρύττῃ εἰσπράξιμα τὰ τέλη καὶ δικαιώματα τῶν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ οὐ προϊσταται δικηγόρων, γραμματέων κλπ. δι' ἐπισημειώσεως ἐπὶ τοῦ ὑποβαλλομένου αὐτῷ καταλόγου αὐτῶν. Κατὰ τῆς πράξεως δὲ ταύτης, ὀριστικῆς οὔσης, ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 871 καὶ 872 τῆς Πολ. Δικ., καθ' ἃ συγχωρεῖται ἀνακοπὴ καθ' οἷοιδήποτε ἐκτελεστοῦ δικαιογράφου (Α. Π. 41 τοῦ 46). Εἰσάγεται δ' ἡ ἀνακοπὴ αὕτη ἀείποτε εἰς τὸ πρωτοδικεῖον, οὐ προϊσταται ὁ κηρύξας αὐτὰ εἰσπράξιμα πρόεδρος (Α. Π. 26 τοῦ 77 κτλ.). Εἰρήσθω δ' ἐν παρόδῳ, ὅτι οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει εἰς τὸν ἐφοδιασθέντα δι' ἐπισημειώσεως τοῦ προέδρου νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου καὶ ἀσφαλίῃ αὐτὰ ἐτι μᾶλλον διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἥς δυνάμει δύναται καὶ ὑποθήκην νὰ ἐγγράψῃ ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου (Α. Π. 126 τοῦ 64).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Δικαστὰ ἐπ' ἀναφορᾷ.

115. Θέματα διαδικασίας ἐπ' ἀναφορᾷ καὶ εἶδος διαδικασίας.—

116. Διορισμὸς ἐπιτρόπου καὶ κηδεμόνος.— 117. Συγγενικὸν συμβούλιον.— 118. Ἀπαγόρευσις.— 119. Ἀποκατάστασις εἰς τὴν νομὴν τοῦ ἀφάντου.— 120. Διόρθωσις ληξιαρχικῆς πράξεως.— 121. Ἄδεια εἰς ὑπανδρὸν γυναῖκα πρὸς διεκδίκησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς.— 122. Χωρισμὸς κτημάτων.— 123. Διάζευξις.— 124. Παραχώρησις κτημάτων.

115. Πᾶσα αἴτησις, ἀπευθυνομένη εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, δι' ἧς δὲν ζητεῖται ἡ ὑποχρέωσις ἐναγομένου εἰς πληρωμὴν χρημάτων ἢ ἄλλην τινὰ πρᾶξιν ἢ παράλειψιν, ὑποβάλλεται ἐν εἰδὲι ἀναφορᾶς (Πολ. Δικ. 640). Συνήθως δὲ τὰ περὶ ὧν ὑποβάλλεται αἴτησις τοιοῦτου εἶδους θέματα εἶναι 1) ὁ διορισμὸς ἐπιτρόπου, κηδεμόνος ἢ ἀντιλήπτορος, 2) ἡ ἐπικύρωσις τῆς γνωμοδοτήσεως συγγενικοῦ συμβουλίου, 3) ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ βλαχὸς, παράφρονος ἢ μαινομένου, 4) ἡ εἰς τὴν προσωρινὴν διακατοχὴν περιουσίας ἀφάντου ἐγκατάστασις, 5) ἡ διόρθωσις ληξιαρχικῆς πράξεως. Ἄλλ' εἰς ταῦτα ὑπακτέα καὶ ἡ υἱοθεσία (ἀστικοῦ Νόμου 88 ἐν συνδ. πρὸς Πολ. Δικ. 640) (1). Σύνθε-

(1) Σημειωτέον ὅτι πρὸς ἔγκυρον υἱοθεσίαν ἀπαιτεῖται 1) τῶν μὲν αὐτεξουσίων (ἔστω καὶ μόνον ἐφήδων) ἡ συναίνεσις, τῶν δὲ ὑπεξουσίων ἀνήδων ἡ τοῦ πατρὸς, τῶν συγγενῶν καὶ τοῦ ἐπιτρόπου (Βασιλ. 33. 14 Πανδ. 1. 7. 2.), 2) νὰ ᾔναι ὁ υἱοθετῶν κατὰ 18 ἔτη μείζων τοῦ υἱοθετουμένου (Ἀρμ. Β. Η § 5). Σημειωτέον ὅτι ὁ θετὸς υἱὸς, μένων ἐν τῇ υἱοθεσίᾳ μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ θετοῦ πατρὸς, δύναται μὲν νὰ κληρονομήσῃ τοῦτον ἐξ ἀδιαθέτου, ἀλλὰ δὲν δικαιούται νὰ κινήσῃ καὶ περὶ τῆς μέψεως ἢ τῆς ἐναντιώσεως κατὰ τῆς διαθήκης ἀγωγὴν· δηλοῦντι μὴ ὧν ἐκ τῶν ἀναγκαίων κληρονόμων δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ ταύτην ὡς ἄστοργον διὰ τὴν παράνομον ἀπακλήρωσιν καὶ διὰ τὴν μὴ παραχώρησιν τῆς νομίμου μερίδος, οὔτε νὰ ζητήσῃ τὴν διακατοχὴν τῆς κληρονομίας διὰ τῆς εἰδικῆς τῶν πραιτῶρων ἀγωγῆς, ἣν ἐναντίωσιν καλοῦσιν οἱ Βυζαντινοὶ· δὲν ἔπεται ὅμως ἐντεῦθεν, ὅτι δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ αὐτὴν ὡς ἄκυρον, ἐὰν ἄλλως δὲν ἀπώλεσε τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα, διότι ἡ ἀπαγόρευσις τῶν δύο εἰρημένων μέσων δὲν συνεπιφέρει καὶ τὴν ἐνεκὴν ἀκυρότητος ἀπαγόρευσιν τῆς προσβολῆς.

τος δὲ διαδικασίᾳ, ἀποτελουμένη ἐκ διαδικασίας ἐπ' ἀναφορᾷ καὶ διαδικασίας κατ' ἀντιδικίαν, ἀπαιτεῖται κατὰ τὰς δίκας περὶ χωρισμοῦ κτημάτων, περὶ χωρισμοῦ ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης, περὶ διαζεύξεως καὶ παραχωρήσεως περιουσίας, καθ' ἃς προηγείται μὲν αἵτησις πρὸς τὸ δικαστήριον περὶ ἀδείας τρόπον τινὰ εἰσαγωγῆς ἀγωγῆς, εἰσάγεται δὲ δυνάμει τῆς ἀδείας ταύτης ἡ ἀγωγή, κοινοποιουμένη τῷ ἀντιδίκῳ. Σημειωτέον, ὅτι καὶ κατὰ τὰ πρῶτα πέντε θέματα αἰτήσεως, δηλονότι διορισμοῦ ἐπιτρόπου, ἐπικυρώσεως συγγενικῆς γνωμοδοτήσεως, ἀπαγορεύσεως βλακὸς κτλ., ὁ δικαστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃ τὴν κλήτευσιν τρίτου προσώπου, οὐ νομίζει ὅτι τὰ ἐννομα συμφέροντα δύνανται νὰ παραβλαφθῶσι, καὶ τότε ἡ ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασία μετατρέπεται εἰς συνοπτικὴν (Πολ. Δικ. 641 καὶ 644). Σημειωτέον ὡσαύτως ὅτι, ἐξαιρετικῆς οὐσῆς τῆς ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίας, διεξαγομένης δὲ ἄνευ ἀντιδικίας, οὐδεμίᾳ ἀνάγκῃ νὰ προηγήται τῆς συζητήσεως ἐγγραφὴ εἰς τὸ πινάκιον. Ἄλλ' ἐὰν τὸ δικαστήριον διατάξῃ τὴν εἰς τὸν ἀντίδικον τοῦ αἰτοῦντος ἐπίδοσιν αὐτῆς, ὅτε, μετατρέπεται ἡ δίκη, ὡς εἵπομεν, εἰς συνοπτικὴν καὶ δικάζεται κατὰ τὴν διὰ τὰς συνοπτικὰς ὀριζομένην ἐν τῷ νόμῳ διαδικασίαν (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 644), ἀνάγκη νὰ προηγήται τῆς συζητήσεως ἐγγραφὴ τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον.

Ἡ αἵτησις ἐπ' ἀναφορᾷ ὑποβάλλεται κατὰ κανόνα εἰς τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον διὰ τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Εἰρηνοδίκης δύναται νὰ διορίσῃ προσωρινὸν ἐπίτροπον ἢ κηδεμόνα ἐν κατεπειγούσαις περιπτώσεσιν ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ καὶ κατ' αἵτησιν τοῦ διαδίκου (Πολ. Δικον. ἄρθρ. 649). Ὅθεν καὶ πρὸς αὐτὸν δύναται νὰ ὑποβληθῇ αἵτησις.

Ἡ ἀναφορὰ συντάσσεται κατὰ τοὺς γενικοὺς κανόνας περὶ δικογράφων· ἐπισυνάπτονται δ' αὐτῇ τὰ ἀποδεικτικὰ ἐγγραφα, δι' ὧν ὁ διαδίκος προτίθεται νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ θέμα τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ, καὶ, ἐν ἐλλείψει τοιούτων, μνημονεύονται ἐν αὐτῇ τὰ ἄλλα ἀποδεικτικὰ μέσα, δι' ὧν προτίθεται νὰ πράξῃ τοῦτο (Πολ. Δικ. 642). Ὑποβάλλεται δ' εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τοῦ προέδρου, ὅστις ὀρίζει τὴν δικάσιμον, ὀφείλει δὲ συγχρόνως νὰ διορίσῃ εἰσηγητὴν μέλος τι τοῦ Πρωτοδικείου, καθῆκον ἔχοντα νὰ συντάξῃ ἐκθεσιν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, ἀναγνωσθησομένην βραδύτερον εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἵνα κρίνωσιν οἱ δικασταὶ ὅποια τὰ θέματα, ἐφ' ὧν ζητεῖ τὴν δι-

καστικήν ἀρωγήν ὁ διάδικος, τὸ δὲ Πρωτοδικεῖον ἀποφαίνεται, ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ τὴν γνώμην τοῦ Εἰσαγγελέως (Πολ. Δικ. 643). Διεξάγεται δὲ ἡ συζήτησις ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει· ἀλλ' οὐδόλως ἀναγκαῖον νὰ παρίσταται ὁ διάδικος, ἅτε μὴ οὔσης ἀναγκῆς τῆς ὑποβολῆς προτάσεων. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἡ παράστασις εἴτε αὐτοῦ εἴτε καὶ τοῦ τρίτου, ὅστις ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ προέδρου, δὲν ἀπαγορεύεται. Δύναται μάλιστα τὸ δικαστήριον, ἂν νομίζῃ ἀναγκαῖον, καὶ νὰ διατάξῃ δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 172 τῆς Πολ. Δικ. τὴν παράστασιν τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὅπως ζητήσῃ ἀκριβεστέρας πληροφορίας, οὐχ ἥττον δὲ καὶ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων (Carré ἐπὶ τοῦ ζητήματος 3024 bis).— Κατὰ τῆς ἀπορρίπτουσης ἡ δεχομένης τὴν αἰτησιν ἀποφάσεως δὲν χωρεῖ ἀνακοπὴ (ἅτε μὴ χωρούσης ἐρημοδικίας διὰ τὸ μὴ ἀναγκαῖον τῆς παρουσίας τῶν διαδίκων), ἀλλὰ μόνον ἐφesis (Πολ. Δικ. ἀρθ. 644) ἐντὸς προθεσμίας τριᾶκοντα ἡμερῶν (κατὰ τὰ περὶ προθεσμίας τῆς ἐφέσεως γενικῶς ὀρισμένα) ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως, εἰ ἦν παρὼν ὁ διάδικος, ἢ ἄλλως τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως. Ἐλλογον δὲ εἶναι σιωπῶντος τοῦ νόμου νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ἀκολουθεῖται ἡ ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασία. — Ἡ δὲ ἀπόφασις ἔχει μὲν ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν διὰ τὸν αἰτησάμενον ἢ τὸν κλητευθέντα τρίτον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸν μὴ κλητευθέντα τρίτον, οὐ διακυβεύονται τὰ ἔννομα συμφέροντα, ὅστις δύναται νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἀπόφασιν (Πολ. Δικ. 645. Α. Π. 211 τοῦ 65, 252 τοῦ 67).

116. Σημειωτέον εἰδικώτερον ὅτι, μὴ ὑπάρχοντος ἐπιτρόπου νομίμου ἢ κατὰ δόσιν τοῦ πατρὸς ἢ κηδεμόνος ἢ ἀντιλήπτορος ἢ τοῦ ὑπάρχοντος ἀπαλλαγέντος, παραιτηθέντος, ἢ παυθέντος τῆς ἐπιτροπείας, διορίζει τοιοῦτον τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν, ἐπιμελεία τῶν συγγενῶν αὐτοῦ ἢ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ ἢ ἄλλων ἐχόντων συμφέρον (Πολ. Δικ. 646 ἐν συνδ. πρὸς ἀρθρον 22 τοῦ περὶ ἐπιτρ. νόμου). Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἀπαραιτήτως γνωμοδότησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ὡσάκις πρόκειται περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου ἀνηλίκου ἢ κυοφορουμένου (Πολ. Δικ. 647). Ὅθεν, ἂν δὲν ἦναι ἐπισυνημμένη τοιαύτη εἰς τὴν ἀναφορὰν, ὀφείλει μὲν τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ τὴν ὑποβολὴν γνωμοδοτήσεως, ὡσάκις πρόκειται περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου ἀνηλίκου ἢ κυοφορουμένου, δύναται δὲ νὰ διατάξῃ αὐτὴν, ὡσάκις πρόκειται περὶ ἄλλου ἐπιτρό-

που. Ἐὰν δὲ ὁ διορισθεὶς ἐπίτροπος, κηδεμὼν ἢ ἀντιλήπτωρ ἀπὴν κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου δι' ἀποφάσεως διορισμὸν, γινώσκειται αὐτῷ ὁ διορισμὸς ὑπὸ τοῦ αἰτήσαντος αὐτὸν (Πολ. Δικ. 647).—Ἄλλ' ὅσάκις τὰ συμφέροντα τοῦ ὑπὸ ἐπιμέλειαν θετέου διατρέχουσι κίνδυνον ἐκ τῆς ἀναβολῆς τοῦ διορισμοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος ἢ ἄλλη τις ἐπίκειται ζημία κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἄρμοδίου εἰσαγγελέως ἢ εἰρηνοδίκου, δικαιοῦνται νὰ διορίσωσι καὶ οὗτοι προσωρινὸν ἐπίτροπον ἢ κηδεμόνα κατ' αἵτησιν διαδίκου τινός ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος· ἀλλ' ὁ διορισθεὶς διαμένει τοιοῦτος μέχρι τοῦ διορισμοῦ διαρκoῦς ἐπιτρόπου δυνάμει τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 649. Α. Π. 221 τοῦ 81).

117. Ἐν τοῖς ἡμετέροις νόμοις (Πολ. Δικ. ἀρθ. 650 κλπ. καὶ Ἀστικῷ Νόμῳ περὶ ἐπιτροπείας ἀρθ. 22, 24, 36 κτλ.) καθιεροῦνται ὁ θεσμὸς τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἀποβλέπων εἰς προστασίαν τῶν συμφερόντων τῶν ἐχόντων ἀνάγκην ἐπιμελείας. Οὕτως ἀπαιτεῖται ἀπαραιτήτως μὲν γνωμοδότησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου πρὸς διορισμὸν ἐπιτρόπου ἀνηλίκου ἢ κυφορουμένου (Νόμου περὶ ἐπιτρ. ἀρθ. 22), πρὸς ἀποβολὴν ἀπὸ τῆς ἐπιτροπείας τοῦ ἀναλαβόντος τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐπιτρόπου πρὶν ἢ προκαλέσῃ τὸν διορισμὸν παρεπιτρόπου (ἀρθ. 24), πρὸς ἐπαναδιορισμὸν τοῦ διὰ δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἀπαλλαγέντος τῆς ἐπιτροπείας ἢ παραιτησαμένου αὐτὴν (ἀρθ. 36), πρὸς παραίτησιν τοῦ ἐπιτρόπου, ὅστις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιτροπείας ἐκτήσατο πέντε τέκνα (ἀρθ. 42), πρὸς παύσιν ἐπιτρόπου καταστάντος ἀνικαίου (ἀρθ. 51), πρὸς διορισμὸν ἀνατροφέως τοῦ ἀνηλίκου (ἀρθ. 53 καὶ ἐπ.), πρὸς διατήρησιν κινητῶν τοῦ ἀνηλίκου (ἀρθ. 61), πρὸς κανονισμὸν τῆς εἰς συντήρησιν τοῦ ἀνηλίκου ἐτησίας δαπάνης (ἀρθ. 63), πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ποσότητος, ἀφ' ἧς ὁ ἐπίτροπος ὀφείλει νὰ καταστήσῃ παραγωγὰ τὰ χρήματα τοῦ ἀνηλίκου (ἀρθ. 64), πρὸς ἐκποίησην ἀκινήτων τοῦ ἀνηλίκου (ἀρθ. 66 καὶ Πολ. Δικ. 1085), πρὸς ἐκμίσθωσιν πολυετῆ τῶν ἀκινήτων τοῦ ἀνηλίκου (ἀρθ. 70), πρὸς ἀποδοχὴν ἢ ἀποποίησιν περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου (ἀρθ. 73), πρὸς ἀποδοχὴν δωρεᾶς ἢ κληροδοσίας ἐπαγούσης ὑποχρεώσεις (ἀρθ. 74), πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῆς περὶ ἀκινήτου ἢ προσωπικῆς περὶ προσοῦ ἀνωτέρου τῶν 500 δραχμῶν (ἀρθ. 75), ἢ διαιομὴν κοινῆς περιουσίας ἀνηλίκου καὶ ἄλλων (ἀρθ. 76), ἢ συμβιβασμὸν τοῦ ἀνηλίκου (ἀρθ. 77), πρὸς χειραφέτησιν τοῦ ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἢ ἄλλου τινός ἐπιτροπευομένου

(άρθ. 99 και 100), πρὸς διορισμὸν εἰδικοῦ κηδεμόνος ἵνα ἐφορεύῃ κατὰ τὴν λογοδοσίαν τοῦ ἐπιτρόπου (άρθ. 103), πρὸς ἀπαστέρησιν τοῦ χειραφετηθέντος τῆς χειραφεσίας (άρθ. 107), πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀνάγκης τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ διανοητικῶς παθόντος (Πολ. Δικ. 660), πρὸς διορισμὸν κηδεμόνος ἀσώτου (Πολ. Δικ. 671). Δύναται δὲ τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ εἰς ὑπόδειξιν τοῦ διοριστέου ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος τοῦ ἀπηγορευμένου ἢ ἐν γένει παντὸς ἄλλου ὑπὸ ἐπιμέλειαν θετέου (πλὴν ἀνηλίκου ὅτε ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα ἢ γνωμοδότησις) (Πολ. Δικ. 647 καὶ 672), καὶ εἰς διόρθωσιν ληξιαρχικῆς πράξεως (Πολ. Δικ. 673). Καὶ ἄλλοτε μὲν ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον κατὰ τὸ δοκοῦν, προηγηθείσης ὅμως γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἄλλοτε δὲ ἀποφαίνεται αὐτὸ τὸ συγγενικὸν συμβούλιον μὴ προσαπαιτουμένης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου. Οὕτω τὸ δικαστήριον διορίζει τὸν ἐπίτροπον τοῦ ἀνηλίκου, δύναται νὰ ἀποβάλλῃ τῆς ἐπιτροπείας τὸν ἐπιλαβόμενον τῆς διαχειρίσεως ἐπίτροπον πρὶν ἢ προκαλέσῃ τὸν διορισμὸν παρεπιτρόπου, δύναται νὰ ἐπαναδιορίσῃ τὸν ἀπαλλαγέντα τῆς ἐπιτροπείας, νὰ ἀποδέξῃται τὴν παραίτησιν τοῦ κτησαμένου πέντε τέκνα ἐπιτρόπου κτλ. μετὰ προηγηθείσαν μόνον γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἣν οὐδαμῶς ὑποχρεοῦται νάκούσῃ. Τὸ συγγενικὸν δὲ συμβούλιον διορίζει τὸν ἀνατροφέα τοῦ ἀνηλίκου μεταξὺ τῶν ἀνιόντων, ὀρίζει τὰ διατηρητέα ἢ ἐκποιητέα κινητὰ τοῦ ἀνηλίκου, προσδιορίζει τὴν ποσότητα ἀφ' ἧς ὁ ἐπίτροπος ὀφείλει νὰ καταστήσῃ παραγωγὰ τὰ χρήματα τοῦ ἀνηλίκου κτλ., ἄνευ τῆς δικαστικῆς παρεμβάσεως.

Ἀποτελεῖται δ' ἐκάστοτε τὸ συγγεν. συμβούλιον ἐκ τοῦ εἰρηνοδίκου ὡς προέδρου καὶ ἐξ ἑως ὀκτὼ τὸ πολὺ ἐκ τῶν κατοικούντων ἢ διατριβόντων ἐν τῇ περὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ὑπὸ ἐπιμέλειαν θετέου ἢ τεθειμένου περιμέτρῳ 2 σχολίων (ἤτοι 4 ὥρων) ἐγγυτέρων συγγενῶν (κατὰ τὸ ἥμισυ τῶν πρὸς πατρὸς συγγενῶν καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ τῶν πρὸς μητρός) (Νόμου περὶ ἐπιτρ. ἀρθ. 30), ἢ, τοιούτων μὴ εὐρισκομένων ἐν τῇ περιμέτρῳ ταύτῃ, καὶ συγγενῶν ἀπωτέρω κατοικούντων ἢ φίλων ἀνεγνωρισμένων τῆς οἰκογενείας. Ὅθεν προσκληθέντων ἀπωτέρων συγγενῶν ἢ φίλων ἀντὶ τῶν ἐγγυτέρων συγγενῶν (ἐν ᾧ εὐρίσκοντο τοιοῦτοι ἐν τῇ περιμέτρῳ ταύτῃ), ἢ γνωμοδότησις δύναται νὰ προσβληθῇ διὰ παρεμβάσεως ἢ τριτανakoπῆς. Ἄλλ' εἶναι καὶ καθ'

ἐαυτὴν ἄκυρος; Ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπεφάνητο διὰ τῆς ἀποφ. αὐτοῦ 252 τοῦ 67 ὅτι ἡ διάταξις περὶ συγγενῶν δὲν ἀνάγεται εἰς τὰς θεμελιώδεις διατάξεις περὶ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἐπομένως ἡ παραβίασις αὐτῆς δὲν ἐπιφέρει ἀπόλυτον ἄκυρότητα. — Σημειωθῆτω ὅτι ἀποκλείονται τοῦ δικαιώματος τῆς εἰς τὸ συγγ. συμβούλιον μετοχῆς οἱ ἀνήλικοι καὶ αἱ γυναῖκες, οἱ ἀπηγορευμένοι, οἱ δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ νόμου ἀποκλειόμενοι τοῦ ἐπιτροπεύειν ἢ ἀποβληθέντες τῆς ἐπιτροπείας, ὡς καὶ οἱ δοσίλογοι καὶ δεξίλογοι ἢ ἀντιδικοὶ τοῦ ὑπὸ ἐπιμέλειαν θετέου ἢ διατελοῦντος (οὔτινες ὅμως καταδήλως δὲν δύνανται μὲν νὰ μετᾶσχῳσι μόνον τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, δύνανται ὅμως νὰ αἰτήσωσι τὸν διορισμὸν ἐπιτρόπου). ἄλλὰ κατ' ἐξαιρέσειν οἱ ἀνιόντες δύνανται νὰ προσληφθῶσιν εἰς τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, καὶ ἀνήλικοι ὄντες ἢ γυναῖκες (οἷον μήτηρ, μάμμη κτλ.) Πολ. Δικ. 651 Νόμου περὶ ἐπιτρ. ἄρθρ. 30 καὶ 49). Ἐπίσης διότι ὁ ἐξ αἵματος συγγενῆς προτιμᾶται τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἐξ ἀγχιστείας, ἐκ δὲ τῶν ἰσοβάθμων προτιμᾶται ὁ πρεσβύτερος. Καλοῦνται δὲ πάντοτε πάντες οἱ ἀμφιθαλεῖς ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἀνιόντες, καὶ ἐὰν ἦναι ὑπὲρ τοὺς ὀκτώ (Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἄρθρ. 30). — Συγκαλεῖται δὲ τὸ συγγενικὸν συμβούλιον ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου, κατ' αἵτησίν τινος τῶν συγγενῶν ἢ δανειστῶν ἢ ἄλλων ἐχόντων νόμιμον συμφέρον ἢ τοῦ εἰσαγγελέως ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος (Πολ. Δικ. 662), ἐγγράφως ὀρίζοντος τὴν πρὸς ἐμφάνισιν προθεσμίαν (ἥτις δὲν δύναται νὰ ᾔναι βραχυτέρα τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὥρων). Τύπος δὲ συνεδριάσεως, ἂν δὲν διετάχθῃ ἄλλο τι, εἶναι ἡ κατοικία τοῦ εἰρηνοδίκου (Πολ. Δικ. 652). Ὁφείλουσι δὲ οἱ κληθέντες νὰ ἐμφανισθῶσιν ἰδίᾳ δαπάνῃ αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἐδικῶν πληρεξουσίων, ὑποβαλλόμενοι ἄλλως εἰς πρόστιμον πέντε μέχρι τριάκοντα δραχμῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ εἰρηνοδίκου, ἢν αὐτὸς οὗτος δύναται νὰ ἀνατρέψῃ, ἐὰν ἀποδείξωσιν ὅτι ἐκωλύθησαν εὐλόγως νὰ προσέλθωσι (Πολ. Δικ. 653).

Ὅπως ἔχη κῦρος ἡ διάσκεψις, ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τεσσάρων τοῦλάχιστον μελῶν ἢ ἐιδικῶν αὐτῶν πληρεξουσίων· ἐν περιπτώσει δὲ ἰσοψηφίας νικᾷ ἡ ψῆφος τοῦ Εἰρηνοδίκου. Συντάσσεται δὲ περὶ τῆς γνωμοδοτήσεως ἔκθεσις τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐν ᾗ ἀναφέρονται πᾶσαι αἱ ἐκτεθεῖσαι γνώμαι (Πολ. Δικ. 654). Τὴν ἐκθεσιν ταύτην προσῆκον νὰ υπογράψῃ πλὴν τῶν ἄλλων παρισταμένων καὶ ὁ εἰρηνοδικιακὸς γραμματεὺς, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 133 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ

πᾶσα δικαστικὴ ἐκθεσις ὑπογράφεται καὶ ὑπὸ τοῦ γραμματέως (Α. Π. 289 τοῦ 59). Σημειωτέον ὅτι, ἐὰν κατὰ τὴν ψηφοφορίαν σχηματισθῶσι πλείονες τῶν δύο γνώμων καὶ δὲν ὑπάρχῃ ὑπὲρ τῆς μίᾳς αὐτῶν πλειονοψηφία, οἱ ἐκφράσαντες ἰδίαν ἑκαστος γνώμην ἢ ἀποτελοῦντες τὴν ἀσθενεστέραν μειονοψηφίαν ὀφείλουσι νὰ ταχῶσιν ὑπὲρ μίᾳς ἐκ τῶν δύο ἄλλων γνώμων. Ἐὰν δὲ ὥσιν ἰσόψηφοι αἱ τρεῖς γνώμαι, συμπαραλαμβάνεται καὶ ἕτερος συγγενῆς πρὸς συγκρότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου (Νόμου περὶ Ἐπιτρ. κτλ. ἀρθ. 33).

Ὅσῳκίς εἶναι ἀναγκαῖα κατὰ τὸν ἀστικὸν νόμον ἢ ἐπικύρωσις βουλευμάτων τινος τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου (ὡς λ. χ. τοῦ βουλευματος, δι' οὗ τὸ συγγενικὸν συμβούλιον ὀρίζει τὸν ἀνατροφέα τῶν ἀνηλίκων, ἐὰν ὁ ὀριζόμενος δὲν ᾔῃ ἐκ τῶν ἀνιόντων, κατὰ τὸ ἀρθρον 55 τοῦ περὶ Ἐπιτρ. νόμου), ζητεῖται αὕτη παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος· παρελθούσης δὲ ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης, δύναται ἑκαστος μέρος τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἢ οἷοσδήποτε ἄλλος τῶν συγγενῶν ἢ τῶν δανειστῶν ἢ τῶν ἐχόντων ἄλλο νόμιμον συμφέρον ἢ ὁ Εἰσαγγελεὺς, νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐπικύρωσιν δαπάνῃ τοῦ ἀμελήσαντος ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος (Πολ. Δικ. 656). Εἰς τὴν ἐπικύρωσιν δύναται νὰ ἀντιταχθῇ 1) μὲν οἷοσδήποτε μέλος τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, μὴ συμφωνήσας εἰς τὴν ἐπικύρωσιν (ἴθιεν οὐχὶ οἱ γνωμοδοτήσαντες ὑπὲρ αὐτοῦ), προσβάλλον τοὺς κατὰ τῆς ἐπικυρώσεως λόγους, στήριζομένους εἰς τυπικὰς ἢ οὐσιαστικὰς ἐλλείψεις, καὶ 2) οἷοσδήποτε συγγενῆς, ὅστις δικαιούμενος νὰ παρτίσῃ μέρος αὐτοῦ δὲν προσεκλήθῃ (Πολ. Δικ. 657. Carré quest 2995 καὶ 3010. Demolombe σ. 209 n° 338). Ἐπειδὴ δὲ καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως, δύναται νὰ ἀνακόψῃ αὐτὴν ὁ ἐναντιούμενος εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ Συμβουλίου καὶ δικαιούμενος νὰ παρεμβῇ, ὁρθὸν ὁ προκαλῶν αὐτὴν νὰ καλῇ τοῦλάχιστον τὰ διαφωνοῦντα μέλη τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ὅτε, μὴ ἐμφανιζόμενα, στεροῦνται τοῦ δικαιώματος νὰ προσβάλωσι τὴν ἀπόφασιν δι' ἀνακοπῆς (Carré quest. 3008).

118. Ὅσῳκίς τις περιέπεσεν εἰς πάθησιν φρενῶν (βλακειάν, παραφροσύνην ἢ μανίαν), δύναται (Πολ. Δικ. 658) νὰ αἰτηθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν τῆς κατοικίας αὐτοῦ (Carré quest. 3013) κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν ἢ ἀπαγόρευσις αὐτοῦ ὑπὸ

τοῦ συζύγου τοῦ νοσοῦντος ἢ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ (ἄρα οὐχὶ καὶ ὑπὸ τῶν κηδεστῶν ἢ ἀγχιστέων κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τοῦ 'Αρείου Πάγου), ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως. 'Αλλ' αἱ πρὸ τῆς δικαστικῆς αὐτοῦ ἀπαγορεύσεως πράξεις δύνανται νὰ ἀκυρωθῶσι κατὰ τὸν νόμον περὶ ἐπιτροπείας (ἄρθρ. 125), ἐὰν ἡ αἰτία τῆς ἀπαγορεύσεως ᾖ κοινῶς γνωστὴ ἢ ὁ συναλλαζόμενος πρὸς τὸν ἀπηγορευμένον ἐγίνωσκεν αὐτήν. "Οθεν ὀρθότατα ἀπεφάνητο ὁ "Αρείος Πάγος διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ 138 τοῦ 74 ὅτι εἶναι ἀνίσχυρος ἡ εἰς τὸν νοσοῦντα πᾶς φρένας ἐπίδοσις, ἐὰν ἡ πάθησις ᾖ γνωστὴ εἰς τὸν κοινοποιήσαντα. — Ἀναγκαῖον δὲ νὰ ἐκτιθῶνται λεπτομερῶς τὰ καταδεικνύοντα τὴν νόσον περιστατικὰ καὶ νὰ μνημονεύωνται τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα, ἐπισυναπτηται δὲ γνωμοδότησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀπαγορεύσεως (Πολ. Δικ. 659 καὶ 660, Νόμου περὶ 'Επιτρ. ἄρθ. 115 καὶ ἐπ.). "Αλλως δύναται νὰ πορῇ φθῇ παραυτίκα ἡ αἵτησις ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου (Carré question 3013 bis καὶ 3014). Σημειωτέον ὅμως ὅτι εἰς τὴν διάσκεψιν τοῦ συγγ. συμβ. περὶ ἀπαγορεύσεως δικαιοῦται νὰ προσέλθῃ καὶ ὁ αἰτῶν τὴν ἀπαγόρευσιν διάδικος, ὅστις ὅμως δὲν ἔχει ψήφον. 'Εὰν τὸ δικαστήριον εὕρῃ τὴν αἵτησιν παραδεκτὴν, διατάσσει τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἀπαγορευτέου, χρείας δὲ καλούσης, καὶ τῶν προταθέντων μαρτύρων, καὶ ὀρίζει πρὸς τοῦτο τρόπον (εἴτε τὸ ἀκροατήριον, εἴτε καὶ τὸν οἶκον τοῦ νοσοῦντος, ἐὰν δὲν δύναται νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δικαστήριον, ὅτε διορίζεται καὶ εἰσηγητὴς) καὶ χρόνον. Γίνεται δ' ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἀλλ' ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν διαδίκων (καλουμένων πρὸς ἐμφάνισιν καὶ παρισταμένων, ἂν θέλωσι) καὶ τοῦ εἰσαγγελέως (Νόμου περὶ 'Επιτρ. ἄρθ. 117, Πολ. Δικ. 662). ἄλλὰ δημοσιεύεται ἡ ἀπόφασις ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει (Πολ. Δικ. 662, 163). Καὶ δύναται μὲν ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ ἀναπληρωθῇ κατὰ τὴν κατ' οἶκον ἐξέτασιν ὑπὸ τοῦ ἀντεισαγγελέως, ἢ ὑπὸ τοῦ νεωτέρου πρωτοδίκου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου. Τοῦτε ἀστικοῦ νόμου καὶ τῆς δικονομίας ἀπαιτούντων τὴν παρουσίαν τοῦ εἰσαγγελέως, δηλονότι τοῦ διεξάγοντος κατὰ νόμον τὴν εἰσαγγελικὴν ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ πρωτοδικεῖᾳ, ἔνθα τελεῖται ἡ τῆς ἀπαγορεύσεως διαδικασία, δὲν ἀποκλείεται μὲν ἡ διὰ τοῦ ἀντεισαγγελέως ἀναπλήρωσις τοῦ Εἰσαγγελέως, κωλυομένου ἢ ἀπόντος, ἅτε νομίμως ἀναπληροῦντος αὐτὸν ἀέποτε ἐν τῇ εἰσαγγελικῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἀντεισαγγελέως κατὰ τὸν 'Οργ. τῶν Δικα-

στηρίων (ἄρθ. 91), καὶ ἡ διὰ τοῦ νεωτέρου πρωτοδίκου ἀναπλήρωσις αὐτοῦ, κωλυομένου ἢ ἀπόντος καὶ τοῦ ἀντεισαγγελέως, ὅτε νομίμως καὶ τούτου καλουμένου εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ Εἰσαγγελέως κατὰ τὸν Ὅργ. τῶν Δικαστηρίων (ἄρθ. 27)· ἀλλ' ἀποκλείεται ἡ διὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου. Μετὰ δὲ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων ἐκδίδεται ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις, δι' ἧς κηρύσσεται ἡ ἀπαγόρευσις ἢ ἀπορρίπτεται ἢ αἰτήσεις, (Πολ. Δικ. 665) καταδικαζομένου ἅμα κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ αἰτησαμένου τὴν ἀπαγόρευσιν εἰς ἀποζημιώσεις καὶ τὴν δικαστικὴν δαπάνην (Carré quest. 3024 bis, 3030 bis), ἢ διορίζεται ἀντιλήπτωρ, ἐὰν τὸ δικαστήριον φραγῇ ὅτι ἔχει ὁ οὐ αἰτεῖται ἡ ἀπαγόρευσις διαφορομέναν τὰς φρένας (Πολ. Δικ. 665, Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἄρθ. 121). Διορισμὸν δὲ ἀντιλήπτορος δύνανται νὰ προκαλέσωσι καὶ οἱ συγγενεῖς, ὅσας δὲν κρίνουσιν ἀναγκαίαν τὴν ἀπαγόρευσιν (Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἄρθ. 121). Ὁ ἀντιλήπτωρ δὲ δὲν ἐπιτροπεύει, ἀλλ' ἀπλῶς συναινεῖ. Ὅθεν δὲν δύναται μὲν ὁ ὑπὸ ἀντιλήπτορα νὰ διεξάγῃ δίκην ἢ νὰ συμβιβάζεται ἢ νὰ δανειζέται ἐπὶ ὑποθήκῃ ἢ νὰ παλλοτριοῖ ἢ νὰ ἐξοφλῇ κεφάλαια ἀνευ τῆς συναινέσεως αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 665 Νόμου περὶ ἐπιτρ. ἄρθ. 121).

Ἀλλὰ δὲν δικαιούται καὶ ὁ ἀντιλήπτωρ νὰ ἐπιχειρῇ πράξεις νομικὰς ἢ δικαστικὰς ἐν ὀνόματι τοῦ ὑπὸ τὴν ἀντιλήψιν αὐτοῦ διατελοῦντος. Διὸ εἶναι ἄκυρος ἡ κατὰ τοῦ ἀντιλήπτορος ὡς τοιούτου ἀπεύθυνσις δικογράφων, ἐὰν μὴ ταῦτα συναπευθύνωνται καὶ κατ' αὐτοῦ (Α. Π. 7 τοῦ 44, 55 τοῦ 63). Κατὰ τῆς ὁριστικῆς δ' ἀποφάσεως ἐν τῇ περὶ ἀπαγορεύσεως δίκῃ χωρεῖ ἔφεσις (Πολ. Δικ. 666), ἐπιτροπομένη οὐ μόνον εἰς τοὺς διαδίκους, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνακοπή. — Σημειωτέον ὅτι διὰ τῆς ἀρχικῆς περιέξετάσεως τοῦ ἀπαγορευτέου ἀποφάσεως ἢ καὶ διὰ μεταγ. ἀποφάσεως ἐπιτρέπεται νὰ διορισθῇ καὶ προσωρινὸς διαχειριστής, ἔχων μέλημα τὴν περὶ αὐτοῦ μέριμναν καὶ τὴν συντήρησιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 664)⁽¹⁾. Διατηρεῖται δ' οὗτος ἕως οὗ ἐκδοθῇ ὁρι-

(1) Ἐὰν δὲν ἔχει οὗτος τὴν τοῦ ἀπαγορευτέου τελείαν ἀντιπροσώπευσιν εἰς ἐνάσκησιν πάσης αὐτῷ ἀρμοζούσης ἀγωγῆς, δικαιούμενος καὶ ὀφείλων μόνον νὰ ἐπιχειρῇ τὰς κατεπειγούσας καὶ ἀναποφεύκτους πράξεις, τὰς συντελούσας εἰς συντήρησιν ἀπλῆν τῆς ὑπαρχούσης περιουσίας αὐτοῦ καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν κινδυνευόντων ἐκ τῶν πράξεων τρίτων ἢ ἐκ τῆς ἐκπτώσεως

στική απόφασις, ἀπορρίπτουσα τὴν αἴτησιν ἢ διορίζουσα ἀντιλήπτορα ἢ ἕως οὗ διορισθῇ ἐπίτροπος καὶ παρεπίτροπος κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα περὶ διορισμοῦ ἐπίτροπου (ὑπερ συμβαίνει ὅταν καταστῇ τελεσιδίκος ἢ κηρύττουσα τὴν ἀπαγόρευσιν ἀπόφασις). (Πολ. 667, Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἀρθ. 123). Κατὰ τῆς διορίζουσας διαχειριστὴν ἀποφάσεως ὡς διατασσούσης ὀριστικῶς προσωρινὸν μέτρον ἐπιτρέπεται ἔφεσις κατὰ τῆς εὐλογωτέραν γνώμην. Αὐτόδηλον δὲ ὅτι δύναται μὲν ὁ εἰσαγγελεὺς ἢ καὶ ὁ εἰρηνοδίκης νὰ διορίσῃ εἰς τὸν ἀπαγορευθέντα προσωρινὸν ἐπίτροπον καὶ παρεπίτροπον, ἐὰν ὁ ἤδη διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως διορισθεὶς ἀπηλλάγη, παρητήθη, ἐπαύθη ἢ ἀπέθανε, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ διορίσῃ προσωρινὸν διαχειριστὴν, ἅτε τοῦ νόμου ἀνατιθέντος τὸν διορισμὸν αὐτοῦ εἰς μόνον τὸ δικαστήριον, ἐν ᾧ προσωρινοῦ ἐπίτροπου εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἐκλιπόντος νομίμου ἐπιτρέπει ὁ νόμος ἐν κατεπειγούσαις περιπτώσεσιν εἰς τὸν εἰσαγγελέα καὶ τὸν εἰρηνοδίκην (Α.Π. 198 τοῦ 81). Διατηρεῖται δὲ ὁ προσωρινὸς διαχειριστὴς, ἕως οὗ διορισθῇ ἐπίτροπος ἢ ἀντιλήπτωρ, εἰς τὸν ὅφειλε οὗτος λογοδοσίαν (Πολ. 669). Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ περὶ ἀπαγορεύσεως ἢ διορισμοῦ ἀντιλήπτορος ἀπόφασις τοιχοκολλᾶται ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐπισπεύδοντος ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀφ' ἧς καταστῇ τελεσιδίκος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ Πρωτοδικείου τῆς διακονῆς τοῦ νοσοῦντος καὶ ἐν τοῖς συμβολαιογραφείοις τῆς περιφερείας αὐτοῦ, δημοσιεύεται δὲ καὶ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως (Πολ. Δικ. 667, Νόμου περὶ ἐπιτρ. ἀρθ. 122). Ἀρχονται δὲ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δημοσιεύσεως καὶ πρὶν ἢ καταστῇ τελεσιδίκος, ὅθεν ἔκτοτε πᾶσα πρᾶξις τελεσθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀπαγορευθέντος ἢ τελεσθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἔχοντος ἀντιλήπτορα ἄνευ τῆς συναίνεσεως αὐτοῦ εἶναι ἄκυρος (Πολ. Δικ. 668, Νόμου περὶ ἐπιτρ. ἀρθ. 284). Ὅθεν ἐὰν τρίτος ζημιωθῇ διὰ τὴν μὴ ἔγκαιρον τοιχοκόλλησιν καὶ δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως, δικαιούται νὰ ἀξιώσῃ ἀποζημιώσιν παρὰ τοῦ ἀμελήσαντος τῆς τοιχοκολλήσεως καὶ δημοσιεύσεως (Carré quest. 3041). Αἴρεται δὲ ἡ ἀπαγόρευσις, ἐκλιπόντων τῶν προκαλεσάντων αὐτὴν αἰτίων, δι' ἀποφάσεως δικαστικῆς, ἐκδιδομένης ἐπίσης κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν συγγενῶν, τῶν δανειστῶν ἢ ἄλλων ἔχόν-

προθεσμιῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὰς περὶ δικαιωμάτων ὑπ' οὐδενὸς κινδύνου ἀπωλείας ἀπειλουμένων.

των νόμιμον συμφέρον καὶ τοῦ εἰσαγγελέως (Πολ. Δικ. 670, Νόμου περὶ ἑπιτρ. ἀρθ. 133). Πρόδηλον ὅμως ὅτι δύναται καὶ αὐτός ὁ ἀπηγορευμένος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀρσιν τῆς ἀπαγορεύσεως (Carré quest. 3036).

Καὶ εἰς τὸν ἄσωτον δύναται νὰ διορισθῇ κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν (ἐπισυναπτομένης γνωμοδότησεως τοῦ συγγεν. συμβουλίου) ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν ἐξ αἵματος συγγενῶν, τῶν δανειστῶν ἢ ἐχόντων ἄλλο νόμιμον συμφέρον καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, ἀντιλήπτωρ, οὗ ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεσις, ὅπως ὁ ἄσωτος ἐμφανίζεται εἰς δικαστήριον, συμβιβάζεται, δανειίζεται, δέχεται χρήματα, ἐξοφλῇ ἢ ἀπαλλοτριῷ (Πολ. Δικ. 671. Νόμου περὶ ἑπιτρ. ἀρθ. 135 καὶ 136). Δύναται δὲ νάρθῃ ἢ εἰς τὸν ἀντιλήπτορα ὑποβολὴ καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ ἀπαγόρευσις, κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν δηλονότι καὶ ὑπὸ τῶν δικαιουμένων νὰ ζητήσωσιν αὐτὴν, ὡς ἐπίσης αὐτοῦ τούτου (Νόμου περὶ ἑπιτρ. ἀρθ. 136. Πολ. Δικ. 671).

Προσῆκον ἤδη νὰ προστεθῇ, ὅτι καὶ ὁ ὑποβληθεὶς εἰς ἀπαγόρευσιν δυνάμει τοῦ νόμου, ὅ ἐστι δυνάμει τῆς εἰς εἰρκτὴν ἢ δεσμὰ κατὰδικίας αὐτοῦ (Ποινικοῦ νόμου ἀρθ. 25), ὑποβάλλεται εἰς ἐπίτροπον, διοριζόμενον κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, τῶν δανειστῶν ἢ ἄλλων ἐχόντων νόμιμον συμφέρον ἢ τοῦ εἰσαγγελέως (Πολ. Δικ. 672, Νόμου περὶ ἑπιτρ. 134).

119. Κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν διατάσσεται καὶ ἡ προσωρινὴ εἰς τὴν νομὴν τοῦ ἀφάντου ἐγκατάστασις. Πρόδηλον δὲ ὅτι διατάσσει αὐτὴν τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ ἀφάντου (Carré quest. 2954, 2907). Ἰσχύοντος ἔτι παρ' ἡμῖν τοῦ βυζαντικκοῦ δικαίου, οὐδεμία ἄλλη περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῆς δικονομικῆς διατάξεως ταύτης παρίσταται, πλὴν τῆς τοῦ 467 ἀρθρου τῆς ποινικῆς δικονομίας, καθ' ἣν θεωρεῖται ὡς ἄφαντος ὁ ἐρήμην δικασθεὶς ἐπὶ κακουργήματι, ὅθεν δύναται νὰ ζητηθῇ προσωρινῶς ἡ εἰς τὴν νομὴν αὐτοῦ ἐγκατάστασις ὑπὸ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ.

120. Ὡσαύτως καὶ ἡ διύρθωσις ληξιαρχικῆς πράξεως, (δηλονότι ἡ ἐπανόρθωσις σφάλματος ἐν ληξιαρχικῇ πράξει ἢ ἀναπλήρωσις παντελοῦς ἐλλείψεως ἐν αὐτῇ), ζητεῖται δι' ἀναφορᾶς εἰσαγομένης εἰς τὸ πρωτοδικεῖον τοῦ ληξιάρχου. Δύναται δὲ τὸ δικαστήριον κατ' αἵτησιν διαδίκου ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ διατάξῃ πρὸς σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ τὴν κλήτευσιν τῶν ἐχόντων συμφέρον εἰς

τὴν μεταβολὴν ἢ τὴν διατήρησιν τῆς περὶ ἧς πρόκειται ληξιαρχικῆς πράξεως ἢ καὶ τὴν προσαγωγὴν γνωμοδοτήσεως συγγενικοῦ συμβουλίου. Ἀλλὰ δύναται ὁ αἰτῶν τὴν διόρθωσιν τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως νὰ κλητεύσῃ ἀπ' ἀρχῆς ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς ἐνδιαφερομένους, προλαμβάνων τὴν ἐνδεχομένην νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῷ ὑποχρέωσιν εἰς κλήτευσιν αὐτῶν; Τὸ ἐφ' ἡμῖν νομίζομεν ὅτι παράλογος ἤθελεν εἶναι ἀποφατικὴ ἀπόκρισις. Ὁμοίως δύναται νὰ ἐπισυνάψῃ ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὴν ἀναφορὰν γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου. Πράδηλον δὲ ὅτι, τοῦ ἀντικειμένου τῆς διχοφασίας ὄντος ἀνεπιδέκτου χρηματικῆς ἐκτιμῆσεως, ἡ ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν, ἅτε τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς ἐφέσεως ἀποτελοῦντος τὴν ἐξάίρεσιν καὶ οὐχὶ τὸν κανόνα.

Ἡ τὴν διόρθωσιν διατάσσουσα ἀπόφασις ἐπιδίδοται τῷ ληξιαρχῳ, ὀφείλοντι νὰ ἐγγράψῃ αὐτὴν εὐθὺς εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία, καὶ νὰ σημειώσῃται ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς διορθωθείσης πράξεως. Ἐκτοτε δ' ὁσάκις ὁ ληξιαρχος χορηγεῖ ἀντίγραφον τῆς διορθωθείσης πράξεως, ὀφείλει νὰ παραθέσῃ καὶ τὴν διορθωτικὴν ἀπόφασιν, ὑποκείμενος ἄλλως εἰς τὴν ποινὴν τοῦ 362 ἄρθρου τοῦ ποινικοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 674).

121. Τοῦ Γαλλικοῦ ἀστικοῦ κώδικος ὁρίζοντος, ὅτι ἡ ὕπανδρος γυνὴ πρὸς δικαστικὴν παράστασιν ἢ ἐπιχειρήσιν νομικῆς πράξεως χρῆζει τῆς ἀδείας τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ καθιερωθῇ ἢ ἐπ' ἀναφορὰν διαδικασίας, ὅπως ἡ σύζυγος κτᾶται τὸ δικαίωμα τῆς δικαστικῆς παραστάσεως ἢ ἐπιχειρήσεως νομικῆς πράξεως, ὁσάκις ὁ ἀνὴρ ἀποποιεῖται ἢ ἀδυνατεῖ (ὡς ἀπηγορευμένος ἢ ἀπὼν) νὰ παράσχω αὐτὴν. Εὐτυχῶς παρ' ἡμῖν ἡ γυνὴ δὲν χρῆζει τῆς ἀδείας τοῦ συζύγου αὐτῆς πρὸς τοῦτο, ὅθεν καθίσταται πάντῃ περιττὸν τὸ 675 ἄρθρον τῆς Πολ. ἡμῶν Δικονομίας, ἀπροσέκτως μετεγγραφέν εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς γαλλικῆς δικονομίας.

122. Ὅσάκις ἡ προικὶς περιουσία δύναται νὰ κινδυνεύσῃ ἐκ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων τοῦ συζύγου, δικαιούται ἡ γυνὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 676 τῆς Πολ. Δικ. νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου χωρισμὸν κτημάτων, ἵνα ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν διαχείρισιν αὐτῆς (Πολ. Δικ. 676). Πρὸς τοῦτο εἰσάγει ἀναφορὰν εἰς τὸ πρωτοδικεῖον τῆς κατοικίας τοῦ συζύγου, αἰτοῦσα τὴν ἀδειαν τῆς ἐγέρσεως ἀγωγῆς περὶ χωρισμοῦ κτημάτων· τοῦτο δὲ, ἐὰν εὐρίσκῃ πιθανὴν τὴν ἐλάτ-

τώσιν τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου, διατάσσει τὴν δημοσίευσιν αὐ-
τῆς, (συνισταμένην εἰς τοιχοκόλλησιν αὐτῆς ἐν τε τῷ συμβολαιογραφ-
φείῳ καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ εἰρηνοδικείου καὶ τοῦ Πρωτοδικείου
τῆς κατοικίας τοῦ συζύγου, καὶ εἰς καταχώρισιν αὐτῆς ἐν δημοσίᾳ
ἐφημερίδι (Πολιτ. Δικον. 677). Τελοῦνται δὲ αἱ τοιχοκόλλησεις
αὗται κατὰ τὸ ἄρθρον 126 τοῦ Ὁργαν. τῶν Δικαστηρίων ὑπὸ τοῦ
συμβολαιογράφου, τοῦ γραμματέως τοῦ εἰρηνοδικείου καὶ τοῦ γραμ-
ματέως τῶν Πρωτοδικῶν, καὶ οὐχὶ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος.
Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἂν
ἐνεργήσῃ μὲν τὴν τοιχοκόλλησιν ὁ κλητῆρ, βεβαιώσῃ δὲ αὐτὴν οἱ
προμνημονευθέντες ἐν ταῖς κλητορικοῖς ἀποδεικτικοῖς δι' ἰδιαιτέρας
πράξεις αὐτῶν, ἡ τοιχοκόλλησις εἶναι ἔγκυρος. Μετὰ τριάκοντα δὲ
ἡμέρας (εἰς ἃς δὲν προστίθενται ἄλλαι ἔνεκεν ἀποστάσεως), ἐγείρει
τὴν ἀγωγὴν αὐτῆς, δικαζομένην κατὰ τὴν τῶν συνοπτικῶν δικῶν
διαδικασίαν. Ἀλλ' ἡ ὁμολογία τοῦ συζύγου περὶ τοῦ ἄληθοῦς τοῦ
ιστορικοῦ τῆς ἀγωγῆς δὲν ἀποτελεῖ μόνη ἀπόδειξιν. Εἰς τὴν ἀγωγὴν
ἐπισυνάπτεται μαρτυρικὸν τῶν δικαστικῶν γραμματέων περὶ τῆς τοι-
χοκόλλησεως τῆς ἀναφορᾶς καὶ ἀντίτυπον τῆς ἐφημερίδος, ἐν ᾗ κα-
τεχωρίσθη (Πολ. Δικ. 678 καὶ 679). Ἀλλ' ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ
ἐπιτρέπεται νὰ ληφθῶσιν ἄλλα συντηρητικὰ καὶ ἀσφαλιστικὰ μέτρα
(οἷον συντηρητικὴ κατάσχεσις, κατάθεσις εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον
κτλ.) (Πολ. Δικ. 678). Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν
τῆς Πολ. Δικ. (ἄρθ. 678) ἡ πρόωρος ἐγερσις τῆς ἀγωγῆς ἢ ἡ πα-
ραβίασις τῶν περὶ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀναφορᾶς διατυπώσεων ἐπι-
φέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς διαδικασίας. Ἡ ἀποφαινομένη τὸν χωρι-
σμὸν ἀπόφασις τοιχοκολλᾶται ἐπίσης ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ καὶ
ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ (παρὰ μὲν δὲ τετοιχοκολλημένη ἐπὶ ὀλόκληρον ἐνι-
αυτὸν) καὶ δημοσιεύεται διὰ δημοσίας ἐφημερίδος. Καὶ δὲν συγχω-
ρεῖται μὲν πρὸ τῆς τοιχοκόλλησεως καὶ καταχωρίσεως τῆς ἀποφά-
σεως ἢ ἐκτελέσεως αὐτῆς, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα ἄρχονται ἀπὸ τῆς
ἀγωγῆς (Πολ. Δικ. 680), ὅθεν οἱ μετὰ γενέστεροι τῆς ἀγωγῆς καρ-
ποὶ ἢ τόκοι ἀνήκουσιν εἰς τὴν γυναῖκα καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπιλά-
βωνται αὐτῶν οἱ δανεισταὶ τοῦ συζύγου (Α. Π. 183 τοῦ 56).

Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸν ἀστικὸν νόμον τῆς προικὸς διδομένης
πρὸς ἀντακούφισιν τῶν βαρῶν τοῦ γάμου, ὀφείλοντος ἐπομένως τοῦ συ-
ζύγου νὰ παρέχῃ τὰ μέσα τῆς διατροφῆς εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ

διὰ τῆς πρὸς τοῦτο χρήσεως τῶν προσόδων τῆς προικὸς, καὶ ἡ ἔνεκα τῆς καταδαπανήσεως τῶν προσόδων αὐτῆς εἰς ἰδίας ἀνάγκας καὶ ἀλόγους δαπάνας ἀποστέρησις τῆς οἰκογενείας τῶν πρὸς διατροφήν πρέπει νὰ θεωρηθῇ δικαιουσα τὴν σύζυγον νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῆς προικὸς.

Σημειωτέον ὅτι, μὴ καταργουμένων διὰ τοῦ ἀρθρ. 680 τῶν περὶ ἐκτελέσεως τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων γενικῶν ὁρισμῶν τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἔπεται ὅτι, ὅπως ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις, ἀπαιτεῖται καὶ νὰ καταστῇ τελεσίδικος (Α. Π. 9 τοῦ 60). Οἱ δὲ δανεισταὶ τοῦ ἀνδρὸς δύνανται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης νὰ λάβωσι γινῶσιν τῶν διαδικαστικῶν ἐγγράφων, νὰ παρεμβῶσιν εἰς τὴν δίκην ἢ καὶ νὰ ἀνακρίψωσιν ὡς τρίτοι τὴν ἀπόφασιν· ἀλλ' ἡ ἀνακοπὴ αὐτῶν εἶναι ἀπαράδεκτος μετὰ ἐνυαυτὸν, ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἐτοιχοκλήθῃ καὶ ἐδημοσιεύθῃ κατὰ τὰ ἀνωτέρω (Πολιτ. Δικ. 681). Δὲν δύνανται ὅμως νὰ προτείνωσι δι' ἐνστάσεως τὴν ἀκυρότητα τῆς περὶ χωρισμοῦ κτημάτων διαδικασίας (Α. Π. 186 τοῦ 76). Πρόδηλον ὅμως ὅτι καὶ μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην ἐὰν ᾔθελεν ἀνακαλυφθῇ δόλος τῶν συζύγων κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς περὶ χωρισμοῦ δίκης, οἱ δανεισταὶ δύνανται ἐξ ἰδίου δικαιώματος νὰ ἐγείρωσιν ἐντὸς τριακονταετίας τὴν περὶ δόλου ἀγωγὴν ἢ καὶ νὰ προβάλωσι τὸν δόλον κατ' ἐνστάσιν (Α. Π. 226 τοῦ 77).

Παρατηρήσεως ἄξιον νομίζομεν, ὅτι ἡ τῆς περὶ χωρισμοῦ κτημάτων δίκης διαδικασία, ὡς καὶ ἡ τῆς περὶ χωρισμοῦ ἀπὸ κοίτης καὶ τροφῆς καὶ ἡ τῆς τοῦ διαζυγίου. εἶναι ὑπεράγαν πολυτελής, ἀποτελουμένη ἀσκόπως ἐκ τῆς ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίας καὶ τῆς κατ' ἀντιδικίαν, ἐπὶ ματαίᾳ σπατάλῃ χρόνου καὶ δικαστικῶν δαπανῶν. Ἡ ἄξιωσις τοῦ νόμου, ὅπως ὁ αἰτούμενος τὸν χωρισμὸν κτημάτων ἢ διαζυγίου ὑποβάλλῃ κατὰ πρῶτον αἴτησιν κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν καὶ ἔπειτα μετὰ μεσολάβησιν ἀποφάσεως ἐγείρῃ ἀγωγὴν, οὐδένα ἔχει εὐλογον λόγον. Τὸ πρῶτον μέρος τῆς διαδικασίας εἶναι παντάπασι περιττόν. Ἀρκεῖ εἰς ἐξασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων τῶν δανειστῶν, ὧν τὰ συμφέροντα δύνανται νὰ ἐπηρεάσῃ ὁ διαταχθεὶς χωρισμός, νὰ δημοσιεύηται ἡ ἀγωγή.

123. Σύνθετος εἶναι καὶ ἡ τοῦ διαζυγίου διαδικασία. Ὁ ἐπιδιώκων τὴν διάζευξιν σύζυγος ἀπευθύνει ἀναφορὰν περὶ διαζυγίου εἰς τὸν ἐπίσκοπον, ὅστις, καλῶν τοὺς συζύγους, πειρᾶται διὰ τῶν προσφύγων

πνευματικῶν μέσων νὰ συμφιλίωσῃ τοὺς συζύγους (δικαιούμενος ἐν τούτοις, ἐὰν κρίνῃ πρόσφορον, νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν γυναῖκα νὰ μεταικήσῃ εἰς ἄλλην οἰκίαν), ἐὰν δ' ἐντὸς τριμήνου προθεσμίας ἀποτύχῃ νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, ἀποφαίνεται τοῦτο ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς. Μετὰ τοῦτο δὲ ὑποβάλλει αἴτησιν εἰς τὸ πρωτοδικεῖον τῆς κατοικίας τοῦ ἀνδρός, ἐν ᾗ ἐκτίθενται ἀκριβῶς τὰ περιστατικὰ εἰς ᾧ στηρίζεται αὕτη, τὸ δὲ δικαστήριον, ἂν τὰ περιστατικὰ ταῦτα παρέχωσι κατὰ νόμον δικαίωμα εἰς διαζευξίν, διατάσσει δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ τὴν δημοσίευσιν περιλήψεως τῆς ἀναφορᾶς, (περιλαμβανούσης τὰ ὀνόματα τῶν διαφορομένων συζύγων καὶ τὴν αἰτηθεῖσαν διαζευξίν), τοὔτεστι τὴν τοιχοκόλλησιν ἐν τῇ συμβολαιογραφείᾳ καὶ ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τὴν δημοσίευσιν διὰ τῆς Ἑφημερίδος, ἔτι δὲ συγχωρεῖ τῇ γυναικὶ νὰ μεταικήσῃ εἰς ἄλλην οἰκίαν, ὅτε ὀρίζει καὶ τὰ δοτέα αὐτῇ ὑπὸ τοῦ συζύγου ἀναγκαιοῦντα εἰς τὸν βίον πράγματα, ὡς καὶ τὴν δοτέαν ἀνάλογον σύνταξιν, ἐὰν αὕτη ἀμοιρῇ ἰδίας περιουσίας, καὶ ὀρίζει τὰ περὶ ἀνατροφῆς καὶ διατροφῆς τῶν τέκνων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδικασίας, ἐὰν ἐγκρίνῃ τὴν αἴτησιν (τῆς μητρὸς ἢ ἄλλου τινὸς τῶν συγγενῶν ἢ τοῦ Εἰσαγγελέως) νὰ φαιρῇ ταῦτα ἀπὸ τοῦ πατρὸς (Ν. Καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἄρθ. ΙΖ', Δ. 24 Ἀπριλίου 1836 περὶ τροπολογίας τοῦ ἄρθρου 682 τῆς Πολ. Δικ. Πολ. Δικ. ἄρθ. 683). Ἐκ τῶν εἰρημένων καταφαίνεται ὅτι ὁ σύζυγος ὑποχρεοῦται εἰς παροχὴν συντάξεως πρὸς διατροφήν τῆς συζύγου, ἐὰν ἐγκαταλίπῃ τὴν συζυγικὴν οἰκίαν τῇ ἐγγράφῳ ἀδείᾳ τοῦ Ἐπισκόπου ἢ τῇ ἀδείᾳ τοῦ δικαστηρίου, οὐχὶ δὲ ἐὰν αὐτογνωμόνως ἀπομακρυνθῇ (Δ. Π. 25 τοῦ 58, 55 τοῦ 49), διαρκεῖ δὲ ἡ εἰς διατροφήν ὑποχρέωσις ἕως τοῦ τέλους τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης (Δ. Π. 276 τοῦ 66). Ὁ Demolombe φρονεῖ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἐπιδιώκων τὴν διαζευξίν σύζυγος δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν διαρκούσης τῆς δίκης ἀναχώρησιν τῆς συζύγου αὐτοῦ ἐκ τῆς συζυγικῆς οἰκίας, ἔτι δὲ καὶ ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις σύζυγος παρεμβαίνων, ἅτε τοῦ νόμου μὴ ἀπαγορεύοντος τὴν αἴτησιν ταύτην. Σημειωτέον τέλος ὅτι ἐν τῇ ἀναφορᾷ περιληπτέοι λόγοι διαζυγίου καὶ οὐχὶ ἀκυρότητος τοῦ γάμου (Δ. Π. 16 τοῦ 60). Μόνον δὲ μετὰ τριάνοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως (διὰ τοιχοκολλήσεων καὶ καταχωρίσεως) τῆς ἀποφάσεως ἐπιτρέπεται νὰ ἐγερθῇ ἡ περὶ διαζεύξεως ἀγωγή. Δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη κατὰ τὴν ἀπόφασιν 87 τοῦ 50 τοῦ Ἀρείου Πά-

γου να συγκοινοποιηται μετὰ τῆς ἀγωγῆς εἰς τὸν ἐναγόμενον καὶ ἡ ἐπιτρέπουσα τὴν πρόδον τῆς περὶ διαζεύξεως διαδικασίας ἀποφάσεις, ἅτε μηδαμοῦ ὀρίζοντος τοῦτο τοῦ νόμου⁽¹⁾. Ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπεφάνετο προσέτι διὰ μὲν τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ 518 τοῦ 52, ὅτι δύναται ὁ ἐγείρων ἀγωγὴν περὶ διαζεύξεως νὰ προσθέσῃ νέον λόγον εἰς τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, μὴ ἐνδιαλαμβανομένον ἐν τῇ προκαταρκτικῇ αἰτήσῃ, διὰ δὲ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ 311 τοῦ 53 ὅτι δύναται νὰ προσθέσῃ διὰ τῆς ἀγωγῆς νέα περιστατικὰ ἀποτελοῦντα τὸν αὐτὸν νόμιμον λόγον. Ἄλλ' ἀμφιβάλλομεν περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῶν ἀποφάσεων τούτων, καὶ μάλιστα τῆς πρώτης, διότι κατὰ τὸ ἀρθρον 682 ἐν τῇ προκαταρκτικῇ αἰτήσῃ πρέπει «νὰ ἀναφέρονται ἀκριβῶς (δηλονότι λεπτομερῶς καὶ εἰδικῶς) τὰ περιστατικὰ, ἐφ' ὧν στηρίζεται», ἀλλ' ἂν ἀναφέρονται ἐν αὐτῇ ἀκριβῶς τὰ χορηγοῦντα δικαίωμα εἰς διαζευξίν περιστατικὰ, οὐδεμία χρεῖα ἄλλων περιστατικῶν πρὸς παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς.

Ἐν τῇ δίκῃ περὶ διαζυγίου δὲν ἀποτελεῖ ἀπώδειξιν ἡ σιωπὴρὰ ἢ ῥητὴ ἐπιβεβαίωσις τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἵτησις συζύγου (Πολ. Δικ. 685). Ἐὰν τοῦτο ἐπετρέπετο, ἤθελε καθιερωθῇ ἐμμέσως ἡ κατ' ἀμοιβαίαν συναίνεσιν τῶν συζύγων διαζεύξις, ἣν ὅμως ἀποκρούει ὁ νομοθέτης. Ἐκ τούτων ἐξαιρῶνται ὡς μάρτυρες ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος οἱ συγγενεῖς τῶν διαδίκων (πλὴν τῶν κατιόντων) καὶ οἱ ὑπηρέται (δηλονότι καὶ οἱ ἐν καιρῷ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων διατελοῦντες ὑπηρέται παρὰ τοῖς διαδίκους) (Πολ. Δικ. 685). Ἡ παραβίασις δὲ πασῶν τῶν περὶ τὴν προθεσμίαν καὶ τὰς διατυπώσεις τῆς δημοσιεύσεως διατάξεων, ἔτι δὲ

(1) Ὁ πατὴρ μου Νικ. Φλογαίτης ὑπεστήριξε τὴν ἀντίθετον γνώμην (ἐπιγρατήσασαν παρὰ τῷ Ἐφρεσίῳ Ναυπλίας, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως 395 τοῦ 51). Μὴ ἐξαιρεθεῖσιν τοῦ γενικοῦ δικονομικοῦ κανόνος, ὃν τάσσει τὸ ἀρθ. 862 (δηλονότι τοῦ κανόνος, καθ' ὃν τῆς ἐκτελέσεως τῶν μὲν ὀριστικῶν ἀποφάσεων προηγεῖται πάντοτε ἡ κοινοποίησις, τῶν δὲ λοιπῶν ὁσάκις δὲν παρέστη κατὰ τὴν δημοσίευσιν ὁ ἀντίδικος), τῶν κατὰ τὸ ἀρθ. 683 ἐκδιδομένων, μὴ δυνατῆς οὕσης ἐπομένως τῆς ἐκτελέσεως καὶ αὐτῶν, ἂν μὴ λάβῃ νομίμως γνῶσιν αὐτῶν ὁ ἀντίδικος σύζυγος, ἐκτέλεσιν δὲ καταδὴλως ἀποτελούσης τῆς ἐπιχειρήσεως τῇ ἐντολῇ τῆς ἀποφάσεως τῶν ὀριζομένων ἐν αὐτῇ πράξεων, ἥτοι τῆς δημοσιεύσεως περιλήψεως κτλ., ἔπεται ὅτι ἀπαιτεῖται ἡ προτέρα κοινοποίησις τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν ἀντίδικον.

τῶν περὶ ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, χορηγεῖ λόγον εἰς ἀναίρεσιν, ὡς ἀναγομένων εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν (Α. Π. 8 τοῦ 57). Ἡ δὲ ἀπόφασις δημοσιεύεται ὡς ἡ περὶ χωρισμοῦ κτημάτων.

Ἀνάγκη νὰ προστεθῇ ὅτι τὴν διάζευξιν ἐπὶ μοιχείᾳ δύναται νὰ αἰτήσῃ ὁ σύζυγος καὶ παραλείπων τὴν ποινικὴν καταδίωξιν. Οὕδαμῶς ἀναγκαῖον εἶναι νὰ προηγηθῇ ἀπόφασις ποινικοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς μοιχείας τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, ὡς μὴ ἰσχύοντος τανῦν τοῦ ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ δικαίῳ διαδικαστικοῦ τύπου περὶ ἐγκληματικῆς κατηγορίας. Ὅθεν τὸ πολιτικὸν δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν τῆς μοιχείας (Α. Π. 22 τοῦ 42, 163 τοῦ 47).

Αὐτὴν ταύτην τὴν τῆς διαζεύξεως διαδικασίαν καθιεροῖ ἡ Πολιτικὴ ἡμῶν Δικονομία (ἄρθ. 682—685) καὶ ὁ καταστατικὸς νόμος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (ἄρθ. ΙΖ') διὰ τὸν χωρισμὸν ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης. Ἀλλὰ τοῦ θεσμοῦ περὶ χωρισμοῦ ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης ὄντος ἀγνώστου εἰς τὸ παρ' ἡμῖν ἰσχύον βυζαντικὸν δίκαιον, ὀρθότατα ἀπεφάνητο ἡ νομολογία τῶν ἡμετέρων δικαστηρίων ὅτι δὲν δύναται νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἡ περὶ χωρισμοῦ διαδικασία καὶ ὑπάρχει μὲν καὶ ἀντίθετα ἀποφαινομένη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἡ 20 τοῦ 47), καθ' ἣν ἐπιτρέπεται ὁ χωρισμὸς ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης, ἐὰν ᾖναι ἀδύνατος ἡ συνοίκησις τῶν συζύγων· ἀλλὰ προδήλως αὕτη εἶναι πεπλανημένη, μηδενὸς νόμου ὀρίζοντος τὸ ἀδύνατον τῆς συνοικίσεως ὡς λόγον χωρισμοῦ. Ἀλλ' ὡς παρετηρήσαμεν καὶ ἄλλοτε διὰ τῶν Παρατηρήσεων ἡμῶν ἐπὶ τοῦ Σχεδίου τοῦ Ἀστικοῦ Κωδικοῦ (ἐκδοθεῖσων ἐν ἔτει 1874), οὐδ' ἀνάγκη ὑπάρχει καθ' ἡμᾶς νὰ εἰσαχθῇ παρ' ἡμῖν ὁ θεσμὸς τοῦ ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης χωρισμοῦ.

Ὡς καὶ ἐν τῇ προλαβούσῃ παραγράφῳ παρετηρήσαμεν, τῶν δικῶν περὶ χωρισμοῦ κτημάτων καὶ διαζεύξεως ἡ σύνθετος διαδικασία ἀνάγκη ἐν τῷ συμφέροντι τῆς δικαιοσύνης νὰ ἀπλοποιηθῇ, καταργουμένης τῆς προπαρασκευαστικῆς ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίας καὶ διατηρουμένης μόνως τῆς κατ' ἀντιδικίαν, παρεχομένου δηλαδὴ εἰς τὸν αἰτοῦντα τὸν χωρισμὸν κτημάτων ἢ τὴν διάζευξιν τοῦ δικαιώματος νὰ κινήσῃ ἀπ' εὐθείας ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου. Ἐκ τῆς νῦν ἰσχυοῦσης συνθέτου διαδικασίας τῶν δικῶν τούτων οὐδὲν μὲν ὠφελεῖται ἡ δικαιοσύνη, βλάπτονται δὲ μόνον οἱ διάδικοι, ὑποβαλλόμενοι εἰς δαπάνας ὑπερβαλλούσας καὶ καταπληκτικὴν χρονοτριβὴν, ἐξ ἧς παρέχεται πολλάκις ἀφορμὴ εἰς τὴν παραγωγὴν νέων δικῶν.

124. Ἐξεταστέον ἥδη τίς ἡ τῆς ὑπὸ τῆς Πολιτικῆς ἡμῶν δικονομίας ἐπιτρεπομένης εἰς τοὺς τιμίους ὀφειλέτας παραχωρήσεως τῆς περιουσίας αὐτῶν (ἐκστάσεως ὑπαρχόντων) διαδικασία. Διὰ τοῦ ἄρθρου 687 τῆς Πολ. Δικ. χορηγεῖται τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς ἐξ ἀτυχημάτων ἀδυνατοῦντας νὰ ικανοποιήσωσι τοὺς δανειστὰς αὐτῶν τιμίους ὀφειλέτας νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν περιουσίαν αὐτῶν πρὸς τοὺς δανειστὰς, ἀπαλλασσόμενοι οὕτω πάσης περαιτέρω καταδιώξεως, ἰδίως δὲ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, μέχρι τῆς κτήσεως νέας περιουσίας. Πρὸς τοῦτο εἰσάγει ὁ ὀφειλέτης εἰς τὸ τῆς κατοικίας αὐτοῦ Πρωτοδικεῖον αἰτήσεις, ἀπευθυνομένην κατὰ πάντων τῶν δανειστῶν αὐτοῦ, περιέχουσαν συνοπτικὴν περιγραφὴν τῆς καταστάσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ, κοινοποιεῖ δ' αὐτὴν εἰς τε τοὺς δανειστὰς αὐτοῦ καὶ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα· κατατίθενται δὲ παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ Πρωτοδικείου 24 τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς συζητήσεως ἀναγκαῖα δικόγραφα, βιβλία καὶ λοιπαὶ ἀποδείξεις. Ἐπὶ τῇ αἰτήσει δὲ ταύτῃ δύναται τὸ δικαστήριον νὰ νῆαστείλῃ προσωρινῶς ἐφ' ἅπαξ καὶ μόνον μέχρις ἐξ μηνῶν τὴν καταδιώξιν διὰ τὰ ἐν τῇ αἰτήσει χρέη· πρὸς ὀριστικὴν δὲ ἀπαλλαγὴν τῶν καταδιώξεων ἀπαιτεῖται νὰ βεβαιωθῶσι τὰ ἀτυχήματα. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης δὲν ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ, ἀλλὰ μόνον ἔφεσις, δικαζομένη κατὰ τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν. Δικάζονται δὲ αἱ περὶ παραχωρήσεως αἰτήσεις ὡς κατεπίγουσαι (ἀνευ τινὸς πρᾶξεως τοῦ προέδρου), καὶ ἐκτελοῦνται αἰέποτε προσωρινῶς αἱ ἀποφάσεις, ἔστω καὶ μὴ διαταττομένης τῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως (Πολ. Δικ. 689 καὶ 690 ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ νόμου ΑΥΕ' τῆς 28 Μαΐου 1887). Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀπαγγελίας τῆς περὶ παραχωρήσεως ἀποφάσεως ἀπαιτεῖται νὰ διακηρύξῃ ὁ ὀφειλέτης αὐτοπροσώπως κατ' ἐπανάληψιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ Πρωτοδικείου τῆς κατοικίας αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ συνεδριάσεως τὴν βούλησιν αὐτοῦ περὶ παραχωρήσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ, καλουμένων πρὸς τοῦτο τῶν ὀφειλετῶν· τῆς διακηρύξεως δὲ ταύτης γίνεται μνεῖα ἐν ταῖς πρακτικαῖς (Πολ. Δικ. 691). Ἡ δ' ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπαγγέλλεται ἡ παραχώρησις, τοιχοκολλᾶται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ συμβολαιογραφείου, τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ τοῦ Πρωτοδικείου καὶ δημοσιεύεται διὰ τῆς Ἐφημερίδος (Πολ. Δικ. 692). Δυνάμει αὐτῆς ἀπολύεται τῆς κρατήσεως παραυτίκα ὁ ὀφειλέτης, ἐὰν τυχὸν κρατῇται, οἱ δὲ δανεισταὶ δύνανται, τηρουμένων τῶν διὰ τοὺς ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμους διαγε-

γραμμένων διατυπώσεων, νὰ πωλήσωσι τὰ παραχωρηθέντα κτήματα καὶ νὰπολαύωσιν ἕως τῆς πωλήσεως τῶν προσόδων αὐτῶν (Πολ. Δικ. 693). Πρόδηλον δὲ ὅτι ὁ ὀφειλέτης δὲν ἀποκλείεται τοῦ δικαίωματος νὰ ἐργάζεται εἰς μύρφωσιν ἄλλης περιουσίας, οὐδὲ στερεῖται τοῦ δικαίωματος τῆς ἐλευθέρως διαχειρίσεως αὐτῆς. "Ὅθεν διατηρεῖ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι (Α. Π. 185 τοῦ 78).

Σημειωτέον ὅτι ἀμοιροῦσι τοῦ δικαίωματος τῆς παραχωρήσεως οἱ ἄλλοδαποὶ (πλὴν ἐὰν ἐδόθη διὰ Β. Δ. εἰς αὐτοὺς, αἰτησασμένους νὰ πολιτογραφηθῶσι, πλήρης ἀπόλαυσις τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων), οἱ ἐπίτροποι καὶ κηδεμόνες καὶ πάντες ἐν γένει οἱ ὑπόλογοι, ἐπὶ δὲ οἱ ἐπὶ ἀπάτῃ καταδικασθέντες (Πολ. Δικ. 688), πρὸς δὲ τούτοις οἱ ὑπὸ κηδεμονίαν διατελοῦντες καὶ ἐπομένως καὶ οἱ νομίμως ἀπηγορευμένοι, ὡς μὴ δυνάμενοι νὰ διαθέσωσι τὴν περιουσίαν αὐτῶν. Αἱ δὲ παραχωρήσεις τῶν ἐμπόρων ὀφειλετῶν γίνονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 694).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Λογιστικὴ δίκη.

125. Λογιστικὴ δίκη.

125. Πλὴν τῆς ἐξωδίκου λογοδοσίας, (ἥτις συμβαίνει, ὅποτεν οἱ διαφερόμενοι συμφωνήσωσι περὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ λογαριασμοῦ, ἀποκλείει ἐπομένως τὴν εἰς τὰ δικαστήρια προσφυγὴν, ἥτις ἐπομένως διαφεύγει τὴν ἐξέτασιν τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας), ὑπάρχει καὶ ἡ δικαστικὴ λογοδοσία, ἣν προκαλεῖ ἡ περὶ τοῦ λογαριασμοῦ ἀσυμφωνία τοῦ ὑπολόγου καὶ τοῦ δεξιλόγου, (περὶ ἧς πραγματεύεται ὁ δικονομικὸς ἡμῶν νόμος). Δύο δὲ εἶδη δικαστικῆς λογοδοσίας ὑπάρχουσι, Α') ἡ ἐκουσία, ἥτις γίνεται διὰ κοινοποιήσεως μὲν εἰς τὸν δεξιλόγον ἀντιγράφου τοῦ λογαριασμοῦ, συγκοινοποιουμένων αὐτῷ καὶ τῶν ἀποδείξεων τοῦ λογαριασμοῦ ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς ἢ κατατιθεμένων παρὰ τῷ γραφείῳ τοῦ δικαστηρίου, διὰ κοινοποιήσεως δὲ εἰς τὸν δοσίλογον τῶν περὶ τοῦ λογαριασμοῦ δισταγμῶν τοῦ δεξιλόγου, καὶ διὰ κοινοποιήσεως τῶν ἀντιπαρατηρήσεων τοῦ δοσίλογου. Καὶ ἡ

μὲν τῶν δισταγμῶν τοῦ δοσιλόγου κοινοποιήσις τελεῖται ἐν προθεσμίᾳ 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δόσεως τοῦ λογαριασμοῦ, παρατεινομένη λόγῳ ἀποστάσεως, ἡ δὲ τῶν ἀντιπαρατηρήσεων τοῦ ὑπολόγου κοινοποιήσις ἐν προθεσμίᾳ ὀκτῶ ἡμερῶν. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐγγράφεται ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ πινάκιον. (Πρόδηλον ὅμως ὅτι δύναται νὰ ἐγγραφῇ ἡ ὑπόθεσις παρερχομένων τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν, καὶ ἐὰν δὲν κοινοποιηθῶσι τὰ ἐγγράφα, δι' αὐτὴν ἡ προθεσμία). Δικάζεται δὲ περαιτέρω ἡ λογιστικὴ δίκη συνοπτικῶς, ἀλλ' ὅ,τι τυχόν ὡμολογήθη ἀμοιβαίως ἐν τῇ προδικασίᾳ, κηρύσσεται ἀπλῶς ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου ἐκτελεστὸν ἐπὶ ἀναφορᾷ ἀπευθυνομένη πρὸς αὐτὸν μετὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν. Αὐτίδηλον δὲ ὅτι καὶ ἡ ἐξώδικος λογοδοσία μεταβάλλεται εἰς δικαστικὴν λογοδοσίαν, ὡς αἰεὶ δὲν ἐπετεύχθη ἡ ἐξώδικος συμφωνία, ὡς αἰεὶ δηλονότι ὁ ὑπόλογος ἔδωκεν ἐγγράφως ἢ προφορικῶς ἐξώδικον λογαριασμόν, ὃν δὲν ἐνέκρινεν ὁ δεξιόλογος, καὶ Β') ἡ ἀναγκαστικὴ, ἥτις χωρεῖ, ὡς αἰεὶ ἡ διαφωνία ἐκτείνεται καὶ εἰς τὴν πρὸς λογοδοσίαν ὑποχρέωσιν. "Οθεν μετατρέπεται εἰς ἐκουσίαν, ἂν ὁ διάδικος, ἀναγνωρίσας τὴν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ, κοινοποιήσῃ τῷ ἀντιδίκῳ τὸν λογαριασμόν τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ. (Πολ. Δικ. 695 καὶ 701. Α. Π. 10 τοῦ 90).

Ὁ διαχειριστὴς ξένης περιουσίας ὀφείλει αἰετοτε λογοδοσίαν εἰς τὸν κύριον αὐτῆς (Πολ. Δικ. 695), ὅθεν καὶ ὁ διαχειριστὴς ἐταιρείας πολιτικῆς ἢ ἐμπορικῆς (Α. Π. 265 τοῦ 51). "Οθεν, ἂν δυστροπῇ εἰς λογοδοσίαν, ὑποχρεοῦται δικαστικῶς, διὰ τῆς ἐγέρσεως παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς (διαδικαζομένης ἤδη ἄλλης διαφορᾶς) ἢ καὶ διὰ κυρίας ἀγωγῆς, τασσομένης πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου προθεσμίας ἥς ἀπράκτου παρερχομένης ἐξαναγκάζεται διὰ κατασχέσεως καὶ πώλησεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως ἂν τὸ δικαστήριον κρίνῃ εὐλογον (Πολ. Δικ. 695). Ἄν διαταχθῇ κατ' ἀσχεσίς καὶ πώλησις τῆς περιουσίας τοῦ ὑπολόγου, προσδιορίζει τὸ δικαστήριον κατὰ τὸ εἰκαζόμενον ἔλλειμμα τοῦ λογαριασμοῦ ποσόν τι οὗ τὸν ὅρον δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ κατασχεθὲν καὶ πωληθὲν μέρος τῆς περιουσίας (Πολ. Δικ. 703). Τὸ ποσὸν τοῦτο ἐπομένως χρησιμεύει ὡς μέτρον τῆς κατασχεθισομένης περιουσίας τοῦ ἀπειθοῦντος ὑπολόγου· ἀλλὰ δὲν θεωρεῖται ἐπιδικαζόμενον τῷ ἐνάγοντι, πλὴν ἐὰν ἐξακολου-

θήση ἀποποιούμενος λογοδοσίαν ὁ ὑπόλογος⁽¹⁾. Ἄλλ' οὐδαμῶς ἀποκλείεται ὁ ὑπόλογος νὰ λογοδοτήσῃ καὶ μετὰ τὴν ταχθεῖσαν προθεσμίαν (Carré quest 1868. Dalloz 104 καὶ ἐπ.) Διαφέρει δὲ κατὰ τοῦτο ἡ ἀναγκαστικὴ τῆς ἐκουσίας, ὅτι ὁ ἐκουσίως λογοδοτῶν ἀπαλλάσσεται τοῦ καταναγκασμοῦ εἰς λογοδοσίαν, εἰς δὲν υποβάλλεται ὁ κατ'οὐδένα τρόπον συγκατατιθέμενος νὰ λογοδοτήσῃ. (Α. Π. 323 τοῦ 66). Ἐν τῇ ἀποφάσει δὲ τοῦ δικαστηρίου περὶ ὑποχρεώσεως εἰς λογοδοσίαν ὀρίζεται τόπος καὶ χρόνος τῆς ἐγγειρίσεως τοῦ λογαριασμοῦ καὶ εἰσηγητῆς δικαστῆς εἰς διεύθυνσιν τῆς διαδικασίας (Πολ. Δικ. 702). Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον οἱ διάδικοι ἐμφανίζονται (αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίων) ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ, καὶ ὁ μὲν δοσίλογος ἐπιδείκνυσιν τὸν λογαριασμὸν αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀποδείξεων, ὁ δὲ δεξιλόγος διατυποῖ ἐν ἐκθέσει τὰς κατὰ τοῦ λογαριασμοῦ παρατηρήσεις αὐτοῦ ἢ, ἂν δὲν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο ἐκ τοῦ παραχρήμα, χορηγεῖται αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ προθεσμία, ὀριζομένης ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ μὲν δεξιλόγος ὀφείλει νὰ ἐγγειρίσῃ τὰς ἐγγράφους αὐτοῦ παρατηρήσεις μετὰ τῶν ἀποδείξεων, ὁ δὲ δοσίλογος νὰ συζητήσῃ, καταρτιζομένης τὸ τελευταῖον ἐκθέσεως, μεθ' ἧς ἐὰν κατέστη ἀδύνατον νὰ συμφωνήσωσιν οἱ διάδικοι περὶ πάντων τῶν κεφαλαίων, παραπέμπεται ἡ ὑπόθεσις ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ εἰς τὸ ἀκροατήριον, προσδιορίζοντος συγχρόνως τὴν πρὸς συζήτησιν ἡμέραν, καθ' ἣν οἱ διάδικοι ὀφείλουσι νὰ ἐμφανισθῶσιν ἄνευ ἄλλης κλήσεως, καὶ ἐγγράφοντος τὴν ὑπόθεσιν δαπάνῃ τῶν διαδίκων εἰς τὸ πινάκιον (Πολ. Δικ. 704 καὶ 705 ἐν συνδ. πρὸς 710), καταβάλλει δ' ὁ εἰσηγητῆς ἕως τοῦ τέλους τῆς παρ' αὐτῷ διαδικασίας πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν εἰς συμβιβασμὸν τῶν διαδίκων, οὗ τυχὸν κατορθωθέντος, συντάσσεται ὑπ' αὐτοῦ ἔκθεσις περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ, φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ τε, τοῦ παρ' αὐτῷ γραμματέως καὶ τῶν διαδίκων (Πολ. Δικ. 706). Ἄλλ' ἐὰν ἀπελίσποντο οἱ διάδικοι, εἰ μὲν ἀπελίπετο ὁ ὑπόλογος κατὰ τὴν πρώτην προθεσμίαν,

(1) Ἐπειδὴ ἡ προσωπικὴ κράτησις τοῦ ὑπολόγου ἢ ἡ πώλησις τῆς περιουσίας αὐτοῦ μέχρι ποσότητός τινος κατὰ τὸ εἰκαζόμενον ἔλλειμμα διατάσσεται ὡς μέτρον καταναγκαστικὸν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, τῆς ὑποχρεώσεως αὐτὸν εἰς λογοδοσίαν, ληφθησομένην μετὰ τὴν ματαίαν παρέλευσιν τῆς πρὸς λογοδοσίαν προθεσμίας, καὶ οὐχὶ ὡς ποινὴ ἢ ἀποζημίωσις, ἔπεται ὅτι ἡ διάταξις αὕτη ἀποβάλλει τὴν ἰσχύϊν αὐτῆς μετὰ τὴν δόσιν τοῦ λογαριασμοῦ.

συντάσσεται περί τούτου ἔκθεσις καὶ ἐπιμελεία τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐκτελοῦνται τὰ ἐν τῇ ἀποφάσει διατεταγμένα ἀναγκαστικὰ μέτρα, εἰ δὲ ἐνεφανίσθη μὲν ὁ ὑπόλογος ἀλλ' ἀπελίπετο ὁ δεξιολογος, ἢ ἐὰν κατὰ τὴν δευτέραν προθεσμίαν ἀπελίπετο τις τῶν διαδίκων, συντάσσεται ἐπίσης περί τούτου ἔκθεσις καὶ παραπέμπεται ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον, ὀρίζοντος συγχρόνως τοῦ Εἰσηγητοῦ τὴν πρὸς συζήτησιν ἡμέραν, καθ' ἣν ὀφείλουσι νὰ ἐμφανισθῶσιν οἱ διάδικοι ἄνευ ἄλλης κλήσεως, καὶ ἐγγράφωντος τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πινάκιον (Πολ. Δικ. 707 καὶ 708 ἐν συνδ. πρὸς 710). Ὅπως δὴ ποτε πρὸ τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον, παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως ὁ Εἰσηγητὴς κηρύττει ἐκτελεστόν πᾶν ὅ,τι ὠμολογήθη ἐν τῇ προδικασίᾳ, μὴ παραβλαπτομένης ἐκ τούτου τῆς περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων κεφαλαίων περαιτέρω συζητήσεως. Πρὸς τοῦτο τίθεται κάτωθεν τοῦ ὠμολογηθέντος ὡς ὀφειλομένου ἡ λέξις *ἐκτελεστή*, προσυπογράφεται δὲ σὺν τῷ Εἰσηγητῇ καὶ ὁ παρ' αὐτῷ γραμματεὺς, σημειουμένων προσέτι τοῦ τόπου καὶ τῆς ἡμέρας, καὶ ἐπιτίθεται ἡ ἐπίσημος σφραγίς (Πολ. Δικ. 709). Ἀρχεῖται δὲ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἡ συζήτησις, ἀναγινώσκοντος ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων κεφαλαίων, μεθ' ὃ οἱ διάδικοι ὑποβάλλουσι καὶ ἀναπτύσσουσι τὰς προτάσεις αὐτῶν (Πολ. Δικ. 711.). Τὸ δὲ δικαστήριον ἀποφαίνεται περὶ τούτων τῶν ἀμφισβητουμένων κεφαλαίων ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει, παραδεχόμενον μὲν τὰ δεδικαιολογημένα, ἀπορρίπτον δὲ τὰ ἐναντία καὶ διατάσσον ἀπόδειξιν περὶ τῶν ἀναποδείκτων. Ἐν αὐτῇ καταχωρίζονται αἱ δαπάναι καὶ αἱ πρόσδοι καὶ προσδιορίζεται ἀκριβῶς τὸ ἐξαγόμενον αὐτῶν μετὰ τοῦ ὑπάρχοντος τυχόν λοιπασματος (Πολ. Δικ. 712). Πρόδηλον δ' ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη, κখনίζουσα ὀριστικῶς τὰ τοῦ λογαριασμοῦ, εἶναι ὀριστικὴ καὶ δὲν δύναται ἐπομένως νὰ ἀνακληθῇ ὡς πρὸς τὰ κεφάλαια τῶν εἰσπράξεων ἢ δαπανῶν, ἃ ἀναγνωρίζει ἢ ἀπορρίπτει (Α. Π. 352 τοῦ 55). Δύναται δὲ τὸ δικαστήριον καὶ νὰ ἀπαγγείλῃ διὰ τῆς ἀποφάσεως προσωπικὴν κρίτησιν κατὰ τοῦ ὀφείλοντος ἐκ διαχειρίσεως ἐπιτροπείας, κηδεμονίας, περιουσίας δῆμων ἢ ἄλλων ἀγαθοεργῶν καταστημάτων, ἢ διαχειρίσεως δικαστικῆς (Πολ. Δικ. 713).

Ὁ τελεσιδίκως κριθεὶς λογαριασμὸς δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναθεώρησιν· ἀλλὰ σφάλματα λογιστικὰ, παραλείψεις ἢ διπλαὶ ἐγγραφαὶ πυσυτήτων καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀμαρτήματα δύνανται νὰ διορθωθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν δικαστηρίου ἐπὶ τῇ ἀναφορᾷ τοῦ

βλαπτομένου διαδίκου (Πολ. Δικ. 714), ἥτις κοινοποιεῖται εἰς τὸν ἀντίδικον (Α. Π. 170 τοῦ 70, 136 τοῦ 77). Τοῦτο δὲ καὶ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἐπιβληθέντος ὅρκου (Α. Π. 321 τοῦ 75), ἔτι δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀνευ ἀντιρρήσεως ἢ ἐπιφυλάξεως λήψιν τοῦ ἐπιδικασθέντος ποσοῦ εἰς τὸν ἐκ τοῦ σφάλματος βλαπτόμενον (Α. Π. 99 τοῦ 85). Δὲν δύναται ὅμως νὰ διορθωθῇ ἡ ἐμφιλοχωρήσασα τυχὸν πλάνη περὶ τὴν νόμιμον βάσιν τοῦ ὑπολογισμοῦ, ἅτε μὴ ἀποτελοῦσα λογιστικὸν σφάλμα (Α. Π. 320 τοῦ 77). Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ὁ διάδικος δύναται νὰ προσφύγῃ εἰς ἔφεσιν ἀντὶ τῆς αἰτήσεως εἰς ἀναθεώρησιν, ἐν ὧσιν δὲν παρήλθεν ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία (Πολ. Δικ. 759).

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΜΠΟΡΙΚΑΙΣ ΔΙΚΑΙΣ

126. Διαδικασία ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς δίκαις.

126. Καταργηθέντων τῶν ἐμποροδικείων, ὑπὲρ ἦσαν εἰς τὰ Πρωτοδικεῖα αἱ ἐμπορικαὶ δίκαι (Ν. ΑΥΝΖ' ἀρθ. 1) Τηρεῖται ὅμως ἴδιον πινάκιον περὶ τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων (Ν. ΑΥΝΖ' ἀρθ. 3). Δικασισμός δ' ἐμπορικῶν ὑποθέσεων εἶναι οὐχὶ πλέον ἢ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἡ ἐπιοῦσα (Πολ. Δικ. 721). Ἄλλ' ὁ πρόεδρος δύναται καὶ νὰ συντάμῃ ἔτι μᾶλλον τὴν προθεσμίαν. Ὡσαύτως αὐτὸς ὁ διάδικος ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑποθέσεων, ὡς αἰεὶ καὶ τὸ πλοῖον ὁρμᾶται πρὸς ἀπόπλουν ἢ ἐπικεῖται ἄλλως κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς (Πολ. Δικ. ἀρθρον 726). Σημειωτέον δ' ὅτι ἡ ἐνστάσις περὶ τῆς ἐγγυοδοσίας τῶν ἀλλοδαπῶν εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις (Πολ. Δικ. 79 καὶ 728). Ἐν δὲ ταῖς δίκαις περὶ συναλλαγμάτων καὶ ἐμπορικῶν γραμματίων εἰς διαταγὴν συγχωροῦνται μόνον ἐκκαθαρισμένα ἐνστάσεις, δυνάμεναι νὰ ποδειχθῶσιν ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει, ἢ ἐνστάσεις διαφέρουσαι τὴν δημοσίαν τάξιν (Πολ. Δικ. ἀρθ. 729, ΑΥΝΖ' ἀρθ. 2). Ὅθεν αἱ ἀνεκκαθάριστοι οὐδὲ δι' ἐπαγωγῆς ὅρκου ἐπιτρέπεται νὰ ἀποδειχθῶσι (Α. Π. 181 τοῦ 63), πλὴν ἐὰν ὁ εἰς ὃν ἐπάγεται ἀντίδικος ἦναι παρὼν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ (Α. Π. 199 τοῦ 47, 132 τοῦ 54, 84 τοῦ 56). Διὸ παραπέμπονται καὶ αὐτεπαγγέλ-

τως εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, καταδικαζομένου τοῦ ὀφειλέτου εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῆς συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ γραμματίου εἰς διαταγὴν (Α. Π. 120 τοῦ 57, 185 τοῦ 65, 219 τοῦ 67). Ἀλλὰ δὲν συγκαταλέγονται μετὰ τῶν ἐνστάσεων, αἵτινες γίνονται δεκταὶ μόνον ἐὰν ᾧσιν ἐκκαθαρισμένοι, αἱ ἀπλαῖ διαδικαστικαὶ ἐνστάσεις, φέρ' εἰπεῖν ἢ περὶ ἀκύρου ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς. — Ἐν πάσαις ταῖς ἐμπορικαῖς δίκαις ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις διὰ τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης καὶ διὰ τὴν δικαστικὴν δαπάνην (Πολ. Δικ. ἄρθ. 732). Ἀλλ' ἀπαγγέλλεται μόνον ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ διαδίκου, οὐχὶ ἐπομένως καὶ ἄνευ αἰτήσεως αὐτοῦ, διότι τὸ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως τοῦ ἡττωμένου διαδίκου δικαίωμα καθιερώθη ὑπὲρ μόνου τοῦ συμφέροντος τοῦ διαδίκου, ὅστις ἐπομένως μὴ ὑποβάλλων αἴτησιν περὶ αὐτῆς θεωρεῖται παραιτούμενος τὸ δικαίωμα αὐτὸ (Ἀντίκειται παλαιὰ νομολογία Ἀρ. Πάγου). Ἀλλ' ἐὰν ὑπέγραψαν συναλλαγματικὴν ἢ γραμμάτιον εἰς διαταγὴν ἔμποροί τε καὶ μὴ ἔμποροί, δὲν ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις κατὰ τῶν μὴ ἐχόντων ἐμπορικὴν ιδιότητα (ἄρθρ. 7 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικίων νόμου). Ὅθεν οὐδ' ἐναντίον τῶν κληρονόμων ἐμπορίου ἀπαγγέλλεται, ἅτε τῆς ὑποχρεώσεως εἰς πληρωμὴν διὰ προσωποκρατήσεως οὔσης ὅλως προσωπικῆς, ἀποσβεσνυμένης κατ' ἀκολουθίαν σὺν τῷ προσώπῳ τοῦ ὀφειλέτου (Α. Π. 26 τοῦ 83). Σημειωτέον προσέτι, ὅτι ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων 1) ἡ προθεσμία πρὸς ἀνακοπὴν καὶ ἡ προθεσμία πρὸς ἔφεσιν δὲν ἀναστέλλουσι τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως· 2) δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν ἢ ἐπίδοσις τοῦ ἐφετηρίου· ἀλλ' ἡ τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀνακοπῆς ἐπίδοσις ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν (ἄρθρον 2 τοῦ νόμου ΑΥΝΖ' τῆς 28 Μαΐου τοῦ 1887 μεταρρυθμίζον τὸ ἄρθρον 733 τῆς Πολ. Δικονομίας).

Προσθετέον ὅτι, ὅταν ὑπάρχῃ πιθανότης μεταρρυθμίσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἢ φόβος μὴ καταστῇ ἀναξιοχρεὼς ὁ νικῶν διάδικος, τὸ δικαστήριον κατ' αἴτησιν τινος τῶν διαδίκων διατάσσει τὴν παρὰ τῷ δικαστικῷ γραμματεῖ καταβολὴν εἰς μετρητὰ ἐγγυήσεως ὑπὸ τοῦ νικήσαντος διαδίκου. Ἐὰν δὲ περὶ τὴν κατάθεσιν τῆς ἐγγυήσεως γεννηθῶσι διαφοραὶ, συζητοῦνται αὗται συνοπτικῶς δι' ἀπλῆς κλήσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον (Πολ. Δικ. 734).

Ἐμπορικαὶ δίκαι εἶναι αἱ προερχόμεναι ἐξ ἐμπορικῶν πράξεων. Ἐμπορικαὶ δὲ πράξεις εἶναι 1) ἡ ἀγορὰ κινητῶν ἢ γινομένη ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐπικερδοῦς πωλήσεως αὐτῶν ἀκατεργαστῶν ἢ κατεργασμένων ἢ

τῆς ἐκμισθώσεως αὐτῶν, εἴτε ὁ ἐνεργήσας αὐτὴν εἶναι ἔμπορος εἴτε οὐ (Νόμου περὶ ἀρμοδιότητος Ἐμποροδικείων) ἀρθ. 2). "Ὅθεν ἐμπορικὴ εἶναι φέρ' εἰπεῖν ἢ ἀγορὰ καυσίμου ὕλης ἢ πρὸς μεταπώλησιν γενομένη (καὶ ἂν ὁ ἀγοράσας δὲν μετέρχεται συστηματικῶς τὸν ἔμπορον), δὲν εἶναι δὲ ἐμπορικὴ ἢ χάριν τῶν οἰκιακῶν χρεῶν τινος γενομένη (καὶ ἂν ὁ ἀγοράσας ᾔδει ἔμπορος). Ἐπίσης εἶναι μὲν ἐμπορικὴ, ἂν ἐγένετο πρὸς μεταπώλησιν (ἔστω καὶ ἂν μεταβαλὼν τὴν ἀρχικὴν πρόθεσιν ἀποφασίσῃ νὰ χρησθῇ αὐτῇ διὰ τὰς ἰδίας ἀνάγκας), δὲν εἶναι δὲ ἐμπορικὴ, ἂν ἐγένετο χάριν ἰδίας χρήσεως (καὶ ἂν μεταβαλὼν τὴν ἀρχικὴν πρόθεσιν πωλήσῃ ἔπειτα τὴν καύσιμον ὕλην). Σημειωτέον ὅμως, ὅτι ἐν πάσῃ πράξει τοῦ ἐμπόρου προϋποτίθεται ἐμπορικὸν ἔλατῆριον, δηλονότι πρόθεσις κερδοσκοπίας· ὅθεν εἰς αὐτὸν ἀποκρίνεται νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον (Α. Π. 165 τοῦ 74, 29 τοῦ 75). Ἀλλὰ τὸ τεκμήριον τοῦ νόμου ὑποχωρεῖ, ὅσῳκις τὸ ἀντικείμενον εἶναι καθαρῶς ἀστικόν (Α. Π. 319 τοῦ 61). 2) πᾶσα ἐπιχείρησις προμηθείας, δηλ. πᾶσα ἐπιχείρησις τοῦ προμηθεύοντος ἐξ ἐπαγγέλματος τροφίμου, ἐνδυμασίαν, ἐμπορεύματα κτλ. πρὸς τὸν ἔχοντα ἀνάγκην, εἴτε ἐπὶ ἐκποίησιν τῆς κυριότητος αὐτῶν εἴτε ἐπὶ ἐκμισθώσει τῆς χρήσεως αὐτῶν (Ν. περὶ ἀρμ. ἐμπ. 2). ἄλλ' εἶναι ἐμπορικὴ ὡς πρὸς τὸν προμηθευτὴν, οὐχὶ δ' ὡς πρὸς τὸν προμηθευόμενον, ἐκτὸς ἂν οὗτος προτίθεται νὰ μεταπωλήσῃ ἢ ὑπεκμισθώσῃ αὐτά. Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπιχείρησις προμηθείας ἢ κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐμπόρου πράξις τοῦ ἐμπορικοῦ αὐτοῦ ὑπαλλήλου ἢ πράκτορος εἰς προμηθειαν τῶν εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ χρησιμεύοντων πραγμάτων. 3) πᾶσα ἐπιχείρησις χειροτεχνιῶν, (δηλονότι κατεργασίας καὶ μεταποιήσεως τῆς πρώτης ὕλης ἐπὶ τῇ χρησιμοποίησιν αὐτῆς εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ βίου), παραγγελίας (δηλονότι ἐξασκήσεως καθηκόντων παραγγελιοδόχου) ἢ μετακομίσεως· πᾶσα ἐπιχείρησις πρακτορίας, πλειστηριασμοῦ καὶ δημοσίων θεαμάτων καὶ πᾶσα κολλυθιστικὴ (δηλονότι πᾶσα ἐργασία ἀφορῶσα εἰς τὴν συναλλαγὴν νομισμάτων ἐνὸς εἶδους πρὸς νομίσματα ἄλλου εἶδους) καὶ μισιτικὴ ἐργασία (ἀφορῶσα δηλονότι εἰς τὴν ἔμμισθον μεσολάβησιν τινος πρὸς κατάρτισιν ἐμπορικοῦ συναλλαγματος). 4) πᾶσα ἐργασία τῶν δημοσίων τραπεζῶν. 5) αἱ μεταξὺ ἐμπόρων καὶ τραπεζιτῶν ὑποχρεώσεις καὶ συναλλαγαί. Ὅθεν αἱ ὑπὸ ἐμπόρου πρὸς μὴ ἔμπορον συνομολογούμεναι συναλλαγαί καὶ ὑποχρεώσεις δὲν χαρακτηρίζονται ἐμπορικαὶ πράξεις. Ὁ μακαρίτης. Ράλ-

λης φρονεῖ, ὅτι καὶ αἱ πράξεις αὐταὶ θεωροῦνται ἐμπορικαί, ἐπιτρεπομένης μόνον τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου, στηριζόμενος εἰς τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἀρθρου 8, καθ' ὃ τὰ ὑπ' ἐμπορίου ὑπογεγραμμένα γραμμάτια θεωροῦνται ἀνεξαίρετως ἐμπορικὰ, καὶ τὰ ἀρθρα 6 καὶ 7, καθ' ἃ οἱ ὑπογράφαντες ἀτάκτους συναλλαγματικὰς ἢ γραμμάτια εἰς διαταγὴν μὴ ἀφορῶντα εἰς ἐμπορικὰς ἐργασίας, ὑποβάλλονται ἀείποτε εἰς ἐμπορικὴν δικαιοδοσίαν. Ἀλλ' ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Carré, αἱ διατάξεις αὐταὶ, ἐξαιρετικαὶ οὖσαι, δὲν δύνανται νὰ ἐπεκταθῶσι καὶ εἰς τὰς κατ' ἄλλον τρόπον συνομολογουμένας ὑποχρεώσεις καὶ συναλλαγὰς τοῦ ἐμπορίου. Ἐμπορικαὶ ὅμως δεόν νὰ θεωρηθῶσιν οὐ μόνον αἱ ἐκ συμβάσεων ἐμπόρων πρὸς ἐμπόρους συναλλαγαὶ καὶ ὑποχρεώσεις, ἀλλὰ καὶ αἱ παραγόμεναι ἐξ οἰονεὶ συναλλάγματος ἢ οἰονεὶ ἀδικήματος, ἔνεκεν ἀμαρτήματος τελεσθέντος ἐν τῇ ἐνασκήσει βιομηχανίας ἢ ἐμπορίας ὑπὸ τινος τῶν ἐμπόρων (Α. Π. 191 τοῦ 69). 6) αἱ συναλλαγματικαὶ καὶ αἱ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἀποστολαὶ χρημάτων οἰοδῆποτε καὶ ἂν ὧσιν οἱ συναλλασσόμενοι, ὡς καὶ τὰ ὑπ' ἐμπόρων ὑπογεγραμμένα γραμμάτια, ἐὰν ἐν αὐτοῖς δὲν δηλῶται ῥητῶς, ὅτι δὲν ἔχουσιν ἐμπορικὴν αἰτίαν. 7) αἱ τῆς ναυτικῆς ἐμπορίας πράξεις, τουτέστι πᾶσα ἐπιχείρησις (κατ' ἐργολαβίαν) κατασκευῆς καὶ πᾶσα ἀγορά, πώλησις ἢ μεταπώλησις πλοίων χρησίμων εἰς ναυτιλίαν, πᾶσα θαλασσία ἀποστολὴ, δηλονότι ἀποστολὴ πρὸς μεταβίβασιν ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων, ἀλιεῖαν, καταδρομὴν κτλ. (ἀλλ' ἐννοεῖται ὡς πρὸς τὸν ἐφοπλιστὴν πλοίαρχον, καὶ ἐν γένει τὸν μέτοχον τῆς ἐντεῦθεν προσδοκωμένης ὠφελείας, οὐχὶ δὲ ὡς πρὸς τὸν ἀπλοῦν ἐπιβάτην), ἡ ἀγορὰ καὶ ἡ πώλησις τῶν πρὸς τὸν ἐφοπλισμὸν τῶν πλοίων ἀναγκαίων ἀρμένων, ἐξαρτίων καὶ ζωοτροφιῶν (πλὴν τῆς ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆμονος πωλήσεως τῶν προϊόντων τῶν ἰδίων αὐτοῦ κτημάτων πρὸς προμήθειαν τῶν εἰς τὰ πλοῖα ἀναγκαιουσῶν ζωοτροφιῶν, μὴ οὖσης ἐμπορικῆς πράξεως δυνάμει τοῦ ἀρθ. 8 τοῦ περὶ ἀρμ. τῶν Ἐμποροδικειῶν νόμου), ἡ μεταξὺ τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ ἐφοπλιστοῦ τοῦ πλοίου σύμβασις ὡς πρὸς τε τὸν ἐφοπλιστὴν καὶ τὸν πλοίαρχον, καὶ ἡ ἐφόπλισις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν (ὅθεν αἱ μεταξὺ ἐφοπλιστῶν διαφοραὶ θεωροῦνται ἐμπορικαί), ἡ χάριν τῆς ὑπηρεσίας ἐμπορικοῦ πλοίου μίσθωσις ναυτῶν καὶ ἐν γένει τοῦ πληρώματος πρὸς τε τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ναύτας, ἡ ἐκμίσθωσις τῆς χρήσεως τοῦ πλοίου, ἥτις εἰδικώτερον λέγεται ναύλωσις, ὡς πρὸς ἐκάτερον τῶν συμβαλλομένων, ἢ σύμβασις

ναυτικού δανείου (ὡς πρὸς] τε τὸν δανειστήν καὶ τὸν ὀφειλέτην), ἡ περὶ ἀσφαλείας τοῦ πλοίου σύμβασις (ὡς πρὸς τε τὴν ἀσφαλιζούσαν ἑταιρείαν καὶ τὸν ἀσφαλιζόμενον), ὁ κανονισμὸς ἀβαριῶν. Ὡσαύτως ἐμπορικαὶ δίκαι εἰσὶν αἱ μεταξὺ ἐμπόρων καὶ τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἐπιστα-
τῶν καὶ ὑπαλλήλων ἐκ τοῦ ἐμπορίου προκύπτουσαι διαφοραὶ, ὡς καὶ αἱ περὶ πτωχεύσεων δίκαι.

ΤΜΗΜΑ ΗΕΜΗΤΟΝ

ΕΝΔΙΚΑ ΜΕΣΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

127. Περὶ ἐνδίκων μέσων ἐν γένει.

127. Ἡ σύγχρονος ἐνάσκησις τῶν ἐνδίκων μέσων ἀπαγορεύεται (Πολ. Δικ. ἀρθ. 752, 756, 789). Ἀλλ' ὁσάκις ὁ διάδικος ἔχει λόγους ἰσχυροὺς νὰ ἐνδοιάζη περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐνδίκου μέσου, ἅτε ἀμφι-
βάλλων ἐὰν χωρὶ κατὰ νόμον τοῦτο μάλλον ἢ ἐκείνο, ὡς ἐὰν χωρὶ αἵ-
τησις ἀναιρέσεως ἢ αἵτησις ἀναψηλαφήσεως, ἐὰν χωρὶ αἵτησις ἀναι-
ρέσεως ἢ ἔφεσις, δύναται νὰ ποφύγῃ τὸν ἀπειλούμενον κίνδυνον, χρώμενος
ἐκατέρῳ τῶν ἐνδίκων τούτων μέσων ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι τοῦ ἐτέρου δὲν
θέλει γίνεαι χρήσις, ἐκτὸς ἂν ἀπορρίφθῃ τὸ ἕτερον. "Ὅθεν δύναται χρή-
σασθαι φέρ' εἰπεῖν τῷ ἐνδίκῳ μέσῳ τῆς ἀναιρέσεως ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι
θέλει θεωρηθῇ ἡ ἀπόφασις ὡς μὴ ὑποκειμένη εἰς ἀναψηλαφήσιν κτλ.
— Ἐπιτρέπεται ὅμως τῶν ἐνδίκων μέσων ἡ διαδοχικὴ ἐνάσκησις. Ση-
μειωτέον ὅμως, ὅτι ὁ τριτανάκοπῃ χρησάμενος, ὡς μὴ παραστὰς εἰς
τὸν ἀγῶνα, δὲν δύναται νὰ μετέλθῃ εἴτα τὸ ἐνδικὸν μέσον τῆς ἀνα-
κοπῆς ἢ ἐφέσεως. Δέον οὐχ ἥττον νὰ ἀκολουθήσῃ ἐν τῇ χρήσει αὐτῶν
τῇ τάξει τοῦ νόμου, ἀνακόπτων πρῶτον, εἴτα ἐκκαλῶν καὶ μετὰ
τοῦτο αἰτούμενος ἀναίρεσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἀνακοπή.

128. Ἀνακοπή.

128. Κατὰ πάσης ἐρήμην ἀποφάσεως, ὀριστικῆς ἢ προπαρασκευαστικῆς καὶ παρεμπιπτούσης, ἐπιτρέπεται ἀνακοπή. Ἐξαιρῶνται αἱ διαιτητικαὶ, καθ' ὧν δὲν ἐπιτρέπεται ἀνακοπή (πλὴν τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ὅτε ἡ ἀνακοπή εἶναι μᾶλλον ἀγωγὴ περὶ τοῦ κύρους τῆς ἐκτελέσεως). Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται ἀνακοπή κατὰ τῆς ἐν τῇ περιπτώσει ἐγγράφου διαδικασίας, ἐξεπίτηδες ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διαταχθείσης, ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ἐὰν κατ' αὐτὴν ἀπολείπηται τις τῶν διαδίκων. Ἐπίσης δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀνακοπὴν αἱ ἀποφάσεις τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν οὐ μόνον διὰ τὸ πρόσκαιρον ἀποτέλεσμα αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ κατεπεῖγον τῆς διαδικασίας (Πολ. Δικ. 638, Α. Π. 262 τοῦ 39 κτλ.), οὐχ ἥττον δ' αἱ ἐν δίκαις ἐπ' ἀναφορᾷ ἀποφάσεις διὰ τὴν ἑλλειψιν διαδίκων καὶ ἐρημοδικίας. Ἀλλ' ὅσῳ ὁ πρόεδρος προσκαλεῖ καὶ τρίτον πρόσωπον ἐν τῇ δίκῃ, ὅπερ ἔχει ἔννομον συμφέρον, ἐπιτρέπεται καὶ κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἐν δίκῃ ἐπ' ἀναφορᾷ ἀνακοπή. Ὡσαύτως δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀνακοπὴν αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς Ἀκυρωτικοῦ (Πολ. Δικ. 837), ἅτε τοῦ Ἀρείου Πάγου ὀφείλοντος ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἐξετάσῃ κατὰ πόσον οἱ λόγοι τῆς ἀναίρεσεως εἶναι βάσιμοι, εἴτε παρισταμένων εἴτε μὴ τῶν διαδίκων (ἐκτὸς ἂν δὲν καταβληθῇ τὸ παράβολον, ὅτε θεωρεῖται ὁ ἀναίρεσις ὡς παραιτηθεὶς τὴν ἀναίρεσιν). Ἀλλ' ὅσῳ ὁ Ἀρειος Πάγος δικάζει κατ' αὐσίαν περὶ τινος διαφορᾶς, ἐπιτρέπονται κατὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ τὰ πρὸς ἀκριβεστέραν ἐξέτασιν τῆς οὐσίας τῆς δίκης συγχωρούμενα ἔνδिका μέσα, ὅποια ἡ ἀνακοπή καὶ ἡ ἀναψηλάφησις ὅθεν καὶ ἐπὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος (Πολ. Δικ. 35, Dalloz Règlement de j. ἀρ. 119). Ἀλλὰ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἐν ἐρημοδικίᾳ ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις ὑπόκεινται εἰς ἀνακοπὴν. Ὅθεν καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, διότι ναι μὲν τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνακόπτειν αὐτὰς δὲν ἀνεγράφη ῥητῶς ἐν τῷ ἄρθρῳ 871 (ἐνθα ὀρίζεται εἰς δέκα μόνον ἡμέρας ἢ τῆς ἐφέσεως τῶν τοιούτων ἀποφάσεων προθεσμία), ἀλλ' οὐδ' ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ ἀναγραφῇ, διότι ἡ ἀνακοπή εἶναι τακτικὸν

ἐνδίκον μέσον, ὅπερ χωρεῖ ἐπὶ πάσης ὑποθέσεως, καθ' ἣν ῥητῶς δὲν ἀπαγορεύεται (Α. Π. 140 καὶ 275 τοῦ 64, 225 τοῦ 69, 155 τοῦ 71, 126 τοῦ 76, 43 τοῦ 78).

Ἀνακοπὴ ἐπ' ἀνακοπῆς δὲν χωρεῖ, δὲν ἐπιτρέπεται δηλαδὴ εἰς τὸν ἐρημοδικήσαντα καὶ ἀνακόψαντα διαδίκον, δικαζόμενος ἐκ δευτέρου ἐρήμην, νάνακόψῃ τὴν κατ' αὐτοῦ δευτέραν ἐρήμην ἀπόφασιν, πλὴν ἂν ἡ δευτέρα ἐρημοδικία αὐτοῦ προέκυψεν ἐκ σφάλματος ἢ δόλου ἄλλου τινὸς (τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ δηλονότι ἢ τοῦ γραφείου τοῦ δικαστηρίου), ἂν ἡ πρώτη δηλαδὴ ἀνακοπὴ αὐτοῦ συνεζητήθῃ ἀκύρως, ὅθεν ὁ τὸ δεύτερον ἐρημοδικήσας δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκ στρεψοδικίας ἀπολιπόμενος (Chauveau sur Carré ἀρ. 692. Α. Π. 224 τοῦ 85, 342 τοῦ 87).

Σημειωτέον ὅτι, ὅπως ἔχη κύρος τὸ δικογράφων τῆς ἀνακοπῆς, ἀνάγκη νὰ περιέχῃ α) τὰ προσόντα δικογράφου, δηλονότι 1) τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, ἔτι δὲ τὴν κατοικίαν τῶν διαδίκων, 2) σημείωσιν τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου, 3) σημείωσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καὶ β) τὰ προσόντα τῆς ἀγωγῆς, ἥτοι λόγους ἀνακοπῆς καὶ αἰτήσεις, ἔτι δὲ κλήσιν πρὸς ἐμφάνισιν. Ἀλλ' ὡς ὀρθῶς ἀπεφάνητο ὁ Ἄρειος Πάγος, ἡ τυχὸν ἀνακρίβεια ἢ πλημμέλεια περὶ τὸ ὄνομα ἢ τὴν κατοικίαν τῶν διαδίκων ἢ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς ἀνακοπτομένης ἀποφάσεως δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα, ἐὰν ἄλλοθεν ἀσφαλίζεται ἡ ταυτότης τῶν διαδίκων ἢ τῆς ἀποφάσεως, ἐκ προηγουμένων δηλαδὴ ἀποφάσεων ἢ τοῦ συνόλου τοῦ δικογράφου (Α. Π. 394 τοῦ 64, 171 τοῦ 70, 197 τοῦ 71). Ἐπίσης δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα ἡ ἔλλειψις ῥητῆς κλήσεως πρὸς ἐμφάνισιν, ὡς ἀναπληρουμένης διὰ τῆς σημείωσης τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου (Α. Π. 58 τοῦ 64). Ἀλλ' ἡ παντελὴς ἔλλειψις λόγων ἀνακοπῆς ἐπιφέρει ἀκυρότητα, πλὴν ἐὰν οἱ λόγοι περιείχοντο εἰς ἄλλα προκοινοποιηθέντα ἔγγραφα, μνημονευόμενα ἐν τῇ ἀνακοπῇ (Α. Π. 49 τοῦ 42). Ἀναμνηρίστως ὁμοῦς ἐπιτρέπεται ἡ πρότασις νέων λόγων ἀνακοπῆς διὰ μεταγενεστέρου δικογράφου, ὑποκύπτοντος μόνον τοῦ ἀνακόπτοντος εἰς τὴν ἐντεῦθεν δαπάνην (Πολ. Δικ. 237, Α. Π. 208 τοῦ 72), ἔτι δὲ καὶ διὰ τῶν κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν προτάσεων, οὐ ἔνεκα ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ δύναται νὰ ζητήσῃ μόνον τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, δαπάναις τοῦ ἀνακόπτοντος (Πολ. Δικ. 159), ὅπως παρασκευασθῇ εἰς ἀντίκρουσιν τῶν λόγων τούτων (Α. Π. 187 τοῦ 68).

Ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία εἶναι ὀκταήμερος μὲν ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀποφάσεων, πενθήμερος δὲ μόνον ἐπὶ τῶν Εἰρηνοδικιακῶν, ἀλλ' ἡ τελευταία δύναται νὰ παραταθῇ μέχρι τῶν 15 ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου δι' ἀσθένειαν ἢ ἀπουσίαν ἢ ἄλλο δεδικαιολογημένον πρόσκομμα τοῦ ἀνακόπτοντος. Ἀκολουθουμένης δὲ εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς τῆς διαδικασίας τῶν συνοπτικῶν δικῶν (Πολ. Δικ. 598 καὶ 619—621), ἔπεται ὅτι ἡμέρα τῆς συζητήσεως εἶναι ἡ ἀπὸ τῆς ἐπίδόσεως τῆς ἀνακοπῆς τρίτη ἡμέρα, ἀλλὰ λόγῳ ἀποστάσεως ἢ προθεσμίας ἐπεκτείνεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθρ. 195 καὶ 196 ὠρισμένα, ὁσάκις ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ δὲν κατὰ τὴν ἐδρὰ τοῦ δικαστηρίου (Α. Π. 228 τοῦ 53, 246 τοῦ 63, 291 τοῦ 75). Προσθετέον ὅτι, ὡς ὁ ἐνάγων, καὶ ὁ ἀνακόπτων δικαιούται νὰ προσδιορίσῃ ἐν τῇ ἀνακοπῇ αὐτοῦ μακροτέραν προθεσμίαν τῆς τριημέρου (Πολ. Δικ. 498, 506, 540 § 2, 565 571, 572 καὶ 619—622), μόνος δὲ ὁ πρόεδρος δικαιούται νὰ συντάμῃ τὴν προθεσμίαν ταύτην, οὐ μὴ γενομένου, οὐδεὶς τῶν διαδίκων δύναται νὰ δικασθῇ ἐρήμην πρὸ τῆς παρελεύσεως αὐτῆς (Α. Π. 91 τοῦ 47). Σημειωτέον ὅτι ἡ ἀνακοπὴ κατὰ φορολογικῶν πρωτοκόλλων ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου (περὶ ἧς πραγματεύονται τὰ ἄρθρα 14, 78, 134 τοῦ νόμου Β, Π' περὶ φορολογίας τῶν ζώων), γίνεται κατ' ἐξαίρεσιν ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῶν. — Φέρει δὲ ἡ ἀνακοπὴ νέαν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, καθ' ἣν ὁ ἀνακόπτων δύναται νὰ ὑποβάλλῃ πάντα τὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὰς ἐνστάσεις, ἃς ἠθελεν ὑποβάλλει, ἂν ἀπ' ἀρχῆς παρίστατο ἐν τῇ δίκῃ.

Τῆς ἀνακοπῆς γινομένης πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεως τοῦ ἐρήμην δικασθέντος, ἔπεται, ὅτι δὲν δύναται νὰ καταστῇ χεῖρων ἢ θέσις αὐτοῦ διὰ τῆς ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ αὐτοῦ ἀποφάσεως. Ἐὰν δὲ πρόκηται περὶ ὁμοδίκων, ὧν τινὲς μὲν ἐδικάσθησαν κατ' ἀντιμωλίαν, τινὲς δὲ κατ' ἐρήμην, δὲν βελτιοῦται ἡ θέσις τῶν κατ' ἀντιμωλίαν δικασθέντων ὁμοδίκων, ἅτε τῆς νέας συζητήσεως περιορισθησομένης εἰς τοὺς δικασθέντας ἐρήμην. Ἄλλο ζήτημα, ἐὰν πρόκηται περὶ ἀδικοῦ δικῆς, ὅτε ἔνεκα τῆς φύσεως τῆς δίκης ἢ βελτίωσις στραφῇ σὲ ἀναγκαιῶς καὶ ὑπὲρ τῶν κατ' ἀντιμωλίαν δικασθέντων ὁμοδίκων (Α. Π. 91 καὶ 242 τοῦ 50, 206 καὶ 359 τοῦ 53, 233 τοῦ 55, 171 τοῦ 59). Αὐτόδηλον τέλος, ὅτι ἐὰν μὲν τὸ δικαστήριον ἀπορρίψῃ τὴν ἀνακοπὴν ὡς ἀκύρως ἢ ἐκπροθέσμως γενομένην, διατηρεῖ τὸ κύρος αὐτῆς ἢ ἐρή-

μην απόφασιν, ἐὰν δὲ δεχθῇ αὐτὴν ὡς ἔγκυρον καὶ ἐμπρόθεσμον, θέλει προχωρήσει εἰς τὴν οὐσίαν διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἑφεσις.

129. Ἑφεσις.

129. Ἑφεσις τῶν μὲν Εἰρηνοδικιακῶν ἀποφάσεων χωρεῖ ἐπὶ τῶν προσωπικῶν ἀγωγῶν, ὧν ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς 40 δραχμάς (Πολ. Δικ. 490 ὡς ἐτροπολογήθη διὰ τοῦ Νόμου 1 Φεβρουαρίου 1838), τῶν δὲ τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν χωρεῖ ἐπὶ τῶν προσωπικῶν ἀγωγῶν, ἡ τῶν εἰς κινήτᾳ ἀφορωσῶν πραγματικῶν ἀγωγῶν, ὧν ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς 500 δραχμάς· ἐπὶ δὲ τῶν ἀναφερομένων εἰς ἀκίνητα πραγματικῶν ἀγωγῶν, χωρεῖ ὁσάκις τὸ ἐτήσιον εἰσοδήμα τοῦ ἀκινήτου ὑπερβαίνει τὰς 25 δραχμάς. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ ἐπιδίκου ἀντικειμένου, ἐξ ἧς προκύπτει τὸ ἐφέσιμον ἢ μὴ τῆς ἀποφάσεως, λαμβάνεται ὑπ' ὄψει τὸ διωκόμενον διὰ τῆς ἀγωγῆς ποσὸν καὶ οὐχὶ τὸ ἐπιδικαζόμενον διὰ τῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 530), λαμβάνεται δ' ὑπ' ὄψει ἡ πρώτη αἵτησις, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ κεφαλαίου καὶ ἐκ πάντων τῶν μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς παρακολουθημάτων, ἥτοι τῶν ἐν τῷ αἰτητικῷ τῆς ἀγωγῆς περιλαμβανομένων κτλ. (Α. Π. 186 τοῦ 48, 53 τοῦ 53, 189 τοῦ 56, 18 τοῦ 62, 355 τοῦ 83). Ὅσακις δ' ἡ ἀγωγή ἔχει ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς ἀπροσδιόριστον ἀξίαν, ἀνεπίδεκτον ἐκτιμήσεως, ὡς φέρ' εἰπεῖν ἡ ἀγωγή περὶ προσωπικῆς καταστάσεως, ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν, διότι ἡ ἔφεσις εἶναι τακτικὸν ἔνδικον μέσον, ὅπερ χωρεῖ ἐν πάσῃ δίκῃ, καθ' ἣν ρητῶς δὲν ἀπαγορεύεται. Ὁ Ἄρειος Πάγος μάλιστα εἶπεν ὅτι, καὶ ἀπόφασιν ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ διεκδικήσεως οἰκοπέδου ὑπόκειται ἀείποτε εἰς ἔφεσιν, διότι τὰ οἰκόπεδα ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν δὲν φέρουσιν αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ πρόσσόδον (Α. Π. 32 τοῦ 74), ὡσάυτως, ὅτι ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν δίκη περὶ χορηγήσεως ἰσοβίου συντάξεως ἐκ 10 δραχμῶν κατὰ μῆνα (Α. Π. 281 τοῦ 76). Ἀλλὰ δικαιουμένου τοῦ ἐνάγοντος νὰ περιορίσῃ ἢ αὐξήσῃ ἐπ' ἀκροατηρίου κατὰ τὸ ἄρθρον 158 τῆς Πολ. Δικονομ. τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἵτησιν, πρώτη αἵτησις δεῖον νὰ

θεωρηθῇ ἢ ἐπ' ἀκροατηρίου αἵτησις (Α. Π. 96 καὶ 111 τοῦ 53, 218 τοῦ 69, 46 τοῦ 81). Ἄλλ' ὁσάκις τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς εἶναι ἐπιδεικτικὸν ἐκτιμήσεως, κατελείφθη δὲ ἀπροσδιόριστος ἡ ἀξία αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ διαδίκου, δεόν νὰ διαταχθῶσιν ἀποδείξεις εἰς ἐξεύρεσιν τῆς ἀξίας αὐτοῦ πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ ἐφεσίμου ἢ μὴ τῆς διαφορᾶς (Α. Π. 219 τοῦ 82). Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ συγγραφεῖς φρονούντες ὅτι, ἐπειδὴ τὸ ἐφέσιμον εἶναι ὁ κανὼν, ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν καὶ αἱ ἀγωγαί, ὧν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀξίας δὲν προσδιωρίσθη ὑπὸ τοῦ διαδίκου (Dallos ἀριθ. 4161). Εἰς ἀνεύρεσιν δὲ τῆς ἐτησίας προσόδου τοῦ ἀκινήτου δύναται ὁ δικαστὴς νὰ διατάξῃ πάντα τὰ νομιμμένα ἀποδεικτικὰ μέσα, οἷον αὐτοψίαν, πραγματογνωμοσύνην κτλ. (Α. Π. 191 τοῦ 53). Ὅσακις δὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ εὕρωμεν τὴν ἐνιαυσίαν πρόσοδον, πρέπει νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἡ ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν (Α. Π. 32 τοῦ 74, Carré Compétence τομ. 6 ἀρ. 460). Αἱ δὲ μικταὶ ἀγωγαί, σιωπῶντος τοῦ νόμου, ὑπόκεινται ἀείποτε εἰς ἔφεσιν.

Τὸ ἀνέκκλητον ἢ ἐκκλητὸν τῆς ἀποφάσεως δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἐν τῇ πρωτοδικῇ ἀποφάσει χαρακτηρισμοῦ, ὅστις μόνον χρησιμεύει εἰς πρόσκαιρον λύσιν τοῦ ζητήματος τῆς ἐκτελέσεως, διότι ἡ ἀνέκκλητος τυχὸν χαρακτηρισθεῖσα ἐκτελεῖται προσωρινῶς.

Καὶ αἱ κατὰ τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκας ἀποφάσεις ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν (Πολ. Δικ. ἀρθ. 871)· λαμβάνεται δ' ὑπ' ὄψιν φυσικῶς τὸ ποσόν, περὶ ὃ στρέφεται ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις.

Αἱ δὲ ἐπὶ τῶν παρεμπιπτόντων ἢ παρεπομένων ζητημάτων, οἷον τοῦ περὶ ἀποδοκιμάσεως τῶν πράξεων δικαστικοῦ πληρεξουσίου, ἀποφάσεις ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν, καθ' ὅσον ὑπόκειται ἡ κυρία δίκη· ὅθεν δεόν νὰ ἀποβλέπωμεν εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ ἀντικειμένου τῆς κυρίας δίκης. Δὲν ὑπάγεται ὅμως εἰς ἔφεσιν ἡ περὶ ἐξαίρεσεως δικαστοῦ ἢ πραγματογνώμονος ἀπόφασις.

Εἰς ἔφεσιν ὑπάγονται γενικῶς αἱ περὶ ἀρμοδιότητος δίκαι, ἀδιαφόρως ἂν τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ᾖ κατώτερον τῶν 500 δραχμῶν. Ὡσαύτως αἱ ἐπὶ τοῦ ζητήματος περὶ προσωπικῆς κρατήσεως, ἅτε τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας λογιζομένης ἀδιατιμήτου ἀγαθοῦ (Α. Π. 379 τοῦ 55, 73 τοῦ 57). Δὲν ὑπόκειται τὸ ὑνάντιον εἰς ἔφεσιν ἡ ἀπόφασις περὶ τῆς ἀνταγωγῆς, ἥς τὸ ποσόν, συνυπολογιζόμενον μετὰ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀγωγῆς, ὑπερβαίνει τὰς 500 δρ., ἐνῶ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν

ἡ ἀνταγωγὴ δὲν ἀνέρχεται εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο, διότι ἡ τῆς ἀνταγωγῆς εἰσαγωγὴ εἰς τὸ διὰ τὴν ἀγωγὴν ἀρμόδιον δικαστήριον, ἐπιτραπείσα ἀπλῶς πρὸς οἰκονομίαν χρόνου καὶ δαπάνης, δὲν τροποποιεῖ καὶ τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας (Α. Π. 352 τοῦ 53, 177 τοῦ 57, 159 τοῦ 59, 155 τοῦ 65). Ἄλλ' ὁσάκις ἡ ἀνταγωγὴ προέκυψε κατ' ἀνάγκην ἐκ τῆς ὑπερασπίσεως, ἦν ἐδικαιούτο νὰ ποιήσῃται ὁ ἐναγόμενος κατὰ τῆς ἀγωγῆς, ὁσάκις δηλ. ἡ ἀγωγὴ καὶ ἀνταγωγὴ ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας, συνυπολογίζονται τὰ δύο ποσὰ εἰς εὐρεσιν τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ ἀνεκκλητοῦ τῆς ἀποφάσεως (Α. Π. 98 τοῦ 75). Ὡσαύτως ὁσάκις ἐνάγονται πολλοί, ἵνα καταδικασθῶσιν οὐχὶ ἀληλεγγῶς, ἀλλὰ κατ' ἀναλογίαν ἕκαστος, τὸ ἐκκλητὸν ἢ ἀνεκκλητον δὲν κρίνεται ἐκ τοῦ ὅλου τῆς ἀπαιτήσεως, ἀλλ' ἐκ τοῦ μέρους, ὅπερ εἰς ἕκαστον τῶν συνεναγομένων ἀναλογεῖ (Α. Π. 52 τοῦ 53, 200 τοῦ 54).

Ἐχουσι δικαίωμα ἐφέσεως οἱ μετασχόντες τῆς πρωτοδίκου συζητήσεως ἡ τοῦλάχιστον προσκληθέντες νὰ μετάρχωσι καὶ μὴ θελήσαντες. Ἐπὶ δὲ οἱ πληρεξούσιοι αὐτῶν καὶ οἱ νόμιμοι ἀντιπρόσωποι (οἷον ἐπίτροπος κτλ.) οὐχ ἦσαν ὡσαύτως οἱ ὑπείσελθόντες εἰς τὴν θέσιν τοῦ διαδίκου κατ' ἀκολουθίαν καθολικῆς ἢ εἰδικῆς διαδοχῆς. Τρίτα πρόσωπα μὴ μετασχόντα τῆς δίκης, ἀλλ' ἔχοντα ἔννομον συμφέρον εἰς τὴν ἔκβασιν αὐτῆς, δύνανται μὲν νὰ παρασταθῶσιν ἐν τῇ ἐκκλητῷ δίκῃ (ἔτι δὲ καὶ νὰ ἐκκαλέσωσι παρεπομένως), ἀλλὰ μόνον ἐὰν ὁ κύριος διάδικος ἐχρήσατο ἤδη τῇ ἐνδίκῃ μέσῳ τῆς ἐφέσεως, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν αἰτήσεων αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ ὑποβάλωσι νέας αἰτήσεις (Πολ. Δικ. 740 καὶ 741. Α. Π. 54 τοῦ 78).

Ἀπευθύνεται δὲ ἡ ἔφεσις κατὰ τοῦ ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκῃ ἀντιδίκου, ἀλλὰ δύνανται νὰ συμπεριληφθῶσιν ἐν τῇ ἐφέσει καὶ ἐκεῖνα μόνον τὰ τρίτα πρόσωπα, ἅπερ ἔχουσι τὸ δικαίωμα τῆς τριτανακοπῆς. Ἀπευθύνεται δὲ κατὰ πάντων τῶν ἀντιδίκων, διό, ἐὰν τῶν ἀντιδίκων ὄντων πολλῶν, ὁ ἐκκαλὼν συμπαραλάβῃ τινὰς μόνον ἐν τῇ ἐφέσει, ὥς πρὸς τοὺς λοιποὺς ἡ ἀπόφασις γίνεται τελεσίδικος (Α. Π. 200 τοῦ 51).

Τὸ ἐφετήριο ἐγγραφον περιέχει κατὰ τὸν νόμον (Πολ. Δικ. 767) 1) τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον καὶ τὴν κατοικίαν τῶν διαδίκων, 2) τὴν σημείωσιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, 3) τὴν σημείωσιν τοῦ ἀρμοδίου εἰς ἐκδίκασιν τῆς ἐφέσεως δικαστηρίου, 4) τοὺς λόγους τῆς ἐφέ-

σεως, 5) τὸ ὄνομα τοῦ ἀντικλήτου, εἰς ὃν προσήκον νὰ γίνωνται αἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδικασίας ἐπιδόσεις, ὡς αἱ ὁ ἐκκαλῶν δὲν διαμένει ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, 6) τὸν προσδιορισμὸν τῆς εἰς τὸν ἐφεσίβλητον πρὸς ἀπάντησιν διδομένης προθεσμίας, ἔτι δὲ τὴν προσήκουσαν χρονολογίαν καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἐσφαλμένη σημείωσις ἢ παραλείψις τῆς κατοικίας ἢ ὀνόματός τινος διαδίκου δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τοῦ ἐφετηρίου, ὡς αἱ ἡ ἐλλείψις αὕτη ἀναπληροῦται ἄλλως, φέρ' εἰπεῖν διὰ τῆς παραπομπῆς εἰς τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἐν ᾗ ὑπάρχει ἀκριβὴς σημείωσις αὐτῶν (Α. Π. 31 τοῦ 72), ἐπίσης ἡ παραλείψις ἢ ἐσφαλμένη σημείωσις τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς χρονολογίας τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὡς αἱ δι' ἄλλων χαρακτηριστικῶν σημείων ἢ ἄλλως πως καταφαίνεται τις ἢ ἀπόφασις, καθ' ἣς ἡ ἐφεσις (Α.Π. 25, 26, 27 καὶ 84 τοῦ 49, 113 τοῦ 61). Ἐπίσης ἡ ἐσφαλμένη ἐκ παραδρομῆς σημείωσις τοῦ δικάσοντος δικαστηρίου, ὡς αἱ ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς ἐξάγεται ὅτι ἀπευθύνεται εἰς τὸ Ἐφετεῖον (Α.Π. 133 τοῦ 86).—Μὴ ὀρίζοντας δὲ τοῦ νόμου τὴν τοῦ ἐφετηρίου θέσιν, ἐν ᾗ σημειωτέα ἢ ἀπόφασις ἢ τὸ δικάσον δικαστήριον, ἢ τὸ ὄνομα τῶν διαδίκων, πρόδηλον ὅτι ἀρκεῖ νὰ σημειῶνται ἀπλῶς ἐν τῷ δικογράφῳ, ἀδιάφορον δὲ ἂν ἐν τῇ κεφαλῇ ἢ ἐν τῷ σώματι (Α. Π. 113 τοῦ 61, 179 τοῦ 68). Οὐδεμία δ' ἀνάγκη νὰ αἰτῇται διὰ τῆς ἐφέσεως ῥητῶς ἡ παραδοχὴ τῆς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπορρίψεως ἀγωγῆς ἢ ἡ ἀπορρίψις τῆς δι' αὐτῆς γενομένης δεκτῆς ἀγωγῆς, διότι ὁ νόμος ἀξιῶι ἀπλῶς νὰ περιλαμβάνωνται ἐν τῷ ἐφετηρίῳ λόγοι ἐφέσεως. (Α. Π. 206 τοῦ 67).

Δύναται δὲ νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἐφεσιν καὶ ὁ ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκῃ πληρεξούσιος τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἅτε τῆς διὰ τὴν πρωτόδικον δίκην δοθείσης πληρεξουσιότητος παρεχούσης κατὰ τὰ ἀρθ. 95 καὶ 102 τῷ πληρεξουσίῳ τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν (Α. Π. 66 τοῦ 36, 48 τοῦ 42, 21 τοῦ 54). Οὐδ' εἶναι ἀνάγκη νὰ τυγχάνῃ δικηγόρος παρὰ τῷ Ἐφετείῳ, νομιμοποιούσης καὶ τὴν τυχόν ἄκυρον ὑπογραφὴν τῆς ἀποδοχῆς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ διαδίκου, διορίσαντος τὸν προσήκοντα πληρεξούσιον πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐφέσεως (Α. Π. 70 τοῦ 46, 54 τοῦ 47, 119 τοῦ 53).

Ἀλλ' εἰς τὸν λαβόντα πληρεξουσιότητα μόνον διὰ τὴν πρωτόδικον δίκην δὲν δύναται νὰ ἐπιδοθῇ ἐγκύριος ἢ ἐφεσις, ὡς παυομένης

της πληρεξουσίουτης αὐτοῦ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως (Α. Π. 66 τοῦ 36, 168 τοῦ 47, 134 τοῦ 82, 46 τοῦ 85, 181 τοῦ 87).

Ὁ κατ'ἔφεσιν δικάζων δικαστὴς ἐξετάζει, ἐὰν ὀρθῶς ἢ ἐσφαλμένως ἐδίκασεν ὁ πρωτόβαθμος δικαστὴς, ὅθεν δὲν ὀφείλει νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν λόγων τῆς ἐφέσεως, ἀλλὰ καὶ λογῶν μὴ συμπεριληφθέντων μὲν ἐν τῇ ἐφέσει, ἐὰν ὅμως ὑποβληθῇ αἰτήσεις πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου διαδίκου· ὀφείλει δὲ νὰ ἀναπληρώσῃ τὰς παραλείψεις τοῦ πρωτοδίκως δικάσαντος, ὅθεν δικαιούται νὰ ποφηνῇται καὶ ἐπὶ τῶν αἰτήσεων, ἃς δὲν ἐξήτασεν οὗτος.

Ἐνώπιον τοῦ δευτεροβάθμου δικαστηρίου δύναται νὰ υποβάλῃ ὁ διάδικος καὶ τὰς μὴ ὑποβληθείσας ἐνώπιον τοῦ πρωτοδίκου προτάσεις ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς μὴ ἀλλοιώσεως τῆς ἀρχικῆς αἰτήσεως τοῦ διαδίκου, τουτέστι τῆς μὴ μεταβολῆς τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς· δύναται ὅμως νὰ προσθέσῃ νέα νομικὰ ἐπιχειρήματα καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ νέα ἀποδεικτικὰ μέσα, πλὴν νέων μαρτύρων. Πραγματικοὶ δὲ ἰσχυρισμοὶ νέοι ὑποβάλλονται μόνον, καθ' ὅσον συντελοῦσιν εἰς ἀπολογίαὶν κατὰ τῆς ἐφέσεως, ὅθεν ὑπὸ μόνου τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ἐναγομένου (Πολ. Δικ. 745—747. Α. Π. 210 τοῦ 59, 116 τοῦ 64, 21 τοῦ 67, 210 τοῦ 69, 392 τοῦ 74, 113 τοῦ 78). Ὁ Ἄρειος Πάγος εἶπεν ἄλλοτε (ἀποφ. 80 τοῦ 70), ὅτι ἰσχυρισμοὺς ἀποτελοῦντας ἐνστάσεις ἀναβλητικὰς τῆς πρωτοδίκου δίκης, ὅποια καὶ ἡ τῆς διζήσεως, δὲν δύναται νὰ προτείνῃ καὶ οὗτος· ἀλλὰ νομίζω, ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὴ ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ὑποβάλλονται μόνον καὶ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐφεσιβλήτου κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκρατηρίου συνεδρίασιν τοῦ Ἐφετερίου, οὐχὶ δὲ καὶ κατόπιν, ὅτε ἐπιτρέπονται μόνον ἐνστάσεις, περὶ ὧν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀποφαίνονται τὰ δικαστήρια, ὅποια φέρ' εἰπεῖν ἡ ἐνστάσις τῆς νομιμοποιήσεως (Α. Π. 265 τοῦ 10, 889 τοῦ 74) ἢ ἡ τῆς παραλείψεως τοῦ πρώτου τῆς δικαιοδοσίας βαθμοῦ (Α. Π. 74 τοῦ 75). Ἀλλ' αἰετοὶ νέοι ἰσχυρισμοὶ ἐπιτρέπονται, ὅσάκις οὗτοι ἔχουσιν ἀντικείμενον τοὺς μετὰ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν γεννηθέντας τόκους, καρπούς, ἐνοίκια καὶ ἄλλα παρεπόμενα τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως ἢ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ζημιῶν, αἵτινες προέκυψαν μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 747 § 2 Α. Π. 216 τοῦ 38, 163 τοῦ 80). Δύνανται μάλιστα νὰ ζητηθῶσιν ἐφεσίμως τὸ πρῶτον οἱ μετὰ τὴν πρωτόδικον δίκην καρποὶ

καὶ ὁσάκις οἱ πρὸ αὐτῆς καρποὶ δὲν εἶχον ζητηθῇ (Α. Π. 177 τοῦ 88). Ὑποβάλλονται δὲ νέοι ἰσχυρισμοὶ καὶ ὑπὸ τοῦ μὴ ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκῃ διαδίκου, ὅστις ὁμῶς ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς τριτανακοπῆς.

Πᾶσα ἀπόφασις, ἐν ἐρημοδικίᾳ ἢ κατ' ἀντιμωλίαν ἐκδοθεῖσα, ἔγκυρος ἢ ἄκυρος, ὑπάγεται εἰς ἔφεσιν. Ὅθεν πρὸς ἐξαφάνισιν καὶ ἀκύρου ἀποφάσεως ἀπαιτεῖται ἔφεσις. Ἀλλ' ἀπόφασις ἐστερημένη ὁλοτελῶς τῶν νομίμων ἐξωτερικῶν τύπων, ἐκδεδομένη λ. χ. ὑπὸ δύο μόνον πρωτοδικῶν ἢ τριῶν μὲν ἀλλὰ μὴ ὄντων δικαστῶν, εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος καὶ μὴ ἰσχύουσα· ὅθεν περιττὴ ἡ κατ' αὐτῆς ἔφεσις. Ὡσαύτως εἶναι ἄκυρος ἡ δικαιοτηρικὴ ἀπόφασις, ἡ ἐκδοθεῖσα μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας, ἣν οἱ διάδικοι εἶχον τάξει ἐν τῇ συνυποσχετικῇ. Ὡσαύτως ἡ ἀπόφασις ἡ ἐπιβάλλουσα προσωπικὴν κράτησιν ἐν θέματι, καθ' ὃ δὲν ἐπιτρέπει ὁ νόμος προσωπικὴν κράτησιν, δὲν ἰσχύει ὡς πρὸς τοῦτο (Πολ. Δικ. ἀρθ. 1001 καὶ 1017).

Δὲν ὑπάγονται εἰς ἔφεσιν αἱ προπαρασκευαστικαὶ ἢ παρεμπύπτουσαι ἀποφάσεις, πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς, μεθ' ἧς μόνον δύνανται νὰ συνεκκληθῶσι. Κατ' ἐξαίρεσιν δ' ὑπάγονται εἰς ἔφεσιν αἱ περὶ ἀποδείξεως παρεμπύπτουσαι ἀποφάσεις καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς. Ὡσαύτως δὲν ὑπάγονται εἰς ἔφεσιν καὶ αἱ κατασταθσαι ἤδη τελεσιδίκαι ἀποφάσεις, εἴτε διότι ἀπεδέξατο ὁ διάδικος τὴν ἀπόφασιν, παραιτηθεὶς ῥητῶς τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἐφέσεως ἢ ἄλλως ἐκφράσας τὴν ἀποδοχὴν, εἴτε διότι ἤσκησεν ἤδη τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἐφέσεως καὶ ἐπῆλθεν ἀνατροπὴ, εἴτε διότι παρῆλθεν ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία (Πολ. Δικ. 515 καὶ 737). Δὲν ὑπάγονται ὡσαύτως εἰς ἔφεσιν αἱ ἀποφάσεις τῶν προέδρων (Πολ. Δικ. 638).

Τὸ δικαίωμα πρὸς ἔφεσιν ἀρχεται μὲν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, ἀποσβέννεται δὲ μετὰ 30 ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν διάδικον, μετὰ 30 δὲ ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως (ἐὰν αὕτη δὲν ἐκοινοποιήθῃ). Πρόδηλον, ὅτι δεόν νὰ παρέλθῃ καὶ ἡ προθεσμία τῆς ἀποστάσεως, ἂν τριαύτη ὑπάρχῃ. Ἀρχεται δὲ ἡ πρὸς ἔφεσιν τριακονθήμερος προθεσμία ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως. Ὅθεν, ἐὰν ἡ ἀπόφασις δὲν εἶχε κοινοποιηθῇ νομίμως, ἡ δὲ ἐπιδοθεῖσα πρὸ τῆς κοινοποιήσεως ἔφεσις ἦν ἄκυρος, μετὰ τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς δύναται νὰ γίνῃ νέα ἔφεσις. Ἐὰν δ' ὁ εἰς ὃν ἐκοινοποιήθη ἡ ἀπόφασις διάδικος ἀπέθανε, δὲν ὑπολαμβάνεται ἡ

προθεσμία διατρέξασα κατὰ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ· ὅθεν δεόν νὰ γίνῃ ἐτέρα κοινοποιήσις εἰς αὐτούς. Ἀναστέλλεται δὲ ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία μέχρι τῆς ἀποδοχῆς ἢ τῆς ἀποβουλῆς τῆς κληρονομίας, ὅσῳ οἱ κληρονόμοι δὲν ἀπεδέξαντο ἢ δὲν ἀπέβαλον ἔτι τὴν κληρονομίαν. Ἀναστέλλεται ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία καὶ λόγῳ ἀνωτέρας βίας, κωλυσάσης τὴν ἐμπρόθεσμον ἄσκησιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως (Dalloz ἀρ. 902). Σημειωτέον ἐν τέλει, ὅτι ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἡρεμεῖ διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας· ὅθεν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἔφεσις διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας. (Πολ. Δικ. 752 § 1, 756 § 1). Ἐὰν ἐπομένως εἰς τὴν πρὸς ἀνακοπὴν νόμιμον προθεσμίαν δεόν νὰ προστεθῇ καὶ ἡ τῆς ἀποστάσεως, ἡ ἔφεσις δὲν εἶναι παραδεκτὴ πρὸ τῆς παρελεύσεως καὶ τῆς προσθέτου ταύτης προθεσμίας (Α. Π. 90 τοῦ 61, 132 τοῦ 71). Ἄλλ' οὐδὲ παρὰ τῆς τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀνακοπῆς καθίστησι παραδεκτὴν τὴν ἔφεσιν διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, ὅθεν καὶ μετὰ τὴν παραίτησιν τῆς ἀνακοπῆς γίνεται παραδεκτὴ ἡ μετὰ τοῦτο ἐμπροθέσμως γενομένη ἀνακοπὴ (Α. Π. 161 τοῦ 59, 134 τοῦ 69, 90 τοῦ 70). Σημειωτέον, ὅτι ὅσῳ εἰς τὰς ἀποφάσεις εἶναι προσωρινῶς ἐκτελεστὴν, δὲν ἡρεμεῖ ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία, ἀλλ' ἡ τε πρὸς ἔφεσιν καὶ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία τρέχουσι σὺν αἵματι, διότι τὸ περὶ ἐφέσεως ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς δίκαις πραγματευόμενον ἄρθρον 735 λέγει, ὅτι ἡ ἐν αὐταῖς συζήτησις καὶ ἀπόφασις γίνεται ὡς ἐν ταῖς συνοπτικαῖς, ἀλλ' ἐξαίρει τὴν 1 § τοῦ ἁρθροῦ 752 καὶ τὴν § 1 τοῦ ἁρθροῦ 756 καθ' ὅς ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἡρεμεῖ διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν (Α. Π. 34 τοῦ 60, 85 τοῦ 75). Κατ' ἐξαίρεσιν ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία διαρκεῖ δυνάμει τοῦ ἁρθ. 871 τῆς Πολ. Δικ. μόνον 10 ἡμέρας ἐν ταῖς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκαις, προστιθεμένης, ἐννοεῖται, καὶ τῆς προθεσμίας τῆς ἀποστάσεως (Α. Π. 456 τοῦ 53, 117 τοῦ 69), τρεῖς δὲ μόνον ἡμέρας ἐν ταῖς περὶ προσωπικῆς κρατήσεως δίκαις (Πολ. Δικ., 1019). Ἄλλ' ἐν ταῖς ἐκ διοικητικῆς κατασχέσεως καὶ κατὰ τῆς διοικητικῆς ἐκτελέσεως δίκαις διαρκεῖ ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας, διότι προφανῶς δὲν ἐφαρμόζεται εἰς αὐτάς τὸ ἄρθρον 871 ὑπὲρ ἀφορᾷ εἰς τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τίτλων ἐκτελεστῶν ἱδιῶς, καὶ οὐχὶ τὰς διοικητικὰς, ἐνεργουμένας καὶ ἄνευ ἐκτελεστοῦ τίτλου ἐπὶ ἀπλῶ ἑγγράφῳ, ἐμφαίνοντι ἐκκεκαθαρισμένας τὰς ἀξιώσεις τοῦ δημοσίου (Α. Π. 108 τοῦ 53, 323 τοῦ 57, 22 τοῦ 56, 218 τοῦ 61,

92 τοῦ 61, 286 τοῦ 65. Ἀλλὰ διαφωνοῦσιν οἱ τινες παλαιαὶ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου). Ὡσαύτως ἐν ταῖς ἀνακοπαῖς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν διαρκεῖ ἐπὶ 30 ἡμέρας, διότι ἡ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν δίκη δὲν εἶναι δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν (Α. Π. 266 τοῦ 54, 241 τοῦ 78). Ὡσαύτως ἐν ταῖς περὶ κύρους τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως καὶ τῆς κατασχέσεως δίκαις (Α. Π. 133 τοῦ 89). Ὡσαύτως ἐν ταῖς ἀνακοπαῖς κατὰ δηλώσεως τρίτου, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις, ἅτε μὴ οὖσαις δίκαις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν (Α. Π. 80 τοῦ 73). Προσθετέον ὅτι ἡ τοῦ ἐκπροθέσμου τῆς ἐφέσεως ἔνστασις προτείνεται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ἐξεταζομένη καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος (Πολ. Δικ. 755), ὅθεν οὔτε διὰ σιωπηλῆς οὔτε διὰ ῥητῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὅτι ἡ ἔφεσις ἐγένετο ἐμπροθέσμως, δύναται νὰ καλυφθῇ ἡ τοῦ ἐκπροθέσμου αὐτῆς ἔνστασις (Α. Π. 31 τοῦ 57, 169 τοῦ 60, 40 τοῦ 62, 151 τοῦ 64, 215 τοῦ 83 κτλ.).—Ἀλλ' ἐξετάζεται αὐτεπαγγέλτως καὶ ἡ τοῦ ἀνεκκλήτου ἐν γένει τῆς ἀποφάσεως ἔνστασις; Διχοστατοῦσι τὰ δικαστήρια. Τὰ μὲν ἐφετεῖα ἔλυσαν κατὰ τὸ πλεῖστον καταφατικῶς τὸ ζήτημα. Ταύναντίον δ' ὁ Ἀρείος Πάγος, ἐπόμενος τῇ γνώμῃ τοῦ Οἰκονομίδου, παρεδέξατο τὴν ἀποφατικὴν λύσιν (ἀποφ. 372 τοῦ 52, 31 τοῦ 57 καὶ 91 τοῦ 60), ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι δὲν ἐδόθη ῥητῶς τοῖς ἐφέταις ἡ ἐξουσία τοῦ ἐξετάζειν αὐτεπαγγέλτως ἂν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ᾗναι ἀνέκκλητος. Οἱ ἄλλοι συγγραφεῖς ὑποστηρίζουσι τὴν καταφατικὴν λύσιν, φρονούντες ὅτι, ὡς αἰεὶ ὁ νόμος δίδωσιν ἀμετάκλητον ἰσχὺν δεδικασμένου εἰς ἀπόφασιν ὠρισμένου δικαστηρίου, συμφέρον τῆς δημοσίας τάξεως ὑπατοῦ ὑπαγορεύει τὴν μὴ ἐπάνοδον εἰς νέαν συζήτησιν τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, ὅθεν οἱ διάδικοι δὲν δύνανται διὰ ῥητῆς ἢ σιωπηλῆς συναινέσεως νὰ ὑποβάλωσιν αὐτὸ εἰς τὸ Ἐφετεῖον. ("Ides καὶ Chauveau sur Carré question 1533").

Τὸ δικόγραφον τῆς ἀποφάσεως ἀνάγεται πολλάκις εἰς πολλὰ κεφάλαια, περιλαμβάνει δηλαδὴ πολλὰς ἀποφάσεις, διότι τοσαῦται ἀποφάσεις ὅσα κεφάλαια· ὅθεν ἐνδέχεται ὁ εἰς τῶν διαδίκων νὰ νικήσῃ ὡς πρὸς τινὰ κεφάλαια καὶ νὰ ἡττηθῇ ὡς πρὸς ἕτερα. Ἐκ τούτου συμφέρει πολλάκις καὶ εἰς τὸν ἀντίδικον τοῦ ἐκκαλοῦντος νὰ ἐκκαλέσῃ ὡς πρὸς τινὰ κεφάλαια τὴν ἐκκληθεῖσαν ὑπ' ἐκείνου ἀπόφασιν. Ὅθεν δύνανται νὰ ἐκκαλέσωσιν ἀμφοτέρω οἱ διάδικοι τὴν ἀπόφασιν. Ἀλλὰ καὶ δικαίωμα ἀντεφέσεως (δηλονότι περιορισμένης ἐφέσεως)

ἔχει ὁ μὴ ἀποδεξάμενος τὴν ἀπόφασιν ἐφεσιβλητος μετὰ τὴν λήξιν τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, (ἤτοι ἐπὶ μὲν τῶν συνήθων δικῶν διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου, ἐπὶ δὲ τῶν συνοπτικῶν διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων), ὡς οἷος πρόκειται νὰ ἐκκαλέσῃ ὡς πρὸς τὰ προσβληθέντα δι' ἐφέσεως κεφάλαια· ὅθεν καὶ ὡς πρὸς τὰ ἀποτελοῦντα μὲν ἰδιαιτέρας διατάξεις ἐν τῇ ἀποφάσει κεφάλαια, ἀλληλένδετα ὅμως ὄντα πρὸς τὸ ἐκκαλούμενον κεφάλαιον (Α. Π. 142 τοῦ 58. Ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 277 τοῦ 79). Ἡ τοιαύτη δὲ ἀντέφεσις, ὡς ἀποτελοῦσα παρεπόμενον τῆς κυρίας ἐφέσεως, συναπορρίπτεται αὐτοδικαίως, ἀπορρίπτομένης τυχὸν τῆς ἐφέσεως ὡς ἀκύρου ἢ ἀπαράδεκτου, ἐκτὸς ἂν ὁ ἐκκαλὼν παρητήθῃ τῆς ἰδίας ἐφέσεως ἢ ἡ ἔφεσις ἀπερρίφθῃ ὡς μὴ βάσιμος.

Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἔφεσις, ἐπιδιοθεῖσα ἐγκύρως καὶ ἔμπροσθέντως, ἀναστέλλει τὴν περαιτέρω ἐκτέλεσιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως μέχρι τῆς ἐκδούσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβάθμου δικαστηρίου· πρὸς δὲ ἡ τριακονθήμερος προθεσμία τῆς ἐφέσεως. (Πολ. Δικ. ἄρθ. 761). Δὲν ἀναστέλλει ὅμως ἡ γενομένη ἔφεσις κατ' ἀποφάσεως, χαρακτηριζομένης ὑπὸ τοῦ πρωτοδίκου δικαστηρίου ἀνεκκλητόν· ἀλλ' ἂν ὁ χαρακτηρισμὸς οὗτος ᾖ ἐφαλμένος, δύναται τὸ κατ' ἔφεσιν δικάζον δικαστήριον νὰ διορθώσῃ δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ. Ἀλλ' ὑπάρχουσι θέματα, 1) ἐν οἷς δύναται ὁ δικαστὴς νὰ διατάξῃ τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, μετ' ἐγγυήσιν ἢ ἄνευ ἐγγυήσεως, (δοποῖαι αἱ κατατεπίγουσαι ὑποθέσεις καὶ ἰδίως αἱ περὶ διατροφῆς, περὶ ἐπειγουσῶν ἐπισκευῶν κτλ.), 2) ἐν οἷς ὑποχρεοῦται ὁ δικαστὴς νὰ διατάξῃ αὐτήν. Τοιοῦτα δὲ θέματα εἶναι αἱ ἀπαιτήσεις αἱ στηριζόμεναι εἰς ἀναμφισβήτητα ἐγγράφα ἢ τελεσιδίκους ἀποφάσεις (Πολ. Δικ. 186). Σημειωτέον ὅμως ὅτι, ἐὰν πλανηθεῖς διατάξῃ ὁ πρωτόδικος δικαστὴς ἐν οὐ δέοντι προσωρινὴν ἐκτέλεσιν, δικαιοῦται ὁ διάδικος δι' ἀναφορᾶς πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάζοντος δικαστηρίου, (ὀρίζοντος τὴν δικαίσιμον ἡμέραν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου), νὰ αἰτήσῃται τὴν κατὰ τοῦτο μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως.

Ἀλλ' ἀναστέλλει ἡ ἔφεσις καὶ τὴν διὰ τῆς περὶ ἀπαδείξεως ἀποφάσεως διατασσομένην ἀπόδειξιν; Τὸ ἄρθρον 760 ὀρίζει ὅτι ἡ ἔφεσις εἶναι ἀνασταλτικὴ καὶ ἐπομένως ἀναστέλλεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως. Ἀλλ' ἐν τῇ πολιτικῇ ἡμῶν δικονομίᾳ ὁ μὲν ὕρος ἐκτέλεσις, ὡς οἷος δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τῶν λέξεων ἐν γένει, ἀπαντᾷ

πανταχοῦ ἐμφαίνων τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν (οἷον ἄρθρα 185, 186 καὶ 187, 722, 735, 763, 764, 765 καὶ 766), αἱ δὲ λέξεις πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἐμφαίνουσιν ἐν τῷ ἄρθρῳ 760 ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὡς δηλοῦται ἐκ τε τῶν κατωτέρω ἄρθρων 763 καὶ 764, κανονιστικῶν τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 747, ἐνθα ὁ ὅρος πρωτόδικος ἀπόφασις ἐμφαίνει ὀριστικὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου. Πλὴν τούτου τὸ ἀνασταλτικὸν ἀποτελεσμα ἀνατρέχει ἕως τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐδημοσιεύθη ἡ ἀπόφασις. "Ὅθεν, ἐὰν ἡ ἐφεσις ἀναστέλλῃ καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων, δεόν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι καὶ πᾶσαι αἱ πρὸ τῆς ἐφέσεως ληφθεῖσαι μαρτυρίαι εἶναι ἄκυροι καὶ τὰ πρὸς ὅρκισιν ἐκπρόθεσμα μὴ ὄντα. Ἀλλὰ τότε τί γίνονται τὰ ρητὰ ἄρθρα 352, 353 καὶ 381 τῆς Πολ. Δικ. καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἐκπροθέσμου κερτημένα δικαιώματα; "Ὅθεν τὸ ἐφ' ἡμῖν φρονοῦμεν, ὅτι λυτέον τὸ ζήτημα ἀποφατικῶς. Ἀλλ' ἡ νομολογία ἀσπάζεται μὲν ἀπὸ πολυετίας τὴν καταφατικὴν λύσιν, ἀποδεχομένη ὅτι διὰ τῆς ἐφέσεως ἀναστέλλεται καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως, εἰς ἀντίφασιν δὲ περιπίπτουσα δὲν ἀποδέχεται καὶ τὸ λογικὸν ἐπακολούθημα τῆς γνώμης αὐτῆς, ὅτι αἱ πρὸ τῆς ἐφέσεως ληφθεῖσαι μαρτυρίαι εἶναι ἄκυροι.

Ἡ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν διαδικασία ταυτίζεται τῇ ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν. "Ὅθεν προκειμένης συνήθους δίκης ἀκολουθεῖται καὶ ἐν τῷ Ἐφετεῖῳ ἡ συνήθης διαδικασία, προκειμένης δὲ συνοπτικῆς ἢ συνοπτικῆς. Ἀλλὰ πρὸ πάσης διαδικαστικῆς πράξεως ἀπαιτεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος καταβολὴ τοῦ παραβόλου, ὅθεν τοῦ ἐκκαλοῦντος μὴ ἐμφανιζομένου, ὁ ἐφεσίβλητος ἀκούεται καὶ ἂν μὴ καταβάλλῃ παράβολον. Ἀπαλλάσσονται δὲ τῆς καταβολῆς παραβόλου οἱ Εἰσαγγελεῖς (παριστάμενοι τυχόν ὡς κύριοι διάδικοι) καὶ οἱ τυχόντες τῶν δικαιωμάτων τῆς πενίας. Παρατηρητέον προσέτι ὅτι, πλὴν τῶν ἀνατρεπτικῶν καὶ ἀναβλητικῶν ἐνστάσεων, τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ἐφέσεως, προβάλλονται ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου καὶ αἱ κατὰ τοῦ ἐφετηρίου ἀπευθυνόμεναι ἐνστάσεις λ. χ. ἡ περὶ ἀκυρότητος τοῦ ἐφετηρίου, ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως λόγῳ ὅτι ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀνέκκλητος ὡς ἐκ τοῦ ποσοῦ κτλ.

Ἐν ἐρημοδικίᾳ μὴ ἐμφανισθέντος μὲν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἡ ἐφεσις ἀπορρίπτεται ἀνευ περαιτέρω ἐρεύνης, μὴ ἐμφανισθέντος δὲ τοῦ ἐφεσίβλητου, ἐξετάζεται μὲν τὸ νομικὸν μέρος τῆς ἐφέσεως, τὸ δὲ πραγ-

ματικὸν γίνεται δεκτὸν κατὰ τὰς ὑποβληθείσας ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος προτάσεις.

Ἡ ἔφεσις δύναται νὰ ὠφελήσῃ καὶ τοὺς κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην ὁμοδίκους, ἐὰν δὲν εἶχον ἀποδεχθῇ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν. (Πολ. Δικ. 782).

Τέλος παρατηρητέον ὅτι τὸ Ἐφετεῖον, ἐπιληφθὲν τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως παρεμπιπτούσης, δύναται μὲν νὰ ἐκδώσῃ ἀμέσως τὴν ὁριστικὴν αὐτοῦ ἀπόφασιν, ἐὰν εὕρῃ τὴν ὑπόθεσιν ὥριμον, ἀλλ' οὐχ ἥττον δύναται, ὡς ἄλλοι θεωρεῖ μόνον συμπληρωτέαν ἢ τροποποιητέαν τὴν πρωτόδικον περὶ ἀποδείξεως ἀποφασιν, μεταρρυθμίζον τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, καὶ νὰ κρατήσῃ αὐτὸ τὴν περαιτέρω διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως (Πολ. Δικ. 780). Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ὅμως δύναται τὸ Ἐφετεῖον νὰ δικάσῃ ἔριδας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀποφάσεως ἀναφυσίας, πρὶν ἢ ἡ περὶ αὐτὰς στρεφόμενη δίκη διέλθῃ τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς δικαιοδοσίας, ἅτε τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκης ἀποτελούσης νέαν δίκην, μηδ' αὖτε ἐξηρητημένην ἀπὸ τῆς δίκης, περὶ ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκτελουμένη ἀπόφασις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἀναψηλάφησις.

130. Ἀναψηλάφησις.

130. Εἰς ἀναψηλάφησιν ὑπόκεινται μόνον αἱ ὁριστικαὶ τελεσίδικοι ἀποφάσεις· ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ὁριστικῶν ἀποκλείονται αἱ ἐκδοθεῖσαι ἐν δίκαις περὶ προσωρινῶν μέτρων, καὶ αἱ τοῦ Ἀρείου Πάγου δικάζοντος ὡς Ἀκυρωτικοῦ. Τανάπαλιν χωρεῖ ἀναψηλάφησις καὶ κατὰ τῶν τελεσιδικίων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου, δικάζοντος κατ' οὐσίαν, δηλονότι τῶν μετὰ παραπομπὴν ὑπὸ τοῦ Α' τμήματος εἰς τὸ Β' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὴν συζήτησιν τῆς οὐσίας ἐκδιδομένων ὑπὸ τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποφάσεων, ὁπόταν αὗται τυγχάνωσι τελεσίδικοι (Α. Π. 344 τοῦ 78, 58 τοῦ 84). Πρόδηλον οὐχ ἥττον ὅτι ἀποκλείονται τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναψηλάφησεως καὶ αἱ ἐπὶ τῇ ἐφέσει τῶν ἀποφάσεων τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἐκδιδόμεναι ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου

ἀποφάσεις, οὐδενὸς νόμου ἀπονέμοντος εἰς τοὺς ἐξ αὐτῆς βλαπτομένους τὸ δικαίωμα τῆς εἰς ἀναψηλάφησιν προσφυγῆς (Α. Π. 352 τοῦ 75). Λόγοι δὲ ἀναψηλάφησεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 785 τῆς Πολ. Δικον. εἶναι οἱ ἐξῆς: Ὅταν τὸ δικαστήριον δικάσῃ περὶ αἰτήσεως μὴ γενομένης (Α. Π. 112 καὶ 246 τοῦ 59, 182 τοῦ 89, 72 τοῦ 90), ὅταν ἐπιδικάσῃ ἡττονα τῶν αἰτηθέντων (Α. Π. 313 τοῦ 75), ὅταν δικάσῃ πλεόν τοῦ αἰτηθέντος (Α. Π. 27 τοῦ 53, 1 τοῦ 54), 276 τοῦ 66, 126 τοῦ 79, 1 τοῦ 82), ὅταν παραλίπη νάποφανθῇ περὶ τινος τῶν αἰτήσεων (Α. Π. 76 τοῦ 48, 221 τοῦ 57, 213 τοῦ 63, 228 τοῦ 68) οἷον περὶ τῶν αἰτηθέντων τόκων ἢ περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ τόκου (Α. Π. 57 τοῦ 57, 231 τοῦ 75, 344 τοῦ 79, 167 τοῦ 90) ἢ παραλίπη νάποφανθῇ περὶ τῆς ἀνακοινώσεως τῆς δίκης (Α. Π. 63 τοῦ 54, 244 τοῦ 78). ὅταν καταδικάσῃ τὸν διάδικον, οὐ χάριν ὥφειλε νάγορεύσῃ ὁ σιωπήσας Εἰσαγγελεὺς (Α. Π. 1 τοῦ 45). ὅταν ἐξεδόθησαν ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἀντιφάσκουσαι πρὸς ἀλλήλας ἀποφάσεις (Α. Π. 43 τοῦ 47, 364 τοῦ 84) ἢ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τὸ διατακτικὸν ἀντιφάσκῃ πρὸς ἑαυτὸ (Α. Π. 357 τοῦ 79). ὅταν δικασθῇ ἀνῆλικός τις ἢ ἄλλος τις ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελῶν, τὸ δημόσιον, ἢ δημόσιον κατὰστημα μὴ ἔχον τὸν νόμιμον ἀντιπρόσωπον (Α. Π. 38 τοῦ 47, 55 τοῦ 70). ἀπαιτεῖται ἐπομένως ἔλλειψις ἐκπροσώπησης, δηλονότι ἔλλειψις ἐπιτρόπου παντελῆς ἢ ἔλλειψις τοῦ νομίμου ἐπιτρόπου ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἀναψηλάφησις, δὲν ἀρκεῖ δὲ ἀπλῶς ἀτελής ἢ ἀδεξία ὑπεράσπισις ἅτε τοῦ νόμου χρωμένου τῇ λ. ἐκπροσώπησις (Α. Π. 252 καὶ 359 τοῦ 67, 273 τοῦ 71, 364 τοῦ 84). ἀλλ' ὑπάρχει καταδήλως ἔλλειψις νομίμου ἐπιτρόπου, ὡςάκις ὁ παρασταθεὶς ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ἐπιτρόπου μετασχωὼν τῆς δίκης ἔχει συμφέροντα ἀντίθετα πρὸς τὰ τοῦ ἀνηλίκου, ἅτε κατὰ νόμον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διοριζομένου εἰδικοῦ ἐπιτρόπου πρὸς ἀντιπροσώπευσιν τοῦ ἀνηλίκου (Α. Π. 60 τοῦ 70). ὅταν ἐπίσης ἡ ἀπόφασις στηρίζεται εἰς τὴν μαρτυρίαν δωροδοκηθέντων μαρτύρων ἢ πλαστών ἢ νενοθευμένων ἐγγράφων, (ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰκονικῶν), ἐὰν ἀνεγνωρίσθῃ ἢ ἀπηγγέλθῃ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἢ ψευδομαρτυρία ἢ ἡ πλαστογραφία. ὅταν εὗρεθῶσι μετὰ τὴν ἀπόφασιν νέα κρίσιμα ἐγγράφα ἀποδεικτικὰ τοῦ ἐν τῇ δίκῃ ἀξιουμένου δικαιώματος ἐπισχεθέντα ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου, ἐὰν ἡ ἐπίσχεσις ἀπεδείχθῃ ἐγγράφως ἢ ἐνόρκως ἢ διὰ δικαστικῆς ὁμολογίας (Α. Π. 364 τοῦ 84). ὅταν καταδικάσῃ τὸν

διάδικον, οὐ χάριν ὤφειλε νάγορεύσῃ ὁ σιωπήσας Εἰσαγγελεὺς (Α. Π. τοῦ 45, 86 τοῦ 50). Σιωπήσας δὲ θεωρεῖται ὅταν δὲν δοθῇ εἰς αὐτὸν ὁ λόγος κατὰ τὰς Α. Π. 1 τοῦ 55, 312 τοῦ 63. Τὰνάπαλιν κατὰ τὸν Οἰκονομίδην καὶ ἀπλῇ ἔλλειψις τῆς προσηκούσης ὑπερασπίσεως ἀποτελεῖ νόμιμον λόγον πρὸς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας.

Ἀρμόδιον δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀναψηλαφήσεως εἶναι αὐτὸ τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν (Πολ. Δικον. 786 καὶ 787). Ὅθεν ἀναψηλάφησις ἀποφάσεως ἐπικυρωθείσης ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου εἰσακτέα εἰς τὸ Ἐφετεῖον, ὡς μόνον ἀρμόδιον, ἅτε παραδεξαμένου διὰ τῆς ἐπικυρωτικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως τὴν πρωτόδικον ὡς ἰδίαν, ὑπαρχούσης ἐπομένως τῆς δικαιολογούσης τὴν ἀναψηλάφησιν ἑλλείψεως ἐν τῇ τοῦ Ἐφετείου ἀποφάσει (Α. Π. 301 τοῦ 61, διαφωνοῦσα πρὸς τὴν τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίας 988 τοῦ 60). Ἀλλ' ἂν τὸ ἐκδὸν τὴν ἀπόφασιν δικαστήριον ἐξέλιπε (καταργηθὲν ὀλοτελῶς καὶ μὴ ἀντικατασταθὲν δι' ἄλλου ὁμοειδοῦς), δικάζει κατ' ἀναψηλάφησιν τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου σημειωθησόμενον δικαστήριον (Πολ. Δικ. 747). Δύναται δὲ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀναψηλάφησιν μόνον ὁ ἔχων ἔννομον συμφέρον, ἥτοι ὁ ἡττηθεὶς διάδικος ἢ ὁ νόμιμος αὐτοῦ διάδοχος, ὁ μὴ τυχὸν ἀποδεξάμενος τὴν ἀπόφασιν· δύναται δὲ ἀπκξ καὶ μόνον ἐκάτερος τῶν διαδίκων νὰ ἀσκήσῃ τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀναψηλαφήσεως.

Ἡ προθεσμία τῆς ἀναψηλαφήσεως εἶναι τρίμηνος· ἀρχεται δὲ κατὰ κανόνα ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς προσβαλλομένης τελεσιδίκου ἀποφάσεως. Ὅσακις ὅμως ὁ λόγος αὐτῆς εἶναι ψευδομαρτυρία ἢ πλαστογραφία, ἀπὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἀνεγνωρίσθῃ δικαστικῶς ἢ δωροδοκία τοῦ ψευδομάρτυρος ἢ ἢ πλαστογραφίας τοῦ ἐγγράφου. Ἐπίσης ὅσακις ὁ λόγος αὐτῆς εἶναι ἢ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἐπίσχεσις κρίσιμων ἐγγράφων ἀφ' ἧς ἀνεγνωρίσθῃ ἐγγράφως ἢ ἐνόρκως ἢ διὰ δικαστικῆς ὁμολογίας ἢ ἐπίσχεσις αὕτη. Ἀναστέλλεται δὲ ἡ τρίμηνος προθεσμία ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν καὶ ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία. Ὅθεν ἡ προθεσμία ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐκπνεύσεως τῶν προθεσμιῶν τούτων. (Πολ. Δικ. 785 καὶ 791). Οὕσῳ δὲ τῆς τε ἀναιρέσεως καὶ τῆς ἀναψηλαφήσεως ἐκτάκτων ἐνδίκων μέσων, ἢ χρῆσις τοῦ ἐνὸς δὲν κωλύει τὴν τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐνασκηθῇ συγχρόνως ἐκάτερον ἐν τὸς τῆς νομίμου προθεσμίας (Α. Π. 74 τοῦ 57). Ἀναστέλλεται δὲ καὶ μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ ἀνηλίκου διαδίκου, ὅστις τυχὸν δὲν ἀν-

τεπροσωπεύθη ἢ κακῶς ἀντεπροσωπεύθη ἐν τῇ δίκῃ, ἥς ζητεῖται ἡ ἀναψηλάφησης. Περιττὸν νὰ ῥηθῇ ὅτι, ἀποθανόντος τοῦ διαδίκου, καθ'οὗ ἡ ἀπόφασις, ὁ κληρονόμος ἔχει καὶ τὴν πρὸς διάσκεψιν προθεσμίαν, μεθ' ἣν μόνον ἄρχεται ἡ πρὸς ἀναψηλάφησην προθεσμία.

Ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς αἰτήσεως περὶ ἀναψηλάφησης περιέχονται οἱ λόγοι αὐτῆς· ἀλλὰ δύνανται νὰ προστεθῶσι καὶ ἕτεροι διὰ μεταγενεστέρου ἐγγράφου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων (Πολ. Δικ. 795 ἐν συνδ. πρὸς 767, 517 καὶ 821. Α. Π. 332 τοῦ 84). Σημειωτέον δὲ ὅτι δὲν εἶναι ἄκυρον καὶ τὸ ἐγγράφον, ἐν ᾧ ζητεῖται ἡ διόρθωσις λογιστικοῦ σφάλματος καὶ ἐνταύτῳ ἐπιδοθητικῶς ἡ ἀναψηλάφησης ὡς προκύψαντος τοῦ σφάλματος ἐκ τῆς μὴ ἐκδικάσεως κεφαλαίου τινός, ἅτε οὐ μόνον μὴ ἀπαγορευομένης ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς ἐνώσεως ταύτης, ἀλλὰ καὶ ὑποστηριζομένης ὑπὸ τῆς κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογῆς τῶν ἀρθρ. 537—538 τῆς Πολ. Δικ. (Α. Π. 99 τοῦ 85).

Ἡ διαδικασία διεξάγεται κατὰ τὴν συνήθη διαδικασίαν, ἂν ἡ προκειμένη δίκη ᾖ συνήθης, κατὰ τὴν συνοπτικὴν δὲ ἂν ᾖ συνοπτικὴ· ἀλλ' ὁ αἰτούμενος τὴν ἀναψηλάφησην προκαταβάλλει παράβολον ἑκατὸν δραχμῶν (Ν. τῆς 10 Αὐγ. 1836). Σημειωτέον ὅτι, ἂν ἀποδειχθῇ ἐκ τῶν ὑστέρων ἐκ προπετείας ἐνεργήσεως, καταδικάζεται εἰς ἀποζημιώσιν διακοσιόδραχμον, χορηγητέαν τῷ ἀντιδίκῳ. Ἐξετάζει δὲ κατὰ πρῶτον ὁ δικαστὴς, ἐὰν τῷ ὄντι ὑπάρχῃ λόγος ἀναψηλάφησης, καὶ, ἐὰν πεισθῇ περὶ τούτου, καταργεῖ τὴν ἀπόφασιν, καθ' ἥς ἡ αἵτησις ἀναψηλάφησης. Ἀκολουθῶς δὲ δικάζει, ὡς εἰ δὲν εἶχεν ἐκδοθῇ ἡ προηγουμένη καταργηθεῖσα ἀπόφασις. Ἀλλ' ἐὰν ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἀντιφατικαὶ ἀποφάσεις, ὅτε καταργουμένης μιᾶς ἐκ τῶν δύο ἐκλείπει ἡ ἀντίφασις, περιττὸν εἶναι νὰ χωρισθῇ ἡ διεδικασία τῆς ἀναψηλάφησης εἰς δύο στάδια καὶ ἐκδοθῶσι δύο χωρισταὶ ἀποφάσεις. Τοῦτο βέβαια δὲν δύναται νὰ συμβῇ ἐὰν ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει περιλήφθησαν ἀντιφατικαὶ διατάξεις (Πολ. Δικ. 798 ἐ. Α. Π. 271 τοῦ 80).

Ἡ αἵτησις ἀναψηλάφησης δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 797), ἐκτὸς ἐὰν πρόκηται περὶ ἀντιφατικῶν ἀποφάσεων τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἢ ἀντιφατικῶν διατάξεων τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ὅτε ἀναγκαιῶς ἐπέρχεται ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως ἕως τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἀ-

ναψηλαφήσεως ἀποφάσεως. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζητημάτων δημοσίας τάξεως, ὅποιον φέρ' εἶπειν τὸ ζήτημα τοῦ γάμου (ὅστις ἐκηρύχθη ἄκυρος δι' ἀποφάσεως, καθ' ἣς ἐπῆλθεν αἰτήσις ἀναψηλαφήσεως), προσήκον νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐπέρχεται ἀναστολή διὰ τῆς αἰτήσεως ἀναψηλαφήσεως (Chauveau sur Carré ζήτημα 1786 bis καὶ Boitard.).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἀναίρεσις.

131. Ἀναίρεσις χωρεῖ κατὰ τὸ ἀρθ. 807 τῆς Πολ. Δικ. 1) διὰ παράβασιν διατάξεως τοῦ ἀστικοῦ νόμου, 2) διὰ παράβασιν δικονομικῆς διατάξεως ἐπιφέρουσαν ἀκυρότητα (εἴτε διότι διατάσσεται ρητῶς ἢ ἀκυρότης, εἴτε διότι ἡ ἀκυρότης δύναται νὰ προβληθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης) (*). Ἀλλὰ διὰ τὸ δεύτερον εἶδος τῶν παραβάσεων ὁ Ἀρεῖος Πάγος δὲν δικάζει ἀλλὰ παραπέμπει τὴν δίκην εἰς ἄλλο δικαστήριον ὁμοῖοβαθμον καὶ ὁμοειδὲς πρὸς τὸ ἐκδόν τὴν ἀναιρεθείσαν ἀπόφασιν. — Παραβάσεις δικονομικαὶ χορηγοῦσαι δικαίωμα ἀναιρέσεως κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ 807 ἀρθρου εἶναι εἰδικώτερον, 1) μὲν ἡ ὑπέρβασις καθηκόντων τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν δικαστοῦ, ὅποια εἶναι ἡ ἀνάμιξις παντὸς δικαστηρίου εἰς καθήκοντα διοικητικὰ ἢ δικαστικὰ μὲν, ἀλλὰ μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὴν δικαστικὴν δικαιοδοσίαν ἢ ὑπαγόμενα μὲν εἰς τὴν δικαστικὴν δικαιοδοσίαν, ἀλλ' οὐχὶ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δικάσαντος δικαστοῦ (Πολ. 808). Ὅθεν χωρεῖ ἀναιρέσεως αἰτήσις, οὐχὶ ὅταν τὸ δικαστήριον, ἀρμόδιον ὄν, κηρύσῃ ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, ὅτε δύναται νὰ ζητηθῇ ὁ κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος, ἀλλ' ὅταν ἀναρ-

(*) Κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναίρεσις χωρεῖ, ὡς ἴσως ἢ παραβιασθεῖσα διάταξις εἶναι οὐ σιὼδης, ἐν ᾧ τὸ ἀρθ. 807 λέγει ὅτι χωρεῖ ὡς ἴσως ἢ δυνάμει ρητῆς διατάξεως τοῦ νόμου ἐπέρχεται ἀκυρότης, (εἴτε διότι ἡ τήρησις τοῦ παραβιασθέντος διαδικαστικοῦ τύπου ὀρίζεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας, εἴτε διότι ἡ ἀκυρότης εἶναι τοιαύτη, ὥστε κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου δύναται νὰ προβληθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης). Ὁ ἀριθμὸς τῶν αἰτήσεων ἀναιρέσεων ἐπολλαπλασιάσθη πολὺ οὕτω, διότι ὁ ἡττηθεὶς διάδικος ἀδουλοκεῖται ἐκάστοτε ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου οὐσιώδης ἢ παραβιασθεῖσα διάταξις.

μόδιον ὃν ἕνεκα τῆς εἰδικῆς ιδιότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς ἐπιληφθῇ καὶ δικάσῃ ὑπόθεσιν μὴ ὑπαγομένην εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ (Α. Π. 82 τοῦ 69, 222 τοῦ 70, 465 τοῦ 78, 80 καὶ 174 τοῦ 79, 106 τοῦ 80, 240 τοῦ 83, 169 τοῦ 84), 2) δὲ ἡ ἔλλειψις αἰτιολογικοῦ τῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. ἀρθ. 807), ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ ἀτελής ἡ ἐλλιπὴς δικαιολογία (Α. Π. 256 τοῦ 50, 187 τοῦ 54, 170 τοῦ 70) ἢ ἡ συνεπτυγμένη (Α. Π. 60 τοῦ 75, 278 τοῦ 79). 'Αλλ' ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἔλλειψιν αἰτιολογικοῦ ἡ αἰτιολογία ἡ μὴ περιέχουσα τὰ εἰς αὐτὴν ἐστριχθῇ ἢ ἀποφάσεις περιστατικὰ καὶ νομικοὺς κανόνας (Α. Π. 37 καὶ 44 τοῦ 36, 265 τοῦ 59, 219 τοῦ 88). 'Αλλ' οὐχ ἥττον οὐδεμία ἀνάγκη νὰ μνημονεύωνται ἐν τῇ ἀποφάσει τὰ ὀνόματα πάντων τῶν μαρτύρων καὶ τὰ ὑφ' ἐκάστου αὐτῶν κατατεθέντα (Α. Π. 21 τοῦ 50, 181 τοῦ 55, 83 τοῦ 63, 105 τοῦ 66, 175 τοῦ 71, 57 τοῦ 73, 24 τοῦ 76, 304 τοῦ 78, 55 τοῦ 81, 274 τοῦ 87 κτλ.), ἢ πάντα τὰ ὑποβληθέντα ἔγγραφα καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν (Α. Π. 169 τοῦ 54, 108 τοῦ 77, 182 καὶ 229 τοῦ 79, 118 τοῦ 84). Ἐκ τούτων δὲν ἀποτελεῖ ἔλλειψιν αἰτιολογικοῦ τῆς ἀποφάσεως τὸ ἀνατινολόγητον ἰσχυρισμοῦ ἢ προτάσεως ἀσκέτου (Α. Π. 36 τοῦ 47), ἀσημάντου (124 τοῦ 70, 315 τοῦ 71, 175 τοῦ 75, 217 τοῦ 75, 197 τοῦ 77, 47, 181, 191 καὶ 372 τοῦ 79, 68 τοῦ 84, 58 τοῦ 85 κτλ.), ἢ ἀορίστου (Α. Π. 44 καὶ 105 τοῦ 63, 173 τοῦ 69, 118 τοῦ 78, 154 τοῦ 79 κτλ.). Οὐδ' ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ αἰτιολογῶνται πάντα τὰ ἐπιχειρήματα ἢ αἱ γινώμαι αἱ ἀναγόμεναι εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ νόμου (Α. Π. 10 τοῦ 43, 143 τοῦ 54, 304 τοῦ 66, 102 τοῦ 74, 94 τοῦ 75, 274 τοῦ 78, 55 τοῦ 81, 140 τοῦ 84, 38 τοῦ 88), 3) δὲ ἡ ἔλλειψις διατακτικοῦ (Πολ. Δικ. 807). 'Αλλ' ἡ παράλειψις διατάξεως ἐν τῇ ἀποφάσει περὶ ὠρισμένης αἰτήσεως, ὁσάκις οὐδ' αἰτιολογικὸν περὶ ταύτης ὑπάρχει, ὁσάκις δηλ. οὔτε ἐν τῇ αἰτιολογικῇ διαλαμβάνεται σκέψις, ἀναφερομένη εἰς τὴν αἴτησιν, εἶναι λόγος ἀναψηλαφήσεως καὶ οὐχὶ ἀναίρεσεως. Αἱ δὲ παραβάσεις τοῦ πρώτου εἴδους ἐπιφέρουσιν ἀναίρεσιν μόνον ἐὰν ἐδρεύσιν ἐν τῇ διατακτικῇ (Dalloz n° 1358, 1428). "Οθεν ὁσάκις ὑπάρχει μὲν ἐν τῇ αἰτιολογικῇ ἐσφαλμένη ἢ ψευδὴς ἐρμηνεία, ἀλλὰ τὸ διατακτικὸν ἔχει ὀρθῶς, δὲν ἐπέρχεται ἀναίρεσις (Πολ. Δικ. 809. Α. Π. 239 τοῦ 63, 216 τοῦ 64, 225 τοῦ 68, 166 τοῦ 72, 147 τοῦ 78, 273 τοῦ 84, 102 τοῦ 90). ἀλλ' ἀπακτεῖται προσέτι ὁ παραβαθεὶς νόμος

νὰ ἴναι σαφὲς καὶ ῥητὸς (Πολ. Δικ. 807). "Ὅθεν ἐὰν τὸ κείμενον τοῦ νόμου ἴναι πῶς ἀσαφές, δὲν διευκρινίζεται ἐπομένως καθαρῶς τις ἡ ἔννοια αὐτοῦ, δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις (Α. Π. 96 τοῦ 46, 196 τοῦ 55, 293 τοῦ 68, 265 τοῦ 70). δὲν ἐπιτρέπεται ὡσαύτως ἐὰν διευκρινίζεται μὲν ἡ ἔννοια τοῦ νόμου, ἀλλ' οὐχ ἦττον δὲν παρεβιάσθη αὐτὸ τὸ κείμενον τοῦ νόμου. (Πολ. Δικ. 809, 810. Dalloz n° 1425).

Οὕτως, ἐὰν τὸ δικαστήριον δὲν ἐκτείνῃ ἐξ ἀναλογίας τὸν νόμον, δὲν τίκεται λόγος ἀναίρεσεως (Α. Π. 235 τοῦ 63, 53 τοῦ 64, 177 καὶ 339 τοῦ 65, 403 τοῦ 66, 272 τοῦ 70, 458 τοῦ 78, 244 τοῦ 83, 309 τοῦ 87). 'Αλλ' ὡσαύτως ἐὰν ἐπεκτείνῃ κατ' ἀναλογίαν, δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις. (Α. Π. 57 τοῦ 79). "Ὅθεν, ἐὰν τις διατεινόμενος, ὅτι οὐδόλως ἔχει δίοδον πρὸς τὸ κτῆμα αὐτοῦ, ἀξιοὶ νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ ὁ ἐναγόμενος δικαίωμα δουλείας διὰ τοῦ ἰδίου παρακειμένου κτήματος, ζητῶν τὴν κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου 12 πρ. Πανδ. 11.7, καθ' ὃν ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπισκεφθῇ τάφον, περιεκλεισμένον πανταχόθεν ὑπ' ἄλλοτρίων κτημάτων, δικαιούται νὰ ξιώσῃ παράδοον παρὰ τοῦ γείτονος, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν ἡ μὴ ἐπεκτείνασα κατ' ἀναλογίαν τὸν νόμον τοῦτον ἀπόφασις. 'Αλλ' ἐὰν πάλιν ἀποφανθῇ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ὅτι ὁ ὀρισμὸς τοῦ νόμου τούτου δὲν ἐπήγαγεν ἐκ θρησκευτικῶν λόγων, οὐδὲ καθιέρωσεν ἐξαιρέσιν ὑπὲρ τῶν τάφων, ἀλλ' ἐστηρίχθη εἰς τὴν ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν ἀκινήτων ἐπιβαλλομένην ἀνάγκην τοῦ νάποθαίνωσιν ἄχρηστα ὅλως ταῦτα τῷ κυρίῳ μὴ ἔχοντα εἰσοδον, ἡ ἀνάγκη δὲ αὕτη ἡ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀκινήτων οὐχ ἦττον ἡ ἐπὶ τῶν τάφων ὑπάρχουσα συγχωρεῖ τὴν κατ' ἀναλογίαν ἐπέκτασιν τοῦ νόμου τούτου εἰς ἄλλα ὅμοια θέματα, ὡσαύτως ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. 'Αλλ' αἱ ἐξαιρετικαὶ διατάξεις δὲν ἐπιδέχονται ἐφαρμογὴν ἐξ ἀναλογίας εἰς ἄλλα ὅμοια θέματα. ὅθεν, ἂν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐφαρμόσῃ κατ' ἀναλογίαν ἐξαιρετικὰς διατάξεις, ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι ἀναιρετέα, λ. χ. ἐὰν ἀκυρώσῃ διαθήκην, δι' ἧς συνεγκατέστη κληρονόμος τοῖς ἐκ νομίμου γάμου γεννηθεῖσι τέκνοις καὶ τέκνον προελθόν ἐκ σχέσεως τοῦ διαθέτου πρὸς ἄγαμον γυναῖκα, ἐφαρμόζον κατ' ἀναλογίαν τὰς περὶ τῶν ἐκ παλλακείας καὶ ἀθεμίτων ἢ κατακεκριμένων γάμων διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ δικαίου καὶ εἰς τὰ μὴ προερχόμενα μὲν ἐκ γάμου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐκ παλλακείας τέκνα, ἡ ἀπόφασις ἐστὶν ἀναιρετέα, διότι αἱ διατάξεις αὗται περιοριστικαὶ οὔσαι, ἐπὶ περιορισμῶ τῶν

ἀθεμίτων γάμων καὶ τῆς σχέσεως τῆς παλλακείας νομοθετηθεῖσαι, δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι κατ' ἀναλογίαν. Ἐὰν ὡσαύτως τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἐρμηνεύον στενῶς τὰς διατάξεις τῶν Νεαρῶν 53 καὶ 117, ἀποφάνηται, ὅτι δὲν ἔχει κληρονομικὸν δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρὸς ἢ χήρα ἢ εἰσενεγκοῦσα προίκα, ἔστω καὶ παντάπασιν εὐτελῆ, ἢ ἀπόφασις αὐτοῦ δὲν εἶναι ἀναιρετέα (Α. Π. 264 τοῦ 84). ἀλλὰ καὶ ἄν, ἐρμηνεύσαν πλατύτερον αὐτὰς, ἀποφάνηται ὅτι, ὅτε ἡ δοθεῖσα προίξ κατεστράφη ἢ εἶναι τοσοῦτον εὐτελὲς, ὥστε δὲν ἐπαρκεῖ αὐτῇ εἰς πορισμὸν τῶν ἐπιτηδείων, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχουσα προίκα καὶ δικαιούται νὰ μετὰσχῃ τῆς συζυγικῆς κληρονομίας, δὲν εἶναι ὡσαύτως ἀναιρετέα ἢ ἀπόφασις. Ὡσαύτως δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις, ἐὰν ἢ παραβίασις τοῦ νόμου ἀπορῶρῃ ἐκ κακῆς σταθμίσεως τῶν ἐγγράφων. Ἄλλως φημὺς ἔχει τὸ πρᾶγμα, ὅτε κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν πραγμάτων τὸ δικαστήριον παρεβίασεν ἐρμηνευτικὸν κανόνα τοῦ δικαίου (Πολ. Δικ. 810). Π. χ. οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἀπαγορεύει τὴν ὑπὸ ὄρον σύστασιν προικὸς, ὅσῃς ὁ ὅρος δὲν ἀντίκειται εἰς τὸν προορισμὸν τῆς προικὸς, συνιστάμενον εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῶν βαρῶν τοῦ γάμου, τοῦναντίον μάλιστα πρόκειται ἐκ τοῦ Ν. 79 § 171 Πανδ. 23. 4, ὅθεν ὑπάρχει κανὼν τοῦ δικαίου, καθ' ὃν προίξ δύναται καὶ ὑπὸ ὄρον νὰ συσταθῇ. Ἄν λοιπὸν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀποφάνηται, ὅτι τὰ ποσὰ, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ προικοσύμφωνον, προτίθενται μὲν τὴν ἀνακούφισιν τῶν βαρῶν τοῦ γάμου, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι προικῶς, ὡς μὴ συνισταμένης ὑπὸ ὄρον προικὸς, ἢ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι ἀναιρετέα ὡς προσβάλλουσα διὰ τῆς ἐρμηνείας ταύτης τοῦ προικοσυμφώνου κανόνα τοῦ δικαίου. Ἄλλ' ἐὰν ὠρίσθῃ ἐν τῷ ἐνοικιαστηρίῳ, ὅτι ὁ παρασχὼν εἰς ἐνοικίας τὸ κτῆμα αὐτοῦ δὲν εὐθύνεται διὰ πᾶσαν τυχόν ἐπελευσομένην εἰς τὸν ἐνοικιαστήν ζημίαν, τὸ δὲ δικαστήριον τῆς οὐσίας παραδεχθῇ ὅτι τὸ ἐνοικιαστήριον δὲν ἐννοεῖ τὴν ἐκ θεομηνίας, μὴ ἐπισκεψάσης μάλιστα πρὸ πολλῶν ἐνιαυτῶν καὶ μηδαμῶς προβλεπομένης, παντελῆ καταστροφὴν τῶν καρπῶν, ἢ ἀπόφασις δὲν εἶναι ἀναιρετέα, ὡς ἀναφέρουσα τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐνοικιαστηρίου, οἷον ὑπάρχει, ἐπομένως μηδαμῶς παραμορφοῦσα τὴν συμφωνίαν, ἀλλ' ἐκτιμῶσα ἀπλῶς πραγματικὰ περιστατικὰ (Α. Π. 118 τοῦ 62). — Προσθετέον 1) ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ δημιουργήσῃ λόγον ἀναίρεσεως ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων (Πολ. Δικ. 811 Α. Π. 89 τοῦ 37, 313 τοῦ 54, 19 τοῦ 75,

92 τοῦ 79). Ὅθεν δὲν δύναται ὁ αἰτούμενος τὴν ἀναίρεσιν νὰ προβάλῃ ὡς λόγον ἀναίρεσεως ὅτι ἐγένετο δεκτὴ ἡ ὑποβληθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἄνευ προδικασίας ἀνταγωγῇ (Α. Π. 365 τοῦ 79) ἢ ὅτι ἐλήφθη ὑπ' ὅφει ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἔγγραφον ἀνυπόγραφον, ὑποβληθὲν ὑπ' αὐτοῦ (Α. Π. 474 τοῦ 66) ἢ ὅτι τὸ δικαστήριον παρεδίδετο κακῶς γεγονότα, ὑπ' αὐτοῦ προταθέντα καὶ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ γενόμενα δεκτὰ (Α. Π. 88 τοῦ 45, 19 τοῦ 63) ἢ ὅτι τὸ δικαστήριον κακῶς ἀπερρίψε τὴν περὶ ἐξαίρεσεως μάρτυρος ὑπ' αὐτοῦ προταθέντος ἔνστασιν τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ (Α. Π. 125 τοῦ 53), 2) ὅτι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι ἀπαράδεκτος οἰοσθῆποτε λόγος μὴ ὑποβληθεὶς πρότερον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, πλὴν τῶν ἀμέσως ἀπτομένων τῆς δημοσίας τάξεως (Πολ. Δικ. 811 Α. Π. πλείσται ἀποφάσεις). Οὕτως εἶναι ἀπαράδεκτος ὁ λόγος ἀναρμοδιότητος, ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς τὸ κατώτερον δικαστήριον, πλὴν ἐὰν προέρχηται ἐκ τῆς εἰδικῆς ιδιότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς (Α. Π. 39 τοῦ 70, 162 τοῦ 72, 118 τοῦ 80), ἢ ὁ λόγος κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν, ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς τὸ Ἐφετεῖον (Α. Π. 115 τοῦ 86), ἢ ὁ λόγος ἀκυρότητος τοῦ ἐφετηρίου ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς τὸ Ἐφετεῖον (Α. Π. 5 τοῦ 90) ἢ ἡ ἔνστασις παραγραφῆς (Α. Π. 359 τοῦ 75 κτλ.). Ἀλλ' ὀφείλοντος τοῦ δικαστοῦ νὰ ἐφαρμόζῃ τὸν νόμον ἐξ ἐπαγγέλματος, ἡ περὶ τοῦτο παράβασις τοῦ δικαστικοῦ καθήκοντος δύναται νὰ προταθῇ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς λόγος ἀναίρεσεως, ἐὰν ἐν καιρῷ προϋτάθησαν τὰ γεγονότα, εἰς ἃ τὸ δικαστήριον ὥφειλε νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτόν (Α. Π. 145 τοῦ 57).

Ἐπιτρέπεται ὅμως ἀναίρεσις μετὰ προηγουμένην ἀναψηλαφήσιν καὶ διὰ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 785 ἀναφερομένους λόγους ἀναψηλαφήσεως, ἥτοι ἐὰν τὸ δικαστήριον ἐδίκασε πέραν τῶν αἰτηθέντων ἢ παρέλιπεν ἀδίκαστον αἴτησιν, ἐὰν τὸ διατακτικὸν ἀντιφάσκη πρὸς αὐτὸ ἢ διὰ τὰς λοιπὰς ἐλλείψεις περὶ τὴν ὑπεράσπισιν, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀναψηλαφήσεως ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου. (1)

(1) Πρῶτος ὁ μακαρίτης Ἀθ. Ῥοντήρης ὑπεστήριξεν ὅτι δὲν εἶναι τὸ ἄρθ. 807 παρ' ἡμῖν μοναδικὴ πηγὴ λόγων ἀναίρεσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄρθρον 785 καθιεροῦν τοὺς τῆς ἀναψηλαφήσεως λόγους ὡς λόγους ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ἐκδοτέας περὶ ἀναψηλαφήσεως ἀποφάσεως. Ἔως τότε ἐπεκράτει παρ' ἡμῖν ἡ ἀντίθετος δόξα, διότι αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 811 ἐσφαλμέναι παραπομπαὶ εἰς τὰ

Σημειωτέον ὅτι τῶν εἰρηνοδικιακῶν ἀποφάσεων ἀναίρεσις ἐπιτρέπεται μόνον διὰ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου καὶ δι' ἀναρμοδιότητα (καὶ κατὰ τὴν εὐλογωτέραν γνώμην διὰ μόνην τὴν ἀναρμοδιότητα λόγῳ ὕλης). Ἀλλὰ κατ' ἀποφάσεως Πρωτοδικῶν, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῇ ἐφέσει εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως, ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις καὶ δι' οὓς ἐν γένει λόγους ἐπιτρέπεται κατ' ἀποφάσεως Πρωτοδικείου.— Ὑποβάλλονται δὲ εἰς ἀναίρεσιν διὰ πάντας τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους ἀναίρεσεως αἱ ἐξῆς ἀποφάσεις τῶν Πρωτοδικείων καὶ Ἐφετείων: 1) αἱ ὀριστικαὶ καὶ τελεσίδικοι ἀποφάσεις (Πολ. Δικ. 812 ἐν συνδ. πρὸς τὸ 750 καὶ 755), (Α. Π. 116 τοῦ 50, 68 τοῦ 56, 72 τοῦ 66, 65 τοῦ 83), 2) αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἐφετῶν αἱ ἐπικυροῦσαι ἀποφάσεις τῶν πρωτοδικῶν, ἀφωρώσας εἰς τὸ βῆρος, τὸ θέμα καὶ τὸ λυσιτελὲς τοῦ θεματος τῆς ἀποδείξεως, πλὴν μόνον ὡς πρὸς τὴν διαταχθεῖσαν ἀπόδειξιν, ⁽¹⁾ 3) αἱ ἀποφάσεις, αἱ προσκρούουσας εἰς τὰς διατάξεις περὶ συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου ἢ καθ' ὑπερβάσιν καθηκόντων ἐκδοθεῖσαι, καίπερ μὴ ὀριστικαὶ (Πολ. Δικ. 812, Α. Π. πλεῖστα ἀποφάσεις). Δὲν ὑποβάλλονται ἐπομένως εἰς ἀναίρεσιν αἱ ὑποκείμεναι εἰς ἔφεσιν ἢ ἀνακοπὴν ὀριστικαὶ ἀποφάσεις, ἐὰν μὴ παρέλθῃ ἀπρακτος ἢ πρὸς ἔφε-

ἄρθρα 724 καὶ 736 διωρθοῦντο ἐσφαλμένως. Ἀλλ' ὁ Ῥοντήρης διατάθῃ ὁρθῶς ὅτι τὸ ἄρθ. 724 ἀντικαταστατέον διὰ τοῦ ἄρθ. 785. Τὸν ἰσχυρισμὸν δὲ τοῦ Ῥοντήρη ἐπικυροῖ ἡ ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήτου Μάουερ ἐκδοθεῖσα πολιτικὴ ἡμῶν δικονομία (περιλαμβανομένη ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ περὶ Ἑλλ. Ἔθνους) διόρθωσις τῶν τοῦ ἄρθρου 811 ἐσφαλμένων παραπομπῶν, ἀντικαθισταμένου τοῦ μὲν ἄρθ. 724 διὰ τοῦ ἄρθ. 785, τοῦ δὲ 736 διὰ τοῦ ἄρθ. 803.

(1) Ἐπιτρέπων ὁ νομοθέτης νὰ προσβάλλωνται αἱ ἀποφάσεις δι' ἀναίρεσεως καὶ πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἔνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων ἢ, ἂν ἐκκληθεῖσαι, ἐπικυρωθῶσιν ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου, περιπίπτει εἰς ἐπιστημονικὴν ἀνακολουθίαν, διότι ἡ ἀναίρεσις, ὡς καὶ ἡ ἀναψηλάφησις, εἶναι ἐκ τὰς κριτικῶν ἐνδίκων μέσων, ἀποβλέπον κυρίως εἰς τὴν τήρησιν τῆς τοῦ νόμου ἐνότητος καὶ τῆς περὶ τὴν διαχείρισιν αὐτοῦ δικαστικῆς ὁμοιοῦς. ὅθεν ἄτοπον εἶναι νὰ προκαλῆται ἡ παρέμβασις τοῦ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔχοντος ἀνωτάτου δικαστηρίου διὰ τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναίρεσεως εἰς δίκας μὴ περατωθείσας ἔτι, καθιστάμενον οὕτω τριτὸν βαθμὸν τρόπον τινά δικαστήριον. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον προκαλεῖ, ἐπιτρέπων τὴν ἀναίρεσιν τῶν τοιούτων ἀποφάσεων, τὴν βραδεῖαν ἀποπεράτωσιν τῶν δικῶν καὶ γίνεται ἀφορμὴ τεραστίας αὐξήσεως τῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου δικῶν.

σιν⁽¹⁾ καὶ ἀνακοπὴν προθεσμία (ἐκτὸς ἂν ἐξεδύθησαν κατὰ παρὰ βᾶσιν τῶν περὶ τῆς προσηκούσης συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου ὠρισμένων ἢ καθ' ὑπερβάσιν καθηκόντων), οὔτε αἱ κατὰ τῶν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐκδιδόμενων ἀποφάσεων ἐπὶ τῶν ἀφορωσῶν εἰς τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους ἀντιρρήσεων (Α. Π. 53 τοῦ 74, 325 τοῦ 75). Ὡσαύτως δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν ἀποφάσεις ἐφετῶν, δι' ὧν τὸ πρῶτον διατάσσονται ἀποδείξεις (μὴ ὑπαρχούσης κακῆς συνθέσεως ἢ υπερβάσεως) (Α. Π. 362 τοῦ 53, 307 τοῦ 57, 190 τοῦ 62, 288 τοῦ 63, 315 τοῦ 67, 77 τοῦ 71, 101 τοῦ 75, 221 τοῦ 77, 347 τοῦ 87), ἢ δι' ὧν ἐπικυροῦνται πρωτόδικοι ἀποφάσεις περὶ ἀποδείξεως, ὡσάκις οἱ λόγοι ἀναίρεσεως δὲν ἀνάγονται εἰς τὸ θέμα, τὸ βᾶρος ἢ τὸ λυσιτελεῖς τῆς ἀποδείξεως, ἀλλ' εἰς ἐνστάσεις ἀπορρίφθεις, (Α. Π. 129 τοῦ 70, 71 τοῦ 72, 183 τοῦ 73, 184 καὶ 197 τοῦ 74, 5 τοῦ 88, 400 τοῦ 78 κτλ.). Ὡσαύτως δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν ἀποφάσεις τῶν ἐφετῶν μεταρρυθμίσασαι τὰς τῶν πρωτοδικῶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις (Α. Π. 87 τοῦ 55, 365 τοῦ 67, 4 τοῦ 68). Προσθετέον, ὅτι εἰς ἀναίρεσιν δὲν ὑπόκεινται δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1838 νόμου αἱ περὶ βλαβῶν εἰς δένδρα καὶ ἄλλας φυτείας, δι' ἧς εὐθύνεται κατὰ τὸν νόμον ὁ δῆμος, δίκαι (Α. Π. 261 τοῦ 54, 190 τοῦ 68). Ἐπίσης δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν αἱ κατ' ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἐκδοθείσης ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ κατὰ τῆς πράξεως τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου περὶ πληρωμῆς τέλους κληρονομίας ἢ κληροδοσίας (Νόμου ΑΧΚΕ ἀρθ. 44). Ἀλλ' ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν αἱ ἀποφάσεις, αἱ ἐκδοθεῖσαι ἐν δίκῃ περὶ ἀναλογισμοῦ τῆς δαπάνης εἰς τοὺς παροδίους γείτονας ἐπὶ κατασκευῆς πεζοδρομίων (Α. Π. 319 τοῦ 77) ἢ ἀποτίσεως τῆς ἀξίας κτήματος καταληφθέντος ὑπὸ τῆς ὁδοῦ (Α. Π. 10 τοῦ 74) ἢ προσδιορισμοῦ τῆς ἀξίας τῶν γηπέδων (Α. Π. 50 τοῦ 82, 287 τοῦ 88), ἅτε τοῦ περὶ ὁδοποιίας νόμου μὴ ὀρίζοντος τὸ ἐναντίον.

Ἐχουσι τὸ δικαίωμα νὰ χρήσωνται τῷ ἐνδίκῳ μέσῳ τῆς ἀναίρεσεως

(1) Ἡ γνώμη, καθ' ἣν δὲν δύναται ἀπόφασις ὑποκειμένη εἰς ἔφεσιν παραλειφθέντος τοῦ ἐνδίκου τῆς ἐφέσεως μέσου νὰ προσβληθῇ δι' ἀναίρεσεως, ἦν ὁ Ἄρειος Πάγος εἶχεν ἀσπασθῇ ἄλλοτε δι' ἐπανειλημμένων ἀποφάσεων (οἶον τῆς 6 τοῦ 56 κτλ.), ἐγκατελείφθη ἀπὸ πολλοῦ (Α. Π. 179 τοῦ 58, 246 τοῦ 68 κτλ.).

1) οἱ ἔχοντες ἔννομον συμφέρον διαδίκαιο ἢ καθολικοὶ ἢ εἰδικοὶ αὐτῶν διαδοχοὶ (Πολ. Δικ. 813, 814). "Οθεν καὶ ὁ προσεπικληθεὶς εἰς δίκην ὡς εἰς ἀποζημίωσιν ὑπόχρεως ὡς ἀναδεχόμενος τὴν θέσιν τοῦ προσεπικαλέσαντος αὐτὸν ἀναγγελέως (Α. Π. 104 τοῦ 50, 174 τοῦ 76) καὶ 2) ὑπὲρ τοῦ νόμου ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς, ὅστις μάλιστα ἔχει εὐρείαν ἐν τούτῳ τὴν δικαιοδοσίαν, διότι ἐν πάσῃ ὑποθέσει καὶ κατὰ πάντα χρόνον δύναται νὰ αἰτησῇ τὴν ἀναίρεσιν· ἀλλ' ἐκ τῆς ἐνεργείας ταύτης τοῦ Εἰσαγγελέως οἱ διαδίκαιο οὐδαμῶς ὠφελοῦνται (Πολ. Δικ. 815), ἐκτὸς ἂν ἐπὶ τῇ εἰσαγγελικῇ αἰτήσῃ ἐπὶ ἡλθεν ἀναίρεσις λόγῳ ὑπερβάσεως καθηκόντων, ὅτε ἡ ἀπόφασις πιπτει καὶ πρὸς ὄφελος τῶν διαδίκων.

Ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, εἶναι τριακονθήμερος, ἐπεκτεινομένη λόγῳ ἀποστάσεως· ἡρεμεῖ δὲ διαρκούσης τῆς τε πρὸς ἀνακοπὴν καὶ τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας. (Πολ. Δικ. 816 ἐ. Α. Π. 314 τοῦ 57, 63 τοῦ 63, 353 τοῦ 75). "Οθεν αἰτήσεις ἀναίρέσεως γενομένη ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας ἐστὶ παραδεκτὴ (Α. Π. 276 τοῦ 71), χωρεῖ ὅμως ἐπιβουλητικῇ αἰτήσῃ ἀναίρέσεως διαρκούσης τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας (Α. Π. 62 τοῦ 75). Ἀλλ' εἶναι ἔγκυρος καὶ ἡ ἐκπροθέσμως ἐπιδοθεῖσα αἰτήσις ἀναίρέσεως, ἐὰν ἡ βραδύτης προέκυψεν ἐξ ἀνωτέρας βίας (Α. Π. 73 τοῦ 47, 176 τοῦ 48, 249 τοῦ 55).

Ἡ ἀναίρεσις δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως. Κατ'ἐξαίρεσιν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως τῆς διαταττούσης τὴν ἐξαφάνισιν ἐγγράφου προσβληθέντος ὡς πλαστοῦ καὶ ἀποδειχθέντος πλαστοῦ (Πολ. Δικ. ἀρθ. 460 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀρθ. 818).

Τὸ ἀναιρετήριον πρέπει κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 819 νὰ περιέχῃ 1) τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον καὶ τὴν κατοικίαν τῶν διαδίκων, 2) τὴν σημείωσιν τῆς ἀποφάσεως, καθ' ἧς ἡ αἴτησις ἀναίρέσεως, 3) τοὺς λόγους τῆς ἀναίρέσεως, 4) τὸν διορισμὸν ἀντικλήτου, ὅσῳκις ὁ αἰτούμενος τὴν ἀναίρεσιν δὲν κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις καὶ 5) τὸν προσδιορισμὸν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον προθεσμίας πρὸς ἀπάντησιν.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ παράλειψις ἢ ἐσφαλμένη σημείωσις τοῦ ὀνοματεπωνύμου ἢ τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα τοῦ ἀναιρετηρίου, ἐὰν ἡ ταύ-

τότης τῶν διαδίκων ἐξάγεται ἐκ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων τῆς δίκης (Α. Π. 39 τοῦ 46, 34 τοῦ 47, 222 τοῦ 57, 463 τοῦ 66, 242 τοῦ 75). Ἐπίσης ἡ παράλειψις ἢ ἐσφαλμένη σημείωσις τοῦ ἀριθμοῦ ἢ τῆς χρονολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα, ὡσάκις ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἀναιρετηρίου προκύπτει ἡ ταυτότης τῆς ἀποφάσεως (Α. Π. 38 καὶ 316 τοῦ 66, 81 τοῦ 67, 74 καὶ 112 τοῦ 76, 125 τοῦ 79, 259 τοῦ 84, 153 τοῦ 90). Ἐπίσης δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα ἡ παράλειψις τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς πρὸς ἀπάντησιν προθεσμίας καὶ τοῦ διορισμοῦ ἀντικλήτου, (Α. Π. 44 τοῦ 46, 37 τοῦ 64). Ἐπίσης δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα ἡ παράλειψις αἰτητικοῦ ῥητοῦ ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ, ἅτε ἐν ἐκάστῳ τῶν λόγων ἀναιρέσεως καταδηλουμένης τῆς ἀξιώσεως τοῦ ἀναιρεσιόντος περὶ ἀναιρέσεως τῆς καθ' ἧς τοῦτο ἀποφάσεως (Α. Π. 124 τοῦ 85). Ἀλλ' ἐπάγει καταδῆλως ἀκυρότητα ἡ παντελὴς ἑλλειψις ὑπογραφῆς (Α. Π. 44 τοῦ 46) ἢ ἡ ἑλλειψις ὑπογραφῆς γνησίας (Α. Π. 206 τοῦ 59) ἢ ἡ περιοριζομένη ὑπογραφή εἰς μονογραφήν (Α. Π. 310 τοῦ 78).

Σημειωτέον ὅτι κατὰ πολλὰς τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἀποφ. 78 τοῦ 49, 34 τοῦ 73, 144 τοῦ 79 κτλ.) πρὸς κατάρτισιν ἐγκύρου ἀναιρετηρίου ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συντάξεως αὐτοῦ νὰ περιβάλληται εἰδικὴν πληρεξουσιότητα ὁ ὑπογράφων πληρεξούσιος. Ἀλλ' ἡ νομολογία αὕτη παντελῶς σφαλερὰ, διότι κατὰ τὸν νόμον ἡ πρὸς νομιμοποίησιν ὑποχρέωσις ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως (Πολ. Δικ. 91 § 3 καὶ 92), ὅθεν ἡ πρὸ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως ἐπερχομένη ἀκολούθως δι' εἰδικῆς πληρεξουσιότητος ἔγκρισις τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἀνατρέχουσα κατὰ τὸν νόμον (Ν. 12 § 4 Πανδ. 46, 3) εἰς τὸν χρόνον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἀναιρετηρίου, καλύπτει τὴν κατὰ τὴν ὑπογραφήν ἑλλειψιν εἰδικῆς πληρεξουσιότητος. Σημειωτέον ὅμως ὅτι, ἀντικειμένη αὕτη καὶ εἰς ἀποφάσεις ἀρχαιοτέρας, οἷον τὰς ἀποφ. 37 τοῦ 50, 16 τοῦ 65 κτλ., ἀντίκειται εὐτυχῶς καὶ εἰς τὰς νεωτάτας ἀποφάσεις (34 τοῦ 90 κτλ.).

Ἐπίσης κατὰ τὴν νεωτάτην νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου (6, 9 καὶ 252 τοῦ 77, 53 καὶ 228 τοῦ 78, 9 τοῦ 80, 126 τοῦ 81, 222 τοῦ 83, 66 τοῦ 86 κτλ.) πρὸς κατάρτισιν ἐγκύρου ἀναιρετηρίου ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὁ ὑπογραφόμενος δικηγόρος, ἐπερχομένης ἄλλως ἀκυρότητος.

Ἄλλ' ἡ νομολογία αὕτη (ἀντικειμένη ἄλλως εἰς ἄλλας ἀρχαιοτέρας ἀποφάσεις) εἶναι καθ' ἡμᾶς πεπλανημένη, διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τὰ ἄρθρα 133 καὶ 138 τοῦ Ὁργ. τῶν δικαστηρίων, ἀπαγορεύοντα τὴν ἐμφάνισιν δικηγόρου ἐνώπιον δικαστηρίου, παρ' ᾧ δὲν εἶναι διωρισμένος, διανοήθησαν νὰ ἀπαγορεύωσι καὶ τὴν ἀπλὴν ὑπογραφήν δικογράφων, περιορίζονται ταῦτα εἰς τὴν ἀναγραφὴν ποινῆς κατὰ τοῦ παρανόμως ἐμφανισθέντος δικηγόρου, ἀλλ' οὐδαμῶς κηρύττουσιν ἄκυρον τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργηθεῖσαν δικαστικὴν πράξιν.

Ἀκολουθεῖται δ' ἡ ἐξῆς διαδικασία ἐν τῇ ἐκδικάσει τῶν ἀναιρέσεων. Μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως ὁ ἀναιρεσιβλήτος δικαιούται ἐντὸς προθεσμίας 15 ἡμερῶν (παρεκτεταμένης λόγῳ ἀποστάσεως) (Πολ. Δικ. 820) νὰ κοινοποιήσῃ ἀπολογητήριον. Μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ ἀπολογητηρίου ἢ τὴν ἀπρακτὸν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ὁ ἀναιρεσιβλήτος δικαιούται νὰ ἐγγράψῃ τὴν ὑπόθεσιν ἐν τῷ πινακίῳ (Πολ. Δικ. 821), μεθ' ὃ ἡ δικογραφία ἀποστέλλεται εἰς τὸν ὀρισθησόμενον ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου Εἰσηγητὴν, ὅστις ὀφείλει, μελετῶν ἐπισταμένως τὴν δικογραφίαν, νὰ συντάξῃ ἔκθεσιν (Πολ. Δικ. 822). Πρὸ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως πρέπει νὰ καταβληθῇ τὸ ἑκατοντάδραχμον παράβολον, κηρυσσομένης ἄλλως ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως (Πολ. Δικ. 823), μεθ' ὃ ἀναγινώσκειται ἐπ' ἀκροατηρίου ἡ ἔκθεσις τοῦ Εἰσηγητοῦ (Πολ. Δικ. 826). Παρατηρητέον, ὅτι ὀφείλει νὰ ἀγορεύσῃ ἐν πάσῃ δίκῃ ὁ Εἰσαγγελεὺς ὑπὲρ τοῦ νόμου, ἅτε ταχθεὶς φρουρὸς τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 826). Ἑρμηδουκία δὲ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, ἅτε ὑποχρεουμένῳ νὰ ἐξετάσῃ τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως, εἴτε παρισταμένου εἴτε μὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου. (Πολ. Δικ. 827)

Σημειωτέον, ὅτι οἱ λόγοι τῆς ἀναιρέσεως περιλαμβάνονται μὲν ἐν τῇ αἰτήσει ἀναιρέσεως, ἀλλὰ συγχωροῦνται καὶ νέοι λόγοι ἀναιρέσεως διὰ μεταγενεστέρου ἐγγράφου προταθέντες (821 ἐν συνδ. πρὸς τὸ 517). Ἄλλ' ἀποτελοῦντος τὴν βᾶσιν τῆς περὶ ἀναιρέσεως διαδικασίας τοῦ ἀναιρετηρίου, ἔπεται, ὅτι, ἂν ἐπιδόθῃ ἐκπροθέσμως αὐτὸ, οἱ λόγοι τοῦ προσθέτου ἐγγράφου εἶναι ἀπαράδεκτοι (Α.Π. 36 τοῦ 70). Ἄλλὰ καὶ οἱ πρόσθετοι λόγοι δεόν νὰ κοινοποιῶνται, εἴτε δι' ἐπιδόσεως, εἴτε ἄλλως πως· ἄλλως εἰσὶν ἀπαράδεκτοι (Α.Π. 99 τοῦ 69, 76 τοῦ 74, 268 τοῦ 74). Ὁ Ἀρειὸς Πάγος εἶπεν ἄλλοτε ὅτι καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπιτρέπεται ἡ πρότασις νέων λόγων ἀναιρέσεως, (ἀποφάσεις Ἀρείου Πάγου

241 τοῦ 38, 65 τοῦ 45, 93 τοῦ 48). ἀλλὰ τανὺν παραδεῖχεται ὅτι λαμβάνονται μόνον οὗτοι ὑπ' ὄψει, ἐὰν αἱ προτάσεις κοινοποιηθῶσι πρότερον εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον, ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτοι. Ἀλλὰ τὸ ἐφ' ἡμῖν φρονοῦμεν, ὅτι οἱ λόγοι ἀναιρέσεως οὐ μόνον πρέπει νὰ προηγῶνται τῆς εἰσηγήσεως τοῦ δικαστοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ γνωστοποιῶνται πρὸ τῆς συζητήσεως καὶ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, ὅτε ὀφείλοντα νὰ ἐκφράσῃ γνώμην περὶ αὐτῶν.

Γενομένης δεκτῆς τῆς ἀναιρέσεως, ἐπανέρχονται οἱ διάδικοι εἰς τὴν θέσιν εὐρίσκοντο πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, ἀποκείται δ' εἰς τὸ κατώτερον δικαστήριον νὰ ἀποφηνῇται ἐπὶ τῆς διαφοράς, ἀπονέμον ἢν ἤθελε κρίνει εὐλογον ἐρμηνείαν (Πολ. Δικ. 831 ἐπ.). Ἀλλ' ἐὰν ἐκ τῆς ἀναιρεθείσης τελεσιδικίου ἀποφάσεως εἶχον πηγάζει δικαιώματα τρίτων, δὲν ἀποσβέννυνται τὰ δικαιώματα ταῦτα ἐπὶ ζημίᾳ αὐτῶν. Διατάσσεται δὲ διὰ τῆς ἀναιρούσης ἀποφάσεως καὶ ἡ ἀπόδοσις τοῦ παραβόλου εἰς τὸν ἀναιρεσιένοντα· ἀλλ' ἂν τυχὸν ἐπελάθετο τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ αὐτὴν, δικαιοῦται ὁ διάδικος νὰ ζητήσῃ τοῦτο παρὰ τοῦ γραμματέως (Πολ. Δικ. 838).

Ἡ ἀναιρούσα ἀπόφασις γράφεται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 839).

Σημειωτέον ὅτι, ἐὰν ἐπέλθῃ ἀναιρέσις ἔνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων, διατάσσεται ν' ἀπέχῃ τὸ κατώτερον δικαστήριον τῆς ἀναμίξεως εἰς ἑλλότρια καθήκοντα. Ἐὰν τὸ πολιτικὸν δικαστήριον ἐπελάθετο ποινικῆς ὑποθέσεως, ἢ ἀναρμόδιος δικαστὴς ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἀρμόδιον, ὁ Ἀρείος Πάγος παραπέμπει διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον (Πολ. Δικ. 831)· ἀλλὰ, προκειμένης πολιτικῆς ὑποθέσεως, ἀπαιτεῖται νέα ἀγωγή. Ἐὰν δὲ δι' ἄλλην παράθεσιν δικονομικῆς διατάξεως ἀνῆρέθῃ ἡ ἀπόφασις, παραπέμπεται ἡ ὑπόθεσις εἰς νέον ὁμόβαθμον καὶ ὁμοειδὲς δικαστήριον (Πολ. Δικ. 833), ἐὰν ἀποφηνῇται δὲ καὶ αὐτὸ ὁμοίως, ἐπέλθῃ δ' ἐκ νέου ἀναιρέσις, λύει ὁριστικῶς τὸ ἐπίμαχον ζήτημα τὸ δεύτερον τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἐὰν δὲ διὰ παράθεσιν διατάξεως τοῦ ἀστικοῦ νόμου, παραπομπὴ δὲν γίνεται εἰς ὁμόβαθμον καὶ ὁμοειδὲς δικαστήριον, ἀλλ' ἔρχεται ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ δεύτερον τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου· διαφωνίας δ' ἐπελθούσης μεταξὺ τῶν δύο τμημάτων, ὑποβάλλεται τὸ ζήτημα εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἥτις ἀποφαίνεται τελειωτικῶς ἐπ' αὐτοῦ.

Ὅριζοντος τοῦ νόμου (ἀρθ. 834) ὅτι, ἀναιρεθείσης τῆς ἀποφάσεως,

ἐπανερχονται οἱ διάδικοι εἰς ἣν διετέλουν στάσιν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, ἔπεται ὅτι τὰ εἰσπραχθέντα δυνάμει τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως ἀποδίδονται εἰς τὸν καταβαλόντα. Ἄλλ' ἀποδίδονται ἐντόκως ἢ ἀτόκως; καὶ ἂν ἀποδίδωνται ἐντόκως, ὁ τόκος ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς ἢ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἀναιρετηρίου ἢ ἀπὸ τῆς περὶ ἀποδόσεως αὐτῶν ῥητῆς αἰτήσεως ἢ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου; Ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου ταλαντεύεται. Κατὰ μὲν τὴν ἀρχαίαν ἀπόφασιν 41 τοῦ 54 ἀποδίδονται ἀτόκως, κατὰ δὲ τὰς ἀποφάσεις 16 τοῦ 65, 156 τοῦ 70, 80 καὶ 221 τοῦ 76 ἀποδίδονται ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς, κατὰ δὲ τὰς ἀποφάσεις 117 τοῦ 71, 143 τοῦ 75, 57 τοῦ 77, 75 τοῦ 78, 16 τοῦ 79, 285 τοῦ 80, 351 τοῦ 83, 115 τοῦ 84, ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἀναιρετηρίου, κατὰ δὲ τὰς ἀποφάσεις 36 τοῦ 58, 331 τοῦ 64, 261 τοῦ 79, 315 τοῦ 80, 272 τοῦ 81, 261 τοῦ 83, ἀπὸ τῆς περὶ ἀποδόσεως αὐτῶν αἰτήσεως, κατὰ δὲ τὰς νεωτάτας ἀποφάσεις 294 τοῦ 84, 69 τοῦ 86, 248 τοῦ 87, 130 καὶ 140 τοῦ 90 ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

BIBLION TETARTON

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΙ ΟΡΙΣΜΟΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ

ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΙΝΩΝ

132. Προσδιορισμὸς τῆς χρηματικῆς ἀξίας τῆς ἀπαιτήσεως.
—133. Προσδιορισμὸς ἀποζημιώσεως.— 134. Προσδιορισμὸς ἐγγυήσεως.

132. Προκειμένης ἀπαιτήσεως χρηματικῆς, δὲν χωρεῖ ἐκτέλεσις πρὸ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς χρηματικῆς ἀξίας τῆς ἀπαιτήσεως. Τὴν διαδικασίαν δὲ περὶ τὸν προσδιορισμὸν διαγράφει τὸ τμήμα τοῦτο

τῆς Πολ. Δικ. α') ἐν τῷ θέματι τῆς διατασσομένης ὑπὸ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἀσφαλείας, ὅτε οἱ διάδικοι ἐμφανίζονται εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου ὁ μὲν ἵνα δώσῃ τὴν ἀσφάλειαν, ὁ δὲ ἵνα ὑποβάλλῃ τὰς παρατηρήσεις, ἃς τυχὸν ἔχει· ἐν διαφωνίᾳ δὲ δικάζει συνοπτικῶς τὸ δικαστήριον, ὡς θέλομεν ἰδεῖν, β) ἐν τῷ θέματι τῆς ἐπιδικάσεως καρπῶν, ὅτε διατασσομένης τῆς ἀποδόσεως μὲν αὐτοῦσι τῶν καρπῶν τοῦ τελευταίου ἔτους, τῆς ἀξίας δὲ τῶν καρπῶν τῶν προηγούμενων τοῦ τελευταίου ἔτους, ὑποχρεοῦται ἅμα ὁ ἐναγόμενος εἰς λογοδοσίαν πρὸς εὐρεσιν τῆς ποσότητος τῶν καρπῶν, γ') ἐν τῷ θέματι τῆς διατασσομένης ἀποζημιώσεως, ὅτε, μὴ ὀριζομένου ἅμα τοῦ ποσοῦ τῆς ζημίας, γίνεται διαμοιβή τις ἐγγράφων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἐπίσης δὲν ἐκτελεῖται συμβόλαιον, δι' οὗ συνωμολογήθη πίστωσης, διότι ἡ πίστωσης, ἀποτελοῦσα ἀπλὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θέλει τις δανείσει τὸν ἕτερον ἄχρι ῥητῆς ποσότητος, δὲν εἶναι ἀπαίτησις συναφθέντος δανείου, ἀλλὰ δανείου συναφθησομένου, ὅθεν δὲν εἶναι ἀπαίτησις ὠρισμένη κατὰ τὸ ποσόν (Α. Π. 280 τοῦ 56).

133. Εἰρήσθω εἰδικώτερον ὅτι, ὡς ἴσως δὲν ὀρίζεται μὲν τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως ἐν τῇ διαταττούσῃ ἀποζημιώσιν ἀποφάσει, ὁ μὲν ἐνάγων ὀφείλει ἐν προθεσμίᾳ ὀκταημέρῳ νὰ δηλώσῃ τὰς ζημίας, ὧν ζητεῖ τὴν ἀνὸρθωσιν, ὁ δ' ἐναγόμενος ἐν ἰσοχρόνῳ προθεσμίᾳ νὰ ὑποβάλλῃ τὰς κατὰ τῆς δηλώσεως ταύτης παρατηρήσεις καὶ ἐνστάσεις αὐτοῦ, εἰσάγονται δὲ ἢ τε δήλωσις τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἢ ἀντιδήλωσις τοῦ ἐναγομένου διὰ κλήσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ δικάζει αὐτὰς συνοπτικῶς. Ὅσακις δὲ δὲν ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν ἀποδοτέων καρπῶν ἢ τὸ εἶδος τῆς ἀποδόσεως, ὡς πρὸς μὲν τὸ εἶδος τῆς ἀποδόσεως ὁ νόμος ὀρίζει, ὅτι οἱ μετὰ τὴν ἀγωγὴν ἢ ἐν ἔτος πρὸ αὐτῆς (Dalloz propriété 372) παραχθέντες καρποὶ δέον νὰ ποδοθῶσιν αὐτοῦσι, ἐὰν σώζωνται, ἄλλως δὲ ἀποδοτέα ἢ ἀξία αὐτῶν, τῶν δὲ καρπῶν τῶν προηγούμενων ἐτῶν ἀποδοτέα αἰείποτε ἢ ἀξία. Ὅθεν ἀναγκαῖον αὕτη νὰ ὀρισθῇ· πρὸς τοῦτο δὲ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τὰ περὶ ἀγοραίων τιμῶν δημαρχικὰ καταστιχὰ, ἀλλὰ δύναται νὰ διαταχθῇ καὶ ἡ διὰ μαρτύρων ἢ ἐγγράφων ἀπόδειξις. (Chauveau sur Carré quest. 545). Τὸ δὲ ποσὸν τῶν καρπῶν ἐξευρίσκειται διὰ λογοδοσίας, ἐπιβαλλομένης εἰς τὸν ἐναγόμενον.—Πρὸς ἐκκαθάρισιν τῶν δικαστικῶν δαπανημάτων χωρεῖ ὡσαύτως ἡ περὶ τοῦ ὀρισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως δικιτησία (Πολ. Δικ. 850

καὶ 851). Σημειωτέον δὲ ὅτι, ὁσάκις ὁ ἡττηθεὶς διάδικος ἀνέβαλε καὶ παρέτεινε τὸν δικ. ἀγῶνα ἐκ πνεύματος κακοβουλίας, ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη, ὅτι δικαιούται ὁ ἐκ τῆς παρατάσεως ταύτης ὑποστὰς ζημίας νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνόρθωσιν τῶν ἐπιγενομένων αὐτῷ ζημιῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὁσάκις ὁ ἡττηθεὶς διάδικος ἐνήργει καλῇ πίστει, διότι qui suo jure utitur neminem lædit.

134. Περὶ δὲ ἐγγυοδοσίας σημειωτέον ὅτι τὸ δικαστήριον ὑποχρεοῖ πολλάκις τὸν ἕνα τῶν διαδίκων εἰς παροχὴν ἐγγυήσεως πρὸς τὸν ἕτερον, προσδιορίζον τὸ ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως καὶ τὸν χρόνον τῆς δόσεως αὐτῆς (Πολ. Δικ. 841). Ἄλλ' ἐνίοτε ὁ δικαστὴς διατάσσει τὴν ἐγγυοδοσίαν ὡς ὅρον τῆς ἐκτελέσεως ἐτέρας διατάξεως τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ, ὁπότε αὐτοῦ τοῦ συμφέροντος τοῦ εἰς ἐγγυοδοσίαν ὑποχρέου ἐξαναγκάζοντος αὐτὸν νὰ καταθέσῃ τὴν ὀρισθεῖσαν ἐγγύησιν, ὡς ἀδυνατοῦντος ἄλλως νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν, περιττὸν νὰ ὀρισθῇ ὁ χρόνος τῆς δόσεως τῆς ἐγγυήσεως. Ἡ ἐγγυοδοσία δὲ τελεῖται οὐ μόνον διὰ καταβολῆς μετρητῶν, δι' ὑποθήκης ἀκινήτων κτημάτων ἢ δι' ἐνεχυριάσεως τίτλων παραστατικῶν χρηματικῆς ἀξίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς προσωπικῆς ἐγγυήσεως τρίτου τινός (840 Πολ. Δικ., ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νομοῦ ΒΓΓ' τῆς 11 Ἰουλίου 1892 ἐν συνδ. πρὸς ἀρθ. 848). Ὅριζοντος δὲ τοῦ νόμου διάφορα εἶδη ἐγγυήσεων, ἀλλὰ μὴ ἀπονέμεντος εἰς τὸν δικαστὴν τὸ δικαίωμα τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ εἴδους τῆς ἐγγυήσεως, ὁσάκις αὕτη ζητεῖται ὡς προφυλακτικὸν μέτρον (Πολ. Δικ. 840 ἐν συνδ. πρὸς τὸ 1033), ἔπεται, ὅτι ὁ δικαστὴς ἀποφαίνεται περὶ τοῦ ποσοῦ μόνον τῆς ἐγγυήσεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ περὶ τοῦ εἴδους αὐτῆς (Α. Π. 38 τοῦ 85).

Σημειωτέον δ' ἐν πρώτοις μὲν ὅτι δυνάμει ρητῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικῆς νόμου ὑποχρεοῦται πολλάκις εἰς ἐγγυοδοσίαν τὸ ἐν τῶν μερῶν. Οὕτως ὁ εἰς δὲν κατελείφθη κληροδότημα ἢ καταπίστευμα καταβάλλει ἐγγύησιν, ὅτι θέλει τελέσει τὴν πράξιν, ἣν ὥρισεν ὁ διαθέτης, καταλείπων αὐτῷ τὸ κληροδότημα (Ν. 19 Πανδ. 32). Ὁ ἐπικαρπωτὴς ὀφείλει ἐγγύησιν περὶ τῆς προσηκούσης διατηρήσεως τοῦ πράγματος, οὐ ἐκληροδοτήθη αὐτῷ ἢ ἐπικαρπία (Ν. 13 πρ. Πανδ. 7.1 Ν. 7 πρ. Πανδ. 7. 9). Ἐὰν δὲ ὁ εἰς ἐγγυοδοσίαν ὑπόχρεως ἀρνήται ἢ ἀδυνατῇ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ, δὲν λαμβάνει τὸ δίκαιον, δι' ὃ ὀφείλει τὴν ἀσφάλειαν. Ὡσαύτως ἐὰν ὁ θεματοδότης ἀποθάνῃ, καταλιπὼν πλείους τοῦ ἐνὸς κληρονόμους, ὁ θεματοφύλαξ χορηγεῖ μὲν τῷ

ἐνάγοντι κληρονόμῳ τὸ παρ' αὐτῷ κατατεθὲν ἀδιαίρετον πρᾶγμα, ἀλλ' ἂν οὗτος παράσχη ἐγγύησιν περὶ τοῦ εἰς τοὺς λοιποὺς κληρονόμους ἀναλογοῦντος μέρους. Κατατίθεται δὲ ἡ ἀσφάλεια κατὰ τὸν νόμον (Ν. 1 § 36 Πανδ. 16.3) παρὰ δημοσίῳ προσώπῳ (τανὺν τῷ γραμματεῖ τῶν Πρωτοδικῶν). Σημειωτέον, ὅτι καὶ ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταύταις ἡ προσφερομένη ἀσφάλεια πρέπει νὰ ᾔηται ἀποχρῶσα, ἀμφισβήτησεως δ' ἐγερθείσης περὶ τοῦ ἀποχρῶντος αὐτῆς, ἀποφαίνεται ὡσαύτως τὸ δικαστήριον, ἀκολουθοῦν τὴν ἤδη ἐκτεθεῖσαν διαδικασίαν.

Ἐγγυοδοσία διατάσσεται οὐχ ἥττον ὑπὸ τῆς Πολιτικῆς ἡμῶν δικονομίας ἐν πολλοῖς θέμασι. Καὶ ἐν πρώτοις ὑποχρεοῦται εἰς ἐγγυοδοσίαν ὁ ἐνάγων ἡμεδαπὸν περὶ ἀστικῆς ἀπαιτήσεως ἄλλοδαπός, ὁσάκις δὲν ἔχει ἐν Ἑλλάδι ἀποχρῶντα ἀκίνητα, δὲν εἶναι δὲ ἀδιαφιλονέικητον τοσοῦτο μέρος τῆς ἀπαιτήσεως, ὅσον ἀποτελοῦσιν αἱ δαπάναι καὶ ἡ ἐνδεχομένη ζημία, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ προβάλλῃ ἔνστασιν ἐγγυοδοσίας ὁ ἡμεδαπὸς πρὸ τῆς ἐπὶ τῆς οὐσίας ἀγορεύσεως τοῦ ἄλλοδαποῦ ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 78. Α. Π. 106 τοῦ 65). Χρωμένου δὲ τοῦ νόμου τῇ λέξει *ἐνάγων*, ἔπεται ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἢ αἰτούμενος ἀναίρειν ἢ ἀνακόπτων ἐπιταγὴν ἄλλοδαπός δὲν ὑποχρεοῦται εἰς ἐγγυοδοσίαν (Α. Π. 261 τοῦ 74, 71 τοῦ 84). Ὑποχρεοῦται δεύτερον εἰς ἐγγυοδοσίαν διατασσομένην ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ὀρίζοντος τὴν ποσότητα δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 729 καὶ 733 τῆς Πολ. Δικον., ὁ νικῆσας διαδίκος ἐν δίκῃ προερχομένη ἐκ συναλλαγματικῆς ἢ γραμματίου εἰς διαταγὴν, ἂν ᾔηται πιθανὸν ὅτι κατόπιν θέλει ἡττηθῇ ἢ θείλει καταστῇ ἐν τούτοις ἀξιώχρεως, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἀντιδίκου. Δύναται δ' ἢ εἰς ἐγγυοδοσίαν ὑποχρέωσις νὰ προταθῇ καὶ ἐφεσίμως (Α. Π. 273 τοῦ 83). Ἐπίσης ἡ ἐγγύησις τάσσεται ὑπὸ τοῦ νόμου μετὰ τῶν συντηρητικῶν ἢ προφυλακτικῶν μέτρων, καὶ δύναται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ὁ δανειστής (ὅ, τε παράγων τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἐκ δανείου καὶ ἄλλων συναλλαγμαμάτων, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐξ ἄλλων νομίμων λόγων παράγων αὐτὰ ἢ δυνάμενος νὰ ποδείξῃ ἢ καὶ μόνον νὰ βεβαιώσῃ νόμιμον συμφέρον (Πολ. Δικ. 1025 ἐν συνδ. πρὸς 1029. Α. Π. 109 τοῦ 47). Ἐπίσης δύναται κατ' αἴτησιν ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἐγγύησιν ὁ ζητῶν, ἢ ζητήσας καὶ λαβὼν, συντηρητικὸν τι μέτρον παρὰ τοῦ προέδρου ἢ τοῦ δικαστηρίου εἰς ἀσφάλειαν τοῦ καθ' οὗ τὸ συντηρητικὸν μέτρον (Πολ. Δικ. 1030), νὰ ὑποχρεωθῇ λ. χ. ὁ κατασχὼν συντηρητικῶς, ἐν ὅσῳ εἶναι ἐκκρε-

μῆς ἢ περὶ κύρους τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως δίκη (Α. Π. 90 τοῦ 78).

Πολλάκις, καίτοι προσδιορίσαντος τοῦ δικαστοῦ τὸ μέγεθος τοῦ καταθετέου ποσοῦ καὶ ὀρίσαντος ὡς πρόσωπον ἀποδεχόμενον τὴν ἐγγύησιν τὸν δικαστικὸν γραμματέα, γεννῶνται ἀμφισβητήσεις μεταξὺ τῶν διαδίκων περὶ τῆς πραγματικότητος καὶ τῆς ἀξίας τῆς καταθέσεως ἐγγυήσεως λ. χ. τῆς κυριότητος τῆς εἰς ὑποθήκην θετέας οἰκίας ἢ τοῦ ἀξιοχρέου τοῦ προσφερομένου ἐγγυητοῦ. Ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων ἀποφαίνεται διὰ συνοπτικῆς διαδικασίας ὁ διατάξας τὴν ἐγγύησιν δικαστής. Σημειωτέον, ὅτι εἰς τὴν δίκην ταύτην δὲν δύναται νὰ παρεμβῇ ὁ ἐγγυητής, οὐ τὸ ἀξιόχρεον ἀμφισβητεῖται, ὡς μὴ ἔχων ἔννομον συμφέρον εἰς τοῦτο· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἐναντία γνώμη, καθ' ἣν ἔχει δῆθεν ἔννομον συμφέρον καὶ ὁ ἐγγυητής εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ ἀξιοχρέου αὐτοῦ, ὡς παραβλαπτομένης ἄλλως τῆς πίστεως αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ γνώμη αὕτη στερεῖται βάσεως, διότι τὸ προβαλλόμενον συμφέρον εἶναι ἄγαν μεμακρυσμένον καὶ οἶοναι χιμαιρικόν. Ἄλλ' οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι, ἂν τὸ δικαστήριον θεωρήσῃ τὸν προσενεχθέντα ἐγγυητὴν ἀναξιόχρεον, δύναται ὁ διαδίκος νὰ προσφέρῃ ἄλλον ἐγγυητὴν (Dalloz ἐν λέξει Cautonnement n° 406), πάντη δ' ἀστήρικτος ἡ γνώμη ὅτι ἐξηντλήθη δῆθεν τὸ δικαίωμα τῆς προσφορᾶς ἐγγυητοῦ.

Ἡ ἐγγυοδοσία αἶρεται ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὡς αὖτις ὁ προκαλέσας τὴν ἐγγύησιν λόγος ἐκλείπει, διότι ἀποδειχθεῖσάντων τῶν αἰτήσεων τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου μὴ βασίμων οὐδεὶς λόγος πρὸς περαιτέρω διατήρησιν τῆς ἐγγυοδοσίας· καταπίπτει δὲ ἡ ἐγγύησις, ὡς αὖτις ὁ καταβαλὼν τὴν ἐγγύησιν νικητῆς διαδίκος ὀφείλει νὰ ποδώσῃ τὴν ἐγγύησιν εἰς τὸν ἡττηθέντα, νικητὴν ἤδη καταστάντα, ἅτε τῶν ἐνστάσεων αὐτοῦ ἀποδειχθεῖσάντων βασίμων (Πολ. Δικ. ἀρθρ. 845 καὶ 846).

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΔΙΔΙΚΑΣΙΑ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὅροιμοί.

135. Τίνα τὰ εἰς ἐκτέλεσιν ἐγγράφου προαπαιτούμενα. —

136. Τίνος ἐπιμελεία γίνεται ἡ ἐκτέλεσις. — 137. Δισταγμοὶ καὶ ἐνστάσεις ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκη. — 138. Ἐκθεσίς περὶ τῆς ἐκτελέσεως.

135. Ἡ διὰ τῆς ἐκτελέσεως ἱκανοποιηθησομένη ἀπαίτησις δέον Α) νὰ ᾖ 1) βεβαία, δηλ. ἀπηλλαγμένη αἰρέσεως ἢ πραθεσμίας ἀναβλητικῆς, 2) ἐκκαθαρισμένη δηλ. ὠρισμένη κατὰ τε τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιόν (Πολ. Δικ. 854 § 2). Ὅθεν ἡ πίστωσις, ἣν ἀνοίγει τις ὑπὲρ ἄλλου, ἀποτελοῦσα ἀπλὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θέλει δανείσει αὐτὸν μέχρι ῥητῆς ποσότητος, δὲν εἶναι ἀπαίτησις ὠρισμένη κατὰ τὸ ποσόν διὰ τὸ συμβόλαιον, δι' οὗ ἡνοίχθη ἡ πίστωσις, εἶναι ἀνεπίδεκτον ἐκτελέσεως (Α. Π. 280 τοῦ 66). Σημειωτέον ὅτι ἡ πλήρωσις τῆς ἀναβλητικῆς αἰρέσεως δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἐξάγῃται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐκτελουμένου συμβολαίου, ἀλλὰ δύναται νὰ ποδευχθῇ καὶ δι' ἄλλου ἐγγράφου (Α. Π. 40 τοῦ 82, 57 τοῦ 85). Ἀλλ' ἐν ἀμφισβήτηται ἡ ἐκπλήρωσις τῆς αἰρέσεως, ἀνάγκη τῆς προσφυγῆς εἰς τὸ δικαστήριον διὰ κυρίας ἀγωγῆς, διότι ἡ ἐκπλήρωσις αὐτῆς, ἀναγομένη εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, δὲν δύναται νὰ ποφασισθῇ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν (Α. Π. 294 τοῦ 50). Β) νὰ στηρίζεται εἰς ἐκτελεστὸν τίτλον, τοῦτέστι δικαιογرافον δεκτικὸν ἐκτελέσεως. Τοιαῦτα δὲ εἶναι 1) αἱ τελεσιδικοὶ ἢ προσωρινῶς ἐκτελεσταὶ ἀποφάσεις τῶν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων. Εἰσὶ δὲ προσωρινῶς ἐκτελεσταὶ δυνάμει τοῦ νόμου αἱ ἀποφάσεις περὶ νομῆς (ὡς πρὸς τὸ περὶ νομῆς διατακτικὸν αὐτῶν) καὶ αἱ ἐμπορικαὶ ἀποφάσεις· δύνανται δὲ νὰ ἐκτελεσθῶσι προσωρινῶς ἔνεκα διαφόρων λόγων καὶ αἱ κηρυχθεῖσαι τοιαῦται (λόγῳ κατεπεύγοντος ἢ διὰ τὸ ἀναμφισβήτητον τοῦ εἰς ὃ στηρίζεται ἡ ἀπαίτησις ἐγγράφου), 2) τὰ συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα, 3) πᾶν ἐγ-

γραφον, ὅπερ διάταξις τις τοῦ δικονομικοῦ ἡμῶν νόμου ἢ ἄλλου νόμου ἀνακηρύσσει ἐκτελεστόν, οἷον οἱ ὑπὸ τῶν προέδρων τῶν δικαστηρίων κηρυχθέντες ἐκτελεστοὶ κατάλογοι τῶν τελῶν καὶ δικαιωμάτων τῶν δικηγόρων, συμβολαιογράφων καὶ κλητῆρων κατὰ τὰ ἀρθ. 240 καὶ ἐπ. τοῦ Ὁργ. τῶν δικαστηρίων, οἱ δι' ἐκθέσεως ἢ πρακτικοῦ τοῦ δικαστηρίου συμβιβασμοὶ καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν διαιτητῶν καὶ τῶν συμβιβαστῶν (Πολ. Δικ. ἀρθ. 856). Ἐτι δὲ πᾶσα ἀπαίτησις τοῦ δημοσίου ἐκκεκαθαρισμένη εἰσπράττεται διοικητικῶς δυνάμει τοῦ περὶ δημοσίων ἐσόδων νόμου (Α. Π. 270 τοῦ 78). Ἀλλὰ καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν ἄλλοδαπῶν δικαστηρίων ἐκτελοῦνται, ἐὰν περιᾶψη αὐτάς τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως κατὰ τὰ κατωτέρω ῥηθησόμενα τὸ ἐγγώριον Πρωτοδικεῖον. — Σημειωτέον δ' ὅτι ἐν γένει ἀπαιτεῖται ἡ περιαφῇ τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως ἐπὶ τῶν ἐκτελεστῶν δικογράφων· περιάπτεται δὲ ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως ὑποχρεωτικῶς ἐπὶ μὲν τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἐπὶ δὲ τῶν συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου· περιάπτεται δὲ εἰς τὸ πρωτότυπον τῶν ἐγγράφων (τῶν τε συμβολαιογραφικῶν καὶ τῶν ἀποφάσεων), δίδοται δ' εἰς τὸν διᾶδικον ἀντίγραφον ὁλοσχερὲς τῆς ἀποφάσεως ἐπικυρούμενον ὑπὸ μόνου τοῦ γραμματέως. Ὅθεν, ἀπολεσθέντος τυχὸν τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀποφάσεως, ἀνάγκη νὰ κινηθῇ νέα ἀγωγή περὶ τῆς αὐτῆς ἀπαίτησεως (Α. Π. 127 τοῦ 56). Λογιζονται δὲ ὡς πρωτότυπα (Πολ. Δικ. 426 ἐπ.) καὶ τὰ ὑπὸ συμβολαιογράφου ἢ δικαστικοῦ γραμματέως ἢ ἄλλου δημοσίου ὑπαλλήλου συντεταγμένα ἢ ἐπικυρωμένα ἀντίγραφα τῶν παρ' αὐτοῖς κατατεθειμένων πρωτοτύπων, ἢ ὑπ' αὐτῶν ἐξετασθέντα καὶ παραβληθέντα πρὸς τὰ πρωτότυπα ἐνώπιον τῶν ἐχόντων συμφέρον, εὑρεθέντα δ' ἀπαράλλακτα καὶ ἐπικυρωθέντα ὑπ' αὐτῶν, βεβαιούντων ταῦτα πάντα, ἢ καὶ ἀντίγραφα ἐπὶ ἀντιγράφων ἐὰν τό, τε πρῶτον καὶ τὸ κατόπιν ἀντίγραφον ἐβεβαιώθησαν ὡς ἀνωτέρω· ἀλλὰ μόνον ὁσάκις τὸ ἔγγραφον ἀπωλέσθῃ ὁλοτελῶς καὶ ἀπεδείχθῃ ἄλλως ἢ ὑπαρξίς αὐτοῦ ἢ ἐξηφανίσθῃ τὸ ἔγγραφον ἐξ αἰτίας τοῦ καθ' οὗ διεξάγεται ἢ ἀπόδειξις ἢ ἀρνεῖται ὁ ὑπόχρεως νὰ δώσῃ τὸ πρωτότυπον ἢ λείπουσι μὲν τὰ πρωτότυπα ἀλλὰ τὰ ἀντίγραφα εἶναι ἀρχαῖα καὶ ἀνύποπτα, παρακατατεθειμένα ἐν δημοσίοις ἀρχείοις· ὅθεν καὶ εἰς ταῦτα δύναται νὰ περιαφθῇ ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως· ἀλλὰ πρέπει πρότερον (πρὸ τῆς περιαφῆς δηλ. αὐτοῦ) νὰ προηγηθῇ δικαστικὴ

ἐξακρίβωσις τῶν περιστάσεων τούτων, ἅτε τοῦ νόμου μὴ ἀντιθέ-
τος εἰς τὸν περιάπτοντα τὴν ἐκτίμησιν αὐτῶν. (Α. Π. 218 τοῦ 74).
Ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐκτελεστῶν ἐγγράφων περιάπτει τὸν τύπον τῆς ἐκτε-
λέσεως ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν. Ἄλλ' ὡς πρὸς τὰς ἁλλοδαπὰς
ἀποφάσεις διακριτέον, ἐὰν ἐξεδόθῃ ἡ ἀπόφασις μετὰξὺ ἁλλοδαπῶν,
διατηρούντων τὴν ἁλλοδαπότητα αὐτῶν καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς
ἐκτελέσεως (Α. Π. 3 καὶ 218 τοῦ 71), ὅτε ὁ πρόεδρος τῶν πρωτο-
δικῶν περιάπτει τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως, ἐὰν βεβαιωθῇ μετ' ἐπι-
σταμένην τῆς ἁλλοδαπῆς ἀποφάσεως μελέτην, ὅτι δὲν ἀντίκειται εἰς
τὴν δημοσίαν τάξιν, ἢ ἐὰν ἐξεδόθῃ μετὰξὺ ἁλλοδαποῦ καὶ ἡμεδαποῦ
(ἔστω καὶ ἂν κατέστη ἡμεδαπὸς ἀκολούθως), ὅτε περιάπτει τὸν τύπον
τῆς ἐκτελέσεως ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον, ἐὰν ἐξετάσῃ αὐτὴν πει-
σθῇ, ὅτι δὲν ἀντιβαίνει εἰς ἀποδεδειγμένα γεγονότα, (Πολ. Δικ. 859)
δυνάμενον οὐχ ἤττον καὶ νέα μέσα ὑπεραπίσεως νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν
διαδίκον (Α.Π. 16 τοῦ 53, 219 τοῦ 88). Ἀκολουθεῖται δ' ἐν τῇ αἰτή-
σει περὶ περιγραφῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως ἡ συνοπτικὴ διαδικασία.

Τῆς ἐκτελέσεως τοῦ δικαιογράφου προηγεῖται ἡ προεπίδοσις αὐτοῦ
εἰς τὸν ὑπόχρεον πρὸς ἐκτέλεσιν μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, προσέτι
δὲ καὶ μετὰ διορισμοῦ ἀντικλήτου, ὅσκις ὁ δανειστὴς δὲν κατοικεῖ
εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως, ἵνα γένωνται πρὸς αὐτὸν αἱ ἐπιδόσεις
τῶν ἐγγράφων καὶ αὐτὴ ἡ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου καταβολὴ τοῦ χρέους
(Πολ. Δικ. 863). ἄλλ' ἡ περὶ διορισμοῦ ἀντικλήτου διάταξις εἶ-
ναι κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν γνώμην ἐπουσιώδης, διότι σκοπὸς μονα-
δικὸς τῆς περὶ ἀντικλήτου διατάξεως εἶναι ἡ διευκόλυνσις τῆς κοι-
νοποιήσεως τῶν σχετικῶν ἐγγράφων, ἀλλὰ διὰ τὴν τοιαύτην κοινο-
ποίησιν ὀρίζεται ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 148, ἄλλ'
ἡ παράλειψις τοῦ τοιούτου διορισμοῦ δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα κατὰ
τὸ ἀρθ. 150, ἀλλὰ μόνον τὴν καταδίκην τοῦ διαδίκου εἰς τὴν ἀπά-
τισιν τῶν ἑνεκα τῶν γενομένων αὐτῷ προσωπικῶς κοινοποιήσεων καὶ
ἐπιδόσεων διὰ τὴν παράλειψιν τοῦ διορισμοῦ ἀντικλήτου δαπανῶν τοῦ
ἀντιδίκου αὐτοῦ (Α. Π. 260 τοῦ 57, Ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 463
τοῦ 48). Ἀντιθέτως ἐν τούτοις ἀποφαίνεται ἡ ὑπ' ἀριθ. 118 τοῦ 60
ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, συνήγορον ἔχουσα καὶ τὸν διαπρέ-
ποντα νομομαθῇ κ. Ψαῤῥᾶν, προβάλλοντα ὑπὲρ τῆς γνώμης ταύτης
τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ περὶ ἀντικλήτου διάταξις περιλαμβάνεται ἐν ᾧ
ἀρθρῷ καὶ ἡ περὶ ἐπιταγῆς οὐσιωδὲς ἀτάτη διάταξις.

Χορηγείται δὲ προθεσμία εἰς τὸν ὀφειλέτην 8 μὲν ἡμερῶν ἐὰν πρόκειται περὶ συνήθους ὑποθέσεως, τριῶν δὲ ἡμερῶν, ἐὰν πρόκειται περὶ ἐμπορικῆς ἢ κατεπειγούσης, εἰκοσιτεσσάρων δὲ ὥρων ἐὰν πρόκειται περὶ προσωπικῆς κρατήσεως, οὐδὲ λεπτοῦ δὲ ἐὰν πρόκειται περὶ συναλλαγματικῆς (Πολ. Δικ. 866). Ἐν τῇ προθεσμίᾳ ταύτῃ υποχρεοῦται ὁ ὀφειλέτης νάποτίσῃ τὴν ὀφειλὴν αὐτοῦ, μετὰ δὲ τὴν ἀπρακτον λήξιν αὐτῆς ἐπιτρέπεται τῷ δανειστῇ νὰ προσφύγῃ εἰς ἀναγκαστικὰ μέσα ἐκτελέσεως, ἀλλ' ὅμως καὶ δὲν υποχρεοῦται νὰ προβῇ ἀμέσως εἰς αὐτά. Ὅθεν δύναται νὰ προβῇ ὅποτεδήποτε, ἐκτὸς ἂν παρεμπέσωσι γεγονότα, ἐξ ὧν ὁ δικαστὴς δύναται ἐλλόγως νὰ συναγάγῃ, ὅτι παρητήσατο τὴν ἐπιταγὴν, ὅποτε ὑπάρχει ἀνάγκη νέας ἐπιταγῆς.

Εἰς ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν δικαιοῦται 1) μὲν ὁ διάδικος, ὑπὲρ οὗ τὸ ἐκτελεστὸν δικαίόγραφον ἢ ὁ καθολικὸς αὐτοῦ διάδοχος, 2) δὲ ὁ εἰδικὸς διάδοχος, δηλονότι ὁ ἐκδοχέυς, ἀλλὰ μετὰ τὴν προεπίδοσιν τοῦ τε ἐκτελεστοῦ δικαιογράφου καὶ τοῦ ἐκχωρητηρίου ἐγγράφου. Οὐδεμία δὲ ἀνάγκη νέου ἰδιαιτέρου δικαιογράφου περιβαλλομένου τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως. Ὑποχρεοῦται δὲ ὁ διάδικος, καθ' οὗ τὸ ἐκτελεστὸν δικαίόγραφον, καὶ ὁ καθολικὸς αὐτοῦ διάδοχος. Ἄλλ' εἰς τὸν τελευταῖον ἀνάγκη νὰ κοινοποιηθῇ ἐκ νέου ὁ ἐκτελεστός τίτλος μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν. Ἄλλ' οὐχὶ καὶ ὁ εἰς ὃν μετεβιβάσθη τὸ προσωπικὸν δικαίωμα τρίτος (Α. Π. 152 τοῦ 65), διότι εἰδικὴ διαδοχὴ δὲν χωρεῖ ἐπὶ προσωπικῶν ἐνοχῶν, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ πραγματικῶν ἀγωγῶν, καθ' ὅς ἐίναι ἐπίδικον αὐτὸ τὸ περὶ οὗ πρόκειται πρᾶγμα, ὅτε ἡ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ παντὸς εἰς ὃν μετεβιβάσθη τὸ πρᾶγμα διαρκύσεως τῆς δίκης (Α. Π. 283 τοῦ 83). Ἄλλὰ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐπιδότεον εἰς τὸν εἰδικὸν διάδοχον τὸ ἐκτελεστὸν δικαίόγραφον μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν. Ἄλλ' ὅτε ἤρξατο ἤδη ἡ ἐκτέλεσις κατὰ τοῦ δικαιοπαρόχου (καθολικοῦ τινος ἢ εἰδικοῦ διαδόχου), οὐδεμία μὲν ἀνάγκη νέας κοινοποιήσεως τοῦ δικαιογράφου καὶ νέας ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, κατ' Οἰκονομίδην. Ἄλλὰ κατὰ τὴν ὀρθὴν ἀπόφασιν Ἀρείου Πάγου 22 τοῦ 74, τοῦ ἄρθρου 867 ῥητῶς ὀρίζοντος, ὅτι ἀνάγκη νέας κοινοποιήσεως εἰς τὸν διάδοχον, ἐπὶ τῷ προφανεῖ σκοπῷ τῆς εἰς αὐτὸν χορηγήσεως ἀφορμῆς καὶ καιροῦ πρὸς πληρωμὴν τῶν ὀφειλομένων, καὶ μὴ ἐξαίρουντος τὴν περὶπτωσιν καθ' ἣν ἐκκρεμοὺς οὔσης τῆς δίκης ἀπέθανεν ὁ ὀφειλέτης, ἔπεται ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀνάγκη νέας κοινοποιήσεως. Ἄλλ'

ὁσάκις ἀπόφασις διατάσσει τρίτον πρόσωπον νὰ ἐκτελέσῃ ὀρισμένην πρᾶξιν ὑπὲρ τοῦ νικήσαντος διαδίκου, ἡ ἀπόφασις ἐκτελεῖται καὶ κατ' αὐτοῦ, ἐὰν κοινοποιηθῇ αὐτῷ καὶ προσέτι πιστοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ νικήσαντος διαδίκου (διὰ κοινοποιήσεως πιστοποιητικοῦ τοῦ γραμματέως), ὅτι δὲν ἐγένετο ἀνακοπὴ ἢ ἔφεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἢ ἐγένετο μὲν ἀλλ' ἀπερρίφθη, καὶ δι' ἀντιγράφου τοῦ ἐπιδοτηρίου ὅτι ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν καταδικασθέντα (Α. Π. 36 τοῦ 86). Ἀλλ' ἐκτελεῖται κατὰ τοῦ τρίτου καὶ πρὶν ἢ καταστῇ τελεσίδικος, ἂν ᾖ πρᾶσιν ὡς ἐκτελεστή; Εὐλογωτέρα ἡ καταφατικὴ ἀπόκρισις, διότι ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 869, οὗσα διάταξις εἰδική, κατισχύει τῶν γενικῶν διατάξεων περὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως (Α. Π. 78 τοῦ 59, 401 τοῦ 66. Ὁμοίως ἀπερνήνατο καὶ τὸ Ἀκυρωτικόν). Ἀλλὰ διαφωνοῦσιν οἱ Chauveau sur Carré (ζήτημα 1096 bis) καὶ Ῥουσόπουλος (Τόμος ἑβδόμος τῆς Θέμιδος).— Σημειωτέον, ὅτι ἡ κατ' ὁμορῦμου ἐμπορικῆς ἐταιρίας ἀπόφασις δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ οὐ μόνον κατὰ τοῦ συνόλου τῆς ἐταιρίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν μελῶν ὡς ἐνεχομένων ἀλληλεγγύως· ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ κατὰ τῶν ἑτερορῦμων μελῶν ἐμπορικῆς ἐταιρίας ἀπόφασις, ὡς μὴ ἐνεχομένων ἀλληλεγγύως.

136. Ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις διεξάγεται ἐπιμελείᾳ τοῦ νικήσαντος διαδίκου, γράφοντος καὶ ὑπογράφοντος αὐτοπροσώπως ἢ διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐκτελεστέου ἐγγράφου τὴν ἀναγκαίαν διὰ τὸν κλητῆρα πληρεξουσιότητα καὶ χρονολογούντος αὐτὴν προσηκόντως, ἢ ἀπευθυνομένου εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰρηνοδίκην ἢ πρέσβρον πρωτοδικῶν πρὸς διορισμὸν κλητῆρος εἰς ἐκτέλεσιν (Πολ. Δικ. 870). Ἡ δὲ δικαστικὴ ἀρχὴ παρεμβαίνει μόνον ὁπότεν παραστῇ ἀνάγκη διαλύσεως τῶν ἀναφυσισῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐρίδων. Ἡ ἐκτέλεσις ἀρχεται διὰ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος, δικαιουμένου μὲν νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ τὴν ἑνοπλὸν δύναμιν εἰς ἄρσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου τυχόν παρεμβλλομένων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν προσκομμάτων, ὑποχρεουμένου δὲ ὅπως διὰ πᾶσαν πρᾶξιν τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, ἣν ἤθελεν ἐνεργῆσαι, συντάσῃ ἑκθεσιν, ἣτις ὑπογραφεῖσα ὑπὸ δύο μαρτύρων ἔχει κατὰ τὸν νόμον ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου ἢ τῆς πλαστογραφίας. Μέσα δὲ ἐκτελέσεως εἶναι γενικὸν μὲν ἡ κατ' ἄσχεαις τῆς κινήτης καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου, ἐξαιρετικὸν δὲ ἡ προσωπικὴ κράτησις. Ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ βοηθητικὰ μέσα ἐκτελέσεως, οἷα ἡ ἀποστολὴ μηνυτοῦ, ἡ βιαία ἀφαίρεσις

τοῦ πράγματος ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ δυστρόπου ὀφειλέτου καὶ ἡ βιαία ἐκβολὴ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κτήματος, ὡς καὶ ἡ ἀπαγγελία κατὰ τοῦ δυστροποῦντος χρηματικῆς ποινῆς. Δικαιοῦται δὲ ὁ δανειστὴς νὰ ποιήσῃται χρῆσιν σύγχρονον πάντων τῶν μέσων τῆς ἐκτελέσεως, ἐὰν ὡς ἐκ τοῦ θέματος, περὶ οὗ πρόκειται, ἐπιτρέπηται καὶ ἡ χρῆσις τῶν ἐξαιρετικῶν μέσων.

137. Ὁ ὀφειλέτης δικαιοῦται νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου λόγῳ τοῦ ἐν τῷ ἐκτελεσθῇ τίτλῳ ποσοῦ δικαστηρίου. Ἀλλὰ δικαιοῦται νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν οὐ μόνον μετὰ τὴν ἐναρξιν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀπλὴν εἰς αὐτὸν ἀνακοίνωσιν, ὅτι ἐπίκειται ἡ ἐκτέλεσις διὰ τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, δικαιοῦται δηλονότι νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν, ὅτε γενικῶς χορηγούμενου εἰς πάντα πολίτην τοῦ δικαιώματος νὰ ἀνακόπῃ πᾶσαν προᾶξιν, ἐπιζήμιον εἰς τὰ νόμιμα αὐτοῦ συμφέροντα κατὰ τῆς Πολ. Δικ. τὸ ἀρθ. 235⁽¹⁾ (Α. Π. 244 τοῦ 51, 381 τοῦ 52, 266 τοῦ 54, 53 τοῦ 56, 97 τοῦ 75), ἐπιτρέπεται δὲ νὰ προταθῶσι καὶ διὰ τῶν προτάσεων νέοι πρὸς ἀνακοπὴν λόγοι δυνάμει τοῦ ἀρθ. 237 (Α. Π. 292 τοῦ 79, 183 τοῦ 89). Ἀλλ' ἡ διὰ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ἐγειρομένη δίκη δὲν θεωρεῖται δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, διότι μόνον ἐὰν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐπέλθῃ κατάσχεσις ἢ προσωπικὴ κράτησις ἀρχεται κατὰ τὸν νόμον δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν (Πολ. Δικ. ἀρθ. 864).

Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ἢ κατὰ τῆς ἐκτελέσεως δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν· δικαιοῦται ὅμως τὸ δικαστήριον ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ὁ πρόεδρος νὰ ἀναστείλῃ αὐτὴν, ἐὰν οἱ ἀντιτασσόμενοι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν λόγοι ὧσι βάσιμοι (Α. Π. 255 τοῦ 63).

Ἐπιτρέπονται δὲ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν μόνον ἐνστάσεις ἀναφερόμεναι

(1) Καὶ ἐκ τῆς ἐν τοῖς ἀρθροῖς 623, 681, 932 καὶ 949 τῆς Πολ. Δικ. ἐφαρμογῆς τῆς ἐν ἀρθ. 235 γενικῆς ἀρχῆς προκύπτει ὅτι ἀνακοπὴ ἐπιτρέπεται καὶ κατὰ πράξεων, εἰς ἃς ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προσκαληταί τις ἢ νὰ συνεργῇ ἢ νὰ προσλαμβάνηται. Ὅθεν καὶ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς, προδήλως δυναμένης νὰ ἐπηρεάσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ ὀφειλέτου, διότι, ἂν δὲν ἐδόνατο οὗτος νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἐπιταγὴν, διὰ τῆς κατασχέσεως, ἥτις ἤθελεν ἐπέλθῃ, ἢ ἄλλου ἀναγκαστικοῦ μέτρου, ἤθελε στερηθῇ ἀναγκαιῶς τῆς διαθέσεως τῶν κατασχεθέντων πραγμάτων, ἴσως δὲ καὶ αὐτῶν τούτων, ἂν ἐκ τυχαίου συμβάντος ἤθελον ἀπολεσθῇ ἢ καταστῇ ἄχρηστα, ἕως οὗ ἀποφασισθῇ ἢ κατὰ τῆς κατασχέσεως ἀνακοπὴ αὐτοῦ, ἢ καὶ αὐτῆς τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, ἐνῶ διὰ τῆς ἀνακοπῆς δύναται νὰ προλάβῃ αὐτάς.

εἰς τὴν ἀταξίαν τῆς ἐκτελέσεως, ὅλον ἢ ἔνστασις ὅτι δὲν προηγήθη ἐπιταγή ἢ ὅτι κατεσχέθησαν πράγματα ἐξαίρουμένα τῆς κατασχέσεως, ἢ ἀναγόμεναι εἰς τὴν μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως ἀπόσβεισιν τοῦ χρέους. Ἀλλὰ δέον αὐταὶ ἐπὶ ποινῇ ἀπαρδέχτου νὰ ὦσιν ἐκκαθαρισμένοι, δηλονότι σαφεῖς, καθαροὶ καὶ προχείρως δυνάμεναι νὰ ποδείχῃσι (Πολ. Δικ. 872) (¹) δηλονότι ἐνστάσεις, ὧν δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ διαταχθῇ ἀπόδειξις διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας αὐτῶν (Α. Π. 175 τοῦ 51, 105 τοῦ 75, 195 τοῦ 81), διότι οὐ δ' ἐπαγωγὴ ὅρκου ἐπιτρέπεται, ὁσάνκις, μὴ παρισταμένου τοῦ ἀντιδίκου κατὰ τὴν συζήτησιν, ὁ ὅρκος δὲν δύναται νὰ δοθῇ ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ δικαστηρίου συνεδριάσει (Α. Π. 181 τοῦ 49, 187 τοῦ 54, 295 τοῦ 55, 38 τοῦ 63, 142 τοῦ 71, 164 τοῦ 88). Ἡ δὲ παραβίασις τῆς διατάξεως ταύτης ἐπιφέρει ἀναίρεσιν, ὡς ἀφορώσης εἰς τὴν ταχέαν περάτως τῶν δικῶν (Α. Π. 175 τοῦ 51, 43 τοῦ 52, 197 τοῦ 66, 137 τοῦ 67. Διαφωνεῖ κακῶς ἀποφ. 162 τοῦ 38). Ἀλλὰ δὲν δύναται βέβαια νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἀπαράδεκτον τῶν ἀνεκκαθαρίστων ἐνστάσεων αὐτεπαγγέλτως τὸ δικαστήριον (Α. Π. 348 τοῦ 57) (²).

Κατὰ τῆς ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς ἀποφάσεως ἐπιτρέπεται ἔφεσις κατὰ ῥητὴν διάταξιν τοῦ νόμου ὀρίζουσιν εἰδικῶς δεκάημερον προθεσμίαν

(¹) Ὁ Ῥουσόπουλος διατείνεται, ὅτι οὐδ' ἡ ἔνστασις τοῦ εὐεργετήματος τῆς εὐπορίας δύναται νὰ προταθῇ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν· ἀλλ' ὀρθότερα, νομίζω, ἡ γνώμη, καθ' ἣν ἡ ἔνστασις αὕτη ὡς ἀμέσως συνδεομένη πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν δύναται νὰ προταθῇ καὶ κατ' αὐτήν. Τὴν δὲ γνώμην ταύτην φαίνεται παραδειξάμενος καὶ ὁ Ἀρειος Πάγος διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ 142 τοῦ 47. Ἀντιθέτως ἄλλοι φρονοῦσιν ὅτι καὶ ὁ καταδικωκόμενος διὰ χρέος ὀφειλέτης, ὁ ὁμολογῶν μὲν καὶ μὴ ἀρνούμενος τὴν σύστασιν τοῦ χρέους, ἰσχυρίζόμενος δὲ μόνον ὅτι κατέβαλε τὸ ὅλον ἢ μέρος αὐτοῦ καὶ ὅτι ἡ πληρωμὴ ἐνεγράφη εἰς τὴν ἐν τοῖς καταστήχοις τοῦ δανειστοῦ μερίδα αὐτοῦ, δικαιούται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐπίδειξιν τῆς μερίδος τοῦ τζώτης καὶ κατὰ τὴν περὶ ἐκτελέσεως δίκην καὶ, ἀρνησαμένου τυχὸν τοῦ δανειστοῦ ὅτι κρατεῖ κατὰ στίχα κτλ., νὰ ἐπαγάγῃ αὐτῷ ὅρκον.

(²) Διόστατο ὁ μακαρίτης πατήρ μου, δοξάζων ὅτι ἐνστάσεις ἀνεκκαθαρίστοι ἀπορρίπτονται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκῃ, τῆς περὶ τούτου διατάξεως οὐσας οὐσιώδους, ὡς προκύπτει οὐ μόνον ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, ἀποβλεπούσης εἰς τὴν διευκόλυνσιν τῆς ἐκτελέσεως τῶν τελεσθίσκων ἀποφάσεων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἐπιβαλλομένης τιμωρίας εἰς τὸν ἀμαρτήσαντα περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῆς διαδικασίας δικαστικὸν ὑπάλληλον πειθαρχικὴν ποινὴν.

πρὸς ἀσκησιν αὐτῆς (Πολ. Δικ. 871), παρκατεινομένην λόγῳ ἀποστάσεως⁽¹⁾. Ἀλλ' ἐπιτρέπεται καὶ ἀνακοπή; Γενικῶς ἐπικρατεῖ ἀπὸ πολλοῦ ἡ γνώμη ὅτι ἐπιτρέπεται, οὐ μόνον διότι ἡ ἀνακοπή, τακτικὸν ἐνδίκον μέσον οὖσα, χωρεῖ, ὁσάκις ῥητῶς δὲν ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ καὶ διότι, ὅπου ὁ νόμος διενόηθη νάποκλείσῃ τὴν ἀνακοπὴν, ῥητῶς διέταξε τοῦτο (Πολ. Δικ. 644), καὶ προσέτι διότι τὴν ἀνακοπὴν ῥητῶς συγχωρεῖ ἐντὸς συντομωτέρας τῆς ἐν γένει πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας κατ' ἀποφάσεων περὶ ἀκυρότητος φυλακίσεως ἢ αἰτήσεως ἐπισχέσεως, συμβαινουσῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν²⁾.

138. Περὶ πάσης πράξεως, ἀναγομένης εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, συντάσσει ὁ ἐκτελῶν δικαστικὸς κλητὴρ ἔκθεσιν, συνυπογραφομένην ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ὑπὸ τε τῶν παρόντων διαδίκων καὶ τῶν μαρτύρων (Πολ. Δικ. ἄρθ. 875 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθ. 133). Καὶ οἱ μὲν διάδικοι δικαιούνται παρίστασθαι εἰς πᾶσαν πράξιν, ἀναγομένην εἰς τὴν ἐκτέλεσιν (Πολ. Δικ. 129 καὶ 875), μάρτυρες δὲ προσλαμβάνονται ἀναγκαιῶς κατὰ τὴν ἐνέργειαν κατασχέσεως (Πολ. Δικ. 886 κτλ.). Διὸ ἡ τῆς κατασχέσεως ἔκθεσις εἶναι ἀκυρος, ἐὰν μὴ φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τῶν μαρτύρων. Δὲν εἶναι ὅμως ἀναγκαῖον νὰ γίνηται οἷονεῖ πανηγυρικὴ μνεία ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅτι αὕτη συνετάχθη ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μαρτύρων,

(1) Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθ. 753 περὶ ἐπεκτάσεως τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως ὡς γενικὴ διάταξις ἐφαρμόζεται καταφανῶς καὶ ἐπὶ τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκδιδομένων, τὸ δὲ ἄρθ. 871 ἐνόησεν ἀπλῶς νὰ περιορίσῃ τὴν συνήθη πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν ἀλλ' οὐχὶ καὶ νάποκλείσῃ τὴν προσθήκην τοῦ χρόνου τῆς ἀποστάσεως· ἄλλως ἐν ταῖς δίκαις ταύταις ἤθελεν ἀποβῆ πλειστάκις ἰδανικὸν τὸ δικαίωμα τῆς ἐφέσεως, διότι, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι διώρισεν ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐκτελέσεως ἀντίκλητον ὁ ἐπισπεύδων τὴν ἐκτέλεσιν, ὡς ὀφείλει κατὰ τὸ ἄρθ. 863, οὗτος δὲν δύναται νὰ δεχθῇ δικόγραφα ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀναφυσμένων διαταγμῶν, πολλῶ δ' ἤττον ἀφετήριον κατὰ τῶν ἐκδιδομένων ἐν ταῖς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκαις ἀποφάσεων· ὅθεν ὁ μακρὰν τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως καὶ τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου κατοικῶν ἐπισπεύδων ἤθελεν ἐκπίπτει τοῦ δικαιώματος τῆς ἐφέσεως.

(2) Καὶ κατὰ τοῦτο διάτατο πρὸς τὴν ἐπικρατήσασαν νομολογίαν ὁ πατήρ μου, διατεινόμενος ὅτι ἐκ τοῦ ἄρθ. 871 καὶ τοῦ εἰς αὐτὸ περατέμποντος ἄρθ. 910 συνάγεται ὅτι ὁ νομοθέτης δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσον ἐν δίκαις ἀναφυσόμεναις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἵνα μὴ παρακωλύηται ἐπὶ μακρὸν διάστημα χρόνου ἡ ἐκτέλεσις, ἥς ἡ ταχεῖα ἀποπεράτωσις εἶναι ἡ μόνη ἀσφαλὴς κρηπίς τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἰδιωτικῆς πίστεως.

ἀλλ' ἄρκει νὰ συνάγῃται ἐξ αὐτῆς ἡ τήρησις τῆς διατυπώσεως ταύτης, ὅ ἐστι νὰ ὑπάρχῃ κάτωθεν ἡ ὑπογραφή τῶν μαρτύρων (Α. Π. 135 τοῦ 87).

Ἐὰν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν εὖρῃ ὁ κλητὴρ ἀντίστασιν, δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν τῆς ἐνόπλου δυνάμεως· οὐχ ἦττον δὲ καὶ νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀντίστασιν δι' ἐκθέσεως, ἣν ἀποστέλλει εἰς τὸν ἀρμόδιον παρὰ Πρωτοδικαίᾳ Εἰσαγγελέα πρὸς τιμωρίαν τοῦ ἀντιστάντος. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν μόνον ἐξυθρισθῇ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, δικαιούται νὰ βεβαιώσῃ αὐτὴν δι' ἐκθέσεως. Ἐχει δ' ἡ ἐκθεσις τοῦ κλητῆρος, φέρουσα καὶ τὴν προσυπογραφὴν δύο μαρτύρων, ἀποδεικτικὴν ἰσχύν· ἀλλ' ἐπιτρέπεται ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου (Πολ. Δικ. 876).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἀναγκαστικὰ μέσα.

139. Ἐπὶ χρηματικῶν χρεῶν. — 140. Ἐπὶ ἀποδόσεως πραγμάτων. — 141. Ἐπὶ ἐπιχειρητέων πράξεων. — 142. Ἐπὶ παραλειπτέων πράξεων.

139. Εἴπομεν ὅτι ἡ ἐκτέλεσις γίνεται κυρίως μὲν διὰ τῆς κατασχέσεως τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου. Ἀλλ' οὐχ ἦττον καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως ἢ διὰ τοῦ διορισμοῦ μηνυτοῦ.

Πρὸς χρῆσιν τοῦ μέσου τῆς ἐκτελέσεως δι' ἀποστολῆς μηνυτοῦ ἀνάγκη προτέρας ἀδείας τοῦ δικαστοῦ, ἣν παρέχει αὐτός, ἐὰν βεβαιωθῇ ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ, ὅτι εὐπορεῖ μὲν ὁ ὀφειλέτης ἀλλ' ἐξ ἀπλῆς δυστροπίας ἀρνεῖται νὰ καταβάλῃ τὴν ὀφειλὴν αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 879). Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ πολυδάπανον τοῦτο μέσον οὐ μόνον καθίσταται δύσχρηστον εἰς τὸν δανειστὴν, ἀλλὰ καὶ σμικρύνει πολὺ τὰς ἐγγυήσεις αὐτοῦ περὶ τῆς διὰ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου ἱκανοποιήσεως τοῦ τε ἀρχικοῦ χρέους καὶ τῶν διὰ τὴν ἀποστολὴν μηνυτοῦ προσθέτων δαπανῶν, δὲν ἐγένετο χρῆσις αὐτοῦ μέχρι τοῦδε ἐν τῇ πρακτικῇ.

140. Προκειμένης δὲ τῆς ἀποδόσεως πραγμάτων, εἰ μὲν πρόκειται περὶ ὠρισμένου κινητοῦ πράγματος, ἀφαιρεῖται τοῦτο βιαίως ἀπὸ τοῦ καταδικασθέντος διὰ τινος ἐπὶ τούτῳ διοριζομένου δικαστικοῦ κλητῆρος καὶ ἐγχειρίζεται εἰς τὸν αἰτοῦντα τὴν ἐκτέλεσιν (Πολ. Δικ.

880)· εἰ δὲ πρόκειται περὶ ἀορίστων κινήτων πραγμάτων, ὁ αἰτῶν τὴν ἐκτέλεσιν ἀπαιτεῖ ἢ τὴν διὰ δαπάνης τοῦ ἀντιδίκου ἀγορὰν αὐτῶν ἢ τὸ εἰς χρήματα ἀντίτιμον αὐτῶν, προσδιοριζόμενον κατὰ τὴν ἀγοραίαν τιμὴν ἢ δι' ἐκτιμητικοῦ ὅρκου (Πολ. Δικ. 880). Εἰ δὲ πρόκειται περὶ ἀκινήτου κτήματος ἢ ἰσοτίμων ἀκινήτων δικαιωμάτων, ἀποβάλλεται τῆς διακατοχῆς ὁ καταδικασθεὶς, ὁ αἰτούμενος τὴν ἐκτέλεσιν ἐγκαθίσταται εἰς αὐτὴν, προστατεύεται κατὰ πάσης διαταραξέως καὶ ἀπαγγέλλεται κατὰ τοῦ καταδικασθέντος προσωπικὴ κράτησις, ἂν ᾗθειεν ἀρνηθῇ τὴν παραχώρησιν (Πολ. Δικ. 880 ἀρθ. 3), ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἂν οὗτος κατεδικάσθῃ ὡς τρίτος διαχειριστὴς, ὡς ἐπίτροπος φέρ' εἰπεῖν, ὅτε δὲν ὑπόκειται εἰς κράτησιν (Α. Π. 205 τοῦ 55). Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἢ εἰς τὴν διακατοχὴν ἀκινήτου ἐγκαταστάσις δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοῦ κατέχοντος αὐτὸ τὴν κατοχὴν, ὡς ὅτις οὗτος, ἀποβαλὼν τὸν δικαστικῶς ἐγκατασταθέντα, ἀνεκτήσατο πάλιν τὴν νομὴν (Α. Π. 300 τοῦ 73)· δικαιούται ὅμως καταδήλως ὁ νικήσας νὰ ἐκτελέσῃ ἐκ νέου τὴν ἀπόφασιν, ἥς δυνάμει ἐγκατέστη πρότερον δικαστικῶς. Προσθετέον ὅτι. ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς νὰποδώσῃ ὠρισμένον πρᾶγμα ἄδυνατῇ νὰποδώσῃ αὐτὸ, ὡς περιελθὼν ἤδη εἰς ἄλλον ἢ καταστραφέν, ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τὸ ἀντίτιμον, προσδιοριζόμενον κατὰ τὴν ἀγοραίαν τιμὴν ἢ δι' ἐκτιμητικοῦ ὅρκου (Πολ. Δικ. 801).

141. Καταδικασθέντος τινὸς εἰς ἐπιχείρησιν ὠρισμένης πράξεως, εἰ μὲν αὕτη δύναται νὰ ἐπιχειρηθῇ καὶ δι' ἄλλου, ἐπιχειρητέα οὕτω διὰ δαπάνης τοῦ καταδικασθέντος εἰσπραττομένης διὰ τῶν νομίμων ἀναγκαστικῶν μέσων, ἄλλως ὑποχρεοῦται μὲν πρῶτον ὁ καταδικασθεὶς εἰς ἐπιχείρησιν τῆς πράξεως διὰ χρηματικῆς ποινῆς τριάκοντα μέχρι τριακοσίων δραχμῶν ἢ διὰ μηνυτοῦ, μὴ τελεσφορησάσης δὲ τυχὸν τῆς ἀποπείρας, ἐκτιμᾶται τὸ προσβλήθην ἐκ τούτου νόμιμον συμφέρον χρηματικῶς δι' ἐκτιμητικοῦ ὅρκου καὶ προκαλεῖται ἡ ἐκτέλεσις διὰ τῶν νομίμων ἀναγκαστικῶν μέσων (Πολ. Δικ. 882). Μὴ ἐπιτρεπομένης δὲ τῆς βιαίκης ἐξαναγκάσεως τοῦ Δημοσίου, ὁ νικήσας διάδικος δύναται νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν εἰς τὸ διαφέρον καταδίκην αὐτοῦ (Α. Π. 77 τοῦ 79).

142. Καταδικασθέντος δὲ τινος εἰς παράλειψιν πράξεως, ἀπειλεῖται εἰς αὐτὸν ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει δι' ἐνδεχομένην παράβασιν χρηματικὴ ποινὴ καὶ διὰ τὴν ὑποτροπὴν ἐπιβάλλεται εἰς αὐτὸν ἐγγυοδοσία· βεβαιωθείσης δὲ πραγματικῆς παραβάσεως, ἐκτελεῖται ἐπιμε-

λεία τοῦ νικῶντος διαδίκου ἢ μὲν χρηματικὴ ποινὴ διὰ τῶν νομίμων ἀναγκαστικῶν μέσων, ἢ δὲ ἐγγυοδοσία διὰ τῆς καταθέσεως μετρητῶν ἢ τῆς ἐνεχυρίσεως τίτλων παραστατικῶν χρηματικῆς ἀξίας ἢ δι' ἱκανῶν ἀκινήτων κτημάτων (Πολ. Δικ. 883). ὀφείλει δὲ τὴν χρηματικὴν ποινὴν καὶ ἐὰν μετὰ τὴν παράβασιν ἐξηφανίσθῃ ἢ ἀπειλοῦσα κατ' αὐτοῦ τὴν ποινὴν προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἀπόφασις, ὡς ἰσχύουσα κατὰ τὴν παράβασιν (Α. Π. 98 τοῦ 73), ὑπόκειται δ' εἰς τὴν ποινὴν ταύτην καὶ τὸ δημόσιον (Α. Π. 48 τοῦ 81). Σημειωτέον ὅτι εἰθύνονται εἰς καταβολὴν τῆς χρηματικῆς ποινῆς ὡς ἐπεχούσης τόπον ἀποζημιώσεως καὶ μὴ οὔσης κυρίως ποινῆς καὶ οἱ κληρονόμοι τοῦ καταδικασθέντος (Α. Π. 20 τοῦ 65).

Ὅριζεται δὲ τὸ μὲν ποσὸν τῆς χρηματικῆς ποινῆς εἰς τὸ δεκαπλοῦν τοῦλάχιστον τῆς τιμῆς, ἣν ἡ ἀπηγορευμένη πράξις ἀπαξ ἐνεργηθεῖσα δύναται νὰ ἔχῃ διὰ τὸν ὀφείλοντα νὰ παραλίπῃ αὐτὴν, οὐδαμῶς δὲ δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ εἰκοσιπενταπλοῦν. Ἡ δ' ἐγγύησις προσήκον νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὴν ἐξ αὐτῆς ληψὶν τοῦ τε διπλασίου τῆς μεγίστης ποινῆς καὶ τῶν ἐκ τῆς μὴ παραλείψεως προκυπτουσῶν τυχόν δαπανῶν καὶ ζημιῶν (Πολ. Δικ. 884).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Κατάσχεσις κινητῶν.

143. Κατάσχεσις κινητῶν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὀφειλέτου. —
 144. Κατάσχεσις κινητῶν ἢ εἰσοδημάτων παρὰ τρίτῳ. —
 145. Διανομὴ τοῦ ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ κινητῶν προκύπτοντος.

143. Πάντα τὰ κινητὰ τοῦ ὀφειλέτου ὑπόκεινται εἰς κατάσχεσιν· ἐξαιροῦνται δὲ μόνον 1) τὰ ἀναγκαῖα ἱμάτια καὶ στρώματα τοῦ ὀφειλέτου, ὡς καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, 2) ὁ μισθὸς καὶ αἱ συντάξεις πάντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν καὶ ἡ ἀποζημιώσις τῶν βουλευτῶν, 3) ἡ ἐπὶ ὀκτῶ τοῦλάχιστον ἡμέρας ἀναγκαῖα διὰ τὸν ὀφειλέτην καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ ζωοτροφία, 4) τὰ βιβλία τῶν εἰς τὰ γράμματα καταγινομένων ὀφειλετῶν καὶ τὰ ἔργα-λεῖα τῶν τεχνικῶν τι ἐπιτήδευμα ἐξασκούντων μέχρι τῆς ἀξίας πεντακοσίων δραχμῶν κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὀφειλέτου, 5) τῶν ὀφειλετῶν

γεωργῶν εἰς βοῦς ἢ μία δάμαλις (οἷας δὴποτε ἡλικίας) ἢ τρία πρόβατα ἢ δύο αἰγες ἢ εἰς ὄνος κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὀφειλέτου. Ἀλλὰ κατ' ἐξαίρεσιν τῶν πρὸς τὸ δημόσιον ὀφειλετῶν γεωργῶν ἐξαίρουνται τῆς κατασχέσεως δύο ἀροτριῶντα ζῶα, δέκα πρόβατα ἢ δέκα αἰγες καὶ ἓν φορτηγὸν ζῶον (Πολ. Δικ. 885 ἐν συνδ. πρὸς νόμον ΑΡΜΑ τῆς 19 Μαρτίου 1884, νόμου τῆς 19 Αὐγ. 1852 ἀρθ. 25 καὶ νόμου τῆς 6 Ἀπριλίου 1853 περὶ ναυτικῶν συντάξεων ἀρθ. 30, νόμου ΑΡΟΗ' τοῦ 1884 περὶ ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου ἀρθ. 88 καὶ Νόμου ΥΛΣ' τοῦ 1871 ἀρθ. 9). Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ $\frac{1}{4}$ τῆς βουλευτικῆς ἀποζημιώσεως, τῶν μισθῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν (στρατιωτικῶν τε καὶ πολιτικῶν παντὸς βαθμοῦ) ἐπιτρέπεται κατ' ἐξαίρεσιν κατὰσχέσεις δι' ἀπαίτησιν διατροφῆς συζύγου, ἀνιόντων καὶ κατιόντων. Ὅθεν ἐὰν κατασχεθῇ τι τῶν εἰρημένων πραγμάτων, ἢ κατὰσχέσεις ἀκυροῦνται, προκειμένου δὲ περὶ πραγμάτων, ὧν ἡ κατὰσχέσεις προαπαταιεῖ ἐκλογὴν τοῦ ὀφειλέτου, ἀκυροῦται, ἐὰν μὴ ἐρωτηθῇ ὁ ὀφειλέτης (Α. Π. 72 τοῦ 66). — Ἐπιτραπήτω νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ Πολιτικὴ ἡμῶν Δικονομία περιορίζει πολὺ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀκατασχέτων. Δίκαιον εἶναι νὰ ὑποβάλλωνται εἰς κατὰσχέσιν πρὸς πληρωμὴν τοῦ χρέους πάντα τὰ ἐπιπλά καὶ σκεύη τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν εὐπρεπή καὶ πολυτελεῖαν τοῦ ὀφειλέτου βίωσιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰ παραιτήτως ἀναγκαῖα εἰς διέλευσιν βίου πτωχικοῦ. Οὕτως ἔδει νὰ ἐξαίρηται τῆς κατασχέσεως ἡ πρὸς φαγητὸν ἢ ἐργασίαν τράπεζα, αἱ ἀπλᾶς πρὸς καθεστὸν ἔδραι, αἱ κλῖναι τῶν μελῶν τοῦ οἴκου κτλ., ἐπίσης δὲ τοῦ ὀφειλέτου γεωργοῦ ἐν ζευγος βοῶν ἢ δαμάλεων ἢ ὄνων ἢ ἵππων. Ἐπίσης ἔδει νὰ ἐξαίρηται τῆς κατασχέσεως ἡ ἀντιμισθία τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπηρετῶν καὶ οἱ μισθοὶ τῶν ὑπαλλήλων ἰδιωτικῶν καταστημάτων μέχρι τινὸς ποσοῦ.

Ἐνεργεῖται δὲ ἡ κατὰσχέσις διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων (πολιτῶν Ἑλλήνων ἐνηλίκων, μὴ συνδεομένων διὰ συγγενείας ἢ κηδεστίας κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἢ μέχρι τρίτου βαθμοῦ πρὸς τοὺς διαδίκους ἢ τὸν κλητῆρα καὶ μὴ διατελούντων ὑπηρετῶν ἢ γραφείων τοῦ κλητῆρος)· μεσεγγυῶνται δὲ (δηλονότι ἀφαιροῦνται καὶ φέρονται εἰς ἀσφαλῆ φύλαξιν) τὸσαῦτα ἐκ τῶν εἰς τὸν ὀφειλέτην ἀνηκόντων κινητῶν, ὅσα φαίνονται ἀναγκαῖα πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ δανειστοῦ (Πολ. Δικ. 886). Τὰ κινητὰ ταῦτα παραδίδονται πρὸς φύλαξιν ἢ εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην ἢ εἰς τὸν Εἰρηνοδικιακὸν γραμματέα

ἢ εἰς τὸν συμβολαιογράφον ἢ εἰς τὸν δημαρχικὸν πάρεδρον τοῦ τόπου τῆς κατασχέσεως ἐπὶ ἐξοφλητικῷ γραφομένῳ ἐν τῇ ἐκθέσει ἢ ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς. Συντάσσεται δὲ ἡ ἐκθεσις ὑπὸ τοῦ κλητῆρος, ἐκτιμῶντος ἀμέσως τὰ κατασχεθέντα ἀνευ περαιτέρω δαπάνης, καὶ προσδιορίζεται ἡ ἡμέρα τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ υπογράφεται ὑπὸ τοῦ κλητῆρος καὶ τῶν παρόντων διαδίκων, τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ εἰς ὃν παραδίδονται πρὸς φύλαξιν τὰ κατασχεθέντα ἀντικείμενα μεσεγγυούχου (ὧν μὴ δυναμένων ἢ μὴ θελόντων νὰ υπογράψωσι, γίνεται σημειώσεις περὶ τούτου). Εὐνόητον δὲ ὅτι, ἐὰν πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς κατασχέσεως ἐπέλθῃ ἀπαξ ἢ πολλαίς διακοπῇ, ἡ ἐκθεσις προσήκον νὰ υπογράφηται κατὰ πᾶσαν διακοπὴν. Τοῦτο δὲ καὶ ῥητῶς ὀρίζει ἡ Ἰταλικὴ Πολιτικὴ Δικονομία (ἀρθρ. 597). Ἐὰν δὲ ὁ ὀφειλέτης δὲν ᾔτο παρὼν, γνωστοποιεῖται αὐτῷ ἡ κατάσχεσις (Πολ. Δικ. 887 καὶ 888). Σημειωτέον ὅτι, μεσεγγυηθέντων γεωργικῶν σκευῶν ἢ ζώων, δύναται ὁ Εἰρηνοδίκης ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ τῇ αἰτήσει τῶν ἐχόντων συμφέρον νὰ διορίσῃ ἐπιστάτην καὶ φύλακα τοῦ πράγματος ἢ τῶν ζώων (Πολ. Δικ. 888). — Θεωρεῖται δὲ ὁ μεσεγγυούχος τῶν κατασχεθέντων θεματοφύλαξ καὶ ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ εἰς τὴν φύλαξιν αὐτῶν τὴν ἐπιμέλειαν συνετοῦ οἰκογενειάρχου, ὑπεύθυνος ὧν περὶ τῆς ἐν καιρῷ παραδόσεως αὐτῶν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ λογοδοτῶν περὶ τῶν παραχθέντων καρπῶν. "Οθεν ἐὰν ἐκ παραδρομῆς αὐτοῦ τὸ πρᾶγμα ἀπολεσθῇ ἢ βλαφθῇ, εὐθύνεται εἰς ἀποζημίωσιν, καὶ, ἂν ᾔθελεν ἀποδειχθῇ ἀναξιοχρεως, εὐθύνεται ἐπιβουλητικῶς καὶ ὅλος ὁ δῆμος, ἐπιφυλακτομένης τῆς προσηκούσης ἀναγωγῆς (Πολ. Δικ. 889).

Ὁ ὀφειλέτης ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατασχέσεως, ἐὰν ᾔτο παρὼν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως, ἐὰν ᾔτο ἀπών, στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἢ τῆς ἐνεχυρίσεως τῶν κατασχεθέντων (Πολ. Δικ. 890). "Οθεν, ἂν ἐκποιήσῃ ἢ ἐνεχυρίσῃ αὐτά, ἡ ἐκποίησης ἢ ἐνεχυρίσεως εἶναι ἀκυρὸς, ἀλλὰ τὴν ἀκυρότητα δύνανται μόνον νὰ ἐπικαλεσθῶσιν οἱ βλαπτόμενοι ἐξ αὐτῆς (Α. Π. 72 τοῦ 58).

Τὰ κατασχεθέντα κινητὰ πλειστηριάζονται δημοσίως ἐν ᾧ δῆμῳ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις, κατ'ἐκλογὴν τοῦ δανειστοῦ, ἢ ἐν ᾧ τόπῳ εὐρίσκονται τὰ πράγματα ταῦτα ἢ ἐν τῷ διὰ τοὺς πλειστηριασμοὺς προσδιορισμένῳ τόπῳ καθ' ἡμέραν τινὰ γενικῆς ἀγορᾶς ἢ κυριακῇν

μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας, κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ δανειστοῦ, καὶ 1) εἰ μὲν πρόκειται περὶ κινητῶν τιμῆς κατωτέρας τῶν 300 δραχμῶν οὐχὶ πρὸ τῆς ὀγδότης μετὰ τὴν κατάσχεσιν ἡμέρας, 2) ἐπὶ δὲ κινητῶν μείζονος τιμῆς οὐχὶ πρὸ τεσσάρων ἐβδομάδων. Ἐὰν δὲ ὁ ὀφειλέτης ἢ ὁ ἐπισπεύδων νομίζῃ ὅτι, γινομένου τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐν ἄλλῳ δῆμῳ, δύναται νὰ προσενεχθῇ μείζων τιμὴ, γίνεται ἐκεῖ ὁ πλειστηριασμός, ὅταν προκαταβάλλῃ τὴν τῆς μετακομίσεως καὶ τὴν τυχόν πρὸς νέας κοινοποιήσεις ἀναγκαίαν δαπάνην ἢ παρέχῃ ἀποχρῶσαν περὶ αὐτῶν ἀσφάλειαν (Πολ. Δικ. 891 καὶ 892). Πρόδηλον δὲ ὅτι, ἐὰν ἐγερθῇ ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ ποσοῦ ἢ τῆς προκαταβολῆς ἢ ἄλλος τις δισταγμός, ἀποφαίνεται περὶ αὐτῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 871 ὁ πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν ἢ τὸ δικαστήριον. Ἀλλὰ πλειστηριασμός πλοίων δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐκτὸς τῆς περιφερείας τοῦ Πρωτοδικείου, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 205 τοῦ ἐμπ. νομοῦ (Α. Π. 27 τοῦ 65).

Ἡ ἡμέρα, ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ ὁ ὑπάλληλος, οὗ ἐνώπιον πρόκειται νὰ γίνῃ οὗτος, προκοινοποιοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος διὰ κλητῆρος καὶ, εἰ μὲν πρόκειται περὶ κινητῶν κατωτέρας τιμῆς τῶν 300 δραχμῶν, τοῦλάχιστον τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, εἰ δὲ περὶ κινητῶν μείζονος ἀξίας, τοῦλάχιστον δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 893). Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου ΑΡΝΘ' τῆς 27 Μαρτίου 1884 περὶ τροποποιήσεως διατάξεων τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων ὁ ἐπισπεύδων δανειστῆς ὀφείλει ἀείποτε νὰ κοινοποιήσῃ καὶ εἰς τὸν ἀρμόδιον ταμίαν διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἀντίγραφον ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου τῆς ἐκθέσεως κατασχέσεως καὶ νὰ γνωρίσῃ προσέτι αὐτῷ τὸν τόπον, τὸν μῆνα, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὡς καὶ τὸν ὑπάλληλον, οὗ ἐνώπιον γενήσεται ὁ πλειστηριασμός, ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας. Γίνεται δὲ ἡ ἀνωτέρω κατὰ τὸ ἄρθρ. 893 κοινοποίησις διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πράξεως κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνήθειαν διὰ κηρύξεως ἐν τῷ δῆμῳ, ὅπου γίνεται ὁ πλειστηριασμός, καὶ διὰ τοιχοκολλήσεως ἐπὶ τῆς κατοικίας τοῦ ὀφειλέτου. Εἰ δὲ πρόκειται περὶ κινητῶν ἐχόντων ἀνωτέραν ἀξίαν τῶν 300 δραχμῶν, καὶ διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῦ νομοῦ, καὶ διὰ καταχωρίσεως τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου εἰς τινὰ Ἐφημερίδα. Τὸ γραμματίον δὲ τοῦτο προσήκον νὰ

περιλαμβανήν ἀκριβῆ κατάλογον τῶν κατεσχημένων πραγμάτων (Πολ. 894) Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ γίνεται ἐν τῷ τόπῳ αὐτοῦ νέα δηλοποιήσις διὰ κηρύξεως κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνθήκειαν ἀμέσως πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ (Πολ. 895). Ἀναφέρονται δὲ πᾶσαι αἱ προειρημέναι κοινοποιήσεις ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλειστηριασμοῦ (Πολ. 895). Ἡ παραμέλησις τῶν ἀνωτέρω κοινοποιήσεων καὶ προθεσμιῶν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τοῦ πλειστηριασμοῦ. Ἐὰν δ' ὁ ἀμελής τις ᾖ δικάστικὸς ὑπάλληλος ἢ ὑπρέτης, καταδικάζεται οὖτος καὶ εἰς ἀποζημίωσιν καὶ ἀπότισιν τῶν δαπανῶν, ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς προσηκούσης πειθαρχικῆς ἢ ἄλλης ποινῆς (Πολ. Δικ. 896). Ἐξαφανίζονται ὅμως αἱ ἀκυρότητες κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς αἰς ὁφειλέτης παρητήσατο ῥητῶς τὸ δικαίωμα νὰ προβάλλῃ αὐτὰς δι' εἰδικῆς περὶ τούτου συμφωνίας μετὰ τοῦ δανειστοῦ μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐκτελέσεως (Α. Π. 137 τοῦ 67, 142 τοῦ 71, 270 τοῦ 72, 72 τοῦ 73). Σημειωτέον εἰδικώτερον ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ποσῶς ὁ προκοινοποιηθεὶς πλειστηριασμός, ἐὰν μὴ βεβαιωθῇ ἢ διὰ δημοσίου φύλλου κοινοποιήσις, ὡς αἰς αὕτη ἀπαιτεῖται, διὰ προσαγωγῆς ἀντιτύπου αὐτοῦ, καὶ ὁ χρόνος τῆς κηρύξεως καὶ τοιχοκολλήσεως διὰ βεβαιώσεως τοῦ κλητῆρος, ἐπισυναπτομένου καὶ τοιχοκολλήτου γραμματίου (Πολ. Δικ. 897).

Κατ' ἐξαιρέσιν πράγματα ὑποκείμενα εἰς φθορὰν πλειστηριάζονται δημοσίως παραχρῆμα ἢ ἐν βραχείᾳ προθεσμίᾳ ὀριζομένη ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ (οὐδαμῶς ἀναγκαιοῦς πρὸς τοῦτο δικαστικῆς ἀδείας)· οὐχ ἥττον προηγείται καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ τούτου κοινοποιήσις διὰ κηρύξεως καὶ, ἐὰν ἐπιτρέπη ὁ χρόνος, καὶ διὰ τοιχοκολλήσεως (Πολ. Δικ. 898).

Γίνεται δὲ ἡ κατακύρωσις εἰς τὸν προσφέροντα τὰ πλείονα τρία λεπτὰ τῆς ὥρας μετὰ τὴν τελευταίαν προσφορὰν, διδομένου σημείου διὰ σκηπανίου ἢ κώδωνος, ἄλλ' ἐπὶ πληρωμῇ τῶν χρημάτων εἰς μετρητὰ, ἔχοντος τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου προσωπικὴν εὐθύνην, ἐὰν πρὸ τῆς καταβολῆς τοῦ τιμήματος παραδῶσῃ τὰ πράγματα (Πολ. Δικ. 899). Γίνεται δὲ ἡ κατακύρωσις εἰς τὸν πλειοδοτήσαντα καὶ ἂν ἢ ὑπ' αὐτοῦ προσφερομένη τιμὴ ᾖ μικροτέρα τῆς δι' ἐκτιμήσεως γενομένης· δηλονότι ἡ προσφορὰ, ἐφ' ἣ ἡ κατακύρωσις, δύναται νὰ ᾖ καὶ κατὰ πολὺ ἐλάττωσιν τῆς ἀξίας τοῦ πλειστηριαζομένου. Ἐξαίρουνται δὲ μόνον τὰ πολύτιμα μέταλλα, ὅταν ἡ

πλειοδότησις αὐτῶν δὲν ἐξικνῆται εἰς τὸν ὅρον τῆς περὶ ἀγορᾶς αὐτῶν διατιμῆσεως τοῦ νομισματοκοπέου καὶ ὁ ὀφειλέτης ἐπιζητῇ τὴν εἰς αὐτὸ ἢ τὰ ὑποκαταστήματα αὐτοῦ ἀποστολὴν αὐτῶν, προκαταβάλλων καὶ τὰς δαπάνας τῆς ἀποστολῆς (Δ. 21 Σεπτ. 1836 περὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριάσεως). Ἐπ' οὐδενὶ δὲ λόγῳ ἐπιτρέπεται ἡ ἀκύρωσις τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὑπάρχει ὑπέρμετρος βλάβη (Α. Π. 95 τοῦ 48).

Τὴν τάξιν, καθ' ἣν πρόκειται νὰ πλειστηριασθῶσι τὰ κατασχθέντα, ὀρίζει ὁ ὀφειλέτης, ἂν ᾖ παρὼν. Ὅπόταν ἡ ἐκ τῆς πωλήσεως μέρος τῶν πραγμάτων προκύψασα χρηματικὴ ποσότης καλύπτῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ τὰς δαπάνας, παύεται ἡ περαιτέρω πλειστηρίασις καὶ τὰ ὑπολειπόμενα πράγματα παραδίδονται τῷ ὀφειλέτῃ (Πολ. Δικ. 901). Περὶ δὲ τῶν διαφόρων προσφορῶν καὶ τῆς κατακυρώσεως συντάσσει ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος ἐκθεσίαν, ἣν ὑπογράφει μετὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, τῶν τυχόν παρόντων διαδικῶν καὶ δύο μαρτύρων. Μὴ θέλοντος δὲ ἢ μὴ δυναμένου τοῦ ὑπερθεματιστοῦ νὰ ὑπογράψῃ, γίνεται μνεῖα ἐν τῇ ἐκθέσει (Πολ. Δικ. 902). Σημειωτέον ὅτι ἡ ἐκθεσίς αὕτη, ὡς ἐκθεσίς δικαστικῆ, προσήκον νὰ ἀναφέρῃ τὸν χρόνον καθ' ὃν συνετάχθη, ἔστω καὶ ἐὰν συνάγῃται τὸ ἔτος ἢ ὁ μὴν αὐτῆς ἐξ ἄλλων σχετικῶν ἐκθέσεων, συνωδᾷ πρὸς τὸ ἄρθρον 133 τῆς Πολ. Δικον. καὶ τὸ ἄρθρ. 181 τῆς Πολ. Δικον. Ἄλλως ὁ πλειστηριασμός εἶναι ἄκυρος (Α. Π. 37 τοῦ 65, 277 τοῦ 73). Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι οἱ μάρτυρες δεῖον νὰ προσλαμβάνωνται ἀπ' ἀρχῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἅτε παριστάμενοι ὡς βεβαιωταὶ οὐ μόνον τῆς κατακυρώσεως, ἀλλὰ καὶ τῶν προσφορῶν· ὅθεν κατὰ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 166 τοῦ 59, μὴ προσληφθέντων αὐτῶν ἀπ' ἀρχῆς, ὁ πλειστηριασμός εἶναι ἀκυρωτέος⁽¹⁾· ἀλλ' οὐδεμίαν ἀνάγκην νὰ

(1) Ἐπιδιοκιμάζομεν τὴν γνώμην τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὐχὶ διότι, κατὰ τὴν αἰτιολογίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 166 τοῦ 59 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἑλλειπόντων τῶν μαρτύρων, ἡ ἐκθεσίς τῆς κατακυρώσεως θεωρητέα ὡς ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς ἡμῶν Δικονομίας καὶ τοῦ περὶ χαρτοσίμου νόμου δὲν δύναται νὰ μεταβιβασθῇ ἡ κυριότης ἀκινήτου δι' ἰδιωτικοῦ ἔγγραφου, ἀλλὰ διότι ἡ περὶ μαρτύρων διάταξις εἶναι οὐσιώδης, ἅτε θεωρησαντος τοῦ νόμου ἀνεπαρκῆ τὴν τοῦ ὑπαλλήλου βεβαίωσιν περὶ τῶν προσφορῶν καὶ τῆς κατακυρώσεως. Ὅθεν ἡ ἑλλειψὶς τῶν μαρτύρων καθίστησιν ἄκυρον καὶ τὴν ἐκθεσίαν τῆς κατακυρώσεως τῶν κινητῶν πραγμάτων. Ἀποδε-

υπογράφεται ἡ ἐκθεσις καὶ ὑπὸ τοῦ κήρυκος, ὡς μὴ συμπράττοντος εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ (Α. Π. 34 τοῦ 88).

Ἐὰν ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν καταβάλλῃ εἰς μετρητὰ τὸ τίμημα, πλειστηριάζεται ἐκ νέου τὸ κατακυρωθὲν δαπάναις αὐτοῦ κατὰ τὰ ἠνωτέρω περὶ πλειστηριασμοῦ ὠρισμένα, καὶ ἐὰν κατὰ τὸν ἀναπλειστηριασμόν προσενεχθῇ ὀλιγώτερον, τὸ ἐλλείπον εἰσπράττεται παρὰ τοῦ πρώτου ὑπερθεματιστοῦ διὰ κατασχέσεως τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου αὐτοῦ περιουσίας, ἐτι δὲ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως (Πολ. Δικ. 903). Ὅθεν ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὀφείλει μὲν νὰ πλειστηριάζῃ ἐκ νέου τὸ κατακυρωθὲν· ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἀναγκαστικῶς τὴν εἰσπραξίν τοῦ τιμήματος τῶν κατακυρωθέντων καὶ παραδοθέντων πραγμάτων (Α. Π. 115 τοῦ 47). Δικαιοῦται ὅμως ὁ πρῶτος ὑπερθεματιστὴς νὰ ἐξαγοράσῃ, ὡς καὶ ὁ ὀφειλέτης, ὑπὸ τὰς αὐτὰς συμφωνίας τὰ κατακυρωθέντα, ἐὰν καταβάλλῃ καὶ τὴν δαπάνην τῆς νέας διαδικασίας. Ἐὰν δὲ γενομένου τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ προσενεχθῇ μείζων τῆς πρώτης τιμῇ καὶ προκύψῃ περίσσευμα, οὐδὲν δικαίωμα ἔχει ὁ πρῶτος ὑπερθεματιστὴς, ἀλλὰ τοῦτο καταβάλλεται, ἵνα διανεμηθῇ εἰς τοὺς δανειστάς τοῦ ὀφειλέτου ἢ, ἂν οὗτοι ἐξωφλήθησαν, παραδοθῇ εἰς τὸν ὀφειλέτην (Πολ. Δικ. 904).

Ἄν ἡ τιμὴ τῶν πλειστηριασθέντων πληρωθῇ προσηκόντως, ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ καταβάλλει πρῶτον τὴν δαπάνην τῆς ἐκτελέσεως καὶ ἔπειτα ἐξοφλεῖ τὸν ἐπισπεύδοντα καὶ τοὺς ἀναγγελλέντας δανειστάς, (καὶ τοῦτο ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατακυρώσεως, καθ' ὅσον δηλονότι δὲν ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ συνταχθῇ πινάξ κατατάξεως), τὸ δὲ τυχὸν περίσσευμα ἀποδίδεται τῷ ὀφειλέτῃ. Ταῦτα δὲ πάντα

χόμεθα ὅμως τὴν περὶ τούτου διατυπωθεῖσαν ἄλλοτε γνώμην ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Πατρὸς ἡμῶν (ἣν ἀπεδέξατο καὶ τὸ Ἐρρετίον Ναυπλίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 256 τοῦ 60 ἀποφάσεως αὐτοῦ) ὅτι, μὴ οὔσης τῆς διατάξεως δημοσίας τάξεως (ἄλλ' ἀπλῶς οὐσιώδους), ἡ ἐντεῦθεν ἀκυρότης καλύπτεται δι' ἀποδοχῆς, διότι κατ' ἀρχὴν τοῦ δικαίου ἕκαστος δύναται νὰ παραιτηθῇ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, πλὴν ἐὰν καθιεροῦται βῆτος περιορισμός, κατ' ἄλλην δ' ἀρχὴν νομικὴν ἐν ἀμφιβολίᾳ προτιμᾶται ἡ ὑπὲρ τοῦ κύρους τοῦ ἐγγράφου ἐρμηνεία. Σημειωτέον ὅτι καὶ κατὰ τὴν Γαλλικὴν νομολογίαν ἐκ τῶν ἐκτελέσεων ἐγγράφου ἀκύρου δι' ἑλλειψίν τῆς ὑπογραφῆς ἐνδὲς τῶν μαρτύρων καθίστησιν αὐτὸ ἀπρόσβλητον, καίπερ τῆς διατυπώσεως ταύτης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένης (Rol. Répertoire ratification n° 29).

Θ. ΦΑΔΓΑΪΟΥ.—ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ.

19

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροίας

ἐπὶ ἐξοφλητικῶ γραφομένῳ ἐπὶ τῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεως (Πολ. Δικ. 905).

Ἡ πώλησις δὲν τελειοῦται ἢ διὰ τῆς κατακυρώσεως. Ὅθεν μέχρι τῆς κατακυρώσεως ὁ μὲν τὰ πλείονα προσφέρων δύναται νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ὁ δὲ ὀφειλέτης νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ κατασχεθέντα, καταβάλλων τὰ ὀφειλόμενα, δύναται δὲ προσπορίσασθαι τὰ πρὸς καταβολὴν αὐτῶν μέσα καὶ δι' ἐνεχυρίσεως τῶν αὐτῶν πραγμάτων (Πολ. Δικ. 906).

Ἐὰν ὁ κλητὴρ κατὰ τὴν ἐνέργειαν κατασχέσεως εὕρῃ κεκλεισμένους θύρας ἢ ἀποθήκας, κιβώτια ἢ θήκας, ὧν τὸ ἀνοιγμα ἀρνοῦνται οἱ διακάτοχοι, δύναται νὰ ἐκβιάσῃ αὐτάς ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ ἀστυνόμου ἢ τοῦ δημάρχου (Πολ. Δικ. 907). Ἐπίσης δύναται νὰ ἐκβιάσῃ αὐτάς ἐπὶ παρουσίᾳ ἑνὸς τῶν εἰρημένων δημοσίων ἢ δημοτικῶν λειτουργῶν, ἐὰν οἱ διακάτοχοι ᾧσιν ἀπόντες (Α. Π. ποιν. 27 τοῦ 42). Μέχρι δὲ τῆς ἐλεύσεως αὐτῶν φυλάττει ἀπλῶς αὐτάς πρὸς κώλυσιν ὑπεξαγωγῆς πραγμάτων.

Κατάσχσεις ἀναγκαστικῇ κατεσχνημένων ἤδη πραγμάτων ἀναγκαστικῶς ἢ συντηρητικῶς (¹) δὲν ἐπιτρέπεται. Ὁ δὲ παραβάτης κλητὴρ ἢ ἡ παραβάτις ἐπιτόπιος ἀρχὴ καταδικάζεται εἰς ἀποζημίωσιν καὶ εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν (Πολ. Δικ. 908). Ἐπιτρέπεται ὁμῶς κατὰ

(¹) Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀποχρώντως ἡτιολογημένην ἀπόφασιν 355 τοῦ 48 τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐρετῶν ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 908 καθιερωμένη ἀρχὴ τοῦ νὰ μὴ γίνῃται νέα κατάσχσεις ἐπὶ κατασχέσεως ἐννοεῖ ὁμοειδῆ κατάσχσεις, ἧτοι ἀλλήν ἀναγκαστικὴν, καὶ οὐχὶ ἀναγκαστικὴν ἐπὶ συντηρητικῆς, διότι ἄλλως ἤθελε παραπέμπει εἰς τὸ ἀρθ. 1037, τὸ διαγράφον τὸν τρόπον τῶν συντηρητικῶν κατασχέσεων, ὡς τὸ τελευταῖον τοῦτο παραπέμπει εἰς τὸ πρῶτον διὰ τὰς ἐπὶ ἀκινήτων καὶ διὰ τὰς ἐπὶ κινητῶν κατασχέσεις. Συνάγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἐν συνόλῳ ἐν τῇ Πολ. Δικονομίᾳ πνεύματος τῆς ταχείας ἐκτελέσεως τῶν ἐκτελεστῶν ἐγγράφων, ὑπαγορεύοντος καταδήλως τὸ δικαιοῦσθαι τὸν ἔχοντα ἐκτελεστὸν ἐγγράφον εἰς ἀναγκαστικὴν κατάσχσιν. Ἀλλὰς ὑπὸ τὸ ἀντίθετον σύστημα δύναται νὰ ἐπέλθῃ καὶ ἡ παντελὴς ἀπώλεια τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἔχοντος εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἐκτελεστὸν ἐγγράφον πιστωτοῦ, ὅσῳκις ὁ ὀφειλέτης δὲν κέκτηται ἄλλην περιουσίαν παρὰ τὴν συντηρητικῶς κατασχεθεῖσαν, ἅτε τοῦ συντηρητικῶς κατασχόντος καὶ τοῦ ὀφειλέτου δυναμένων διὰ συμβιβασμοῦ νὰ καταργήσωσι τὴν μεταξὺ αὐτῶν δίκην διὰ τῆς εἰς τὸν δανειστὴν παραχωρήσεως τοῦ κατασχεθέντος πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους αὐτοῦ, ὅτε ὁ ἔχων εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἐκτελεστὸν ἐγγράφον πιστωτῆς δὲν ἤθελεν ἔχει πόθιν νὰ πληρωθῇ τὸ ὅλον ἢ μέρος τοῦ δανείου αὐτοῦ.

τὴν γενικῶς ἐπικρατοῦσαν παρ' ἡμῖν ὀρθὴν νομολογίαν κατὰσχέσεις ἀναγκαστικῇ πραγμάτων ἤδη κατεσχημένων συντηρητικῶς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δανειστοῦ, ἔτι δὲ καὶ δευτέρα κατὰσχέσεις τοῦ ἤδη ἀναγκαστικῶς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δανειστοῦ κατασχεθέντος (Α. Π. 513 τοῦ 52). Οἱ μετὰ τὴν ἀναγκαστικὴν κατὰσχεσιν παρουσιαζόμενοι δανεισταί, ἂν δὲν ὑπάρχωσιν ἄλλα πράγματα πρὸς κατὰσχεσιν, ἀναγγέλλονται. Ἰναληφθῶσιν ὑπ' ὅψει κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ (Πολ. Δικ. 908). Πρόδηλον δ' ὅτι δικαιοῦται εἰς ἀναγγελίαν καὶ ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος, ὁ τυγχάνων ἅμα καὶ δανειστής τοῦ κληρονομουμένου (Α. Π. 151 τοῦ 77). Μὴ ὀρίζοντος δὲ τοῦ νόμου ὅτι ἡ ἀναγγελία τῶν δανειστῶν γίνεται πρὸ τῆς κατακυρώσεως, ἔπεται ὅτι καὶ δύναται νὰ γίνη αὕτη ἕως τῆς συντάξεως τοῦ τῆς κατατάξεως πίνακος (Α. Π. 86 τοῦ 48). Τὸ ἀναγγελητήριον δὲ συντάσσεται κατὰ τὸν τύπον κλήσεως καὶ περιέχει τὴν αἰτίαν τοῦ χρέους καὶ τὸ ποσόν. Πρόδηλον δὲ ὅτι, ἐπιδιδόμενον ἀρμόδιῶς τῷ ὀφειλέτῃ, διακόπτει τὴν παραγραφὴν.

Καὶ δύναται μὲν νὰ προβάλῃ ἀντιρρήσεις δι' ἀνακοπῆς (περὶ ἧς ἐλέχθησαν τὰ δέοντα ἀνωτέρω), ἰσχυριζόμενος ὅτι ἐξηλείφθη ἤδη τὸ χρέος ἢ ὅτι παρεβιάσθησαν αἱ κανονίζουσαι τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας (λ. χ. ὅτι δὲν προηγήθη ἐπιταγὴ ἢ ὅτι ἡ κατὰσχεσις περιλαμβάνει πράγματα ἀκατάσχετα), ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ ἐκτέλεσις προβαίνει, πλὴν ἐὰν ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν ἢ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον (πρωτοδικεῖον ἢ καὶ εἰρηνοδικεῖον) τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως παραχωρήσῃ ἀναβολὴν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ὀφειλέτου ἢ καὶ ἄλλου τρίτου ἔχοντος ἔννομον συμφέρον. (Πολ. Δικ. 910). Ὅριζοντος δὲ τοῦ νόμου (ἀρθ. ἐπίσης 910) ὅτι περὶ τῆς παραχωρηθείσης ἀναβολῆς εἰδοποιεῖται ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐπιμελείας τῶν διαδίκων ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τοῦ παραχωρήσαντος τὴν ἀναστολὴν, ἔπεται ὅτι ἀπὸ τῆς τοιαύτης εἰδοποιήσεως ἄρχονται τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀναστολῆς, ἄλλως ἢ ἐκτελέσεις ἐγκύρως προχωρεῖ.

Ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τῆς ἀνακοπῆς τῶν ὀφειλετῶν οἱ πρόεδροι δικαιοῦνται νὰ ἀναστελῶσι τὸν πλειστηριασμὸν μέχρι τῆς πρώτης ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως τοῦ μέλλοντος ἐπιλαβέσθαι τῆς δίκης δικαστηρίου (εἰς ὃ ἀφίεται ἡ περὶ περαιτέρω ἀναστολῆς ἀπόφασις καὶ κρίσις) ἢ, συνηθέστερον, μέχρις ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ἀνακοπῆς. Κατὰ τοῦτο δὲ διαφέρει ἡ μέχρι τῆς πρώτης ἐπ' ἀνακοπῇ

ἀποφάσεως ἀναστολή τῆς μέχρις ὀριστικῆς ἐκδικάσεως, ὅτι, ἐὰν ἀναστολή μόνον μέχρι τῆς πρώτης ἀποφάσεως, ἡ ἀναστολή ἐξαφανίζεται, ἐὰν μὴ δι' αὐτῆς διαταχθῇ ἡ ἐξακολούθησις αὐτῆς (Α. Π. 10 τοῦ 85). Πρόδηλον δὲ ὅτι, ἀπορρίφθεις τυχὸν τῆς ἀνακοπῆς καὶ διαταχθείσης τῆς προόδου τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀπαιτεῖται πρὸς πρόοδον τοῦ πλειστηριασμοῦ νὰ κοινοποιηθῇ ἡ περὶ τούτου ἀπόφασις εἰς τὸν ὀφειλέτην, μόνον διὰ τῆς κοινοποιήσεως λαμβάνοντα νομίμως γνῶσιν τοῦ πέρατος τῆς κατ' ἀνακοπὴν δίκης (Α. Π. 317 τοῦ 71). Κατ' ἐξαίρεσιν τὸ δικαίωμα τῆς ἀναστολῆς ἐπὶ ὑποθέσεως κατὰ ὀφειλέτου τοῦ δημοσίου ἔχει μόνον τὸ δικαστήριον καὶ οὐχὶ ὁ πρόεδρος (Νόμου ΥΛΣ' ἀρθ. 23 καὶ 51).

Ἄλλ' οὐχὶ μόνον ὁ ὀφειλέτης ἀλλὰ καὶ πᾶς ἕτερος ἀξίων δικαίωμα κυριότητος ἢ ἄλλα πραγματικὰ δικαιώματα ἐπὶ μέρους ἢ ὅλων τῶν κατασχεθέντων κινητῶν πραγμάτων δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ αὐτὰ δι' ἀνακοπῆς διεκδικητικῆς (Πολ. Δικ. 911)· ἀπευθύνεται δὲ κατὰ τε τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ τοῦ ὀφειλέτου, κοινοποιουμένη καὶ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἢ τὸν μεσεγγυούχον (Πολ. Δικ. 911). Ἄλλως ἀκυροῦται ἡ διαδικασία (Α. Π. 83 τοῦ 45, 138 τοῦ 48, 38 τοῦ 79, 146 τοῦ 80). Δὲν ἀκυροῦται ὅμως ἡ διαδικασία κατὰ τὴν ἀποφ. Α. Π. 247 τοῦ 78 διὰ τὴν μὴ κοινοποιήσιν εἰς τὸν ὀφειλέτην τῆς ἀνακοπῆς ὡςάκις πρόκειται ἀπλῶς περὶ νομῆς τῶν κατασχεθέντων, ἅτε τῆς παρουσίας τοῦ ὀφειλέτου μὴ οὐπὺς ἀπαραιτήτως ἀναγκαίας. Ὡς ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ὀφειλέτου, καὶ ἡ ἀνακοπὴ τοῦ τρίτου δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν ἢ τὴν διαδικασίαν τοῦ πλειστηριασμοῦ, πλὴν ἐὰν παραχωρηθῇ ἀναστολή ὑπὸ τοῦ προέδρου ἢ τοῦ δικαστηρίου.

Ἡ ἀρχαιοτέρα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου παρεδέχετο ὅτι ἡ τοῦ τρίτου ἀνακοπὴ δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ μετὰ τὴν κατακύρωσιν, διότι οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἀποκλείει τὴν δι' ἀνακοπῆς αἵτησιν τῆς ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ μετ' αὐτὴν· ἀλλ' ἡ νεωτέρα νομολογία ὀρθότερον παρεδέξατο ὅτι μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐκτελέσεως χωρεῖ οὐχὶ ἀνακοπὴ, δικαζομένη συνοπτικῶς, ἀλλ' ἀγωγὴ περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ καὶ τοῦ ἐνεργήσαντος τὸν πλειστηριασμὸν δανειστοῦ, ἅτε διὰ τῆς κατακυρώσεως ἀποπερατουμένου τοῦ σταδίου τῆς ἐκτελέσεως (Α. Π. 27 τοῦ 58, 188 τοῦ 80).

Ἐὰν ἡ διεκδικητικὴ ἀνγκοπὴ ἔχῃ ἀντικείμενον μέρος μόνον τῶν κατασχεθέντων, πλειστηριάζονται ἀείποτε τὰ μὴ διεκδικούμενα, ἐκτὸς ἐὰν κατ'αἵτησιν τῶν διαδίκων ἤθελε ζητηθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου καὶ παραχωρηθῇ ἡ ἀναστολὴ (Πολ. Δικ. 912).

Ἐὰν διὰ πράξεως τοῦ προέδρου ἢ ἄλλου τινὸς παρεμπίπτοντος ἀναβληθῇ κοινοποιήσις τις ἢ ὁ πλειστηριασμός, προσδιορίζεται νέα ἡμέρα πρὸς πλειστηριασμόν, οὗ προηγείται κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίπτωσηιν ἡ ἐλλείπουσα ἔτι κοινοποιήσις, κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν ἡ νενομισμένη πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὸν τόπον καὶ τὴν ἡμέραν αὐτοῦ δηλοποιήσις διὰ κήρυκος (Πολ. Δικ. 913).—Μὴ κατορθωθέντος δι'οίονδῃποτε λόγον τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὴν τεταγμένην ἡμέραν, δύναται ἕκαστος τῶν ἐχόντων ἐκτελεστὸν τίτλον δανειστῶν νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν πλειστηριασμόν (Πολ. Δικ. 914).

Ἡ κατάσχεσις ἀσυγκομίστων καρπῶν ἐπιτρέπεται μόνον ἐντὸς ἑξῆς ἑβδομάδων πρὸ τῆς συνήθους ὠριμάσεως αὐτῶν (Πολ. Δικ. 915), θεωροῦνται δ'οἱ ἀσυγκόμιστοι καρποὶ ὡς κινητοὶ, πλὴν ἐὰν ἐνεργῇται κατάσχεσις ἐνταύτῃ καὶ τοῦ ἀκινήτου, εἰς δ' ἀνήκουσιν οἱ καρποὶ (Α. Π. 141 τοῦ 52). Σημειωτέον ὅτι οἱ καρποὶ τοῦ μεμισθωμένου κτήματος ἀνήκουσι μὲν εἰς τὸν μισθωτὴν, ὁπόταν συγκομισθῶσι (§ 12 καὶ 13 Βασιλ. Βιβλ. 16 τίτλ. 1 καὶ 4). ἄλλ' οἱ ἡρημένοι καρποὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην, ὅθεν ὁ δανειστὴς αὐτοῦ δύναται νὰ κατὰσχῃ αὐτοὺς πρὸ τῆς συγκομίσεως αὐτῶν (Α. Π. 225 τοῦ 48).

Ἀναγκαῖον δὲ νὰ περιέχῃ ἡ κατασχετήριος ἔκθεσις τὴν ποσότητα ὡς ἔγγιστα καὶ τὸ εἶδος τῶν καρπῶν καὶ τὴν ποιότητα μετ'ἐκτιμήσεως αὐτῶν, ἔτι δὲ περιγραφὴν τοῦ κτήματος κατ'ἐκτασιν (Πολ. Δικ. 916). Πρόδηλον δ'ὅτι, ὡςάκις οἱ καρποὶ ἀνήκουσιν εἰς δένδρα, ἀνάγκη νὰ ἀναφέρηται καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν δένδρων. Διορίζεται δὲ συνήθως ὡς φύλαξ τῶν καρπῶν ὁ ἀγροφύλαξ καὶ, τούτου μὴ ὑπάρχοντος, εἰς ὑπὸ τοῦ δημάρχου προβαλλόμενος. Ἐὰν κατὰσχωνται καρποὶ εἰς διάφορα κτήματα, καίμενα ἐν διαφόροις δήμοις, διὰ τοὺς ἐν ἑκάστῳ δήμῳ καρποὺς διορίζεται ἰδιαίτερος φύλαξ (Πολ. Δικ. 917).—Ἀντίγραφον τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως κοινοποιεῖται εἰς τὸν δήμαρχον (Πολ. Δικ. 918). Τοῦ νόμου δὲ μὴ ὀρίζοντος εἰς τίνα τῶν δημάρχων κοινοποιεῖται, ὡςάκις γίνεται κατάσχεσις ἐν κτήμασι πολλῶν δήμων, νομίζομεν ὅτι κοινοποιητέον ἀντίγραφον εἰς πάντας τοὺς δημάρχους,

ἐν ὧν τῇ δικαιοδοσίᾳ κεῖνται τὰ κτήματα, ὧν κατεσχέθησαν αἱ ἀσυγκόμιστοι καρποί.

144. Πᾶς δανειστής δικαιούται νὰ κατὰσχη εἰς χεῖρας τρίτου (δηλονότι τοῦ ὀφείλοντος εἰς τὸν ὀφειλέτην αὐτοῦ) τὴν παρ' αὐτοῦ ἐνρτισκομένην κινητὴν περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου (οἰαδὴποτε καὶ ἂν ἦναι αὕτη), ἔτι δὲ καὶ μελλούσας προσόδους ἢ τόκους, καὶ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν τρίτον νὰ φυλάττῃ αὐτὴν, μέχρις οὗ ἀποφῆνται τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον (Πολ. Δικ. 919). Ἐξαίρουνται δὲ τῆς κατασχέσεως μόνον 1) τὰ εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀκατάσχετα κηρυττόμενα (περὶ ὧν ἐπραγματεύθημεν ἀνωτέρω), 2) τὰ πρὸς διατροφὴν δικαστικῶς ἐπιδιαισθέντα, 3) αἱ ἐγγυοδοσίαι τῶν ὑπαλλήλων, εἰ μὴ δι' ἣν ἐδόθησαν ἀπαίτησιν, 4) ἀπαίτησεις ἐκ συναλλαγματικῶν, εἰ μὴ μόνον ἀπολεσθείσης τῆς συναλλαγματικῆς ἢ πτωχεύσαντος τοῦ κομιστοῦ, δηλονότι μόνον ὁ ἀπολέσας τὴν συναλλαγματικὴν δύναται διὰ κατασχέσεως εἰς χεῖρας τοῦ ἀποδέκτου νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πληρωμὴν, ὡς καὶ ἐπὶ πτωχεύσεως ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτῆς (Πολ. Δικ. 920). Ἐπιτρέπεται ὅμως ἡ κατὰσχεσις αὐτῶν, ἐὰν ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ὀπισθογράφησις τῆς συναλλαγματικῆς εἶναι εἰκονικὴ, ὅτε τὸ χρέος δὲν ἀπορρέει ἐκ συναλλαγματικῆς, ἀλλ' ἐξ ἐντολῆς (Α.Π. 115 τοῦ 70).—Ἡ κατὰσχεσις δύναται νὰ γίνῃ δυνάμει δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἐγγράφου δι' ἀδείας τοῦ ἀρμοδίου προέδρου πρωτοδικῶν, ὅστις ὀρίζεται τότε καὶ τὸ κατὰσχετέον ποσόν. Ἀνάγκη ἀδείας τοῦ προέδρου ὑπάρχει καὶ ὅσῳκις ὑπάρχει μὲν ἔγγραφον, μὴ περιέχον ὅμως βεβαίαν ἀπαίτησιν (Πολ. Δικ. 921 καὶ 922), ἢ μὴ ἐκτελεστὸν, οἷον ἐρήμην ἀπόφασις ἀνακοπεῖσα μὴ προσωρινῶς ἐκτελεστή (Α. Π. 3 τοῦ 79). Ἀλλ' ἄνευ ἀδείας δύναται νὰ ἐνεργηθῇ κατὰσχεσις ἐπὶ τῇ βάσει πρωτοδικίου ἀποφάσεως μὴ ἐκκληθείσης, διότι καὶ αὕτη ἀποτελεῖ δημόσιον ἔγγραφον (Α. Π. 217 τοῦ 53, 50 τοῦ 76).

Ἐν τῷ κατὰσχετηρίῳ πρέπει νὰ ἀναφέρηται τὸ δικαιόγραφον ἢ ἡ πράξις τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, νὰ σημειῶται ἡ κατὰσχετέα ποσότης καὶ νὰ διορίζηται ἀντίκλητος κατὰ τὸν τόπον τῆς κατασχέσεως, ἐὰν ὁ ἐπιβάλλων κατὰσχεσιν δὲν κατοικῇ αὐτόθι. Τὸ κατὰσχετηρίον κοινοποιεῖται τῷ τρίτῳ διὰ κλητῆρος (Πολ. Δικ. 923). Ἐπομένως οὐδεμία ἀνάγκη νὰ προεπιδοθῇ τὸ ἔγγραφον, οὐ δυνάμει τελεῖται ἡ κατὰσχεσις, εἰς τὸν ὀφειλέτην (Α. Π. 401 τοῦ 52, 247 τοῦ 54, 323 τοῦ 55). Ἀλλ' οὐδ' ἐπιτρέπεται νὰ ἐνεργηθῇ ἡ κατὰ-

σχέσεις δι' ἐκθέσεως τοῦ κλητῆρος, ὡς αἱ ἀναγκαστικαί (Α. Π. 323 τοῦ 55). Πρόδηλον ὅτι τὸ κατασχετήριον εἶναι ἄκυρον, ἐὰν στερῇται τῶν νενομισμένων προσόντων τοῦ δικογράφου, ἰδίως δὲ ἐὰν παραλείπῃ τὴν κατασχετέαν ποσότητα (Carré quest. 1936 bis).—Ἐὰν ὁ τρίτος ᾗναι ἐπιτετραμμένος ταμιακὴν ἢ εἰσπρακτορικὴν ὑπηρεσίαν, ἀπαιτεῖται, ἵνα ἔχῃ κύρος ἢ κατάσχεσις, νὰ ᾗναι ὑπογεγραμμένος τὸ ἀποδεικτικὸν τῆς ἐπιδόσεως τοῦ κατασχετηρίου ὑπ' αὐτοῦ τούτου ἢ, ἐν ἀρνήσει αὐτοῦ, ὑπὸ τοῦ παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελέως (Πολ. Δικ. 924). Ἐντὸς προθεσμίας ὁκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατασχέσεως, παρατεινομένης ἐὰν ὁ τρίτος ἔχῃ διάφορον κατοικίαν τῆς τοῦ δανειστοῦ, ὀφείλει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῆς ὁ δανειστὴς νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν περὶ κύρους τῆς ἀπαιτήσεως καὶ τῆς κατασχέσεως. (Πολ. Δικ. 925). Εἰσάγεται δ' ἡ ἀγωγὴ εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ ὀφειλέτου, πλην ἐὰν ᾗναι ἀλλοδαπὸς ἢ φυγάς, ὅτε δικάζει ἀρροδίως καὶ τὸ τῆς κατασχέσεως δικαστήριον (Carré quest. 1953). Μὴ κινήσεισης ἐμπροθέσμως τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ἄκυρος ἢ κατάσχεσις, ὅθεν οὐ μόνον δικαιοῦται ὁ τρίτος νὰ καταβάλλῃ τὸ χρέος αὐτοῦ εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ κατασχόντος, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκβιασθῇ εἰς ἀπότισιν αὐτοῦ (Carré quest. 1946 καὶ ἐπ. Dalloz n° 254 καὶ ἐπ.).

Παρατηρητέον ὅτι ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ δύναται νὰ προτείνῃ ὁ ὀφειλέτης ὅσας ἀκυρωτικὰς κατὰ τῆς κατασχέσεως ἔχει ἐνστάσεις· ἀλλὰ βεβαίως καὶ δι' ἀνακοπῆς κατὰ τῆς κατασχέσεως δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ τρίτος, συνωδᾷ πρὸς τὸ ἀρθ. 227 τῆς πολιτικῆς δικονομίας (Α. Π. 217 τοῦ 53, 119 τοῦ 91).—Διὰ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ κύρους τῆς ἀπαιτήσεως καὶ τῆς κατασχέσεως ἀγωγῆς γνωστοποιεῖ ὁ δανειστὴς τῷ ὀφειλέτῃ τὴν γενομένην κατάσχεσιν· ἀλλ' οὐδαμῶς ἀμφίβολον ὅτι καὶ δι' ἰδιαιτέρου ἐγγράφου δύναται νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν κατάσχεσιν ἐντὸς τῆς προθεσμίας· οὐδ' εἶναι ἀναγκαῖον νὰ περιέχεται ἐν αὐτῷ πλήρης ἀντιγραφὴ τοῦ κατασχετηρίου (Carré quest. 1995). Ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως δὲ σπεύσκει ὁ ὀφειλέτης τῆς ἐξουσίας τοῦ διαθέσαι τὰ κατασχεθέντα (Πολ. Δικ. 926) ὅθεν πᾶσα ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀπαλλοτριώσεις ἢ ἐνεχυρίσεις εἶναι ἄκυρος. Πρόδηλον ὅμως ὅτι, ἐὰν ἡ κατασχεθεῖσα ποσότης ᾗναι μικροτέρα τῆς ὀφειλομένης, δύναται ὁ ὀφειλέτης νὰ ἀπαλλοτριώσῃ τὸ περιπλέον.

Κατὰ τὴν αὐτὴν προθεσμίαν κοινοποιεῖ ὁ δανειστὴς εἰς τὸν τρίτον

τὴν περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγὴν. Δύναται δὲ διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης νὰ υποβάλλῃ αἰτήσεις καὶ κατὰ τοῦ τρίτου τούτου (Πολ. Δικ. 935 καὶ 869, Α. Π. 81 τοῦ 58). Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς ὁ τρίτος δὲν δύναται νὰ δώσῃ τὰ κατασχεθέντα ἢ νὰ συμψηφίσῃ αὐτὰ, προβάλλων ἀνταπαίτησιν μετὰ τὴν κατάσχεσιν παραχθεῖσαν (Πολ. Δικ. 929, Α. Π. 132 τοῦ 58, 195 τοῦ 53. 28 τοῦ 62) ⁽¹⁾, ὑπόκειται δ' ὡς πρὸς τὰ κατασχεθέντα κατὰ τὸ ἄρθ. 927 εἰς ἀπάσας τὰς ὑποχρεώσεις τὰς ἐπιβαλλομένας εἰς τοὺς θεματοφύλακας καὶ τοὺς δικαστικούς μεσεγγυούχους ⁽²⁾, ἂν δ' ἡ κατασχεθεῖσα ἀπαίτησις ᾗτο ἐπίτοκος, οἱ τόκοι τρέχουσι καὶ μετὰ τὴν

(1) Ὁ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις τρίτος δικαιούται βέβαια καὶ μετὰ τὴν κατάσχεσιν νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν συμψηφισμόν, ἐὰν ἡ συμψηφιστέα ἀπαίτησις καὶ οἱ ἀναγκαῖοι πρὸς συμψηφισμόν ὄροι προϋπῆρχον, ὡς θὰ ἐδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ τὴν διὰ πραγματικῆς καταβολῆς γενομένην πρὸ τῆς κατασχέσεως ἐξόφλησιν τοῦ χρέους, διότι ἡ διὰ συμψηφισμοῦ ἐξόφλησις ἐξομοιοῦται πρὸς τὴν διὰ καταβολῆς. Διὰ τοῦ ἄρθρου 927 ἀπαγορεύεται μόνον νὰ συμψηφίσῃ τὰ κατασχεθέντα χρήματα, ἐὰν ἡ συμψηφιστέα ἀπαίτησις δὲν προϋπῆρχεν, ἀλλ' ἔλαβεν ὑπαρξίν μετὰ τὴν κατάσχεσιν.

(2) Ἀλλ' ὑπόκειται οὗτος εἰς προσωπικὴν κράτησιν ἐπὶ καταβολῇ τῆς κατασχεθείσης παρ' αὐτῷ χρηματικῆς ποσότητος, ὡσάντις δὲν θὰ ὑπέκειτο εἰς αὐτήν, ἂν κατεδιώκετο ἀμέσως ὑπὸ τοῦ κατασχεθέντος δανειστοῦ αὐτοῦ. Ἀποκρίτεον ἀποφατικῶς. Εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι κατὰ τὸ ἄρθ. 999 § 5 Πολ. Δικ. προσωπικὴ κράτησις ἀπαγγέλλεται κατὰ τοῦ θεματοφύλακος, ὅστις κατέστη ἔνοχος καταχρήσεως τῆς πρὸς αὐτὸν πίστεως ἡ ἡρνήθη τὴν ἀπόδοσιν πράγματος διαπιστευθέντος αὐτῷ πρὸς φύλαξιν τοιοῦτου ὅμως εἶδους θεματοφύλαξ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, 1) διότι δὲν θεωρεῖται καταχρῶμενος τὴν πίστιν τοῦ δανειστοῦ ὁ ἀρνούμενος νὰ καταβάλλῃ χρηματικὴν ὀφειλὴν, θεωρεῖται δὲ μόνον τοιοῦτος ὅταν ῥητῶς λαμβάνῃ πρὸς προσωρινὴν φύλαξιν ξένα κινητὰ καὶ 2) διότι ὁ τὴν κατάσχεσιν ἐνεργῶν δανειστής οὐδὲν ἄλλο πράττει ἢ νὰ μεταχειρίζεται κατὰ τὴν γενικὴν ἐν τῷ ἄρθ. 1025 ἀρχὴν τὰ δικαιώματα τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ δυνάμει ἐκδοχῆς ὑπὸ τοῦ νόμου συγχωρουμένης. Ὅθεν δὲν δύναται νὰ ἀσκῇ αὐτὰ πρὸς βλάβην τοῦ ἐνδεχομένου ὀφειλέτου καὶ νὰ χρήσται τῷ μέτρῳ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ἐὰν τὸ τοιοῦτο δικαίωμα δὲν εἶχεν ὁ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις πρῶτος δανειστής (Roger Saisie arrêt n° 624 ἐπ.). Ἄλλως ἤθελε προκύβει τὸ ἄτοπον, ὥστε ἡ προσωπικὴ κράτησις, ἣν ἐξαιρετικῶς κατὰ τινὰς μόνον περιπτώσεις ἐπιτρέπει ὁ νόμος, νὰ δύναται νὰ ἐκταθῇ εἰς πάντα τὰ ἀστικά χρέη, εὐθύς ὡς ἐγένετο κατάσχεσις αὐτῶν παρὰ τοῖς ὀφειλέταις.

κατάσχεσιν, πλὴν ἐὰν κατατεθῇ τὸ ποσὸν δικαστικῶς (Α'. II. 2 τοῦ 58, 246 καὶ 263 τοῦ 59, 7 τοῦ 60, 37 τοῦ 90).

Ἐντὺς ὁκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς τὸν τρίτον κοινοποιήσεως τῆς περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγῆς ὀφείλει οὗτος νὰ δηλώσῃ περὶ τῶν κατασχεθέντων ἢ προφορικῶς, συντάσσοντος ἔκθεσιν τοῦ γραμματέως τῶν πρωτοδικῶν ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου (οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ εἰρηνοδικιακοῦ γραμματέως) τοῦ τόπου τῆς κατοικίας αὐτοῦ, ἢ ἐγγράφως, δηλονότι διὰ δικογράφου ὑπ' αὐτοῦ ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ ὑπογραφομένου καὶ ἐπιδιδομένου εἰς τὸν δανειστήν αὐτοῦ καὶ εἰς τὸν κατασχόντα ἢ τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ, τὸν ἐν τῷ κατασχετηρίῳ διοριζόμενον (Πολ. Δικ. 928). Διαλαμβάνει δὲ ἡ δήλωσις α') ἀκριβῆ περιγραφὴν τῶν εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου εὐρισκομένων εἰσέτι χρημάτων, κεφαλαίων, προσόδων καὶ ἄλλων κινητῶν πραγμάτων τοῦ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις ὀφειλέτου. "Ὅθεν, ἂν μὲν οὐδέποτε ὑπῆρξεν ὁ τρίτος ὀφειλέτης τοῦ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις, περιοριστέα καταδήλως ἡ δήλωσις εἰς ἀπλὴν περὶ τούτου ἔκφρασιν. Ἄλλ' ἂν ὑπῆρχον εἰς χεῖρας αὐτοῦ χρήματα ἢ ἄλλα πράγματα, ἀπεδόθησαν δὲ ἡ ἄλλως πως διετεθησάν τινα ἐκ τούτων, καὶ οὐχὶ πάντα, ἀνάγκη νὰ διασαφῶνται ἐν τῇ δηλώσει τὰ καθ' ἕκαστον. Ἄν δὲ ἐκ περιστάσεων ἀγνοῇ ὁ τρίτος ἂν διατελῇ ὀφειλέτης καὶ τίνας ποσοῦ (ὡς φέρ' εἰπεῖν ὁ ἐπίτροπος ἀνήθου παρ' ᾧ ἐνεργεῖται κατάσχεσις χρημάτων ὀφειλομένων δῆθεν ὑπὸ τοῦ ἀνήθου), πρόδηλον ὅτι δύναται νὰ δηλώσῃ ὅτι ἀγνοεῖ ἂν ὑπάρχῃ τι ὀφειλόμενον καὶ ἐπιφυλάσσεται νὰ ἐκφρασθῇ εἰδικώτερον, ὅταν ἴδῃ τὰ δικαιογράφα τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν κατάσχεσιν, β') τὴν ἔκθεσιν τῶν προγενεστέρων ἐπὶ τῶν χρημάτων τούτων ἢ ἄλλων κινητῶν κατασχέσεων καὶ γ') τὴν βεβαίωσιν ὅτι ὁ δηλῶν εἶναι πρόθυμος νὰ ἐνισχύτῃ καὶ ἐνόρκως τὴν δήλωσιν ταύτην (Πολ. Δικ. 929). Εἰς δὲ τὴν δήλωσιν ταύτην ἐπισυνάπτονται τὰ πρωτότυπα ἢ ἀντίγραφα τῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων καὶ, ἂν τὰ κατασχεθέντα πράγματα ᾖσιν κινητὰ, ἀκριβὲς κατάλογος καὶ ἐκτίμησις αὐτῶν ὡς ἐγγιστα ἀδάπανος. Ἄλλ' ἐγγράφα δημόσια ἢ ἰδιωτικά, ἔχοντα βεβαίαν χρονολογίαν, δύνανται νὰ προσαχθῶσι καὶ βραδύτερον, μέχρι τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως τῆς γενησομένης τυχόν ἀνακοπῆς τοῦ κατασχόντος κατὰ τῆς δηλώσεως (Πολ. Δικ. ἄρθρον 930 ὡς μετερρύθμισθη διὰ τοῦ νόμου ΠΚΖ' τῆς 20 Μαρτίου 1880). Τὴν δήλωσιν δὲ δύναται νὰ ἀνακύψῃ ὁ κατασχών, διαφιλονεικῶν τὴν ἀκριβείαν αὐτῆς, ἐντὺς προθεσμίας 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δηλώ-

σεως (παραιρενομένης λόγω ἀποστάσεως). ὅτε γίνεται περὶ αὐτῆς συζήτησις καὶ ἀπόφασις ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς κατοικίας τοῦ δηλώσαντος, δίδεται δὲ καὶ ὁ διὰ τῆς δηλώσεως ὑποσχεθεὶς ὅρκος, ἂν ἀξιῶσιν ὁ ἀνακόψας κατασχῶν (Πολ. Δικ. ἀρθ. 932 ὡς μετερῶθυμίσθη διὰ τοῦ νόμου ΠΚΖ'). Μὴ ἀνακοπέισης δὲ τῆς δηλώσεως, ἀποκλείεται ἡ περαιτέρω διαδικασία πρὸς τὸν τρίτον (Πολ. Δικ. 932, Α. Π. 48 τοῦ 86). Ἐὰν δ' ὁ τρίτος δὲν προβῇ εἰς δήλωσιν ἢ προβῇ μὲν εἰς δήλωσιν, ἀλλ' ἀσύμφωνον πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ νόμου, (μὴ διαλαμβάνουσιν φέρ' εἶπεν τὰς προτέρας κατασχέσεις ἢ τὴν βεβαίωσιν ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ ἐνισχύσῃ ἐνὸρκως τὰ δι' αὐτῆς δηλούμενα), θεωρεῖται ὡς ὀφείλει τῆς τῆς κατασχεθείσης εἰς χεῖρας αὐτοῦ ποσότητος (Πολ. 931). Πρόδηλον ὅμως ὅτι ἡ πρὸς δήλωσιν ὑποχρέωσις τοῦ τρίτου καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὰ ἐκ τῆς παραμελήσεως αὐτῆς ἐπιζήμια ἐπακολουθήματα προϋποτιθέασιν ἔγκυρον κατάσχεσιν· ἂν δ' ἡ γενομένη κατάσχεσις ᾖ ἄκυρος λ. χ. ἔνεκεν ἐλλείψεως ἰσχυροῦ τίτλου ἢ ἀδείας τοῦ προέδρου, οὐδεμίαν ὑφίσταται ζημίαν ὁ τρίτος μὴ δηλώσας ἢ δηλώσας ἐλλιπῶς ἢ ἀκύρως (Α. Π. 191 τοῦ 58, 94 τοῦ 66, 315 τοῦ 74, 247 τοῦ 87, 3 τοῦ 89, 119 τοῦ 91). "Ὅθεν δικαιοῦται καὶ ὁ τρίτος φυσικῶς τῇ λόγω νὰ προτείνῃ πᾶσαν κατὰ τῆς κατασχέσεως ἀκυρωτικὴν ἐνστάσιν.

Ἐὰν μετὰ τὴν πρώτην παρὰ τῇ τρίτῳ κατάσχεσιν ἐνεργηθῶσι νέαι κατασχέσεις, εἰδοποιεῖ οὗτος περὶ αὐτῶν δι' ἐπιδόσεως τὸν αἰτησάμενον τὴν πρώτην κατάσχεσιν δανειστὴν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν· παραλιπὼν δὲ τυχὸν τὴν εἰδοποίησιν ταύτην, εὐθύνεται περὶ ἀπασῶν τῶν ἐντεῦθεν προσγενομένων ζημιῶν (Πολ. Δικ. 933).

Ἡ ἔνεκα κύρους τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως ἀγωγὴ συζητεῖται συνοπτικῶς, ἢ δ' ἀπόφασις ἐπιδίδεται καὶ εἰς τὸν τρίτον, εἰς οὗ τὰς χεῖρας ἐνηργήθη ἡ κατάσχεσις. Ἐὰν ἡ κυρία ἀπαιτήσις καὶ ἡ κατάσχεσις κηρυχθῶσιν ὡς κύρος ἔχουσαι, διατάσσεται προσέτι ἐν τῇ ἀποφάσει α) ὅτι ὁ τρίτος ὀφείλει νὰ ποδώσῃ τὰ κατασχεθέντα χρήματα εἰς τὸν κατασχόντα δανειστὴν κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀποφάσει ὀριζόμενον ποσόν ἢ, ἐὰν πλείονες δανεισταὶ ἡτήσαντο τὴν κατάσχεσιν, νὰ διανεμήσῃ αὐτὰ μεταξὺ πάντων· β') ἐὰν κατεσχέθησαν ἄλλα κινητὰ, διατάσσεται ὁ πλειστηριασμὸς αὐτῶν καὶ ἡ ἀπότισις τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰς τοὺς δανειστάς. Γίνεται δὲ ἡ διαδικασία τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω (§ 143) ἐκτεθέντα. Σημειωτέον ὅτι ὁ χρόνος τῆς

κατασχέσεως δὲν παρέχει προτίμησιν εἰς τὸν δανειστὴν ἑπέναντι τῶν μεταγενεστέρων κατασχέσεων (Carré quest. 1951 bis § 1). Ἀλλὰ δύναται νὰ μετάρχῃσι τῆς διανομῆς μόνον οἱ ἐπιβαλόντες κατάσχαι-
 σιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν χρημάτων ἄχρι τῆς τελεσιδικίας τῆς κυρώσεως τὴν κατάσχαι-
 σιν ἀποφάσεως (Α. Π. 131 καὶ 159 τοῦ 57, 346 τοῦ 55, 312 τοῦ 61). Ἐκαστος δανειστὴς γινώσκει ἐκ τῆς δηλώσεως ἂν ἐνηργήθησαν καὶ πόσαι ἐνηργήθησαν κατασχέσεις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πο-
 σοῦ· διὸ πρέπει κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ ἢ καὶ με-
 ταγενεστέρως νὰ ὑποβάλλῃ αἵτησιν εἰς τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ
 τὴν διανομὴν τῶν χρημάτων μεταξὺ πολλῶν δανειστῶν (Carré
 quest. 1980. Α. Π. 282 τοῦ 84). Δύναται δὲ καὶ αὐτὸς ὁ τρίτος
 νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἐκάστῃ τῶν
 δανειστῶν ἀνηκούσης ποσότητος· ἀλλ' οὐδαμῶς δικαιούται νὰ ἀναθέσῃ
 τὴν ὑπόθεσιν εἰς συμβολαιογράφον, προκαλὼν τὴν περὶ κατατάξεως
 διαδικασίαν (Α. Π. 282 τοῦ 84).

145. Ἐὰν τὸ ἐκ τῶν κατασχεθέντων χρημάτων ἢ ἐκ τοῦ ἐκπλει-
 στηριάσματος τῶν κατασχεθέντων κινητῶν προκύπτον χρηματικὸν πο-
 σὸν δὲν ἐπαρκῇ εἰς ἱκανοποίησιν πάντων τῶν δανειστῶν, προσδιορί-
 ζεται ἡ σειρὰ τῆς πληρωμῆς ἐνὸς ἐκάστου διὰ τῆς λεγομένης κατα-
 τάξεως (Πολ. Δικ. 936—953). Σημειωτέον ὅτι οἱ δανεισταὶ δὲν κα-
 λοῦνται νὰ ἀναγγεῖλῳσιν ἑαυτοὺς, ἀλλ' ἡ διανομὴ γίνεται μεταξὺ τῶν
 αὐθιγότητος ἀναγγειλάντων ἑαυτοὺς, ἐπέρχεται δ' ἡ κατάταξις, ἐὰν
 δὲν ἀρκῇ τὸ ἀνωτέρω ποσὸν εἰς ἐξόφλησιν πάντων τῶν ἀναγγειλάν-
 των ἑαυτοὺς δανειστῶν. Ὅθεν οἱ θέλοντες νὰ μετάρχῃσι τῆς γέ-
 νησομένης διανομῆς ὀφείλουσι νὰ ἀναγγεῖλῳσιν ἐγκύρως τὰς ἀξιώσεις
 αὐτῶν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, ὑποχρεούμενον
 νὰ κλητεύσῃ εἰς τὰς περαιτέρω ἐνεργουμένας πράξεις μόνους τοὺς
 ἀναγγειλαιμένους. Οὕσα δὲ ἡ ἀναγγελία ἐξώδικος πράξις καὶ οὐχὶ
 δικαστικὴ, ὥς μὴ παρέχουσα ἀφορμὴν εἰς δικαστικὴν μεσολάθεσιν,
 δύναται νὰ ὑπογραφῇ ἐγκύρως ὑπὸ πληρεξουσίου τοῦ πιστωτοῦ μὴ
 ὄντος ἐκ τῶν ἐν ἀρθ. 91 ἀναφερομένων. Ἀλλ' οἱ δανεισταὶ δὲν ἀπο-
 κλείονται τοῦ δικαιώματος νὰ συμβιβασθῶσι πρὸς τὸν ὀφειλέτην κατὰ
 τὴν στάσιν τῆς προκειμένης διαδικασίας (Πολ. Δικ. 936).

Πρῶτον ἔργον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ἄμα διορισθέν-
 τος ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ (ἐὰν κατεσχέθησαν χρήματα) ἢ
 ἄμα εἰσπράξαντος τὸ ἐκπλειστηρίασμα (ἐὰν κατεσχέθησαν ἄλλα κι-

νητά) εἶναι ἡ διὰ κλητορικῆς ἐπιδόσεως πρόσκλησις τῶν ἀναγγειλάντων ἑαυτοὺς δανειστῶν (καὶ τοῦ ἐπισπεύδοντος) εἰς προσαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων, εἰς ἃς στήριζουσι τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν (Πολ. 837). Ὅριζι δὲ ὁ νόμος (Πολ. Δικ. 938) διορίαν δεκατεσσάρων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς προσκλήσεως πρὸς ὑποβολὴν τῶν ἀξιώσεων καὶ προσαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων αὐτῶν. Ἐὰν δ' ἡ ἐπίδοσις αὐτῆς γίνῃ κατὰ διαφόρους ἡμέρας εἰς τοὺς ἀναγγείλαντας ἑαυτοὺς δανειστὰς, ἡ διορία τῶν 14 ἡμερῶν λογίζεται προδήλως διὰ πάντας τοὺς δανειστὰς ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐπιδόσεως, διότι ἡ διαδικασία εἶναι μία καὶ ἀδιαίρετος, ὅθεν δὲν δύναται νὰ λογισθῇ δι' ἕκαστον ἰδιαίτερος. Δικαιοῦνται δὲ ἀνενδοιάστως (ἄτε ὑπὸ τοῦ νόμου μὴ ἀποκλειόμενοι) καὶ οἱ μὴ ἀναγγείλαντες ἑαυτοὺς πρὸ τῆς προσκλήσεως νὰ ὑποβάλλωσι τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν καὶ προσαγάγωσι τὰς ἀποδείξεις αὐτῶν ἐντὸς τῶν δεκατεσσάρων τούτων ἡμερῶν. Πᾶσα βραδυτέρα προσαγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, ὅθεν ἀπορρίπτεται ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ (Πολ. Δικ. 938). Θεωρεῖται δ' εἰκότως ὡς προσαγωγὴν τὰς ἀποδείξεις αὐτοῦ ὁ δανειστῆς, ὅστις ἐγνωστοποίησεν ὅτι οἱ τίτλοι αὐτοῦ εἶναι ἐπισυνημμένοι ἐν τῇ δικογραφίᾳ τῆς πρώτης κατατάξεως, ἐὰν τῷ ὄντι ἦσαν οὗτοι κατατεθειμένοι καὶ ἔμμενον παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλῳ (Α. Π. 151 τοῦ 77). Ἐντὸς δὲ ὁκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς διορίας τῶν δεκατεσσάρων ἡμερῶν δικαιοῦνται οἱ λοιποὶ δανεισταὶ καὶ οἱ ὀφειλέται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων καὶ νὰ ἐπενέγκωσι παρατηρήσεις (Πολ. Δικ. 938). Ὅθεν εἶναι ἀπαράδεκτος πᾶσα παρατήρησις βραδυτέρα.

Ἡ νομολογία ἄλλοτε παρεδέχετο ὅτι ἐδικαιοῦτο ὁ δανειστῆς νὰ προσκομίσῃ τὰς ἀποδείξεις αὐτοῦ ἢ ὑποβάλλῃ τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ κατὰ τῶν λοιπῶν δανειστῶν καὶ ἀκολούθως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου δι' ἀνακοπῆς τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως (Α. Π. 140 τοῦ 47, 3 καὶ 374 τοῦ 52). Ἀλλ' ἀπὸ πολλοῦ ἐπεκράτησε μονίμως ἡ ἐναντία νομολογία, ἥς τὴν ὀρθότητα θεωροῦμεν καὶ ἡμεῖς ἀνεπίδεκτον ἀμφισβήτησεως (Α. Π. 6 τοῦ 71, 39 τοῦ 77, 155 τοῦ 85 κτλ.). Ὅθεν διὰ τῆς ἀνακοπῆς δύνανται νὰ προβληθῶσι παράπονα καθ' ὅσον μόνον ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος δὲν ἔλαβεν ὑπ' ᾧσι τὰ ὑποβληθέντα παράπονα ἢ τὰς γενομένας παρατηρήσεις, ὅθεν νὰ ἀνασκευασθῶσιν αἱ ἀντιρρήσεις, ἃς κατὰ τοῦ τίτλου τοῦ ἀνακόπταντος προέβλεπεν ὁ καθ' αὐτὴν ἀνακοπὴ καὶ ἐδέξατο ὁ συντάξας τὸν πίνακα (Α. Π. 86 τοῦ 74).

Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἡ περιοριστικὴ διάταξις, καθ' ἣν πᾶσα ἀντιρρήσις γίνεται ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῶν ἀξιώσεων τῶν ἀναγγελλομένων δανειστῶν, προϋποτίθῃσι ἀναγγελίαν δεόντως γενομένην, δηλονότι ἀναγγελίαν κοινοποιηθεῖσαν προσηκόντως εἰς τε τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον καὶ εἰς τὸν ὀφειλέτην· ὅθεν, ἐὰν δὲν ἐκοινοποιήθῃ προσηκόντως ἡ ἀναγγελία, ἐπιτρέπεται καὶ εἴτα ἡ ἀντίκρουσις τῆς ἀναγγελίας δανειστοῦ τινος (Α. Π. 36 τοῦ 85).

Εἴτα ἐντὸς διορίας δεκατεσσάρων ἡμερῶν ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ περατοῦ τὴν κατὰ ταν, καταδικαζόμενος ἄλλως εἰς ἀποζημίωσιν καὶ εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν (Πολ. Δικ. 939). Ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκπληροῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔργον δικαστοῦ, διασκαπτόμενος ἐπὶ τῶν προτάσεων καὶ ἀντιρρήσεων τῶν δανειστῶν καὶ κατατάσσων ἐκάστου δανειστοῦ τὴν ἀπαίτησιν κατὰ τὸ προσηκόν αὐτῇ μέτρον.

Κατατάσσονται δὲ 1) πρῶται μὲν πασῶν αἱ δαπάναι, ὧν δυνάμει παρήχθη τὸ διανεμητέον ποσόν, ἥτοι αἱ τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας, αἱ δικαστικαὶ δαπάναι, εἰς ἃς κατεδικάσθη ὁ ὀφειλέτης ἀνακόψας καὶ ἀποτυχῶν, καὶ αἱ δαπάναι, ἃς προκαταβαλὼν ὁ ἐπισπεύδων δικαιούται νὰ λάβῃ παρὰ τρίτου ἀνακόψαντος καὶ ἀποτυχόντος (Πολ. Δικ. 940. Ψευδοπούλου παραδόσεων § 127). Δὲν συμπεριλαμβάνονται ὅμως εἰς τὰς προτασσομένας δαπάνας αἱ δαπάναι τῆς ἀναγγελίας καὶ τῆς ἐκθέσεως τῶν ἀξιώσεων τοῦ ἀνακόπτοντος κατὰ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 243 τοῦ 59· 2) μετ' αὐτὰς αἱ δαπάναι τῆς κηδείας τοῦ ὀφειλέτου, τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ· 3) εἴτα αἱ εἰς ἀμοιβὴν ἱατρῶν, χειρουργῶν, μαϊῶν καὶ φυλάκων καὶ ἀγορὰν φαρμάκων καταβληθεῖσαι δαπάναι κατὰ τὴν τελευταίαν ἀσθένειαν (ἥτοι τὴν πλησιεστέραν χρονικῶς πρὸς τὴν ἀναγκαστικὴν καταδίωξιν) τοῦ ὀφειλέτου, τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 940, Α. Π. 276 τοῦ 64)· 4) ἀκολουθῶς ὁ καθυστερήσας μισθὸς παντὸς εἰδους ὑπηρετῶν (παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ δικαιωμένων καὶ ὑπ' αὐτοῦ μισθοδοτουμένων) καὶ ἐργατῶν (ἐκμισθούντων τὴν ἐργασίαν αὐτῶν), ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον πρὸ τῆς ἐκτελέσεως ὑπηρετικῶν ἔτος καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐνεστώς (Πολ. Δικ. 940, Α. Π. 86 τοῦ 55, 237 τοῦ 70). Πρὸδηλον ὅμως ὅτι δὲν ἀπολαύει τοῦ προνομίου καὶ ὁ μισθὸς τῶν ἰδιωτικῶν ὑπάλλήλων, ὅποιοι οἱ οἰκοδιδάσκαλοι ἢ οἱ γραμματεῖς καὶ

γραφείς τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, ἅτε μὴ δυναμένων νὰ κατα-
 λεχθῶσιν ἐν τῇ τάξει τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἐργατῶν. ("Ὅθεν ἐσφαλμένη
 ἡ ἀπόφασις Ἀρείου Πάγου 20 τοῦ 44). Ὑπολογίζεται δὲ ἡ χρονικὴ
 ἔκτασις τοῦ τῶν ὑπηρετῶν προνομίου ἐκ τῆς διαρκείας τῆς ὑπηρε-
 σίας, λαμβανομένου ὡς σημείου μὲν ἐνάρξεως τῆς ἀρχῆς αὐτῆς καὶ
 πέρατος τοῦ χρόνου τῆς κατατάξεως (Α. Π. 109 τοῦ 70, 257 τοῦ
 83). 5) Μετὰ ταῦτα αἱ ἀπαιτήσεις ἀρτοποιῶν, κρεοπωλῶν, ξενοδό-
 χων, ἐμπόρων καὶ τῶν τοιούτων ἕνεκα τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων,
 τῶν κατὰ τοὺς τελευταίους ἑξ μῆνας εἰς τὸν ὀφειλέτην, τὴν γυναῖκα
 καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ χορηγηθέντων (Πολ. Δικ. 940). Εἰς τὰ πρὸς
 τὸ ζῆν ἀναγκαῖα περιλαμβάνονται τὰ πρὸς τροφήν, θέρμανσιν, καὶ
 ἱματισμὸν ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα τῷ ὀφειλέτῃ κατὰ τὴν κοινωνι-
 κὴν αὐτοῦ τάξιν (Dalloz n° 207 καὶ ἐπ. Ῥουσοπούλου παραδόσεις
 § 127). 6) Μετέπειτα αἱ καθυστεροῦσαι συνεισφοραὶ εἰς τὰ βάρη τῶν
 νομῶν, τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν δήμων τοῦ τρέχοντος ἔτους καὶ τῶν
 δύο ἀμέσως προηγουμένων ἐτῶν. 7) ἀκολούθως αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ
 Κράτους ἐκ καθυστερουμένων ἀμέσων ἢ ἐμμέσων φόρων τοῦ τρέχοντος
 ὡσαύτως ἔτους καὶ τῶν δύο ἀμέσως προηγουμένων. 8) Τελευταῖον
 αἱ τῆς ἀνακρίσεως δαπάναι, εἰς ἃς ὁ ὀφειλέτης κατεδικάσθη ὑπὸ
 ποινικοῦ δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 940), ὅθεν οὐχὶ καὶ αἱ χρηματικαὶ
 ποιναὶ ἢ τὰ πρόστιμα.

Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ δανεισταὶ ἔχοντες πρόνομια ἐπὶ ῥητῶν πραγ-
 μάτων τοῦ ὀφειλέτου καὶ κατατασσόμενοι κατὰ προτίμησιν ἐπὶ τοῦ
 ἐκπλειστηριασμοῦ αὐτῶν. Τοιοῦτοι εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρον 941 1)
 ὁ ἐνεχυροῦχος δανειστὴς ἐπὶ τοῦ ἐνεχύρου. Εἴτε αὐτὸς οὗτος ὁ ἐνε-
 χυροῦχος δανειστὴς ἐκθέσῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐνεχύρου εἰς πλει-
 στηριασμὸν, εἴτε ἄλλος δανειστὴς, ἡ ἀπαίτησις αὐτοῦ ἐν περιπτώσει
 συρροῆς πλειόνων δανειστῶν τοῦ ὀφειλέτου κατατάσσεται πρώτη. 2)
 Ὁ δαπανήσας πρὸς διατήρησιν πράγματός τινος ἐπὶ τοῦ πράγματος
 τούτου. Οἱ Γάλλοι συγγραφεῖς, μεθ' ὧν συνετάχθη καὶ ἡ ἡμετέρα
 νομολογία (Α. Π. 138 καὶ 139 τοῦ 68, 150 τοῦ 69, 142 τοῦ 83),
 παραδέχονται ὅτι καὶ ὁ δανεισὴς πρὸς τοιαύτην δαπάνην ἀπολαύει
 τοῦ προνομίου τούτου. Ἄλλ' ὁ δαπανήσας πρὸς συμπλήρωσιν ἀτε-
 λούς πράγματος (οἷον ὁ δαπανήσας πρὸς ἀνέγερσιν μεσοτοιχοῦ οἰκίας,
 ὅπως καταστῇ αὐτὴ ἀρτία) δὲν ἀπολαύει αὐτοῦ (Α. Π. 55 τοῦ 78).
 3) Ὁ κατὰ τὸ ἐνεστώς ἔτος καταβαλὼν σπόρον, χρήματα ἢ ἄλλας

καλλιεργίας καὶ θερισμοῦ δαπάνας (φέρ' εἶπειν πρὸς ἀγορὰν σπόρου ἢ προμήθειαν γεωργικῶν ἐργαλείων ἢ ἐπισκευὴν αὐτῶν) ἐπὶ τῶν παραχθέντων καὶ εἰσέτι αὐτοῦσι εὐρισκομένων καρπῶν. 4) Ὁ ἰδιοκτῆτης οἰκίῳν ἢ ἄλλων οἰκοδομῶν (οἷον ἐργαστηρίων, ἀποθηκῶν, σταύλων, σιτοβολῶνων) διὰ τὸ τοῦ τελευταίου καὶ ἐνεστώτος ἔτους ἐνοίκιον αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν μισθωτῶν εἰσυχθέντων καὶ ἐν τῷ ἐνοικιασμένῳ τόπῳ εὐρισκομένων ἔτι πραγμάτων, ἔστω καὶ ξένων (Α. 11. 221 τοῦ 76). 5) Μίσθωμα ἀγρῶν καὶ ἄλλων καρποφόρων πραγμάτων, ἔτι δὲ τὸ δέκατον καὶ ὁ κανὼν, ὡσαύτως τὸ μίσθωμα ἐργοστασιῶν, μύλων καὶ ἄλλων βιομηχανικῶν καταστημάτων, ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων ἔτι καρπῶν, αἰκιακῶν σκευῶν, ἐμπορευμάτων καὶ τεχνουργημάτων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων ἔτι κτηνῶν καὶ τοῦ εἰσυχθέντος ὕλικου. 6) Αἱ ἀπαιτήσεις ξενοδόχων καθ' ὁδοιπόρων, αἱ προερχόμεναι ἐκ τῶν ὑπ' αὐτῶν καταναλωθέντων ἢ εἰς αὐτοὺς προκαταβληθέντων, ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν ὁδοιπόρων κομισθέντων μεθ' αὐτῶν πραγμάτων καὶ εὐρισκομένων ἔτι ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. 7) Αἱ ἀπαιτήσεις παραγγελισδῶν, ἀποστολέων, πλοιάρχων ἢ ἀμαξηλατῶν διὰ δαπάνης, ναῦλον ἢ ἀγώγιον ἐπὶ τῶν ἐκ παραγγελίας ἢ πρὸς μετακόμισιν ληφθέντων καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι εὐρισκομένων πραγμάτων. 8) Αἱ δι' ἐγγυήσεως ἐξησφαλισμέναι ἀπαιτήσεις ἐπὶ τῆς ἐγγυήσεως αὐτῆς.

Κανονίζεται δ' ἡσχέσις τῶν διαφόρων προνομιοῦχων δανειστῶν ὡς ἑξῆς: Ἐὰν συμπέσωσι πολλοὶ δανεισταὶ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ, π. χ. πολλοὶ ὑπηρετῶν, κατατάσσονται συμμέτρως. Ἐὰν δὲ συμπέσωσι δανεισταὶ διαφόρων ἀριθμῶν τῆς πρώτης τάξεως, λ. χ. ὑπηρετῆς διὰ τὸν τοῦ τελευταίου καὶ τρέχοντος ἔτους μισθὸν καὶ ἀρτοποιὸς ἕνεκα τοῦ κατὰ τοὺς τελευταίους ἕξ μῆνας προμηθευθέντος ὑπ' αὐτοῦ ἀρτου εἰς τὸν ὀφειλέτην, ὁ τοῦ προηγούμενου ἀριθμοῦ δανειστῆς προτιμάται τοῦ ἐπομένου. Ὅθεν προτιμάται ὁ ὑπηρετῆς τοῦ ἀρτοποιοῦ. Ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει, τῶν δανειστῶν δηλονότι τῶν ἐχόντων προνόμιον ἐπὶ ῥητῶν πραγμάτων, δὲν χωρεῖ συνήθως σύμπτωσις δανειστῶν, διότι ἕκαστος ἀριθμὸς ἔχει προνόμιον ἐπὶ ἰδίου ἀντικειμένου, λ. χ. ὁ ἐνεχυροῦχος δανειστῆς ἐπὶ τοῦ ἐνεχύρου, ὁ πρὸς διατήρησιν πράγματος δαπανήσας ἐπὶ τοῦ διατηρηθέντος πράγματος κτλ. Ἄλλ' ἐὰν συμπέσωσι δανεισταὶ (λ. χ. ὁ καταβαλὼν σπόρους χρησιμεύσαντας εἰς μεμισθωμένον ἀγρὸν καὶ ὁ ἀξιῶν τὸ μίσθωμα τοῦ ἀγροῦ ἢ ὁ καταβαλὼν χρήματα εἰς διατήρησιν τοῦ ἐνεχύρου καὶ ὁ ἐνεχυροῦχος δα-

νειστής) προτιμάται τῶν λοιπῶν δανειστῶν ὁ δαπανήσας πρὸς διατήρησιν τοῦ πράγματος καὶ ὁ καταβαλὼν σπόρον ἢ χρήματα εἰς καλλιέργιαν ἀγροῦ κτλ. (Πολ. Δικ. 943). Ἄλλην προτίμησιν ἐπελθούσης τυχὸν συμπτώσεως δανειστῶν, ἐχόντων προνόμιον ἐπὶ ῥητῶν πραγμάτων, δὲν ἀναφέρει ὁ νόμος. Ὅθεν, ἐὰν ἐπέλθῃ τοιαύτη, παρδεκτέον ὅτι κατατακτέαι συμμέτρως αἱ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος προνομιακαὶ ἀπαιτήσεις διαφόρων ἀριθμῶν. Συνεισφέρουσι δὲ πάντες οἱ δανεισταὶ τῆς δευτέρας τάξεως (οἱ ἔχοντες δηλονότι προνόμιον ἐπὶ ῥητοῦ πράγματος) κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἐξόφλησιν τῶν τῆς πρώτης τάξεως (ἤτοι τῶν ἐχόντων ἐπὶ τῶν κινήτων τοῦ ὀφειλέτου παντῶν δικαίωμα προτιμήσεως).

Μετὰ δὲ τὴν κατάταξιν τῶν προνομιούχων κατὰ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἀνωτέρω σειρὰν, αἱ λοιπαὶ μὴ προνομιοῦχοι ἀπαιτήσεις κατατάσσονται συμμέτρως (Πολ. Δικ. 944).

Ὁ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω σχεδιασθεῖς πίναξ κατατάξεως πέμπεται ὑπ' αὐτοῦ μετὰ πάντων τῶν ἐγγράφων ἀνυπερθέτως εἰς τὸν πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν, ὅστις ἀναθεωρῶν αὐτὸν ἐντὸς προθεσμίας δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς παραλαβῆς, δηλονότι ἐξετάζων ἐκ νέου τὰς ἀξιώσεις τῶν δανειστῶν, ἀποφαίνεται αὐτὸν ἐκτελεστὸν, τιθεὶς κάτωθεν τοῦ πίνακος τὴν λέξιν ἐκτελεστός καὶ ὑπογραφόμενος μετὰ τοῦ παρ' αὐτῷ δικαστικοῦ γραμματέως, ἢ, ἂν θεωρῇ αὐτὸν ἐσφαλμένον, μεταρρυθμίζει αὐτὸν ἢ σχεδιάζει νέον (ὃν ὑπογράφει ἐπίσης μετὰ τοῦ γραμματέως). Ἀκολουθῶς δὲ πέμπει αὐτὸν ἀνυπερθέτως εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, προσκαλὼν ἐν ταύτῃ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος τοὺς ἀναγγειλαντας ἑαυτοὺς δανειστάς νὰ λάβωσι γνῶσιν τοῦ πίνακος παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν (Πολ. Δικ. ἀρθ. 945 καὶ 946). Ἐὰν ἡ ἐπίδοσις δὲν γίνῃ εἰς πάντας τοὺς δανειστάς τὴν αὐτὴν ἡμέραν, λογίζεται αὕτη διὰ πάντας ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐπιδόσεως, ἅτε τῆς διαδικασίας θεωρουμένης ὡς μιᾶς καὶ ἀδιαίρετου.

Ἐντὸς τῶν δεκαπέντε τούτων ἡμερῶν ὀφείλει ὁ θεωρῶν ἑαυτὸν ἡδικημένον νὰ ἀνακόψῃ τὸν πίνακα (Πολ. Δικ. 946 καὶ 949, Α. Π. 233 τοῦ 54, 391 τοῦ 66). Ἀλλὰ δὲν δικαιούται νὰ προσαγάγῃ διὰ τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ ἀποδείξεις ἢ ἄλλα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα, ἀδὲν προσήλθουσιν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου (Α. Π. 147 τοῦ 53, 6 τοῦ 71, 189 τοῦ 78 κτλ.). Μὴ γενομένης

ἀνακοπῆς κατ' αὐτοῦ, καθίσταται τελεσιδικίας καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐνεργεῖ τὰς πληρωμάς. Γίνεται δ' ἡ ἀνακοπὴ ἐγγράφως ἢ προφορικῶς, συντασσομένης ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεως κατὰ τὸν τύπον τῶν δικαστικῶν ἐκθέσεων. — Ἀλλ' ὡς ὀρθῶς ἀπεφῆναιτο ὁ Ἀρείος Πάγος διὰ τῶν νεωτέρων αὐτοῦ ἀποφάσεων, οὐδεμίαν ἀνάγκη τῆς προσυπογραφῆς καὶ τοῦ εἰρηνοδικιακοῦ γραμματέως ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ, ἀν' ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἦναι Εἰρηνοδίκης, ἔτε τῶν ταιούτου εἰδους καθηκόντων μὴ ὄντων καθαρῶς δικαστικῶν. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁσάκις ἡ ἀνακοπὴ γίνεται ἐγγράφως, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη τῆς συντάξεως ἐκθέσεως, τῶν λέξεων τοῦ νόμου «συντασσομένης ἐκθέσεως» ἀναφερομένων εἰς τὸ «προφορικῶς». Διὸ δύναται καὶ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος νὰ ἐπιδοθῇ ἡ ἀνακοπὴ εἰς τὸν ἐπὶ τῆς κατατάξεως (Α. Π. 190 τοῦ 48, 275 τοῦ 68, 27 τοῦ 70). Τὴν νομολογίαν ταύτην ἐπιδοκιμαζόμεν, διότι, τῆς ἐναντίας ἀρχῆς τιθεμένης, θὰ ἐπῆρχετο τὸ ἄτοπον νὰ ἦναι ἀνέφικτος ἡ ἀνακοπὴ τοῦ πίνακος, ὁσάκις ὁ ἀνακόπτων κωλύεται ὑπὸ νόσου ἢ ἄλλης αἰτίας νὰ ἐγχειρίσῃ αὐτοπροσώπως αὐτὴν τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλῳ. Ἀναστέλλει δ' ἡ ἀνακοπὴ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πίνακος ὡς πρὸς τὰς ἀμφισβητούμενας ἀπαιτήσεις μέχρι τῆς τελευταίας ἐκδικάσεως αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 952, Dalloz n° 123, Carré quest. 2185)⁽¹⁾ Εἰσάγεται δ' ἡ ἀνακοπὴ εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, οὗ ὁ πρόεδρος ἐπεκύρωσε τὸν πίνακα (Α. Π. 220 τοῦ 79) καὶ οὐχὶ εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ἔστω καὶ ἀν' τὸ ποσὸν ἦναι ἔλασσον τῶν 300 δραχμῶν (Α. Π. 188 τοῦ 62, 42 τοῦ 76). Εἰσάγεται δὲ δι' ἀπλῆς κλήσεως καὶ δικάζεται συνοπτικῶς, δὲν κοινοποιεῖται δηλονότι ἡ ἀνακοπὴ εἰς τοὺς ἄλλους δανειστὰς, ὧν προσβάλλεται ἡ κατατάξις, ἀλλὰ καλοῦνται ἀπλῶς οὗτοι εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Πρωτοδικείου πρὸς συζήτησιν τῆς γενομένης ἀνακοπῆς (Πολ. Δικ. 850 Α. Π. 189 τοῦ 62, 42 τοῦ 76, 6 τοῦ 78).

(1) Ἡ ἀναστολὴ τῆς ἐκτέλεσεως τοῦ πίνακος ἕως τῆς τελεσιδικίου ἐκδικάσεως τῆς κατ' αὐτοῦ ἀνακοπῆς εἶναι ἀληθὴς μάλιστα τῶν δικαιουμένων λαμβάνειν. Ὅθεν φρονοῦμεν ὅτι ἀνάγκη ἢ νὰ μεταρρυθμισθῇ τὸ 951 ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας (ὃ ἐπιτρέπει ἐφ' ἑσπιν κατὰ τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως) ἀπαγορευομένης κατ' αὐτῆς ἐφέσεως, ἢ νὰ ὁρισθῇ τοῦλάχιστον ὅτι δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ πρωτοδικὸς ἀπόφασις δι' ἐγγυήσεως.

Ῥητῶς ὀρίζει ἡ Πολ. Δικον. (ἄρθρ. 951) ὅτι κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου συγχωρεῖται ἔφεσις· πρῶτον δὲ ὅτι ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν περὶ κατατάξεως διαδικασίαν ἢ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 871, καθ' ἣν διαρκεῖ δέκα μόνον ἡμέρας ἢ προθεσμία τῆς ἐφέσεως ἐν ταῖς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκαις (Α. Π. 89 τοῦ 67, 142 τοῦ 83). Ἀλλ' ἐπιτρέπεται καὶ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ πίνακος; Ὁ Ῥουσόπουλος ἐφρόνει ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται· ἀλλ' ἡ νομολογία παραδέχεται παγίως (καὶ νομιζόμεν ὀρθῶς) ὅτι, μὴ ἀπαγορευομένης ὑπὸ τοῦ περὶ ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐκτελέσεως 871 ἄρθρου ἢ ἄλλης τινὸς διατάξεως τῆς χρήσεως τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀνακοπῆς μέσου, ἔπεται ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις αὐτοῦ ὡς τακτικού ἐνδίκου μέσου. — Ἀναγκαῖοι διάδικοι κατὰ τὴν πρωτόδικον καὶ τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην εἰσὶν ὁ ἀνακόπτων καὶ ἐκεῖνος ἢ ἐκεῖνοι, ὧν προσβάλλεται ἡ κατάταξις. Δύναται ὅμως νὰ παρασταθῇ καὶ ὁ μὴ ἀνακόψας διὰ παρεμβάσεως εἰς προστασίαν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 950 ἐδ. 2, Α. Π. 209 τοῦ 58). Ἀλλ' ἐὰν ἀνακόπῃ τις παραλειφθεὶς ἐξ ὁλοκλήρου ἐν τῷ πίνακι τῆς κατατάξεως, πλὴν τῶν δανειστῶν, ὧν θεωρεῖ ἑαυτὸν προτιμητέον ὁ παραλειφθεὶς, ἀναγκαῖος διάδικος εἶναι καὶ ὁ ὀφειλέτης.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ πίνακος διενεργεῖται ἀποτινομένων τῶν χρημάτων εἰς τοὺς κατασχεθέντας δανειστὰς ἢ, ἂν ταῦτα δὲν ᾔναι καταβεβλημένα, ἐκδιδόμενου γραμματίου πληρωμῆς, ὃ ἀποτελεῖ τίτλον ἐκτελεστὸν κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ. Οἱ ἱκανοποιούμενοι δανεισταὶ γράφουσι τὴν ἐξόφλησιν ἐπὶ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως (Πολ. Δικ. 947 καὶ 984). Ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλης ἐπισήμου πράξεως δύνανται βεβαίως νὰ πράξωσι τοῦτο.

Σημειωτέον ὅτι, τοῦ ἀστικοῦ νόμου ὀρίζοντος ὅτι πᾶς ἔχων ἔννομον συμφέρον δύναται ἀνεντιτάξῃ κατὰ τοῦ ἐκδοχέως ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως πᾶσαν ἔνστασιν, ἣν ἐδικαιοῦτο νὰ προβῇ κατὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ μέχρι τῆς γνωστοποιήσεως τῆς ἐκχωρήσεως (ἄτε τοῦ ἐκδοχέως κτωμένου δικαιώματα, ἐὰν καὶ καθ' ὅσον εἶχε τοιαῦτα ὁ ἐκχωρητής), ἔπεται ὅτι διὰ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως δύναται ὁ δανειστὴς νὰ προτείνῃ καὶ τὸ εἰκονικὸν τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως (Α. Π. 177 τοῦ 85). Δὲν δύναται ὅμως νὰ προσβάλλῃ τὸ κύρος τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἄτε τῆς κατὰ τοῦ πίνακος κατατάξεως ἀνακοπῆς τεινούσης μὲν μόνον εἰς διόρθωσιν τῆς κατα-

τάξεως τῶν δανειστῶν, εἰσαγομένης δὲ καὶ δικαζομένης συνοπτικῶς, ἐν ᾧ ἡ περὶ ἀκυρώσεως ἀγωγὴ τοῦ ὀφειλέτου δικαστέα κατὰ τὴν συνήθη διαδικασίαν, ἀπευθυνομένη κατὰ τε τοῦ ὑπερθεματιστοῦ καὶ τοῦ ἐνεργήσαντος τὸν πλειστηριασμὸν δανειστοῦ (Α. Π. 3 τοῦ 90).

Προσθετέον ὅτι κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην ὁ ἀνακόπτων τὸν πίνακα κατατάξεως ἡ ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ἡττώμενος ἐν τῇ διαδικασίᾳ τῆς κατατάξεως ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημίωσιν μόνον πρὸς τὸν νικήσαντα, ἢ τοὺς νικήσαντας, ἂν ἐνήργησε δολίως ἐκ πνεύματος στρεψοδικίας καὶ ἐπὶ σκοπῷ βλάβης τῶν ἄλλων δανειστῶν καὶ τοῦ ὀφειλέτου, οὐχὶ δὲ καὶ ἂν ἐνήργησεν ἐν καλῇ πίστει εἰς ὑπεράσπισιν τῶν ἰδίων συμφερόντων (Α. Π. 43 τοῦ 69, 3 τοῦ 73, 169 τοῦ 77). ἄλλ' οὐχ ἥττον ὑπερτηρίχθη ἰσχυρῶς καὶ ἡ ἀντίθετος γνώμη, καθ' ἣν ὁ γεγόμενος ὑπαίτιος τῆς ἀναβολῆς τῆς πληρωμῆς ὑποχρεοῦται ὁπωσδήποτε εἰς ἀποζημίωσιν πρὸς αὐτόν. (Α. Π. 125 τοῦ 67, 198 τοῦ 75).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Κατάσχσεις ἀκινήτων.

146. Διαδικασία μέχρι τοῦ πλειστηριαμοῦ.— 147. Διανομὴ τοῦ ἐκπλειστηριασματος ἀκινήτων.

146. Ὡς τὰ κινήτᾶ, δύναται ὁ δανειστὴς νὰ κατάσχη ἀναγκαστικῶς καὶ τὰ ἀκίνητα τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ μετὰ τῶν παρεπομένων καὶ τῶν καρπῶν αὐτῶν καὶ τὰ ἰσότιμα τοῖς ἀκινήτοις, ἥτοι τὰ ὡς ἀκίνητα λογιζόμενα δικαιώματα, ὅποια φέρ' εἰπεῖν ἡ ἐπικαρπία ἀκινήτων, ἡ ἐπιφάνεια, ἡ ἐμφύτευσις κτλ. (ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰ δικαιώματα, δι' ὧν προσδοκᾶται ἡ κτῆσις ἀκινήτων, οἷον ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγὴ ἀκινήτου) (Πολ. Δικ. 954, Α. Π. 201 τοῦ 65), ὑπὸ τοὺς ἐπομένους περιορισμοὺς (ἀναγραφομένους ἐν τῷ ἄρθ. 954 τῆς Πολ. Δικον.): 1) Ἀκίνητα ἀνηλίκω (καὶ ἐὰν οὗτοι ἐχειραφετήθησαν) ἢ ἀπηγορευμένων δύνανται νὰ κατασχεθῶσι μόνον μετὰ τὴν δίξην τῆς κινήτης αὐτῶν περιουσίας. Ταυτέστι πρῶτον ἀπαιτεῖται νὰ κατασχεθῶσι καὶ ἐκτεθῶσιν εἰς πλειστηριασμὸν τὰ κινήτᾶ τοῦ ὀφειλοντος ἀνηλίκου ἢ ἀπηγορευμένου, καὶ μόνον ἐὰν δὲν κατορθωθῇ νὰ ἱκανοποιηθῇ ὁ δανειστὴς ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασματος αὐτῶν, δύνανται νὰ κατασχεθῶσι

καὶ τὰ ἀκίνητα. "Οθεν, ἐὰν ὁ δανειστής ἀγνοῇ ἂν ὁ ἀνήλικος ἢ ἀπηγορευμένος κέκτηται κινητὰ, ὀφείλει προηγουμένως νὰ παραγγεῖλῃ κλητῆρα πρὸς ἐνέργειαν κατασχέσεως καὶ, ἂν μὴ εὐρεθῶσι κινητὰ πρὸς κατάσχεσιν, συντάσσεται ὑπ' αὐτοῦ ἔκθεσις βεβαιωτικὴ τῆς ἐλλείψεως κινητῶν, ἧς δυνάμει προβαίνει εἰτα ὁ δανειστής εἰς τὴν κατάσχεσιν τῶν ἀκινήτων (Carré quest. 2198 bis § 11 καὶ quest. 2024). Ἀλλὰ καὶ μὴ προηγηθείσης τῆς ἀναζήτησεως κινητῶν, ἔγκυρος εἶναι βέβαια ἡ κατάσχεσις ἀκινήτων, ἐὰν ὁ δανειστής ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἀνήλικος ἢ ἀπηγορευμένος δὲν εἶχε κινητὴν περιουσίαν (Α. Π. 165 τοῦ 63, 333 τοῦ 64). Σημειωτέον ὅμως ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται διζήσις α') ἐὰν ὁ ἀνήλικος ἢ ἀπηγορευμένος διακατέχῃ τὰ ἀκίνητα ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἐνηλίκων, ὧσι δὲ ἀμφότεροι χρεῶσται, καὶ β') ἐὰν ἡ ἐκτέλεσις ἤρξατο ἐναντίον ἐνηλίκου καὶ ἐξακολουθεῖται κατὰ τοῦ ἀνηλίκου ὡς διαδόχου τοῦ ἐνηλίκου, ἢ πρὸ τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ κατόπιν ἀπαγορευθέντος. 2) Ὁ ἐπὶ ὑποθήκῃ δανειστής δὲν δύναται νὰ ἐκποιήσῃ τὰ μὴ ὑποθηκευθέντα αὐτῷ ἀκίνητα, εἰμὴ ἂν δὲν ἀρκῇ πρὸς ἐξόφλησιν ἡ ὑποθήκη· τουτέστι πρέπει πρῶτον νὰ κατάσχῃ καὶ ἐκποιήσῃ τὰ ἐνυπόθηκα ἀκίνητα καὶ, ἂν τὸ ἐκπληστηρίασμα αὐτῶν δὲν ἀρκέσῃ, δικαιούται νὰ προβῇ καὶ εἰς τῶν λοιπῶν τὴν κατάσχεσιν. Ἀλλ' ἀναμφίβολον ὅτι δὲν κωλύεται νὰ ἐκποιήσῃ καὶ τὸ μὴ ὑποθηκευθὲν αὐτῷ ἀκίνητον, ὡσάκως τὸ ὑποθηκευθὲν ἀπεδείχθῃ μὴ ἀνήκον τῷ ὀφειλέτῃ (Α. Π. 192 τοῦ 51, 104 τοῦ 55). Κατὰ τὴν ἀπόφασιν 121 τοῦ 69 τοῦ Ἀρείου Πάγου δύναται ὁ δανειστής νὰ ματαιώσῃ τὴν περιοριστικὴν ταύτην διάταξιν τοῦ νόμου, παραιτούμενος τὴν δοθείσαν αὐτῷ ὑποθήκην, ἅτε τῆς ὑποθήκης παρεχομένης ὑπὲρ τοῦ δανειστοῦ· ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἡ εἰδικὴ αὕτη διάταξις τοῦ νόμου, θεσπισθεῖσα ἐν τῷ συμφέροντι τοῦ ὀφειλέτου καὶ οὐχὶ τοῦ δανειστοῦ, δὲν δύναται νὰ ἐξουδετερωθῇ διὰ παραιτήσεως, ἀσκουμένης πρὸς καταδουλείουσιν αὐτῆς. 3) Τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ὀφειλέτου δικαιούται νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἐκτέλεσιν, ἐὰν ὁ ὀφειλέτης ἀποδείξῃ δι' ἀναμφισβήτητον ἐγγράφον (λ. χ. ἐνοικιαστηρίου) ὅτι ἡ ἔτησία καθαρὰ πρόσσόδος τοῦ κατασχεθέντος κτήματος ἀρκεῖ εἰς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους μετὰ τῶν τόκων καὶ δαπανῶν, παραχωρήσῃ δὲ αὐτὴν εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα.

Ἡ κατάσχεσις τῶν ἀκινήτων γίνεται κατὰ τὸ ἄρθ. 956 παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ. Ἀλλ' ὡσάκως ὁ ὀφειλέτης εἶναι πρόσωπον ἰδανικόν, δηλονότι ἠθικόν ἢ νομικόν, ἡ διατελεῖ ὑπὸ ἐπιμέλειαν ἄλλου, ἡ κατάσχεσις γίνε-

ται παρὰ τῷ ἀντιπροσώπῳ αὐτοῦ (δημάρχῳ, ἐπιτρόπῳ, κηδεμόνι κτλ.). Ἐπίσης ὁσάκις τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, ἐκποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου, μετέβη βεβαρημένον εἰς τρίτον, ὅστις διατελεῖ διακατόχος αὐτοῦ, ἡ κατάσχεσις δύναται νὰ γίνῃ καὶ παρὰ τῷ τρίτῳ. Εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ νόμου δύναται νὰ γίνη ἐδῶθησαν διάφοροι ἐρμηνεῖαι. Καὶ κατὰ μὲν τὰς ἀποφάσεις Ἀρείου Πάγου 224 τοῦ 67 καὶ 302 τοῦ 55, τοῦ ἀγοράσαντος τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα δυνάμενον κατὰ τὸ ἄρθρον 38 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὸ τοῦ βάρους τῆς ὑποθήκης διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ἐνυποθήκου δανείου, ἔπεται ὅτι ὁ ἐπιπεύδων ὀφείλει νὰ καλῇ καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτὸ εἰς καταβολὴν τοῦ ἐνυποθήκου χρέους καὶ ἐν ἀπειθείᾳ νὰ ἀπευθύνῃ τὰς ἀναγκαστικὰς τοῦ πλειστηριασμοῦ πράξεις κατ' αὐτοῦ κυρίως ὡς τοῦ ἔχοντος τὸ μέγιστον συμφέρον εἰς τὴν κατ' ἁξίαν ἐκποίησιν αὐτοῦ· κατὰ δὲ τὴν νεωτέραν νομολογίαν (ἀποφ. 205 τοῦ 75, 192 τοῦ 78, 83 τοῦ 79, 3 τοῦ 81) ὁ ἐκτελὼν δανειστής δικαιοῦται νὰ πευθύνῃ κατ' ἀρείσκαιαν τὰς πράξεις τῆς καταδιώξεως εἴτε κατὰ τοῦ ὀφειλέτου εἴτε κατὰ τοῦ τρίτου διακατόχου. Τὸ ἐφ' ἡμῖν ἀποδοκιμαζόμεν τὴν τελευταίαν νομολογίαν. Ὁ νόμος ἐχρησάτο ταῖς λέξεσι δύναται νὰ γίνη καὶ παρὰ τῷ τρίτῳ διακατόχῳ, οὐχὶ ἐν δυνητικῇ ἐννοίᾳ ἀλλ' ἐν ἐννοίᾳ ὑποχρεωτικῇ. Τοῦτο καθίσταται καταφανὲς οὐ μόνον τὸ προφανὸς ἄτοπον μιᾶς δυνητικῆς διατάξεως ἐν τῷ προκειμένῳ θέματι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ δεύτερον ἰδίῳ τῷ ἀρθρῷ, καθ' ὃ ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελούντων φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων ἡ κατάσχεσις δύναται νὰ γίνη (προφανὸς δὲ παραλαμβάνονται αἱ λέξεις αὗται ἐκ τοῦ 1 ἰδαρίου, μένοντος ἄλλως ἄνευ ἐννοίας) παρὰ τοῖς ἀντιπροσώποις αὐτῶν, ἐνῷ βεβαίως μόνον παρὰ τοῖς ἀντιπροσώποις αὐτῶν ἀναγκαστικῶς ἐνεργεῖται αἰέποτε ἡ κατάσχεσις.

Ἡ κατάσχεσις τελεῖται ὑπὸ δικαστικοῦ κλητῆρος, τηρουμένων τῶν ἀνωτέρω (§ 145) ὁρισθεισῶν διατυπώσεων τῆς κατασχέσεως κινητῶν. Τὰ κατασχεθέντα ἀκίνητα καὶ τὰ ἰσότημα αὐτοῖς δικαιώματα (τουτέστιν ἐπικαρπία, ἐμφύτευσις κτλ.) περιγράφονται κατὰ τὸ ἄρθρον 957 ἀκριβῶς κατὰ τὴν θέσιν αὐτῶν, τὰ συγκροτοῦντα αὐτὰ μέρη, τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν καὶ ἐν γένει κατὰ πάσας τὰς διὰ τὸν ἀγοραστὴν σημαντικὰς σχέσεις καὶ ἐκτιμῶνται παραχρῆμα διὰ τοῦ προσλαμβανομένου ὡς ἐκτιμητοῦ δημάρχου ἢ δημαρχικοῦ παρέδρου (ἀρθ. 957) ἢ εἰδικοῦ παρέδρου (Α. Π. 319 τοῦ 55). Ἀναμ-

φίβολον ὅτι οὐσιώδεις παραλείψεις περὶ τὴν περιγραφὴν ἐπιφέρουσι τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ (Α. Π. 88 τοῦ 92). ἄλλ' ἡ περὶ τούτου κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α. Π. 283 τοῦ 68). Προδήλως δὲ, ἐκτιθεμένων εἰς δημοπρασίαν διαφόρων κτημάτων, δὲν ἀρκεῖ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἰσχύοντος νόμου νὰ ἐκτιμηθῇ ἡ ἀξία αὐτῶν ἀθρόως καὶ συλλήθδην εἰς ἓν ὀλικὸν ποσόν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ ἐκτιμηθῇ ἡ ἀξία ἐκάστου ἰδιαιτέρως, διότι ὅσοι, σκοποῦντες νὰγοράσωσιν ἕκαστος ἰδίως ἐν τῶν πλειστηριαζομένων κτημάτων, ἤθελον, ἐμφανιζόμενοι ἐν τῷ τόπῳ τοῦ πλειστηριασμοῦ, συντελέσει εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἐὰν ἐγίνωσκον τὴν πιθανὴν ἀξίαν ἐκάστου αὐτῶν, παραιτοῦνται διὰ τὴν ἀγνοίαν αὐτῆς, οὕτω δ' ἐκλείπει ὁ διαγωνισμός, ἐν δὲν δύναται νάναπληρώσῃ ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ προσδιορισμός τῆς ἀξίας ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ἅτε μόλις κατασταθσόμενος γνωστός εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ τόπου, ἔνθα γίνεται ὁ πλειστηριασμός, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς πορρωτέρω κατοικοῦντας. — Ἀνάγκη νὰ παρατηρήσωμεν ἐνταῦθα ὅτι ἡ ἀξίωσις τοῦ 957 ἀρθρου νὰ περιγραφῶνται ἀκριβῶς ἐν τῇ κατασχετηρίῳ ἐκθέσει τὰ συστατικὰ μέρη τοῦ κτήματος, ἡ ἔκτασις, τὰ ἐπικείμενα αὐτῷ βάρη κτλ. συντελεῖ μεγάλως εἰς τὸν πολλαπλασιασμόν τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δικῶν, διότι οὐ μόνον εἶναι ἄγαν δυσχερὲς ἡ λεπτομερὲς ἀναγραφὴ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκριβεστάτην οὖσαν δὲν διατάζει ἡ στρεψοδικία νὰ προσβάλλῃ ὡς ἐλαττωματικὴν πρὸς κατόρθωσιν τῆς ἀναστολῆς ἢ τῆς ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ. Ἐνῶ δ' ἐκ τούτου παράγεται σωρεία δικῶν, δαπανηροτάτων μὲν εἰς τε τοὺς δανειστὰς καὶ τοὺς ὀφειλέτας, ζημιωδestatῶν δ' εἰς τὴν δημοσίαν πίστιν, οὐδὲν ὄφελος ἐξ ἄλλου προέρχεται, διότι οἱ κατὰ τὸν πλειστηριασμόν παρουσιαζόμενοι ἀγορασταί, γείτονες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄντες, δηλονότι συνδημόται ἢ συνεπαρχιωταί, διατελοῦσιν ἐκ τῶν προτέρων ἐν γνώσει τῆς ἀληθοῦς ἀξίας τοῦ πλειστηριασθησομένου ἀκινήτου ἢ ἄλλως εὐκόλως δύνανται νὰ μάθωσιν αὐτήν.

Περὶ τῆς κατασχέσεως συντάσσεται ἔκθεσις, ἐν ᾗ προσδιορίζεται ἡ ἡμέρα τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὑπογραφομένη ὑπὸ τοῦ κλητῆρος, τῶν παρισταμένων τυχόν διαδίκων καὶ τοῦ ὡς ἐκτιμητοῦ προσλαμβανομένου δημάρχου ἢ παρédρου (Πολ. Δικ. 958). Οὐδεμία δ' ἀμφισβασία, ὅτι ὡς ἔκθεσις καὶ ἡ ἔκθεσις κατασχέσεως ὑπόκειται εἰς ἀκύ-

ρωσιν, ἐὰν ἀμοιρῇ χρονολογίας ἢ ἔχῃ ἄλλην τινὰ οὐσιώδη ἔλλειψιν ἐπάγουσαν ἀκυρότητα. Ὁρθῶς δ' ἀπεφάνετο ὁ Ἄρειος Πάγος (ἀποφ. 245 τοῦ 53) ὅτι, μὴ προσδιορισθείσης τυχὸν τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐν τῇ κατασχετηρίῳ ἐκθέσει, δύναται νὰ ὁρισθῇ αὕτη καὶ δι' ἄλλου ἐγγράφου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς τηρήσεως τῶν περὶ τῆς κοινοποιήσεως τύπων καὶ προθεσμιῶν.

Ἡ ἐκθεσις τῆς κατασχέσεως κοινοποιεῖται ἀμέσως μετὰ τὴν κατάσχεσιν εἰς τὸν ὀφειλέτην, ἐὰν τυχὸν δὲν παρέστη κατ' αὐτὴν (Πολ. Δικ. 959). Ἡ παραλείψις τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς ἐπιφέρει ἀκυρότητα, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 963 ἡ κατάσχεσις στέρει τὸν ὀφειλέτην πάσης σχεδὸν ἐξουσίας ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος, ἀδυνατοῦντα οὐ μόνον νὰ παλλοτριώσῃ ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποθηκεύσῃ αὐτὸ, ὅθεν ἡ περὶ κοινοποιήσεως διάταξις εἶναι οὐσιώδης. Κατὰ τὰ ρηθέντα ἡ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου μετὰ τὴν κοινοποίησιν ἀπαλλοτριώσεις ἢ ὑποθήκευσις τοῦ κατασχεθέντος (ἐπὶ δὲ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ μετὰ τὴν κατάσχεσιν συλλεχθέντων καρπῶν κατὰ τὴν ὁρθὴν ἀπόφασιν 362 τοῦ 67 τοῦ Ἀρείου Πάγου) εἶναι παντελῶς ἄκυρος, πλὴν ἐὰν ἀπηλλοτριώθῃ ἢ ὑπεθηκεύθῃ τὸ κατασχεθὲν συναινούντων τῶν δανειστῶν (Α. Π. 251 τοῦ 53). Πρόδηλον ὅμως ὅτι τὴν ἀκυρότητα τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἢ ὑποθηκεύσεως δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ μόνον ὁ δανειστής ἢ ὁ ὑπερθεματιστής, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ τὴν ἄκυρον πράξιν ἐνεργήσας κατὰ τοῦ ἀγνοούντος τὴν ὑπαρξίν τῆς κατασχέσεως (Α. Π. 72 τοῦ 58). Πᾶσα δ' ἐπιζήμιος ἄλλη διάθεσις ἢ βλάβη τοῦ κατασχεθέντος ἐπιφέρει τὴν εἰς ἀποζημίωσιν διὰ προσωπικῆς κρατήσεως καταψήφισιν, ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς ἐν τῷ 171 ἄρθρῳ τοῦ Ποινικοῦ νόμου ὀριζομένης ποινῆς (Πολ. Δικ. 964).

Σημειωτέον ὅτι τὸ κατασχεθὲν ἀκίνητον καταλιμπάνεται εἰς τὴν διακατοχὴν τοῦ ὀφειλέτου, θεωρουμένου ἔκτοτε ὡς μεσεγγυούχου, ὀφείλοντος κατ' ἀκολουθίαν νὰ φυλάττῃ τοὺς ἔκτοτε συλλεχθέντας καρπούς, ὅπως ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅπου ταν ζητηθῶσι. Ἀλλ' ὅμως δικαιούνται οἱ δανεισταί, ἐὰν ὑπάρχωσιν ἢ ἀναφανῶσι κατόπιν λόγοι καθιστάντες τὸν ὀφειλέτην ἀνάξιον πίστεως, νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὸ δικαστήριον αἴτησιν ἡτιολογημένην περὶ διαρισμοῦ εἰδικοῦ μεσεγγυούχου, ἀναλαμβάνοντος ἐπὶ τῇ εὐθύνῃ τοῦ θεματοφύλακος τὴν ἀκριβῆ φύλαξιν τοῦ κτήματος καὶ τῶν καρπῶν. (Πολ. Δικ. 961 καὶ 962).

Ἡ ἐκθεσις τῆς κατασχέσεως κοινοποιεῖται προσέτι εἰς τὸν δήμαρχον, πλὴν ἐὰν εἴχῃ προσληφθῇ αὐτὸς οὗτος ὡς ἐκτιμητῆς (Πολ. Δικ. 959), καὶ εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα, ὁφείλοντα νὰ ἐγγράψῃ ἐν τῇ προσήκοντι βιβλίῳ τὴν γενομένην κατάσχεσιν, εὐθυνόμενον δ' ἄλλως εἰς πᾶσαν ζημίαν καὶ ὑποβαλλόμενον εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν (Πολ. Δικ. 960). Ὡς δ' ὁρθῶς ἀπεφάνητο ὁ Ἀρειος Πάγος (ἀποφ. 241 τοῦ 54, 124 τοῦ 90), ἡ παράλειψις τῆς ἐγγραφῆς, ἐπιφέρουσα μόνον τὴν τιμωρίαν τοῦ ὑποθηκοφύλακος κατὰ τὰ ἀνωτέρω, δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς κατασχέσεως.

Ὁ πλειστηριασμὸς τῶν κατασχεθέντων γίνεται ἐν ᾧ δήμῳ κεῖνται καθ' ἡμέραν τινὰ ἀγορᾶς ἢ κυριακὴν μετὰ τὸ πέρας τῆς ἱερᾶς λειτουργίας δημοσίως ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ συμβολαιογράφου, ὡς ἐπιτετραμμένου τὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ, κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπισπεύδοντος· καὶ ἐὰν μὲν πρόκηται περὶ ἀκινήτων, ἐχόντων ἀξίαν μικροτέραν τῶν χιλίων δραχμῶν, οὐχὶ πρὸ τεσσάρων ἐβδομαδῶν μετὰ τὴν κατάσχεσιν, ἐὰν δὲ πρόκηται περὶ ἀκινήτων, ἐχόντων ἀξίαν χιλίων δραχμῶν ἢ ἀνωτέρων, οὐχὶ πρὸ ὀκτὼ ἐβδομαδῶν (Πολ. Δικ. 965). Διὰ τὸν δ' ὅτι αἱ προθεσμίαι αὗται δὲν παρατείνονται λόγῳ ἀποστάσεως, ἅτε τοῦ νόμου οὐδὲν ὀρίζοντος περὶ τούτου (Α. Π. 283 τοῦ 68). Ἐὰν κωλύηται ἢ ἐξαίρηται ὁ συμβολαιογράφος, οὐ μόνον δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδικιακοῦ παρέδρου ἐν αἷς περιφερείαις δὲν ὑπάρχει συμβολαιογράφος, ἅτε κατὰ μὲν τὸ Διάταγμα τῆς 21 Μαρτίου 1836 περὶ συμβολαιογράφων τοῦ εἰρηνοδίκου ἀναπληροῦντος τὸν συμβολαιογράφον, κατὰ δὲ τὸ διάταγμα τῆς 21 Ἰαν. 1835 ἀναπληροῦντος τὸν εἰρηνοδικὴν αἰέποτε τοῦ παρέδρου. — Ἐὰν δ' ὁ ὀφειλέτης ἢ ὁ ἐπισπεύδων δανειστής φρονῇ ὅτι, πλειστηριαζομένων τῶν πραγμάτων ἐν ἄλλῳ δήμῳ, ἤθελεν εὐρεθῇ ἀνωτέρα τιμὴ, γίνεται αὐτοῦ ὁ πλειστηριασμὸς, ἐὰν οὗτος προκαταβάλλῃ τὰς διὰ νέας κοινοποιήσεις, μετακομίσεις καρπῶν κτλ. ἀναγκαίους δαπάνας ἢ καταθέσῃ πρὸς τοῦτο τὴν προσήκουσαν ἐγγύησιν. Ἐὰν δὲ γεννῇ περὶ τοῦτο διαφωνία, αἶρει αὐτὴν τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τινὸς τῶν ἐνδιαφερομένων (Πολ. Δικ. 966). — Ἡ ἡμέρα, ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὡς καὶ ὁ ὑπάλληλος οὗ ἐνώπιον γενήσεται ὁ πλειστηριασμὸς, περιλαμβανονται ἐν προγράμματι, κοινοποιητέῳ ἅπαξ μὲν διὰ τοῦ κλητήρος, εἰ πρόκειται περὶ κτημάτων ἀξίας κατωτέρας τῶν χιλίων δραχ-

μῶν, τρεῖς τοῦλάχιστον ἐβδομάδας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, κοινοποιητέῳ δὲ δις εἰ πρόκειται περὶ κτημάτων ἀξίας χιλίων δραχμῶν ἢ ἀνωτέρως, τὸ πρῶτον μὲν ἐξ τοῦλάχιστον ἐβδομάδας πρὸ αὐτοῦ, τὸ δὲ δεύτερον ἡμέρας ὀκτὼ μέχρι δεκαπέντε πρὸ αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 967). Ἡ παρὰ βασίς τῆς διατάξεως ταύτης ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τοῦ πλειστηριασμοῦ (Α. Π. 275 τοῦ 77, 35 τοῦ 91).—Ἀναγκαῖον καὶ ἐνταῦθα κρίνομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἤθελε συντελέσει μεγάλως εἰς διευκόλυνσιν τῶν ἐκτελέσεων καὶ ἐπομένως εἰς ἀνάπτυξιν τῆς ἰδιωτικῆς πίστεως ἢ ἐλάττωσις ἐν γένει μὲν τῶν προθεσμιῶν, περὶ ὧν διελάθωμεν, ἰδίως δὲ ἡ τοῦ ὀριζομένου χρόνου μετὰ τὴν διὰ κλητῆρος τελουμένην προκήρυξιν πρὸς πλειστηριασμόν, καὶ ὁ περιορισμὸς τῆς διπλῆς προκηρύξεως εἰς ἀπλὴν.

Ἡ τοῦ προγράμματος κοινοποιήσις γίνεται κατὰ τὸ ἀρθρον 968 διὰ κηρύξεως ἐν τῇ τοῦ πλειστηριασμοῦ δῆμῳ κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνήθειαν καὶ διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τε τὴν κατοικίαν τοῦ εἰρηνοδίκου, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν κεῖνται τὰ ἀκίνητα, καὶ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς πρωτευούσης τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῦ νομοῦ, ὡς καὶ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ὀφειλέτου. Καὶ ἡ μὲν κηρύξις τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀποδεικνύεται κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου δι' ἰδίας βεβαιώσεως τοῦ κλητῆρος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ διὰ κηρύξεως κοινοποιήσεις. (Ἀποφ. 257 τοῦ 50 κτλ.). Κατοικία δὲ τοῦ εἰρηνοδίκου θεωρητέα κατὰ τὸν Boitard (οὗ τὴν γνώμην ἀπεδέξαντο ὅ,τε Οἰκονομίδης καὶ ὁ Ρουσόπουλος) οὐχὶ ἡ οἰκία αὐτοῦ ὡς ἀτόμου, ἀλλ' ἡ οἰκία αὐτοῦ ὡς εἰρηνοδίκου, δηλονότι τὸ εἰρηνοδικιαχὸν κατάστημα. Ὅντων δὲ τυχόν πλειόνων τοῦ ἐνὸς εἰρηνοδικῶν ἐν ἡ περιφερείᾳ κεῖνται τὰ κατασχεθέντα ἢ ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ νομοῦ ἢ τῆς ἐπαρχίας, ἔπεται ὅτι τοιχοκολλητέον τὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ πρόγραμμα εἰς τὴν οἰκίαν πάντων τούτων τῶν εἰρηνοδικῶν. Ὅρθως δ' ὁ Ἀρεῖος Πάγος ἀπεφάνητο (διὰ τῆς ἀποφ. αὐτοῦ 37 τοῦ 60) ὅτι, τοῦ ὀφειλέτου ἀπόντος τυχόν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, δὲν τοιχοκολλᾶται τὸ πρόγραμμα τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰς τὴν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ οἰκίαν αὐτοῦ, τῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τοιχοκολλήσεως εἰς οὐδὲν χρησιμευούσης, ἀλλὰ κοινοποιεῖται εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα, ἐφαρμοζομένης ἐξ ἀναλογίας τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 145 § 6 τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας. Καὶ περιλαμβάνει μὲν τὸ πρόγραμμα 1) ἀντίγραφον τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως, 2) τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν καὶ τὸν τό-

πον τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ τὸν ὑπάλληλον, οὗ ἐνώπιον διεξαχθήσεται ὁ πλειστηριασμός, 3) τοὺς ὅρους τῆς πωλήσεως, ὀριζομένους ὑπὸ τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ καὶ 4) τὴν πρώτην προσφορὰν (Πολ. Δικ. ἄρθ. 969 ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Δικτ. τῆς 21 Σεπτ. 1836) δημοσιεύεται δὲ διὰ τινος ἐφημερίδος. Μὴ ἀπαγορευομένης δὲ καὶ τῆς διὰ παραρτήματος τῆς ἐφημερίδος δημοσίευσως αὐτοῦ, ἐπεταὶ ὅτι ἀρκεῖ καὶ ἡ διὰ παραρτήματος δημοσίευσις, ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ἐκυκλοφόρησε, διανεμηθὲν τοῖς συνδρομηταῖς (Α. Π. 241 τοῦ 79). Τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ 969 ἄρθρου φαίνεται ἀπαιτοῦν δις τὴν δι' ἐφημερίδος δημοσίευσιν αὐτοῦ, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾦναι ἡ ἀξία τοῦ κτήματος, ἀλλ' ὡς ὀρθῶς παρετήρησεν ὁ Οἰκονομίδης, παρὰ πέμποντος αὐτοῦ εἰς τὴν 1 παράγραφον τοῦ 967 ἄρθρου, ὅπερ μίαν ἀπαιτεῖ προκήρυξιν καὶ μίαν πρὸς τοῦτο ὀρίζει προθεσμίαν διὰ τὰ κατωτέρως τῶν χιλίων δραχμῶν ἀξίας πράγματα, κατὰ δὴλον καθίσταται ὅτι ἐκ παραδρομῆς κατηρτίσθη τὸ τοῦ ἄρθρου 969 τελευταῖον ἐδάφιον ὡς ἔχει. Ἀντίγραφον δὲ τοῦ προγράμματος κοινοποιεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς μετέπειτα διαδικασίας εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστὰς (ἀδιάφορον ἂν ἅπαντες ᾦναι ἢ μὴ δανεισταὶ τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τὴν ὀρθὴν ἀπόφασιν 267 τοῦ 71 τοῦ Ἀρείου Πάγου) πρὸ τριῶν ἢ ἑξ ἑβδομάδων κατὰ τὴν διαφορὰν τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος (Πολ. Δικ. 971). Ὅθεν ὁ μὴ προσκληθεὶς διὰ τοιαύτης κοινοποιήσεως ἐκ τῶν δανειστῶν καὶ διὰ τοῦτο ἀποκλεισθεὶς τοῦ δικαιώματος τῆς κατατάξεως δύναται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν περὶ ἐπιστροφῆς τοῦ εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα δοθέντος ἐκπλειστηριασμοῦ εἰς τὸν ὑπάλληλον τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅπως ἐπέλθῃ νόμιμος διανομὴ καὶ κατατάξεις (Α. Π. 40 τοῦ 90). Ἀμέσως δὲ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ γίνεται ἄλλη διὰ κηρύξεως γνωστοποίησις ἐν τῷ τόπῳ καὶ τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 973).

Αἱ διαφοροὶ αὗται προκηρύξεις τοῦ πλειστηριασμοῦ (αἱ διὰ προφορικῆς κηρύξεως, διὰ τοιχοκολλήσεως καὶ δημοσιεύσεως ἐν ἐφημερίσει), ὡς καὶ αἱ προθεσμίαι, καθ' ἃς πρέπει νὰ γίνωνται, ἐπιφέρουσιν ἀκυρότητα παρὰ μεληθεῖσαι (Πολ. Δικ. 970 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθ. 896). Καὶ ἡ μὲν δι' ἐφημερίδος κοινοποιήσις ἀποδείκνυται ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ διὰ τῆς προσαγωγῆς ἀντιτύπου αὐτῆς (ἐπιτρέπομένης κατὰ τὴν ὀρθὴν νομολογίαν τοῦ Α. Π. εἰς τὸν ἀνακόπτοντα τὸν πλειστηριασμὸν τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἡ ἐφημερίς δὲν

διδέσθῃ κατὰ τὸν προορισμὸν αὐτῆς), ὁ δὲ χρόνος τῆς κηρύξεως καὶ τοιχοκολλήσεως διὰ βεβαιώσεως τοῦ κλητῆρος, ἐπισυναπτομένου καὶ τοιχοκολλήτου προγράμματος (Πολ. Δικ. 970). Ἡ δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ τὸν τόπον τοῦ πλειστηριασμοῦ προφορικὴ κήρυξις δι' ἰδίαις μὲν πιστοποιήσεως τοῦ κλητῆρος κατὰ τὰς ἀποφάσεις Ἀρείου Πάγου 95 τοῦ 49, 257 τοῦ 50, 27 τοῦ 58, 131 καὶ 498 τοῦ 52, 402 τοῦ 62), διὰ τῆς πιστοποιήσεως δὲ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ἐν τῇ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσει κατὰ τὴν ἀπόφασιν 207 τοῦ 57, διὰ τῆς ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπογραφῆς τοῦ κλητῆρος κατὰ τὴν ἀπόφασιν 96 τοῦ 70.

Ἐὰν ἔχωσιν ἐν τάξει τὰ τῶν διαφορῶν προκηρύξεις, ἀρχεται ὁ πλειστηριασμός. Εἶναι δὲ δεκτὸς ὡς ὑπερθεματιστὴς δι' ἑαυτὸν ἢ δι' ἄλλον πᾶς κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀξιόχρεως, ὃν διὰ τοῦτο καὶ κατέστησέν ὁ νόμος ὑπεύθυνον διὰ τὴν πρὸς πληρωμὴν ἱκανότητα τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ὅθεν ὀφείλοντα, ἐὰν δὲν γνωρίζῃ ἐξ οἰκειίας πείρας τὸν ὑπερθεματιστὴν, νὰ αἰτήσῃται παρ' αὐτοῦ ἐγγύησιν ἢ ἐγγυητὴν. Ἀπαράδεκτοι ὡς ὑπερθεματισταὶ κηρύσσονται μόνον ἐλλόγως ὁ ὀφειλέτης καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅστις, ἐὰν κατασταθῇ παραβάτης, καταδιώκεται προσέτι καὶ πειθαρχικῶς. Πρόδηλον ὅμως ὅτι ὁ ὀφειλέτης εἶναι ἀπαράδεκτος, ὅπως πλειοδοτήσῃ αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἄλλου πρὸς ἴδιον ὄφελος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὡς πληρεξούσιος καὶ διὰ λογαριασμὸν ἄλλου (Α. Π. 28 τοῦ 81).

Ἡ κατακύρωσις γίνεται εἰς τὸν τελευταῖον ὑπερθεματιστὴν μόνον τρία λεπτὰ μετὰ τὴν προσφορὰν αὐτοῦ, διδομένου σημείου διὰ σκηπανίου ἢ κώδωνος. (Πολ. Δικ. 974). Καὶ ἀκυροῦται μὲν ὁ πλειστηριασμός, ἐὰν παραλειφθῇ ἡ οὐσιώδης αὕτη διατύπωσις⁽¹⁾ (Α. Π. 369

(1) Ὁ νόμος χορηγεῖ τὸ τρίλεπτον χρονικὸν διάστημα ἀπὸ πάσης τελευταίας προσφορᾶς, ἵνα 1) οἱ ἐκ τῶν διαγωνιζομένων καὶ πλειοδοτησάντων μὴ τελευταῖοι κατὰ τὴν προσφορὰν λάβωσι τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῶσι περὶ πλειοδοτήσεως, τυχὸν δὲ προσενηχθῶσι καὶ ἄλλοι ὑπερθεματισταὶ καὶ ἐξαντληθῶσιν οὕτω πάντα τὰ πρὸς ὠφελιμωτέραν ὑπὲρ τοῦ ὀφειλέτου πώλησιν δυνατὰ μέσα, 2) καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ ὀφειλέτης ὠφελῇ ὅσον ἐνεστὶν ἐξ αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ χορηγοῦμενον αὐτῷ δικαίωμα ἐξαγορᾶς. Ὅθεν ἡ περὶ τριλέπτου διαστήματος διάταξις εἶναι οὐσιώδης.

Κατὰ τὰ ἐν τῇ κειμένῳ ἡ κατακύρωσις δὲν γίνεται μὲν πρὸ τῆς ταχθείσης κατὰ τὸ ἀρθ. 967 διὰ τῶν κοινοποιήσεων ὥρας, κατ' αὐτὴν δὲ παρατεταμένην καὶ μετ' αὐτὴν, ἐν ὅσῳ ὑπάρχει ἀνταγωνισμὸς καὶ γίνονται προσφο-

τοῦ 53, 47 τοῦ 68). Ἀλλ' ὑποτίθεται ὅτι αὕτη ἐτηρήθη μέχρι τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου, συγχωρουμένης δι' ὄλων τῶν νομίμων μέσων (Α. Π. 72 τοῦ 60, 154 τοῦ 72, 89 τοῦ 73). Ὑπερθεματιστοῦ δὲ μὴ παρουσιαζομένου, κατακυροῦται τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ προσφορᾶς (Διατ. τῆς 21 Σεπτ. 1836). Ὁ ὑπερθεματιστής, ἐὰν ἐπλειστηρίαζε δι' ἄλλον, ὀφείλει νὰ δηλώσῃ ἄμα τῇ κατακυρώσει, πρὶν ἢ ὑπογράψῃ, τίς ὁ δι' ὃν ἐπλειστηρίασε, νὰ προσ-αγάγῃ δὲ, ἂν ἐνήργησεν ἄνευ ἐγγράφου ἐντολῆς, τὴν ἔγκρισιν τοῦ τρίτου ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν (ἢ ἐννέα ἡμερῶν, ἐὰν ἡ ὁγδόη ἦναι ἑορτάσιμος). Ἄλλως θεωρεῖται ὡς πλειστηρίασας δι' ἑαυτόν. (Πολ. Δικ. 976 καὶ 977). Δικαιοῦται δὲ ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ νὰ δεχθῇ τὸν ἐντολέα τοῦτον ὡς ἀξιόχρεον ἄνευ ἐγγυοδοσίας ἢ νὰ αἰτήσῃ ἐγγύησιν, ὅτε, μὴ παρεχομένης αὐτῆς, θεωρεῖται ἡ κατακύρωσις ὡς μὴ γενομένη καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀνάγκη νέου πλειστηριασμοῦ (Πολ. Δικ. 976).

Τὴν τάξιν, καθ' ἣν πρέπει νὰ πλειστηριάζωνται τὰ κατασχεθέντα, προσδιορίζει ὁ ὀφειλέτης, ἐὰν ἦναι παρών. Ἐξακολουθεῖ δ' ὁ πλειστηριασμός αὐτῶν, ἕως οὗ συγκεφαλαιωθῇ ἡ πρὸς ἀπότισιν τῆς ἀπαιτήσεως καὶ τῶν δαπανῶν ποσότης (Πολ. Δικ. 978). Ὡς πρώτη προσφορὰ χρησιμεύει ἡ ὑπὸ τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ προσενεχθεῖσα τιμὴ, ὑπερθεματιστοῦ δὲ μὴ παρουσιαζομένου, κατακυροῦται εἰς αὐτὸν τὸ πρᾶγμα ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ προσφορᾷ. (Πολ. Δικ. 278 ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Δ. 26 Σεπτ. 1836). Ἀκυρωτέος δ' ὁ πλειστηριασμός, καθ' ὃν ἤθελον παραβιασθῇ αἱ διατάξεις αὗται, ὡς νομοθετηθεῖσαι πρὸς ἀποτροπὴν τῆς καταθλίψεως τοῦ ὀφειλέτου (Α. Π. 73 τοῦ 90).

Ἐὰν ἡ διὰ δώρων ἢ ὑποσχέσεων ἀπομάκρυνσις τῶν πλειστηριζόντων παράγῃ μόνον τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ εἰς ἀποζημιώσιν τοῦ ὀφειλέτου (συνωδὰ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπτικού νόμου, καθ' ὅς ὁ ἐκ τοιοῦτου δόλου ζημιούμενος δικαιούται μόνον νὰ

ραι, γίνεται ἡ κατακύρωσις ἀνέτως μετὰ παρέλευσιν τριῶν λεπτῶν τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς τελευταίας προσφορᾶς, καὶ τότε μετὰ τὴν ἄνευ προσφορᾶς τινος παρέλευσιν τῶν τριῶν λεπτῶν, δίδεται διὰ τοῦ σκηπανίου ἢ κώδωνος τὸ σημεῖον τῆς τελειώσεως ἢ τῆς κατακυρώσεως, ὥστε, ἐὰν γίνωνται ἀλληλοδιαδόχως προσφοραὶ, ὁ πλειστηριασμός παρατείνεται ἕως οὗ παύσωσιν αἱ προσφοραὶ καὶ ἐπὶ τῆς παύσεως παρέλθωσι τρία λεπτά.

ἐπιζητήση λόγω ἀποζημιώσεως τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἀξίας, εἰς τὴν ἄλλως ἤθελε κατακυρωθῇ τὸ πλειστηριασθὲν) ἢ ἐπιφέρῃ καὶ τὴν ἀκυρότητα τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐταλαντεύετο ἢ ἡμετέρα νομολογία. Ἀλλ' ἀπὸ τίνος ὁ Ἄρειος Πάγος δι' ἐπανειλημμένων ἀποφάσεων (οἷον 282 τοῦ 77, 77 καὶ 284 τοῦ 79, 202 τοῦ 81, 297 τοῦ 84, 8 τοῦ 85) παρεδεδέχτο ὀριστικῶς τὴν γνώμην, καθ' ἣν ἐπάγει μόνον τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ ὀφειλέτου, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀκυρότητα τοῦ πλειστηριασμοῦ. Ἀλλ' ἀνέκαθεν ὁμοφώνως ἡ νομολογία παρεδεδέχτο ὅτι δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ ὁ πλειστηριασμός λόγω ὑπερμέτρου βλάβης, ἅτε τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ Διατ. τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1836, ὃ ρητῶς ὀρίζει τὰ τῆς προσφορᾶς, τροποποιήσαντος κατὰ τοῦτο τὰς ῥωμαϊκὰς διατάξεις.

Περὶ τῆς κατακυρώσεως συντάσσει ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἔκθεσιν, (ὑπογραφομένην καὶ ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, τῶν παρόντων τυχὸν διαδίκων καὶ δύο μαρτύρων), ἣτις περιλαμβάνει πάσας τῆς πωλήσεως τὰς συμφωνίας. Μόνον δὲ μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκ τῆς πωλήσεως συμφωνιῶν καὶ ἰδίως τὴν καταβολὴν τῶν δαπανῶν τῆς καταδιώξεως λαμβάνει παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ περιλήψιν τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως καὶ, κοινοποιῶν αὐτὴν εἰς τὸν κατέχοντα τὸ κτῆμα ὀφειλέτην, ἀπαιτεῖ τὴν ἄμεσον παράδοσιν αὐτοῦ. Σημειωτέον ὅτι, ἂν ὁ ὀφειλέτης ἀρνηθῇ τὴν παράδοσιν, ἀπαγγέλλεται κατ' αὐτοῦ προσωπικὴ κράτησις (Πολ. Δικ. 980) ⁽¹⁾. Καὶ ἐὰν εἴχε

(1) Σημειωτέον ὅτι ὁ ὀφειλέτης ὀφείλει μὲν κατὰ τὸ ἄρθ. 980, κοινοποιουμένης αὐτῷ τῆς περιλήψεως τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, νὰ παραδώσῃ τῷ ὑπερθεματιστῇ τὸ πλειστηριασθὲν ἀκίνητον, ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν ἔπεται ὅτι ὁ ὑπερθεματιστὴς δύναται νὰ ποβάλλῃ αὐτὸν ἄκοντα τῆς διακατοχῆς. Τούναντίον ἐκ τῶν ἄρθρ. 980, 999 ἄρ. 9 τῆς Πολ. Δικ. συνάγεται ὅτι ὁ ὑπερθεματιστής, ἄρνούμενός τὴν παράδοσιν τοῦ ὀφειλέτου, δύναται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κράτησιν ἢ τὴν διὰ βίας ἀποβολὴν, πρὸ δὲ τῆς περὶ τούτου ἀποφάσεως ἢ διὰ βίας τυχὸν ἐπενεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ (ἢ τοῦ ἐντολοδόχου αὐτοῦ κλητῆρος) ἀφαίρεσις τοῦ ἀκινήτου καὶ ἢ εἰς τὴν κατοχὴν αὐτοῦ ἐγκατάστασις τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, παράνομος οὖσα, δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ μεταβιβάσῃ τὴν κατοχὴν ἀνεπίληπτον. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον εἶναι ὑπόχρεον νὰ διατάξῃ τὴν διὰ τῆς βίας ἀποβολὴν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ἐκ τῆς διακατοχῆς, μὴ ἀρκούμενον εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τῆς προσωπικῆς κρατήσεως. Τοῦτο οὐ μόνον προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθ. 880 ἀρ. 3, ἀλλὰ

μὲν συμφωνηθῇ νὰ καταβληθῶσιν ἀμέσως μετρητὰ, διανέμονται μὲν τὰ μετρητὰ ἂν ἐπαρκῶσιν εἰς ἱκανοποίησιν τῶν δανειστῶν, ἄλλως δὲ γίνεται κατὰτάξις. Ἄλλ' ἂν δὲν ὑπῆρχε συμφωνία τοιαύτη, ἐκδίδωσιν ἀπλῶς γραμμᾶτια πρὸς τοὺς δανειστὰς, καταβλητέα ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ.

Ἐὰν ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν ἐξεπλήρωσεν ὡς ἀνεδέξατο ὑποχρεώσεις, δηλονότι δὲν κατέβαλε τὸ ἐκπλειστηρίασμα εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, γίνεται ἀναπλειστηριασμὸς, οὗ αἱ δαπάναι βαρύνουσι τὸν ὑπερθεματιστὴν, ὑποκείμενον καὶ εἰς προσωπικὴν κράτησιν. Ἄλλ' οὐδὴν ἀποκλείονται καὶ τὰ λοιπὰ καταδιωκτικὰ μέσα (Α. Π. 378 τοῦ 55, 243 τοῦ 56). Παρατηρητέον ἐπομένως ὅτι τὰ ἐπιζήμια ταῦτα ἐπακολουθήματα ἐπέρχονται, ὡς αἰεὶ ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν ἐκπληροῖ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ ἐξ ὑπαιτιότητος, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς αἰεὶ ἐξενικήθη τὸ κτῆμα, διότι καὶ ὁ ὑπερθεματιστὴς ἔχει χαρακτηρὰ καθαρὸν ἀγοραστοῦ, ὁ δὲ ἀγοραστὴς κατὰ τὸν Ρ. νόμον, ἐκνικωμένου γενικῶς ἢ μερικῶς τοῦ κτήματος, ἔχων ἀγωγὴν κατὰ τοῦ πωλητοῦ περὶ τοῦ τιμήματος, ἔτι δὲ καὶ περὶ τοῦ διαφέροντος, δικαιούται καὶ ἀναβάλλῃ τὴν καταβολὴν, ἕως οὗ ἐξασφαλισθῇ, οὐδὴν λογίζομενος ὑπερήμερος. Δικαιούται δὲ βεβαίως νὰ προκαλέσῃ τὸν ἀναπλειστηριασμὸν, ὡς ὀρθῶς ἐγνωμάτευσεν ὁ Ῥουσόπουλος, οἷος δὴ ποτε τῶν ἐχόντων ἐκτελεστὸν δικαιογράφον δανειστῶν. Σημειωτέον ὅτι πρὸς ἐναρξίν τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ δὲν ἀπαιτεῖται ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν, ἀλλ' ἀρκεῖ ἡ παρέλευσις τῆς πρὸς καταβολὴν τοῦ ἐκπλει-

καταδουλοῦται καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ὃ ἤθελε προκύψει ἐκ τῆς ἐναντίας ἐρμηνείας, ὅτι δηλ. ἐπὶ γυναικῶν, ἀνηλίκων καὶ ἄλλων προσώπων, καθ' ὧν δὲν ἐπιτρέπεται τὸ μέτρον τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ἡ ἐκτέλεσις ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατος.

Προσθετόν ὅτι ὁ ὀφειλέτης ὀφείλει κατὰ τὸ ἀρθ. 980 ἐν συνδ. πρὸς τὰ ἀρθ. 999 νὰ παραιτήσῃ τὴν διακατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος ἅμα τῇ ἐπιδώσει τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, δηλονότι νὰ παύσῃ ἑατοτε ἐνεργῶν πράξιν τινὰ κατοχῆς καὶ νὰ φήσῃ ἐλευθέραν τὴν χρῆσιν εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν, τότε δὲ μόνον κινεῖται κατ' αὐτοῦ ἀγωγή περὶ παραλείψεως κατοχῆς, ὅταν ἐνεργήσῃ ἀντίστασιν τινὰ εἰς τὸν ἐπιχειροῦντα τὴν κτῆσιν τῆς κατοχῆς ὑπερθεματιστὴν, ὑποχρεοῦται δ' ἀντιστάμενος καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ παρᾶλῃ τὴν κατοχὴν. Ἄλλ' οὐδὴν ἀποχρεοῦται νὰ δηλώσῃ διὰ δικογράφου, ὅτι παραιτεῖται τὴν κατοχὴν ἢ νὰ ἐνεργήσῃ προσωπικῶς τὴν παράδοσιν εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν.

στηριγμάτων συμπεφωνημένης προθεσμίας (Πολ. Δικ. 982). Αυτό-
δηλον δ' ὅτι μέχρι τοῦ πέρατος τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ ὁ ὑπερθεματι-
στῆς δικαιούται νὰ ἐξαγοράσῃ τὸ πλειστηριασθὲν ὑφ' αὐτοῦ συμφωνίας
καὶ ὁ ὀφειλέτης, ἐὰν καταβάλλῃ καὶ τὰς χάριν αὐτοῦ γενομένης δα-
πάνας (Α. Π. 80 τοῦ 76).

Ἐὰν διὰ τινος παρεμπύπτοντος ἀναβληθῇ κοινοποιήσας τις ἢ ὁ
πλειστηριασμὸς, ὀρίζεται νέα ἡμέρα πρὸς πλειστηριασμὸν, καί, ἀνα-
βληθείσης μὲν μόνον κοινοποιήσεως τινος, ἀνάγκη νὰ προηγηθῇ ἡ
ἐλλείπουσα κοινοποιήσις, ἀναβληθέντος δὲ τοῦ πλειστηριασμοῦ, νὰ
προηγηθῇ ἡ κατὰ τὸν τόπον καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ
νέα δηλοποιήσις διὰ κηρύξεως κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνήθειαν (Πολ.
Δικ. 985 ἐν συνδ. πρὸς ἀρθρα 871, 874, 907, 910—914, Α Π.
22 τοῦ 46, 285 τοῦ 54). Ἐχει δὲ τὸ δικαίωμα ἕκαστος τῶν ἐχόν-
των ἐκτελεστὸν δικαίωγραφον δανειστῶν νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν μὴ κατορ-
θωθέντα κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ἡμέραν πλειστηριασμὸν (Πολ. Δικ.
985 ἐν συνδ. πρὸς 914). Ὅθεν δικαιούται καὶ νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ
παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος τὰ τῆς ἐκτελέσεως ἑγγραφα, ὧν ἄνευ ἀνέ-
φικτος ἡ διεξαγωγή τοῦ πλειστηριασμοῦ (Α. Π. 201 τοῦ 88).

Σημειωτέον ὅτι, τοῦ ὑπερθεματιστοῦ κτωμένου διὰ τῆς κατακυρώ-
σεως ὅσα δικαίωματα ἐπὶ τοῦ κτήματος εἶχεν ὁ τότε κύριος αὐτοῦ
(Πολ. Δικ. 979), εὐθυνομένου δ' ἐπὶ ἐνικῇσει κατὰ τὸν ἀστικὸν
νόμον αἰέποτε τοῦ πωλητοῦ εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ ἀγοραστοῦ, ἔπε-
ται ὅτι, ἂν ἐνικηθῇ τὸ κατακυρωθὲν εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν κτῆμα
διὰ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, ὑπεύθυνος εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ ὑπερθε-
ματιστοῦ εἶναι οὐχὶ ὁ ἐπισπεύδων δανειστὴς (ὅστις ἐχρησίμειυσεν ὡς
ἀπλοῦν ὄργανον τῆς ἐκποιήσεως τοῦ κτήματος), ἀλλ' ὁ ὀφειλέτης (Α.
Π. 62 τοῦ 53, 229 τοῦ 85 κτλ. ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 1186 τοῦ 56).

147. Καὶ κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριασματος ἀκινήτων
λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν μόνον οἱ ἀναγγείλαντες ἐαυτοὺς δανεισταὶ (Πολ.
Δικ. 986). Δὲν γίνεται δὲ πρὸς αὐτοὺς εἰδικὴ τις πρόσκλησις ἐπὶ
τούτῳ, ἀλλ' ἐπαρκὴς θεωρεῖται ἡ κατὰ τὸ ἀρθ. 971 γνωστοποιήσις
εἰς ἕκαστον τῶν ἐνυποθήκων δανειστῶν τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ
πλειστηριασμοῦ δι' ἐπιδόσεως ἀντιτύπου τοῦ τοιχοκολλητέου προ-
γράμματος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ διαδι-
κασίας (Α. Π. 39 τοῦ 43, 34 τοῦ 46). Καὶ ἐὰν μὲν τὸ ἐκπλειστη-
ριασμὰ ἀρκῇ εἰς τὴν ικανοποίησιν πάντων τῶν ἀναγγειλάντων ἐαυ-

τοὺς δανειστῶν, πρόδηλον ὅτι ικανοποιοῦνται πάντες, τὸ δὲ τυχὸν περίσσειρα παρέχεται τῷ ὀφειλέτῃ· ἄλλως γίνεται κατὰ τάξιν, κατὰ τὰ προηγουμένως περὶ κατατάξεως τῶν δανειστῶν ἐν τῇ διανομῇ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ κινήτων λεχθέντα· δὲν ἀμειβοῦσιν ὅμως οἱ δανεισταὶ τοῦ δικαιοῦματος νὰ συμβιβάζωνται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης (Πολ. Δικ. 987). Γίνεται δὲ κατὰ τάξιν καὶ ὁσάκις πρόκειται περὶ διανομῆς τῆς ὑπὸ τρίτου διακατόχου τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος ὀφειλομένης τιμῆς τῆς πωλήσεως, ἢ ὁσάκις τὰ ἀκίνητα ἐκπλειστηριασθῶσιν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου οὐχὶ ἀναγκαστικῶς ἀλλ' ἐκούσιως καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν δανειστῶν ζητοῦσι νὰ πληρωθῶσι. Κατὰ τὰς περιπτώσεις ταύτας προσδιορίζεται πρὸ τῆς περαιτέρω διαδικασίας ὑπὸ τοῦ ἐπιμελεστέρου δανειστοῦ εἰρηνοδίκης τις ἢ συμβολαιογράφος ἐπὶ τῆς κατατάξεως κατὰ τὸν τόπον τοῦ πλειστηριασμοῦ ἢ τὸν τόπον τῆς κατασχέσεως τοῦ τρίτου διακατόχου (Πολ. Δικ. 988).

Ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὀφείλει ἐν πρώτοις, ὡς καὶ ἐπὶ κινήτων, νὰ προσκαλέσῃ τοὺς ἀναγγειλαντας ἑαυτοὺς δανειστὰς νὰ προτείνωσι τὰς ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἀξιώσεις αὐτῶν καὶ προσαγάγωσι τὰς ἑαυτῶν ἀποδείξεις (Πολ. Δικ. 989). Ἀλλ' ἐπὶ ἀκινήτων πρέπει ἢ πρόσκλησις νὰ δημοσιευθῇ καὶ διὰ τοῦ τύπου, ἀντὶ δὲ τῶν δύο ἐβδομάδων, ὅς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 938 διὰ τὴν προσαγωγὴν καὶ τὸ ἄρθ. 939 διὰ τὴν τελείωσιν τοῦ πίνακος, χορηγοῦνται τέσσαρες (Πολ. Δικ. 989). Ἡ παράλειψις ὅμως τῆς διὰ τοῦ τύπου δημοσιεύσεως δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα, ἀλλὰ καθίστησιν ἀπλῶς τὸν μὲν ἐπιμελούμενον δανειστὴν ὑπεύθυνον πρὸς ἀποζημίωσιν, τὸν δὲ ἐπὶ τῆς κατατάξεως τιμωρητέον πειθαρχικῶς ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ ἄλλως (Πολ. Δικ. 990).

Κατὰ τὰλλα ἐφαρμόζονται εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς κατατάξεως καὶ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων τὰ περὶ κατατάξεως ἐπὶ τῶν κινήτων λεχθέντα, δηλονότι συντάσσει ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ἔλθῃσιν καὶ πᾶσαν τυχὸν ἀξίωσιν ἢ παρατήρησιν μετὰ τὴν νόμιμον προθεσμίαν ὑποβληθεῖσαν ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον· μετὰ δὲ ταῦτα συντάσσει τὸν τῆς κατατάξεως πίνακα, ὃν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὀφείλει νὰ περατώσῃ ἐντὸς τεσσάρων ἐβδομάδων.

Σημειωτέον ὅτι οἱ ἐπὶ τοῦ τιμήματος ἀκινήτων δανεισταὶ διαιροῦνται εἰς 5 τάξεις, καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην τάξιν κατατάσσονται τὰ γενικὰ προνόμια, ἤτοι οἱ δανεισταὶ τῆς πρώτης τάξεως· τῆς προηγουμένης ἢ

εἰς δὲ τὴν δευτέραν τὰ εἰδικά, ἤτοι οἱ δανεισταὶ τῆς δευτέρας τάξεως τῆς προηγουμένης §. (Ἄλλ' εἰδικὰ προνόμια ἐπὶ ἀκινήτων δύο μόνον δύνανται νὰ ὑπάρξωσι μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καταργήσαντος διὰ τῶν ἀρθ. 48 καὶ 49 τὰ ἐδ. 3 καὶ 5 τοῦ ἀρθρου 991 τῆς Πολ. Δικον. ἤτοι τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον, ἐὰν δηλονότι ἡ δαπάνη γίνῃ ἐπὶ ἀκινήτου ἢ οἱ καρποὶ συγκατασχεθέντες μετὰ τοῦ ἀκινήτου πλειστηριασθῶσι χωριστά). Εἰς δὲ τὴν τρίτην τάξιν αἱ ἐγγεγραμμέναι ὑποθήκαι κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐγγραφῆς ἐκάστη· (ἀλλὰ τὸ ἐξ ἀπαιτήσεων ἐμμέσων φόρων τοῦ δημοσίου γενικὸν προνομίον ἔπεται κατὰ τὴν § 4 τοῦ ἀρθ. 12 τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου τῇ ἐπὶ μεταγεγραμμένου κτήματος ἀρχαιοτέρα ὑποθήκη)· εἰς δὲ τὴν τετάρτην τάξιν αἱ πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἔχουσαι μὲν δικαίωμα ἀλλὰ μὴ ἐγγεγραμμέναι ἀπαιτήσεις. Τελευταῖοι δὲ ἔρχονται οἱ ἄπλοι ἐγχειρόγραφοι δανεισταί, ὅποιοι καὶ οἱ ἐνυπόθηκοι ἢ προνομιακοὶ ὡς πρὸς τὰ πράγματα, ἐφ' ὧν δὲν ἐκτείνεται ἡ ὑποθήκη ἢ τὸ προνόμιον. Αὐτόδηλον δὲ ὅτι οἱ τῆς αὐτῆς τάξεως ὄντες καὶ μὴ ἔχοντες προτίμησιν ἐκ τοῦ νόμου δανεισταὶ κατατάσσονται συμμέτρως, ἤτοι κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ ἐκαστος. Ἐὰν μεταξὺ τῶν ἀπαιτήσεων ὑπάρχωσιν ἀπαιτήσεις ἐξαρτώμεναι ἀπὸ αἰρέσεων ἢ διατελοῦσαι ἔτι ἀμφίβολοι ὡς ἐκκρεμεῖς ἐπὶ δικαστηρίου ἢ ἀνεκκαθάριστοι, κατατάσσονται καὶ αὗται ὡς τοιαῦται· δύναται δὲ κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ διαταχθῇ ἡ εἰς τὸν καταταχθέντα οὕτω δόσιν τῶν χρημάτων, παρεχομένης ὑπ' αὐτοῦ ἐγγυήσεως, ἢ ἡ εἰς χεῖρας τοῦ ὑπερθεματιστοῦ τήρησις αὐτῶν ἐπὶ ἐγγυήσει αὐτοῦ κτλ.

Ὁ σχεδιασθεὶς πίναξ πέμπεται ἀνυπερθέτως ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως εἰς τὸν πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν πρὸς ἀναθεώρησιν, τουτέστι πρὸς ἐπικύρωσιν ἢ διόρθωσιν, ὀφείλοντα νὰ περατώσῃ αὐτὴν ἐν τὸς τεσσαρῶν ἐβδομάδων καὶ νὰ ἀναπέμψῃ τὸν πίνακα εἰς τὸν ἐπὶ τῆς κατατάξεως· καλοῦνται δ' ἅμα ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως δι' ἐπιδόσεως κλητορικῆς οἱ ἀναγγεῖλαντες ἑαυτοὺς δανεισταί, ἵνα ἐν τὸς δεκαπέντε ἡμερῶν παρατηρήσωσιν αὐτὸν καὶ ἀνἀκόψωσιν ἂν θέλωσι. (Πολ. Δικ. 994). Ὁ πίναξ καθίσταται τελεσιδικος, ἐὰν μὴ ἀνακοπῇ ἐν τὸς τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν ἢ ἐὰν ἀνεκόπη μὲν ἀλλ' ἐξεδικάσθησαν αἱ ἀνακοπαί· ὅθεν καὶ ἐπέρχεται ἀμέσως μετὰ τοῦτο ἡ πληρωμὴ μὲν, ἐὰν ὁ πλειστηριασμός εἴχῃ γίνῃ εἰς μετρητὰ, τούναντίον δὲ ἐκδίδεται τὸ περὶ πληρωμῆς γραμματίον ἐκτελεστὸν κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ. Ἡ

τοῦ γραμματίου ἔκδοσις παρέχει τῷ δανειστῇ τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιχειρήσῃ πάντα τὰ νόμιμα ἀναγκαστικὰ μέσα κατὰ τοῦ ἀρνούμενου τὴν καταβολὴν ὑπερθεματιστοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ προκαλέσῃ ἀναπλειστηριασμόν.

Οἱ λαμβάνοντες τὸ ποσὸν ἐφ' ᾧ κατετάχθησαν δανεισταὶ γράφουσι τὴν ἐξόφλησιν ἐπὶ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως (Πολ. Δικ. 947)· δύνανται ὅμως νὰ πράξωσι τοῦτο κατὰ τὴν ὁρθὴν γνώμην τοῦ Berriat καὶ δι' ἐπισήμου ἀποδείξεως. Ἀλλ' ἐν ταύτῃ οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ διδουσιν ἐν τῷ ἐξοφλητικῷ τούτῳ καὶ τὴν περὶ ἐξαλείψεως τῆς ὑποθήκης συναίνεσιν αὐτῶν, ἥς δυνάμει διαγράφει τὰς ὑποθήκας ὁ ὑποθηκοφύλαξ, ὅστις ἄλλως δύναται καὶ δι' ἀναφορὰς αὐτοῦ, ἐὰν μὴ συναινέσωσιν οἱ δανεισταὶ, νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκινήτου τὴν ἐξαλείψιν τῶν ἐπ' αὐτοῦ ὑποθηκῶν μετὰ τὴν καταβολὴν τοῦ τιμήματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Προσωπικὴ κράτησις

148. Προσωπικὴ κράτησις.

148. Ἡ προσωπικὴ κράτησις εἶναι μέσον ἐκτελέσεως ἐξαιρετικόν. Καὶ πρῶτον διὰ συμφωνίας δύναται νὰ ὑποβληθῇ εἰς προσωπικὴν κράτησιν μόνος ὁ δικαστικὸς ἐγγυητὴς καὶ ὁ ἐκμισθωτὴς ἀγροτικοῦ κτήματος (Πολ. Δικ. 998). Ὅθεν πᾶσα ἄλλη συμφωνία περὶ προσωπικῆς κρατήσεως δὲν ἔχει κῦρος. Δυνάμει δὲ τοῦ νόμου ἐπιβάλλεται μὲν ὑποχρεωτικῶς προσωπικὴ κράτησις (Πολ. Δικ. 999) 1) ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς δίκαις, ἔνεκα τοῦ τε ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καὶ τῶν δικαστικῶν δαπανῶν (Πολ. Δικ. 999 καὶ 732). (Σημειωτέον ὅμως ὅτι διατελοῦντος τοῦ ὀφειλέτου ἐν πτωχεύσει δὲν συγχωρεῖται εἰς τοὺς κατ' ἰδίαν δανειστάς ἢ κατ' αὐτοῦ καταδίωξις διὰ προσωπικῆς κρατήσεως (Ἐμπ. Ν. ἄρθ. 455), ὅθεν κατὰ τὴν νομολογίαν (Α. Π. 108 τοῦ 86) δύναται μὲν νὰ παγγελθῇ κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος προσωπικὴ κράτησις, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ), 2) κατὰ τῶν ἐν ἀντιδικίᾳ πρὸς ἡμεδαποὺς ἀλλοδαπῶν, τῶν ἀμοιρούντων ἀποχρώσεως περιουσίας πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἀντιδικῶν αὐτῶν, 3) κατὰ τοῦ πωλοῦντος ἢ ὑποθηκεύοντος ἀκίνητον, οὗ γινώσκει ὅτι δὲν εἶναι κύριος ἢ παρσιωπᾷ τὸ μετὰ

κλητὸν τῆς κυριότητος ἢ τὰς ἐπιβαρυνούσας τὸ πρᾶγμα ὑποθήκας ἢ ἄλλα βάρη, ὡς αἱ ἐπὶ τούτου ζημία, (ὅθεν οὐχὶ κατὰ τοῦ ἀγνοοῦντος τὴν ἀπουσίαν ἢ ἀπώλειαν τῆς κυριότητος αὐτοῦ ἢ τὴν ὑπαρξίν βαρῶν), 4) κατὰ τοῦ παραβιάσαντος τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως (ἐπὶ ἐκουσίας παρακαταθήκης) ἢ ἀρνηθέντος τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πράγματος (ἐπὶ κατηναγκασμένης ἢ δικαστικῆς παρακαταθήκης) θεματοφύλακος. Ἐξομοιοῦται δ' εὐλόγως πρὸς τὸν θεματοφύλακα καὶ ὁ ὑπὸ δικαστικῆς ἀρχῆς διοριζόμενος μεσεγγυοῦχος (Πολ. Δικ. ἀρθ. 961). Εἰς δὲ τὸν τρίτον, παρ' ᾧ ἐγένετο κατάσχεσις, ἐπιβάλλεται μόνον ὅπουταν κατασχεθῶσι παρ' αὐτῷ πράγματα μὴ ἀντικαταστατὰ ἢ ἀποκεχωρισμένα τῆς λοιπῆς τοῦ τρίτου περιουσίας, διότι τότε μόνον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παρακαταθήκη τὸ κατασχεθὲν ποσὸν (Α. Π. 112 τοῦ 60, 6 τοῦ 62, 169 τοῦ 80). Δὲν ἐπιβάλλεται ἐπομένως εἰς τὸν κατ' ἐντολὴν ἄλλου εἰσπράξαντα χρήματα ὀφειλόμενα τῷ ἐντεταλμένῳ καὶ παρὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ κατακρατήσαντα αὐτά, ἅτι μὴ δυνάμενον νὰ χαρακτηρισθῇ θεματοφύλακα (Α. Π. 158 τοῦ 80), 5) κατὰ τοῦ ταμίου ἢ δικαστικοῦ γραμματέως, ὅστις ἀρνεῖται τὴν ἀπόδοσιν χρηματικῆς καταθέσεως, γενομένης δυνάμει τοῦ νόμου παρ' αὐτῷ ὡς ἐντεταλμένῳ τὴν παραλαβὴν καταθέσεων, 6) κατὰ τῶν ὑποχρέων εἰς ἐπίδειξιν καὶ ἀρνούμενων τὴν θεώρησιν ἢ ἀντιγραφὴν τῶν παρ' αὐτοῖς εὐρισκομένων ἐγγράφων, 7) κατὰ τῶν εἰρηνοδικῶν, δικαστικῶν γραμματέων, δικηγόρων, συμβολαιογράφων καὶ κλητῶν, αἵτινες ἀρνοῦνται τὴν ἀπόδοσιν ἐγγράφων ἢ χρημάτων, ἐμπιστευθέντων αὐτοῖς ὡς τοιούτοις ἢ ληφθέντων ὑπ' αὐτῶν διὰ τὸν διάδικον, 8) κατὰ τῶν μισθωτῶν ἀγροτικοῦ κτήματος, τῶν μὴ ἀποδιδόντων ἐν τέλει τῆς μισθώσεως ἢ παρέλαβον πρὸς καλλιέργειαν αὐτοῦ γεωργικὰ σκεύη, σπόρους, κόπρον καὶ κτήνη, ἐκτὸς ἂν ἀποδείξωσιν ὅτι τῆς ἐλλείψεως αὐτῶν δὲν εἶναι αὐτοὶ αἰτιοί, 9) κατὰ τῶν καταδικασθέντων ὑπὸ πολιτικοῦ ἢ ποινικοῦ δικαστηρίου εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἢ πρόστιμον, 10) κατὰ τῶν καταδικασθέντων εἰς ἀπόδοσιν ἀκινήτου ἢ ἄλλου ἰσοτίμου πραγματικοῦ δικαιώματος. Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἢ προσωπικῇ κράτησις δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ πρὸ τῆς παρελεύσεως δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως, 11) κατὰ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, 12) κατὰ τῶν μὴ ἀποδόντων τὰ ληφθέντα ὑπ' αὐτῶν παρὰ τοῦ ἀντιδίκου ἐγγράφα ἐντὸς τῆς ὀρισμένης ὑπὸ τοῦ νόμου προθεσμίας (Πολ. Δικ. 556 καὶ 557), 13) κατὰ τοῦ μὴ

καταβαλόντος τὴν τιμὴν τῆς κατακυρώσεως πρώτου ὑπερθεματιστοῦ πρὸς καταβολὴν τοῦ ἐλλείποντος, ἐὰν κατὰ τὸν ἀναπλειστηριασμὸν τοῦ κατακυρωθέντος προσενεχθῇ ποσὸν ὀλιγώτερον (Πολ. Δικ. 903 καὶ 983), 14) κατὰ τοῦ ἐπιζημιῶς διαθέσαντος τὸ κατασχεθὲν ἀκίνητον ὀφειλέτου μετὰ τὴν ἡμέραν τῆς εἰς αὐτὸν δηλοποιήσεως τῆς κατασχέσεως (Πολ. Δικ. 963), 15) κατὰ τοῦ μὴ παραιτήσαντος τὴν νομὴν τοῦ πληστηριασθέντος πράγματος μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς περὶ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεως (Πολ. Δικ. 980). Δύναται δὲ τὸ δικαστήριον κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ νὰ ἀπαγγεῖλῃ προσωπικὴν κράτησιν 1) εἰς κατανάγκασιν τοῦ μὴ πειθομένου νὰ λογοδοτήσῃ ὑπολόγου εἰς λογοδοσίαν, ἔτι δὲ καὶ εἰς καταβολὴν τῶν ὀφειλομένων ἀποδόσεων καὶ 2) εἰς καταβολὴν τῆς προσηκούσης ἀποζημιώσεως πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς εἰς τὸν ἐνάγοντα προξενηθείσης ζημίας (Πολ. Δικ. 1000).

Σημειωτέον ὅτι ἐξηρημένοι ἀπολύτως τῆς προσωπικῆς κρατήσεως εἰσιν αἱ μὴ ἐμπορευόμεναι γυναῖκες, οἱ μὴ ἐνεργήσαντες ἐμπορικῶς πράξεις ἀνήλικοι, οἱ ἀπηγορευμένοι, οἱ ἀνιόντες καὶ ὁ σύζυγος τοῦ ἐνάγοντος, οἱ συμπληρώσαντες τὸ ἐβδομηκυστόν ἔτος ἔστω καὶ ἂν ὀφείλωσιν εἰς τὸ δημόσιον (Πολ. Δικ. 1003). Κατὰ βουλευτῶν δὲ δὲν ἐνεργεῖται προσωπικὴ κράτησις διαρκούσης τῆς βουλευτικῆς Συνόδου, τέσσαρας ἐβδομάδας πρὸ τῆς ἐνάρξεως καὶ τρεῖς μετὰ τὴν λήξιν αὐτῆς. Ἀπολύεται δ' ὁ βουλευτής, καὶ διατελῶν τυχὸν ὑπὸ προσωπικὴν κράτησιν, τέσσαρας ἐβδομάδας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Συνόδου (Συντάγματος ἄρθ. 63).

Οὐχ ἥττον καὶ ὅπου διὰ συμφωνίας ἡ δυνάμει ρητῆς διατάξεως τοῦ νόμου χωρεῖ προσωποκράτησις δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ἀνευ προηγούμενης περὶ τούτου ἀποφάσεως, διαταττούσης ρητῶς αὐτὴν (Πολ. Δικ. 1002). Ἀλλὰ δὲν δύναται καὶ νὰ διαταχθῇ προσωπικὴ κράτησις, ἂν μὴ ὑποβληθῇ ρητὴ περὶ τούτου αἴτησις διὰ τῆς ἀγωγῆς ἢ τῶν προτάσεων, ὅτε τοῦ δικαστηρίου μὴ δυναμένου νὰ δικάσῃ ἐξ ἐπαγγέλματος (ἄρθ. 870), ἡ δ' ἐναντία περὶ τούτου ἀπηρεχαιωμένη νομολογία (Α. Π. 314 τοῦ 40, 17 τοῦ 46), καὶ ὅτ' ἂν ἀνευ αἰτήσεως ἀπαγγέλλεται ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς ὑποθέσεσι προσωπικὴ κράτησις, εἶναι καταδῆλως πεπλανημένη. Δύναται ὅμως, νομιζομένη, νὰ ὑποβληθῇ καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως αἴτησις περὶ προσωπικῆς κρατήσεως, ἂν πρότερον δὲν εἶχεν ὑποβληθῇ. (Contra ἀποφ. Α. Π. 56 τοῦ 68). Ἐπίσης, εἰ καὶ ἐπετράπη διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως τελε-

σιδίκου προσωπική κράτησις, ὡς αἰς ἐπετράπη αὕτῃ ἐν θέματι, καθ' ὃ δὲν ἐπιτρέπει αὐτὴν ὁ νόμος, ὁ ὀφειλέτης δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ διὰ κλήσεως δικαζομένης συνοπτικῶς (Πολ. Δικ. ἄρθ. 908 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ 1001). Δικαιούται δ' αἰετοτε ὁ πρὸς κράτησιν ἀπαγόμενος νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἐμφάνισιν αὐτοῦ πρὸς ὑποβολὴν τῶν κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἐνστάσεων αὐτοῦ· δικαιούται δὲ καὶ ὀφείλει ὁ πρόεδρος νὰ διατάξῃ τὴν ἐλευθέρωσιν αὐτοῦ, ἐὰν εὖρη βέβαιον οἰανδῆποτε τῶν ἀντιρρήσεων αὐτοῦ.

Αἱ διατάσσουσαι τὴν προσωπικὴν κράτησιν τοῦ ὀφειλέτου πρωτόδικοι ἀποφάσεις ὑπάρχοντα εἰς ἔφεσιν καὶ ὡς αἰς εἶναι ἀνέκκλητοι λόγῳ τοῦ ποσοῦ. Τοῦτο δ' ἐφαρμόζεται κατὰ τὰς ὁρθὰς ἀποφάσεις 379 τοῦ 55 καὶ 73 τοῦ 57 τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ὅταν ἡ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως αἵτησις ᾖ παραιομένη κυρίας αἵτησεως μὴ ὑποκειμένης εἰς ἐκκλήσιν. Ἀλλ' ὡς αἰς ἡ δίκη στρέφεται εἰς μόνην τὴν ἀποζημιώσιν τοῦ προσωποκρατηθέντος διὰ τὴν προσωποκράτησιν, ἥς ἀπηλλάγη, δὲν χωρεῖ ἔφεσις, ἐὰν τὸ ποσὸν τῆς αἰτουμένης ἀποζημιώσεως ᾖ κατώτερον τῶν 500 δραχμῶν (Α. Π. 13 τοῦ 62).

Σημειωτέον ὅτι τῆς ἐκτελέσεως τῆς προσωπικῆς κρατήσεως προηγείται ἡ ἐπίδοσις τῆς διαταγτοῦσης αὐτὴν ἀποφάσεως μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν εἰς τὸν κρατηθσόμενον, μεθ' ὃ, εἰ μὲν πρόκειται περὶ συναλλαγματικῆς ἐκτελεῖται ἀμέσως, ἄλλως μετὰ 24 ὥρας (Πολ. Δικ. 886). ἀνάγκη δὲ αὕτῃ νὰ ᾖ τελεσίδικος ἢ καὶ προσωρινῶς ἐκτελεστή· ἄλλ' ἐμποδίζει οὐχ ἥττον τὴν ἐκτέλεσιν, ὅ ἐστι τὴν ἐνεργηθισομένην κράτησιν, ἡ παροχὴ προπεμπτηρίου ὑπὸ πολιτικοῦ ἢ ποινικοῦ δικαστηρίου, εἰς ὃ καλεῖται ὡς μάρτυς (Πολ. Δικ. 1004 καὶ 1005).

Δυναμίει ἐντολῆς τοῦ ἐνδιαφερομένου διαδίκου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἢ προέδρου ὁ κλητὴρ ἐνεργεῖ τὴν σύλληψιν τοῦ ὀφειλέτου ἐπὶ παρουσίᾳ δύο μαρτύρων ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου, συμβολαιογράφου, δημάρχου ἢ δημοκριτοῦ παρέδρου, ἐν οἰανδῆποτε τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ ἂν εὕρεθῃ (Πολ. Δικ. 1007). Κατ' ἐξαίρεσιν ἀπαγορεύεται ἡ σύλληψις αὐτοῦ α') ἐν νυκτὶ εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν. (Ἀλλ' ἐν ἡμέρᾳ συλλαμβάνεται μὲν, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Εἰρηνοδίκου, δημάρχου ἢ δημοκριτοῦ παρέδρου, οὐχὶ δὲ ἄλλων μαρτύρων), β') ἐν οἰκοδομήματι ἀφιερωμένῳ εἰς τὴν θείαν λατρείαν κατὰ τὴν διάρκειαν ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς.

γ') ἐν τῷ δικαστικῷ καταστήματι κατὰ δημοσίαν τοῦ δικαστηρίου συνεδρίασιν, δ') τοῦ πλοιάρχου ἢ ναύτου εὑρισκομένου ἐπὶ τοῦ πλοίου ἢ καὶ ἐντὸς λέμβου ὁπότε τὸ πλοῖον πρόκειται νὰ ἐκπλεύσῃ (Πολ. Δικ. 1006. Ἐμπ. νόμου 231). Συντάσσει δὲ ὁ κλητὴρ περὶ τῆς συλλήψεως ἐκθεσιν, ἣν ὑπογράφουσιν οὐ μόνον ὁ κλητὴρ ἀλλὰ καὶ οἱ λοιποὶ παρκαστάντες (δηλονότι μάρτυρες ἢ Εἰρηνοδίκης, συμβολαιογράφος κτλ.), ἔτι δὲ καὶ ὁ δανειστῆς, ἐὰν ἦναι παρὼν (Πολ. Δικ. 1007). Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ περιλαμβάνεται καὶ ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου τοῦ δανειστοῦ ἐν τῷ τόπῳ τῆς φυλακίσεως, ἵνα δύνηται ὁ φυλακισθεὶς ὀφειλέτης νὰ κοινοποιῇ αὐτῷ τὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς φυλακίσεως ἐνδεχομένην αὐτοῦ αἴτησιν ἢ ἄλλην τινὰ πρότασιν πληρωμῆς, συμβιβασμοῦ κτλ. Πρόδηλον ὅτι περιττεῖται ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου, ἂν περιελήφθῃ ἤδη τοιοῦτος ἐν τῇ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῇ.

Μετὰ τὴν σύλληψιν ἀπάγεται ὁ ὀφειλέτης εἰς τὴν πολιτικὴν φυλακὴν καὶ παραδίδεται τῷ δεσμοφύλακι, ὅστις καταχωρίζει τὴν περὶ τῆς παραλαβῆς αὐτοῦ ἀπόδειξιν ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς φυλακῆς, ὑπογραφομένην ὑπὸ τε τοῦ κλητῆρος καὶ τοῦ δεσμοφύλακος· περιέχει δ' αὐτὴ τὸ ὄνομα τοῦ δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τὴν κατοικίαν αὐτῶν, τὸ ὄνομα τοῦ διορισθέντος ἀντικλήτου, τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἀποφάσεως καὶ σημειῶσιν τῆς κατατεθείσης διατροφῆς (Πολ. Δικον. 1012). Ἀλλ' ὥς ἐλέχθη, δικαιούται νὰ ἀξιώσῃ ὁ συλληφθεὶς ὀφειλέτης νὰ προσαχθῇ εἰς τὸν πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν· δικαιούται δὲ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φυλακίσεως νὰ ἀποτείνη αἴτησιν πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως, ἀρμόδιον τυγχάνον νὰ ἀποφαίνεται ἐπὶ πασῶν τῶν διαρκούσης τῆς φυλακίσεως ἀντιδικιῶν μεταξὺ ὀφειλέτου καὶ δανειστοῦ (ἐρειδομένων εἰς τὴν ἀκυρότητα τῆς διαδικασίας ἢ τὴν αἴτησιν τοῦ ὀφειλέτου περὶ μετοικήσεως λόγῳ ἀσθενείας), μεταξὺ δανειστῶν πρὸς ἀλλήλους (ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς καταβολῆς τῆς διατροφῆς), μεταξὺ δεσμοφύλακος καὶ ὀφειλέτου (διατεινομένου ὅτι παρανόμως ὁ δεσμοφύλαξ παρέλαβεν αὐτόν, ὡς μὴ προσαχθείσης τῆς ἀποφάσεως περὶ προσωποκρατήσεως ἢ ὡς μὴ προκαταβληθέντων τῶν δαπανημάτων τῆς διατροφῆς) ἢ δεσμοφύλακος καὶ δανειστοῦ (ζητοῦντος τοῦ δευτέρου τὴν ἐπιστροφὴν τῆς διατροφῆς, ὑποβαλλομένην εἰς αὐτὸ δι' αἰτήσεως, δικαζομένης κατὰ τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν).

Παρατηρητέον ὅτι αἱ ἀνωτέρω διατάξεις δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τοὺς

δυνάμει ὀφειλῆς πρὸς τὸ δημόσιον συλλαμβανόμενος, ἅτε τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ νόμου Υ'Λς' περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων ὀρίσαντος εἰδικῶς τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως κατὰ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου (Α. Π. 108 τοῦ 90).

Σημειωτέον ὅτι ὁ ἐν φυλακῇ διαμένων ὡς προσωποκρατούμενος ἢ ὡς ὑπόδικος ἢ κατὰδικος δύναται νὰ ἐπισχεθῇ ὑπὸ τοῦ ἔχοντος κατ' αὐτοῦ δικαίωμα προσωπικῆς κρατήσεως· δηλονότι δύναται νὰ αἰτηθῇ ἢ ἐν τῇ φυλακῇ διατήρησις αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ λόγου τῆς πρώτης φυλακίσεως. Προδὴλον ὅτι ἀπαιτεῖται καὶ πρὸς ἐπίσχεσιν ἀπόφασις διατάσσουσα προσωπικὴν κράτησιν, ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν καὶ παρέλευσις τῆς νομίμου προθεσμίας, ἐπίσης δὲ προσαγωγὴ τοῦ ὀφειλέτου εἰς τὸν πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν (ἂν ζητήσῃ νὰ προσαχθῇ). Οὐδεμία ὅμως ἀνάγκη τῆς προσλήψεως μαρτύρων πρὸς ἐπίσχεσιν ἢ τῆς προκαταβολῆς διατροφῆς, ἂν ὑπάρχῃ ἤδη προκαταβεβλημένη. Δύναται ὅμως ὁ πρῶτος δανειστὴς νὰξιῶσῃ, ὅπως καὶ ὁ τὴν ἐπίσχεσιν ἐνεργήσας δεύτερος δανειστὴς συνεισφέρει ἐξ ἡμισείας εἰς τὴν δαπάνην (Πολ. 1015).

Σημειωτέον, ὅτι ἡ πρὸς ἀνακοπὴν ἢ ἔφεσιν τῶν κατὰ τὰς προσωπικὰς κρατήσεις ἐκδιδομένων ἀποφάσεων προθεσμία εἶναι τριήμερος (Πολ. 1019)· ἐφαρμόζεται δ' ἡ προθεσμία αὕτη πάντοτε, εἴτε κατοικεῖ ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐκτελέσεως ὁ ἀνγκύπτων εἴτε οὐ, ἅτε τῆς περικοπῆς τοῦ ἄρθρου 1019 «ἂφ' οὗ ἡ ἀπόφασις παρὰδοθῇ πρὸς τὸν ἀντίκλητον ἢ πρὸς τὸν ἀντιδικὸν αὐτὸν κατοικοῦντα εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως» ὀρίζουσας προδήλως τὸν χρόνον, ἂφ' οὗ ἄρχεται ἡ προθεσμία, καὶ οὐχὶ τὰς περιπτώσεις, ἐν αἷς χωρεῖ (Α. Π. 25 τοῦ 57).

Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι κατὰ μὲν τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 379 τοῦ 55 προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρων 1017, 1018, 621 ἐπ. καὶ 588 τῆς Πολ. Δικ., ὅτι αἱ ἀντιδικαὶ μεταξὺ τοῦ προσωποκρατουμένου καὶ τοῦ δανειστοῦ περὶ ἀκυρότητος τῆς φυλακίσεως ἢ περὶ ἀπολύσεως αὐτοῦ ἐν γένει ὑπάγονται εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον τῆς κρατήσεως αὐτοῦ (ἀπαιτεῖται δὲ καὶ ἀγόρευσις τοῦ Εἰσαγγελέως πρὸ τῆς ἀποφάσεως) καὶ ἐπομένως οὐχὶ εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ἔστω καὶ ἐὰν ἡ κράτησις διατάχθῃ πρὸς ἀπότισιν ποσοῦ ἐλάσσονος τῶν 300 δραχμῶν (Α. Π. 379 τοῦ 55) ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπόφασιν 163 τοῦ 78 ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐκτελέσεως προσωποκρατήσεως ὑπάγεται εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ἂν διατάχθῃ πρὸς ἀπότισιν ποσοῦ ἐλάσσονος τῶν 300 δραχμῶν, ἅτε τοῦ

ἄρθ. 1017 ἐφαρμοζομένου μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις παρεμπιπτόντων κεφαλαίων καὶ λοιπῶν ἀντιδικιῶν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν κατὰ τῆς ἐκτελέσεως τῆς προσωποκρατήσεως περίπτωσιν.

Προσθετέον ὅτι, ἀσθενήσαντος τυχὸν τοῦ προσωποκρατουμένου, δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἡ φύλαξις αὐτοῦ ἐν νοσοκομείῳ ἢ ἐν ἰδιωτικῷ οἴκῳ (Α. Π. 251 τοῦ 77).

Προσθετέον ἐπίσης ὅτι κατὰ τοῦ δημοσίου (ὅθεν καὶ κατὰ τοῦ ταμίου, παρ' ᾧ ἐγένετο κατὰσχέσις, ὡς ἀντιπροσώπῳ τοῦ δημοσίου) δὲν ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις, οὐ μόνον διότι ἐλλόγως ὑποτίθεται ὅτι δὲν θέλει ἀρνηθῇ τὴν ἐξόφλησιν τελεσιδικίων ἀποφάσεων, ἀλλὰ καὶ διότι αἱ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ἀναγραφεῖσαι πρόσοδοι τοῦ Κράτους προωρίσθησαν εἰς θεραπείαν ῥητῶν τῆς πολιτείας χρειῶν, ἡ δὲ τυχὸν ἐξαναγκαστικὴ ἐν τῷ ἅμα ἀπόσπασις αὐτῶν ἤθελεν ἐπενέγκει προσκόμματα εἰς τὴν τακτικὴν κίνησιν τῆς κυβερνητικῆς μηχανῆς (Α. Π. 389 τοῦ 52).

Ὁ ὀφειλέτης ἀπολύεται τῆς φυλακῆς, 1) ἐὰν καταβάλῃ τῷ δανειστῇ ἢ καταθέσῃ παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ πρωτοδικείου ὁλόκληρον τὸ χρέος μετὰ τῶν τόκων τοῦ τε ἐνεργήσαντος τὴν πρώτην φυλάκισιν δανειστοῦ καὶ τῶν μεταγενεστέρων δανειστῶν, ἔτι δὲ τὰς ἐκκεκαθαρισμένας δαπάνας τῆς κατὰ τὴν φυλάκισιν διαδικασίας καὶ τὰ πρὸς διατροφὴν αὐτοῦ δαπανηθέντα (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 1020 ἐν συνδ. πρὸς Διατ. 10 Νοεμβρίου 1836), 2) ἐὰν παραλειφθῇ ἡ πρὸ ἐνός μηνὸς καταβολὴ τῶν πρὸς διατροφὴν, 3) ἐὰν συμπληρώσῃ τὸ ἐβδομηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, 4) ἐὰν μείνῃ ἐν τῇ φυλακῇ διετίαν.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΠΡΟΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

149. Γενικοί όρισμοί. — 150. Έγγυήσεις. — 151. Κατάσχεσις. — 152. Προσωπική κράτησις. — 153. Απογραφή. — 154. Σφράγισις καὶ ἀποσφράγισις.

149. Προφυλακτικὰ μέτρα εἶναι αἱ ἐγγυήσεις, κατασχέσεις, ἐπιθέσεις σφραγίδων κτλ. (Πολ. Δικ. ἀρθ. 1029). Δύναται νὰ ζητήσῃ προφυλακτικὰ μέτρα ὁ διατρέχων τὸν κίνδυνον νὰ ζημιωθῇ διὰ δίκου ἢ ὁ νόμιμος αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος (οἷον ὁ ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου ὑπὲρ τοῦ ἀνηλίκου, οἱ σύνδικοι τῆς πτωχεύσεως ὑπὲρ τοῦ πτωχεύσαντος). Ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἀνίκανός τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου ἀνήλικος (Πολ. Δικ. ἀρθ. 74). Δύναται δὲ νὰ ζητήσῃ οὐ μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κυρίας δίκης, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δίκης. (Ὡς πρὸς τὴν σύζυγον, εἰς ἣν ἀρνεῖται τὰ μέσα τῆς διατροφῆς ὁ σύζυγος, καθιεροῖ ῥητῶς τοῦτο τὸ ἀρθρον 683 τῆς Πολ. Δικ. Ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ λόγου καὶ εἰς ἄλλα θέματα, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Berriat Saint Prix). Ἐτι δὲ καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν δικαιώματος διατελοῦντος ὑπὸ αἵρεσιν ἢ ὑπὸ προθεσμίαν (Πολ. Δικ. 1025). Δὲν δύναται ὅμως χάριν δικαιώματος προσδοκωμένου καὶ μέλλοντος νὰ προσβάλῃ διὰ προφυλακτικῶν μέτρων τὰ δικαιώματα τρίτου ἢ νὰ λάβῃ μέτρα δυνάμενα νὰ θεωρηθῶσιν ὡς εἰσήγησις ἀγωγῆς (Πολ. Δικ. ἀρθ. 1026). Ἀρκεῖ δὲ πρὸς αἵτησιν προφυλακτικῶν μέτρων ἀπλή βεβαίωσις τοῦ ἀπειλουμένου δικαιώματος καὶ οὐχὶ ἀπόδειξις (Πολ. Δικ. 1028). Αὐτόδηλον ὅμως ὅτι, θεωρηθείσης ἀναγκαίας τῆς χορηγήσεως προφυλακτικοῦ μέτρου, προσήκον νὰ χορηγῇται τὸ ὀλιγώτερον ἐπαχθὲς (Α. Π. 81 τοῦ 37). Δὲν πρέπει δὲ νὰ μεταβάλληται ἡ διακατοχὴ διὰ τῶν προφυλακτικῶν μέτρων (Πολ. Δικ. ἀρθ. 633). δύναται ὅμως νὰ περιορισθῇ ἡ διακατοχὴ, διατασσομένης τῆς μεσεγγυήσεως τοῦ διεκδικουμένου

κτήματος, δηλονότι τῆς ἀφαιρέσεως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ παραδόσεως εἰς χεῖρας τρίτου, ὑποχρεωμένου νὰ ἐπιμελῇται αὐτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης (Νόμ. § 7 Πανδ. 2, 8. Νόμ. 17 Πρ. Πανδ. 16, 3. Ν. 110 Πανδ. 50, 16).

Σημειωτέον ὅτι προφυλακτικὸν μέτρον δύναται τις νὰ ζητήσῃ οὐ μόνον παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦ προέδρου ἐν λίαν κατεπειγούσαις ὑποθέσεσι, ὡς παρατηρήσαμεν καὶ προηγουμένως. Ἀρμόδιον δὲ δικαστήριον εἶναι καταδήλως τὸ διὰ τὴν κυρίαν δίκην ἀρμόδιον· ἀλλ' ὁρθῶς ἢ γαλλικὴ νομολογία παρεδέξατο ὅτι ἐν σιγμιαίῳ κινδύνῳ, καθ' ὃν ἡ βραδύτης ἰσοδυναμεῖ τῇ καταστροφῇ, ἀρμόδιον εἶναι τὸ ἐγγύτερον.

150. Ὁ ζητῶν συντηρητικὸν τι μέτρον καὶ μὴ ἔχων ἀποχρῶσαν περιουσίαν, ὅπως ἀσφάλισις τὸν ἀντίδικον διὰ τὰς ζημίας καὶ δαπάνας αὐτοῦ (εἴποτε ἤθελεν ἡττηθῆ), ὀφείλει νὰ προκαταβάλῃ τὴν προσήκουσαν ἐγγύησιν, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καθ' οὗ τὸ ζητούμενον μέτρον· δύναται δὲ καὶ ἄνευ αἰτήσεως νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἐπιτρέποντος τὸ μέτρον δικαστηρίου ἢ προέδρου (Πολ. Δικ. 1030). Ἐὰν δὲ τὸ μέτρον τοῦτο αἰτῇται κατὰ πλοίου ἢ πλοιάρχου, καταβλητέα ἀπαραιτήτως ἐγγύησις πεντακοσίων μέχρι χιλίων δραχμῶν, εἰς τὴν καταδικάζεται ὁ ἡττώμενος ἐνάγων καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος (Πολ. Δικον. 1031). Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ἐγγύησις αὕτη εἶναι συντηρητικὸν μέτρον, οὐ μόνον ὁ ὡς ὀφειλέτης παριστάμενος δύναται νὰ αἰτήσῃ ἐγγύησιν, ὅπως ἀσφαλισθῇ ἐφ' αἷς ζημίαις καὶ δαπάναις ἤθελεν ὑποστῆ ἐκ τοῦ αἰτηθέντος συντηρητικοῦ μέτρου, ἀλλὰ καὶ αὐτός ὁ ὡς δανειστὴς παριστάμενος δύναται νὰ ζητήσῃ ἀντὶ ἄλλου μέτρου τὴν καταβολὴν ἐγγυήσεως ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 1032).

151. Ἡ κατάσχεσις (περὶ ἧς διελάβομεν ἤδη ὡς μέσου ἐκτελέσεως) χρησιμεύει καὶ ὡς μέσον προφυλακτικὸν εἰς ἐξασφάλισιν τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἐκτελέσεως, ὅτε καλεῖται *συντηρητικὴ*. Ἀποτέλεσμα δ' ἄμεσον ἔχει καὶ ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις, ὡς καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ, τὸ στερῆσαι τὸν ὀφειλέτην τῆς ἐξουσίας τοῦ νὰ παλλατριώσῃ τὰ κατασχεθέντα πράγματα ἢ νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐπ' αὐτῶν ἐπιζήμιόν τινα μεταβολὴν (Πολ. Δικ. 890, 927, 963, 964, 1039). Ὡς δ' ἀναγκαστικῶς, καὶ συντηρητικῶς δύναται νὰ κατασχεθῇ παντὸς εἶδους κινήτῃ ἢ ἀκίνητος περιουσία τοῦ ὀφειλέτου, εἴτε εἰς χεῖρας αὐτοῦ τούτου εἴτε καὶ εἰς χεῖρας τρίτου. Δὲν δύναται κατ' ἐξαίρεσιν νὰ κατασχεθῇ ὁ μισθὸς τῶν ὑπαλλήλων.

ὡς καὶ τὰ παρὰ τοῦ δημοσίου ὀφειλόμενα εἰς ἐργολάβους, δυνάμει τῶν νόμων ΑΡΜΑ' καὶ ΑΡΜΒ' τοῦ 1884. Ἐπεκράτησε δ' εἰκότως ἡ γνώμη ὅτι οὔτε κατὰ τοῦ δημοσίου ἐπιτρέπεται συντηρητικὴ κατάσχεσις, διότι κατὰ τὸ ῥῆμα τῶν πηγῶν «τὸ δημοσίον διὰ παντὸς εὐπορόν ἐστι» (Ν. § 1 Πανδ. 23, 5).

Διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους δύναται νὰ ἐπιχειρηθῇ παρ' ἡμῖν συντηρητικὴ κατάσχεσις κατὰ τὸ ἄρθρον 1034 τῆς Πολιτ. ἡμῶν Δικονομίας: 1) Ὁ προτιθέμενος νὰ διεκδικήσῃ εἴτε διὰ κυρίας διεκδικητικῆς ἀγωγῆς εἴτε καὶ διὰ προσωπικῆς, βάσει ἔχουσας τὴν κυριότητα, (οἷα ἡ τῆς παρακαταθήκης, ἡ τῆς μισθώσεως καὶ τοῦ χρησιδανείου), τὸ εἰς χεῖρας ἀλλοτρίας εὐρισκόμενον ἰδιόκτητον αὐτοῦ πρᾶγμα (κινήτων ἢ ἀκινήτων) δικαιούται νὰ κατὰσχῃ αὐτὸ συντηρητικῶς. 2) Τοῦ προνομίου, ὃ ἔχουσιν αἱ ἐν τοῖς ἀριθ. 1 καὶ 4—7 τοῦ ἁρθρου 941 τῆς πολιτ. δικον. ἀπαιτήσεις ἐπὶ ῥητῶν κινήτων τοῦ ὀφειλέτου, διαρκούντος ἐφ' ὅσον τὰ πρᾶγματα ταῦτα μένουσι, παρὰ τῷ δανειστῇ ἢ παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ, ἐὰν ἄκοντος τοῦ δανειστοῦ μετατοπισθῶσι, δικαιούται νὰ κατὰσχῃ αὐτὰ ἐντὸς ἑξ ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς μετατοπίσεως ταύτης. 3) Ὅτε ὁ δανειστὴς καὶ ὁ ὀφειλέτης κατοικοῦσιν ἐν διαφόροις τόποις, οὐ ἔνεκα ὁ δανειστὴς ἀδυνατεῖ νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν διαγωγὴν τοῦ ὀφειλέτου περὶ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, δύναται ὁ δανειστὴς νὰ ἐπιχειρήσῃ συντηρητικὴν κατάσχεσιν. 4) Ὅμοίως ὅταν ὁ ὀφειλέτης ᾖ ἡμιδαπὸς ἢ ἀδυνατὸς ἢ ἡμεδαπὸς μὲν ἀλλὰ φυγὰς ἢ φυγῆς ὑποπτος. 5) Ὅτε, τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου οὐσης ἡλαττωμένης ἢ βαινούσης εἰς ἐλάττωσιν διὰ τὴν κακὴν αὐτῆς διαχείρισιν, δὲν ὑπάρχει πιθανότης ὅτι εὐρεθήσεται ἀποχρῶσα περιουσία κατὰ τὸ πέρας τῆς ἐγερθησομένης δίκης πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ δανειστοῦ. 6) Ὅτε ἐπικεῖται κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς.

Πρὸς ἐνέργειαν συντηρητικῆς κατασχέσεως ἀπαιτεῖται ἄδεια τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, ἀλλ' ἐν ἀνάγκῃ καὶ τοῦ εἰρηνοδίκου (Πολ. Δικ. 1035), προκαλουμένη δι' ἀναφορᾶς, εἰς ἣν δεόν νὰ ἐπισυναπτῶνται ἔγγραφοι ἀποδείξεις ἢ τοῦλάχιστον ἐν ἑλλείψει τοιούτων ἔγγραφος βεβαίωσις ἀξιολύτων ἀνθρώπων. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι καὶ ἡ ἀνευ ἁδείας τελεσθεῖσα κατασχεσις δὲν εἶναι κατὰ τὴν εὐλογωτέραν γνώμην ἄκυρος, ἅτε τοῦ νόμου ῥητῶς μὲν ὀρίζοντος, ὅτι ἡ ἑλλείψις αὐτῆς ἐπιφέρει τὴν εἰς ἀποζημίωσιν καταδίκην, μηδαμῶς δ' ἀποφαινομένου περὶ

ἀκυρότητος (Πολ. Δικ. 1035). Ἀλλ' ἀντιθέτως ἀποφαίνεται ἡ νομολογία.—Τελεῖται δ' ὡς ἐξῆς ἡ συντηρητικὴ κατὰσχέσις. Ὁ λαβὼν τὴν ἀδειαν πρὸς κατὰσχέσιν παραγγέλλει δικαστικὸν κλητῆρα (ἢ κατ' αἵτησιν αὐτοῦ παραγγέλλει ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν δικαστικὸν κλητῆρα) νὰ ἐνεργήσῃ τὴν κατὰσχέσιν, οὗτος δὲ προβαίνει ἀμέσως εἰς τὴν ἐπιβολὴν αὐτῆς, οὐδεμιᾶς κοινοποιήσεως προηγουμένης, οὐδὲ προθεσμίας τινὸς μεσολαβούσης (Πολ. Δικ. 1037, 1038). Ἀλλ' ὁ δανειστὴς ὑποχρεοῦται ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατασχέσεως (ὑπολογιζομένης εἰς τὴν προθεσμίαν ταύτην καὶ τῆς ἡμέρας τῆς κατασχέσεως δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 193 τῆς πολ. δικον.) νὰ γνωστοποιήσῃ αὐτὴν τῷ ὀφειλέτῃ καὶ ἐγείρῃ ἀγωγὴν περὶ τοῦ δικαιώματος, δι' ὃ ἐνήργησε τὴν κατὰσχέσιν.

Προσθετόν, ὅτι τὸ νόμιμον τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως ἤρτηται ἐκ τοῦ νομίμου τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, ἅπε τοῦ νόμου ὀρίζοντος ὅτι μόνος ὁ ἔχων πραγματικὴν ἀπαιτήσιν δικαιούται νὰ σφαιλίσῃ αὐτὴν διὰ συντηρητικῆς κατασχέσεως (Πολ. Δικ. 1025). Ὅθεν, ἀπορρίπτομένης τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, συναπορρίπτεται ἀναγκαιῶς καὶ ἡ συντηρητικὴ κατὰσχέσις· εἰ δ' ἐκ ταύτης ἐπῆλθε ζημία εἰς τὸν διάδικον, οὗ ἡ περιουσία κατεσχέθη, ὀφείλει ὁ κατασχὼν νὰ νορθώσῃ τὴν ζημίαν, ὡς εἰς παράνομον πράξιν τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἔχουσαν. (Α. Π. 285 τοῦ 53).

Ὡς εἴπομεν καὶ ἐν § 144, ὁ παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατὰσχέσις τρίτος ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγῆς δὲν δύναται νὰ καταβάλῃ τὰ κατασχεθέντα ἢ νὰ συμψηφίσῃ αὐτὰ, ἤτοι νὰ προτείνῃ εἰς συμψηφισμόν ἀνταπαίτησιν μετὰ τὴν κατὰσχέσιν παραχθεῖσαν· δύναται ὅμως βεβαίως ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῆς δηλώσεως νὰ προτείνῃ κατὰ τοῦ κατασχόντος δυνάμει τοῦ ἰσχύοντος ἀστικοῦ νόμου πᾶσαν ἔνστασιν κεκτημένην πρὸ τῆς κατασχέσεως, ὅθεν οὐ μόνον τὴν ἔνστασιν τῆς πρὸ τῆς κατασχέσεως γενομένης πληρωμῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ συμψηφισμοῦ, οὗ οἱ ὅροι προϋπῆρχον τῆς κατασχέσεως (Α. Π. 132 τοῦ 58).

Εἴπομεν ἤδη ἐπίσης ὅτι ἡ κατὰσχέσις κινητῶν (ἐν οἷς συμπεριλαμβανόνται καὶ αἱ πρόσοδοι τῶν ἀκινήτων) εἰς χεῖρας τρίτου δύναται νὰ γίνῃ οὐ μόνον δυνάμει δημοσίου ἐγγράφου, ἀλλὰ καὶ δυνάμει ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἔτι δὲ καὶ ἄνευ ἐγγράφου ἐπὶ ἀπλῇ βεβαιώσει, ἀλλὰ μόνον δυνάμει ἀδείας τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν τῆς κατοικίας τοῦ ὀφει-

λείτου ἢ τοῦ τρίτου, εἰς οὐ τὰς χεῖρας πρόκειται νὰ γίνῃ κατάσχεσις κατ' ἐξαίρεσιν δὲ ἐν λίαν κατεπειγούσῃ περιστάσει καὶ δυνάμει ἀδείας τοῦ εἰρηνοδίκου, ὅτε αὐτός ὀφείλει νὰ πληροφορήσῃ περὶ τούτου ἀνυπερθέτως τὸν πρόεδρον, δικαιούμενον τότε νὰ ἐπικυρώσῃ ἡ ἀρὰ παρ' αὐτῇ τὴν κατάσχεσιν (Πολ. 921 ἐν συνδ. πρὸς τὸ 1035). Ἡ δὲ περαιτέρω ἐνέργεια τῆς κατασχέσεως δὲν ὑποβάλλεται εἰς ἄλλας διατυπώσεις εἰμὴ τὴν διὰ κλητῆρος κοινοποίησιν τοῦ κατασχετηρίου εἰς τὸν τρίτον (Πολ. Δικ. 923)· ὅθεν καὶ ὅτε δυνάμει δημοσίου καὶ ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου τελεῖται ἡ κατάσχεσις, οὐδεμίᾳ ἀνάγκῃ τῆς προεπιδόσεως αὐτοῦ εἰς τὸν ὀφειλέτην (Α. Π. 401 τοῦ 52). Ἐν τῷ κατασχετηρίῳ δεόν νὰ ἀναφέρηται ἀκριβῶς τὸ ἐγγράφον ἢ καί μόνον ἡ ἀδεια τοῦ προέδρου, εἰς ἣν στηρίζεται ἡ κατάσχεσις, διορίζεται δ' ἀντίκλητος ἐν τῷ τόπῳ τῆς κατασχέσεως (εἰὰν ὁ αἰτῶν τὴν κατάσχεσιν δὲν κατοικῇ αὐτόθι) (Πολ. Δικ. 924). Σημειωτέον ὅτι, ῥητῶς ὀρίζοντας ταῦ νόμου τὸν τύπον τοῦ κατασχετηρίου, ἐπεταὶ ὅτι ἡ κατὰ παράβασιν τοῦ τύπου τούτου κατ' ἄλλον τρόπον ἐνεργηθεῖσα κατάσχεσις δὲν ἔχει κύρος, ἅτε ἀντικειμένη εἰς τὴν δικονομικὴν ἀρχήν, ὅτι οἱ δικαζόμενοι δὲν δύνανται νὰ τροποποιήσωσι δικονομικοὺς τύπους, εἰ μὴ ὅπου ῥητῶς ὁ νόμος συγχωρεῖ τοῦτο (Α. Π. 323 τοῦ 55).

Εἶπομεν ἐπίσης ὅτι ὁ μὴ ποιήσας ἐντὸς ὁκτῶ ἡμερῶν τὴν δήλωσιν αὐτοῦ θεωρεῖται κατὰ τεκμήριον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀνταπόδειξιν ὡς ὀφειλέτης τῆς εἰς χεῖρας αὐτοῦ κατασχεθείσης ποσότητος (Πολ. Δικ. 931), ὅθεν κηρύσσεται κατ' εὐθείαν ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτῆς, εἴτε χρεωστῇ εἴτε μὴ αὐτὴν εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ κατασχόντος. Ἐπέρχονται ὅμως τῷ τρίτῳ τὰ ἐπιβλαβῆ ταῦτα ἐπακολούθῳ μόνον ἐὰν ἡ κατάσχεσις τελεσθῇ ἐγκύρως, δηλονότι διὰ κατασχετηρίου φέροντος τοὺς ὠρισμένους τύπους, διότι ἐξ ἀκύρου πράξεως οὐδὲν προέρχεται ἀποτέλεσμα (Α. Π. 191 τοῦ 1858).

152. Ἡ προσωπικὴ κράτησις ἐπιτρέπεται ὡς συντηρητικὸν μέτρον κατ' ἄλλοδαπὸν μὲν πάντοτε, καθ' ἡμεδαπὸν δὲ ἐὰν ᾖ φυγάδις ἢ φυγῆς ὑποπτοὶ καὶ ὀφειλέται ποσοῦ τοῦλάχιστον ἑκατονταδράχμου· ἀλλὰ δύνανται οἱ τε ἡμεδαποὶ καὶ ἄλλοδαποὶ νὰ ποφύγωσιν αὐτὴν, χορηγοῦντες ἀποχρῶσαν ὠφέλειαν ἢ βεβαιοῦντες, ὅτι κίνησιν ἀποχρῶσαν ἀκίνητον περιουσίαν ἢ ἐμπορικὸν κατάστημα ἀσφαλίζον τὸν δανειστὴν (Οἶκον. Πολ. Δικ. § 63 σημ. 6, Dalloz ἀρ. 576). Τοῦ δὲ ἀρθροῦ 1045 οὐδεμίαν ποιοῦντος διάκρισιν μεταξὺ ἡμεδαποῦ καὶ ἄλ-

λοδαποῦ, ἔπεται ὅτι παρ' ἡμῖν δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν προσωπικὴν κράτησιν οὐ μόνον ὁ ἡμεδαπὸς ἀλλὰ καὶ ὁ ἀλλοδαπός. Σημειωτέον, ὅτι ὁ αἰτῶν ὀφείλει νὰ ἐπισυνάψῃ ἐν τῇ πρὸς τὸν πρόεδρον ἀναφορᾷ τὰποδεικνύοντα τὴν ἀπαίτησιν αὐτοῦ ἔγγραφα ἢ καὶ ἀπλὴν βεβαίωσιν αὐτῆς καὶ τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι ἔδωκεν ἤδη ἀσφάλειαν ἢ ὅτι ἔχει ἱκανὴν ἐν Ἑλλάδι ἀκίνητον περιουσίαν ἢ κατάστημα, ἀσφαλίζοντα τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ διὰ τὰς ἐκ τῆς δίκης δαπάνας καὶ ζημίας αὐτοῦ· ἀλλὰ δύναται ἐν ἀνάγκῃ ὁ πρόεδρος νὰ ἐπιτρέψῃ τῷ αἰτοῦντι τὴν προσωπικὴν κράτησιν ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ νὰ δώσῃ εἴτα ἐγγύησιν ἢ νὰ ἐπενέγκῃ κατόπιν τὴν ἀπόδειξιν τῆς φερεγγυότητος αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 1047). Προδῆλον, ὅτι ἡ προσωπικὴ κράτησις καὶ ὡς συντηρητικὸν μέτρον ἐπιτρέπεται μόνον ἐπὶ τῶν ἀπαιτήσεων, ἐν αἷς ὁ νόμος ἐπιτρέπει αὐτὴν ὡς μέσον ἐκτελέσεως. Ὁ δανειστής δ' ὑποχρεοῦται νὰ ἐγείρῃ παρατυκία τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ περὶ τῆς ἀπαιτήσεως, ἥς χάριν ἐνήργησε τὴν προσωπικὴν κράτησιν (Α. Π. 187 τοῦ 68).

153. Ὁ δυνάμενος νὰ αἰτήσῃ σφράγισιν δικαιούται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀπογραφὴν. Ἀλλ' οἱ ἐπίτροποι (Ν. περὶ ἐπιτρ. ἀρθ. 59), οἱ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμοι (Πολ. Δικ. 1074 καὶ ἐπ.) καὶ οἱ ἀναδεχόμενοι ἀλλοτρίας περιουσίας τὴν διαχειρίζονται, ἰδίως δὲ οἱ σύνδικοι (Ἐμπ. Ν. ἀρθ. 469) ὀφείλουσι νὰ αἰτήσωσι τὴν ἀπογραφὴν, δὲν ἀπαλλάσσονται δ' οἱ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμοι τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης καὶ ὅτε δὲν κατέχουσι τὴν ἀπογραπτέαν περιουσίαν, διότι, ὡς ὀρθῶς παρετήρησε καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ἀποφ. αὐτοῦ 77 τοῦ 55, δύνανται καὶ τότε παραλαμβάνοντες τὸν ἀρμόδιον πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς ὑπάλληλον, νὰ ἐνεργήσωσιν αὐτὴν. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος ἀντιπροσωπεύει τὴν κληρονομίαν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, χορηγεῖται δ' αὐτῷ ἐκ τῆς ἀπογραφῆς τὸ ὠφέλημα, ὅτι δὲν ἐνέχεται πρὸς ἐξόφλησιν τῶν δανειστῶν τῆς κληρονομίας ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ περιουσίας· ἂν δὲ προηγήθῃ σφράγισις, ἡ ἀπογραφὴ γίνεται ἄμα τῇ ἀποσφράγισει καὶ μετ' αὐτῆς. Ἐνεργεῖ δὲ τὴν ἀπογραφὴν ὁ ἀρμόδιος συμβολαιογράφος (δηλονότι εἴτε ὁ συμφωνία τῶν μερῶν ἀπὸ κοινοῦ προσληφθεὶς εἴτε ἐν διαφωνία αὐτῶν ὁ ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν διορισθεὶς) ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐνδιαφερομένων, ἀλλὰ πάντοτε κατ' αἰτήσιν καὶ κλητευομένων τῶν κατὰ τὴν σφράγισιν ἢ ἀποσφράγισιν παρευρεθέντων μερῶν. Ἐὰν δ' οἱ κλητευόμενοι ἀπολίπων-

ται, ὁ συντάσσων τὴν ἀπογραφὴν διορίζει πρὸς ἀντιπροσώπουσιν αὐτῶν ἓνα ἕτερον συμβολαιογράφον ἢ δύο μάρτυρας, τῆς πρὸς τοῦτο δαπάνης βαρυνούσης τὸν ἀπολιτόμενον (Πολ. Δικ. 1065. 1072). Τοῦτο προδήλως γίνεται καὶ ἐὰν ὁ ἀπολιτόμενος ἦναι ἐπίτροπος ἢ κηδεμὼν. Συντάσσεται δὲ περὶ τῆς ἀπογραφῆς ἐκθεσις περιλαμβάνουσα οὐ μόνον ὅ,τι κατὰ νόμον περιλαμβάνει πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον, ἀλλὰ καὶ προσέτι τὴν πρὸς σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς ἀφορμὴν, τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς συντάξεως μετὰ τῆς σημειώσεως τῶν διακοπῶν, τῶν ἐπανειλημμένων ἐπιθέσεων τῶν σφραγίδων κτλ., τὸ ὄνομα, τὴν τάξιν, τὴν κατοικίαν καὶ τὰς προτάσεις τῶν ἐμφανισθέντων διαδίκων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν, τὴν μνείαν τῆς κλήσεως τῶν διαδίκων, τὸν διορισμὸν ἐκτιμητῶν καὶ πραγματογνωμόνων, ἀκριβῆ περιγραφὴν τῶν ἀντικειμένων, (καὶ ἐπὶ μὲν μετρητῶν χρημάτων, τὴν περιγραφὴν τοῦ εἶδους τῶν νομισμάτων· ἐπὶ δὲ μὴ σεσημασμένου χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, τὴν δῆλωσιν τῆς ποιότητος καὶ τοῦ βάρους· ἐπὶ δὲ ἄλλων ἀντικειμένων, ἀκριβῆ ἐκτίμησιν κατὰ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ἀξίαν, (ἀλλ' οὐδεμία ἀνάγκη νὰ περιγράφωνται τὰ ἀκίνητα καθ' ὅρια καὶ κατ' ἔκτασιν (Λ. Π. 160 τοῦ 77), ἀκριβῆ περιγραφὴν τῶν εὐρεθέντων ἔγγράφων, οἰκιακῶν καὶ ἐμπορικῶν βιβλίων ἢ ἄλλων γραμμάτων (ἄπερ μάλιστα δεόν ἐν ταύτῳ νὰ συρράπτονται, τημεῖωνται κατὰ σελίδα καὶ μονογραφῶνται ἐφ' ἑκάστου φύλλου ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου), τὴν μνείαν τοῦ εἰς ὃν παρεδόθησαν πρὸς φύλαξιν τὰ ἔγγραφα καὶ ἄλλα κινητὰ τῇ κοινῇ συμφωνίᾳ ἢ, μὴ ἐπιτευχθείσης τοιαύτης, τῇ ἐντολῇ τοῦ προέδρου, τὸν ὅρκον ὃν ὀφείλουσι νὰ δώσωσι πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἀπογραφῆς ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου πάντες οἱ παρόντες καὶ οἱ προσκεκλημένοι σύνοικοι, ὅτι οὐδὲν ὑψηρέθη ἢ ὑπεξήχθη ὑπ' αὐτῶν ἢ ἐν γνῶσει αὐτῶν, καὶ τέλος σύγκρισιν τῶν παρόντων καὶ τῶν ὀφειλομένων καὶ δῆλωσιν τῆς ἀληθοῦς καταστάσεως τῆς περιουσίας (Πολ. Δικ. 1071). Ἐὰν δὲ κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς ἀναφυῶσιν ἔριδες, ἰδίως περὶ διαχειρίσεως τῆς ἀπογραφομένης περιουσίας, καταγράφονται αὗται ἐν τῇ ἐκθέσει καὶ ὑποβάλλονται εἰς τὸν πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν πρὸς ἐκδίκασιν (Πολ. Δικ. 1073), εἴτε ἐπιμελεῖται τῶν ἐνδιαφερομένων κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν εἴτε αὐτοῦ τοῦ συμβολαιογράφου παρουσιάζοντος ἐν πρωτοτύπῳ τῷ προέδρῳ τὰ πεπραγμένα, ὅτε οὗτος δύναται νὰ διατάξῃ ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴν τῶν μελῶν πρόσκλησιν (Carré quest. 3153). Δικαιοῦται δ' ὁ πρόεδρος

νὰ ἀποφάνηται πρὸς ὥραν καὶ τίς τῶν ἐχόντων ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς ἀπογραφομένης περιουσίας θέλει φυλάττει καὶ κατέχει αὐτήν (Πολ. Δικ. 634 καὶ ἐπ. καὶ 1071 § 8).

154. Διὰ τῆς σφραγίσεως σκοπεῖται ἡ ἀποτροπὴ ὑφαιρέσεως, ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολῆς, καταστροφῆς ἢ ἄλλης βλάβης τοῦ σφραγιστέου πράγματος, λίαν πιθανῆς ἐν καιρῷ θανάτου, ἀπουσίας, ἢ ἀνικανότητος περὶ τὸ πράττειν τοῦ κυρίου ἢ νομίμου διακατόχου αὐτοῦ. Δικαιοῦνται δὲ νὰ ζητήσωσι τὴν σφράγισιν οἱ ἔχοντες ἔννομον συμφέρον, ὅθεν ὁμάδος μὲν περιουσίας οἱ ἔχοντες ἐνόμους ἀξιώσεις ἐπ' αὐτῆς, ὅποιοι οἱ κληρονόμοι καὶ οἱ κληροδόχοι ἢ οἱ δανεισταὶ αὐτῶν (Πολ. Δικ. ἀρθ. 1025), ἢ οἱ δανεισταὶ τῆς κληρονομίας ἢ τῆς πτωχεύσεως, πραγμάτων δὲ ζῶντος ὀφειλέτου οἱ ἔχοντες ἐκτελεστὸν τίτλον ἢ ἐφωδιασμένοι δι' ἀδείας τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν δανεισταὶ αὐτοῦ, πραγμάτων δὲ ἀπόντος οἱ σύνοικοι καὶ ὑπηρεταὶ αὐτοῦ, περιουσίας δὲ τῶν ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελούντων αὐτοὶ οὔτοι, οἱ ἐπιμεληταὶ ἢ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν, πραγμάτων δὲ τοῦ δημοσίου (ἀποθανόντος ἢ ἀπόντος τοῦ κατέχοντος αὐτὰ) ἢ τῶν ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελούντων ἢ καὶ ἀπόντος δύναται νὰ ἀσκήσῃ τὴν σφράγισιν καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἢ ὁ δήμαρχος, νὰ ἐνεργήσῃ δὲ αὐτεπαγγέλτως καὶ ὁ Εἰρηνοδίκης (Πολ. Δικ. ἀρθ. 1051). Ὁ Εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν σφράγισιν ἄλλ' ἐπὶ πραγμάτων κειμένων ἐκτὸς τῆς ἑδρας τοῦ εἰρηνοδικείου δύναται νὰ ἐπιθέσῃ προσωρινῶς σφραγίδας καὶ ὁ δήμαρχος τοῦ τόπου ἐνθα τὰ σφραγιστέα εὐρίσκονται. Ὅθεν, ἂν ὁ Εἰρηνοδίκης εὕρῃ μὴ βάσιμον τὴν περὶ σφραγίσεως αἴτησιν, δύναται νὰ πορρίψῃ τὴν αἴτησιν (Πολ. Δικ. ἀρθ. 1049 καὶ 1050), ἀλλὰ βεβαίως ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ἔχει μόνον πρόσκαιρον ἀποτέλεσμα. (Πολ. Δικ. 1060). Σημειωτέον, ὅτι ἀπόντος ἢ κωλυομένου τοῦ εἰρηνοδίκου δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὴν σφράγισιν ὁ νόμιμος αὐτοῦ ἀναπληρωτῆς (ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 129 τοῦ 47). ἐπίσης δὲ ἀπόντος ἢ κωλυομένου τοῦ δημάρχου οἱ δημοκριτικοὶ πάρεδροι (Α. Π. ποιν. ρυθ. τοῦ 37). Πρόδηλον δ' ὅτι ὁ καλούμενος νὰ διατάξῃ ἢ λάβῃ τὸ μέτρον τῆς σφραγίσεως δικαιούται νὰ ἐκτιμήσῃ ἂν ὁ αἰτῶν τὴν σφράγισιν ἔχῃ νόμιμον συμφέρον, (ὃ δύναται νὰ συναγάγῃ καὶ ἐκ γεγονότων, περὶ ὧν δὲν ὑπάρχει ἔγγραφον), ἀντιρρήσεων δὲ γενομένων ἀποφαίνεται ὁ ἀρμόδιος Πρόεδρος ἢ τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον κατὰ τὸ ἀρθ. ἀρθ. 624 δυνάμει τοῦ ἀρθ. 1060 (Α. Π. 51 τοῦ 70).

Ἐξαιροῦνται τῆς σφραγίσεως, ἀπογραφόμενα μόνον, πράγματα ἀπολύτως ἀναγκαῖα πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ἢ μὴ ὑποκείμενα εἰς σφράγισιν, οἷον ζῶα (Πολ. Δικ. 1055). αἱ δὲ διαθῆκαι ἢ ἄλλα σπουδαῖα ἔγγραφα δίδονται εἰς ἰδιαιτέραν φύλαξιν (Πολ. Δικ. 1057, 1058).

Σημειωτέον ὅτι ἡ σφράγισις γίνεται, κηρυττομένης τῆς πτωχεύσεως, ἐπὶ τῶν πραγμάτων τῶν εὕρισκομένων ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ πτωχεύσαντος, οὐχὶ δὲ τρίτου, ὅθεν προβάλλοντος τυχὸν τρίτου δικαίωμα κατοχῆς ἐπὶ τῶν σφραγισθέντων πραγμάτων, συζητητέα ἡ ὑπόθεσις ὡς συνοπτικὴ δίκη, προβάλλοντος δὲ δικαίωμα κυριότητος, εἰσακτέα διὰ διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς κατὰ τὸ ἄρθ. 1061. Ἄν δὲ τυχὸν οἱ σύνδικοι προέβαλον τὸ τῆς κυριότητος ζήτημα, εἰσακτέα διὰ κυρίας ἀγωγῆς (Α. Π. 41 τοῦ 81, 207 τοῦ 82).

Καὶ δικαιοῦνται μὲν νὰ παραστῶσι κατὰ τὴν σφράγισιν οἱ δικαιοῦμενοι καὶ νὰ αἰτήσωσιν αὐτὴν, ἀλλὰ προσκαλοῦνται ὑποχρεωτικῶς μόνον οἱ σύνοικοι ὡς ἀναγκαῖοι εἰς ἐξακριβωσιν τῆς καταστάσεως τῶν σφραγιστέων πραγμάτων. — Συντάσσεται δὲ περὶ τῆς σφραγίσεως ἐκθέσις κατὰ τὰ περὶ ἐκθέσεων ὠρισμένα καὶ διορίζεται φύλαξ τῶν σφραγισθέντων ὁ κριθησόμενος ἐπιτήδειος εἰς φύλαξιν. Ἐννοεῖται, ὅτι, ἐὰν μὴ εὐρεθῶσι πράγματα πρὸς σφράγισιν ἢ τὰ εὐρεθέντα ἦναι ἐκ τῶν ἐξηρημένων κατὰ νόμον τῆς σφραγίσεως, σημειοῦται τοῦτο ἐν τῇ ἐκθέσει (Carré quest. 3080). Ἐὰν δὲ κατὰ τὴν ἐπιθεσιν τῶν σφραγίδων ἀναφῶσι διαφωνίαι (λ.χ. ἀμφισβήτηθῃ τὸ ἔννομον συμφέρον τοῦ αἰτησαμένου τὴν σφράγισιν ἢ τὸ νόμιμον καθ' αὐτὸ τῆς σφραγίσεως) ἀποφαίνεται προσκαίρως μὲν ὁ Εἰρηνοδίκης, ὀριστικῶς δὲ ὁ πρόεδρος ἢ τὸ πρωτοδικεῖον (Πολ. Δικ. 1057—1061 Dalloz Scellès ἀρ. 74 καὶ ἐπ.).

Ἐκλιπούσης τῆς αἰτίας τῆς ἐπιθέσεως τῶν σφραγίδων, (περὶ οὗ ἀποφαίνεται αὐτὸς μὲν ὁ Εἰρηνοδίκης, ἂν οἱ διάδικοι συμφωνῶσιν, ἄλλως δὲ ὁ ἀρμόδιος πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν), αἶρονται αἱ σφραγίδες ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου, συντασσομένης ἐκθέσεως. Σημειωτέον, ὅτι ὁ πρόεδρος δικαιοῦται νὰ παραπέμψῃ τὴν περὶ ἄρσεως τῶν σφραγίδων αἴτησιν εἰς τὸ δικαστήριον, ἵνα ἀπαφηνῇται τοῦτο περὶ αὐτῆς. Ἐννοεῖται δ' ὅτι, τούτου γενομένου, οὐδεμίαν ἀνάγκην ἑτέρου δικογράφου πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον, οἷον ἀγωγῆς κτλ. (Ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν τῆς 11 Ἰουλίου 1841). Εἰς τὴν ἀποσφράγισιν δὲ παρευρίσκονται αὖ-

τοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου πάντες οἱ ἔχοντες ἔννομον συμφέρον ἀλλὰ πρέπει νὰ προσκαλῶνται πάντες οἱ κατὰ τὴν σφράγισιν παρευρεθέντες.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΚΟΥΣΙΑ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΙΣ

155. Ἐκουσίῳ ἀπαλλοτριώσιν.

155. Ἐὰν οἱ διαδικοὶ δύνανται νὰ διατιθῶσιν ἐλευθέρως τὴν περιουσίαν αὐτῶν, δικαιοῦνται, συμφωνοῦντες, νὰ προσδιορίσωσι διὰ συμβολαίου τὸν τύπον τῆς ἀπαλλοτριώσεως. Συμφωνηθείσης δὲ τυχὸν μεταξὺ αὐτῶν τῆς διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ ἀπαλλοτριώσεως, διοριστέος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ὑπὸ τῶν διαδίκων εἰς διεξαγωγὴν αὐτοῦ συμβολαιογράφος, εἰρηνοδίκης ἢ γραμματεὺς δικαστηρίου, προηγητέα δὲ τοῦ πλειστηριασμοῦ οὐ μόνον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ὑπαίτιον τῆς παραλείψεως δικαστικὸν ὑπάλληλον, ὡς καὶ ἐπὶ καταδίκη αὐτοῦ εἰς ἀποζημίωσιν καὶ ἀπότισιν τῶν δαπανῶν, μία τῶν καθιερωμένων διὰ τὴν ἐνέργειαν ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ δηλοποιήσεων (Πολ. Δικ. 1080). — Ἀλλ' ἐὰν οἱ διαδικοὶ διατελῶσι διαφωνοῦντες ἢ εἰς τῶν διαδίκων ἀδυνατῇ νὰ διαθέσῃ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ (ὡς ἄπῶν ἢ ἀνήλικος ἢ ἀπηγορευμένος), ἡ περὶ ἀπαλλοτριώσεως πρότασις ὑποβάλλεται εἰς τὸν πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν δι' ἀνκφορᾶς, δικαζομένης κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν· δύναται δ' ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ἔκθεσιν δικαστῆς, ἂν θεωρῇ ἀναγκαίαν τὴν ἀπαλλοτριώσιν, νὰ διορίσῃ ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ ὀκλήσῃ ἓνα ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις τρεῖς πραγματογνώμονας πρὸς ἐκτίμησιν τῶν ἀπαλλοτριωτέων πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, εἰ δὲ πρόκειται περὶ ἀκινήτων κτημάτων, καὶ νὰ προκαλέσῃ γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου περὶ τοῦ προσήκοντος τῆς ἀπαλλοτριώσεως, ἐὰν ἡ ἀπαλλοτριώσις ζητῇται ὑπὸ ἀνηλίκου, ὅτε ἀναγκαῖον καὶ νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ γνωμοδότησις αὕτη. Ἐὰν τὸ δικαστήριον θεωρήσῃ ἐπιτρεπτέαν τὴν ἀπαλλοτριώσιν, διορίζεται ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει συμβολαιογράφος πρὸς ἐπιχείρησιν τοῦ πλειστηριασμοῦ (Πολ. Δικ. 1083 καὶ ἐπ.)

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΔΙΑΝΟΜΗ

156. Δικαστική διανομή.

156. Ἡ δίκη περὶ διανομῆς, ἀντικείμενον ἔχουσα οὐ μόνον τὴν διαίρεσιν κοινοῦ πράγματος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνάσκησιν προσωπικῶν ἀγωγῶν τῶν κοινωνῶν κατ' ἀλλήλων, καθ' ὅσον τις ἐξ αὐτῶν ὠφελήθη ἢ ἐβλάφθη ἐκ τοῦ κοινοῦ πράγματος (Α. Π. 78 τοῦ 80), ὑπάγεται εἰς τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν (Πολ. ἄρθ. 1089 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθ. 689 καὶ ἐπ.). Σημειωτέον ὅμως, ὅτι ἡ περὶ διανομῆς δίκη προϋποτίθεται τὴν τῶν διανεμητέων κτημάτων συγκυριότητα. Ἀλλ' ἂν ὁ ἐναγόμενος ἀμφισβητήσῃ τὴν συγκυριότητα τοῦ ἐνάγοντος ; Ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπεφάνητο διὰ μὲν τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ 102 τοῦ 47 καὶ 176 τοῦ 51, ὅτι ἐκ τοῦ ἄρθρου 225 καὶ ἐπ. τῆς πολ. δικον. προκύπτει, ὅτι, τῆς ἐπὶ τῆς κυρίας διαφορᾶς ἀγωγῆς μὴ ἀποβαλλομένης ὡς ἀπαράδεκτου διὰ τὴν ἔγερσιν προδικαστικοῦ ἢ παρεμπιπτόντος ζητήματος, ἐξετάζεται καὶ ἀποφασίζεται παρεμπιπτόντως τὸ δικαίωμα τῆς συγκυριότητος τοῦ ἐνάγοντος, διὰ δὲ τῆς 225 τοῦ 68 ὅτι ὁ ἐνάγων ὀφείλει νὰ ποδείξῃ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, δηλονότι, ὅτι κέκτηται ἤδη τὴν κατοχὴν κοινῶς καὶ ἐξ ἀδικαιρέτου ὡς συγκύριος μετὰ τοῦ ἐναγομένου, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐγείρῃ παρεμπιπτόντως κατὰ τὴν περὶ διανομῆς δίκην κυρίαν ἀγωγὴν νέαν περὶ ἐπιδικάζσεως τῆς ἐλλειπούσης κυριότητος, διότι ἡ ἀγωγὴ αὕτη, οὕσα ἀπαραίτητος βάσις τῆς περὶ διανομῆς ἀγωγῆς, ἔδει νὰ προηγήται αὐτῆς, ὑποκειμένη οὕσα κατὰ τὸ ἄρθρον 612 εἰς τὴν τακτικὴν διαδικασίαν. Ἀρμόδιον δὲ εἶναι τὸ Πρωτοδικεῖον αἰέποτε, ὅθεν καὶ ὅτε τὸ κινητὸν πρᾶγμα ἔχει ἀξίαν μικροτέραν τῶν 300 δραχμῶν. Καὶ προκειμένου μὲν περὶ διανομῆς κοινοῦ κλήρου, τὸ πρωτοδικεῖον, ἐν οὗ τῇ περιφερείᾳ κεῖται ἡ κληρονομία, εἴτε τὸ πρωτοδικεῖον τοῦ τόπου ἐνθα εἶχε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κατοικίαν ὁ θανὼν (Πολ. Δικ. ἄρθ. 17 ἐδ. 5)· προκειμένου δὲ περὶ διανομῆς ἀκινήτου πράγματος, τὸ πρωτοδικεῖον ἐν οὗ κεῖται τὸ ἀκίνητον, ἀτε πασῶν τῶν περὶ ἀκινήτων πραγματικῶν ἀγωγῶν καὶ τῶν μικτῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ πρωτοδικεῖον, οὗ ἐν τῇ περιφερείᾳ κεῖται τὸ ἀκίνη-

τον (Πολ. Δικ. άρθρ. 20): ἐν παντί δ' ἄλλω θέματι τὸ δικαστήριον, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κατοικεῖ ὁ ἐναγόμενος. — Ἐκαστος τῶν συγκυρίων ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν περὶ διανομῆς (Πολ. Δικ. άρθρ. 1090). Ἐὰν δὲ πάντες οἱ συγκύριοι ἢ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐγείρῳσι ταύτοχρόνως τὴν ἀγωγὴν, θεωρεῖται ἐπέχων τὴν ιδιότητα τοῦ ἐνάγοντος ὁ διάδικος, οὐ τὸ τῆς ἀγωγῆς ἔγγραφον ἐθεωρήθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως ⁽¹⁾. — Ῥητέον ἤδη, ὅτι ἡ ἀγωγὴ περὶ διανομῆς ἐπιδέχεται περιορισμὸν καὶ ὡς πρὸς τὰ πρὸς διανομὴν ὑποβαλλόμενα στοιχεῖα τῆς κοινῆς περιουσίας καὶ ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν συγκυρίων, ὅθεν δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ διανομὴ ὀρισμένων μόνον κτημάτων, διατηρουμένης ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ τῆς κοινοπραξίας, δύναται ὡσαύτως ἔνιοι τῶν συγκυρίων νὰ ἐγείρῳσι τὴν δίκην ὡς πρὸς τὰς ἀνηκούσας αὐτοῖς μερίδας, τοῦ ἀνήκοντος εἰς τοὺς ἄλλους μέρους μένοντος ἀδιανεμήτου. — Ῥητέον ἔτι, ὅτι τὸ δικαστήριον, δεχόμενον τὴν ἀγωγὴν, διορίζει εἰσηγητὴν πρὸς ἐπιμέλειαν τῆς περαιτέρω ἐξακολουθήσεως τῆς διαδικασίας, καὶ πραγματογνώμονας πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ ἐφικτοῦ τῆς διανομῆς καὶ τῆς ἀξίας τῶν διανεμητέων πραγμάτων καὶ κατάρτισιν γνωμοδοτήσεως περὶ τῶν γενησόμενων μερίδων καὶ κλήρων, κατατιθεμένης εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου πρὸς γνῶσιν τῶν διαδίκων. Καλεῖται δ' ὁ ἀντίδικος ὅπως παραστῇ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ὀρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν πρὸς ἐνέργειαν τῆς πραγματογνωμοσύνης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς τῶν πραγματογνωμόνων γνωμοδοτήσεως, ἅτε διὰ τῆς κλήσεως ταύτης δυνάμενος νὰ λαβῇ γνῶσιν τοῦ πράγματος καὶ ἐπενέγκῃ ὅς ἔχει ἀντιρρήσεις, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν ταυτότητα τῶν διανεμητέων κτημάτων (Α. Π. 267 τοῦ 80). Καὶ ἂν μὲν θεωρηθῇ ἐφικτὴ ἡ αὐτοουσία διανομῇ, δὲν φιλονεικεῖται δὲ δικαίωμα τι μεταξὺ τῶν διαδίκων, ὑποβάλλεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου πρὸς ἐπικύρωσιν ἢ ἔκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπακολουθεῖ ἡ κλήρωσις, διεξαχθισομένη ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ, καὶ τότε ἕκαστος τῶν συγκυρίων λήφεται τὸ λαχὸν εἰς αὐτὸν δυνάμει τοῦ κλήρου μέρος, παραδιδόμε-

(1) Ὅθεν δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀνταγωγὴ περὶ διανομῆς, δυνάμενη νὰ προταθῇ καὶ διὰ τῶν προτάσεων, μὴ ἀπαιτουμένης ἐν ταῖς συνοπτικαῖς ὑποθέσεσιν ἄλλης προδικασίας (Ἀποφ. Ἐρ. Ναυπλίας 48 τοῦ 46).

νων προσέτι ἐκάστῳ τῶν τέως συγκυρίων τῶν σχετικῶν δικαιογράφων. Ἄν δὲ θεωρηθῇ ἀνέφικτος ἡ αὐτοουσία διανομὴ, ἐπέρχεται ἡ λεγόμενη παρὰ Γάλλοις *licitation* τοῦ κτήματος, τουτέστι πλειστηριάζεται τὸ κτῆμα. Ἄλλ' εἰ ὑπάρχει φιλονεικία μεταξὺ τῶν δικάων περὶ δικαιώματός τινος, ὃ ἀξιοῖ οὗτος ἢ ἐκεῖνος, (διότι λ. χ. εἰς τῶν συγκυρίων ἐδαπάνησεν ἐξ ἰδίων εἰς συντήρησιν ἢ καλλιέργειαν τοῦ κτήματος), τὸ δικαστήριον διορίζει συμβολαιογράφον, ᾧ ἐπιβάλλεται ἡ σύνταξις ἐκθέσεως περὶ τῶν ἐκατέρωθεν ἀπαιτήσεων, θέλουσι δ' ὑποβληθῇ εἴτα τὰ ζητήματα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ θέλει ἐπιληφθῇ τῆς ἐκδικάσεως αὐτῶν· μετὰ τοῦτο δὲ γενήσεται ἡ ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ κλήρωσις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διὰ ταῦτα προσφεύγω εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, ἐξαιτούμενος τὴν ἀνάλογον ἀποζημίωσιν ἐπὶ τῇ παρανόμῳ στερήσει τῆς κατεδαφισθείσης ἰδιοκτησίας μου.

Ἀρμόδιος δικαστικός κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργόν.

Ἐν Ἀθήναις
τῇ 21 Ἰουνίου 1892.

Ὁ αἰτούμενος θεραπείαν
N. Πορφυρίου.

Αἴτησις θεραπείας

Δημητρίου Ρουφίνου κατοίκου Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἦν κύριος καὶ κάτοχος οἰκίας ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὁδὸν Ἱπποκράτους ὑπ'ἀριθ. 68, καταβάλλων τακτικῶς τὸν νενομισμένον φόρον οἰκοδομῶν. Ἀλλ'ἐπειδὴ, ἐκραγείσης ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πυρκαϊᾶς ἀποτεφρώσεως τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς, οὗ ἕνεκα ἡναγκάσθη νὰ προβῶ εἰς ριζικὰς ἐπισκευὰς ἢ μᾶλλον εἰς ἀνοικοδόμησιν αὐτῆς, ἡ οἰκία ἔμεινεν ἐπὶ ἓνα περίπου ἑνιαυτὸν παντελῶς ἀκατοίκητος, διὸ ἐδικαιούμην νὰ ἀπαλλαγῶ τῆς καταβολῆς τοῦ φόρου διὰ τὸ διάστημα, καθ'ὃ διετελεῖ αὕτη ἀκατοίκητος, ἐν τούτοις ὑπεχρεώθην νὰ καταβάλω φόρον καὶ διὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, δηλονότι τὸ ἔτος, καθ'ὃ ἔμεινεν αὕτη κατὰ τὸ πλεῖστον ἀκατοίκητος.

Ἐπειδὴ ἐγὼ, ἐγγραφεὶς παρανόμως ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν φορολογητέων οἰκοδομῶν, μετέβην ἐμπροθέσμως εἰς τὸ δημαρχικὸν κατάστημα τοῦ δήμου Ἀθηναίων, ὅπου κατὰ νόμον πρέπει νὰ μένῃ οὗτος ἐκτεθειμένος ἐπὶ 15 ἡμέρας, ὅπως ὑποβάλω τὴν προσήκουσαν ἔνστασιν, ἀλλ'ἐνστάσεις δὲν ἐγίνοντο πλεόν, διότι ὁ κατάλογος ἔπαυσε νὰ ᾔναι ἐκτεθειμένος πρὸ τῆς λήξεως τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν.

Ἐπειδὴ, μὴ τηρηθεῖσων τῶν νομίμων διατυπώσεων, δικαιούμαι νὰ προσφύγω εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ὅπως ἀξιώσω τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἀδίκως καταβληθέντος ἀχρεωστήτου φόρου.

Διὰ ταῦτα ἀναφέρομαι εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο, αἰτούμενος θεραπείαν πρὸ τῆς εἰς τὰ δικαστήρια προσφυγῆς μου.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργόν.

Ἐν Ἀθήναις
τῇ 21 Ἰουνίου 1892.

Ὁ αἰτούμενος θεραπείαν
Δημήτριος Ρουφίνος.

Αἴτησις θεραπείας

Ἀλεξάνδρου Ἡροδίκου κατοίκου Κηφισσιᾶς τοῦ δήμου Ἀθηναίων
 Πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.

Κατὰ τὴν θέσιν Κᾶστρο τῆς περιφερείας τῆς Κηφισσιᾶς τοῦ δήμου Ἀθηναίων κεῖται ἄμπελος ἐκ πεντήκοντα περίπου στρεμμάτων, συνορεύουσα ἀνατολικῶς πρὸς ἄμπελον τοῦ Κωνσταντίνου Ὀππιανοῦ, δυτικῶς πρὸς ἄμπελον τοῦ Νικολάου Οἰνωμάου, ἀρκτικῶς πρὸς ἄμπελον τοῦ Δημητρίου Οἰνωτοῦ καὶ μεσημβρινῶς πρὸς δημοσίαν ὁδόν.

Ἡ ἄμπελος αὕτη περιῆλθε πρὸ δώδεκα περίπου ἐτῶν εἰς τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν μου διὰ τῆς ἀπὸ... .. δημοσίας διαθήκης τοῦ κυρίου αὐτῆς Γεωργίου Ἡροδίκου, ἀδελφοῦ τοῦ πατρός μου, ὅστις ἐνέμετο αὐτὴν ἐπὶ εἴκοσιν ὅλα ἔτη. Ἀλλὰ τὸ δημόσιον, ἀξιούν ὅτι εἶναι ἐθνικὴν, κατέλαβε διὰ τῶν οἰκονομικῶν ἀρχῶν παρανόμως πρὸ δύο ἐτῶν καὶ νέμεται αὐτήν.

Ἐπειδὴ τὸ δημόσιον ἐπιμένει εἰς τὴν κατοχὴν αὐτῆς καὶ τὴν συγκομιδὴν τῶν ἐξ αὐτῆς καρπῶν.

Διὰ ταῦτα ἀναφέρομαι εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργεῖον, ἐξαιτούμενος τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀναγνώρισιν τῆς κατοχῆς καὶ κυριότητός μου καὶ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἀντιτίμου τῶν σύγκομισθέντων καρπῶν, ἀξίας δραχμῶν χιλίων.

Ἐν Κηφισσιᾷ

τῇ 21 Ἰουνίου 1892.

Ὁ αἰτούμενος θεραπείαν

Ἀλεξάνδρος Ἡρόδικος.

Αἴτησις θεραπείας

Γεωργίου Μενεδήμου κατοίκου Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων....., ἐνεργῶν ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ δήμου Ἀθηναίων, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1141 τῆς 8 Νοεμβρίου 1887 πράξεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Ἀθηναίων, ἐγκεικρισμένης δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 12,333 τῆς 27 Νοεμβρίου 1887 διαταγῆς τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας καὶ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1558 τῆς 14 Φεβρουαρίου 1888 ἐτέρας διαταγῆς αὐτῆς, συνεβλήτετο πρὸς ἐμὲ ὡς ἐργολάβον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1543 τῆς 15 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1888 συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν....., περὶ ἀνεγέρσεως μονωρόφου οἰκοδομῆς ἐκ πέντε δωματίων, χρησιμευσούσης εἰς ἀνάγκας τοῦ δήμου, ἐπὶ δημο-

τικοῦ γηπέδου κατὰ τὴν ὁδὸν Θεμιστοκλέους κατὰ τοὺς ἐν αὐτῷ ὄ-
ρους ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ νὰ πληρωθῶ διὰ τὸ σύνολον τῆς οἰκοδομῆς
δραχμὰς δεκακισχιλίας, ἐξ ὧν τὸ ἥμισυ ἐμελλε νὰ μοι δοθῇ μετὰ
τὴν εἰς τὸν δῆμον παράδοσιν τῆς οἰκοδομῆς συμπεπληρωμένης.

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ ἐπερατώθη ἡ ἐργασία πρὸ τεσσάρων μηνῶν καὶ πα-
ρεδόθη ἡ οἰκοδομὴ εἰς τὸν δήμαρχον Ἀθηναίων, ἔτοιμος καὶ ἀποπε-
περατωμένη καθ' ὅλους τοὺς ὄρους τοῦ συμφωνητικοῦ, ὁ δῆμος ἀρνέ-
ται νὰ μοι δώσῃ τὰς ὑπολειπομένας πέντε χιλιάδας δραχμῶν.

Διὰ ταῦτα ἀναφέρομαι πρὸς ὑμᾶς, αἰτούμενος τὴν προσήκουσαν
θεραπείαν.

Ἐν Ἀθήναις
τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1889.

Ὁ αἰτούμενος θεραπείαν
Γεώργιος Μενέδης.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 14 (σελ. 19 καὶ ἐπ.).

Αἵτησις περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος.

Αἵτησις περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος
Ξενοφῶντος Παυλοπούλου κατοικοῦ Ἀθηνῶν
Πρὸς τὸν Ἀρειὸν Πάγον.

Ὁ ὑποφαινόμενος, δικαιοῦμενος λαμβάνειν δραχμὰς δισχιλίας
λόγφ μισθώματος παρὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τοῦ ἐν Ἀμπελοκήποις περι-
βολίου μου Ἰωάννου Ζήνωνος, ἡγεῖρα κατ' αὐτοῦ τὸ πρῶτον ἀγωγὴν
τῇ 1 Φεβρουαρίου ἐνεστῶτος ἔτους ἐνώπιον τοῦ λόγφ θέσεως ἀρμο-
δίου Εἰρηνοδικεῖου Ἀθηνῶν περὶ πληρωμῆς αὐτῶν. Ἀλλὰ διὰ τῆς
ἀποφάσεως αὐτοῦ 647 τῆς 15 Φεβρ. ε. ε. τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐκ-
ρύχθη ἀναρμόδιον ἐπὶ τῷ λόγφ ὅτι εἰς τοὺς εἰρηνοδικὰς ὑπάγονται
μόνον αἱ ἐκ μισθώσεως οἰκῶν πηγάζουσαι ἀγωγαί, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἐκ
μισθώσεως ἀγροτικῶν κτημάτων, ὅτε τοῦ 490 ἀρθρου τῆς Πολιτι-
κῆς Δικονομίας χρωμένον ταῖς λέξεσι «μεταξὺ ἐνοικιαζόντων καὶ ἐ-
νοικιαστῶν» ὅθεν ἐμισθωτῶν καὶ μισθωτῶν οἰκῶν. Τὴν ἀπόφασιν δὲ
ταύτην ἐπεκύρωσε τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, οὐ ἐνώπιον ἐξεκάλεσα
αὐτὴν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 431 τῆς 26 Μαρτίου ε.ε. ἀποφάσεως αὐτοῦ.
Ἠγεῖρα μετὰ τοῦτο τῇ 20 Ἀπριλίου ε. ε. ἀγωγὴν περὶ πληρωμῆς

τοῦ αὐτοῦ μισθώματος ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο, πρωτοδίκως δικάζον, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 631 τῆς 26 Μαΐου ε. ε. ἀποφ. αὐτοῦ ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αἱ λέξεις «μεταξὺ ἐνοικιαζόντων καὶ ἐνοικιαστῶν» περιλαμβάνουσι τὰς μισθώσεις οὐ μόνον οἰκιῶν, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἄλλου κτήματος ἀστικοῦ ἢ ἀγροτικοῦ, ἔτι δὲ παντὸς ἄλλου πράγματος.

Ἐπειδὴ ἄλλο τὸ δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν, κατ' ἔφεσιν δικάζον, καὶ ἄλλο αὐτὸ τοῦτο δικάζον πρωτοδίκως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον, ἐγειρομένης ἀμφισβήτησεως περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων, δύναται νὰ αἰτηθῇ κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος ὑφ' ἑκατέρου τῶν διαδίκων.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀδειαν τῆς ἐπὶ κανονισμῷ τῆς ἀρμοδιότητος κλητεύσεως τοῦ ἀντιδίκου μου.

Ὁ αἰτῶν

Ξενοφῶν Παυλόπουλος,

Αἰτήσεις περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος
Ξενοφῶντος Παυλοπούλου κατοικοῦ Ἀθηνῶν
Πρὸς τὸν Ἀρειὸν Πάγον.

Ἀπὸ δέκα περίπου ἐτῶν ὁ Ἰωάννης Πετρίδης, ἐγὼ καὶ ὁ Γεώργιος Γρηγοριάδης κατέστημεν κύριοι ἀπὸ κοινοῦ τῆς εἰς τὸν Δημήτριον Πανταζίδην ἀνηκούσης καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐθελουσίως πωληθείσης διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ οἰκίας. Ἀποδειχθείσης ἀνεφίκτου τῆς ἐπὶ πλέον διατηρήσεως τῆς συγκυριότητος τῆς οἰκίας ταύτης, μὴ οὔσης δὲ δυνατῆς τῆς ἐκουσίας διανομῆς, διότι ὁ εἰς τῶν κοινωνῶν τῆς δίκης, ἦτοι ὁ Γεώργιος Γρηγοριάδης εἶναι ἀπὸ τινὸς καιροῦ ἀγνώστου διαμονῆς, μηδὲν ἀφήσας πληρεξούσιον ἱκανὸν εἰς τὸ ἐπιχειρῆσαι διανομὴν, εἰσήγαγον τῇ 1 Μαΐου ε. ε. ἀγωγὴν περὶ διανομῆς εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν (εἰς δ' ὑπάγονται λόγῳ κατοικίας πάντες οἱ κοινωνοί), ἐξαιτούμενος προσέτι νὰ μοὶ ἀποδοθῇ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν κοινωνῶν τὸ τρίτον τῶν ὑπ' αὐτοῦ εἰσπραχθέντων ἐτησίων ἐνοικίων τοῦ παρελθόντος ἔτους. Ἀλλὰ ταῦτοχρόνως σχεδὸν (τῇ 4 Μαΐου ε. ε.) εἰσήγαγεν ἀγωγὴν περὶ διανομῆς εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Λαμίας ὁ κοινωνὸς οὗτος, ἦτοι ὁ Ἰωάννης Πετρίδης, ὡς κειμένης τῆς οἰκίας ἐν Λαμίᾳ. Ὅθεν ἐγεννήθη καταφατικὴ σύγκρουσις.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις διατελεῖ ἐκκρεμῆς, μηδετέρου τῶν δικαστηρίων, εἰς ἃ εἰσῆχθη ἡ περὶ διανομῆς ἀγωγὴ, ἐκδόντος μέχρι τοῦδε ἀπόφασιν περὶ τῆς δίκης.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτοῦμαι νὰ μοὶ δοθῇ ἡ ἄδεια τῆς ἐπὶ κανονισμῶ τῆς ἀρμοδιότητος κλητεύσεως τῶν συγκυρίων τῆς οἰκίας, νὰ ἀπαγορευθῇ δὲ εἰς τὰ ἀνωτέρω δικαστήρια ἢ περαιτέρω πρόοδος τῆς διαδικασίας.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 16 καὶ ἐπ. (σελ. 20 καὶ ἐπ.).

Ἐξαιρέσεις δικαστῶν.

1. Αἵτησις περὶ ἐξαιρέσεως δικαστοῦ. — 2. Ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου κατὰ τύπους ἐπὶ τῆς αἰτήσεως. — 3. Κλῆσις πρὸς τὸν ἀντίδικον περὶ συζητήσεως πρὸς ἔκδοσιν ἀποφάσεως.

1. Αἵτησις περὶ ἐξαιρέσεως δικαστοῦ.

Αἰτησίς Μιλτιάδου Προδίκου κατοίκου Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν

περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδίκου Σθεναλάου Σικελοῦ.

Εἰς τὸν Κάτωνα Λάχητα ἐπώλησα τὴν 5 Μαΐου ε. ε. διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου 30 χιλιάδας ὀκτῶν ρητίνης, παραδοθησομένης αὐτῷ ἐν Ἀθήναις κατὰ διαλείμματα ἀπὸ τῆς πρώτης Αὐγούστου μέχρι τέλους Αὐγούστου τοῦ ἐνεστώτος ἔτους, πρὸς 28 λεπτὰ τὴν ὁκτὴν, ἀνέλαβον δὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προμηθεύσω αὐτῷ ρητίνην καλῆς ποιότητος, ἀμιγῆ ἑτερογενῶν ὑλῶν, ζυγίζομένην κατὰ τὴν παράδοσιν, καὶ ἐστερήθην μέχρι τῆς τελείας παραδόσεως αὐτῆς τοῦ δικαιώματος νὰ πωλήσω ἢ παραδώσω εἰς ἄλλον ρητίνην· ἔλαβον δὲ προσέτι παρ' αὐτοῦ προκαταβολικῶς δισχιλίας δραχμὰς, ἀπέναντι τοῦ τιμήματος. Ἀλλ' ἐν ταύτῳ συνωμολογήθη μετὰ ξὺ μοῦ καὶ αὐτοῦ ποινικὴ ρήτηρ δισχιλίων δραχμῶν κατὰ τοῦ παραβάτου τῶν ὑποχρεώσεων αὐτοῦ, καταβλητέων τῷ ἐτέρῳ.

*Καὶ ἐγὼ μὲν παρέδωκα τὴν ρητίνην ἐμπροθέσμῳ καὶ ἔλαβον τὸ ἀνταλογοῦν τίμημα κατὰ τὰ συμπεφωνημένα· ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα ἐκοι-

νοποίησεν εἰς ἐμὲ χθὲς ὁ Κάτων Λάχης ἀγωγὴν, δι' ἧς ἐξαιτεῖται νὰ υποχρεωθῶ εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν καταβολὴν τῆς ποινικῆς ρήτρας ἐπὶ τῷ λόγῳ δῆθεν ὅτι ἐν τῷ διαστήματι τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἐπώλησα καὶ εἰς ἕτερον δισχιλίας ὀκάδας ρητίνης.

Ἐπειδὴ τὸν ἀντιδικὸν μου συνδέει σχέσις ἰδιαζούσης φιλίας καὶ οἰκειότητος, ἔτι δὲ καὶ ἐξαρτήσεως, πρὸς τὸν Πρωτοδικὴν Σθενελάον Σικελὸν, ὅστις διατελεῖ αὐτῷ καὶ ὀφειλέτης χρηματικοῦ ποσοῦ ὑπὲρ τὰς 5 χιλιάδας δραχμῶν, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνημμένου δανειστικοῦ· ὅθεν εἶναι κατὰ νόμον ἐξαιρετέος.

Διὰ ταῦτα παρακαλῶ τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ τὰ εἰκότα, ὅπως προκληθῇ ἡ ἐξαιρέσις τοῦ πρωτοδίκου Σθενελάου Σικελοῦ κατὰ τὴν συζήτησιν καὶ ἐκδικασιν τῆς κατ' ἐμοῦ ἀγωγῆς τοῦ Κατ. Λάχης.

Ἡ παρούσα ἐγχειρισθῆσεται τῷ Κυρίῳ Προέδρῳ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, παρακαλουμένῃ νὰ διορίσῃ εἰσηγητὴν δικαστὴν, ὁρῶν τὴν δικαιοσύνην καὶ διατάξῃ τὴν εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα κοινοποίησιν τῆς παρούσης.

Ἐν Ἀθήναις

Ὁ ἀναφερόμενος

τῇ 4 Ἰουνίου 1892.

Μιλτιάδης Πρόδικος.

2. Ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου κατὰ τύπους ἐπὶ τῆς περὶ ἐξαιρέσεως δικαστοῦ αἰτήσεως.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Π. Π. . . . , προέδρου, Γ. Γ. . . . καὶ Δ. Δ. (ὄντος καὶ Εἰσηγητοῦ).

Συνελθὼν τῇ 16 Ἰουν. 1892 ἐν τῷ δικαστικῷ καταστάματι, ὅπως διασκεφθῇ περὶ τῆς υποβληθείσης αὐτῷ αἰτήσεως περὶ ἐξαιρέσεως τοῦ Πρωτοδίκου Σθενελάου Σικελοῦ ὑπὸ τοῦ διαδίκου Μιλτ. Προδίκου.

Λαβὼν ὑπ' ὅψει τὴν ἔλθουσιν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ, προτείνοντος τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεως τοῦ Μιλτ. Προδίκου ὡς στηριζομένης εἰς τὸν νόμον.

Ἀκροασάμενον τοῦ Εἰσαγγελέως, γνωμοδοτήσαντος ὑπὲρ τῆς παραδοχῆς τῆς αἰτήσεως.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις στηρίζεται εἰς τὸν νόμον.

Διὰ ταῦτα δέχεται κατὰ τύπους τὴν αἴτησιν τοῦ Μιλτιάδου Προδίκου.

Διατάσσει τὴν κοινοποίησιν αὐτῆς εἰς τὸν Πρωτοδίκην Σθενέλαον Σικελὸν πρὸς ἀπολογίαν, μεθ' ἣν ἐπιφυλάσσεται νάποφασίσῃ ἀκουσθέντων τῶν διαδίκων

Ἐπιβάλλει τὴν δαπάνην τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὸν αἰτησάμενον τὴν ἐξαίρεσιν Μιλτιάδην Πρόδικον.

3. Κλῆσις πρὸς τὸν ἀντίδικον περὶ συζητήσεως πρὸς ἑκδοσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως.

Κλῆσις Μιλτιάδου Προδίκου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

πρὸς τὸν Κάτωνα Λάχνητα κάτοικον ὠσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐπὶ τῇ αἰτήσει μου περὶ ἐξαίρέσεως τοῦ πρωτοδίκου Σθενελάου Σικελοῦ τῆς συζητήσεως καὶ ἐκδικάσεως τῆς κατ' ἐμοῦ ἀγωγῆς τοῦ καλουμένου ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. . . . ε. ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, δι' ἧς ἐπετράπη ἡ κοινοποίησις αὐτῆς εἰς τὸν ἐξαιρούμενον δικαστὴν πρὸς ἀπολογίαν. Ἐπειδὴ δὲ, κοινοποιηθείσης ἤδη τῇ ἐπιμελείᾳ μου τῆς ἀποφάσεως ταύτης μετὰ τῆς περὶ ἐξαίρέσεως αὐτοῦ αἰτήσεως εἰς αὐτὸν, συζητηθήσεται αὕτη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν Πρωτοδικῶν, ὅπως ἀποφασισθῇ ὀριστικῶς καὶ ἀνεκκλήτως τὸ περὶ τῆς ἐξαίρέσεως ζήτημα.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἧς πρόκειται αἴτησίς μου εἶναι νόμιμος καὶ δικαία.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ διαταχθῇ ὁ περὶ οὗ πρόκειται πρωτοδικῆς νάπέχῃ κατὰ τὴν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου μου δίκην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν μετ' ἀντιγράφου τῆς ἀπὸ 4 Ἰουνίου 1892 ἀρχικῆς αἰτήσεώς μου περὶ ἐξαίρέσεως τοῦ πρωτοδίκου Σθενελάου Σικελοῦ.

Ἐν Ἀθήναις
τῇ 25 Ἰουνίου 1892.

Ὁ καλὼν
Μιλτιάδης Πρόδικος.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ (§ 20 σελ. 23)

Παραπομπή ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον.

Ἄναφορὰ περὶ παραπομπῆς δίκης ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον.

Πρὸς τὸν κύριον Πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τῇ 24 Φεβρ. ε. ε. ἡγεῖρα ἀγωγὴν περὶ χρέους ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν κατὰ τοῦ Ἰωάννου Ζήνωνος κατοικοῦ Χαλκίδος. Ἄλλ' ὥς προκύπτει ἐκ τῶν συνημμένων ἀποφάσεων τῆς. . . καὶ τῆς. . . ἐξήρθησαν διὰ τοὺς ἐν αὐταῖς ἐκτιθεμένους λόγους (τῇ Ἀ.Δ. ἡσθένησαν ἐκ τῆς ἐπικρατούσης ἐπιδημίας τυφοειδοῦς πυρετοῦ, ἢ ἄπεισιν εἰς Ἀθήνας δι' ἀδείας κτλ.) οἱ δικασταὶ I. Π. . . , P. N. . . καὶ Λ. Π. . .

Ἐπειδὴ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν ἐνταῦθα δικαστῶν ἀποτελουμένου ἐκ πέντε, κωλυομένων ἤδη τριῶν, δὲν ὑπάρχει ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς δικαστῶν, ὅπως δικάσῃ τὴν ἀγωγὴν μου.

Διὰ ταῦτα, ἐξαιτούμενος νὰ παραπεμφθῇ ἡ ἐκδίκασις τῆς ἀγωγῆς μου εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, παρκαλῶ ὑμᾶς νὰ ὀρίσητε εἰσηγητὴν δικαστὴν καὶ τὴν διὰ τὴν συζήτησιν δικάσιμον.

Ἐν Χαλκίδι τῇ 3 Ἀπριλίου 1892.

Ὁ ἐνάγων

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 21 (σελ. 24 ἐπ.)

Ἀγωγὴ κακοδικίου.

1. Αἴτησις θεραπείας πρὸς τὸν κακοδικήσαντα δικαστὴν.—
2. Ἄναφορὰ περὶ εἰσαγωγῆς εἰς δίκην αὐτοῦ. — 3. Ἀγωγὴ κατ' αὐτοῦ.

1. Αἴτησις θεραπείας πρὸς τὸν κακοδικήσαντα δικαστὴν.

Αἴτησις θεραπείας

Μενάνδρου Ἰολάου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸν κύριον Μίνωα Μνησαγόραν

Εἰρηνοδίκην Πειραιῶς.

Δυνάμει τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. ἀρθ. 490) ὁ Εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρ-

Θ. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ.—ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ.

23

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

μόδιος εἰς τὸ διατάσσειν μέτρα ἀποτρέποντα τὴν ἐξ ἐτοιμοῦρρόπων οἰκοδομῶν ἐπικειμένην εἰς τὴν περιουσίαν ἡμῶν βλάβην.

Διὸ, ἀπειλουμένου τοῦ ἐμπορικοῦ μου καταστήματος ἐκ τῆς καταπτώσεως τῆς ἐτοιμοῦρρόπου οἰκοδομῆς τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτῆς γείτονός μου Μέροπος Μνησιθείδου, ἡγεῖρα ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῇ 10 τοῦ προλαβόντος Φεβρουαρίου, ἐξαιτούμενος νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς ἐπισκευὴν τῆς οἰκοδομῆς ἢ εἰς κατεδάφισιν αὐτῆς.

Κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀγωγῆς μου ὁ ἐναγόμενος οὔτε τὸ δικαίωμα, ὃ ἔχω ὡς κύριος τοῦ ἀπειλουμένου κτήματος νὰ κινήσω τὴν ἀγωγὴν ἡμφισβήτησε, οὔτε τὸ ἐτοιμοῦρρόπον τῆς οἰκοδομῆς αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ὁ πρὸς ὃν ἡ παρούσα αἵτησις Εἰρηνοδίκης Πειραιῶς μετὰ τρεῖς περίπου μῆνας ἐξέδωκεν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπορρίπτει τὴν ἀγωγὴν μου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οἱ ἐξ ἐτοιμοῦρρόπων οἰκοδομῶν κινδυνοὶ δύνανται νὰποτραπῶσι καὶ διὰ τῆς διοικητικῆς ὁδοῦ. Καὶ προσέφυγον μὲν ἐγὼ μετὰ τοῦτο εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ἀρχήν, ἀλλ' ἐν τούτοις, πνεύσαντος σφοδροῦ ἀνέμου, τῇ μετεπιαύσῃ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως κατέπεσεν εἰς σωροὺς ἡ γειτονικὴ οἰκοδομὴ καὶ ἐπῆνεγκε τὴν καταστροφὴν τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος, ζημιώσασά με περὶ τὰς τριακοντακισχιλίας δραχμὰς.

Ἐπειδὴ, τοῦ νόμου ρητῶς κηρύσσοντος ἀρμόδιον τὸν Εἰρηνοδίκην κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰς παραδοχὴν ἀγωγῶν περὶ ἀπειλουμένης ζημίας ἐξ ἐτοιμοῦρρόπων οἰκοδομῶν, ἡ ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδίκου Πειραιῶς καταδηλοῖ δόλον ἢ μεγάλην ῥαθυμίαν, ἐξ ἧς ἐπῆλθεν ἡ δηλωθεῖσα ζημία μου.

Διὰ ταῦτα ζητῶ παρ' αὐτοῦ θεραπείαν τῆς ζημίας μου.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότην τὴν παρούσαν εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην Πειραιῶς κ. Μίνωα Μνησαγόραν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουνίου 1892.

Ὁ αἰτούμενος θεραπείαν
Μέγαρος Ἰόλαος.

2. Ἀναφορά περὶ εἰσαγωγῆς εἰς δίκην αὐτοῦ.

Ἀναφορὰ Μενάνδρου Ἰολάου κατοικοῦ Ἀθηνῶν
 πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν
 περὶ ἀδείας εἰσαγωγῆς εἰς δίκην
 τοῦ Εἰρηνοδίκου Πειραιῶς Μίνως Μνησαγόρου.

(Ἀρτιγράφεται ἡ ἀνωτέρω αἵτησις θεραπείας μέχρι τοῦ τέλους τοῦ αἰτιολογικοῦ αὐτῆς, δηλοῦντι τῶν λέξεων «ἐξ ἧς ἐπήλθεν ἡ δηλωθεῖσα ζημία μου» καὶ μετὰ τοῦτο καταχωρίζονται τὰ ἐξῆς).

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνημμένου ἐπιδοτηρίου, ἐκοινοποίησα πρὸς τὸν Εἰρηνοδίκην Πειραιῶς Μίνωα Μνησαγόραν αἵτησιν θεραπείας πρὸ πεντήκοντα ἡμερῶν, ἀλλ' οὐδεμιᾶς ἔτυχον ἀποκρίσεως.

Διὰ ταῦτα, ἐπισυνάπτων καὶ ἀντίγραφον τῆς παρασχούσης ἀφορμὴν εἰς ὑποβολὴν τῆς παρούσης ἀναφορᾶς μου ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ πιστοποιητικὸν τοῦ δημάρχου Πειραιῶς περὶ τῆς πτώσεως τῆς ἐτοιμοῤῥόπου οἰκίας, παρακαλῶ νὰ μοὶ παρασχεθῇ ἡ ἄδεια νὰ εἰσαγάγω εἰς δίκην τὸν Μίνωα Μνησαγόραν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Αὐγούστου 1892.

Ὁ ἀναφερόμενος
 Μενάνδρος Ἰόλαος.

3. Ἀγωγή κατ' αὐτοῦ.

Ἀγωγή
 Μενάνδρου Ἰολάου κατοικοῦ Ἀθηνῶν
 κατὰ τοῦ
 Μίνως Μνησαγόρου κατοικοῦ Πειραιῶς καὶ
 Εἰρηνοδίκου ἐν Πειραιεῖ
 ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

(Ἀρτιγράφεται ἐπίσης ἡ ἀνωτέρω αἵτησις θεραπείας μέχρι τέλους τοῦ αἰτιολογικοῦ αὐτῆς, καὶ μετὰ τοῦτο καταχωρίζονται τὰ ἐξῆς).

Ἐπειδὴ δὲν ἔληξεν ἔτι ὁ μὴν, ἀφ' ἧς μοὶ ἐκοινοποιήθη διὰ τοῦ παρὰ Πρωτοδικῆς Εἰσαγγελεῖς ἡ ἄδεια περὶ ἐγέρσεως ἀγωγῆς κατὰ τοῦ ἐναγομένου, ἦν ἐπισυνάπτω.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἐναγόμενον ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν κατὰ τὴν νόμιμον προθεσμίαν καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ

μοὶ πληρώσῃ λόγῳ ἀποζημιώσεως τριάκοντα χιλιάδας δραχμῶν μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τῷ ἐναγομένῳ τὴν παροῦσαν μετὰ τῆς ἐπισυναπτομένης ἀδείας τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ὁ ἐνάγων

Μέι αρδρος Ἰόλαος

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 22 καὶ 27 (σελ. 27 καὶ ἐπ.).

Ἀνακοίνωσις. Προσεπίκλησις. Παρέμβασις.

1. Ἀνακοίνωσις.— 2. Παρέμβασις.— 3. Ἀγωγή κοινοποιουμένη καὶ εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις καὶ προσεπίκλησις.

1. Ἀνακοίνωσις.

Ἀνακοίνωσις τοῦ Δημοσίου

ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν
κατὰ Πέτρου Βυζαντίου κατοίκου Ἀθηνῶν
ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν.

Ὁ Δημήτριος Κ. Σίσυφος, ὡς ἐκδοχεὺς τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἡεροκλέους Διοφάντου, ἀπηύθυνε τὴν παρὰ πόδας ἀγωγήν κατὰ τοῦ Δημοσίου.

Ἐπειδὴ, ἂν τυχὸν γένηται δεκτὴ ἡ ἀγωγή αὕτη, ὁ ἀντίδικος εἶναι ὑπόχρεως εἰς ἀποζημιώσιν πρὸς τὸ Δημόσιον, διότι αὗτος κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ μνημονευόμενον χρόνον διετέλει Ὑποπρόξενος ἐν Παιδεστῷ, οὐδὲν δὲ παρέδωκεν εἰς τὸν διάδοχον αὐτοῦ ἢ εἰς τὸ Δημόσιον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀποζημιώσις, ἣν ὑποχρεωθήσεται νὰ καταβάλλῃ, συνίσταται εἰς ἀπόδοσιν τοῦ ποσοῦ, ὃ ὑποχρεωθήσεται τὸ Δημόσιον νὰ καταβάλλῃ τῷ ἐνάγοντι.

Διὰ ταῦτα

Ἀνακοινοῦμεν εἰς τὸν μνημονευθέντα ἀντίδικον τὴν ἀγωγήν ταύτην, ἐξαίτουμένοι νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ καταβάλλῃ τῷ δημοσίῳ, ὅ,τι ἂν ὑποχρεωθῇ τοῦτο πρὸς τὸν ἐνάγοντα, πρὸς δὲ καὶ τὴν δαπάνην τῆς ἀνακοινώσεως.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδύτω τὴν παροῦσαν πρὸς τὸν καθ' οὗ ἢ ἀνακοίνωσις.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Μαΐου 1887.

Ὁ πληρεξούσιος τοῦ Δημοσίου

Νομικὸς Σύμβουλος

.....

Ἀγωγὴ

Δημητρίου Κ. Σισύφου κατοικοῦ Πειραιῶς
ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἡροκλέους Διοφάντου
κατοικοῦ ὁμοίως.

Κατὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν
ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ὁ Ἡροκλῆς Διοφάντος, ἔμπορος, διαμένων κατὰ τὸ 1882 ἐν Ῥαιδεστῷ, ἐνήχθη ἐνώπιον τοῦ Προξενικοῦ δικαστηρίου ὑπὸ τινος Ἡσυχίου Δελικᾶτου, ἐμποροῦ ἐπίσης, ὑπηκόου Ἑλλήνου, ὅπως τῷ πληρωσῇ ποσὸν τι χρημάτων δῆθεν ὀφειλομένων εἰς αὐτόν. Ἐνεκα τούτου, προτιθέμενος ν' ἀπέλθῃ ὁ Ἡροκλῆς Διοφάντος ἐκ Ῥαιδεστοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἠναγκάσθη νὰ παρακαταθέσῃ εἰς τὸ ἐκεῖσε Ἑλληνικὸν Προξενεῖον πόλια ῥωσικὰ ἑκατὸν εἴκοσι πέντε, ἅπερ δυνάμει ἐγγράφου ὁ Ἡσύχιος Δελικᾶτος κατέσχεν εἰς χεῖρας τοῦ ἐκεῖσε Προξένου, ἐξ οὗ ἤρξατο τακτικὴ διαδικασία ἐνώπιον τοῦ ἐκεῖσε Προξενείου. Ἡ κατάσχεσις εἰς χεῖρας τοῦ Προξένου ἐνηργήθη τὴν πέμπτην 7/Ἰβρίου 1884, ἔκτοτε δὲ μέχρι σήμερον παρήλθε πενταετία, καθ' ἣν ὤφειλεν ὁ Ἡσύχιος Δελικᾶτος νὰ ἀνανεώσῃ τὴν κατάσχεσιν κατὰ τὸν νόμον. Ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦ ἐνεργήσαντος, τὰ χρήματα τὰ εὐρισκόμενα εἰς χεῖρας τοῦ Προξένου Ῥαιδεστοῦ ἀνήκουσιν εἰς ἐμὲ, διότι, κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 19848 τοῦ 1891 συμβόλαιον τοῦ ἐν Πειραιεὶ συμβολαιογράφου Σ. Κόνωνος, ὁ κύριος τῶν χρημάτων Ἡροκλῆς Διοφάντος ἐξεχώρησεν εἰς ἐμὲ ἀντὶ ἴσου ποσοῦ, ὃ κατέβαλον αὐτῷ.

Ἐπειδὴ τὸ εἰρημένον ποσὸν τῶν ἑκατὸν εἴκοσι πέντε πολίων ῥωσικῶν, θεωρούμενον ὡς παρακαταθήκη, εἰσῆχθη εἰς τὸ Δημόσιον ταμεῖον.

Ἐπειδὴ τὸ Δημόσιον εἶναι ὑπόχρεον ν' ἀποδώσῃ τὸ ἴσον ποσόν.

Ἐπειδὴ μέχρι τοῦδε δὲν μοι παρεδόθη, εἰ καὶ ἐκοινοποίησα αἰτη-
σιν θεραπείας.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸ ἐναγόμενον Δημόσιον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον
τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαιτούμαι νὰ υποχρεωθῇ τὸ Δη-
μόσιον νὰ μοι πληρώσῃ ἑκατὸν εἴκοσι πέντε πόλια ῥωσικὰ ἐντόκως
καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Μαρτίου 1892.

Ἀνακοίνωσις καὶ Προσεπικλήσις
Διονυσίου Ῥώτα κατοίκου Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸν

Νικόλαον Πυλάδην κάτοικον ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ὁ Ξενοφὼν Διάκοςμος ἤγειρε τὴν κατωτέρω ἀγωγὴν κατ' ἐμοῦ,
ἄξιῶν νὰ ἀναγνωρισθῇ κύριος τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ κοινῆς
ἡμῶν οἰκίας καὶ υποχρεωθῇ εἰς καταβολὴν μισθώματος πεντακοσίων
δραχμῶν κατὰ μῆνα ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἧς πρόκειται οἰκία ἀνήκει κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τὸν
πρὸς δὲν ἡ ἀνακοίνωσις, διότι ἀπὸ κοινοῦ ἡγοράσαμεν αὐτὴν καὶ ἀπὸ
κοινοῦ ἐξεμισθώσαμεν εἰς τὸν νῦν ἐνοικούντα ἐν αὐτῇ.

Διὰ ταῦτα καλῶ αὐτὸν νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν δίκην, ὅπως συνεργα-
σθῇ μετ' ἐμοῦ ὡς ὁμόδικος εἰς τὴν ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντι-
δίκου καὶ ἐν ἀποτυχίᾳ μετέσχη κατὰ τὸ ἥμισυ τῶν υποχρεώσεων,
εἰς ἃς ἤθελον υποβληθῇ.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδίδτω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν καθ' οὗ
ἡ ἀνακοίνωσις.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Μαΐου 1892.

Ὁ ἀνακρινόμενος.

2. Παρέμβασις.

Παρέμβασις

Διονυσίου Ῥώτα κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τῶν

Νικολάου Πυλάδου καὶ Δημητρίου Πλούτωνος κατοίκων ὡσαύτως.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ὁ πρῶτος τῶν ἀντιδίκων, ἥτοι ὁ Νικόλαος Πυλάδης, ἤγειρεν ἀ-
γωγὴν κατὰ τοῦ δευτέρου, ἥτοι τοῦ Δημητρίου Πλούτωνος, δι' ἧς

ἐξαιτεῖται τὴν ἑξῶσιν αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐν ἧ κατοικεῖ ἐπὶ μισθώματι ἰδιοκτῆτου οἰκίας μου, ὡς καταστάς κύριος αὐτῆς δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 333 ε. ε. συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γερασίμου Ἀπόλλωνος πωλητηρίου ἐγγράφου, δι' οὗ ὁ Πέτρος Ἰωαννίδης ὡς πληρεξουσὸς μου ἐπώλησεν αὐτὴν εἰς αὐτὸν (τὸν Νικόλ. Πυλάδην).

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ πώλησις αὕτη οὐδὲν ἔχει κύρος, διότι ὁ ῥηθεὶς πληρεξουσὸς μου εἶχε μὲν τὴν πληρεξουσιότητα νὰ διαχειρίζῃ τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν μου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐκποιῇ ἀκίνητα κτήματά μου.

Διὰ ταῦτα, παρεμβαίνων εἰς τὴν μεταξὺ τῶν ἀντιδίκων δίκην καὶ, καλῶν αὐτοὺς εἰς σύγχρονον συζήτησιν τῆς παρούσης, ἐξαιτούμαι νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ πρὸς τὸν ἐνάγοντα πώλησις τῆς οἰκίας μου καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπορρίφθῃ ἡ ἀγωγή αὐτοῦ καὶ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπνήν.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 5 Μαΐου 1892

Ὁ παρεμβαίνων

3. Ἀγωγή κοινοποιουμένη καὶ εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀγωγή

τοῦ Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις

Κατὰ

Βασιλείου Ἀρίστωνος, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, κοινοποιουμένη καὶ πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις καὶ προσεπικλησις δῆμον Ἀθηναίων, ἀντιπροσωπευόμενον ὑπὸ τοῦ δημάρχου Τηλεμάχου Φλεγέθοντος, κατοικοῦ Ἀθηνῶν.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀρίστων ἤγειρε κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ δῆμου Ἀθηναίων τὴν ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1882 ἀγωγήν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, δι' ἧς ζητεῖ νὰ τῷ πληρώσῃ τὸ τε Δημόσιον καὶ ὁ δῆμος Ἀθηναίων δραχμὰς ἐν ὅλῳ 37193 λόγῳ ἀποζημιώσεως ἐπὶ τῇ δθθεν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἢ τοῦ δῆμου Ἀθηναίων ἀφαιρέσει τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ Κηφισοῦ, δι' οὗ ἐποτίζοντο τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτοῦ περιγραφόμενα κτήματα αὐτοῦ, ἐξ ἧς ὑπέστη δθθεν τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένας ζημίας. Τὴν ἀγωγήν ταύτην ἀνεκοίνωσε τὸ Δημόσιον εἰς τὸν δῆμον Ἀθηναίων διὰ τῆς ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1884 ἀνα-

κοινώσεως αὐτοῦ. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς εἰρημένης ἀνακοινώσεως, γενομένης τὴν 20 Ἰουλίου 1884, μέχρι σήμερον οὐδεμίαν ἐνήργησε πρᾶξιν ἔγκυρον καὶ νόμιμον ὁ ἐνάγων πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἐνῶ παρῆλθον πλείονα τῶν τριῶν ἐτῶν· ὅθεν κατὰ τὰ ἄρθρα 479 καὶ ἐπόμενα τῆς πολιτ. δικον. τοῦ Δημόσιου δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνατροπὴν τῆς δίκης, ὅπως κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀντιδίκου καὶ πᾶσα τυχὸν γενομένη ἐπ' αὐτῆς δικαστικὴ πρᾶξις.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀνωτέρω δικαιούμεθα νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀνατροπὴν.

Ἐπειδὴ προσῆκον νὰ κοινοποιηθῇ ἡ παρούσα καὶ εἰς τὸν ὑφ' ἡμῶν προσεπικληθέντα δῆμον Ἀθηναίων, ὅπως ἐμφανισθῇ εἰς τὴν συζητήσιν τῆς παρουσίας καὶ ζητήσῃ νὰ κηρυχθῇ ἡ περὶ ἧς πρόκειται δίκη ἀνατετραμμένη καὶ ὡς πρὸς αὐτὸν, ἂν θέλῃ.

Διὰ ταῦτα καλοῦμεν τοὺς ἀντιδίκους νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν πρὸς συζήτησιν τῆς παρουσίας καὶ ἐξαιτούμεθα νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη ἡ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1882 ἀγωγῆς τοῦ Βασιλείου Ἀρίστωνος ἐκκρεμῆς δίκη καὶ πᾶσαι αἱ μετ' αὐτὴν γεόμεναι τυχὸν δικαστικαὶ πράξεις καὶ ἀποφάσεις.

Νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος Βασίλειος Ἀρίστων εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῆς τε παρουσίας δίκης καὶ τῆς ἀνατρεπτέας.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρούσαν εἰς τὸν ἐναγόμενον καὶ εἰς τὸν δήμαρχον Ἀθηναίων ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ δήμου Ἀθηναίων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἰανουαρίου 1889.

Ὁ πληρεξούσιος τοῦ Δημοσίου νομικὸς σύμβουλος

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤ. ΔΙΚΟΝ. § 26 (σελ. 33 καὶ ἐπ.).

Πρόκλησις εἰς ἀγωγήν.

1. Πρόκλησις εἰς ἀγωγήν. — 2. Ἀντιρρήσεις κατὰ τοῦ προκαλοῦντος. — 3. Ἀγωγή κατὰ τοῦ προκαλοῦντος.

1. Πρόκλησις εἰς ἀγωγήν.

Πρόκλησις εἰς ἀγωγήν

Δημητρίου Χαρίτωνος κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ξενοφῶντος Ὀνησιμάχου κατοίκου ὠσαύτως

ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀπὸ δεκαετίας καὶ ἐπέκεινα εἰμὶ κύριος καὶ κάτοχος ἐν τῇ θέσει Ἀλώνια τοῦ χωρίου Ἀμαρουσίου τοῦ δήμου Ἀθηναίων ἀγροῦ, συγκειμένου ἐξ ἑκατὸν περίπου στρεμμάτων, συνορεύοντος ἀνατολικῶς πρὸς ἀγρὸν Φιλίππου Πετρίδου, δυτικῶς πρὸς ἀγρὸν Γεωργίου Ἰωαννίδου, μεσημβρινῶς πρὸς ἀγρὸν Πέτρου Παυλίδου καὶ ἀρκτικῶς πρὸς δημοσίαν ὁδόν. Ἐν τούτοις ὁ ἀντίδικος καυχᾶται ὅτι ὁ ἀγρὸς οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν κυριότητα αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ μὴ διατελὼν ἐν νορῇ τοῦ πράγματος, καυχώμενος δ' ὅτι ἔχει ἀξίωσιν διδοῦσαν αὐτῷ δικαίωμα ἀγωγῆς καθ' ὠρισμένον προσώπου, δύναται νὰ προκληθῇ ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἀγωγήν.

Διὰ ταῦτα προκαλῶ αὐτὸν νὰ κινήσῃ κατ' ἐμοῦ τὴν περὶ κυριότητος τοῦ ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης ἀναφερομένου ἀγροῦ ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν, ἐξαιτούμενος ἄλλως νὰ κηρυχθῇ ἀπεσβεσμένη πᾶσα ἀξίωσις αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ εἰρημένου ἀγροῦ καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν προκαλούμενον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἰουνίου 1892.

Ὁ προκαλὼν εἰς ἀγωγήν

Δημήτριος Χαρίτων

2. Ἀντιρρήσεις τοῦ προκαλουμένου κατὰ τῆς προ-
κλήσεως εἰς ἀγωγὴν.

Ἀντιρρήσεις

Ξενοφῶντος Ὀνησιμάχου κατοικοῦ Ἀθηνῶν
κατὰ τῆς προκλήσεως εἰς ἀγωγὴν
τοῦ Δημητρίου Χαρίτωνος κατοικοῦ ὡσαύτως
Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ὁ ἀντίδικος ἀπεύθυνε κατ' ἐμοῦ τὴν ἀπὸ 25 Ἰουνίου 1892 πρό-
κλησιν εἰς ἀγωγὴν, διατεινόμενος ὅτι εἶναι κύριος καὶ κάτοχος τοῦ
ἐν τῇ θέσει Ἀλώνια τοῦ χωρίου Ἀμαρουσίου τοῦ δήμου Ἀθηναίων
ἀγροῦ κατὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα ὅρια καὶ ἄξιοι νὰ ὑποχρεωθῶ
εἰς ἔγερσιν ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ δύναται κατὰ τὸν νόμον νὰ προκληθῇ εἰς ἀγωγὴν ὁ μὴ
διατελὼν ἐν νομῇ τοῦ πράγματος· ἀλλ' ἐγὼ ἀκριβῶς εἰμὶ ὁ κατέχων
τὸν περὶ οὗ πρόκειται ἀγρόν.

Διὰ ταῦτα, ἀντιτασσόμενος εἰς τὴν μνημονευθεῖσαν πρόκλησιν,
καλῶ αὐτὸν ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν πρὸς
συζήτησιν καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ πορῶσθῃ ἢ πρόκλησις αὐτοῦ καὶ κατα-
δικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὸ παρὸν ἔγγραφον εἰς τὸν ἀντίδικον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουλίου 1892.

Ὁ ἀντιλέγων

Ξενοφῶν Ὀνησίμαχος

3. Ἀγωγὴ τοῦ προκαλουμένου κατὰ τοῦ προκαλέσαντος.

Ἀγωγὴ

Ξενοφῶντος Ὀνησιμάχου κατοικοῦ Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ
Δημητρίου Χαρίτωνος κατοικοῦ ὡσαύτως
Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ὁ ἐναγόμενος, διατεινόμενος ὅτι εἶναι κύριος τοῦ ἐν τῇ θέσει Ἀ-
λώνια τοῦ χωρίου Ἀμαρουσίου τοῦ δήμου Ἀθηναίων κατεχομένου
ὑπ' αὐτοῦ ἀγροῦ, μὲ προῦκάλεσε διὰ τῆς ἀπὸ 25 Ἰουνίου 1892 προ-
κλήσεως αὐτοῦ, (ἐν ᾧ ἀναφέρονται τὰ σύνορα αὐτοῦ) νὰ ἐγείρω κατ'
αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ κυριότητος, ἢ ἄξιῳ κυριότητι.

Ἐπειδὴ ἀξιῶ τῷ ὄντι κυριότητα ἐπ' αὐτοῦ, διότι ἀνήκει ἀναμφισβητήτως εἰς ἐμέ. κληρονομήσαντα ἐξ ἀδιαθέτου τὸν πρό τινων ἐτῶν ἀποθανόντα ἀδελφὸν τοῦ πατρός μου Βρασίδαν Ὀνησίμαχον, ὅστις εἶχε καταστῆ κύριος αὐτοῦ πρὸ εἰκοσαετίας ἐξ ἀγορᾶς, νέμεται δὲ αὐτὸν πρὸ διετίας ὁ ἀντίδικος αὐθαιρέτως καταλαβὼν αὐτόν.

Διὰ ταῦτα καλὼν αὐτὸν πρὸς ἐμπρόθεσμον συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἐξαιτοῦμαι νὰ ἀναγνωρισθῇ κύριος τοῦ ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς πρὸς ἐμέ προκλήσεως τοῦ ἀντιδίκου καὶ ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης ἀναφερομένου ἀγροῦ, νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικος νὰ μοι παραχωρήσῃ αὐτὸν μετὰ τῶν καρπῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς παρανόμου αὐτοῦ κατοχῆς κατ'ἐκτίμησιν πραγματογνωμόνων, νὰ παγγελθῇ πρὸς τοῦτο κατ' αὐτοῦ προσωπικὴ κράτησις καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἀθήνησι τῇ 1 Ἰουλίου 1892.

Ὁ ἐνάγων

Ξενοφῶν Ὀνησίμαχος.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 28 (σελ. 37).

Πληρεξουσιότης.

1. Ἐγγράφον γενικῆς καὶ εἰδικῆς πληρεξουσιότητος. — 2.
- Ἐγγράφον μερικῆς καὶ εἰδικῆς πληρεξουσιότητος. — 3.
- Ἐγγράφον γενικῆς πληρεξουσιότητος ἄνευ εἰδικῆς. — 4.
- Ἐγγράφον μερικῆς πληρεξουσιότητος ἄνευ εἰδικῆς. — 5.
- Ἐγγράφον πληρεξουσιότητος δήμου.

1. Ἐγγράφον γενικῆς καὶ εἰδικῆς πληρεξουσιότητος.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 12 Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν, ἐν τῷ συμβολαιογραφικῷ μου γραφείῳ (κειμένῳ ἐν τῇ οἰκίᾳ Π. Παυλοπούλου κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου) ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἰωάννου Πτολεμαίου καὶ τῶν μαρτύρων Γεωργίου Δ. Νικολαΐδου ἐμπόρου καὶ Ἰωάννου Ε. Εὐσταθιάδου ἱατροῦ, ἀμφοτέρων κατοίκων Ἀθηνῶν, γνωστῶν μοι πολιτῶν Ἑλλή-

νων ἐνηλίκων, δι' οὐδεμιᾶς συγγενικῆς σχέσεως συνδεομένων πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ εἰς οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν ὑπαγομένων, ἐνεφανίσθη ὁ ἐμοὶ τε καὶ αὐτοῖς γνωστός καὶ μὴ συγγενὴς Λεάρχος Ῥαμφίνιτος κτηματίας κάτοικος Ἀθηνῶν καὶ ἐδήλωσεν ὅτι διορίζει γενικὸν καὶ εἰδικὸν πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον αὐτοῦ τὸν Πιλάθιον Πλωτῖνον δικηγόρον κάτοικον Ἀθηνῶν, εἰς ὃν παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ διεξάγῃ μέχρις ἐντελοῦς περατώσεως ἐξωδίκως καὶ δικαστικῶς πᾶσαν αὐτοῦ ὑπόθεσιν παρούσαν ἢ μέλλουσαν, ἀντιπροσωπεύῃ αὐτὸν κατὰ πάντα ἐνώπιον παντὸς πολιτικοῦ καὶ ποινικοῦ δικαστηρίου καὶ πάσης ἄλλης ἀρχῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὅθεν καὶ νὰ κινή ἀγωγὰς καὶ ἀνταγωγὰς ἐν ὀνόματι αὐτοῦ, νὰ καταργῇ δίκας, νὰ παραιτῇται ἀγωγὰς, ἐνστάσεις, ἐνδίκια μέσα, μάρτυρας καὶ ὅρκους, νὰ ἐπάγῃ, ἀντεπάγῃ καὶ δέχῃται ὅρκους, νὰ ἀναγνωρίζῃ ἔγγραφα καὶ ποιῇται ὁμολογίας, νὰ προσβάλλῃ διὰ τῶν ἐνδίκων μέσων (ἀνακοπῆς, ἐφέσεως, ἀναίρέσεως καὶ ἀναψηλαφήσεως) τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις, νὰ εἰσάγῃ ἀγωγὴν κακοδικίας, νὰ παραλαμβάνῃ χρήματα καὶ πράγματα ἐξοφλῶν συμβόλαια καὶ ἐξαλείφων ὑποθήκας, νὰ λαμβάνῃ πάντα τὰ συντηρητικὰ καὶ ἀσφαλιστικὰ μέτρα, νὰ διορίζῃ πραγματογνώμονας καὶ διαιτητὰς καὶ συνάπτῃ συμφωνίας συγκαταβάσεως, νὰ ἐκτελῇ ἀποφάσεις διὰ παντὸς νομίμου μέσου, νὰ ἀναγγέλληται δανειστῆς καὶ νὰ ὑπερθεματίζῃ ἐν ὀνόματι τοῦ ἐντολέως αὐτοῦ, νὰ παραλαμβάνῃ τέλος τὸ κατακυρωθὲν κτῆμα ἢ πρᾶγμα ἢ τὸ ἐκπλειστηρίασμα καὶ νὰ διεξάγῃ τὴν διαδικασίαν τοῦ πίνακος τῆς καταταξέως καὶ πᾶσαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκην, καὶ νὰ ἐνεργῇ ἀπαλλοτριώσεις, ἔτι δὲ νὰ διορίζῃ καὶ ἑτέρους πληρεξουσίου ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς δικαιώμασι καὶ πληρεξουσιοδοτῇ αὐτοὺς νὰ διορίζωσι καὶ οὗτοι ἑτέρους.

Ἐφ'ὧ συνετάχθη τὸ παρὸν ἔγγραφο, ὃ, ἀναγνωσθὲν εἰς ἐπήκοον τοῦ ἐμφανισθέντος καὶ τῶν μαρτύρων, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

2. Ἐγγραφοῦ μερικῆς καὶ εἰδικῆς πληρεξουσιότητος.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 12 Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν, ἐν τῷ συμβολαιογραφικῷ μου γραφεῖῳ (κειμένῳ ἐν τῇ οἰκίᾳ Π. Παυλοπούλου κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου) ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἰωάννου Πτολεμαίου καὶ τῶν μαρτύρων Γεωργίου Δ. Νικολαΐδου ἐμπόρου καὶ Ἰωάννου Ε. Εὐσταθίου

ιατροῦ, ἀμφοτέρων κατοίκων Ἀθηναίων, γνωστῶν μοι πολιτῶν Ἑλλήνων ἐνηλίκων, δι' οὐδενὸς δεσμοῦ συγγενικοῦ συνδεομένων. πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ εἰς οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν ὑπαγομένων, ἐνεφανίσθη ὁ ἐμοὶ τε καὶ αὐτοῖς γνωστὸς καὶ μὴ συγγενὴς Λεάρχος Ῥαμψίνιτος κτηματίας κάτοικος Ἀθηναίων καὶ ἐδήλωσεν ὅτι διορίζει πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον αὐτοῦ τὸν δικηγόρον Πολύβιον Πλωτῖνον κάτοικον Ἀθηναίων, εἰς ὃν παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ διεξάγῃ μέχρις ἐντελοῦς ἀποπερατώσεως τὴν πρὸς τὸν ἐγείραντα κατ' αὐτοῦ τῇ 3 Ἰουνίου ἐνεστῶτος ἔτους ἀγωγὴν περὶ πληρωμῆς δέκα χιλιάδων δραχμῶν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἀντίδικον αὐτοῦ Διόφαντον Ἀκέστορα δίκην, ἀντιπροσωπεύων αὐτὸν κατὰ πάντα καθ' ὅλην τὴν δίκην, δηλονότι ἐκτελῶν ἐν ὀνόματι αὐτοῦ πάσας τὰς πράξεις τῆς διαδικασίας κυρίας ἢ παρέργους, ἐπιφέρων, δεχόμενος ἢ ἀντεπιφέρων ὄρκον, ἀναγνωρίζων ἔγγραφα καὶ ποιούμενος ὁμολογίας, ἔτι δὲ συμβιβάζόμενος, διορίζων διαιτητὰς καὶ συνάπτων συμφωνίας συγκαταβάσεως, παραιτούμενος τὴν δίκην ἢ ἐνδικόν τι μέσον ἢ τὴν ὁροδοσίαν τοῦ ἀντιδίκου ἢ μάρτυρός τινος, ἀνακόπτων, ἐκκαλῶν ἢ αἰτούμενος ἀναίρεσιν ἢ ἀναψηλαφῆσιν, εἰσάγων ἀγωγὴν κακοδικίας, δεχόμενος ἢ χορηγῶν χρήματα ἢ ἄλλα πράγματα, ἔτι δὲ διορίζων καὶ ἑτέρους πληρεξουσίου καὶ πληρεξουσιοδοτῶν αὐτοῦ νὰ διορίζωσι καὶ οὗτοι ἑτέρους.

Ἐφ' ᾧ συνετάχθη τὸ παρὸν ἔγγραφον, δ, ἀναγνωσθὲν εὐκρινῶς εἰς ἐπήκοον τοῦ ἐμφανισθέντος καὶ τῶν μαρτύρων, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

3. Ἐγγραφον γενικῆς πληρεξουσιότητος (ἀνευ εἰδικῆς).

... ἐνεφανίσθη ὁ ἐμοὶ τε καὶ αὐτοῖς γνωστὸς καὶ μὴ συγγενὴς Λεάρχος Ῥαμψίνιτος κτηματίας κάτοικος Ἀθηναίων καὶ ἐδήλωσεν ὅτι διορίζει γενικὸν πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον αὐτοῦ τὸν δικηγόρον Πολύβιον Πλωτῖνον κάτοικον Ἀθηναίων, εἰς ὃν παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ διεξάγῃ μέχρις ἐντελοῦς περατώσεως ἐξωδίκως καὶ δικαστικῶς πᾶσαν αὐτοῦ ὑπόθεσιν παροῦσαν ἢ μέλλουσαν, ἀντιπροσωπεύων αὐτὸν κατὰ πάντα ἐνώπιον παντός πολιτικοῦ καὶ ποινικοῦ δικαστηρίου καὶ πάσης ἄλλης ἀρχῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὅθεν καὶ νὰ κινῇ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ ἀγωγὰς καὶ ἀνταγωγὰς, νὰ ἀνακόπτῃ καὶ νὰ ἐκκαλῇ, νὰ παραλαμβάνῃ χρήματα καὶ ἔγγραφα, νὰ

λαμβάνη πάντα τὰ συντηρητικὰ καὶ ἀσφαλιστικὰ μέτρα, νὰ διορίζῃ πραγματογνώμονας, νὰ ἐκτελῇ ἀποφάσεις διὰ παντὸς νομίμου μέσου, νὰ ἀναγγέλληται δανειστὴς καὶ νὰ ὑπερθεματίζῃ, νὰ παραλαμβάνῃ τὰ κατακυρωθέντα ἢ τὸ ἐκπλειστηρίασμα καὶ νὰ διεξάγῃ τὴν διαδικασίαν τοῦ πίνακος κατατάξεως καὶ πᾶσαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκην. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη τὸ παρὸν ἔγγραφον, ὃ, ἀναγνωσθὲν εὐκρινῶς εἰς ἐπήκοον τοῦ ἐμφανισθέντος καὶ τῶν μαρτύρων, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

4. Ἐγγραφὸν μερικῆς πληρεξουσιότητος (ἄνευ εἰδικῆς).

.....καὶ ἐδήλωσεν ὅτι διορίζει πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον αὐτοῦ τὸν δικηγόρον Πολύβιον Πλωτῖνον κάτοικον Ἀθηνῶν, εἰς ὃν παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ διεξαγάγῃ μέχρις ὀλοσχεροῦς ἀποπερατώσεως τὴν πρὸς τὸν ἐγείραντα κατ' αὐτοῦ τῇ 3 Ἰουνίου ἐνεστῶτος ἔτους ἀγωγὴν περὶ πληρωμῆς δέκα χιλιάδων δραχμῶν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἀντιδίκον αὐτοῦ Διόφαντον Ἀκέστορα δίκην, ἀντιπροσωπεύων αὐτὸν καθ' ὅλην τὴν δίκην, δηλονότι ἐκτελῶν ἐν ὀνόματι αὐτοῦ πᾶσας τὰς πράξεις τῆς διαδικασίας, κυρίας ἢ παρεργους, ἐπιφέρων, δεχόμενος ἢ ἀντεπιφέρων ὄρκον, ἀναγνωρίζων ἔγγραφα καὶ ποιῶν ὁμολογίας, ἀνακόπτων ἢ ἐκκαλῶν τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις, ἐπιτάσσων τὴν πληρωμὴν καὶ ἐπιμελούμενος τῶν μετ' αὐτὴν ἀκολουθουσῶν ἐκτελεστικῶν πράξεων.

Ἐφ' ᾧ συνετάχθη τὸ παρὸν, ὃ, ἀναγνωσθὲν εὐκρινῶς εἰς ἐπήκοον τοῦ ἐμφανισθέντος καὶ τῶν μαρτύρων, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

5. Ἐγγραφὸν πληρεξουσιότητος δήμου.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην ὀγδόην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν, ἐν τῷ συμβολαιογραφικῷ μου γραφεῖῳ (κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος ἐν τῇ οἰκίᾳ Δημητρίου Ἀγαθωνος) ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Διονυσίου Ἀναξαγόρου καὶ τῶν μαρτύρων Γεωργίου Δ. Νικολαΐδου καὶ Ἰωάννου Εὐσταθίου, ἐμπόρων καὶ κατοίκων Ἀθηνῶν, γνωστῶν μοι πολιτῶν Ἑλλήνων ἐνηλίκων, δι' οὐδενὸς συγγενικοῦ δεσμοῦ συνδεομένων πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ εἰς οὐδεμίαν ἐξάίρεσιν ὑπαγομένων, ἐνεφανίσθη ὁ κύριος Δημήτριος Μέθων κάτοικος καὶ δήμαρχος Ἀθηνῶν καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ὡς ἀντι-

πρόσωπος τοῦ δήμου Ἀθηναίων δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 508 τῆς 29 Μαΐου τοῦ παρόντος ἔτους πράξεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐγκριμένης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 804 τῆς 2 Ἰουνίου ε.ε. διαταγῆς τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς, ὧν ἀντίγραφα συνάπτονται τῷ παρόντι, διορίζει πληρεξούσιον ἐπίτροπον αὐτοῦ τὸν Ἀγαμέμνονα Κυντιλιανὸν δικηγόρον κάτοικον Ἀθηνῶν, ἵνα ὑπερασπίσῃ τὸν δῆμον Ἀθηναίων ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Μαΐου ἀγωγῆς τοῦ Διονυσίου Καλλικράτους κατοίκου Ἀθηνῶν περὶ ἐκνικήσεως οἰκοπέδου, περιβαλλόμενος οὐ μόνον πάντα τὰ δυνάμει τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. ἄρθρα 95 καὶ 96) ἐγκείμενα εἰς τὴν πληρεξουσιότητα δικαιώματα, ἀλλὰ καὶ τὰ παρομαρτοῦντα εἰς τὴν εἰδικὴν πληρεξουσιότητα κατὰ τὸ ἄρθρον 97.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 29 (σελ. 42 καὶ ἐπ.).

Διαιτηταὶ

1. Συνοψοσχετικόν. — 2. Ἀποφάσις διαιτητικῆ. — 3. Ἐφέσεις κατ' ἀποφάσεως κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν. — 4. Αἵτησις ἀναψηλαφήσεως κατὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως. — 5. Ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ ἐντάλματος τῆς ἐκτελέσεως τῆς κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως.

1. Συνοψοσχετικόν.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην τρίτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἡμέραν Σάββατον καὶ ὦραν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν, ἐν τῷ συμβολαιογραφικῷ μου γραφεῖῳ (ἐν τῇ οἰκίᾳ Δημητρίου Μενεκράτους παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου) ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἰωάννου Περσέως καὶ τῶν μαρτύρων Γεωργίου Δ. Νικολαΐδου καὶ Ἰωάννου Ε. Εὐσταθιάδου, ἀμφοτέρων ἐμπόρων καὶ κατοίκων Ἀθηνῶν, γνωστῶν μοι πολιτῶν Ἑλλήνων ἐνηλίκων, μηδαμῶς συνδεομένων διὰ συγγενείας πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ μὴ ὑπαγομένων εἰς ἐξαιρέσιν, ἐνεφανίσθησαν οἱ ἐμοὶ καὶ αὐτοῖς γνωστοὶ καὶ μὴ συγγενεῖς Ἑμμ. Ἀλεξανδρόπουλος ἀφ' ἐνὸς καὶ Κωνσταντῖνος Ἰωάννου ἀφ' ἑτέρου, ἔμποροι καὶ κά-

τοιχοι Ἀθηνῶν καί, αἰτησάμενοι τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος συνυποσχετικοῦ, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς: Ἐχοντες ἀπὸ τινων ἐτῶν ἐκκρεμῇ διαφορὰν παρὰ τοῖς δικαστηρίοις, πηγάζουσιν ἐξ ἀγωγῆς τοῦ πρώτου κατὰ τοῦ δευτέρου τῆς 3 Ἰουνίου 1885 περὶ πληρωμῆς 25 χιλιάδων δραχμῶν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθησαν διάφοροι προδικαστικαὶ ἀποφάσεις, ὧν ἡ τελευταία, ἀπόφασις τοῦ ἐνταῦθα πρωτοδικείου, ἐκδοθεῖσα καὶ δημοσιευθεῖσα προχθές, φέρει ἀριθμὸν 1333 ε. ε. Ἐχοντες δ' ἀμφοτέρω ἐξουσίαν τοῦ ἐλευθέρως διατίθεσθαι τὰ ἑαυτῶν καὶ ἐπομένως δικαιούμενοι νὰ προκαλέσωσι τὴν σύστασιν διαιτητικοῦ δικαστηρίου, διορίζουσιν ἀπὸ κοινοῦ διαιτητὰς τοὺς Πέτρον Ὀπούντιον, Παῦλον Ὀνόμαρχον καὶ Γεώργιον Νικοκρέοντα, δικηγόρους τὸ ἐπ' ὀγγέλμα καὶ κατοίκους Ἀθηνῶν, πρὸς ἐκδίκασιν τῆς μεταξὺ αὐτῶν διαφορᾶς ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους. Πρῶτον, οἱ διαιτηταὶ δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ δικάσωσι κατὰ νόμους καὶ τύπους ὠρισμένους, ἀλλὰ δικαιούνται νὰ δικάσωσι κατὰ τὰς ἰδίαις αὐτῶν γνώμας περὶ δικαίου καὶ διαδικασίας, ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἀπονομὴν πραγματικῆς δικαιοσύνης. Δεύτερον, οἱ διάδικοι ὑποχρεοῦνται νὰ υποβάλωσιν αὐτοῖς ἐγχειρίζοντες εἰς τὸν Πέτρον Ὀπούντιον ἐντὸς δέκα ἡμερῶν τὰ ἔγγραφα αὐτῶν, ἀποβάλλοντες ἄλλως τὸ δικαίωμα τῆς κατόπιν ὑποβολῆς αὐτῶν. Τρίτον, οἱ διοριζόμενοι διαιτηταὶ ὀφείλουσι νὰ ἐκδώσωσι τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν μέχρι τῆς δεκάτης (συμπεριλαμβανομένης) τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Ἰουνίου καὶ νὰ καταθέσωσιν αὐτὴν ἐντὸς τὸ βραδύτερον τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας παρὰ τῷ Γραμματεῖ τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν. Τέταρτον, ἡ ἀπόφασις τῶν διαιτητῶν, εἰς οὐδὲν τακτικὸν ἢ ἔνδικον μέσον ὑποκειμένη, ἔσεται ὑποχρεωτικὴ, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐκτελεστέα ἄνευ ἀντιρρήσεως κατὰ τοῦ ἡττηθησομένου διαδίκου. Πέμπτον, ἐὰν μία τις τῶν εἰρημένων προθεσμιῶν τῆς ἀποφάσεως παρέλθῃ ἐπὶ ματαίῳ (¹), τὸ παρὸν συνυποσχετικὸν λογίζεται αὐτοδικαίως μὴ ὄν.

(¹) Ἐὰν θέλωσι νὰ παρατείνωσι τὴν ἐπὶ ματαίῳ παρελθοῦσαν προθεσμίαν οἱ συμβαλλόμενοι, τὸ περὶ τοῦτου συμβόλαιον διατυπώθησεται ὡς ἑξῆς: «Ἐν Ἀθήναις σήμερον . . . ἐνεφανίσθησαν οἱ . . . καὶ συνωμολόγησαν ὅτι παρατείνουσιν ἐπὶ ἡμέρας ἑτι εἴκοσι τὰς προθεσμίας τοῦ μεταξὺ αὐτῶν γενομένου συνυποσχετικοῦ ὑπ' ἀριθ. . . τῆς δεκάτης τρίτης Ἰουνίου ε. ε., δι' οὗ διώρισαν διαιτητὰς αὐτῶν τοὺς Πέτρον Ὀπούντιον, Παῦλον Ὀνόμαρχον καὶ Γεώργιον Νικοκρέοντα εἰς ἐκδίκασιν τῆς μεταξὺ αὐτῶν διαφορᾶς. Παρελθούσης δὲ καὶ τῆς παρατάσεως ταύτης, ἀκυροῦται καὶ αὖθις τὸ συνυποσχετικὸν καὶ λογίζεται ἀνυπαρκτον».

Ὅθεν πρὸς ἀποδείξιν τῆς συνομολογήσεως τῶν ἀνωτέρω συνετάχθη τὸ πρὸν συνυποσχετικόν, ὃ, ἀναγνωσθὲν εὐκρινῶς εἰς ἐπήκουον τῶν συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

2. Ἀπόφαισις διαιτητικῇ.

Οἱ ὑποφαινόμενοι Πέτρος Ὀπούντιος, Παῦλος Ὀνόμαρχος καὶ Γεώργιος Νικοκρέων, δικηγόροι καὶ κάτοικοι Ἀθηνῶν, διορισθέντες δικαίτηται ὑπὸ τῶν διαφερομένων Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδροπούλου καὶ Κωνσταντίνου Ἰωάννου, ἐμπόρων καὶ κατοίκων Ἀθηνῶν, διὰ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀπὸ 13 Ἰουνίου ε. ε. συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἰωάννου Περσέως συνυποσχετικοῦ, ἵνα δικάσωμεν ἀνεκκλήτως καὶ τελεσιδίκως τὴν διαφορὰν αὐτῶν, πηγάζουσαν ἀπὸ ἀγωγῆς τοῦ πρώτου κατὰ τοῦ δευτέρου τῆς 3 Ἰουνίου 1885 περὶ πληρωμῆς εἰκοσιπέντε χιλιάδων δραχμῶν.

Συνεδριάσαντες σήμερον τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πέτρου Ὀπουντίου.

Διελθόντες μετ' ἐπιστάσεως τὰ ὑποβληθέντα ἡμῖν ἔγγραφα τῶν διαφερομένων.

Συσκεψάμενοι

Ἐπειδὴ

Διὰ ταῦτα

ἀποφαινόμεθα, ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδροπούλου δέον νὰ γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ.

Ὑποχρεοῦμεν τὸν Κωνσταντίνον Ἰωάννου νὰ καταβάλῃ αὐτῷ δεκαπέντε χιλιάδας δραχμῶν ἀπὸ τῆς σήμερον.

Συμφηφίζομεν τὰς δαπάνας τῆς παρούσης.

Ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1892.

3. Ἐφ' ἑσὶς κατ' ἀποφάσεως κηρυχθεῖσης ἐκτελεστῆς.

Ἐφ' ἑσὶς

Κωνσταντίνου Ἰωάννου κατοικοῦ Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ

Ἐμμ. Ἀλεξανδροπούλου κατοικοῦ ἐπίσης
καὶ κατὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως τῆς 24 Ἰουνίου 1892,
τῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν
κηρυχθεῖσης ἐκτελεστῆς.

Θ. ΦΑΘΓΑΪΤΟΥ. — ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ.

24

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἐγκαλῶ τὴν κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διαιτητικὴν ἀπόφασιν τῆς 24 Ἰουνίου ε. ε. καὶ ἐξαιτοῦμαι τὴν μεταρρύθμισιν αὐτῆς, ὅπως ἀπορρίψῃ ὁλοσχερῶς ἢ κατ'ἐμοῦ ἀγωγὴν τοῦ ἀντιδίκου, καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Διότι κακῶς τὸ διαιτητικὸν δικαστήριον μὲ ἐθεώρησεν ὑπόχρεον εἰς τὴν ἀπότισιν τῆς ποινικῆς ῥήτηρας ὡς ἀμελήσαντα νὰ περατώσῃ ἢ ἐπὶ ποινικῇ ῥήτηρᾳ ἀνέλκων ἐργασίαν, ἐν ᾧ ἡ μὴ περάτωσις αὐτῆς προήλθεν ἐκ τῆς ἀμελείας τοῦ ἀντιδίκου, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑποβληθείσης αὐτῷ ἐξωδίκου πρὸς τὸν ἀντίδικον ἐγκαίρου κοινοποιήσεώς μου, δι' ἧς ἠξίουσαν τὴν σύμφωνον πρὸς τὰ συμπεφωνημένα ἐνέργειαν αὐτοῦ. ὅπως ἀποπερατώσῃ τὴν ἐργασίαν μου.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ ἐφεσις, καλούμενον ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν κατὰ τὴν νόμιμον προθεσμίαν πρὸς συζήτησιν τῆς παρούσης.

Ἀθήνησι τῇ 10 Ἰουλίου 1892.

Ὁ ἐγκαλῶν

Κωνσταντῖνος Ἰωάννου.

4. Αἴτησις ἀναψηλαφήσεως κατὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Αἴτησις ἀναψηλαφήσεως

Κωνσταντῖνου Ἰωάννου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἑρμανουὴλ Ἀλεξανδροπούλου κατοικοῦ ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως τῆς 24 Ἰουνίου 1892.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Αἰτοῦμαι τὴν ἀναψηλάφησιν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως τῆς 24 Ἰουνίου 1892, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου, καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Διότι τὸ διαιτητικὸν δικαστήριον ἀπεπλανήθη εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγματικῶν γεγονότων, στηριχθὲν εἰς καταθέσεις δωροδοκηθέντων μαρτύρων, ὧν τὸ ψευδὲς ἐλέγχεται δι' ἀναγνωρίσεως τοῦ ἀντιδίκου.

Διότι ὡσαύτως τὸ διαιτητικὸν δικαστήριον ἔδίκασε πέρα τῶν αἰτηθέντων, διότι, ἐνῶ ὁ ἀντίδικος ἠξίωτε παρ' ἐμοῦ τέσσαρας χιλιάδας δραχμ. ὡς κεφάλαιον, τὸ δικαστήριον ἐπέδίκασεν ἕξ χιλιάδας δραχμῶν.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν πρὸς τὸν ἀντιδίκον, καλούμενον ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν τῆς παρούσης ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ὀρισθέντος εἰς ἐκδίκασιν τῆς παρούσης διὰ πράξεως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀθήνησι τῇ 10 Ἰουλίου 1892.

5. Ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ ἐντάλματος τῆς ἐκτελέσεως τῆς κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως.

Ἀνακοπὴ Κωνσταντίνου Ἰωάννου κατοικοῦ Ἀθηνῶν κατὰ τοῦ Ἑμμαν. Ἀλεξανδροπούλου κατοικοῦ ἐπίσης καὶ κατὰ τοῦ ἐντάλματος τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐκτελεστῆς κηρυχθείσης ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διαιτητικῆς ἀποφάσεως τῆς 18 Ἰουνίου 1892.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀνακόπτω τὸ ἐντάλμα τῆς ἐκτελέσεως, τὸ ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν περιφθὲν εἰς τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν τῆς 18 Ἰουνίου 1892, καὶ ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀκύρωσιν αὐτῆς καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Διότι κακῶς ὁ Πρόεδρος ἐκήρυξεν αὐτὴν ἐκτελεστὴν, ἐν ᾧ αὕτη ἦν ἄκυρος, ὥς ἐκδοθεῖσα μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τοῦ συνυποσχετικοῦ.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντιδίκον, καλούμενον ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤ. ΔΙΚΟΝ. § 35 (σελ. 54 καὶ ἐπ.)

Ἐπίδοσις

1. Ἐπιδότηριον (γινόμενον ὡςάκις εἶναι γνωστὴ ἡ οἰκία τοῦ διαδίκου) — 2. Ἐπιδότηριον (γινόμενον ὡςάκις ἀναζητηθεῖσα δὲν εὐρέθῃ ἡ οἰκία.) — 3. Ἀπόφασις περὶ τοῦ ἀκύρου τῆς εἰς χεῖρας τοῦ μὴ διατελοῦντος ἐν ἀδείᾳ στρατιωτικοῦ ἐπιδόσεως. — 4. Ἀπόφασις ἐπιτρέπουσα τὴν ἀπόδειξιν ὅτι οἱ κατὰ τὴν ἐπίδοσιν δικογράφου μάρτυρες δὲν εἶναι

γείτονες.—5. Ἀπόφασις ἐπιτρέπουσα τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις δὲν κατῴκει ἔνθα ἐπεδόθη.

1. Ἐπιδοτήριο (ὁσάκις εἶναι γνωστὴ ἡ οἰκία τοῦ διαδίκου).

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην πέμπτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν ἐνάτην πρὸ μεσημβρίας, ὁ ὑπεφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῆς περιφερείας τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ἰσιδωρος Μαρῖνος κατ' ἐγγράφον παραγγελίαν τοῦ Δημητρίου Ὀμηρίδου ἐμπόρου κατοίκου Ἀθηνῶν μετέβην εἰς τὴν ἐνταῦθα οἰκίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου Περγᾶμου κατὰ τὴν ὁδὸν Σόλωνος, ἵνα ἐπιδώσω αὐτῷ τὴν ἀπὸ 13 Μαΐου 1892 ἀγωγὴν (ἢ ἀνταγωγὴν, ἀνακοπήν, ἐρεσίαν, ἀντέρεσιν, αἵτησιν ἀναιρέσεως, προσεπικλησίαν, τριταρχοπήν, ἀπόγασιν, διαμαρτυρήσιν, ἐκθέσιν κατασχέειν τοιχοκόλλησιν γραμμάτιον, ἀναγγελίαν κτλ.) τοῦ εἰρημένου Δημητρίου Ὀμηρίδου περὶ ἀποδόσεως δρχμῶν ἐξεκκοσίῳ προερχομένων ἐξ ἀγορᾶς ἐμπορευμάτων, δι' ἧς καλεῖ τὸν Ἀλέξανδρον Περγᾶμον νὰ ἐμφανισθῇ ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν πρὸς συζήτησιν καὶ ἐξαιτεῖται νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ἀπιδώσῃ αὐτῷ δρχμὰς ἐξεκκοσίας μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην, καὶ εὐρῶν αὐτὸν ⁽¹⁾, τὸν εἰρημένον Ἀλέξανδρον

(1) Ἐὰν, μὴ εὐρεθέντος τοῦ διαδίκου, ἐπιδόθῃ τὸ δικόγραφον εἰς τὸν συνοικοῦντα αὐτῷ συγγενῇ ἢ ὑπηρετῇ αὐτοῦ, ἡ ἐν τῷ τύπῳ τοῦ κειμένου φράσις ἀντικατασταθῇ διὰ τῆς ἐξῆς «καὶ μὴ εὐρῶν αὐτὸν, ὡς μὴ παρόντα, ἐπέδωκα τὴν ἀγωγὴν ταύτην εἰς τὸν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ κατοικοῦντα ἀδελφόν αὐτοῦ (θεῖον, ἀνεψιὸν κτλ.) ὀνομαζόμενον Ἰωάννην Πέργᾶμον». Ἐὰν δ' ἐπιδόθῃ εἰς ἕτερον σύνοικον, ἐλλείψει ἡ ἀπουσία συγγενῶν καὶ ὑπηρετῶν, ἀντικατασταθῇ διὰ τῆς ἐξῆς «Ἀλλ' οὔτε αὐτὸν εὐρῶν παρόντα, οὔτε τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ κατοικοῦντας συγγενεῖς καὶ ὑπηρετάς αὐτοῦ, ἐπέδωκα τὴν ἀγωγὴν ταύτην εἰς τὸν συνοικοῦντα αὐτῷ ἐν τῷ παραπλεύρῳ δωματίῳ (ἢ ἐν τῷ ἄλλῳ ὀρόφῳ τῆς οἰκίας) Πέτρον Θεσσαί». Ἐὰν δέ, μηδενὸς εὐρεθέντος ἐν τῇ οἰκίᾳ, τοιχοκυλληθῇ τὸ δικόγραφον εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἢ τοῦ οἴκου τοῦ διαδίκου, ὁ ἐν τῷ κειμένῳ τύπος μεταβληθῇ ὡς ἐξῆς «Ἀλλ' οὔτε αὐτὸν εὐρῶν, οὔτε ἄλλον τινὰ συγγενῇ, ὑπηρετῇ ἢ σύνοικον αὐτοῦ, ἐτοιχοκύλλησα αὐτὴν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου αὐτοῦ (ἢ τοῦ οἴκου αὐτοῦ), ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῶν ἐπὶ τούτῳ προσκληθέντων ὑπ' ἐμοῦ γειτόνων αὐτοῦ εἰδού-

Πέργαμον ἐπέδωκα αὐτῷ τὸ εἰρημένον δικόγραφον. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τῆς ἐπιδόσεως ταύτης συνετάχθη μὲν τὸ παρὸν ἀποδεικτικόν, ὃ ἀνγνωσθὲν ὑπ' ἐμοῦ συνυπεγράφη ὑπ' ἐμοῦ τε καὶ τοῦ λαβόντος, ἐσημειώσαμην δ' ἐπὶ τοῦ ἐπιδοθέντος δικογράφου τὴν χρονολογίαν τῆς ἐπιδόσεως.

Ὁ κλητὴρ

Ἰσίδωρος Μαρῖνος

Ὁ λαβὼν

Ἀλέξανδρος Πέργαμος.

2. Ἐπιδοτήριον (ὅσακις ἀναζητηθεῖσα δὲν εὑρέθη ἡ οἰκία τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις).

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην πέμπτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν ἐνάτην πρὸ μεσημβρίας, ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῆς περιφερείας τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ἰσίδωρος Μαρῖνος, λαβὼν ἔγγραφον παραγγελίσιν παρὰ τοῦ Δημητρίου Ὀμηρίδου ἐμπόρου κατοικοῦ Ἀθηνῶν νὰ ἐπιδώσω εἰς τὸν Ἀλέξανδρον Πέργαμον τὴν ἀπὸ 13 Μαΐου 1892 ἀγωγὴν (ἢ ἀνταγωγὴν, ἀτακοπήν, ἔφθαιρ, ἀντέφθαιρ κτ.λ.) αὐτοῦ, δι' ἧς καλεῖ τὸν Ἀλέξανδρον Πέργαμον νὰ ἐμφανισθῇ ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν πρὸς συζήτησιν καὶ ἐξαιτεῖται νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ἀποδώσῃ αὐτῷ δρχμὰς ἐξακοσίας, ὀφειλομένας αὐτῷ ἐξ ἀγορᾶς ἐμπορευμάτων, μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην, μετέβην εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κατοικίαν παρὰ τὴν ὁδὸν Σό-

των γράφειν Πέτρου Νικολαΐδου καὶ Γεωργίου Δημητριάδου. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τῆς ἐπιδόσεως ταύτης συνέταξα τὴν παρούσαν ἔκθεσιν, ἣτις, ἀνγνωσθεῖσα, ὑπεγράφη ὑπὸ τε τῶν εἰρημένων γειτόνων ὡς μαρτύρων καὶ ἐμοῦ, σημειωσάμενου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκδοθέντος δικογράφου τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐπιδόσεως. Ἐάν δὲ τοιχοκολληθῇ ὡς ἀποποιουμένου τοῦ εὑρεθέντος διαδίκου νὰ ὑπογράψῃ ἢ ὡς ἀγραμμάτου, γραφῇσονται τὰ ἐξῆς «Καὶ εὑρεθέντος μὲν αὐτοῦ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ κληθέντος νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν καὶ βεβαιώσῃ τὴν παραλαβὴν διὰ τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ, ἀλλ' ἀποποιησθέντος (ἢ δηλώσαντος ἄγνοιαν γραμμάτων), ἐτοιχοκόλλησα αὐτὴν εἰς τὴν ὕψαν τοῦ δωματίου αὐτοῦ, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῶν ἐπὶ τούτῳ προσκληθέντων ὑπ' ἐμοῦ γειτόνων αὐτοῦ εἰδόντων γράφειν Πέτρου Νικολαΐδου καὶ Γεωργίου Δημητριάδου. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τῆς ἐπιδόσεως ταύτης συνέταξα τὴν παρούσαν ἔκθεσιν, ἣτις, ἀνγνωσθεῖσα, ὑπεγράφη ὑπὸ τε τῶν εἰρημένων γειτόνων ὡς μαρτύρων καὶ ἐμοῦ, σημειωσάμενου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιδοθέντος δικογράφου τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐπιδόσεως».

λωνος, ἐν ᾗ κατώκει ἐγνωσμένως οὗτος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔμαθον παρὰ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ νῦν οἰκοῦντος ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ Δημητρίου Ὁριγένους καὶ παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ γειτονεύοντος αὐτῷ παντοπωλείου Ὁνησάνδρου Νικωνος ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπὸ τινος ἐκεῖθεν, μεταβάς δὲ εἶτα καὶ εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα, ὅπως ἐρωτήσω περὶ τοῦ τόπου τῆς κατευθύνσεως αὐτοῦ, ἔμαθον ὅτι εἶναι ἄγνωστος καὶ τῇ ἀστυνομίᾳ ἡ νῦν διαμονὴ αὐτοῦ, ἐπορεύθη συνωδᾶ πρὸς τὸ ἄρθρον 145 ἀριθ. 7 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Εἰσαγγελίας τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ, εὐρών ἐν αὐτῷ τὸν κύριον Εἰσαγγελέα (ἢ τὸν κύριον Ἀντεισαγγελέα), ἐπέδωκα αὐτῷ τὸ εἰρημένον δικόγραφον. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παροῦσα, ἥτις, ἀναγνωσθεῖσα, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτοῦ τε καὶ ὑπ' ἐμοῦ, σημειωσαμένου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιδοθέντος δικογράφου τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐπιδόσεως.

3. Ἀπόφασις περὶ τοῦ ἀκύρου τῆς εἰς χεῖρας τοῦ μὴ διατελοῦντος ἐν ἀδείᾳ στρατιωτικοῦ ἐπιδόσεως.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Ἀλεξάνδρου Πολυκράτους προέδρου, Βασιλείου Κάτωνος καὶ Ἰσιδώρου Μενάνδρου (εἰσηγητοῦ), παρόντων τοῦ τε εἰσαγγελέως Ἱππάρχου Ἡρακλείδου καὶ τοῦ γραμματέως Γεωργίου Κίμωνος.

Συνεδριάσαν δημοσίως τῇ 13 Δεκεμβρίου 1886, ἵνα δικάσῃ τὴν ἀγωγὴν τοῦ Πέτρου Ἀλέστορος κατοικοῦ Ἀθηνῶν ἀντιπροσωπευθέντος ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Περικλέους Πηλείδου κατὰ τοῦ ἐναγομένου Διονύσου Κόνωνος ὑπασιπιστοῦ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως κατοικοῦ Ἀθηνῶν ἀντιπροσωπευθέντος ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Παύλου Κισσέως, καθ' ἣν ὁ μὲν πληρεξούσιος τοῦ ἐνάγοντος ἐζήτησε τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ περὶ τῆς ἀποδόσεως χιλίων δραχμῶν ὀφειλομένων αὐτῷ ἐξ ἀγορᾶς διαφόρων πραγμάτων, κατονομαζομένων ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὁ δὲ πληρεξούσιος τοῦ ἐναγομένου προέτεινεν ἑνστασιν περὶ ἀπαραδέχτου τῆς ἀγωγῆς ὡς ἀκύρου ἐπιδοθείσης.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἐν ταῖς ἀρθροῖς 143 καὶ 146 ἀριθ. 1 τῆς Πολ. Δικον. γενικὸς κανὼν περὶ τῆς εἰς χεῖρας τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ πληρεξουσίου

αὐτοῦ ἐπιδόσεως τῶν δικογραφῶν ἐφκρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν μόνον ὅταν οὗτοι διατελῶσιν ἐν ἀδείᾳ ἢ ἦναι διοικηταὶ ταγματῶν ἢ συνταγματῶν ἢ ἔχωσι τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ· κατ'ἐξαίρεσιν δὲ τοῦ κανόνος τούτου ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς στρατιωτικούς ἢ ἐπίδοσις γίνεται εἰς τὸν διοικητὴν τοῦ τύπου τῆς ἐφεδρείας· ὅθεν ἢ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τελεσθεῖσα ἐπίδοσις εἰς χεῖρας τοῦ ἐνταγομένου εἶναι ἄκυρος, διότι, τοῦ ἐνταγομένου μὴ ὄντος στρατηγοῦ καὶ μὴ διατελοῦντος ἐπὶ κεφαλῇς τάγματος ἢ συντάγματος, ἢ ἐπίδοσις ἔδει νὰ γένηται εἰς τὸν στρατιωτικὸν διοικητὴν τοῦ τύπου τῆς ἐφεδρείας ἥτοι τὸν φρούραρχον Ἀθηνῶν, ἢ δὲ κατὰ παράβασιν τῶν ὠρισμένων ἐν τῇ νόμῳ τύπων γενομένη ἐπάγει ἀκυρότητα (Πολ. Δικ. ἀρθ 201).

Διὰ ταῦτα, ἰδὸν καὶ τὰ ἀρθρα 210 καὶ 219 τῆς Πολ. Δικονομίας, κηρύττει ἄκυρον τὴν κατὰ τὴν 24 Νοεμβρίου ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ Π. Ἀκέστορος κατὰ Δ. Κόνωνος τῆς 22 Νοεμβρίου 1886. Ἀπορρίπτει τὴν περὶ συζητήσεως αὐτῆς αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος. Καταδικάζει τὸν ἐνάγοντα εἰς τὴν ἀπότισιν τῆς κατὰ τὴν δίκην ταύτην δικαστικῆς δαπάνης μετριασθείσης εἰς δραχμὰς δώδεκα καὶ ἐπιβάλλει εἰς βάρος αὐτοῦ τὰ νόμιμα τέλη τῆς σημανσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Δεκεμβρίου τοῦ 1886 ἔτους.

4. Ἀπόφασις ἐπιτρέπουσα τὴν ἀπόδειξιν ὅτι οἱ κατὰ τὴν τοιχοκόλλησιν δικογράφου μάρτυρες δὲν εἶναι γείτονες.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Α. Πολυκράτους προέδρου, Β. Κόνωνος καὶ Ἰσ. Μενάνδρου (Εἰσηγητοῦ), παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Ι. Ἡρακλείδου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κίμωνος.

Συνεδριάσαν δημοσίως τῇ 17 Δεκεμβρίου 1886 ἵνα δικάσῃ τὴν ἀπὸ 5 Ἰουλίου ε. ε. ἀγωγὴν τοῦ Π. Ταλαοῦ κατοικοῦ Κύμης παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Α. Μοιρακίους κατὰ τοῦ Α. Ἀλκυονέως καταίκου ὡσαύτως παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Κ. Κοδρίδου περὶ πληρωμῆς τοῦ ὀφειλομένου αὐτῷ ὑπὸ τοῦ δευτέρου ποσοῦ δισχιλίων δραχμῶν, δοθέντος αὐτῷ λόγῳ δανείου δι' ἰδιωτικῆς ὁμολογίας, καθ' ἣν ὁ μὲν ἐνάγων ἐξητήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, ὁ δ' ἐναγόμενος τὴν ἀκύρωσιν

τοῦ ἀποδεικτικοῦ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι κακῶς ἐτοιχοκλήθη ἡ ἀγωγή, διότι, πλὴν τοῦ συνοίκου Α. Κορύβαντος ὅστις ἡρνήθη νὰ ὑπογράψῃ, ὑπῆρχεν ἕτερος σύνοικος, εἰς ὃν ἡδύνατο νὰ προσφύγῃ ὁ κλητὴρ πρὸς πρὸς ἐπίδοσιν, καὶ διότι οὐ μόνον δὲν προσελήφθησαν ὡς μάρτυρες οἱ πλησιέστεροι γείτονες, ἀλλ' οὔτε καὶ γείτονες.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ἐὰν οἱ μάρτυρες Σ. Νουμήτωρ καὶ Ε. Κτησικλῆς, ὧν ἐνώπιον ἐγένετο ἡ τοιχοκόλλησις τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, ὧσι γείτονες τοῦ ἐναγομένου, ἡ ἐπίδοσις εἶναι ἔγκυρος, καὶ ἐὰν ὑποτεθῶσιν ἀληθεῖς οἱ λόγοι, δι' οὓς προσβάλλει ὡς ἄκυρον τὴν ἐπίδοσιν ταύτην ὁ ἐναγόμενος, διότι τὸ μὲν κύρος τῆς τοιχοκλήσεως δὲν ἐπηρεάζεται ὑπὸ τοῦ περιστατικοῦ, ὅτι ὑπῆρχον ἐγγύτεροι γείτονες, ἅτε τοῦ νόμου οὐδαμῶς διακρίνοντας μεταξὺ ἀπωτέρων καὶ ἐγγυτέρων γειτόνων, ἐγκύρως δὲ τοιχοκλήσεται τὸ ἔγγραφον, ὅταν ὁ εὐρεθεὶς σύνοικος ἀρνήθῃ νὰ ὑπογράψῃ τὸ ἐπιδότηριον (Πολ. Δικ. ἄρθ. 146 § 1). Ἀμφισβητοῦντος ὅμως τοῦ ἐναγομένου, ὅτι οἱ μάρτυρες Σ. Νουμήτωρ καὶ Κτησικλῆς εἰσὶ γείτονες αὐτοῦ, πρέπει νὰ διαταχθῇ παρεμπιπτόντως ἡ ἀπόδειξις τοῦ γεγονότος τούτου, διότι ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν παρέχει πίστιν δημοσίου ἐγγράφου τὸ ἐπιδότηριον τοῦ δικ. κλητῆρος, ἅτε μὴ δυναμένου τούτου νὰ πληροφορηθῇ ἐξ ἰδίας καὶ ἀμέσου ἀντιλήψεως περὶ τῆς γειτονικῆς ιδιότητος τῶν προσληφθέντων μαρτύρων (Πολ. Δικ. 398 καὶ 400).

Διὰ ταῦτα, ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 15, 304, 306 καὶ 309 τῆς Πολ. Δικ.

Ἀναβάλλον νὰ ἀποφάνηται ἐπὶ τῆς περὶ ἀκυρώσεως τοῦ ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1886 ἐπιδότηριου τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Π. Λάχητος ἐνστάσεως τοῦ ἐναγομένου, ὑποχρεοῖ αὐτόν νὰ ποδείξῃ διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι οἱ Σ. Νουμήτωρ καὶ Ε. Κτησικλῆς δὲν ἦσαν γείτονες αὐτοῦ κατὰ τὴν 30 Ἰουλίου 1886.

Τάσσει προθεσμίαν πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως εἰκοσιν ἡμερῶν λογιζομένων ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης. Διορίζει εἰσηγητὰς τοὺς εἰρηνοδίκας τῆς διαμονῆς αὐτῶν καὶ τόπον τὸ κατὰστημα τοῦ δικαστηρίου αὐτῶν. Οἱ εἰσηγηταὶ δὲ οὗτοι ὀρίσουσι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἀποδείξεως ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Χαλκίδι τῇ 20 Δεκεμβρίου 1886.

5. Ἀπόφασις ἐπιτρέπουσα τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις δὲν κατώκει ἔνθα ἐπεδόθη.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν . . .

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ τῇ 22 Νοεμβρίου 1887, ἵνα δικάσῃ τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Γ. Πεισιστρατίδου κατοικοῦ Ἀθηνῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Γ. Ρουβίκωνος κατὰ τοῦ Π. Λεάνδρου κατοικοῦ Μενιδίου παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Γ. Ἀμφίωνος.

Ἀκούσαν τὸν μὲν πληρεξούσιον τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ προτείναντα περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀνακοπῆς ἔνστασιν, ὡς ἀκύρως ἐπιδοθείσης, 1) διότι ἡ ἀπὸ 6 Μαΐου 1887 ἀνακοπὴ τοῦ Γ. Πεισιστρατίδου οὔτε ἐπεδόθη εἰς αὐτὸν τὸν Π. Λεάνδρον, οὔτε ἐκοινοποιήθη εἰς τὴν ἐν Μενιδίῳ κατοικίαν αὐτοῦ, 2) διότι τὸ ἀπὸ 16 Μαΐου 1887 ἀποδεικτικόν, ὃ προσάγει ὁ ἀντίδικος πρὸς ἀπόδειξιν τῆς κοινοποιήσεως αὐτοῦ, δὲν ἰσχύει ὡς ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως, ἅτε μὴ συνταχθὲν ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ ὑπογεγραμμένου ἐν αὐτῷ δικαστικοῦ κλητῆρος, ἀλλὰ γραφὲν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντιδίκου καὶ φέρον μόνον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ δικ. κλητῆρος, τὸν δὲ πληρεξούσιον τοῦ ἀνακόπτοντος ἀντικρούσαντα τὴν ἔνστασιν ταύτην.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οὐδαμῶς ὀρίζεται ἐν τῷ περὶ ἐπιδόσεως 140 ἀρθρῷ τῆς Πολ. Δικον. ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὸ νὰ γράφῃ ὁ δικ. κλητὴρ ἰδιοχείρως ὁλόκληρον τὸ ἐπιδότηριον· ὅθεν κατὰ τοῦτο ἡ ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου εἶναι ἀπορρίπτέα. Ἀλλ' ὅμως εἶναι παραδεκτὴ, ἂν ἀποδειχθῇ ἀληθὴς, ὡς ἐπὶ ῥόην ἔχουσα, ἡ ἔνστασις ὅτι δὲν ἐκοινοποιήθη ἡ ἀνακοπὴ εἰς τὴν ἐν Μενιδίῳ κατοικίαν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ τὸ ἐπιδότηριον δὲν εἶναι ἄκυρον κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ἡ πράξις ὅμως τοῦ δικ. κλητῆρος Ν. Βουσίριδος τοῦ νάναθέσῃ τὴν γραφὴν τοῦ ἐπιδότηριου εἰς αὐτὸν τὸν ἐνδιαφερόμενον διάδικον (ὡς ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐθεβαιώθη) μαρτυρεῖ ὀκνηρίαν καὶ κουφότητα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθήκοντων αὐτοῦ ἀσύγγνωστον, δι' ἣν πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῷ ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ τῆς ἐπιπλήξεως.

Διὰ ταῦτα, ἰδὸν καὶ τὰ ἀρθρα 304, 306 τῆς πολ. δικον. καὶ 292 καὶ 219 τοῦ ὀργ. τῶν Δικαστηρίων.

Ὑποχρεοῖ τὸν Π. Λεάνδρον νὰ ποδείξῃ διὰ παντὸς νομίμου μέσου

καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι τῇ 12 Μαΐου 1887 κατῴκει οἰκογενειακῶς εἰς Μενίδιον, ἡ δὲ συζυγὸς αὐτοῦ, εἰς ἣν αὐτὸ ἐπεδόθη, τυχαίως εὑρέθη ἐν Χαϊδαρίῳ. Ἀνατίθησι τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην τῆς διαμονῆς αὐτῶν, τὴν πρώτην δικάσιμον πολιτικῶν ὑποθέσεων ἐν τῇ συνήθει ὥρᾳ τῶν συνεδριάσεων μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ἐξετάσσοντα ἐπ' ἀκροατηρίου τοὺς τυχὸν προσχθησομένους μάρτυρας.

Ἐπιβάλλει εἰς τὸν δικ. κλητῆρα Ν. Βουσίριδα τὴν πειθαρχικὴν ποινὴν τῆς ἐπιπλήξεως.

Ἐκρίθη καὶ ἔδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 28 Νοεμβρίου 1887.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ (§ 44 σελ. 63 καὶ ἐπ.).

Ἀποφάσεις

Α'. Ἀποφάσεις Εἰρηνοδικῶν.

1. Ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα κατ' ἐρηνοδικίαν τοῦ ἐναγομένου (ὄντος ἀγνώστου διαμονῆς).—2. Ἀπόφασις ὀριστικὴ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν λόγῳ ἀναρμοδιότητος.—3. Ἀπόφασις ὡσαύτως ὀριστικὴ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν λόγῳ ἀναρμοδιότητος.—4. Ἀπόφασις ὀριστικὴ ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν.—5. Ἀπόφασις ὡσαύτως ὀριστικὴ ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν.—6. Ἀπόφασις παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν καὶ διατάσσουσα ἀποδείξεις.—7. Ἀπόφασις ὡσαύτως περὶ ἀποδείξεως, ἀπορρίπτουσα ἔνστασιν περὶ ἀναρμοδιότητος.

1. Ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα κατ' ἐρηνοδικίαν τοῦ ἐναγομένου (ὄντος ἀγνώστου διαμονῆς).

Ἀριθ. 943.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων
Γεωργίου τοῦ Α'.

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον Πειραιῶς

Συγκείμενον ἐκ τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἰωάννου Δημοκόωντος.

Συνεδριάσαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῇ 20 Ἰουλίου 1889,

παρουσία καὶ τοῦ γραμματέως Χρ. Δήμωνος, ἵνα δικάσῃ τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος Παναγιώτου Κέρκοπος κατοικοῦ Πειραιῶς, παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ Χρ. Λαφυστίου δικηγόρου, καὶ τοῦ ἐναγομένου Λαομέδοντος Νικολαΐδου κατοικοῦ ἐπίσης καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, οὐδαμῶς παραστάντος.

Ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1889 πρὸς τὸ Εἰρηνοδικεῖον τοῦτο κλήσεως αὐτοῦ ῥήτησατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ ἀποτίσῃ αὐτῷ δραχ. 78 διὰ τὰ καθυστεροῦντα τῶν τριῶν τελευταίων μηνῶν ἐνοίκια τῆς ἐνταῦθα καὶ κατὰ τὴν θέσιν Βαβουλάκια μικρᾶς μονωρόφου οἰκίας αὐτοῦ, συγκειμένης ἐξ ἐνὸς δωματίου, ἣν ἐξεμίσθωσεν εἰς τὸν ἐναγόμενον κατὰ Ἀπρίλιον τοῦ 1887 ἐπὶ μηνιαίῳ μισθώματι δραχ. 26, ἔλαβε δὲ τὰ προηγούμενα μόνον ἐνοίκια καὶ δικαιοῦται νὰ λαμβάνῃ τὰ τρία τελευταῖα, πρὸς ἐξασφάλισιν δὲ τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ κατέσχε συντηρητικῶς δυνάμει ἀδείας τοῦ κ. Προέδρου κινήτᾳ αὐτοῦ πράγματα ἀξίας δραχ. 150, ἐπίσης δὲ ἀνὰ δραχ. 26 τὸν μῆνα ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρι τῆς λήξεως τῆς ἐνοικιάσεως τῆς οἰκίας αὐτοῦ, νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐκποίησης τῶν ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ κλητῆρος περιγραφομένων κινήτων αὐτοῦ πραγμάτων, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ καταβληθῇ αὐτῷ ἡ ῥηθεῖσα ἀπαιτήσις μετὰ τῶν τόκων καὶ δαπανῶν, νὰ διορισθῇ ὑπάλληλος ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Προκειμένης σήμερον τῆς συζητήσεως, παραστὰς ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἐνάγοντος ῥήτησατο τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, τοῦ ἐναγομένου μὴ παραστάντος.

Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ, καθὰ προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ συνημμένου ἐπιδοτηρίου τῆς 12ης Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Ἰωάν. Περγαμηνοῦ, ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴ προσηκόντως ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν ἐνταῦθα κ. Εἰσαγγελεῖα διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἐναγόμενον, πρὸς δὲ, καθὰ προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ συνημμένου ἀπὸ 14 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. φύλλου τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἐφημερίδος Σφαίρας, ἡ ῥηθεῖσα ἀγωγὴ κατεχωρίσθη ἐν αὐτῷ ὡς ὁ νόμος ἀπαιτεῖ, καὶ παρῆλθεν ἀπὸ τῆς διὰ τῆς ἐφημερίδος δημοσιεύσεως τῆς ἀγωγῆς μέ-

χρι σήμερον ἡ ἀπαιτουμένη ἐξάμηνος προθεσμία, καὶ οὕτω συμπίπτει νόμιμος δικάσιμος τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἡ σήμερον, καθ' ἣν, μὴ ἐμφανισθεὶς ὁ ἐναγόμενος, δικάζεται ἐρήμην, ὅθεν δεκταὶ ἀπασαι αἱ κατ' αὐτοῦ αἰτήσεις τοῦ ἐνάγοντος ὡς νόμιμοι δι' ἑλλειψιν ἀντιρρήσεως.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπιβληθεῖσα κατὰσχέσις ἐνηργήθη νόμιμως, ὅθεν ἐπικυρωτέα ἐστί.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Λαομέδοντος Νικολαΐδου.

Δέχεται τὴν προκειμένην κλήσιν τοῦ ἐνάγοντος.

Ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον νὰ ἀποτίσῃ τῷ ἐνάγοντι διὰ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτίαν δραχ. ἑβδομήκοντα ὀκτῶ (78) ἐντόκως ἀπὸ τῆς κλήσεως μέχρι ἐξοφλήσεως πρὸς 8 % ἐτησίως.

Ἐπικυροῖ τὴν εἰς χεῖρας τοῦ αὐτοῦ ἐνάγοντος ἐνεργηθεῖσαν συντηρητικὴν κατὰσχέσιν ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀπὸ 5 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἐκθέσει τοῦ κλητῆρος Ἰω. Πεῤῥαιβοῦ ἀναφερομένων κινήτων πραγμάτων.

Διατάσσει τὴν ἐκποίησην τῶν κατασχεθέντων πραγμάτων, ὅπως ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ αὐτῶν πληρωθῇ ὁ ἐνάγων τὴν ἀπαίτησιν αὐτοῦ ἐκ δραχ. 78 μετὰ τῶν τόκων μέχρι ἐξοφλήσεως καὶ τὴν δαπάνην.

Διορίζει ὑπάλληλον ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ τὸν ἐνταῦθα συμβολαιογράφον Δημήτριον Μελάνθιον καὶ, τούτου κωλυομένου, ἕτερον τῶν ἐνταῦθα ἀναπληρωτῶν αὐτοῦ.

Κηρύσσει τὴν παροῦσαν προσωρινῶς ἐκτελεστέην καὶ καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην ἐκ δραχ. εἴκοσι (20). Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Πειραιεὶ παραχρῆμα ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

2. Ἀπόφασις ὀριστικὴ (ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν λόγῳ ἀναρμοδιότητος).

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον τῆς Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν

Συγκείμενον ἐκ τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἰσιδώρου Πηλουσιώτου.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ τὴν 19 Δεκ. 1886, ἵνα δικάσῃ τὴν ἀπὸ 12 Δεκ. ἀγωγὴν τοῦ Π. Π... κατοικοῦ Ἀθηνῶν, δι' ἧς οὗτος ἐξέθηκεν, ὅτι ἐξεμίσθωσεν εἰς τὸν ἐναγόμενον πρὸ ἔτους τὴν ἐν Ἀθήναις οἰκίαν αὐτοῦ, ὅπερ ἔληξε, δι' ἐπισήμου δὲ διαμαρτυρήσεως ἤξιώσεν ἐγκλίρως παρὰ τοῦ ἐναγομένου νὰ ἐκκενώσῃ τὴν οἰκίαν κατὰ τὴν λήξιν τῆς μισθώσεως, διότι ἄλλως θεωρεῖ αὐτὸν ὑπόχρεον εἰς πληρωμὴν μισθώ-

ματος έναυσίου χιλίων δραχμῶν, ἐν ὧσ' ἤθελε διαμένει ἐν τῷ οἴκῳ, ὅθεν ἐξητήσατο νὰ υποχρεωθῇ εἰς τὴν καταβολὴν δραχμῶν 1000 λόγῳ μισθώματος, ὅστις (ἐνάγων) παρεστάθη διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ἰ. Βίτωνος, κατὰ τοῦ Ἰ. Ν... κατοικοῦ ὡσαύτως παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Πέτρου Παμφίλου.

Ἀκοῦσαν τοὺς πληρεξουσίου τῶν διαδίκων, τὸν μὲν τοῦ ἐνάγοντος αἰτησάμενον προφορικῶς καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς, τὸν δὲ τοῦ ἐναγομένου τὴν ἀπορρίψιν αὐτῆς ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθείσης, ἄλλως ὡς μὴ βασίμου καὶ ἐστερημένης ὑποστάσεως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀπκαδέκτου τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθείσης εἶναι βᾶσιμος, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 490 § 9 τῆς Πολ. Δικον. εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν εἰρηνοδικῶν ὑπάγονται αἱ μεταξὺ ἐνοικιαζόντων καὶ ἐνοικιαστῶν διαφοραὶ, αἱ προερχόμεναι ἐκ τοῦ περὶ μισθώσεως συναλλάγματος καὶ ἀναγόμεναι εἰς τὸ μίσθωμα ἢ ἐπισκευὰς ἐπὶ τοῦ μισθοῦ πράγματος· ἡ δὲ ἀπαίτησις τοῦ ἐνάγοντος δὲν στηρίζεται εἰς συνάλλαγμα, ὅθεν δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδίκου, ὑπερβαίνουσα τὸ πρὸς τῶν 300 δραχμῶν.

Διὰ ταῦτα παραδέχεται τὴν ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδικείου. Ἀπορρίπτει τὴν ἀγωγὴν τοῦ Π. Π...

Καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἐναγομένου, μετριάσεισαν εἰς δραχμὰς δεκαπέντε, καὶ ἐπιβάλλει εἰς βάρος αὐτοῦ τὰ τέλη τῆς σημανσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Δεκ. 1886.

3. Ἀπόφασις ὀριστικὴ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν
λόγῳ ἀναρμοδιότητος.

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον Μαραθῶνος

Συγκείμενον ἐκ τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἰσιδώρου Πηλουσιώτου.

Συνεδρίασεν δημοσίως ἐν τῷ εἰρηνοδικιακῷ καταστήματι τῇ 1 Φεβρουαρίου 1887, ἵνα διδάσῃ τὴν μεταξὺ τῶν Α. Π... καὶ Κ. Ρ... διαφορὰν, εἰσαχθεῖσαν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 26 Ἰανουαρίου 1887 κλήσεως τοῦ πρώτου, ἰσχυρισμένου, ὅτι κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος ἐκώλυεν αὐτὸν ὁ δεύτερος βίᾳ καὶ δυναστείᾳ

νὰ καλλιεργήσῃ τὰ $\frac{2}{3}$ τοῦ ἐν αὐτῇ περιγραφομένου ἀγροῦ, ἀπὲρ ἀπὸ δεκαετίας καὶ ἐπέκεινα καλλιεργεῖ ἀνενοχλήτως, καὶ ἐξαίτησ-
μένου νὰ διαταχθῇ ὁ δεῦτερος νὰ παύσῃται καλλιεργῶν αὐτὸν καὶ νὰ
ἀπειληθῇ κατ' αὐτοῦ δι' ἐνδεχομένην παράβασιν χρηματικὴ ποινὴ κατὰ
τὰ ἄρθρα 883 καὶ 884 τῆς Πολ. Δικ., καὶ ἐξέτασαν τὴν τε κλήσιν
καὶ τὰς ἐγγράφους προτάσεις τοῦ ἐνάγοντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ
πληρεξουσίου αὐτοῦ Ι. Πυλάδου, καὶ τὴν προφορικῶς καὶ ἐγγράφως
ὕποβληθεῖσαν ἔνστασιν περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδικοῦ ὑπὸ
τοῦ ἐναγομένου ἐμφανισθέντος αὐτοπροσώπως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ ἰσχυρίσθη ὁ Α. Π... ὅτι ὁ ἐναγό-
μενος βία καὶ δυναστεία ἀπέτρεψεν αὐτὸν τῆς σπορᾶς τοῦ ἐν τῇ ἀ-
γωγῇ περιγραφομένου ἀγροῦ, ὃν κατεῖχε καὶ ἐκαλλιέργει ἀνενοχλή-
τως ἀπὸ δεκαετίας, καὶ ἐξητήσατο νὰ διαταχθῇ οὗτος νὰ παύσῃται
καλλιεργῶν αὐτόν. Ἐντεῦθεν δὲ προκύπτει, ὅτι ἡ ἀγωγή αὕτη πε-
ριλαμβάνει ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ παραγγέλματος *uti possidetis*,
ἅτε προκαλοῦσα τὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος ἂν ὁ ἐνάγων εἶχε τὴν
διακατοχὴν καὶ αἰτουμένη τὴν παῦσιν τῆς περαιτέρω διαταράξεως
αὐτῆς. Ἄρα δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασις τοῦ
ἐναγομένου, διότι τὰ εἰρηνοδικεῖα δὲν εἶναι ἀρμόδια νὰ δικάζωσιν ὀρι-
στικῶς τὰς περὶ διακατοχῆς διαφορὰς, ἀλλὰ μόνον νὰ διατάττωσι
προσωρινὰ μέτρα (Πολ. Δικον. ἄρθρον 490 § 6 καὶ 629 § 2).

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 210 καὶ 219 τῆς Πολιτικῆς Δικο-
νομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 26 Ἰανουαρίου 1887 ἀγωγὴν τοῦ Α. Π...
κατὰ τοῦ Κ. Ρ... ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσαν εἰς αὐτό.

Καταδικάζει τὸν ἐνάγοντα εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἐναγο-
μένου, μετριασθεῖσαν εἰς δραχμὰς πέντε, καὶ ἐπιβάλλει εἰς βάρος τοῦ
αὐτοῦ τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Μαρθῶνι τῇ 2 Φεβρουαρίου 1887.

4. Ἀπόφασις ὀριστικὴ ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ ἀναρ- μοδιότητος ἔνστασιν.

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν
Συγκείμενον ἐκ τοῦ εἰρηνοδικοῦ Ἰσιδώρου Πηλουσιώτου
Συνεδριάσαν δημοσίως τὴν 5 Ὀκτωβρίου 1886, ἔνα δικάσῃ τὴν

ἀγωγὴν τοῦ Π. Π... κατοικοῦ Ἀθηνῶν παρόντος καὶ διορίσαντος πληρεξούσιον αὐτοῦ τὸν Γ. Π... κατὰ τοῦ Γ. Ε... κατοικοῦ ὠσαύτως παρόντος καὶ διορίσαντος πληρεξούσιον αὐτοῦ τὸν Ν. Β...

Ἀκούσαν τὸν μὲν πληρεξούσιον τοῦ ἐνάγοντος, αἰτησάμενον τὴν παραδοχὴν τῆς ἀπὸ 2 Ὀκτωβρίου κλήσεως αὐτοῦ καὶ τὴν καταψήφισιν τοῦ ἐναγομένου εἰς τὴν ἀπόδοσιν πρὸς αὐτὸν 30 κοιλῶν σίτου ἢ τοῦ τιμήματος αὐτῶν πρὸς ἕξ δραχμὰς τὸ κοιλὸν μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου λόγῳ μισθώματος ἐνὸς ἀγροῦ, ἀνήκοντος εἰς τὸν ἐνάγοντα, τὸν δὲ πληρεξούσιον τοῦ ἐναγομένου ἐξαίτησάμενον τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἀγωγῆς ὡς ἀναρμοδιῶς εἰσαχθείσης, διότι, μὴ στρεφόμενῃ εἰς ὀφειλόμενον ποσὸν χρηματικὸν κατώτερον τῶν 300 δραχμῶν ἀλλ' εἰς μίσθωμα, δὲν ἀνάγεται εἰς τὸν εἰρηνοδίκην, ἀλλ' ὁμολογήσαντα ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐνάγοντος.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἀπὸ 1 Φεβρ. 1838 νόμον, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 490 ἀριθ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, οἱ Εἰρηνοδίκαι διακρίνουσιν ἐκκλητῶς πᾶσαν προσωπικὴν διαφορὰν, ἥς τὸ ἀντικείμενον δὲν ὑπερβαίνει τὰς 300 δραχμὰς, ἡ δὲ προκειμένη εἶναι προσωπικὴ, περιστρέφεται δὲ εἰς ἀπαίτησιν 30 κοιλῶν σίτου, ὧν τὸ τίμημα δὲν ὑπερβαίνει τὰς τριακοσίας δραχμὰς· ὅθεν ἀπορρίπτέα ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδικείου ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου.

Διὰ ταῦτα καὶ δυνάμει τῶν ἄρθρων 210, 215 καὶ 224 τῆς πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδικείου ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου.

Ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν πρὸς τὸν ἐνάγοντα ἀπόδοσιν 30 κοιλῶν σίτου ἢ τοῦ τιμήματος αὐτῶν ἀποτελοῦντος ἐν συνόλῳ δραχμὰς ἑκατὸν ὀγδοήκοντα μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀγωγῆς, εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν δαπανῶν τοῦ ἐνάγοντος, μετριασθεῖσάν εἰς δραχμὰς δέκα, καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1886.

5. Ἀπόφασις ὀριστικὴ ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν.

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον τῆς Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν.

Συγκείμενον ἐκ τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἰσιδώρου Πηλουσιώτου.

Συνεδρίασαν δημοσία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῇ 7 Ἰουνίου 1888, ἔνα δικάσῃ τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δ. Μ. . . κατοικοῦ Ἀθηνῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Θ. Π. . . κατὰ τοῦ Π. Ρ. . . παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Γ. Π. . ., δι' ἧς ἡ ἐνάγουσα ἐξέθηκεν, ὅτι ἐντὸς τοῦ κατὰ τὴν θέσιν . . . κήπου αὐτῆς διοχετεύεται ὕδωρ δι' ἰδιαιτέρου ὑδραγωγείου, ὅπερ ἰδίαις δαπάναις ἐκκαθάρισσα κατέστησεν ἐπωφελές εἰς τὸν κήπον αὐτῆς, ἀνοίξασα κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν αὐτοῦ καὶ διαφόρους ὁπᾶς, ὁ δὲ ἀντιδικὸς παρὰ πᾶν δικαίωμα ἠνέωξεν ἐν τῷ γειτονικῷ αὐτοῦ οἰκοπέδῳ ὁπὴν τινα, ἐξ ἧς ἀντλεῖ ὕδωρ ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ κήπου αὐτῆς, καὶ ἐξητήσατο νὰ διαταχθῇ ἡ παῦσις τῆς προκειμένης διαταράξεως τῆς χρήσεως τοῦ ὕδατος, νὰ υποχρεωθῇ νὰ κλείσῃ τὴν ἀνοιχθεῖσαν ὁπὴν, ν' ἀπειληθῇ κατ' αὐτοῦ ποινὴ τριῶν χιλιάδων δραχμῶν ἐν νέᾳ τυχόν διαταράξει καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην. Ἀκοῦσαν τοὺς πληρεξουσίους τῶν διαδίκων, τὸν μὲν τοῦ ἐνάγοντος αἰτησάμενον τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς, τὸν δὲ τοῦ ἐναγομένου τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἀγωγῆς ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθείσης, διότι τὸ Εἰρηνοδικεῖον δὲν δικαιούται νὰ δικάσῃ περὶ τῆς νομῆς τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ μόνον περὶ τῆς χρήσεως, καὶ μόνον περὶ προσωρινῶν μέτρων, δὲν κωλύεται δὲ ὁλοτελῶς ὁ ἐνάγων, ὡς ὁμολογεῖ, εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ὕδατος, οὐδὲ ῥέει τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ νομὴ τοῦ ὕδατος συνίσταται προφανῶς εἰς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ὅθεν τὰ Εἰρηνοδικεῖα, ἀρμόδια ὄντα νὰ δικάζωσι κατὰ τὸ ἀρθρον 490 § ε' τῆς πολιτ. δικονομίας τὰς διαφορὰς περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ῥέοντος ὕδατος, εἰσὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἀρμόδια καὶ περὶ τῆς νομῆς τοῦ ὕδατος νὰποφαίνωνται, εἴτε περὶ διαταράξεως εἴτε περὶ ἀποβολῆς πρόκειται· δὲν εἶναι δὲ ὀρθόν, ὅτι μόνον προσωρινὰ μέτρα συγχωρεῖται νὰ διατάττωσιν, ὡς ἐναργῶς προκύπτει ἐκ τῆς ἀμέσως ἐπομένης § τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου, οὔτε ποιεῖται διάκρισιν τινα ὁ νόμος μεταξὺ ὕδατων ὑπὸ τὴν γῆν ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ῥέοντων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου.

Παραδέχεται τὴν ἀγωγὴν τοῦ Δ. Μ. . . Ὑποχρεοῖ τὸν Π. Ρ. νὰ κλείσῃ τὴν ἀνοιχθεῖσαν ὁπὴν καὶ παύσῃ ἐφεξῆς διαταρακτῶν τὴν χρῆσιν τοῦ ὕδατος, περὶ οὗ ἡ ἀγωγή· ἀπειλεῖ κατ' αὐτοῦ ποινὴν τριῶν

χιλιάδων δραχμῶν ἐν περιπτώσει νέας ὑπ' αὐτοῦ διαταρᾶξεως καὶ καταδικάζει εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην μετριασθεῖσαν εἰς δραχ. δώδεκα. Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰουνίου 1886.

6. Ἀπόφασις παρεμπόπτουσα περὶ ἀποδείξεως ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν καὶ διατάσσουσα ἀποδείξεις.

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν.

Συγκείμενον ἐκ τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἰσιδώρου Πηλουσιώτου.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῇ 4 Φεβρουαρίου 1887, ἵνα δικάσῃ τὴν ἀπὸ 1 Φεβρ. ε. ε. ἀγωγὴν τοῦ Θ. Π. . . κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ Ι. Π. . . κατὰ τοῦ Ν. Κ. . . παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ Ν. Ι. . .

Ἀκοῦσαν τὸν μὲν πληρεξούσιον τοῦ ἐνάγοντος αἰτησάμενον νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ καταστρέψῃ τὸν πλησίον τοῦ ἰδιοκτητοῦ ἀγροῦ αὐτοῦ τεθέντα φράκτην πρὸς μεταφορὰν τοῦ ὕδατος εἰς τὸν πέριξ αὐτοῦ κείμενον ἀλευρόμυλον αὐτοῦ, μεταφέρον αὐτὸν (τὸν φράκτην) ὅπου καὶ πρότερον, ἥτοι 30 Γαλλικὰ μέτρα κάτωθι τοῦ ὑπάρχοντος, ἄλλως νὰ ἐπιτραπῇ τῷ ἐνάγοντι νὰ ἐνεργήσῃ τὴν καταστροφὴν διὰ δαπανῶν τοῦ ἐναγομένου, νὰ πειληθῇ κατ' αὐτοῦ ἀνάλογος χρηματικὴ ποινὴ διὰ πᾶσαν ἐπανάληψιν καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δαπάνην, τὸν δὲ τοῦ ἐναγομένου αἰτησάμενον τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθείσης, οὐδόλως δ' ἀμφισβητήσαντα τοὺς πραγματικοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐνάγοντος.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ δὲν πρόκειται διαφορὰ περὶ νομῆς ἢ κυριότητος τῆς αὐλακος τῆς ἀγούσης τὸ ὕδωρ εἰς τὸν ἀλευρόμυλον τοῦ ἐναγομένου, ἀλλὰ περὶ ἀπλῆς μεταβολῆς καὶ μετατοπίσεως αὐτῆς, διότι ὁ ἐναγόμενος ἐνήχθη ὅτι μετετόπισε τὴν αὐλακα βαθμηδὸν καὶ προσεκόλλησεν αὐτὴν εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ ἐνάγοντος, ἐκ δὲ τῆς μεταβολῆς ἀνυψούμενα τὰ ὕδατα βλάπτουσι τὸν ἀγρὸν αὐτοῦ. Ὅθεν τὸ Εἰρηνοδικεῖον εἶναι ἀρμόδιον δυνάμει τῆς 5 § τοῦ 490 ἀρθροῦ τῆς Πολ. Δικ., καθ' ἣν ἀρμόδιως δικάζει περὶ διαφορῶν ἀναγομένων εἰς τὴν μεταβολὴν ὑδραγωγείων, καὶ ἐπομένως ἀπορρίπτει τὰ ἢ περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου.

Θ. ΦΛΟΓΑΪΤΟΡ.—ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ.

25

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου. Δέχεται τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος. Ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον νὰ καταστρέψῃ κτλ.

7. Ἀπόφασις ὡσαύτως περὶ ἀποδείξεως ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν.

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον Λεβαδείας.

Συγκείμενον ἐκ τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἀγάθωνος Διοδότου.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αὐτοῦ τῇ 14 Ἰουνίου 1887, ἵνα δικάσῃ τὴν περὶ χρήσεως ῥέοντος ὕδατος καὶ κωλύσεως ὑδραγωγείου διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος Η. Μ.... κατοίκου Λεβαδείας, παρχστάντος αὐτοπροσώπως καὶ ὑποστηρίζαντος τὴν ἀπὸ 11 Ἰουνίου 1887 κλήσιν αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἐναγομένου Π. Ν.... κατοίκου ὡσαύτως, παρασταθέντος αὐτοπροσώπως καὶ διαπαθέντος ὅτι ἡ προκειμένη κλήσις ἀφορᾷ εἰς ἀναγνώρισιν δικαιώματος δουλείας ὑδραγωγείου διαφεύγουσαν τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ αἰτησάμενου τὴν παραπομπὴν αὐτῆς εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, ἀρνηθέντος οὐχ ἥττον ὅτι ὁ ἐνάγων εἶχε τὴν χρῆσιν τοῦ ῥέοντος ὕδατος.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 490 § 2 ἐδ. ε' τῆς πολ. δικον. διαφορᾶς περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ῥέοντος ὕδατος καὶ τῆς κωλύσεως ὑδραγωγείου, ὑπάγονται εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον· διὰ δὲ τῆς ὑπὸ συζήτησιν κλήσεως ζητεῖται ἀκριβῶς ἡ ἐξακολούθησις τῆς χρήσεως τοῦ ὕδατος· κατ'οὐδὲν δὲ μεταβάλλει τὴν ἀρμοδιότητα ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν κέκτηται πραγματικῶς τὸ δικαίωμα τοῦτο, διότι δὲν προκειται νὰ ἐξετασθῇ ἂν κέκτηται πραγματικῶς τὸ τῆς δουλείας δικαίωμα, ἀλλ' ἀπλῶς ἂν ἐχρήσατο αὐτῷ πεποιθὼς ὅτι τῷ ἀνῆκε τοῦτο.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου.

Ὑποχρεοῖ τὸν ἐνάγοντα νὰποδείξῃ, ὅτι εἶχε μέχρι τοῦδε τὴν χρῆσιν τοῦ ῥέοντος ὕδατος . . .

Ἐπιφυλάσσεται δὲ περὶ τῶν δαπανῶν.

Β'. 'Αποφάσεις Πρωτοδικῶν.

1. 'Απόφασις ὀριστικὴ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν διὰ τὴν ἔλλειψιν αἰτήσεως θεραπείας.—2. 'Απόφασις ὀριστικὴ δεχομένη τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσιν τοῦ ἐναγομένου. — 3. 'Απόφασις διατάσσουσα ἀποδείξιν δι' αὐτοψίας καὶ πραγματογνωμοσύνης.—4. 'Απόφασις ἐπιβάλλουσα ἀναπληρωτικὸν ὄρκον. — 5. 'Απόφασις ἐπιβάλλουσα ἀπαλακτικὸν ὄρκον.—6. 'Απόφασις ἐπιτρέπουσα πᾶν ἀποδεικτικὸν μέσον.—7. 'Απόφασις δεχομένη τὴν αἴτησιν ἀναβολῆς ὡς μὴ κατατεθεισῶν ἐγκαίρως προτάσεων. — 8. 'Απόφασις ἀπορρίπτουσα ἔφεσιν εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως ἀνεκκλήτου λόγῳ τοῦ ποσοῦ.—9. 'Απόφασις ἀπορρίπτουσα ἀνακοπὴν πίνακος κατατάξεως. — 10. 'Απόφασις ἐπιτρέπουσα παράτασιν προθεσμίας.—11. 'Απόφασις δεχομένη ἀγωγὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ ἐναγομένου εἰς πλειστηριασθὲν κτῆμα.—12. 'Απόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ ἀνακλήσεως προηγουμένης παρεμπιπτούσης ἀπόφασιν.

1. 'Απόφασις ὀριστικὴ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν διὰ τὴν ἔλλειψιν αἰτήσεως θεραπείας.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Α. Ρ.... Προέδρου, Ν. Δ.... καὶ Δ. Ε.... (Εἰσηγητοῦ) παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Γ. Π. καὶ τοῦ Γραμματέως Ρ. Δ.

Συνεδριάσαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αὐτοῦ τῇ 10 Ἰανουαρίου 1887, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς τοῦ Π. Π.... κατοικοῦ Ἀθηνῶν παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ Π. Κ. δικηγόρου κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν παραστάντος διὰ τοῦ νομικοῦ συμβούλου Σ. Τ....

Ὁ Π. Π.... διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ ἀπὸ 3 Σεπτεμβρίου 1885 κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἰσχυρισθεὶς, ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομικῆς μετὰ σμήνους ἀστυνομικῶν κλητῆρων ἐξέωσεν αὐτὸν βιαίως ἐκ τοῦ παρὰ τὸ Θησεῖον κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα ὅρια οἰκοπέδου αὐτοῦ ὡς

δῆθεν δημοσίου, ἐζητήσατο νὰ υποχρεωθῇ τὸ δημόσιον νὰ παύσῃ κατέχον βιαίως τὸ εἰρημένον οἰκόπεδον αὐτοῦ, νὰ διαταχθῇ ἡ ἐγκαταστάσις τοῦ ἐνάγοντος εἰς αὐτό, νὰ δοθῇ αὐτῷ ἀποζημιώσεις ἐξευρεθησομένη διὰ πραγματογνωμόνων δι' ὅσον χρόνον κατέχει αὐτὸ καὶ νὰ καταδικασθῇ τὸ δημόσιον εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀκοῦσαν τῶν πληρεξουσίων καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (ἄρθ. 2 Πολ. Δικ.) τῆς κατὰ τοῦ δημοσίου ἀγωγῆς προηγεῖται αἵτησις θεραπείας, ὑποβαλλομένη εἰς τὴν ἀμέσως προϊσταμένην τοῦ ἀδικήσαντος ὑπαλλήλου διοικητικὴν ἀρχήν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν προηγήθη ἡ νενομισμένη αἵτησις θεραπείας, διότι, ἀμέσως προϊσταμένης ἀρχῆς τοῦ Δημοσίου οὔσης τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ἔδει νὰ υποβληθῇ αἵτησις θεραπείας εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν, ἣν δὲν δύναται νάναπληρώσῃ ἡ ἀναρμοδίως ὑποβληθεῖσα εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν.

Διὰ τῷτα, ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 210, 215 καὶ 219 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀπορρίπτει τὴν ἀγωγὴν τοῦ Π. Π... ὡς ἀπαράδεκτον διὰ τὴν ἔλλειψιν αἰτήσεως θεραπείας καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὴν καταβολὴν τῆς δικαστικῆς δαπάνης τοῦ δημοσίου, μετριασθείσης εἰς δραχμὰς εἴκοσι, καὶ τῶν τελῶν τῆς σημόνσεως.

Ἐκρίθη ἐν Ἀθήναις τῇ δωδεκάτῃ Ἰανουαρίου χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἐβδόμου ἔτους καὶ ἐδημόσιεῦθη τῇ δεκάτῃ τρίτῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους.

2. Ἀπόφασις ὀριστικὴ δεχομένη τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Α. Π... προέδρου, Β. Κ... (εἰσηγητοῦ) καὶ Π. Σ... παρόντος τοῦ Εἰσαγγελέως Π. Κ... καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ...

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1887, ἵνα δικάσῃ τὴν ἐξῆς ἀγωγὴν τοῦ Γ. Ι... κατοικοῦ Ἀθηνῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ι. Α... κατὰ τοῦ Π. Ρ... κατοικοῦ Πατρῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ε. Δ.....

Ὁ Τ. Ι... ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Π. Ρ... ἐνώπιον τῶν ἐν

Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν, ἐξαιτούμενος νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὴν καταβολὴν δραχμῶν 400, ὡς ὀφείλει ἐκ φαγητῶν, χορηγηθέντων αὐτῷ κατὰ τοὺς μῆνας Σεπτέμβριον, Ὀκτώβριον καὶ Νοέμβριον τοῦ ἔτους 1886 ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐν τῷ ξενοδοχείῳ αὐτοῦ. Συζητήσεως δὲ γενομένης κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίαν, καθ' ἣν ὁ μὲν ἐνάγων ἐζήτησε τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην, ὁ δὲ ἐναγόμενος ἐζήτησε νὰ πορβιφθῇ ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσα, διότι δὲν ὑπῆρξε συμβόλαιον, οὔτε προέκειτο περὶ ἐκτελέσεως ἢ ἀποζημιώσεως, γεννηθείσης ἐκ τῆς μὴ ἐκτελέσεως αὐτοῦ, καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐνάγων εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀκοῦσαν τοὺς πληρεξουσίους τῶν διαδίκων, ἀναγνόντας τὰς ἐγγράφους αὐτῶν προτάσεις, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκ τοῦ συναλλάγματος πηγάζουσα ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου θεωρεῖται ὡς ἀρμοδιότης κατὰ παράτασιν· διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖ ὁ νόμος (Πολ. Δικ. ἄρθ. 22 § 4) νὰ ὀρίζεται ῥητῶς ὑπὸ τῶν συναλλαττομένων ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως τοῦ συναλλάγματος, ἵνα μὴ ἐγείρηται ἀμφιβολία τις περὶ τῆς θελήσεως αὐτῶν τοῦ νὰ καταστήσωσιν ἀρμόδιον τὸ αὐτόθι δικαστήριον. Ὅθεν ἐσφαλμένος ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι τὸ ἐνταῦθα Πρωτοδικεῖον ἐγένετο ἀρμόδιον εἰς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς διὰ μόνης τῆς σιωπηρᾶς τῶν διαδίκων συναινέσεως, καὶ δεκτὴ ἐπομένως ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου.

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 210 καὶ 219 τῆς Πολ. δικονομίας δέχεται τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου· παρὰπέμπει τὴν ἀπὸ 22 Σεπτ. 1887 ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἐναγομένου, μετριασθεῖσαν εἰς δραχμὰς τριάκοντα, καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθῆναις τῇ 29 Σεπτ. τοῦ 1887 ἔτους.

3. Ἀπόφασις διατάσσουσα ἀπόδειξιν δι' αὐτοψίας

* καὶ πραγματογνωμοσύνης.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Τ. Ρ. . . προέδρου, Α. Π. . . καὶ

Ι. Ρ. . . (εισηγητοῦ), παρόντων τοῦ τε εἰσαγγελέως Ι. Μ. . . καὶ τοῦ γραμματέως Κ. Γ. . .

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ τὴν 21 Φεβρ. 1887, ἵνα δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν μεταξὺ τοῦ Π. Μ. . . κατοικοῦ Ἀθηνῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Δ. Γ. . . καὶ τοῦ Ν. Μ. . . κατοικοῦ ὡσαύτως παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ι. Ν. . .

Ὁ Π. Μ. . . ἐκίνησεν ἀγωγὴν τὴν 20 Φεβρ. 1886 κατὰ τοῦ Ν. Μ. . . ἐξαιτούμενος νὰ διανεμηθῇ ἡ πατρικὴ αὐτῶν κληρονομία, τὴν δὲ δικαστήριον τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 161 π. ε. ἀπόφασιν αὐτοῦ, δι' ἧς διετάχθη ἡ διὰ πραγματογνωμόνων ἐκτίμησις τῶν ἀντικειμένων, εἰς ὧν τὴν καταβολὴν κατεδικάσθησαν οἱ διαδίκαι, διορισθέντων ἅμα ἐν αὐτῇ καὶ τῶν ἐν ἀσυμφωνίᾳ τῶν διαδίκων εἰς τὴν ἐκλογὴν ἐνεργησόντων τὴν πραγματογνωμοσύνην. Διεξαχθείσης δ' αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης διορισθέντος εἰσηγητοῦ εἰρηνοδίκου βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν καὶ ἐπιτοπίως, εἰσήχθη αὖθις ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίασιν, καθ' ἣν ἀκοῦσαν τοὺς πληρεξουσίου τῶν διαδίκων, ἀναγνόντας καὶ ἀναπτύξαντας τὰς ἐγγράφους αὐτῶν προτάσεις, δι' ὧν ἡτήσαντο,

Ὁ μὲν τοῦ Ν. Μ. . . νὰ κυρωθῇ ἡ πρᾶξις τῶν πραγματογνωμόνων καὶ νὰ διορισθῶσιν ἄλλοι πρὸς ἐνέργειαν νέας πραγματογνωμοσύνης, νὰ διαταχθῇ συγχρόνως καὶ δικαστικὴ αὐτοψία, νὰ ἐπιδικασθῇ τῷ ἐντολεῖ αὐτοῦ τόκος ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ τελεσθέντων δαπανημάτων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς καταβολῆς καὶ νὰ πορρίφθῶσιν ἅπασαι αἱ αἰτήσεις τοῦ ἀντιδίκου.

Ὁ δὲ τοῦ Π. Μ. . . νὰ πορρίφθῶσιν αἱ ἐνστάσεις καὶ ἀντιρρήσεις τοῦ ἀντιδίκου, νὰ προσδιορισθῶσιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου κατ' ἀκολουθίαν τῆς γενομένης πραγματογνωμοσύνης καὶ τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων, αἱ μὲν πρόσοδοι τοῦ ἐπιδίκου κτήματος ἀπὸ τοῦ 1870 μέχρι τῆς 11 Αὐγούστου 1885, ὅτε ἐγκατέστη ὁ ἐντολεὺς αὐτοῦ, εἰς δρ. 42000, ἐξ ὧν ἐκπίπτονται ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου 21000 διὰ τὸ ἀνήκον εἰς αὐτὸν $\frac{1}{2}$ καὶ ἐπομένως ὑπολείπονται πρὸς ὄφελος αὐτοῦ δραχμαὶ ἑτεροὶ 21 χιλιάδες, αἱ δὲ δαπάναι τοῦ ἀντιδίκου εἰς δρχμας τέσσαρας χιλιάδας, ὅθεν νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπόδοσιν τοῦ ὑπολοίπου ἐκ δραχμῶν 17 χιλιάδων ἐπιβουητικῶς δὲ νὰ ἐπικυρωθῇ

καθ' ὅλου ἢ ἐκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων καὶ ἐπιδικασθῇ τῷ ἐντολῇ αὐτοῦ τὸ προκύπτον καθαρὸν ποσὸν ἐκ δραχμῶν ὀκτὼ χιλιάδων. Ὅπως δὴ ποτε νὰ ἐπιδικασθῶσι τόκοι εἰς τὸν ἐντολέα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπιδικασθησομένου ποσοῦ πρὸς ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ἀκούσαν ὡσαύτως τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῇ ὑπὸ χρονολογίαν 9 Δεκ. 1886 ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ εἰρηνοδίκου βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν ἀναφερομένων γεγονότων ἀποδείκνυται, ὅτι ὁ μετασχὼν τῆς πραγματογνωμοσύνης Δ. Α. . . εἶναι αὐτὸς ὁ πράγματι διορισθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 161 π. ε. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὁ δ' εἰσηγητὴς δὲν ἐπεφάνητο περὶ τῆς σχετικῆς ἐνστάσεως τοῦ Ν. Μ. . . ἀλλ' ἐξέθηκεν ἀπλῶς, ὡς ὤφειλε, τὰ τῆς ἀμφισβητήσεως περιστατικά, ἵνα ἀποφῇνηται ἀκολούθως τὸ Πρωτοδικεῖον· ἂν δὲ προέβη εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς πραγματογνωμοσύνης, τοῦτο δὲν καθίστηται τὴν ἐκθεσιν ἀκυρωτέαν, ἀφοῦ προδήλως ὁ μετασχὼν τῆς πραγματογνωμοσύνης εἶναι αὐτὸς ὁ διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου πραγματογνώμων. Ὅσαύτως δ' ἐκ τῆς περὶ ὀρκίσεως ἐκθέσεως ἀποδείκνυται ὅτι ὁ ὅρκος ἐδόθη ὑπὸ τῶν πραγματογνωμόνων συνωδᾶ πρὸς τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικ. (ἄρθ. 288) περὶ τῆς ἀκριβοῦς καὶ εὐσυνειδήτου ἐκπληρώσεως τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς πραγματογνωμοσύνης· ἀρα αἱ ὑπὸ τοῦ Ν. Μ. . . προτεινόμεναι τυπικαὶ τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων ἀκυρότητες δὲν εἶναι βλάσιμοι.

Ἐπειδὴ αἱ ἐν ταῖς τοῦ Ν. Μ. . . προτάσεσι ἀναφερόμεναι τῆς πραγματογνωμοσύνης οὐσιαστικαὶ παραλείψεις εἰσὶν οὐσιώδεις καὶ ἐπομένως ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς νὰ διαταχθῶσι συμπληρωτικαὶ πραγματογνωμοσύνη, αὐτοψία καὶ καταμέτρησις πρὸς ἐξακριβῶσιν τῆς ἀληθείας.

Διὰ ταῦτα καὶ δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 15, 172, 278, 291, 292 καὶ 309 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὰς περὶ τυπικῶν ἀκυροτήτων τῆς τῶν πραγματογνωμόνων ἐκθέσεως ἐνστάσεις τοῦ Ν. Μ. . .

Ἐπιτρέπει αὐτῷ νὰ ποδεῖξῃ δι' αὐτοψίας καὶ πραγματογνωμοσύνης τοὺς περὶ τῆς ἀξίας καὶ τῆς διαφορᾶς τῆς ἐκτιμήσεως ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ.

Διατάττει νὰ γίνη δικαστικὴ αὐτοψία μετὰ συμπαραλαβῆς πραγματογνωμόνων τῶν ἀκολουθῶν ἀντικειμένων : α') ποῖον τὸ ὕψος τῆς ἐπιδίκου οἰκίας. "Αν ἡ καταμέτρησις ἀποδείξῃ ὅτι ὑπερβαίνει τοὺς 13 ὡς ἔγγιστα πῆχεις (ὡς σημειοῦται ἐν τῇ πρώτῃ πραγματογνωμοσύνῃ), ἐκτιμηθῇσεται τὸ περιπλέον καὶ σημειωθῇσεται ἀκριβῶς ἡ χάριν τοῦ περιπλέον τούτου τελεσθεῖσα δαπάνη· β') ἂν τὸ ἄνωθεν τοῦ ἐργαστηρίου μέρος ᾦναι πατωμένον ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἐὰν ὑπάρχωσι δύο θυρίδες πρὸς μεσημβρίαν. Τούτου ἐξακριβωθέντος δι' αὐτοψίας, οἱ πραγματογνώμονες, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει τὴν πρώτην πραγματογνωμοσύνην, γνωμοδοτήσουσι κατὰ πόσον παρελείφθη ἡ ἐκτίμησις καὶ εἰς πόσον ἀναβαίνει ἡ ἀξία τῶν ἀντικειμένων τούτων· γ') "Αν τὸ ἔσθην τῆς ἐν τῷ μαγειρείῳ καπνοδόχης καὶ ἐστίας ᾦναι σιδήρεον· τούτου δ' ἐξακριβωθέντος δι' αὐτοψίας, οἱ πραγματογνώμονες βεβαιώσουσιν ἂν ἡ διὰ τῆς πρώτης πραγματογνωμοσύνης ὁρισθεῖσα ἀξία αὐτῶν ᾦναι ἡ πραγματικὴ· ἄλλως ὁρίσουσιν αὐτὴν ἐκ νέου· δ') οἱ διορισθησόμενοι πραγματογνώμονες ἐξετάσουσι πάντα ἐν γένει τὰ ἀντικείμενα, περὶ ὧν ἡ πρώτη πραγματογνωμοσύνη, καὶ γνωμοδοτήσουσιν ἂν ἡ ἐκτίμησις ἐγένετο συμφῶνως πρὸς τὴν ἀξίαν τῆς ὕλης καὶ τῶν ἡμερομισθίων τῶν τεκτόνων, λεπτοουργῶν κτλ. τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ οἰκοδομή, τουτέστιν ἂν ἡ ἐκτίμησις ἀνέρχεται εἰς τὰ πράγματι δαπανηθέντα ὑπὸ τοῦ Ν. Μ. πρὸς οἰκοδομήν ἢ ἂν ἡ πρώτη πραγματογνωμοσύνη ἐκτιμᾷ ταῦτα πάντα κατὰ τὴν ἐν τῷ νῦν ἀξίαν, ὅτε καὶ ὀφείλουσι νὰ προσδιορίσωσιν ἀκριβῶς τὴν διαφορὰν καὶ τὸ ποσὸν αὐτῆς.

"Αν οἱ διάδικοι διαφωνήσωσι περὶ τὸν προσδιορισμὸν τῶν πραγματογνωμόνων, διορίζει τὸ Πρωτοδικεῖον τοῦτο πραγματογνώμονας τοὺς ἐν Ἀθήναις κατοικοῦντας Λ. Μ. . . νομομηχανικόν, Κ. Τ. . . λοχαγὸν τοῦ μηχανικοῦ καὶ Γ. Κ. . . ἀρχιτέκτονα.

Ἡ πραγματογνωμοσύνη γενήσεται ἐπιτοπίως τὴν 10 π.μ. ὥραν τῆς πρώτης ἡμέρας μετὰ 20 ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης.

Διορίζει τὸν πρωτοδίκην Ἀθηνῶν Δ. Β. . . εἰσηγητὴν πρὸς διεξαγωγὴν τῆς αὐτοψίας καὶ ἐνέργειαν τῶν ἀνωτέρω διαταχθέντων, ἐκτελεσθησομένων ἐνώπιον αὐτοῦ.

Ἐπιφυλάσσεται νὰ ἀποφῇνηται περὶ τῶν λοιπῶν προτάσεων τῶν διαδίκων καὶ περὶ τῶν δαπανῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Μαρτίου 1887.

4. Ἀπόφαισις ἐπιβάλλουσα ἀναπληρωτικὸν ὄρκον.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν.....

παρόντων τοῦ τε εἰσαγγελέως Θ. Ν... καὶ τοῦ γραμματέως Ν. Δ.Σ...

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῇ 26 Μαρτίου 1887, ἵνα δικάσῃ τὴν ἐξ ἧς διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος Α. Π... κατοίκου Λαμίας παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ρ. Ν... καὶ τοῦ ἐναγομένου δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ παρασταθέντος διὰ τοῦ νομικοῦ συμβούλου Α. Γ...

Ὁ Α. Π... διὰ τῆς ἀπὸ 24 Νοεμβρίου 1885 ἀγωγῆς αὐτοῦ ἐξητήσατο νὰ καταδικασθῇ τὸ δημόσιον νὰ πληρῶσῃ αὐτῷ πεντήκοντα χιλιάδας δραχμὰς εἰς ἀποζημιώσιν τῆς ἐν Λαμίᾳ πυρποληθείσης ιδιοκτῆτου αὐτοῦ οἰκίας, ἣν τὸ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργείον εἶχεν ἐνοικιάσει παρ' αὐτοῦ ὡς στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, ἐξ ἀμελείας καὶ ἀπροσεξίας τῶν ἐν αὐτῇ ἐνοικούντων στρατιωτικῶν, τοὺς τόκους αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ τὰς δαπάνας. Συζητήσεως δὲ γενομένης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 4884 π. ε. ἀπόφαισις τοῦ Πρωτοδικείου τούτου, δι' ἧς διετάχθη ὁ ἐνάγων νὰ ποδείξῃ ὅτι ὁ ἐμπρησμός τῆς οἰκίας προήλθεν ἐξ ἀμελείας τῶν ἐνοικούντων στρατιωτικῶν, ἧς διεξαχθείσης εἰσήχθη ἡ ὑπόθεσις ἐκ νέου εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίαν, καθ' ἣν

Ἀκοῦσαν τὸν μὲν πληρεξούσιον τοῦ ἐνάγοντος ἐξαιτησάμενον διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν καὶ ἀναπτυχθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐγγράφων προτάσεων τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ καὶ τὴν καταδίκην τοῦ δημοσίου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην, τὸν δὲ πληρεξούσιον τοῦ δημοσίου νομικὸν σύμβουλον ἐξαιτησάμενον τ' ἀνάπαλιν διὰ τῶν ἀναγνωσθεισῶν καὶ ἀναπτυχθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐγγράφων προτάσεων τὴν ἀπόρριψιν τῆς τοῦ ἐνάγοντος ἀγωγῆς καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ τὸ δημόσιον μισθωσάμενον τὴν πυρποληθεῖσαν οἰκίαν ἐνέχεται πρὸς ἀποζημιώσιν, ἂν ἡ πυρπόλησις προῆλθεν ἐξ ἀμαρτήματος τῶν εἰσαχθέντων εἰς αὐτὴν ἀνθρώπων, διότι ἀπροσέκτους καὶ ἀκηδεῖς

ἀνθρώπους εἰσαγαγὼν ἀμέλειαν ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν ἤμαρτεν καὶ ἐπομένως εὐθύνεται κατὰ τὸν νόμον (Ν. 30 § 2 Πανδ. 19. 2).

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐξετασθέντων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 4894 π. ε. παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως τοῦ δικ. τούτου μαρτύρων τῆς τε ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως θεωρεῖδ' σφόδρα πιθανὸν τὸ δικ. τοῦτο, ὅτι ὁ ἐμπρησμός τῆς προκειμένης οἰκίας προῆλθεν ἐξ ἀμελείας τῶν ἐνοικούντων στρατιωτικῶν, διότι, ὡς οἱ μάρτυρες πάντες κατατιθέασιν, ἐν ᾧ ἦτο διατεταγμένον ὑπὸ τοῦ φρουράρχου νανάπτηται διὰ τοῦ ἀσθενεῖς συχνὸν καὶ πολὺ πῦρ, ἠνοίχθησαν ἐν ταύτῃ παρὰ τὰς καπνοδόχας ὅπαι, δι' ὧν τὸ πῦρ, ἀνερχόμενον εἰς τὴν στέγην, εὐκόλυνε τῶν φλογῶν τὴν ταχέαν διάδοσιν. Ὅθεν δέον νὰ ἐπιβληθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 379 τῆς πολ. δικ. ἀναπληρωτικὸς ὅρκος εἰς τὸν ἐνάγοντα.

Ἐπειδὴ ἡ ἀξία τῆς πυρποληθείσης οἰκίας ἀνῆρχετο προδήλως κατὰ τὴν κοινὴν τῶν διαδίκων ὁμολογίαν εἰς πεντήκοντα χιλιάδας δραχμῶν, ἐξ ὧν πρέπει νὰ ἐκπεσθῶσι δισχίλια δραχμαί, ἀποτελοῦσαι τὴν ἀξίαν τοῦ οἰκοπέδου κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 3525 συμβόλαιον, καὶ ὀκτὼ χιλιάδες δραχμῶν, ἀποτελοῦσαι τὴν ἀξίαν τοῦ διασωθέντος ὑλικοῦ κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ δημοσίου, μὴ ἀμφισβητηθέντα ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου.

Ἐπειδὴ ἡ αἵτησις τοῦ νὰ ἐπιδικασθῶσι τόκοι ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς εἶναι βάσιμος κατὰ τὸ ἄρθρον 156 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα, ἰδὼν καὶ τὸ ἄρθρον 211 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἐνάγοντα Λ. Π..... τὸν ἐξῆς ὅρκον «Ὁμνῶ, εἰδὼς κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινάς, ὅτι ἡ κατὰ τὸ 1884 ἐνοικιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ δημοσίου οἰκία μου ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον ἐπυρπολήθη ἐξ αἰτίας τῶν παρὰ τὰς καπνοδόχας ἀνοιχθεῖσων ὀπῶν, δι' ὧν τὸ πῦρ εἰς τὴν στέγην ἀνερχόμενον εὐκόλυνε τῶν φλογῶν τὴν ταχυτέραν διάδοσιν».

Ὑποχρεοῖ τὸν ἐνάγοντα νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Λαμίας (ὃ καὶ παρακαλεῖ πρὸς τοῦτο) κατὰ τὴν ὠρισμένην ὥραν τῶν συνεδριάσεων τὴν πρώτην δικάσιμον πολιτικῶν ὑποθέσεων μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης, ἵνα δηλώσῃ ἐὰν δέχεται ἢ ἀποποιᾶται τὸν ὅρκον, ὃν ἂν δηλώσῃ ὅτι δέχεται θέλει δώσει παραχρῆμα.

Δοθέντος τοῦ ὅρκου, ὑποχρεοῖ τὸ δημόσιον νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι τεσσαράκοντα χιλιάδας δραχμῶν μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν πρὸς ἐννέα τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐπιβάλλει εἰς

βάρος αὐτοῦ τὴν τοῦ ἐνάγοντος δικαστικὴν δαπάνην, μετριασθεῖσαν εἰς δρ. τριάκοντα, καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Μὴ δοθέντος τοῦ ὅρκου, ἐπιφυλάσσεται νάποφανθῇ.

5. Ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα ἀπαλλακτικὸν ὅρκον.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν παρόντων τοῦ τε εἰσαγγελέως Ἰ. Μ. . . καὶ τοῦ γραμματέως Δ. Σ. . .

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῇ 8 Ἰουνίου 1887, ἵνα δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν μεταξύ τοῦ Σ. Β. . . κατοίκου Θηβῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Γ. Ἰ. . . καὶ τοῦ Κ. Π. . . κατοίκου Ἀθηνῶν, κληρονόμου τοῦ ἐπισκόπου Βοιωτίας μὴ ἐμφανισθέντος οὔτε αὐτοπροσώπως οὔτε διὰ πληρεξουσίου καὶ τοῦ Στ. Ν. . . κατοίκου Ἀθηνῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Κ. Κ. . .

Ὁ Στ. Ν. . . δικαιούμενος λαμβάνειν παρὰ τῶν κληρονόμων τοῦ θανόντος ἐπισκόπου Βοιωτίας Παΐσιου ποσότητά τινα χρημάτων δανᾶναι τελεσιδίκου ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν κατέσχεν ἀναγκαστικῶς ὀκτὼ ἀκίνητα κτήματα κείμενα ἐν Θήβαις καὶ περιγραφόμενα ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς κατασχέσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Ἰ. Ρ. . . Τὴν κατάσχεσιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ Σ. Β. . . ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδ. Ἀθηνῶν, ἐξαιτησάμενος τὴν ἄρσιν τῆς κατασχέσεως, ἀναγνωρίζομένης τῆς ἐπ' αὐτῶν κυριότητος αὐτοῦ, ἐκθεὶς ἅμα, ὅτι οὔτε κληρονόμος τοῦ Παΐσιου οὔτε ὀφειλέτης αὐτοῦ τυγχάνει.

Συζητήσεως δὲ γενομένης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 250 π. ε. ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς ἐπεβλήθησαν ἀποδεδεῖξεις, μεθ' ὧν τὴν διεξαγωγὴν εἰσήχθη αὖθις ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, καὶ συζητήσεως αὖθις γενομένης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 312 π. ε. ἀπόφασις, δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὸν Σ. Β. . . τὰς ἐξῆς ἀποδεδεῖξεις, ἧτοι ὅτι ὁ Στ. Ν. . . ἐντὸς τοῦ γραφείου τοῦ δικαστηρίου τούτου ἔλαβε τὴν 7 Νοεμβρίου 1884 παρὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Σ. Β. . . δικηγόρου Γ. Ἰ. . . μίαν δικογραφίαν, ἐν ᾗ ὑπῆρχον ἐπιστολαὶ τοῦ Σ. Β. . ., ὅτι θέλοντος τοῦ εἰρημένου πληρεξουσίου νάναλᾶβῃ μίαν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ Στ. Ν. . . ἀντιγράφωντος αὐτὴν ἤρπασεν οὗτος αὐτὴν ἐκ νέου ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε μικρὸν μόνον τεμάχιον περισώθη εἰς αὐτόν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀφῆρσεν ὁ Στ. Ν. καὶ

ῥηκειοποιήθη αὐτό, ὑπεχρέωσε δ' ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους νὰ παρουσιάσωσιν εἰς τὸ δικαστήριον ἐν πρωτοτύπῳ τὰ τεμάχια τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. "Ὅθεν μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων τούτων εἰσῆχθη ἐκ νέου ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς συζήτησιν καὶ αὖθις ἐπὶ τῆς οὐσίας κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίαν, καθ' ἣν

Ἀκοῦσαν τοὺς πληρεξουσίου τῶν διαδίκων ἀναγνόντας καὶ ἀναπτύξαντας τὰς ἐγγράφους αὐτῶν προτάσεις, δι' ὧν ἡτήσαντο ὁ μὲν τοῦ Σ. Β. . . τὴν παραδοχὴν τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ κατὰ τὰς προηγουμένως αὐτοῦ προτάσεις, ὁ δὲ τοῦ Στ. Ν. . . τὴν παραδοχὴν ἀπασῶν τῶν αἰτήσεων αὐτοῦ κατὰ τὰς προτάσεις αὐτοῦ κτλ. καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διεξαγωγῆς κατ' ἀκολουθίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 312 π.ε. ἀποφάσεως τοῦ δικ. τούτου μαρτυρικῆς ἀποδείξεως καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων καὶ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν ὁμολογηθέντων καὶ ὑποβληθέντων ἐγγράφων προκύπτουσι τὰκόλουθα περιστατικά, ὅτι ὁ Σ. Β. . . ἔγραψε πρὸς τὸν δικηγόρον Γ. Ί. . . δύο ἐπιστολάς, αἵτινες περιελήφθησαν ἐντὸς φακέλλου δικογραφίας, ὃν ὁ δικηγόρος οὗτος κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1884 ἐνεπίστευσεν εἰς τὸν Στ. Ν. . . ἐν τῷ καταστήματι τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὅτι τὰς δύο ταύτας ἐπιστολάς ἀντέγραψεν ὁ Στ. Ν. . . πιστῶς μὲν κατὰ τὸν ἑαυτοῦ ἰσχυρισμόν, ψευδῶς δὲ κατὰ τὸν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Σ. Β. . ., ὅτι τὰ δύο ταῦτα ἀντίγραφα τὴν 7 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ἐπεκυρώθησαν τὸ μὲν ὑπὸ τοῦ ὑπογραμματοῦς τοῦ Πρωτοδικείου Γ. Α. . . τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου ὑπογραμματοῦς Π. Μ. . ., ὅτι τὴν ἐπιστολὴν ἦν σπουδαίως ἐπικαλεῖται ὁ Στ. Ν. . . ἔσχισαν λογομαχῆσαντες αὐτὸς τε καὶ ὁ δικηγόρος Γ. Ί. . ., ἐκ δὲ τῶν τεμαχίων αὐτῆς ἄλλα μὲν ὁμολογουμένως ἔμειναν εἰς χεῖρας τοῦ Ί. . . ὅστις καὶ κατέθηκεν αὐτὰ εἰς τὴν ἐνταῦθα Εἰσαγγελίαν καταμηνύσας τὸν Στ. Ν. ἄλλ' ἀπωλέσθησαν, ἄλλα δὲ φαίνεται μᾶλλον ὅτι ἔμειναν εἰς χεῖρας τοῦ Στ. Ν. . . ἢ ὅτι ἀπωλέσθησαν, ἀλλ' οὐδαμῶθεν βεβαιοῦται τὸ ἀληθές περιεχόμενον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἐπιστολῆς.

Ἐπειδὴ ὑπάρχει μὲν ἀποδεδειγμένον, ὅτι τὸ ἀντίγραφον μιᾶς τῶν ἐπιστολῶν τούτων, ἥς τὸ περιεχόμενον ὡς ἐν τῷ ἀντιγράφῳ ὑπάρχει εἶναι σπουδαῖον, ἐπεκυρώθη ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ὑπογραμματοῦς

Ἄ... ἀλλ' ἡ ἰσχὺς τῆς ἐπικυρώσεως ταύτης ἐξασθενεῖται ἐκ τῆς μαρτυρίας τοῦ αὐτοῦ ὁμολογήσαντος ἐπὶ ἀκροατηρίου ὅτι, ὅτε συμπάρεβαλε τὸ πρωτότυπον τῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὸ ἀντίγραφον, τὸ πρωτότυπον ἐκρατεῖτο καὶ ἀνεγινώσκετο ὑπὸ τοῦ Στ. Ν... ὅστις, ὡς ἔχων ἄμεσον συμφέρον, δὲν ἐμπνέει ἀπόλυτον πίστιν, αὐτὸς δὲ ὁ ὑπογραμματαὺς δὲν ἀνέγνω αὐτό· ὅθεν ἀμφίβολον καθίσταται ἐξ ὁλοκλήρου τὸ ἄληθές τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς.

Ἐπειδὴ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τοῦ Στ. Ν... ὅτι μιᾶς καὶ μόνης ἐπιστολῆς σχισθείσης ἢ προσαγωγῇ τῆς ἑτέρας ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἤθελεν ἀποδείξει, ὅτι τὰ ἀντίγραφα ἀμφοτέρων εἰσὶν ἀκριβῆ, στερεῖται βασιμότητος, διότι ἡ ἑτέρα ἐπιστολὴ δὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν.

Ὅθεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω μόνον ἀσθενὲς τεκμήριον προκύπτει ὑπὲρ τῶν παρὰ τοῦ Στ. Ν... λεγομένων, ὅτι τὸ ἀντίγραφον ἐμπεριέχει ἀκριβῶς ὅσα καὶ τὸ πρωτότυπον· κατ' ἀκολουθίαν δεόν νὰ ἐπιβληθῇ ἀπαλλακτικὸς ὅρκος εἰς τὸν Σ. Β... συνωδᾷ πρὸς τὸ 379 ἄρθ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 172 τῆς Πολ. Δικον.

Ἀναβάλλον τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως.

Ἐποχρεοῖ τὸν Σ. Β... νὰ δηλώσῃ ἂν δέχεται καὶ προσέτι δώσῃ ἑνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου δημοσίᾳ συνεδριάζοντος τὴν πρώτην δικάσιμον ἀστικῶν ὑποθέσεων μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου τὸν ἀκόλουθον ὅρκον. «Ὁμνῶ, εἰδὼς κάλλιστα τὰς ἐπιβαλλομένας εἰς τὴν ψευδορκίαν ποινάς, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ, ἣν ἔγραψα ἐκ Θεβῶν πρὸς τὸν πληρεξούσιόν μου δικηγόρον Γ. Ἰ... ὑπὸ χρονολογίαν 23 Σεπτ. 1884, δὲν ἐμπεριεῖχε τὰ ἀναφερόμενα ἐν ἐνὶ φαινομένῳ ἀντιγράφῳ αὐτῆς ἐπικυρωθέντι τῇ 7 Νοεμβρίου 1884 ὑπὸ τοῦ ὑπογραμματαίως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν Γ. Α... ὅπερ ὑπάρχει ἐν τῇ δικογραφίᾳ τῆς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Σ. Β... διαφορᾶς καὶ ἰδίως ὁμνῶ, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ μου ἐκείνη δὲν περιεῖχε τὰ ἀκόλουθα «...»

Δοθέντος ἢ μὴ τοῦ ὅρκου τὸ δικαστήριον ἀποφανθήσεται περὶ τῶν λοιπῶν προτάσεων τῶν διαδίκων καὶ περὶ τῶν δαπανῶν τῆς προηγουμένης συζητήσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 15 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους.

6. Ἀπόφασις ἐπιτρέπουσα πᾶν ἀποδεικτικὸν μέσον.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῇ 26 Δεκεμβρίου 1887, ἵνα διακᾶσῃ τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ Δ. Σ. . . . κατοίκου Πειραιῶς παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ν. Π. . . . καὶ τοῦ Σ. Γ. . . Διευθυντοῦ τῆς Ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας Ποσειδῶνος κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Κ. Ρ. . . ἔχουσιν ὡς ἑξῆς :

Ὁ Δ. Σ. . . διὰ τῆς ἀπὸ 28 Μαΐου 1887 ἀγωγῆς αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικεῖον ἐξέθηκεν, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6200 συμβολαίου ἔδωκε λόγῳ ναυτοδανείου εἰς τὸν Λ. Μ. . . . ιδιοκτῆτην τοῦ ἡμίσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ πλοίου (βρικίου) Ἀχιλλέως δραχμὰς χιλιάς ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως τοῦ σώματος καὶ τῆς ἀποσκευῆς αὐτοῦ, ὅτι τὸ ναυτοδάνειον τοῦτο ἠσφάλισεν ἐν Πειραιεὶ παρὰ τῇ ἐναγομένῃ Ἀσφαλιστικῇ ἐταιρίᾳ τῷ ἔτει 1885, ὅτι, ναυαγῆσαντος τοῦ πλοίου τὴν 15 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους παρὰ τὴν Σμύρνην, ἐκοινοποίησε τὰ τοῦ ναυαγίου ἔγγραφα σὺν τῇ ἐγκαταλείψει γενομένῃ τῇ 28 Ἰουνίου 1885, καλέσας αὐτὴν νὰ ἀποτίσῃ αὐτῷ τὴν ἀσφαλισθεῖσαν ποσότητα, ἥτις ὅμως ἠρνήθη, καὶ ἐξητήσατο νὰ κηρυχθῇ ἰσχυρὰ ἡ ἐγκαταλείψις καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτοῦ νὰ καταβάλῃ αὐτῷ δραχμὰς χιλιάς μετὰ τοῦ νομίμου τόκου κτλ. Τὸ Πρωτοδικεῖον συζητήσεως γενομένης, ἔξεδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀπόφασιν αὐτοῦ, δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὴν ἀπόδειξιν καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐταιρία ἀνεγνώρισεν ἑαυτὴν ὑπόχρεων εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἀσφαλείας κτλ. Διεξαχθείσης δὲ τῆς ἀποδείξεως ταύτης καὶ εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίαν, καθ' ἣν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι ἠτήσαντο ὁ μὲν τοῦ ἐνάγοντος τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ. Ἄλλως νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῷ ὄρκος· ἄλλως νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ἀντίδικον ὁ ὄρκος, ὅαν, ὅτι ὁ ἐν Πειραιεὶ πράκτωρ τῆς ἐταιρίας Α. Κ. . . ἠσφάλισε τὸ ναυτοδάνειον αὐτοῦ, τοῦτο ἢ δὲν ἦτο ἐγγεγραμμένον ἐν τῷ βιβλιαρίῳ τοῦ πλοίου, καὶ ἂν ποτε ἡ ἐταιρία δέχεται νὰσφάλισῃ ναυτοδάνεια μὴ ἐγγεγραμμένα, καὶ ἂν δὲν παρέδωκεν αὐτῷ τὸ συμβόλαιον αὐτοῦ μετὰ τὸ ναυάγιον, ὅπως πληρωθῇ τὸ ναυτοδάνειον, καὶ ἂν δὲν ἀνεγνώρισεν

τὴν πληρωμὴν ταύτην αὐτῶν» καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην, ὃ δὲ τῆς ἐναγομένης εταιρίας τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, ἀνέπτυξαν δὲ καὶ προφορικῶς οἱ πληρεξούσιοι τὰς αἰτήσεις αὐτῶν, ἡγόρευσε δὲ καὶ ὁ Εἰσαγγελεῦν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀποδείκνυται καταδήλως, ὅτι μετὰ τοῦ πράκτορος τῆς εταιρίας καὶ τοῦ ἐνάγοντος ἐγένοντο διαπραγματεύσεις περὶ τῆς πληρωμῆς τῆς ἀσφαλείας καὶ ὅτι αὕτη δὲν ἐξετελέσθη, ὡς ζητοῦντος τοῦ πράκτορος 5 τοῖς 100 περιπλέον τοῦ συμπεφωνημένου ἐκπεσμοῦ· ἐκ τούτου ὅμως δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ πορισθῇ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἡ εταιρία ἀνεγνώρισεν ἐαυτὴν ὑπόχρεων εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἀσφαλείας καὶ δὲν ἐξετέλεσεν αὐτὴν μόνον διότι ὁ πράκτωρ ἐζήτηι πλὴν τοῦ συμπεφωνημένου ἐκπεσμοῦ νὰ λάβῃ προμήθειαν 5 τοῖς 100.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι τὸ βιβλιαρίον τοῦ πλοίου, ἐν ᾧ ἦν ἐγγεγραμμένον τὸ ναυτοδάνειον, ἀπώλετο κατὰ τὸ ναυάγιον τοῦ πλοίου, ἔχει οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς ὑπαθέσεως ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐγγραφῆς τοῦ ναυτοδανείου, ἥς ἡ ἀπόδειξις ἐπεβλήθη τῷ ἐνάγοντι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως, διότι συγχωρεῖται τότε νὰποδειχθῇ διὰ μαρτύρων ἐκτὸς τοῦ περιστατικοῦ τῆς ἀπωλείας, οὗ δὲν εἶναι προφανῶς δυνατὴ ἡ ἐγγραφὸς ἀπόδειξις, καὶ ἡ ὑπαρξὶς τῆς ἐγγραφῆς ἐν τῷ βιβλιαρίῳ. Ὅθεν διατακτέα ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις τῶν δύο τούτων γεγονότων κατὰ τὸ ἄρθρον 390 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα

Ἀναβάλλον νὰποφανθῇ καὶ αὖθις ὀριστικῶς, ὑποχρεῖται τὸν Δ. Σ. νὰποδείξῃ διὰ παντός ἀποδεικτικοῦ μέσου, οὐδὲ τοῦ τῶν μαρτύρων ἐξαιρουμένου, ὅτι κατὰ τὸ ναυάγιον τοῦ πλοίου Ἀχιλλέως, συμβῶν ἐν μηνὶ Μαίῳ τοῦ 1885, ἀπώλετο τὸ τῶν ναυτοδανείων βιβλιαρίον αὐτοῦ καὶ ὅτι ἐν αὐτῷ ἦν ἐγγεγραμμένον τὸ προκείμενον ναυτοδάνειον. Τάσσει προθεσμίαν δύο μηνῶν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παραύσης, ἐν ᾗ διεξαχθήσονται αἱ μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις ἐν τῷ καταστάματι τῶν τῆς διαμονῆς ἢ κατοικίας τῶν μαρτύρων Εἰρηνοδικῶν, διοριζομένων εἰσηγητῶν. Τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς τῶν

μαρτύρων ἐξετάσεως ὁρίσουσιν οἱ εἰσηγηταὶ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης διὰ πράξεω· αὐτῶν κοινοποιητέας εἰς τὸν ἀντίδικον τοῦ προκαλέσαντος αὐτὴν δέκα ἡμέρας πρότερον.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Δεκ. 1887.

7. Ἀπόφασις δεχομένη τὴν αἴτησιν ἀναβολῆς συζητήσεως ὥς μὴ κατατεθεισῶν ἐγκαίρως τῶν προτάσεων.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αὐτοῦ τῇ 22 Ἰουνίου 1886, ἵνα δικάσῃ τὴν διαφορὰν μεταξὺ Πέτρου Π. . . παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Κωνστ. Π. . . καὶ Κίμωνος Γ. . . . παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Γεωργίου Ν. . . , εἰσαχθεῖσαν δι' ἀγωγῆς τῆς 1 Μαΐου 1886 τοῦ πρώτου κατὰ τοῦ δευτέρου.

Ἀκοῦσαν τὸν πληρεξούσιον τοῦ δευτέρου αἰτησάμενον τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως ὥς μὴ κατατεθέντων τῶν ἐγγράφων τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ δικαστηρίου πρὸ 24 ὥρων, καθὰ ὁ νόμος ὀρίζει, καὶ ἀναπτύξαντα τὴν αἴτησιν ταύτην· τὸν πληρεξούσιον τοῦ πρώτου δηλώσαντα, ὅτι κατέθηκε τὰ ἔγγραφα αὐτοῦ τὴν 2 Π. Μ. τῆς 21 Ἰουνίου, ἥτοι ἀπὸ τῆς προτεράιας, ὥς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀνωθεν τῶν προτάσεων σημειώσεως τοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου, καὶ αἰτήσαντα τὴν ἀπόρριψιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ διάταξις τῆς πολιτικῆς δικονομίας ὀρίζουσα, ὅτι αἱ προτάσεις καὶ τὰ ἔγγραφα τῶν διαδίκων πρέπει νὰ κατατίθενται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου, σκοπὸν ἔχει νὰ θέσῃ τοὺς διαδίκους εἰς θέσιν νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῶν, ὅθεν, ἂν δὲν συνεπληρώθησαν 24 ὥραι εἶναι ἀδιάφορον, διότι εἶχε τὸν ἀναγκαῖον καιρὸν ὁ ἀντίδικος νὰ λάβῃ γνῶσιν αὐτῶν, μετέβη δὲ μάλιστα εἰς τὸ γραφεῖον καὶ εἶδε τὰ ἔγγραφα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ῥητῶς προκύπτει ἐκ τῆς σημειώσεως τοῦ ἐπὶ τῆς παραλαβῆς τῶν ἐγγράφων ἀρμοδίου ὑπαλλήλου, ὅτι κατετέθησαν αἱ προτάσεις καὶ τὰ ἔγγραφα τοῦ ἐνάγοντος τὴν 2 π. μ. ὥραν, ὅθεν δὲν παρῆλθον αἱ εἰκοσιτέσσαρες ὥραι, ἃς τάσσει ὁ νόμος.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενον τὴν αἴτησιν ἀναβολῆς τοῦ Κ. Ι. . . ἀναβάλλει τὴν συζήτησιν τῆς προκειμένης διαφορᾶς εἰς τὴν προσεχῆ

συνεδρίαν καὶ ἐπιβάλλει τὰ τελεῖα τῆς σημαίνσεως εἰς βάρος τοῦ Πέ-
τρου Π. . .

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ἰουνίου 1886.

8. Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα ἔφεσιν εἰρηνοδικιακῆς
ἀποφάσεως ἀνεκκλήτου λόγῳ τοῦ ποσοῦ.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1886, ἵνα δικάσῃ τὴν διὰ
τῆς ἐφέσεως τοῦ Δ. Μ. . . κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ
πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Δ Ζ. . . , κατὰ τοῦ Α. Ρ. . . κατοίκου
ὡσαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ Δ. Μ. . . δι-
κηγόρου, ὑποβληθεῖσαν εἰς αὐτὸ διαφορὰν.

Ὁ Δ. Μ. . . διὰ τῆς ἀπὸ 23 Ὀκτ. π. ε. ἀγωγῆς αὐτοῦ ἐνώπιον
τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν ἐξέθηκεν, ὅτι ἐν τῇ
θέσει . . . ἔχει ἀγρὸν, συνιστάμενον ἐκ χιλίων στρεμμάτων, ἐν ᾧ ὑπάρ-
χουσι καὶ δένδρα ὀπωροφόρα, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφόμενα ὄ-
ρια, ἐν οἷς ὁ Α. Ρ. . . ἄνευ τινὸς δικαιώματος εἰσβαλὼν ἐδόσκησε τὸ
ποιμνιον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς 13—22 Ὀκτωβρίου, προξενήσας αὐτῷ ζη-
μίαν ἐπὶ τοῦ χόρτου ἐκ δρ. 50, καὶ ἐξητήσατο νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν
πληρωμὴν αὐτῶν μετὰ τοῦ τόκου. Τὸ δὲ Εἰρηνοδικεῖον, συζητήσεως
γενομένης, καθ' ἣν ὁ μὲν ἐνάγων ἐξητήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς ἀ-
γωγῆς αὐτοῦ, ὁ δ' ἐναγόμενος τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς ὡς ἀναρμοδίως
εἰσαχθείσης καὶ ὡς ἀνυποστάτου, ἐξέδωκε 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 249 π. ε.,
ἀπόφασιν αὐτοῦ, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν τῆς ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν
τοῦ ἐναγόντος καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα νὰ πωδεῖξῃ καὶ διὰ μαρ-
τύρων τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ καὶ 6) τὴν ὑπ' ἀριθ. 279 π. ε.,
δι' ἧς ἐπεβλήθη τῷ ἐνάγοντι ἐκτιμητικὸς ὄρκος. Ἀλλ' ἀμφοτέρως τὰς
ἀποφάσεις ταύτας ἐξεκαλεσεν ὁ Α. Ρ. . . διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰανουα-
ρίου ε. ε. ἐφέσεως αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἰσχυριζό-
μενος, ὅτι κακῶς ἀπερρίφθη ἡ ἔνστασις αὐτοῦ περὶ ἀναρμοδιότητος.

Ἀκοῦσαν κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίᾳ τὸν μὲν πληρεξούσιον τοῦ
ἐκκαλοῦντος ἐξαιτούμενον διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσων ὑπ' αὐτοῦ ἐγγρά-
φων προτάσεων τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως αὐτοῦ, τὸν δὲ πληρε-
ξούσιον τοῦ ἐφεσιελήτου διὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀναγνωσθεῖσων ἐγγρά-

Φ. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ. — ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ.

26

φων προτάσεων τὴν ἀπορρίψιν αὐτῆς, ὡς μὴ ὑπαγομένης τῆς ἐκκληθεΐσης ἀποφάσεως εἰς ἔφεσιν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 519 καὶ 518 ἐδ. 3 τῆς Πολ. Δικον. αἱ ἀνέκκλητοι λόγῳ τοῦ ποσοῦ ἀποφάσεις τῶν Εἰρηνοδικῶν, καὶ ὅταν διὰ λόγον ἀναρμοδιότητος προσβάλλωνται, μόνον εἰς τὸ ἔνδικον τῆς ἀναιρέσεως μέσον ὑπόκεινται, τὸ δὲ 738 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικ. ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὰς τῶν πρωτοδικῶν ἀνεκκλήτως ἐκδιδόμενας ἀποφάσεις, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς τῶν Εἰρηνοδικῶν. Ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν, ἐπομένως ἀπορρίπτέα ἢ κατ' αὐτῆς ἔφεσις.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀπὸ 2 Ἰανουαρίου ε. ε. ἔφεσιν κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 249 καὶ 279 π. ε. ἀποφάσεων τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν, καταδικάζει τὸν ἐκκαλοῦντα εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ, μετριάσθεισαν εἰς δραχμὰς εἴκοσι, εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως καὶ εἰς τὸ νόμιμον παράβολον.

9. Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα ἀνακοπὴν πίνακος κατατάξεως.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ τῇ 22 Σεπτ. 1887 ἵνα δικάσῃ τὴν ἀπὸ 4 Δεκ. 1886 ἀνακοπὴν κατὰ τοῦ πίνακος κατατάξεως τῆς Ε. Π. . . κατοίκου Ἀθηνῶν, δι' ἧς αὕτη ἐζητήσατο τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ κατατάξεως πίνακος τοῦ συνταχθέντος ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γ. Ρ. . . ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν ἐκποινηθέντων ἀκινήτων κτημάτων τοῦ συζύγου αὐτῆς Ἰ. Π. . ., τὴν προτίμησιν τοῦ ἑαυτῆς δανείου ὡς ἐκ προικῶν αὐτῆς πραγμάτων πηγαζόντος καὶ ἐπομένως προνομιοῦχου, καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἀντιδίκων αὐτῆς εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῆς δικηγόρου Π. Π. . ., κατὰ τῶν Νικ. Γ. . . καὶ Κ. Μ. . . κατοίκων ἐπίσης παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτῆς δικηγόρων Π. Ι. . . καὶ Γ. Π. . .

Ἀκοῦσαν τὸν μὲν πληρεξούσιον τῆς ἀνακοπτοῦσης αἰτησάμενον τὴν παραδοχὴν τῆς ἀνακοπῆς αὐτῆς καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἀντιδίκων εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην, τὸν δὲ πληρεξούσιον τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνα-

κοπή αίτησάμενον τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀνακοπῆς λόγῳ ὅτι ἡ αἴτησις αὐτῆς δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 16 καὶ 20 τοῦ περὶ ὑποθήκων νόμου ἡ ὑποθήκη ἀποκτᾶται διὰ τακτικῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, κανονιζούσης τὴν προτίμησιν τῆς ἡμέρας τῆς ἐγγραφῆς, ἐξ οὗ καταφαίνεται, ὅτι ὁ δικαιούμενος νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην καὶ νομίμως ἐγγράψας αὐτὴν δικαιούται νὰξιώσῃ τὴν κατὰταξιν τῆς υποθηκικῆς αὐτοῦ ἀπαιτήσεως κατὰ προτίμησιν εἰς τὸ ἐκπλειστηρίασμα τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος συνωδᾶ πρὸς τὸ ἄρθρον 48 τοῦ αὐτοῦ νόμου· τὸ δὲ γεγονός ὅτι, ἕτερος ἔχων ἐγγεγραμμένην ὑποθήκην πρότερον, ἐξήλειψεν αὐτὴν κακῶς, κατ' οὐδὲν ἄλλοιοι τὸ δικαίωμα τῆς προτιμήσεως τοῦ μετὰ τὴν ἐξάλειψιν ταύτην ἐγγράψαντος κατὰ τὸν νόμον ὑποθήκην εἰς τὸ αὐτὸ κτῆμα. Ὅθεν τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ τῶν πλειστηριασθέντων κτημάτων γενομένης ὅτε δὲν ὑπῆρχεν ἐπ' αὐτῶν ἐγγεγραμμένη ὑποθήκη τῆς ἀνακοπτούσης, ἅτε τῆς ὑπαρχούσης ὑπὲρ αὐτῆς ὑποθήκης ἐξαλειφθείσης κατ' αἴτησιν αὐτῆς, μὴ προσβληθείσης δὲ ὡς ἀκύρου ἢ ἄλλως ὡς κατὰ δολίαν συνεννόησιν γενομένης τῆς ἐγγραφῆς ὑποθήκης τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ, ἡ ἀνακόπτουσα οὐδὲν ἔχει δικαίωμα νὰ προτιμηθῇ τῶν καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ εἰς τὴν κατὰταξιν τοῦ ἐκπλειστηριασματος, καὶ ἂν δὲν ἡδύνατο, ὡς διατείνεται, νὰ ζητήσῃ αὕτη τὴν ἐξάλειψιν τῆς ὑποθήκης, ἥτις ἐγένετο πρὸς ἐξασφάλισιν προικῶς δῆθεν ἀπαιτήσεως αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 210 καὶ 219 τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 4 Δεκ. 1886 ἀνακοπὴν τῆς Ε. Π. . . ὡς μὴ βάσιμον.

Καταδικάζει αὐτὴν εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῶν ἀντιδίκων αὐτῆς, μετριασθεῖσαν εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα, καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Σεπτ. 1887.

10. Ἀπόφασις ἐπιτρέπουσα παράτασιν προθεσμίας.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδρίασαν δημοσίως τὴν 19 Φεβρουαρίου 1886, ἵνα διακρίνῃ τὴν περὶ παρατάσεως προθεσμίας αἰτήσιν τοῦ δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παραστάντος διὰ τοῦ νομικοῦ συμβούλου Ἀ. Γ. . . , κατὰ τοῦ Γ. Α. . . , κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Χ. Α. . .

Ὁ νομικὸς σύμβουλος Α. Γ. . . διὰ τῆς ὑπὸ χθесινὴν ἡμερομηνίαν πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο αἰτήσεως αὐτοῦ ἐξέθηκεν, ὅτι ἐν τῇ μετὰ τὸν τοῦ δημοσίου καὶ Γ. Α. . . διαφορᾷ περὶ πληρωμῆς τιμῆματος ἐθνικῶν γαιῶν διὰ φαλαγγιτικῶν γραμματικῶν ἐξεδόθησαν αἱ ὑπ' ἀριθ. 384 καὶ 506 π. ε. ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου τούτου, δι' ὧν ἐπεβλήθησαν διάφορα θέματα ἀποδείξεως εἰς τὸ δημόσιον καὶ τὸν ἀντιδικον, ἐτάχθησαν προθεσμίαι πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῶν καὶ παρετάθη ἡ τελευταία διὰ τῆς τελευταίας ἀποφάσεως ἐπὶ δύο μῆνας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς· ὅτι ὁ Ἐφορὸς ἀπέστειλεν αὐτῷ τῇ αὐτῇ τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ ἡμέρᾳ τὰ ὀνόματα τῶν ἐξεταστῶν μαρτύρων μὴ δυνηθεὶς ταχύτερον νὰ ἀνέυρῃ αὐτά· ὅτι ἡ δοθεῖσα προθεσμία λήγει τὴν 24 τοῦ παρόντος μηνὸς καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει τὸν ἀναγκαῖον καιρὸν νὰ προκαλέσῃ τὴν εξέτασιν τῶν μαρτύρων, καὶ ἐξητήσατο νὰ παραταθῇ ἡ προθεσμία ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτι ἡμέρας. Ἡ αἰτήσις αὕτη εἰσῆχθη εἰς τὸ ἀκρατήριον πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην, καθ' ἣν ἀκοῦσαν τὸν πληρεξούσιον τοῦ δημοσίου νομικὸν σύμβουλον ἐξαίτησάμενον διὰ τῶν ἀπὸ 19 Φεβρ. ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων νὰ παραταθῇ ἡ προθεσμία ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτι ἡμέρας, λογιζομένης τῆς ἐνάρξεως αὐτῆς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξαντληθείσης τῆς τελευταίας προθεσμίας, τὸν πληρεξούσιον τοῦ καθ' οὗ ἡ αἰτήσις ἐξαίτησάμενον διὰ τῶν ἀπὸ 19 Φεβρ. ε.ε. ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων νὰ πορριφθῇ ἡ περὶ παρατάσεως προθεσμίας αἰτήσις τοῦ δημοσίου, ἄλλως νὰ δοθῇ αὐτῷ εἴκοσι τὸ πολὺ ἡμερῶν, καὶ νὰ καταδικασθῇ τὸ δημόσιον εἰς τὴν δαπάνην, καὶ τὸν Εἰσαγγελεῖα προτείναντα τὴν καθ' ὅλου παραδοχὴν τῆς αἰτήσεως τοῦ δημοσίου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι, οὓς τὸ δημόσιον ἐπικαλεῖται ὑπὲρ τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας, φαίνονται ἀποχρώντως δεδικαιολογημένοι.

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 198, 210 καὶ 219 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Παρατείνει ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτι ἡμέρας, λογιζομέναις ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 506 π. ε. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου δοθεῖσαν κατὰ παράτασιν προθεσμίαν.

Ἐπιβάλλει εἰς βάρος τοῦ δημοσίου τὰ τέλη τῆς σηµάνσεως καὶ καταδικάζει προσέτι αὐτὸ εἰς τὰς δικαστικὰς δαπάνας τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ μετριασθείσας εἰς δραχµὰς εἰκοσιπέντε.

Ἐκρίθη καὶ ἰδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Φεβρουαρίου 1886.

11. Ἀπόφασις δεχομένη ἀγωγὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ ἐναγομένου εἰς πλειστηριασθὲν κτῆμα.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίως τὴν 1 Δεκεμβρίου 1885 ἔτους, ἵνα δικάσῃ τὴν ἀγωγὴν τῆς Μ. Μ. . . κατοίκου Ἀθηνῶν, παραστάτης διὰ τοῦ πληρεξ. αὐτῆς Ν. Π. . . δικηγόρου, κατὰ τῶν Κ. Χ. . . κατοίκου Ἀθηνῶν καὶ Θ. Δ. . . κατοίκου Καλάμου παραστάντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῶν Κ. Κ. . ., δι' ἧς ἡ ἐνάγουσα ἐξαίτεται νάκυρωθῇ ἡ εἰς τὴν ἐκπλειστηριασθεῖσαν οἰκίαν αὐτῆς, περιγραφομένην ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἐγκατάστασις τοῦ Κ. Χ. λόγῳ τῆς μὴ καταβολῆς τοῦ ἐκ δραχμῶν 1700 τιμήματος, νὰ διαταχθῇ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν νὰ πληρωθῇ τὸ ποσὸν τοῦτο μετὰ τῶν τόκων, ἄλλως νὰ γίνῃ ἀναπλειστηριασμός τῆς οἰκίας, νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος καὶ μὴ οὖσα ἡ πρὸς τὸν Θ. Δ. . . πώλησις αὐτῆς ἢ ἄλλως νὰ κηρυχθῇ εἰκονικὴ ἐπὶ δολιεύσει τῶν δικαιοματίων αὐτῆς.

Ἀκούσαν τὸν πληρεξούσιον τῆς ἐναγούσης, αἰτησάμενον τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἀντιδίκων εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην, καὶ τὸν πληρεξούσιον τῶν ἐναγομένων, αἰτησάμενον τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι μετὰ τὸ πέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ, τὴν ἐκδοσιν κατακυρωτικῆς περιλήψεως καὶ τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ Κ. Χ. . . ὡς ἀγοραστοῦ ἢ ἐνάγουσα δὲν δικαιούται νὰ ζητήσῃ κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ τούτου καὶ τοῦ τρίτου τὸν ἀνα-

πλειστηριασμόν, ἀλλὰ νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν περὶ τῶν ὀφειλομένων αὐτῇ χρημάτων.

Ἐπειδὴ τοῦ δανειστοῦ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 983 ἐδ. 2 τῆς πολιτικῆς δικονομίας, δικαιουμένου ἢ νὰ ἐκβιάσῃ τὸν ὑπερθεματιστὴν εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ τιμήματος ἢ νὰ ἐνεργήσῃ τὸν ἀναπλειστηριασμόν, ἔπεται, ὅτι ὁ ἀναπλειστηριασμός δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ καὶ ὅταν ἔτι ὁ ὑπερθεματιστὴς λάβῃ περίληψιν τῆς κατακυρώσεως καὶ ἐγκαταστῇ εἰς τὸ πλειστηριασθὲν κτῆμα, ὅθεν ἡ ἐνάγουσα ἐδικαιούτο νὰ ἐκλέξῃ ἢ νὰ ἐκβιάσῃ τὴν καταβολὴν τοῦ τιμήματος ἢ νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ ἐναγομένου εἰς τὴν πλειστηριασθεῖσαν αὐτῆς οἰκίαν· ἄρα ἡ ἀγωγὴ αὐτῆς εἶναι βάσιμος.

Διὰ ταῦτα ἰδὸν καὶ τὰ ἀρθρα . . . 210 καὶ 219 τῆς Πολ. Δικ. Δέχεται τὴν ἀγωγὴν τῆς M. M. . . .

Κηρύττει ἄκυρον καὶ εἰκονικὴν τὴν ὑπὸ τοῦ K. X. . . . πρὸς τὸν Δ. Δ. . . γενομένην πώλησιν τῆς πλειστηριασθείσης οἰκίας. Διατάσσει τὸν ἀναπλειστηριασμόν τῆς αὐτῆς οἰκίας πρὸς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος συνισταμένου εἰς δραχμὰς 1700, ἐὰν ὁ K. X. . . δὲν πληρώσῃ αὐτὸ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν, καὶ καταδικάζει τοὺς ἐναγομένους εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τῆς ἐναγούσης μετριασθεῖσαν εἰς δραχμὰς εἰκοσιπέντε. Ἐπιβάλλει εἰς βάρος αὐτῶν τὰ τέλη τῆς σημάτων.

12. Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ ἀνακλήσεως προηγουμένης παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως πρότασιν.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ αὐτοῦ τῇ 31 Μαΐου 1887, ἵνα δικάσῃ τὴν ἐξῆς παρεμπιπτούσαν ἀγωγὴν τῶν N. Σ... K. K... Γ. I... παρασταθέντων διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν δικηγόρων A. K... καὶ I. P... κατὰ τοῦ Ἰωάννου A... παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου X. Z... .

Ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω δίχης τὸ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικεῖον ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 175 ε. ε. τελευταίαν ἀπόφασιν αὐτοῦ, δι' ἧς ὑπεχρέωσε τοὺς N. Σ... K. K... καὶ Γ. I... νάποδεῖξωσι διὰ παντός νομίμου μέσου πλὴν μαρτύρων, ὅτι ἡ τῇ 14 Ἀπριλίου 1884 ἐπιδοθεῖσα διὰ τοιχοκολλήσεως πρόκλησις περιεῖχε προθεσμίαν ῥητὴν πρὸς

ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ β) διὰ παντός νομίμου μέσου καὶ μαρτύρων, ὅτι ἡ πρόκλησις αὕτη περιῆλθεν εἰς χεῖρας τοῦ Ἰω. Α... Μεθ' ὃ οἱ εἰς οὓς ἐπεβλήθη ἡ ἀπόδειξις παρεμπιπτόντως ἐνάγοντες ἐξαιτοῦνται νὰ θεωρηθῇ ἀπαράδεκτος ἡ ἔνστασις τοῦ Ἰω. Α... ἡ ἀποδεδειγμένην τὸ ἀνυπόστατον αὐτῆς ἐκ τοῦ πρωτοτύπου καὶ τῶν ἀποφάσεων καὶ ἐπομένως νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ πρόκλησις αὐτῶν ἢ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Ἰω. Α... νὰ ποδείξῃ τάποτελοῦντα τὴν ἔνστασιν αὐτοῦ γεγονότα, ἄλλως νὰ ὑποχρεωθῇ δι' ἀπειλῆς ἐκατονταδράχμου προστίμου νὰ ἐμφανίσῃ τὸ ἐπιδόθην αὐτῷ ἀντίγραφον τῆς προκλήσεως καὶ ἐν ἀρνήσει νὰ διαταχθῶσι τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 315 καὶ 627 τῆς πολ. δικονομίας καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δαπάνην. Κατὰ δὲ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης μνημονευομένην συνεδρίασιν ἐκφωνηθεῖσας τῆς ὑποθέσεως, ἐνεφανίσθησαν οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, ἐξαιτησάμενοι διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτῶν προτάσεων : οἱ μὲν τῶν ἐναγόντων τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς αὐτῶν μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ αἰτήσεων καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δαπάνην, ὁ δὲ τοῦ ἐναγομένου τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς αὐτῶν ὡς ἀπαράδεκτου καὶ τὴν καταδίκην εἰς τὴν δαπάνην, ὅτε μὴ ἐπιτρεπομένης ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς ἀνακλήσεως τῆς ἀποφάσεως ἄλλως τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς διὰ τὸ μὴ βάσιμον τῶν προτεινομένων λόγων καὶ τὸ ἀνυπόστατον τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν ἐναγόντων ὅτι ἡ πρόκλησις περιῆλθεν εἰς χεῖρας αὐτοῦ.

Ἀκούσαν καὶ τὴν πορορικὴν τῶν προτάσεων τούτων ἀνάπτυξιν καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ οἱ δικασταὶ δύνανται μὲν νὰ ἀνακαλῶσι τὰς παρεμπιπτούσας αὐτῶν ἀποφάσεις ἕως τῆς ἐπιδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. ἄρθ. 180 ἐδ. 2), ὅθεν ἐπιτρέπεται καὶ τοῖς διαδίκουσι νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὸ δικαστήριον παρατηρήσεις τεινούσας εἰς τοῦτο κατὰ τὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐκδοθείσης παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως συζήτησιν, ὅτε ὁ δικαστὴς ἐπιλαμβάνεται τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ δὲν ἐχορήγησεν αὐτοῖς ὁ νόμος ἔνδικόν τι μέσον πρὸς τοῦτο, δι' οὗ δύναται ὁ διάδικος νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστήριον ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ὑποβολῆς τῶν κατὰ τῆς παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως παρατηρήσεων αὐτοῦ εἰς τὸ δικαστήριον.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἀμφισβητοῦντος τοῦ Ἰω. Α. ὅτι κατέχει τὸ ἐπιδό-

θὲν αὐτῷ δικόγραφον τῆς προκλήσεως, τὸ βάσιμον τῆς αἰτήσεως τῶν ἀντιδίκων αἰτοῦ τοῦ νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ἐπιδείξῃ τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἡρτηται ἐκ τῆς διεξαγωγῆς τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 175 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐπιβληθείσης εἰς τοὺς αἰτοῦντας ἀποδείξεως ἂν τὸ δικόγραφον τοῦτο περιῆλθεν εἰς τὴν δικατοχὴν τοῦ Ἰω. Λ... (Πολ. Δικ. 431 ἐδ. 2). ὅθεν πρέπει νὰ ἀναβάλῃ νὰποφῇνηται περὶ αὐτῆς τὸ δικαστήριον.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀνακλήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 175 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου πρότασιν.

Ἀναβάλλει νὰποφανθῇ περὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ Ἰω. Λ... νὰ ἐπιδείξῃ τὸ ἐπιδιοθὲν αὐτῷ δικόγραφον τῆς προκλήσεως, ὡς καὶ περὶ τῶν δικαστικῶν δαπανημάτων τῆς παρεμπιπτούσης ταύτης δίκης.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰουνίου 1887.

13. Ἀπόφασις περὶ προσαγωγῆς τοῦ πρωτοτύπου συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίως τὴν 12 Νοεμβρίου 1886, ἵνα δικάσῃ τὴν ἐξῆς διαφορὰν τοῦ Χ. Γ. . . κατοίκου Χαλκίδος παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Κ. Π. . . καὶ τοῦ Π. Μ. . . κατοίκου ὡσαύτως παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Δ. Ζ. . .

Δι' ἀγωγῆς αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐν Χαλκίδι δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν ὁ Χ. Γ. . . ἐνήγαγε τὴν 18 Σεπτεμβρίου 1885 τὸν Π. Μ. . . διατεινόμενος ὅτι τὴν 17 Μαΐου 1871 ἡ Μαρία Μ. . . παρεχώρησεν εἰς τὴν κυριότητα αὐτοῦ λόγῳ δωρεᾶς τὴν ἐν αὐτῇ ἀκριβῶς περιγραφομένην οἰκίαν, ἣν ὅμως κατέχει πρὸ ἐνὸς καὶ ἐπέκεινα ἔτους ὁ ἐναγόμενος ἄνευ τινὸς δικαιώματος, καὶ ἐξήτησατο νὰ ἐξαναγκασθῇ εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν παραχώρησιν τῆς οἰκίας μετὰ τῶν καρπῶν αὐτῆς καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην. Κατὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς συζήτησιν ἰσχυρισθέντος τοῦ ἐναγομένου, ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 2000 τοῦ ἔτους 1881 δωρητήριον εἶναι ἄκυρον ὡς μὴ περιέχον τὴν καταικίαν τῶν μαρτύρων καὶ προσαγαγόντος εἰς ἀπόδειξιν αὐτοῦ ἀντίγραφον

ἐπικεκυρωμένον, ἐν ᾧ ἀληθῶς δὲν ἀναφέρεται ἡ κατοικία τῶν μαρτύρων, τοῦ δὲ ἐναγομένου προσαγαγόντος ἕτερον ἀντίγραφον, ἐν ᾧ ἀναφέρεται ἡ τῶν μαρτύρων κατοικία.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον πρὶν ἢ ἐπεμβῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν λοιπῶν ἐν ταῖς προτάσεσι τῶν διαδίκων ἰσχυρισμῶν θεωρεῖ ἀναγκαίαν τὴν προσαγωγήν τοῦ πρωτοτύπου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2000 τῆς 17 Μαΐου 1881 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Χαλκίδος Κ. Κ. . . .

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 192 τοῦ Ὁργ. τῶν δικαστηρίων καὶ 430 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀναβάλλον ἀποφῆνεται ὀριστικῶς, ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον νὰ προσαγάγῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου δημοσίᾳ συνεδριάζοντος τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης τὸ πρωτότυπον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2000 τῆς 17 Μαΐου τοῦ 1881 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Χαλκίδος Κ. Κ.

Διατάσσει δὲ πρὸς τοῦτο τὸν συμβολαιογράφον τοῦτον ἢ τὸν φυλάττοντα τὸ διαληφθὲν συμβόλαιον συμβολαιογράφον νὰ ἐμφανίσῃ αὐτὸ ἐπιμελεῖα τοῦ ἐναγομένου εἰς τὸ δικαστήριον.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Νοεμβρίου 1886.

Γ. Ἀποφασίς Ἐφετῶν.

1. Ἀπόφασις ἐπιτρέπουσα εἰς τὸν ἐφεσίβλητον νὰ ποδείξῃ τὸ ἄκυρον τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἐφετηρίου. — 2. Ἀπόφασις ὀριστικὴ παραδεχομένη ἐν μέρει τὴν ἀγωγήν καὶ ἀπορρίπτουσα ἐν μέρει αὐτήν. — 3. Ἀπόφασις ἐπιτρέπουσα εἰς τὸν ἐφεσίβλητον νὰ ποδείξῃ διὰ παντὸς ἀποδεικτικὸν μέσον τοῖς ἰσχυρισμοῖς αὐτοῦ. — 4. Ἀπόφασις διατάσσουσα τὴν ἐπιτόπιον ὑπὸ δικαστοῦ ἐξέτασιν ἐπὶ τοῦ ταχθέντος διὰ προγενεστέρας ἀποφάσεως θέματος ἀποδείξεως καὶ παρατείνουσα τὴν προθεσμίαν. — 5. Ἀπόφασις παραπέμπουσα εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν τὴν παρέμβασιν καὶ ἐπιβάλλουσα εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἀπαλλακτικὸν ὄρκον περὶ τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν. — 6. Ἀπόφασις περὶ διορισμοῦ εἰσηγητοῦ καὶ παρατάσεως προθεσμίας. — 7. Ἀπόφασις περὶ διορισμοῦ εἰσηγητοῦ πρὸς νέαν διεξαγωγήν μετ' ἀκύρωσιν τῆς πρότερον γενομένης ἐξετάσεως μαρτύρων. — 8.

Ἀπόφασιν ἀπορρίπτουσα τὴν ἔφεσιν. — 9. Ἀπόφασιν ὡσαύτως ἀπορρίπτουσα τὴν ἔφεσιν. — 10. Ἀπόφασιν ἐπιβάλλουσα εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν τὸν ὅρκον τοῦ πιστεῦν καὶ μὴ γινώσκειν.

1. Ἀπόφασιν ἐπιτρέπουσα εἰς τὸν ἐφεσιβλήτον νάπο-
δεῖξι μὲν τὸ ἄκυρον τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἐφετηρίου.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Τιμολέοντος Σάβωνος προέδρου, Ἰωάννου Σικίνου, Πέτρου Θόαντος, Γεωργίου Σουλτικίου καὶ Δημητρίου Τυννίχου (Εἰσηγητοῦ) παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Θεοφράστου Τηδεΐδου καὶ τοῦ Γραμματέως Ἀναξιμένους Διονυσιάδου.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῇ 18 Μαΐου 1887, ἵνα δικάσῃ τὴν ἔφεσιν τοῦ Σ. Π. . . . κατὰ τοῦ Ἀθηναίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ν. Π. . . ., κατὰ Κ. Σ. . . . κατὰ τοῦ ὡσαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Π. Κ. . . ., καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 525 τοῦ 1886 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ὑπαρχούσης δίκης περὶ ἐξοφλήσεως χρέους μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω διαδίκων, τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηναίων ἐξέδωκε 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 237 τοῦ 1886 ἀπόφασιν αὐτοῦ, δι' ἧς διέταξεν ἀποδείξει καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 525 τοῦ 1886 ἑτέραν ἀπόφασιν αὐτοῦ, δι' ἧς παρεδέξατο ὁλοσχερῶς τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Κ. Σ. . . Τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν ἐξεκάλεσεν ὁ Σ. Π. . . ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου. Προκειμένης δὲ τῆς συζητήσεως κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίαν, ὁ μὲν πληρεξούσιος τοῦ ἐφεσιβλήτου προέτεινεν ἑνστάσιν ἀπαρδέκτου τῆς ἐφέσεως ὡς γενομένης ἐκπροθέσμως ἥτοι τὴν 39 ἡμέραν τῆς κοινοποιήσεως τῆς καθ' ἧς αὕτη ἀποφάσεως, ὁ δὲ πληρεξούσιος τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἰσχυρισάμενος, ὅτι ἡ γενομένη ἐπίδωσις τῆς ἀποφάσεως εἶναι ἄκυρος λόγῳ ὅτι ὁ ἐν τῷ ἐπιδότηρίῳ αὐτῆς σημειούμενος γένε-
των Ἰ. Γρανιζόπουλος δὲν εἶναι τοιοῦτος, ἐπήγαγεν ὅρκον εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ.

Ἀκοῦσαν τοὺς αὐτοὺς πληρεξουσίου ἀναπτύξαντας τὰς ἀνωτέρω ἐγγράφους προτάσεις αὐτῶν καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐν τῷ συνταχθέντι περὶ τῆς τοιχοκολλήσεως τῆς ἀποφά-

σεως καθ' ἧς ἡ ἔφεσις ἐπιδιοτηρίω τοῦ κλητῆρος Α. Παδούρου ὑπὸ χρονολογίαν 1 Αὐγ. 1876 ὁ μάρτυς Ἰ. Γρανιζόπουλος σημειοῦται ὡς γείτων, ὅθεν τὸ γεγονός τοῦτο θεωρητέον ὡς ἀποδεδειγμένον μέ-
 χρις ἐναντίας ἀποδείξεως. Ὁ δὲ ἐκκαλὼν διατεινόμενος ὅτι δὲν ἦτο
 γείτων ὑποχρεοῦται νὰ προσαγάγῃ αὐτήν. Ζητῶν δὲ νὰ ὑποχρεωθῇ
 ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀμφισβητουμένης ιδιότητος τοῦ
 μάρτυρος ἢ ἄλλως ἐπάγων εἰς αὐτὸν ὄρκον, ἔπεται ὅτι δὲν θέλει νά-
 ναλάβῃ τὸ βάρος ἄλλης ἀποδείξεως, δι' ὃ περιορίζεται εἰς τὴν ἐπα-
 γωγὴν ὄρκου, τοῦ ὅρκου δὲ δυνάμει τοῦ νόμου (Πολ. Δικον. 351)
 κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν ἐπαγομένου, δεόν νὰ δώσῃ ὁ ἐφesiβλή-
 τος τὸν ἐπαγομένον ὄρκον, προκειμένης δὲ τῆς βεβαιώσεως περιστά-
 τικοῦ, ὅπερ ὁ ἐφesiβλήτος ἀγνοεῖ, δεόν νὰ δώσῃ τὸν περὶ τοῦ πι-
 στεύειν καὶ μὴ γινώσκειν.

Ἐπειδὴ, τοῦ ὄρκου δοθέντος, ἀποδείκνυται ὅτι ὁ εἰρημένος μάρτυς
 ἦν γείτων, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι βάσιμος ἡ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐπι-
 χειρήματος προτεινομένη περὶ ἀκυρότητος τοῦ ἐπιδιοτηρίου ἐνστάσις.
 Ἐγκύρου δὲ ὄντος αὐτοῦ, βεβαιοῦται ὅτι ἡ προκειμένη ἔφεσις εἶναι
 ἐκπρόθεσμος καὶ ἐπομένως ἀπαράδεκτος, διότι, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν
 ἀποδεικτικῶν ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα καὶ τῆς
 ἐφέσεως εἰς τὸν ἐφesiβλήτον, ἡ μὲν ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐτοιχο-
 κολλήθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐκκαλοῦντος τὴν 1 Αὐγούστου 1886, ἡ
 δὲ κατ' αὐτῆς ἔφεσις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐφesiβλήτου τὴν ἐνάτην Σε-
 πτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἄρα μετὰ τὴν πρὸς ἔφεσιν νόμιμον τῶν
 30 ἡμερῶν προθεσμίαν.

Διὰ ταῦτα δυνάμει καὶ τῶν ἀρθρῶν 210—215, 362, 357, 373,
 374 ἀρθρῶν τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ὑποχρεοῖ τὸν Κ. Σ. . . νὰ δηλώσῃ ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ
 τῆς εἰς αὐτὸν ἐπιδόσεως τῆς παρούσης ἐὰν δέχεται ἢ ἀποποιῇται ἢ
 ἄλλως ἀντεπάγῃ τὸν ἐξῆς ὄρκον, καὶ δεχόμενος δώσῃ αὐτὸν ἐνώπιον
 τοῦ δικαστηρίου τούτου τὴν πρώτην δικάσιμον ἀστικῶν δικῶν μετὰ δεκά
 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς δηλώσεως. «Ὁμνῶ εἰδὼς κάλλιστα τὰς
 ἐπιβαλλομένας εἰς τὴν ψευδορκίαν ποινὰς, ὅτι, καίτοι προσπαθήσας
 νὰ καλύψω τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐδυνήθην νὰ εὔρω λόγον, ὅπως πεισθῶ,
 ὅτι ὁ Ι. Γρανιζόπουλος ὁ ὑπογεγραμμένος ὡς γείτων εἰς τὸ ὑπὸ χρο-
 νολογίαν 1 Αὐγ. 1886 ἐπιδιοτήριον, τὸ συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ δικ. κλη-
 τῆρος Α. Παδούρου εἰς ἀπόδειξιν γενομένης τοιχοκολλήσεως τῆς ὑπ'

ἀριθ. 525 τοῦ ἔτους 1886 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν δὲν ἦτο γείτων τοῦ ἀντιδίκου μου κατὰ τὴν τοιχοκόλλησιν αὐτῆς εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ.

Δοθέντος τοῦ ὅρκου, ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀκυρώσεως τοῦ διακληφθέντος ἐπιδοτηρίου αἰτησιν τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ τὴν κατὰ τῆς προσημειωθείσης ὑπ' ἀριθ. 525 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἔφεσιν αὐτοῦ καὶ καταδικάζει τὸν ἐκκαλοῦντα εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου δαπανῶν τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ, περιοριζομένων εἰς δραχμὰς 30, καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Μαΐου 1887.

2. Ἀπόφασις ὀριστικὴ παραδεχομένη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ ἀπορρίπτουσα ἐν μέρει αὐτήν.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Συγχεόμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ τὴν 15 Σεπτ. 1887, ἵνα διακρίσῃ τὴν διαφορὰν μετὰ τῆς ἐκκαλούσης Ῥοζάνδρας Κ. . . κατοίκου Σύρου, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῆς δικηγόρου Δ. Κ. . ., καὶ τοῦ ἐφesiβλήτου Γεωργίου Β. . . κατοίκου ὠσαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Π. Ρ. . ., εἰσαχθείσαν ὡς ἑξῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον αὐτοῦ.

Ὁ ἐφesiβλητος διὰ τῆς ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου 1883 ἐνώπιον τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν ἀγωγῆς αὐτοῦ ἐξέθηκεν, ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1880 διαζευχθεῖσα ἀπ' αὐτοῦ σύζυγος αὐτοῦ Ῥοζάνδρα Κ. . . εἶχεν ἀγοράσει παρὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς Μαρίας Κ. . . κατὰ τὸ ἔτος 1875 συνεστῶτος τοῦ γάμου αὐτῶν τὴν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 15698 τοῦ 1875 πωλητηρίῳ ἐγγράφῳ τοῦ συμβολαιογράφου Ἐρμουπόλεως Δ. Κ. . . περιγραφομένην οἰκίαν· ὅτι κατὰ τὸ Μουικιάνειον τεκμήριον ἡ οἰκία αὕτη ὑποτίθεται ἀγορασθεῖσα ἀλλὰ καὶ ὄντως ἡγοράσθη διὰ χρημάτων αὐτοῦ, ὅθεν δικαιούται νάξιώςῃ αὐτὰ παρ' αὐτῆς, ὅτι πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ ἐνήργησε συντηρητικὴν κατὰσχέσιν ἐπὶ τῆς οἰκίας ταύτης, ὡς ἐμφαίνει ἡ ὑπ' ἀριθ. 7 τῆς 13 Ὀκτ. τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἔκθεσις κατασχέσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Χ. Ἐλευθ. καὶ ἐξητήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ καὶ τὴν καταψήφισιν τῆς ἐναγομένης εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπόδοσιν δρ. δέκα χιλιάδων μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς τῆς οἰκίας καὶ εἰς τὴν δικα-

στικήν δαπάνην. Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 200 τοῦ ἔτους 1885 περὶ ἀποδειξέως ἀποφάσεις τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν, ἣν ἐξετέλεσεν ἡ ἐναγομένη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου· συζητήσεως δὲ γενομένης, ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 232 ε. ε. ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς μετερρύθμισθη τὸ θέμα τοῦ ὅρκου ὡς ἐφείκης. «Ὁμνῶ κτλ. ὅτι ἡ Ρ. Κ. ... κατέβαλεν ἀληθῶς εἰς τὴν μητέρα αὐτῆς τὸ ἐκ δραχμῶν 10,000 τίμημα τῆς οἰκίας, ἣν ἡγόρασε παρ' αὐτῆς κατὰ τὸ ἐνώπιον τοῦ συμβολ. Ἐρμουπόλεως Ι. Κ. ... συντεταγμένον ὑπ' ἀριθ. 15698 τοῦ ἔτους 1875 πωλητήριον καὶ ὅτι τὸ ἀνωτέρω τίμημα προήρχετο ἐκ χρημάτων μου». Δοθέντος δὲ τοῦ ἀνωτέρω ὅρκου, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἀνωτέρω σημειωθείσαν συνεδρίασιν, καθ' ἣν

Ἀκοῦσαν τοὺς πληρεξουσίου τῶν διαδίκων ἀναγνόντας τὰς ἐγγράφους αὐτῶν προτάσεις, δι' ὧν ἡτήσατο ὁ μὲν τῆς ἐγκαλούσης ὅ,τι καὶ διὰ τῶν προηγουμένων προτάσεων ἦται τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφείσεως κτλ. καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δαπάνην, ὁ δὲ τοῦ ἐφεισβλήτου τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, τὴν καταδίκην τῆς ἐναγομένης εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ αἰτηθέντος ποσοῦ μετὰ τοῦ τόκου ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς τῆς οἰκίας ἢ τοῦλάχιστον ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, τὴν παραδοχὴν τῆς παρεμπιπτούσης αὐτοῦ ἀγωγῆς περὶ ἐπικυρώσεως τῆς γενομένης συντηρητικῆς κατασχέσεως καὶ τὴν καταδίκην τῆς ἀντιδίκου εἰς τὴν δαπάνην· πρὸς δὲ προφορικῶς ἀναπτύξαντας τὰς προτάσεις αὐτῶν ταύτας καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ δοθέντος ὑπὸ τοῦ Γ. Β... ὅρκου κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 15 Σεπτ. 1887 τοῦ δικαστηρίου ἀπεδείχθη κατὰ τὸ ἀρθρον 357 τῆς πολιτικῆς δικονομίας τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 232 τῆς 30 Ἰουνίου ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ταχθὲν θέμα ἀποδειξέως, ἀπεδείχθη δηλονότι ὅτι ἔδωκεν εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ δωρεὰν τὰς 10000 δραχμῶν πρὸς ἀγορὰν τῆς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 15698 συμβολαιογραφικῷ ἐγγράφῳ ἀναφερομένης οἰκίας.

Ἐπειδὴ ἀνακαλὼν οὗτος τὴν δωρεὰν δικαιούται κατὰ τὸν νόμον (Ν. 7 § 3 Πανδ. 24. 1) νῦν ἀζητήσῃ τὸ ἀνωτέρω ποσόν, ἀλλ' ἀνευ τόκων ἕως τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ἡ διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐφεισβλήτου ὑποβαλλομένη αἰ-

της περὶ ἐπικυρώσεως τῆς τελεσθείσης ὑπ' αὐτοῦ κατασχέσεως δυνάμει τῆς παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς αὐτοῦ εἶναι πάντῃ ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, ὅτε τῆς μὲν αἰτήσεως περὶ κύρους κατασχέσεως τῆς οἰκίας γενομένης διὰ τῆς κυρίας ἀγωγῆς, διὰ δὲ τῶν προτάσεων αὐτοῦ ὑποβαλλομένης αἰτήσεως περὶ κύρους κατασχέσεως περιεχομένης ἐν παρεμπιπτούσῃ ἀγωγῇ, ἐν δὲ τῇ δικογραφίᾳ ὑπαρχουσῶν τριῶν διαφορῶν κατὰ τε τὴν χρονολογίαν καὶ τὸ περιεχόμενον παρεμπιπτούσων ἀγωγῶν περὶ κύρους τριῶν κατασχέσεων ποικίλων ποσοτήτων, μὴ ὀριζομένου δὲ ἐν ταῖς προτάσεσι τοῦ ἐφεισβλήτου τίνος ἐξ αὐτῶν αἰτεῖται τὴν ἐπικύρωσιν.

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 210 καὶ 211 τῆς Πολ. Δικον.

Παραδεχόμενον ἐν μέρει τὴν ἀπὸ 19 Ὀκτωβρίου 1883 ἀγωγὴν τοῦ Γ. Β... κατὰ τῆς 'Ρ. Κ... καταδικάζει αὐτὴν νὰ καταβάλῃ τῷ ἐνάγοντι 10000 δραχμῶν μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος περὶ τόκων ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Ρ. Κ... δόσεως τοῦ εἰρημένου ποσοῦ.

Ἀπορρίπτει πάσας τὰς λοιπὰς αἰτήσεις τοῦ ἐνάγοντος ὡς ὅλως ἀόριστους. Συμφηρίζει μετὰ τῶν διαδίκων πάσας τὰς δαπάνας τῆς δίκης καὶ ἐπιβάλλει εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν τὰ τέλη τῆς σημάτων καὶ τὸ νενομισμένον παράβολον.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1887.

3. Ἀπόφασις ἐπιτρέπουσα τῷ ἐφεισβλήτῳ νὰ ποδείξῃ διὰ παντὸς ἀποδεικτικοῦ μέσου τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αὐτοῦ τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1887, ἵνα δικάσῃ τὴν ἐφῆσιν τῆς Κ. Γ... κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῆς δικηγόρου Α. Β..., κατὰ τοῦ Γ. Σ... κατοικοῦ ὡσαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Π. Κ... καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3458 τοῦ 1886 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἡ Κ. Γ... διὰ τῆς ἀπὸ 27 Ὀκτωβρίου 1885 ἀγωγῆς αὐτῆς κατὰ τοῦ Γ. Σ... ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ᾗτήσατο νὰ διαταχθῇ ἡ ἐξάλειψις τῆς ὑποθήκης τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐγ-

Υεγραμμένης ἐπὶ τῆς ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἐνορίαν τοῦ ἀγίου Δημητρίου οἰκίας αὐτῆς ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτὴν καὶ οὐχὶ εἰς τὸν συζυγον αὐτῆς Ν. Γ. . . οὐ χρεός πρὸς τὸν Γ. Σ. . . ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τῆς ὑποθήκης. Τὸ Πρωτοδικεῖον συζητήσεως γενομένης ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 3458 π. ε. ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἡ ἐνάγουσα ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα Ἐφετείου, ὅπερ ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 312 ε. ε. ἀπόφασιν αὐτοῦ, δι' ἧς ἀναβαλὸν νάποφῆνται ἐπὶ τῆς ἐνστάσεως τοῦ Γ. Σ. . . περὶ ἀκυρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2003 συμβολαίου καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν διαδίκων προτάσεων, ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Κ. Γ. . . νάποδείξη διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι κατὰ τὴν 4 Σεπτ. ὁ Γ. Λέων δὲν εἶχε τὴν μόνιμον αὐτοῦ κατοικίαν ἐν Πάτραις ἢ ἀλαχοῦ. Εἰσαχθείσης δὲ καὶ αὐθις τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον, τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 408 ε. ε. ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπέβαλεν εἰς τὸν Γ. Σ. . . τὸν τῆς ἀγνοίας ὄρκον περὶ τοῦ ὅτι ὁ Γ. Λέων κατὰ τὴν 8 Σεπτ. 1866 εἶχε τὴν μόνιμον αὐτοῦ κατοικίαν ἐν Πάτραις, ἀλλὰ μὴ δοθέντος ἐγκαίρως τοῦ ὄρκου τούτου, τὸ Ἐφετεῖον τῇ αἰτήσῃ τῆς Κ. Γ. . . μετὰ προηγηθεῖσαν συζήτησιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 503 ε. ε. ἀποφάσεως ἐκήρυξεν ὡς μὴ γεγόμενον τὸν δοθέντα ὄρκον, ἐκπτωτον δ' αὐτὸν τοῦ δικαιώματος τῆς δόσεως αὐτοῦ, ἀπορρίψαν τὴν ἐνστασιν τοῦ αὐτοῦ περὶ ἀκυρώσεως τοῦ ἀνωτέρω συμβολαίου λόγῳ ὅτι ἐν αὐτῇ δὲν μνημονεύεται ἡ κατοικία τοῦ μάρτυρος Γ. Λέοντος, καὶ διατάξαν τὴν περαιτέρω συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίαν ἐκφωνηθείσης τῆς ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν, ἐνεφανίσθησαν ὡς εἰρηται οἱ τῶν διαδίκων πληρεξούσιοι, οἵτινες διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτῶν προτάσεων ἐξητήσαντο ὁ μὲν τῆς Κ. Γ. . . νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἔφεσις καὶ ἡ ἀγωγὴ αὐτῆς, νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῇ πᾶσα ἀπόδειξις, νὰ καταδικασθῇ ὁ Γ. Σ. . . εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην. Ὁ δὲ τοῦ Γ. Σ. . . νάπορριφθῇ ἡ ἔφεσις τοῦ ἀντιδίκου καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δαπάνην.

Ἀκούσαν τὴν προφορικὴν τῶν προτάσεων τούτων ἀνάπτυξιν καὶ τὸν Ἀντισταγγελέα.

Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς νόμους 26 καὶ 27 Πανδ. (23. 3) διαρκούντος τοῦ γάμου ἐπιτρέπεται ἡ ἀντικατάστασις ἢ ἀνταλλαγὴ προικίου κτῆ-

ματος δι' ἑτέρου τῆς κυριότητος τοῦ συζύγου, ὅταν ἡ ἀντικαταστασις ἀποβαίνει ἐπωφελῆς τῇ συζύγῳ, ὅποτε τὸ ἀντικατασταθὲν καθίσταται προικῶν· οὐδεμίαν δὲ διάκρισιν ποιεῖται ὁ νόμος ἐν τῇ κελεύσει ταύτῃ μεταξὺ διατετιμημένου καὶ μὴ διατετιμημένου προικῶν κτήματος.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2003 συμβολαίου περὶ ἀντικαταστάσεως δαπανηθείσης προικὸς ὁ Ν. Γ. μεταβιβάζει εἰς τὴν κυριότητα τῆς συζύγου αὐτοῦ τὴν ἀντικατασταθεῖσαν οἰκίαν αὐτοῦ, οὐδὲν ἐπιφυλαττόμενος ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ ἀπολύτως, ἵνα θεωρηθῇ ἡ ἀντικατάστασις ὡς ἐπιστροφή τῆς προικὸς, διαρκούντος τοῦ γάμου, ἣν ὁ νόμος ἀπαγορεύει γενικῶς, ἕτε τοῦ μὲν ἀντικατασταθέντος κτήματος δυνάμει τοῦ νόμου καθιςταμένου ἀμέσως μετὰ τὴν ἀντικατάστασιν προικῶν (Ν. 27 Πανδ. 23. 3). τοῦ δὲ συζύγου ὡς κυρίου τῶν καρπῶν τοῦ προικῶν ἀκινήτου ('Αρμεν. βιβλ. δ' τιτλ. 10 § 27) δι' οὐδεμιᾶς ἀντιθέτου ὁμολογίας ὑποχρεωμένου ἢ βλαπτομένου· ὅθεν, καὶ ἂν τὸ μέρος τοῦτο τοῦ συμβολαίου ἦναι ἀνίσχυρον, ἡ ἀντικατάστασις ὅμως εἶναι ἔγκυρος καὶ δὲν μεταβάλλεται ἀπολύτως ὡς ἐκ τοῦ μὴ νομίμου μέρους τῆς παραχωρήσεως εἰς ἐπιστροφήν προικὸς.

Ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ Ν. Γ. ὑπεθήκευσεν εἰς τὸν Γ. Σ... τὴν ἐπίδικον οἰκίαν, δὲν εἶχε παραδώσει αὐτὴν εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ὡς διατείνεται ὁ Γ. Σ..., τοῦτο οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν, διότι, τοῦ Γ. Σ... μὴ ἀρνούμενου ὅτι ἡ οἰκία αὕτη κατεῖχετο ὑπὸ τοῦ συζύγου ὡς κυρίου αὐτῆς, διὰ τῆς γενομένης ἀντικαταστάσεως κατεῖχετο μὲν καὶ τότε ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς προικῶν κτῆμα τῆς συζύγου αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ Γ. Σ..., ἰσχυριζόμενος ὅτι τὸ ἀντικατασταθὲν κτῆμα ὑπερβαίνει τὴν ἀξίαν τῆς προικὸς, ὀφείλει νάποδείξῃ αὐτὸ δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων καὶ διὰ μαρτύρων, ἅτε προκειμένου περὶ θεμάτων, περὶ ὧν δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἔγγραφον ἀπόδειξιν, πρέπει δ' ἐν ταύτῃ νὰ διαταχθῇ πραγματογνωμοσύνη πρὸς μεζῶνα ἐξακριβῶσιν τῆς ἀληθείας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τοὺς λόγους τοῦ Γ. Σ... τοὺς ἀναφερομένους ἐν τῇ 1, 2 καὶ 3 σκέψει τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Ἐπιτρέπει εἰς τὸν Γ. Σ... νάποδείξῃ δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων, μὴ ἐξαίρουμένου καὶ τοῦ τῶν μαρτύρων, ἔτι δὲ καὶ διὰ πραγματο-

γνωμόνων, τίς κατὰ τὸ 1866 (ὅτε ἐγένετο ἡ ἀντικατάστασις) ἡ ἀξία τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων πραγμάτων τῶν ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ τῆς 11 φεβρ. 1860 καὶ τίς κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἡ ἀξία τῆς κατὰ τὰ ἀπὸ 9 Σεπτεμβ. 1866 ὑπ' ἀριθ. 2003 συμβολαίου γεγόμενον ἐνώπιον τοῦ συμβολ. Ἀθηνῶν Κ. Π. . . εἰς ἀντικατάστασιν τῆς προικὸς ὑπὸ τοῦ Ν. Γ. . . δοθείσης πρὸς τὴν σύμβιον αὐτοῦ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ συμβολαίῳ ἀναφερομένης οἰκίας.

Τάσσει προθεσμίαν δέμηνον, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης, πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἀνωτέρω διαταχθείσης ἀποδείξεως.

Διορίζει εἰσηγητὴν τὸν νεώτερον πρωτοδίκην Ἀθηνῶν πρὸς διεξαγωγὴν αὐτῆς, ἀνατιθεὶν αὐτῷ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ τόπου, τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ὥρας τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, ἐπὶ δὲ τῆς ὀρκίσεως τῶν πραγματογνωμόνων, ἐντὸς τῆς εἰρημένης προθεσμίας.

Διορίζει πραγματογνώμονας πρὸς ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας τῶν ἀντικειμένων, ἐὰν οἱ διαδίκαι δὲν συμφωνήσωσι περὶ ἐνὸς μόνου, τοὺς ἐνταῦθα κατοικοῦντας Ἀλ. Ἀπ. . . Σ. Ἀγ. . . καὶ Γ. Κ. . .

Διεξαχθισόμεναι αἱ ἀποδείξεις ἀποσταλῇσονται ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ Πρωτοδικείου εἰς τὸν τοῦ Ἐφετείου.

Ἐπιφυλάσσεται νάποφῇνηται περὶ τῶν δαπανῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθῆναις τῇ 14 Ὀκτωβρίου 1887.

4. Ἀπόφασις ἐπιτάττουσα τὴν ὑπὸ δικαστοῦ ἐπιτόπιον ἐξέτασιν ἐπὶ τοῦ ταχθέντος διὰ προγεν. ἀποφάσεως θέματος.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν. . . .

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1887, ἵνα δικάσῃ τὴν αἵτησιν τοῦ Δημ. Τ. . . κατοίκου Αἰγίνης, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Δ. Δ. . . κατὰ τοῦ Γ. Π. . . κατοίκου ὠσαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Δ. Κ. . . , περὶ ἐξετάσεως μαρτύρων καὶ παρατάσεως προθεσμίας.

Ἐπαρχούσης διαφορᾶς μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω διαδίκων περὶ ἀκυρώσεως δωρητηρίου ἐγγράφου τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 80 ε. ε. ἀπόφασιν αὐτοῦ, δι' ἧς ἐπέβαλεν ἀποδείξεις εἰς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους, μετ' αὐτὴν δὲ καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 116 ε. ε. ἐτέραν

Θ. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ.—ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ.

27

αὐτοῦ ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐπέτρεψεν εἰς τὸν εἰρηνοδικὴν Αἰγίνης, ἵνα ἐξετάσῃ τὸν αὐτόθι κατοικοῦντα μάρτυρα, ἡγούμενον τῆς ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ μονῆς. Ἦδη δὲ ὁ Δ. Τ... διὰ τῶν ἀπὸ 1 καὶ 11 Σεπτ. 1887 δύο αἰτήσεων αὐτοῦ ἐξικτεῖται ἵνα τὸ δικαστήριον διατάξῃ τὴν ἐν Αἰγίνῃ ἐνώπιον τοῦ αὐτόθι εἰρηνοδικοῦ ἐξέτασιν τοῦ πνευματικοῦ τῆς ἐν Αἰγίνῃ Μονῆς Α. Κ. . . . μοναχοῦ ὡς μάρτυρος ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 80 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀντὶ τοῦ κατὰ παραδρομὴν σημειωθέντος ἡγουμένου τῆς αὐτῆς μονῆς, νὰ παρατείνῃ τὴν προθεσμίαν ἐπὶ 50 ἔτι ἡμέρας καὶ διατάξῃ ἐν ταύτῃ καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων, οἵτινες ἐδικαιολόγησαν τὴν μὴ ἐμφάνισιν αὐτῶν. Εἰς τὴν αἴτησιν δὲ ταύτην ἀντιτάσσεται διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ ὁ Γ. Π... ἰσχυριζόμενος, ὅτι, ἂν ἡ ἐξέτασις τελεσθῇ ἐν Αἰγίνῃ, θέλει διαστραφῇ ἡ ἀλήθεια, ὡς δυνάμενου τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ νὰ σαγηνέυσῃ τὸν μάρτυρα διὰ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ἐν Αἰγίνῃ σχέσεων, ὁ δὲ Α. Κ... οὐδαμῶς πρέπει νὰ ἐξετασθῇ, διότι ἤδη πρῶτον ζητεῖται ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ.

Ἀκοῦσαν τοὺς πληρεξουσίους τῶν διαδίκων ἀναπτύξαντας καὶ προφορικῶς τὰς ἐγγράφους αὐτῶν προτάσεις καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὑπὸ χρονολογίαν 6 Σεπτ. 1887 ἐνόρκου πιστοποιητικοῦ τοῦ ἱατροῦ Αἰγίνης Μ. Ε. . . . βεβαιοῦντος, ὅτι ὁ Μ. Δ. . . . ἐτῶν 78, ὁ Δ. Ν... ἐτῶν 81 καὶ ὁ Α. Κ... ἐτῶν 86 γεγηρακότες ἄγαν καὶ πάσχοντες δεινῶς, οἱ μὲν δύο πρῶτοι ἐξ ἀρθριτικῶν ρευματισμῶν, ὁ δὲ τρίτος ἐξ ὀφθαλμικῆς παθήσεως, δὲν δύνανται νὰ ὁδοιπορήσωσιν ὅθεν ἡ αἴτησις τοῦ Δ. Τ... νὰ ἐξετασθῶσιν ἐν τῷ τόπῳ τῆς διαμονῆς αὐτῶν εἶναι νόμιμος. Ἡ δὲ ἀντίρρῃσις τοῦ Γ. Π... ὅτι ὁ πνευματικὸς τῆς Μονῆς μοναχὸς Α. Κ... δὲν πρέπει νὰ ἐξετασθῇ ὡς τὸ πρῶτον αἰτουμένης τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ δὲν εἶναι βάσιμος, ἅτε ἐκ τοῦ ἀπὸ 3 Σεπτ. 1887 ἐπιδοτηρίου τοῦ ἐν Αἰγίνῃ δικ. κλητῆρος Γ. Γ... ἀνεκδοκίμως προκύπτοντος, ὅτι αὗτος προσεκλήθη ὡς μάρτυς ἑκτοτε ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ.

Ἐπειδὴ, ἀνεφίκτου κατὰ τάνωτέρω καθισταμένης τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, δημοσίᾳ συνεδριάζοντος, ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τούτων, ἀναγκαῖα καθίσταται διὰ τὴν σπουδαιότητα τῶν ἀποδειχθησομένων γεγονότων ἡ ἀνάθεσις τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν εἰς ἓν τῶν μελῶν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τοῦ αὐτοῦ Δ. Τ. νὰ ἐξετασθῇ ἐν Αἰγίνῃ ὁ Ἑμμ. Κ. . . εἶναι ἀπορρίπτεα ὥς εἰς οὐδένα στηριζομένη λόγον, ἅτε μηδαμῶς βεβαιουμένης τῆς ἀνάγκης τῆς ταιαύτης κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτοπίου ἐξετάσεως αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὡσαύτως ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἐξέτασις τῶν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ γνωστοποιηθέντων αὐτῷ νομίμως μαρτύρων Ρ. Ε. . . Π. Ν. . . καὶ Κ. Δ. . . ὥς μὴ κλητευθέντων δὲν εἶναι βάσιμος, ἅτε μηδενὸς νόμου ἀπαγορεύοντος τοῖς διαδίκοις νὰ παρουσιάσωσι καὶ ἄνευ κλητεύσεως τοὺς γνωστοποιηθέντας νομίμως τῷ ἀντιδίκῳ μάρτυρας αὐτῶν, ἐὰν θελήσωσι νὰ ἐμφανισθῶσι.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ παρατάσεως προθεσμίας αἴτησις ὑπὸ τῶν πραγμάτων ὑπαγορευομένη παραδεκτέα ἐστὶ.

Διὰ ταῦτα καὶ δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 198 καὶ 211 τῆς Πολ. Δικ. ἀνατίθῃσιν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Ἐφέτην Δ. Β. . . τὴν ἐν Αἰγίνῃ ἐπιτόπιον ἐξέτασιν ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 80 τοῦ παρόντος ἔτους ἀποφάσει τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν διαλαμβανομένου θέματος τῶν ἐν Αἰγίνῃ κατοικούντων Μ. Δ. . . Δ. Ν. . . καὶ Α. Κ. . .

Παρατείνει τὴν προθεσμίαν ὑπὲρ ἄμφοτέρων τῶν διαδίκων, κανονίζον τὰ τῆς ἐξετάσεως ὥς ἐφεξῆς. Ἡ ἐν Αἰγίνῃ ἐξέτασις τῶν εἰρημένων μαρτύρων γενήσεται ἐν τῇ ἐκεῖσε εἰρηνοδικιακῇ καταστάματι παρόντος τοῦ εἰρηνοδικιακοῦ γραμματέως τὴν πρώτην ἡμέραν καὶ ὥραν 10 Π.Μ. μετὰ παρέλευσιν 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρουσίας. Ἡ δὲ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐξέτασις τῶν λοιπῶν μαρτύρων τῆς τε ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως τὴν πρώτην δικάσιμον ἀστικῶν ὑποθέσεων ὥραν 10 π. μ. μετὰ παρέλευσιν 25 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς αὐτῆς κοινοποιήσεως.

Ἐπιτρέπει εἰς τὸν διορισθέντα Εἰσηγητὴν πρὸς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν τῶν ἐν Αἰγίνῃ μαρτύρων, ἂν τυχὸν κατ' αἴτησιν τῶν διαδίκων ἤθελε θεωρήσει ἀναγκαῖον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν κατοικίαν ἐνὸς ἢ πλειόνων ἐξ αὐτῶν ἀδυνατούντων τυχὸν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ εἰρηνοδικιακὸν κατάστημα, τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἡμέρας, ὥρας καὶ τόπου, ἐνθα γενήσεται ἡ ἐξέτασις.

Ἀπορρίπτει τὰς λοιπὰς αἰτήσεις τῶν διαδίκων.

Ἐπιβάλλει εἰς βάρος τοῦ Δ. Τ. τὰ τέλη τῆς σημαίνσεως.

5. Ἀπόφασις παραπέμπουσα εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν τὴν παρέμβασιν καὶ ἐπιβάλλουσα τῷ ἐφεσιβλήτῳ ἀπαλλακτικὸν ὄρκον.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν 16 Μαΐου 1886, ἵνα δικάσῃ τὴν ἐξῆς διαφορὰν μεταξὺ τῶν ἐκκαλούντων Ν. Μ. . . . καὶ Ι. Μ. . . . κατοίκων Ἀθηνῶν, παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῶν δικηγόρου Ν. Π. . . , καὶ τῆς ἐφεσιβλήτου Α. Α. . . . κατοίκου ὡσαύτως, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῆς δικηγόρου Π. Ρ. . . . , καὶ τῶν παρεμβαινόντων Σπυρίδωνος καὶ Γεωργίου Κ. Δ. . . κληρονόμων τοῦ πατρὸς αὐτῶν, κατοίκων ὡσαύτως παρασταθέντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῶν δικηγόρου Α. Μ. . .

Οἱ ἐκκαλοῦντες δι' ἀγωγῆς αὐτῶν ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἐξέβηκαν, ὅτι κύριοι ὄντες καὶ κάτοχοι ἀγροῦ ἀδιανεμήτου ἐκ στρεμμάτων δέκα ἐν τῇ θέσει Γεράνι ἐκαλλιεργοῦν αὐτὸν ἐναλλαξ, ἡ δὲ ἀντιδικὸς θέλουσα νὰ σφετερισθῇ τοῦτον κατέλαβε καὶ ἐνέμετο αὐτὸν, ἕως οὗ διανείμαντες αὐτὸν συνέταξαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 7762 συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον, καὶ μετὰ τοῦτο ἐκίνησε κατ' αὐτῶν ἀγωγὴν περὶ διαταράξεως, ἥς κατ' ἀκολουθίαν τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 640 τοῦ 1884 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἀνεγνώρισεν αὐτὴν προσωρινῶς κάτοχον αὐτοῦ, ἐξητήσατο δὲ νὰ παύσῃται κατέχουσα τὸν ἐπίδικον ἀγρὸν, νὰ καταβάλλῃ αὐτοῖς δραχμὰς διακοσίας εἰς ἀποζημιώσιν δι' ὃν χρόνον κατέχει αὐτὸν μετὰ τοῦ τόκου καὶ τὴν δικαστικὴν δαπάνην. Εἰτά οἱ ἐκκαλοῦντες κατέσχον συντηρητικῶς εἰς χεῖρας τοῦ Δ. Μ. . . δραχμὰς 180 ἀνηκούσας εἰς τὴν ἐφεσίβλητον καὶ ἐκίνησαν τὴν περὶ κύρους ἀγωγὴν. Τὸ δὲ Πρωτοδικεῖον διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1381 π. ε. ἀποφάσεως ἐπέβαλεν ἀποδείξεις εἰς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2192 ἀπέρριψεν ἀμφοτέρους τὰς ἀγωγὰς. Τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἐξεκάλεσαν οἱ ἤδη ἐκκαλοῦντες, μεθ' ὃ οἱ ἀδελφοὶ Σπυρίδων καὶ Γεώργιος Κ. Δ. . . κληρονόμοι τοῦ θανόντος πατρὸς αὐτῶν καὶ ἐπομένως τοῦ ἡμίσεως τοῦ ἐπίδικου ἀγροῦ διὰ παρεμβάσεως αὐτῶν ἐξητήσαντο νὰ πορροφῶσιν αἱ αἰτήσεις καὶ προτάσεις τῶν ἐκκαλούντων, νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην, καὶ νὰναγνωρισθῇ, ὅτι τὸ ἥμισυ τοῦ ἐπίδικου ἀγροῦ

ἀνήκει εἰς τοὺς παρεμβαινόντας. Μετὰ τοῦτο εἰσήχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου ταύτου κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίαν, καθ' ἣν

Ἀκούσαν τοὺς πληρεξουσίου τῶν διαδίκων ἀναγνόντας καὶ ἀναπτύξαντας τὰς ἐγγράφους αὐτῶν προτάσεις, δι' ὧν ἐξαιτοῦνται, ὁ μὲν τῶν ἐκκαλούντων 1) νὰ παύσῃται ἡ ἀντίδικος κατέχουσα τὸν ἀγρὸν, ἀναγνωριζομένων αὐτῶν κυρίων αὐτοῦ, 2) νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ γενομένη κατ' ἀσχεσίς τῶν 180 δραχμῶν, 3) νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δαπάνην καὶ 4) νὰ πορρίφθῃ ἡ παρέμβασις τῶν ἀδελφῶν Δ... ὡς ἀπαράδεκτος καὶ ἀνυπόστατος, οἱ δὲ τῆς ἐφesiβλήτου καὶ τῶν παρεμβαινόντων 1) νὰ πορρίφθῃ ἡ ἐφesis τῶν ἀντιδίκων, 2) ἐπικυρουμένης τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως νὰ γίνῃ παραδεκτὴ ἡ παρέμβασις τῶν Δ... μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ αἰτήσεων καὶ 3) νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὰς δαπάνας, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπὶ τῆς ἐνστάσεως τῆς ἐφesiβλήτου περὶ δεκαετοῦς κτητικῆς παραγραφῆς.

Ἐπειδὴ ἐκ μὲν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2255 τῆς 7 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1868 ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κ. Π... συνταχθέντος συμβολαίου ἀποδείκνυται, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἐναγομένης Δ. Α... ἡγόρασε καὶ παρέλαβε τὸν ἐπίδικον ἀγρὸν παρὰ τῆς Ἑλένης Βασ. Ἰωάννου κληρονόμου τοῦ Ἰάσωνος Χ. Παπαστάμου (ἀφ' οὗ οἱ ἐνάγοντες παράγουσι τὰ κληρονομικὰ αὐτῶν δικαιώματα), ἐκ δὲ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2142 τῆς 7 Νοεμβρίου 1872 ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Π. Π. ... συνταχθέντος συμβολαίου, ὅτι ὁ Κ. Δ... κληρονόμος τοῦ Δ. Α... συνεβάλετο μετὰ τῆς ἐναγομένης, ἐχούσης ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου αὐτῆς, νὰ διανείμωσιν ἐξ ἡμισείας τὴν ἀκίνητον ἐν γένει τοῦ ἀποθανόντος Δ. Α... περιουσίαν, ἐν ᾗ συμπεριελαμβάνετο κατὰ τὰν ἀνωτέρω καὶ ὁ ἐπίδικος ἀγρὸς, ἐν γένει δὲ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων κατ' ἀκολουθίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1381 τοῦ π. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἀποδείκνυται, ὅτι ἡ ἐναγομένη δέκα καὶ ἐπέκεινα ἐνιαυτοὺς πρὸ τοῦ 1885, ὅτε ἐκινήθη ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγή, κατεῖχε συνεχῶς καὶ ἐνέμετο ἀνενοχλήτως δυνάμει τοῦ τῆς διανομῆς τίτλου διανομῆς κυρίου τοῦ ἡμῖς τοῦ ἐπίδικου ἀγροῦ, ὅτε ῥητῶς ὑπὸ τῶν ἐχόντων παρακειμένους ἀγροὺς μαρτύρων κατατεθέντος ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς ἐκαλλιέργει ἀπὸ

τοῦ ἔτους 1868 τὸν ἐπιδίκου ἀγρὸν καὶ ἔκτοτε κατέχει αὐτὸν· ὅθεν ἡ περὶ δεκαετοῦς κτητικῆς παραγραφῆς ἔνστασις τῆς ἐφεισβλήτου εἶναι δικαστικῶς ἀποδεδειγμένη ὡς πρὸς τὸ ἡμισυ τοῦ ἐπιδίκου ἀγροῦ καὶ κατὰ τοῦτο ἡ ἀγωγή τῶν ἐναγόντων εἶναι ἀπορρίπτέα (Ἀρμ. βιβλ. α' τίτλ. γ' § 3 καὶ 4). ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένη καὶ ὡς πρὸς τὸ ἕτερον ἡμισυ, ἅτε διὰ τοῦ ἐγγράφου τῆς δικνομῆς ἀναγνωριζομένης κυρίας τοῦ ἡμίσεως τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἀρκ. καὶ τοῦ ἡμίσεως τοῦ ἐπιδίκου ἀγροῦ· ἡ δὲ παρέμβασις τῶν κληρονόμων τοῦ Κ. Δ... οὐδὲν ὥφελει αὐτήν, διότι οὗτοι διατείνονται ὅτι εἰσὶ κύριοι τοῦ ἡμίσεως ἐπιδίκου ἀγροῦ καὶ αἰτοῦνται νάναγνωρισθῇ τοῦτο αὐτοῖς.

Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὸ ἕτερον ἡμισυ τοῦ ἐπιδίκου ἀγροῦ

Ἐπειδὴ οἱ ἐναγόντες ὑπεχρεώθησαν νάποδειξωσι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1381 τοῦ 1885 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ὅτι ὁ ἐπιδίκος ἀγρὸς, ἀνήκων εἰς τὸν θεῖον αὐτῶν Χατζηνώκηννην Παπαστάμου, περιῆλθεν εἰς αὐτοὺς κληρονομικῶς δικαιώματι, οἱ δὲ ἐξετασθέντες μάρτυρες ἐβεβαίωσαν μὲν, ὅτι ἀρχικῶς ὁ ἐπιδίκος ἀγρὸς ἦν ἰδιοκτησία τοῦ εἰρημένου, ὃ καὶ ἡ ἐναγομένη δὲν ἀμφισβητεῖ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὅτι οἱ ἐναγόντες εἰσὶ τοῦ ἀποθανόντος ἐξ ἰσοῦ ἢ ἐγγύτεροι συγγενεῖς ἢ ἡ ἐναγομένη. Ὅθεν, μὴ οὕσης ἀποδεδειγμένης τῆς τῶν ἐναγόντων ἀγωγῆς καὶ μόνον ἀσθενοῦς τεκμηρίου ὑπάρχοντος ὑπὲρ αὐτῶν, ἐπιβλητέας εἰς τὴν ἐναγομένην ἀπαλλακτικὸς περὶ τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν ὅρκος, ἅτε προκειμένου περὶ γεγονότος μὴ ἀφορῶντος εἰς αὐτὴν προσωπικῶς, ὅστις ἐὰν δοθῇ, καθίσταται ἀπορρίπτέα ἡ ἀγωγή καὶ ὡς πρὸς τὸ ἕτερον ἡμισυ τοῦ ἐπιδίκου ἀγροῦ (Πολ. Δικ. ἀρθ. 77).

Ἐπὶ τῆς παρεμβάσεως

Ἐπειδὴ οἱ ἤδη παρεμβαίνοντες δὲν προστίθενται ἀπλῶς εἰς τὰς αἰτήσεις τῆς ἐναγομένης, ἀλλὰ προτείνουν αὐτοτελῆ καὶ ἰδίαν ἀξίωσιν, ἥτις καθὼ μὴ ἐκκεκαθαρισμένη παραπεμπτέα ἐστὶν εἰς ἰδικαίτηραν συζήτησιν (Πολ. Δικ. ἀρθ. 228).

Διὰ ταῦτα καὶ δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 781, 783, 210, 215 καὶ 224 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Παραδεχόμενον τὴν ἔνστασιν τῆς ἐναγομένης καὶ ἤδη ἐφεισβλήτου περὶ κτητικῆς δεκαετοῦς παραγραφῆς ὡς πρὸς τὸ ἡμισυ τοῦ ἐπιδίκου ἀγροῦ, ἀπορρίπτει τὴν ἔφεισιν τοῦ Νικ. Μ. καὶ Ι. Μ... κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2192 τοῦ 1885 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ

ὡς πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ ἐπιδίκου ἀγροῦ ἐπικυροῖ τὴν ἀπόφασιν ταύτην.

Ὑποχρεοῖ τὴν ἐφεσίβλητον Α. Α. . . . νὰ δηλώσῃ ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἂν δέχεται καὶ δεχομένη δώσῃ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου δημοσίᾳ συνεδριάζοντος τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης τὸν ἐπόμενον ὅρκον «Ὁ μινύω, εἰδυῖα κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινὰς, ὅτι, καίτοι προσπαθήσασα νὰνακαλύψω τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐδυνήθην νὰ εὔρω λόγον, ἵνα ἀμφιβάλλω, ὅτι ἡ Ἑλένη Β. Ι. . . ἦν ἡ ἐγυτέρα συγγενὴς τοῦ Ι. Χ. Παπαστάμου καὶ ὁ μόνος κληρονόμος αὐτοῦ καὶ ὅτι οἱ ἐνάγοντες εἶναι ἀπώτεροι συγγενεῖς αὐτοῦ.

Δοθέντος τοῦ ὅρκου τούτου, ἀπορρίπτεται τὴν προκειμένην ἔφασιν καὶ ὡς πρὸς τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ ἐπιδίκου ἀγροῦ καὶ ἐπικυροῖ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν. Ἐπιβάλλει τοῖς ἐκκαλοῦσι τὸ δεκάδραχμον παράβολον καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν τῆς πρωτοδίκου καὶ ἐφεσίμου δίκης δαπανῶν τῆς ἐναγομένης, μετριασθεῖσιν εἰς δραχμὰς ἐβδομήκοντα, καὶ παραπέμπει τὴν τῶν παρεμβαινόντων Σ. καὶ Γ. Δ. . . παρέμβασιν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν.

Μὴ δοθέντος τοῦ ὅρκου, ἐπιφυλάσσεται νὰποφῇνηται ὡς πρὸς τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ ἐπιδίκου ἀγροῦ.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεῦθη ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Μαΐου 1886.

6. Ἀπόφασις περὶ διορισμοῦ εἰσηγητῶν καὶ παρατάσεως προθεσμίας.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ αὐτοῦ τὴν 22 Φεβρουαρίου 1887, ἵνα δικάσῃ τὰς περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας, τῆς ταχθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 195 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, αἰτήσεις τοῦ τε ἐκκαλοῦντος Δ. Π. . . κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ι. Ν. . . , καὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου Π. Ν. . . κατοίκου ὠσαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ν. Β. . . , οἵτινες καὶ ἐζητήσαντο διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσιν ὑπ' αὐτῶν ἐγγράφων προτάσεων κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ὁ μὲν τοῦ ἐκκαλοῦντος νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ αἰτη-

σις αὐτοῦ, νὰ παραταθῇ ἡ προθεσμία ἐπὶ τρεῖς μῆνας πρὸς ἐξέτασιν τῶν γνωστοποιηθέντων μαρτύρων ἐν Θήβαις καὶ ἐν Ἀθήναις, νὰ διορισθῇ εἰσηγητὴς ἐν Θήβαις ὁ ἐκεῖ εἰρηνοδίκης, νὰ πορρίφθῃ ἡ αἴτησις τοῦ ἀντιδίκου καὶ νὰ ἐπιφυλαχθῇ περὶ τῆς δαπάνης, ὁ δὲ τοῦ ἐφesiβλήτου νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ αἴτησις αὐτοῦ, νὰ παραταθῇ ἡ προθεσμία ἐπὶ ὀκτῶ μῆνας, νὰ διορισθῶσιν εἰσηγηταὶ οἱ ἐν Καίρῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ πρόξενοι τῆς διαμονῆς τῶν ἐκεῖ μαρτύρων ὁθωμανῶν γνωστοποιηθέντων τοῖς ἀντιδίκοις καὶ νὰ ἐπιφυλαχθῇ περὶ τῆς δαπάνης.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν Εἰσαγγελεύοντα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ, προκειμένης τῆς ἐξετάσεως μαρτύρων ἐν διαφόροις πόλεσι τῆς Αἰγύπτου, τὸ δικαστήριον τοῦτο κρίνει ἀναγκαίαν τὴν ἐπὶ πέντε μῆνας ἀρχομένους ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης παρτάσιν τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 195 ε. ε. ἀποφάσεως ταχθείσης προθεσμίας

Ἐπειδὴ καὶ ἡ περὶ διορισμοῦ εἰσηγητῶν πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐν Θήβαις καὶ Αἰγύπτῳ μαρτύρων αἴτησις τῶν διαδίκων νόμιμός ἐστι.

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὸ ἄρθρον 198 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Παρατείνει τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 195 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ταχθεῖσαν προθεσμίαν ἐπὶ πέντε μῆνας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης.

Διορίζει εἰσηγητὰς πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐν Καίρῳ καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διαμενόντων καὶ κατοικούντων μαρτύρων τὰς ἐκεῖ ἐλληνικὰς προξενικὰς ἀρχάς. Εἰσηγητὴν δὲ πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐν Θήβαις κατοικούντων ἢ διαμενόντων μαρτύρων διορίζει τὸν Εἰρηνοδίκην Θεβῶν.

Προσδιορίζει τόπον πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τὰ καταστήματα τῶν εἰρημένων εἰσηγητῶν, εἰς οὓς ἐπαφίησι τὸν προσδιορισμὸν τῆς πρὸς ἐξέτασιν ἡμέρας καὶ ὥρας διὰ πράξεως αὐτῶν κοινοποιητέας τῷ ἀντιδίκῳ τοὐλάχιστον ἡμέρας τριάκοντα πρὸ τῆς προσδιορισθησομένης πρὸς ἐξέτασιν.

Συμψηφίζει τὴν δικαστικὴν δαπάνην καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Φεβρουαρίου 1887

7. Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν ἔφεσιν.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αὐτοῦ τῇ 24 Σεπτ. 1887.

ἵνα δικάσῃ τὴν διχοφωρίαν τῶν Ν. Σ.... καὶ Κ. Κ.... κατοίκων Ἀθη-
νῶν παραστάντων διὰ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν δικηγόρων Γ. Π... καὶ
Ν. Ρ..., κατὰ Ἰω. Α.... κατοίκου Θεσῶν παραστάντος διὰ τοῦ πλη-
ρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Π. Κ..., ἔχουσιν ὡς ἐξῆς :

Οἱ Ν. Σ.... καὶ Κ. Κ.... προὐκάλεσαν εἰς ἀγωγὴν τὸν Ἰω. Α...
ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ὅπερ ἐξέδωκε
τὰς ὑπ' ἀριθ. 983 καὶ 1440 τοῦ ἔτους 1884 ἀποφάσεις αὐτοῦ, ὧν
τὴν μὲν δευτέραν ἐξεκάλεσαν οἱ προκαλοῦντες, ἀμφοτέρως δὲ ὁ προ-
κληθεὶς εἰς ἀγωγὴν. Τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐξέδωκε τελευταῖον τὴν
ὑπ' ἀριθ. 175 ε. ε. ἀπόφασιν αὐτοῦ, δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν ἐνστάσιν
τῆς νομιμοποιήσεως καὶ τὴν ἔφεσιν τοῦ Ι. Α. . . . ὡς καὶ τὰ κατὰ
τῆς ἐφέσεως τῶν ἀντιδίκων προτεινόμενα ὑπ' αὐτοῦ, πλὴν καὶ μόνον
ἐνὸς λόγου, περὶ οὗ ὑπεχρέωσεν αὐτοὺς νάποδειξωσι α') διὰ παντός
νομίμου μέσου πλὴν μαρτύρων, ὅτι ἡ τῇ 14 Ἀπριλίου 1882 ἐπιδό-
θεισα διὰ τοιχοκολλήσεως πρόκλησις, περὶ ἧς μαρτυρεῖ τὸ ἐπιδότη-
ριον τοῦ κλητῆρος Μ. Γ.... περιεῖχε ῥητὴν προθεσμίαν πρὸς ἔγερσιν
τῆς ἀγωγῆς, β') διὰ μαρτύρων οὐχ ἦττον ἢ διὰ παντός ἄλλου μέσου,
ὅτι ἡ πρόκλησις αὕτη περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ Ἰω. Α..., ἔταξε προ-
θεσμίαν κτλ.

Εἰσαχθείσης καὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς πα-
ρούσης ἀναφερομένην συνεδρίαν, ἐνεφανίσθησαν, ὡς εἴρηται, αἱ τῶν
δικαδίκων πληρεξούσιοι, ὧν οἱ μὲν τῶν προκαλεσάντων εἰς ἀγωγὴν
ἐξητήσαντο νάπορρίφθωσιν ὡς ἀπαράδεκτοι καὶ ἀνυπόστατοι αἱ ἐνστά-
σεις ἀκυρώσεως τῶν μαρτυριῶν αὐτῶν, νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἔφεσις αὐτῶν
καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ πρόκλησις καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντιδικὸς εἰς
τὴν δαπάνην, ὃ δὲ τοῦ καθ' οὗ ἡ πρόκλησις νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ
ἐξέτασις τῶν μαρτύρων καὶ διαταχθῇ ἡ ἐπανάληψις τῆς ἐξετάσεως
αὐτῶν, ἐπιτρεπομένης τῆς ἐξετάσεως καὶ τῶν τῆς ἀνταποδείξεως μαρ-
τύρων, νὰ παραταθῇ ἡ προθεσμία καὶ διορισθῶσιν Εἰσηγηταὶ οἱ Εἰ-
ρηνοδίκαι τῆς διαμονῆς τῶν μαρτύρων, ἄλλως νὰ ἐπιτραπῇ αὐτοῖς
νὰ καλέσωσι τοὺς μάρτυρας ἵνα ἐξετασθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου
τῶν Ἐφετῶν, ἄλλως νάπορρίφθῃ ἀπὸ τοῦδε ἡ ἔφεσις τῶν ἀντιδίκων
καὶ καταδικασθῶσιν εἰς τὴν δαπάνην.

Ἀκούσαν καὶ τὴν προφορικὴν τῶν προτάσεων τούτων ἀνάπτυξιν
καὶ τὸν Εἰσαγγελεύοντα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (Πολ. Δικ. 307) κατὰ τὴν διεξαγωγὴν μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἀνάγκη νὰ προσδιορίζηται ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων. Ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 175 ἐκτὸς ἀποφασίς τοῦ δικαστηρίου τούτου οὔτε τὸν προσδιορισμὸν τῆς ὥρας τῆς τῶν μαρτύρων ἐξετάσεως περιεῖχε, οὔτε ἀνετίθει τὸν προσδιορισμὸν αὐτῆς εἰς τὴν εἰσηγητὴν, ὅθεν ὤφειλεν ὁ ἐπισπεύδων τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς διάδικος νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τὸν προσδιορισμὸν τῆς ὥρας, ὅλως δὲ παρὰ τὸν νόμον προσδιώρισαν οἴκοθεν οἱ Ν. Σ... καὶ Κ. Κ... τὴν ὥραν ταύτην καὶ διὰ τοῦτο ἡ ὑπ' αὐτῶν διεξαχθεῖσα ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Ἰω. Α... μαρτυρικὴ ἀπόδειξις εἶναι ἄκυρος, καὶ δεκτὴ ἡ περὶ ἄκυρότητος πρότασις τοῦ Ι. Α... κατὰ τὸ ἄρθρον 345 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ, ἄκυρουμένης τῆς διεξαχθείσης ἀποδείξεως καὶ ἐπιτρεπομένης τῆς ἐκ νέου ἐξετάσεως αὐτῶν, δύναται καὶ ὁ Ἰω. Α... νὰ ἐξετάσῃ οὖς τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ τῆς προθεσμίας ἐγνωστοποίησε μάρτυρας ἀνταποδείξεως.

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὸ ἄρθρον 346 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἄκυροί τὴν κατὰ τὴν 20 Σεπτ. 1887 γενομένην ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων Γεωργίου Π... καὶ Ναπολέοντος Π..., ἐπιτρέπει δὲ τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν αὐτῶν ὡς καὶ τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως Δημοσθένους Κ..., Ξενοφώντος Ν... καὶ Πλάτωνος Μ...

Τάσσει προθεσμίαν τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως, ἐν ᾗ ἐξετασθήσονται οἱ μάρτυρες οὗτοι καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν προσδιοριστέαν πρότερον ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ κατ' αἴτησίν τινος τῶν διαδίκων, κοινοποιητέαν πρὸ πέντε ἡμερῶν εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ.

Εἰσηγηταὶ διορίζονται διὰ μὲν τοὺς ἐν Ἀθήναις ἐξεταστέους μάρτυρας ὁ πάρεδρος τοῦ δικαστηρίου τούτου Ν. Π..., διὰ δὲ τοὺς ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν οἱ Εἰρηνοδίκαι τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς τῶν μαρτύρων.

7. Ἀπόφασις περὶ διορισμοῦ εἰσηγητῶν πρὸς νέαν διεξαγωγὴν μετ' ἀκύρωσιν τῆς πρότερον γενομένης ἐξετάσεως μαρτύρων.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ τῇ 9 φεβρουαρίου 1887, ἵνα δικάσῃ τὴν μετὰ τὸν Α. Β... κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρε-

ξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Α. Β... κατοίκου Ἀθηνῶν, παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Π. Ρ., καὶ τοῦ Γ. Δ. κατοίκου ὠσαύτως, παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Δ. Ζ..., διαφορὰν.

Ὑπαρχούσης διαφορᾶς μεταξύ τῶν ἀνωτέρω διαδίκων περὶ πληρωμῆς χρέους ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἐξεδόθη κατὰ πρῶτον ἡ ὑπ' ἀριθ. 1231 τοῦ 1884 ἀπόφασις αὐτῶν, δι' ἧς ἐπεβλήθη ὄρκος εἰς τὸν Γ. Δ... καὶ τελευταῖον κατ' ἀνακοπὴν τοῦ Α. Β... ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1554 τοῦ ἔτους 1885 ἀπόφασις τῶν αὐτῶν Πρωτοδικῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος ἡ ἀνακοπὴ αὐτοῦ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν μετὰρρύθμισιν ἐξητήσατο ὁ Α. Β... διὰ τοῦ ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1886 ἐφετηρίου αὐτοῦ ἐγγράφου διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ λόγους. Κατὰ δὲ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίαν ὁ μὲν πληρεξούσιος τοῦ ἐφεσίβλητου ἠτήσατο διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ κοινοποιήσις τῆς ἀποφάσεως, ὡς γενομένη ἐν οἰκίᾳ, ἐν ἣ δὲν κατῴκει ὁ ἐφεσίβλητος, ὁ δὲ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀντέκρουσε τὴν ἔνστασιν ταύτην, ἀμφότεροι δὲ ὑπεστήριξαν καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ τὰς αἰτήσεις αὐτῶν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀρθρα 143 καὶ 146 ἀριθ. 1 τῆς Πολιτικῆς Δικον. ἡ τοιχοκόλλησις τοῦ δικογράφου πρέπει νὰ γίνηται εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἢ τῆς οἰκίας τοῦ πρὸς ἐν κοινοποιεῖται τὸ δικόγραφον· ὁ δὲ ἐφεσίβλητος διατείνεται, ὅτι, ἐν ᾧ χρόνῳ ἐτοιχοκολλήθη τὸ ἐφετήριο, αὗτος δὲν κατῴκει ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐτοιχοκολλήθη, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἐν Ἀθήναις· ὅθεν διατακτέα περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἀποδείξεις, ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν προβάλλοντα αὐτὸν ἐφεσίβλητον, ἐπιτρεπομένου καὶ τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων (Πολ. Δικ. ἀρθ. 304 ἀριθ. 2).

Διὰ ταῦτα καὶ δυνάμει τῶν ἀρθρων 15 καὶ 309 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἐφεσίβλητον νὰ ποδείξῃ διὰ τῶν νομίμων μέσων, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ τῶν μαρτύρων, ἐντὸς προθεσμίας τριακονθημέρου, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως, ὅτι κατὰ τὴν 29 Ἀπριλίου 1887, ὅτε ἐγένετο ἡ τοιχοκόλλησις τοῦ ἐφετηρίου κατὰ τὸ προσαχθὲν ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος Α. Κ..., δὲν κατῴκει ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ οἰκίᾳ διαλαμβάνει τὸ ἐπιδότήριο ἀλλ' ἐν ἑτέρᾳ οἰκίᾳ ἐν Πειραιεῖ. Ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων τῆς τε ἀποδείξεως καὶ

ἀνταποδείξω· γενήσεται ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικῶν τῆς κατὰ οἰκίαν τῶν μαρτύρων καὶ ἐν τοῖς καταστήμασιν αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ ὑπ' αὐτῶν ὀρισθησομένη κατ' αἵτησιν τοῦ ἐπιμελεστεροῦ διαδίκου.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 14 φεβρ. 1887.

8. Ἀπόφαισις ἀπορρίπτουσα τὴν ἔφεσιν.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν*

Συνεδριάσαν δημοσίως τῇ 11 φεβρ. 1886, ἵνα δικάσῃ τὴν ἔφεσιν τοῦ Ἰ. Ρ. . . κατοίκου Ἀθηνῶν, παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Π. Ν. . . , κατὰ τοῦ Κ. Α. . . κατοίκου ἐπίσης παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ν. Ε. . . , ὅποτε ὁ μὲν πληρεξ. τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐζήτησε τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως αὐτοῦ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 30 π. ἔ. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν, διατεινόμενος, ὅτι ἐσφαλμένως τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐφήρμοσεν ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ τὸ ἄρθρον 991 τῆς πολ. δικονομίας καὶ τὸ 49 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, θεωρήσαν προνομιοῦχον τὸν ἐφesiβλήτον καὶ διὰ τοὺς μὴ ἐγγεγραμμένους τόκους ἐν ἰδιαιτέρᾳ ὑποθήκῃ, διότι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ εἰρημένου 49 ἁρθρου ὁ πρὸς κτῆσιν ὑποθήκης ὑπάρχων ἀλλὰ μὴ ἐγγεγραμμένος τίτλος δὲν φέρει τόκους ἐνυποθήκου κεφαλαίου, ὥστε περὶ αὐτῶν προβλεπόντων τῶν ἁρθρῶν 31 καὶ 32 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου· διὸ ὁ ἀντίδικος ἠδύνατο νὰ πληρωθῇ τοὺς τόκους αὐτῆς μόνον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιταγῆς ἄχρι τῆς πληρωμῆς κατὰ προνόμιον καὶ τοὺς τόκους ἐνὸς ἐνιαυτοῦ πρὸ τῆς ἐπιταγῆς αὐτοῦ καὶ οὐδὲν πλέον, ὃ δὲ πληρεξούσιος τοῦ ἐφesiβλήτου ἀντέκρουσε τοὺς ἰσχυρισμοὺς τούτους.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 32 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἕνεκα τόκων συμπεφωνημένων μὲν ἀλλ' ἀρχαιοτέρων τοῦ ἐν τῷ 31 ἁρθρῷ ὥρισμένου χρόνου ὁ πιστωτῆς ἔχει δυνάμει τοῦ νόμου τίτλον πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης, περὶ τοιούτων δὲ τόκων πρόκειται ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ· ὅθεν τὸ πρωτόβαθμον δικαστήριον διατάξαν δυνάμει τοῦ ἁρθρου 991 τῆς πολ. δικον. ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 49 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου τὴν κατὰ προτίμησιν τῶν ἀπλῶν ἐγγειρογράφων ἀπαιτήσεων κατὰτάξιν τοῦ ἐφesiβλήτου ἕνεκα τῶν συμπεφωνημένων τόκων

τοῦ δανείου αὐτοῦ δι' οὓς εἶχε τίτλους πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ὁρ-
θῶς ἐφῆρμυσε τὸν νόμον.

Διὰ ταῦτα ἰδὸν καὶ τὰ ἄρθρα 210 καὶ 219 τῆς πολιτικῆς δικο-
νομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 20 Μαΐου 1885 ἐφесιν τοῦ Ἰ. Ρ... Ἐπικυ-
ροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 30 π. ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν. Κα-
ταδικάζει τὸν ἐκκαλοῦντα εἰς τὰ νόμιμα τέλη τῆς σημάνσεως, εἰς
τὸ νενομισμένον παραβόλον τῶν δέκα δραχμῶν καὶ εἰς τὴν πρὸς τὸν
ἐφεισβλητὸν ἀπόδοσιν τῶν κατὰ τὴν δίκην ταύτην δαπανῶν αὐτοῦ,
μετρικασθεισῶν εἰς δραχμὰς τριάκοντα.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 26 φεβρουαρίου 1886.

9. Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν ἐφесιν.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδρίασαν δημοσίως τὴν 12 φεβρουαρίου 1886, ἵνα δικάσῃ τὴν
διαφορὰν μεταξὺ Π. Ρ... ἐκκαλοῦντος, ἀντιπροσωπευθέντος ὑπὸ τοῦ
πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Γ. Φ... καὶ Ι. Κ... ἐφεισβλήτου ἀντι-
προσωπευθέντος ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Σ. Μ... ὑπο-
βλήθεισαν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο ὡς ἐξῆς· Ὁ Ἰ. Κ... ἐκίνησεν ἀ-
γωγὴν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν κατὰ τοῦ Π. Ρ... ἐξαί-
τούμενος νᾶναγνωρισθῇ κύριος τοῦ ἐν αὐτῇ περιγραφομένου ἀγροῦ, ὃν
πρὸ τινων ἐτῶν κατέχει οὗτος ἀνευ τινὸς δικαιώματος. Τὸ δὲ Πρωτοδι-
καιον τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 204 π. ε. ἀπόφασιν, διατάσσουσαν
ἀποδείξεις, ἣν ἐξεκάλεσεν ὁ Π. Ρ... Οὕτως ἦλθεν ἡ συζήτησις τῆς ὑπο-
θέσεως εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο, καθ' ἣν ὁ μὲν ἐκκαλὼν ἐζήτησε τὴν
παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως αὐτοῦ, ὁ δὲ ἐφεισβλητὸς τὴν ἀπορρίψιν αὐτῆς.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 757 τῆς Πολ. Δικ. πρὸς ὑπαρξιν ἐφέσεως
ἀπαιτεῖται νᾶ ἐκφέρωνται ἐν αὐτῇ οἱ λόγοι δι' ὧν προσβάλλεται ἡ
πρωτόδικος ἀπόφασις. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐδεὶς λόγος ἐκφέρε-
ται ἐφέσεως ἐν τῷ ἐφετηρίῳ, ὅθεν δὲν ὑπάρχει ἐφесις. Αἱ δὲ κατὰ
τοῦ ἐνάγοντος αἰτήσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ
προτάσεων ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτοι, διότι τότε μόνον συγχωρεῖ-
ται νᾶ ἐπενεχθῶσι λόγοι διὰ μεταγενεστέρου τῆς ἐφέσεως ἐγγράφου,
ὅταν τὸ κύριον τῆς ἐφέσεως ἐγγράφον περιέχῃ λόγους τινάς.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 204 π. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἔφεσιν τοῦ Π. Ρ... Ἐπικυροῖ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν καὶ καταδικάζει τὸν ἐκκαλοῦντα εἰς τὴν δικαστικὴν τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ δαπάνην μετριασθεῖσαν εἰς δρχμὰς πεντήκοντα ὀκτώ. Ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

10. Ἀπόφρσις ἐπιβάλλουσα εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν τὸν ὄρκον τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῇ 18 Μαΐου 1887, ἵνα δικάσῃ τὴν ἐξῆς διαφορὰν μεταξὺ τοῦ δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ νομικοῦ συμβούλου Ε. Σ... καὶ τοῦ Κ. Δ... κατοικοῦ Βρωμοβρύσεως τοῦ δήμου Ἀμφείας παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Δ. Δ... .

Ὁ Κ. Δ... μετὰ προηγηθεῖσαν αἴτησιν θεραπείας ἀποτυχούσαν ἡγείρεν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δημοσίου τὴν 4 Δεκεμβρίου 1884 ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, δι' ἧς ἐξέθηκεν ὅτι κατὰ τὸ 1882 τὸ δημόσιον θέλον νὰ κατασκευάσῃ εἰς θέσιν Ἁγίου Φλωρόν τοῦ δήμου Ἀμφείας στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς ἡγόρασε παρὰ τοῦ ἐνάγοντος 318 πῆχεις ἐκ τοῦ παρακειμένου γηπέδου πρὸς 75 λεπτά τὸν πῆχυν ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ παραχωρήσῃ οὗτος ἐπὶ αὐτῷ τίμηματι καὶ ὅσον ἄλλον τόπον ἤθελε θεωρήσει ἀναγκαῖον τὸ δημόσιον, λαβὼν δὲ ἀνάγκην κατὰ τὸ 1883 νὰ ἐκτείνῃ τὴν περιοχὴν τοῦ στρατῶνος κατέλαβε τὸ ἐκεῖσε ξενοδοχεῖον τοῦ ἐνάγοντος καὶ πέντε στρέμματα γηπέδου, ἔχοντος καὶ ἱκανὰ ἐλαιόδενδρα καὶ ἄλλα κάρπιμα δένδρα, οὗν ἕνεκα κατέστησαν ἀχρηστοὶ καὶ ἕτερα τέσσαρα αὐτοῦ στρέμματα, ἄνευ τῆς συμφωνηθείσης τιμῆς ἢ ἄλλης τινὸς ἀποζημιώσεως, καὶ ἐξητήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ δημόσιον νὰ καταβάλλῃ αὐτῷ λόγῳ ἀποζημιώσεως τὸ τίμημα τῶν ἐννέα στρεμμάτων πρὸς 75 τὸν τετραγωνικὸν πῆχυν, τὴν ἐκ δρ. δισχιλίων ἄξιαν τοῦ ξενοδοχείου, τὴν ἐκ δραχμῶν ὀκτακοσίων ἄξιαν τῶν δένδρων καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην. Συζητήσεως δ' ἐρήμην τοῦ δημοσίου γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἐπέδικασε τὰς αἰτήσεις τῆς ἀγωγῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 τοῦ 1885 ἀποφά-

σεως αὐτοῦ, ἣν ἐξεκάλεσε τὸ δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 18 Νοεμβρίου 1885 ἐφέσεως αὐτοῦ, εἰσαχθείσης πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίαν, καθ' ἣν ὁ μὲν νομικὸς σύμβουλος πληρεξούσιος τοῦ ἐκκαλοῦντος δημοσίου ἐξηγήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως αὐτοῦ κτλ., ὁ δὲ πληρεξούσιος τοῦ ἐφesiβλήτου τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἐφέσεως κτλ.

Ἀκοῦσαν τοὺς αὐτοὺς πληρεξουσίου ἀναπτύξαντας τὰς ἐγγράφους αὐτῶν προτάσεις καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ τὸ δημόσιον ὁμολογεῖ, ὅτι κατέλαβε λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης τὰ πέντε ἐκ τῶν ἐννέα στρεμμάτων τοῦ ἐπιδίκου γηπέδου, ὅθεν διὰ τὰ πέντε ταῦτα στρέμματα ἐπιδικαστέα εἰς τὸν ἐφesiβλήτον ἡ αἰτουμένη ἀποζημιώσεις.

Ἐπειδὴ τὸ δημόσιον δὲν ἀμφισβητεῖ τὴν ἐπὶ τῶν λοιπῶν τεσσάρων στρεμμάτων κυριότητα τοῦ ἐφesiβλήτου, ἀποχρώντως ἄλλως βεβαιουμένην διὰ τοῦ προσαχθέντος ἐπισήμου συμβολαιογραφικοῦ πωλητηρίου, καθ' ὃ ὁ δικαιοδότης τοῦ ἐφesiβλήτου ἠγόρασε πρὸ τριακοντα ὅλων ἐτῶν ὁλόκληρον τὸν ἐξ ἐννέα στρεμμάτων ἐπιδίκον ἀγρὸν.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ μὲν δημόσιον ἀρνεῖται, ὅτι τὰ τέσσαρα ταῦτα στρέμματα οὐδεμίαν ἔχουσι διὰ τὸν ἰδιοκτήτην ἀξίαν ὡς ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ἐτέρων πέντε καὶ προσέτι ὅτι τοῦλάχιστον ἡλαττώθη ἡ ἀρχικὴ ἀξία αὐτῶν· ὁ δὲ ἐφesiβλήτος, μὴ ἐπικαλούμενος ἄλλο μέσον ἀποδείξεως, ἐπάγει περὶ τούτου ὅρκον εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργόν, ὃν καὶ διατυποῖ ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ διατύπωσις αὕτη δὲν δύναται νὰ γίνῃ δεκτὴ, διότι περιέχει δύο ἀντιφατικὰ πρὸς ἄλληλα γέγονότα, «ἐὰν τὰ τέσσαρα ὑπολειπόμενα στρέμματα τοῦ ἀγροῦ τοῦ ἐφesiβλήτου δὲν ᾖναι τεμάχια ἀχρηστα διὰ τὸν ἰδιοκτήτην καὶ ἐὰν δὲν ἡλαττώθῃ ἡ ἀξία αὐτῶν ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν πέντε στρεμμάτων», ἐν ᾧ, ἂν μόνον ἡλαττώθῃ, δὲν ἀφῆρηθῃ δ' ὁλοτελῶς ἡ ἀξία αὐτῶν, τὰ τέσσαρα στρέμματα δὲν εἶναι ἀχρηστα διὰ τὸν ἰδιοκτήτην ἀλλὰ μόνον ἐλάσσονος χρηματικῆς ἀξίας· ὅθεν, τοῦ ἐφesiβλήτου σκοποῦντος, ὡς προφανῶς προκύπτει ἐκ τῶν προτάσεων αὐτοῦ, νὰ ποδείξῃ δύο τιנὰ 1) ὅτι τὰ τέσσαρα ὑπόλοιπα στρέμματα οὐδεμίαν ἔχουσι διὰ τὸν ἰδιοκτήτην ἀξίαν ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ἐτέρων πέντε καὶ 2) ἂν τυχὸν τοῦτο καταστῇ ἀνέφικτον, διδομένου τοῦ πρώτου μέρους τοῦ ὅρκου, ὅτι τοῦλάχιστον ἡλαττώθῃ ἡ ἀρχικὴ ἀξία

τῶν ὑπολειπομένων τεσσάρων στρεμμάτων, τακτέον οὕτως διηρημένως τὸ τοῦ ὅρκου θέμα κατὰ τὴν ἀληθῆ τοῦ ἐπαγαγόντος αὐτὸν ἔννοιαν.

Ἐπειδὴ, ἐὰν δοθῇ ὁ ὅρκος οὗτος κατ' ἀμφοτέρα, ἀποδειχθήσεται ἀνυπόστατος ἡ βάσις τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεως.

Ἐπειδὴ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ δημοσίου ὀρκίζεται ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν κατὰ τὸν νόμον ρΙζ' τοῦ 1881 περὶ τῶν εἰς τὸ δημόσιον ἐπιβαλλομένων ὀρκων.

Διὰ ταῦτα, ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 351, 352 καὶ 363 τῆς Πολ. Δικον.

Ἀπορρίπτει τὴν ἔφεσιν τοῦ δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 τοῦ 1885 ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὸ ποσόν, ὃ κατεδικάσθη νὰ πληρῶσθαι τῇ ἐνάγοντι καὶ νῦν ἐφesiβλήτω διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δημοσίου καταλήψιν τῶν πέντε στρεμμάτων.

Τάσσει προθεσμίαν ἡμερῶν τριάκοντα ἀπὸ τῆς εἰς τὸ δημόσιον ἐπίδοσεως τῆς παρούσης· ἐν ἣ ὁ ἐπὶ τῶν Οἶκον. Ὑπουργὸς ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ δημοσίου ὀφείλει νὰ δηλώσῃ ἂν δέχεται, ἀποποιῇται ἢ ἀντεπάγῃ εἰς τὸν ἐφesiβλητον τὸν ἐξῆς ἐπακτὸν ὅρκον «Ὁμνύω, εἰδῶς κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινάς, ὅτι, καίτοι προσπαθήσας νὰ ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθειαν, οὐδένα εὔρον λόγον ἵνα πεισθῶ α') ὅτι τὸ ἐκ τεσσάρων στρεμμάτων τεμαχίον γηπέδου τοῦ Δ... κείμενον παρὰ τῇ ἐν Ἀγίῳ Φλώρῳ στρατῶνι τῆς χωροφυλακῆς ἀπώλεσε πᾶσαν χρηματικὴν ἀξίαν ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ δημοσίου καταλήψεως πέντε ἐτέρων τοῦ αὐτοῦ γηπέδου στρεμμάτων, χρησιμευσάντων εἰς οἰκόπεδον καὶ περιοχὴν τοῦ στρατῶνος τούτου, β') ἢ ὅτι ἡ πρὸ τῆς καταλήψεως τῶν πέντε στρεμμάτων ἀξία τοῦ αὐτοῦ ἐκ τεσσάρων στρεμμάτων τεμαχίου ἡλαττώθη ἐκ τῆς καταλήψεως ταύτης».

Ἐὰν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δηλώσῃ, ὅτι δέχεται τὸν ὅρκον τοῦτον, θέλει δώσει αὐτὸν ἐν τῇ καταστάσει τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδίκου Φ. Π... τὴν δεκάτην ἀπὸ τῆς δηλώσεως ἡμέραν.

Δοθέντος τοῦ ὅρκου :

Δέχεται κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν ἔφεσιν τοῦ δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 τοῦ 1884 ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτ. καὶ μετὰρρύθμιζον αὐτὴν ὡς πρὸς τὴν ζητουμένην ἀποζημίωσιν διὰ τὰ τέσσαρα στρέμματα τοῦ ἐν τῇ θέσει Ἀγίῳ Φλώρῳ τοῦ δήμου Ἀμφείας κειμένου ἀγροῦ τοῦ ἐφε-

σιβλήτου, ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τοῦ δημοσίου ἀγωγὴν τοῦ Ν. Δ. .
διὰ τὴν λόγῳ τῶν τεσσάρων τούτων στρεμμάτων ἀποζημιώσιν.

Συμφηφίζει τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἐὰν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δὲν δηλώσῃ ἐγκαίρως τὴν ἀποδοχὴν τοῦ ὄρκου εἴτε καὶ ὅλου ἀποποιήθῃ αὐτὸν εἴτε ὡς πρὸς τὸ δεύτερον θέμα τοῦ ὄρκου, ἐπιφυλάσσεται νὰ ποφνηνηται περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐλλείψεως τῆς δηλώσεως ἢ τῆς ἀποδοχῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Μαΐου 1887.

Δ' Ἀποφάσεις Ἀρείου Πάγου.

1. Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν αἵτησιν ἀναιρέσεως ὡς ἐκπρόθεσμον.—Ἀπόφασις κρίνουσα μὴ βάσιμον τὴν ἀρθεῖ-
θεῖσαν σύγκρουσιν.—3. Ἀπόφασις παραδεχομένη τὴν περὶ
ἀνατροπῆς ἐκκρεμοῦς δίκης ἀγωγὴν.—4. Ἀπόφασις ἀπορ-
ρίπτουσα τὴν αἵτησιν ἀναιρέσεως λόγῳ τῆς μὴ καταθέ-
σεως παραβόλου.

1. Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν αἵτησιν ἀναιρέσεως
ὡς ἐκπρόθεσμον.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδρίασαν δημοσίως τὴν 12 Μαΐου 1886 παρόντων τοῦ τε ἀν-
τισαγγελέως Γ. Παισιστρατίδου καὶ τοῦ ὑπογρ. Μ. Σωσικλέους, ἵνα
δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἵτησιν ἀναιρέσεως τοῦ Π. Ρ... κατοίκου Μεσολογ-
γίου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ε. Κ...
κατὰ τοῦ Γ. Π... κατοίκου ὡσαύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρε-
ξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Τ. Ν...

Ὁ Γ. Π... δι' ἀγωγῆς αὐτοῦ τῆς 1 Μαΐου 1884 ἐνώπιον τῶν ἐν
Μεσολογγίᾳ Πρωτοδικῶν κατὰ τοῦ Π. Ρ... διατάθη, ὅτι ὁ θανὼν ἀδελ-
φὸς αὐτοῦ Χρῆστος Π... διὰ δημοσίας διαθήκης αὐτοῦ τῆς 9 Ἀπρι-
λίου 1882 ἀφῆκε κληρονόμον τὸν ἐναγόμενον, ἀλλὰ τῆς διαθήκης
ταύτης οὐσῆς ἀκύρου, ὡς μὴ ἀναφερούσης τὴν ἐνορίαν τῶν μαρτύρων,
ἐξητήσατο τὴν ἀκύρωσιν αὐτῆς, ἵνα ἀναγνωρισθῇ ἐξ ἀδιαθέτου κλη-
ρονόμος· συζητήσεως δὲ γενομένης, τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ.
320 τοῦ ἔτους 1885 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν διαθή-
κην καὶ ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν κατοχὴν

Θ. ΦΛΟΓΑΪΟΥ. — ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ.

28

καὶ κυριότητα τοῦ ἐνάγοντος τὰ ἀκίνητα κτήματα καὶ ἄλλα πράγματα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Χρήστου Π... Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Π. Ρ... ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν, ἰσχυριζόμενος ὅτι δὲν ἐπάγει ἀκυρότητα τῆς διαθήκης ἢ παράλειψις τῆς ἐνορίας τῶν μαρτύρων· ἀλλ' ἀπερρίφθη ἢ ἔφασιν αὐτοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 215 π. ε. ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπικυρωθείσης τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν τὴν ἀναίρεσιν ἐξηγήσατο ὁ Π. Ρ... διὰ τὸν λόγον ὅτι κακῶς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν τὸ περὶ διαθηκῶν ψήφισμα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Α. Α..., τοὺς πληρεξουσίου τῶν μερῶν καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 829 τῆς Πολ. Δικ. πρέπει πρὸ πάντων ὁ Ἄρειος Πάγος νὰ ἐξετάζη τὸ παραδεκτὸν τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 816 καὶ 817 ἢ περὶ ἀναίρεσεως αἰτησις συγχωρεῖται μόνον ὅτε ἐνεχειρίσθη πρὸ τῆς παρελεύσεως 30 ἡμερῶν. ἔκτος τῶν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἄρθροις ἀναφερομένων ἐξαίρεσεων, ὧν οὐδεμίαν προτείνει ὁ Π. Ρ... Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δηλοῦται ἐκ μὲν τοῦ ἐπίδοτηρίου τοῦ παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ Μεσολογγίου δικ. κλητήρος Δ. Μ. ... ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου ἐπεδόθη εἰς τὸν αἰτούμενον τὴν ἀναίρεσιν τῇ 11 Ὀκτωβρίου 1885, ἐκ δὲ τοῦ ἐπίδοτηρίου τοῦ παρὰ τῷ πρωτοδικεῖῳ Ἀθηνῶν δικ. κλητήρος Σ. Σ... ὅτι ἡ προκειμένη αἰτησις ἀναίρεσεως ἐπεδόθη εἰς τὸν πληρεξούσιον τοῦ Γ. Π... τὴν 17 Μαρτίου 1886, ταυτέστι πέντε μῆνας μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως. Ὅθεν ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἰτησις εἶναι ἀπαράδεκτος.

Διὰ ταῦτα καὶ δυνάμει τῶν ἄρθρων 830, 210 καὶ 215 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 215 π. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν αἰτησιν ἀναίρεσεως. Καταδικάζει τὸν Π. Ρ... εἰς τὸ νόμιμον παράβολον τῶν 100 δραχμῶν, εἰς τὰ τέλη τῆς σημάσεως, καὶ εἰς τὴν καταβολὴν τῆς δαπάνης τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ, μετρισθείσης εἰς δραχμὰς πεντήκοντα, ὡς ἑξῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 19 Μαΐου 1887.

2. Ἀποφάσεις κρίνουσα μὴ βάσιμον τὴν ἀρθεῖσαν σύγκρουσιν.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν. . . .

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ τῇ 13 Δεκ. 1886, παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Δ. Πολυαίνου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Μ. Σωσικλέους, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας περὶ ἄρσεως συγκρούσεως, γενομένης ὑπ' αὐτοῦ κατ' ἀκολουθίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 14231 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, ὑποστηριχθείσης καὶ ὑπὸ τοῦ Ν. Σ. .. νομικοῦ συμβούλου, κατὰ τοῦ Δ. Σ. .. κατ' οἴκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ε. Κ. . . , καὶ κατὰ τῶν Π. Ρ. . . καὶ Δ. Κ. . . μὴ παρασταθέντων μὴδ' ἀντιπροσωπευθέντων.

Ἀκούσαν α) τὸν εἰσηγητὴν δικαστὴν Π. Ι. . . ἐκθέντα τάδε.

Τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργείων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. . . ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Δ. Σ. . . ἰδιοκτητοῦ οἰκοπέδου κειμένου ἐν Πειραιεὶ ἐπὶ ὁδοῦ, ἥς τὸ πλάτος ὥρισθη δι' ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου, ἀπεφάνετο ὅτι τὸ ἐκ τῆς στενώσεως τῆς ὁδοῦ ταύτης σχηματισθὲν οἰκόπεδον μετὰ τοῦ Δ. Σ. . . καὶ τῆς νέας ὁδοῦ πρέπει νὰ πυδωθῇ εἰς αὐτὸν ἐπὶ προηγουμένη ἀποζημιώσει τοῦ παλαιοῦ ἰδιοκτητοῦ, οὗ εἶχε παραληφθῇ γήπεδον ἐκ τῆς χαρὰς καὶ μεταρρύθμισθαις τῷ προλαβόντι ἔτει ὁδοῦ οἱ νῦν κληρονόμοι τοῦ οἰκοπέδου τούτου Π. Ρ. . . καὶ Ι. Κ. . . ἀνέκοψαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργείου ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, ὅπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 158 ε. ε. ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν ἀνακοπὴν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσαν ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν οἱ Π. Ρ. . . καὶ Ι. Κ. . . , τὸ δ' ἔφετεϊον ἐδίδετο τὴν ἔφεσιν καὶ ἐκήρυξεν ἀρμόδια τὰ τακτικὰ δικαστήρια νὰ δικάσωσι περὶ ταιαύτης ὑποθέσεως· ἀλλὰ κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζητήθη ἀνάφαισις ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. . . τὴν 16 Ὀκτωβρίου ε. ε. Λαβὼν γινώσκων τῶν εἰρημένων ὁ Νομάρχης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 13105 διακήρυξιν αὐτοῦ, δι' ἧς διεκήρυξεν, ὅτι ἡ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰσαχθεῖσα προκειμένη ὑπόθεσις δὲν ἀνήκει εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια καὶ ὅτι πᾶσα περὶ αὐτῆς ἀπόφασις πρέπει νὰ ἀναβληθῇ. Ταύτην εἰσήγαγεν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τούτου δυνάμει τοῦ 101 άρθρου τοῦ Συντάγματος.

6) Τὸν Εἰσαγγελέα προτείναντα τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἄρσεως συγκρούσεως τοῦ νομάρχου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας καὶ

γ) τὸν νομικὸν σύμβουλον καὶ τὸν πληρεξούσιον τοῦ Σ... προτείναντας νὰ καταργήσῃ τὸ δικαστήριον τοῦτο τὴν ἀπόφασιν τῶν Ἐφετῶν καὶ νὰ θεωρήσῃ ἀρμοδίαν τὴν διοικητικὴν ἀρχήν.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις, περὶ ἧς ζητεῖται ἡ ἄρσις συγκρούσεως, ἐδικάσθη ὀριστικῶς ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα Ἐφετείου, ὡς ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14231 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐξάγεται· ἐπομένως ἡ μετὰ τὴν κατ'αὐτῆς γενομένην αἴτησιν ἀναιρέσεως ἀνκληρυχθεῖσα ὑπὸ τοῦ νομάρχου ἄρσις, μὴ δικάζοντος τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς τρίτου δικαιοδοσίας βαθμοῦ, εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς βραδείως γενομένη κατὰ τὰ ἄρθρα 6 καὶ 8 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὸ ἄρθρον 9 τῆς πολ. δικονομίας καὶ τὸ ἄρθ. 101 τοῦ Συντάγματος.

Κρίνει μὴ βάσιμον τὴν ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἀρθεῖσαν σύγκρουσιν καὶ ἀκυροῖ τὰ ὑπ' ἀριθ. 13105 ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1886 ἔγγραφον αὐτοῦ.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Δεκ. 1886.

3. Ἀπόφασις παραδεχομένη τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἐκκρεμοῦς δίκης ἀγωγὴν.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου (τμ. 6')

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1886, παρόντων τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Γ. Πεισιστρατίδου καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Μ. Σωσικλέους, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ Ἰωάννου Δημοκώωντος, νομικοῦ συμβούλου, καὶ τοῦ ἐναγομένου Διομήδους Ἰκτινίου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, μηδὲ μὴ παρασταθέντος.

Τὸ ἤδη ἐνάγον δημοσίον διὰ τῆς ἀπὸ 3 Μαρτίου 1886 ἀγωγῆς αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐξέθηκεν, ὅτι ἐπὶ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1876 ἀγωγῆς τοῦ Διομήδους Ἰκτινίου κατὰ τοῦ δημοσίου περὶ πληρωμῆς αὐτῷ δρ. 3500 ἐντόκως κτλ. δι' ἀποζημιώσιν αὐτοῦ, διότι

δὲν ἐπεδόθησαν πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου διάφορα ἀντικείμενα ἴσης ἀξίας, ἅπερ τὸ ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης ἐμποροδικαίον ἐκῆρυξεν ὡς περιουσίαν αὐτοῦ καὶ παρέδωκεν εἰς τὸ Ἑλλήν. Προξενεῖον. ἐξεδόθη τελευταῖον ἡ ὑπ' ἀριθ. 1380 τοῦ 1880 ἀπόφασις τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, ἥτις ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀντιδίκου τοῦ δημοσίου κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 3217 τοῦ 1876 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, ἀπορρίψας τὴν ρηθεῖσαν ἀγωγὴν αὐτοῦ, μεθ' ἧς ὁ ἀντίδικος ἐκοινοποίησε τῷ Δημοσίῳ τὴν 17 Ἰουλίου 1882 τὴν ἀπὸ 15 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους αἵτησιν αὐτοῦ περὶ ἀναιρέσεως τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 1380 (1880) ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, ἀπὸ δὲ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ρηθείσεως αἰτήσεως οὐδεμία ἄλλη ἔγκυρος καὶ νόμιμος πρᾶξις ἐνηργήθη πρὸς διακοπὴν τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας, παρῆλθε δὲ ἕκτοτε ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος πρὸς ἀνατροπὴν τῆς ἀναιρέσεως τοῦ ἀντιδίκου, ἥτοι πλέον τῶν τριῶν ἐτῶν καὶ ἕξ μηνῶν (ἄρθρ. 479 καὶ 480 Πολ. Δικ.), ἀνατρεπομένης δὲ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ ἀντιδίκου, καθίσταται τελεσιδικὸς ἡ ρηθεῖσα τῶν Ἐφετῶν ἀπόφασις, καὶ ἐζήτησε νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ προκειμένη ἀγωγὴ, νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη ἡ ἀπὸ 15 Ἰουλίου 1882 αἵτησις τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1380 (1880) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν, ὅπως αὕτη κατασταθῇ τελεσιδικὸς, καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν, εἰσῆχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν παρέστη μόνος ὁ τοῦ δημοσίου πληρεξούσιος, ὅστις διὰ τῶν ἀναγνωσθεῖσων ἐγγράφων προτάσεων αὐτοῦ ἠτήσαστο τὴν παρὰ τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀκοῦσαν αὐτοῦ, καὶ προφορικῶς ἀναπτύξαντος τὰς προτάσεις αὐτοῦ ταύτας, καὶ τοῦ Ἀντεισαγγελέως.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἀπαδεικτικοῦ ὑπὸ χρονολογίαν 3 Μαρτίου ε. ε. τοῦ ἐνταῦθα δικ. κλητῆρος Μιχ. Ἰππάρχου ἐξάγεται, ὅτι ἡ περὶ ἧς ἡ δίκη ἀγωγὴ ἐκοινοποιήθη προσηκόντως εἰς τὸν δικηγόρον Ἀριστείδην Ἰωάννου, ὡς πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον τοῦ ἐναγομένου, ὅθεν μὴ ἐμφανισθεῖς ὁ εἰρημένος κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίασιν, καθ' ἣν ἡ ὑπόθεσις ἐξεφωνήθη

πρὸς συζήτησιν ἐκ τῆς διὰ τοῦ πινακίου καὶ τοῦ ἐκθέματος κεκονο-
νισμένης σειρᾶς διακάζεται ἐρήμην.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων δι' ἰσχυρίζεται διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, ὅτι ἀπὸ
τῆς 17 Ἰουλίου 1882, ὅτε ἐπεδόθη αὐτῷ ἡ περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ'
ἀριθ. 1380 (1880) ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν αἰτησις, οὐδε-
μίαν οὗτος πρᾶξιν ἐγκυρον καὶ νόμιμον ἐνήργησε ἔκτοτε καὶ μέχρι
τῆς ἀγωγῆς πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμός οὗτος, πραγματικὸς τυγχάνων, ὑπολαμβάνε-
νται ἀληθῆς, ὡς μὴ ἀντικρουόμενος ἕνεκα τῆς μὴ ἐμφάνισεως τοῦ
ἐναγομένου· ἐντεῦθεν ὅμως ἔπεται, ὅτι δεκτὴ ὡς βάσιμος ἡ ὑπὸ συ-
ζήτησιν ἀγωγή, ἅτε ἀπὸ τῆς σημειωθείσης ἀνωτέρω ἐποχῆς ἕως τῆς
ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς παρελθόντων προδήλως ἐπέκεινα τῶν τριῶν
ἐτῶν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 479 τῆς Πολ. Δικ. τῆς δίκης ἀποσβευνυμένης δι'
ἀνατροπῆς, ὁσάκις ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν δὲν ἐξακολούθησε.

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 209 καὶ ἐπόμενα τῆς Πολ. Δικον.
Δικάζον ἐρήμην τοῦ Διομήδους Ἰκτίνου.

Δέχεται τὴν ἀπὸ 3 Μαρτίου 1886 ἀγωγήν τοῦ Δημοσίου.

Κηρύσσει ἀνατετραμμένην τὴν μεταξὺ αὐτῶν ἐκκρεμῇ ἐνώπιον τοῦ
δικαστηρίου τούτου δίκην, κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἀπὸ 15 Ἰουλίου 1882
αἰτήσεως τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1380 (1880)
ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, καὶ

Καταψηφίζει εἰς βάρος τοῦ αὐτοῦ τὰς ἐκ τῆς δίκης ταύτης δαπά-
νας τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐνάγοντος, μετριασθείσας εἰς ἡρ. εἴκοσι καὶ
πέντε, καὶ τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ὀκτ. 1886.

4. Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως λόγῳ τῆς μὴ καταθέσεως παραδόλου.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τοῦ καταστήματος αὐ-
τοῦ τῇ 10 Ἰουνίου 1886, παρόντων τοῦ τε ἀντεισαγγελέως Γ. Πει-
σιστρατίδου καὶ τοῦ ὑπογροσμματέως Μ. Σωσικλέους, ἵνα δικάσῃ τὴν
τῆς ὑπ' ἀριθ. 528 τοῦ π.ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν αἰτη-
σιν ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Δ... κατοικοῦ Ναυπλίας οὔτε αὐτοπροσώπως
οὔτε διὰ πληρεξουσίου παρασταθέντος κατὰ τοῦ Ἀλ. Σ... κατοικοῦ

ὡσαύτως παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ν.Π..

Ἀκοῦσαν τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, προτείναντα τὴν περὶ ἀπαραδέκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἔνστασιν, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ πάσης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησεως προηγείται ἡ κατάθεσις τῶν νομίμων παραβόλου, ἧς ἀπαλλάσσονται μόνον οἱ ἀπολαύοντες τῶν τοῦ πένητος δικαιωμάτων, ἄλλως ἀρνεῖται τὸ δικαστήριον καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν συζήτησιν (Πολ. Δικ. ἀρθ. 823 ἐν συνδ. πρὸς τὸν νόμον τῆς 10 Αὐγ. 1838 καὶ ἀρθ. 824)· ὁ δὲ αἰτησάμενος τὴν ὑπὸ συζήτησιν ἀναίρεσιν Ἰω. Δ... οὔτε τὸ νόμιμον παράβολον κατέθηκε, οὔτε ἀπόδειξιν τῆς πενίας αὐτοῦ προσήγαγε, ἀλλ' οὔτε κἂν ἐνεφανίσθη ὅπως δικαιολογηθῇ περὶ τούτου.

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὸ ἀρθρον 210 τῆς πολ. δικονομίας.

Ἀρνεῖται διὰ παντός τὴν συζήτησιν τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰ. Δ.... κατοικοῦ Ναυπλίας κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 528 τοῦ 1885 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ τέλη τῆς σημανσεως καὶ εἰς τὴν τοῦ ἀντιδίκου δαπάνην δρ. 29.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Ἰουνίου 1886.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 45 (σελ. 71—72).

Προσωρινὴ ἐκτελέσεις.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Αἵτησις

Ἀγαμέμνονος Σουλπικίου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πλινίου κατοικοῦ ὡσαύτως

περὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 134 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 134 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν γενομένης δεκτῆς τῆς ἀγωγῆς μου ὑπεχρεώθη ὁ ἀντίδικος νὰ μοὶ πληρώσῃ δραχμὰς δισχιλίας μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς 1 Φεβρουαρίου παρελθόντος ἔτους· τὴν ἀπόφασιν δὲ ταύτην ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν διὰ τῆς ἀπὸ 6 Ἀπριλίου ε. ε. ἐφέσεως αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (Πολ. Δικ. ἄρθ. 186) ὁσάκις ἡ ἀξίωσις τοῦ ἐνάγοντος προκύπτει ἐξ ἀναμφισβητήτου δημοσίου ἐγγράφου διατάσσεται κατ' αἵτησιν τοῦ ἐνδιαφερομένου διαδίκου προσωρινὴ ἐκτέλεσις ἐν τούτοις, ἐν ᾧ ἡ ἐπιδικασθεῖσα διὰ τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως ἀξιώσεώς μου στηρίζεται προδήλως εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2312 τῆς 3 Ἰουνίου 1888 δανειστικὸν συμβόλαιον συνταχθὲν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κλεομβρότου Ἀσκληπιάδου, δὲν διετάχθη ἐκ παραδρομῆς ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις αὐτῆς, καίπερ ζητηθεῖσα διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν προτάσεών μου.

Ἐπειδὴ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις δύναται νὰ διαταχθῇ καὶ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 764 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁσάκις ἐπελάθετο ὁ πρωτόβαθμος δικαστὴς νὰ διατάξῃ αὐτήν· ὅθεν δύναται τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν νὰ διατάξῃ τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 134 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροσθέν μου ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 134 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμοδιος δίκ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντίδικον.

Ἀθήνησι 10 Ἀπριλίου 1892.

Ὁ αἰτούμενος

Ἀγαμέμνων Σουλπίκιος

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤ. ΔΙΚΟΝ. § 47 (σελ. 73 καὶ ἐπ.)

Προθεσμίαι.

1. Αἵτησις περὶ παρατάσεως προθεσμίας διὰ τὸ ἀδύνατον εἰς προσέλευσιν τοῦ ὁμόσοντος διαδίκου.—2. Αἵτησις περὶ παρατάσεως προθεσμίας διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς κλητεύσεως μαρτύρων.—3. Ἀντίκρουσις αἰτήσεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας διὰ τῶν προτάσεων.—4. Ἀπόφασις παραδεχομένη τὴν περὶ παρατάσεως προθεσμίας αἵτησιν.

1. Αἵτησις περὶ παρατάσεως προθεσμίας διὰ τὸ ἀδύνατον εἰς προσέλευσιν τοῦ ὁμόσοντος διαδίκου.

Αἵτησις περὶ παρατάσεως προθεσμίας

Διονυσίου Ὀριγένους κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ

Νικολάου Εὐσεβίου κατοίκου ὁσαύτως.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 344 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διετυπώθη ὁ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἐπαχθεῖς μοι ὄρκος περὶ τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει θέματος καὶ προσδιωρίσθη ἡμέρα πρὸς δόσιν αὐτοῦ ἡ πρώτη δικάσιμος μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ἡ αὖριον ἡμέρα εἶναι ἡ δικάσιμος, καθ' ἣν ὀφείλω νὰ δώσω τὸν ὄρκον, ὃν ἐδήλωσα ἐμπροθέσμῳ ὅτι δέχομαι· ἀλλ' αὖριον δὲν δύναμαι νὰ προσέλθω εἰς τὸ δικαστήριον, ἅτε κατακείμενος ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκ διαλείποντος πυρετοῦ.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμῳ ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ παραταθῇ ἡ δοθεῖσά μοι προθεσμία ἐπὶ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 φεβρουαρίου 1892.

Ὁ ἐνάγων

Διονύσιος Ὀριγένης.

2. Αἴτησις περὶ παρατάσεως προθεσμίας διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς κλητεύσεως μαρτύρων.

Αἴτησις περὶ παρατάσεως προθεσμίας

Διονυσίου Ὀριγένους κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ Νικολάου Εὐσεβίου κατοίκου ὁσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 344 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐπετράπη εἰς ἐμὲ τὸ μέσον τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ μου τῆς 14 φεβρ. π. ε. ἰσχυρισμῶν μου καὶ ἀνετέθη εἰς τὸν διορισθέντα Εἰσηγητὴν ὁ ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης προθεσμίας προσδιορισμὸς τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ὥρας τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων.

Δυνάμει δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, κοινοποιεῖσθαι μοι ὑπὸ τοῦ

ἀντιδίκου, ὁ Εἰσληγὴτής προσδιώρισε τὴν αὔριον (4 φεβρουαρίου 1892) ὥς ἡμέραν ἐξετάσεως.

Ἐπειδὴ πάντες σχεδὸν οἱ πρὸς ἐξέτασιν μάρτυρες (ὧν τὰ ὀνόματα κατονομάσω κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς παρούσης), κατοικοῦντες ἐν χωρίοις μακρὰν κειμένοις, δὲν κατῴρωθη νὰ κλητευθῶσι, ἅτε διὰ τὸ ἐκτάκτως βαρὺ τοῦ ἐφετεινοῦ χειμῶνος καταστάσεως ἀνεφίκτου τῆς συγκοινωνίας πρὸς τὰ χωρία, ἐν οἷς κατοικοῦσιν οἱ μάρτυρες.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ παραταθῇ ἡ χορηγηθεῖσά μοι ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου προθεσμία ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παραῦσαν.

Ἀθῆνῃσι τῇ 3 φεβρουαρίου 1892.

Ὁ ἐνάγων

Διονύσιος Ἀριγένης.

3. Ἀντίκρουσις τῆς αἰτήσεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας διὰ τῶν προτάσεων.

Προτάσεις

Νικολάου Πορφυρίωνος

κατὰ τοῦ

Διονυσίου Προκοπίου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Χελκίδι Πρωτοδικῶν.

Ἐπειδὴ ἡ παράτασις τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὠρισμένης προθεσμίας πρέπει νὰ αἰτῆται πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρώτης προθεσμίας (Πολ. Δικ. ἀρθ. 198) ὥς δὲ ὁ ἀποδεικνύων δὲν ἔχει δικαίωμα νομίμου παρεκτάσεως τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως εἰς προσαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων αὐτοῦ, οὕτω καὶ ὁ αἰτούμενος παράτασιν προθεσμίας. Ἐσφαλμένως δ' ἐπικαλεῖται ὁ ἀντίδικος τὸ ἀρθρον 195 τῆς Πολ. Δικ., διότι τοῦτο χορηγεῖ δικαίωμα παρεκτάσεως ἕνεκεν ἀποστάσεως μόνον εἰς τοὺς διαδίκους, μάρτυρας καὶπραγματογνώμονας, ὁπότεν κατοικοῦντες ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἢ τῷ τοῦ δικαστηρίου καλοῦνται νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς αὐτὸ (Πολ. Δικ. ἀρθ. 311 ἐδ. 2), ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ πρώτη προθεσμία ἔληξε δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς περὶ παρατάσεως αἰτήσεως.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτούμεθα νὰ κηρυχθῇ ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις τοῦ ἐνέχοντος περὶ παρατάσεως προθεσμίας καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπορρίψῃ ἡ ἀγωγή αὐτοῦ διὰ τὴν μὴ ἐγκαίρως προσεγωγήν τῶν διαταχθεισῶν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀποδείξεων, καὶ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος
τοῦ Νικολάου Εὐσεβίου
Ι. Ρουβίκων.

4. Ἀπόφασις παρατείνουσα τὴν προθεσμίαν.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Α. Π... προέδρου, Γ. Ρ... καὶ Β. Κ... (Εἰσηγητοῦ).

Συνεδρίασαν δημοσίως τῇ 20 Νοεμβρίου 1886, πρὸντων τοῦ τε εἰσαγγελεύοντος δικηγόρου Ναπολέοντος Πελοπίδου (κωλυμένου τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀρμοδιωτέρων αὐτοῦ ἀνκπληρωτῶν) καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Ἰωάννου Μέμνονος, ἵνα δικάσῃ τὴν περὶ παρατάσεως προθεσμίας αἴτησιν τοῦ δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ παρασταθέντος διὰ τοῦ νομικοῦ συμβούλου Σ. Τ... κατὰ τοῦ Γ. Χαρίτωνος παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Χ. Κεκροπίδου.

Τὸ δημόσιον διὰ τῆς πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο κλήσεως αὐτοῦ τῆς 1 Νοεμβρίου 1886 κατὰ τοῦ Γ. Χαρίτωνος ἐξέθηκεν ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐξέδωκεν ἐν τῇ μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ἀντιδίκου περὶ συμφητισμοῦ χρέους διαφορᾷ τὴν ὑπ' ἀριθ. 384 ε. ε. ἀπόφασιν αὐτοῦ, δι' ἧς ἐπέβαλεν εἰς τὸ δημόσιον νὰ ποδείξῃ, ὅτι ὁ Γ. Χαρίτων κατέβαλε μόνον 37 τοῖς ἑκατὸν πρὸς κτήσιν τῶν φελαγγικῶν γραμματίων, ἀπερ' ζητεῖ νὰ συμφηφίσῃ, καὶ ἔταξε προθεσμίαν 50 ἡμερῶν πρὸς διεξαγωγήν τῶν ἀποδείξεων, τὴν ἀπόφασιν δὲ ταύτην ἐκοινοποίησεν εἰς τὸ δημόσιον ὁ Γ. Χαρίτων τὴν 16 Σεπτ. ε. ε., μὴ ἀρκεσάσης δὲ τῆς ταχθείσης προθεσμίας πρὸς συλλογὴν τῶν ἀποδείξεων, εἰς ἃς ἐνασχολοῦνται ἀνενδότως οἱ ἀρμόδιοι οἰκονομικοὶ ἔφοροι, ἀπαιτεῖται νὰ παραταθῇ ἡ προθεσμία ἐπὶ δύο εἰσέτι μῆνας. Οὕτως εἰσῆχθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκρατήριον τοῦ δικαστηρίου τοῦτου κατὰ τὴν ἀνω σημειωθείσαν συνεδρίαν, καθ' ἣν :

Ἀκοῦσαν τὸν πληρεξούσιον τοῦ δημοσίου νομικὸν σύμβουλον ἐξαι-

τησάμενον τὴν παρτάσιν τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 384 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου δοθείσης προθεσμίας ἐπὶ δύο ἔτι μῆνας καὶ τὸν τοῦ Γ. Χαρίτωνος ἐξαίτησάμενον τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως τοῦ δημοσίου περὶ παρατάσεως προθεσμίας ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὐδεμίᾳ ταύτῃ ἀνάγκῃ ὑπάρχει καὶ τὸν Εἰσαγγελέα προτείναντα τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεως.

Συμφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ παρατάσεως προθεσμίας αἴτησις τοῦ δημοσίου ἐκαινοποιήθη τῷ ἀντιδίκῳ αὐτοῦ πρὸ τῆς ἐκπνεύσεως τῆς πρὸς ἀπόδειξιν χορηγηθείσης τῷ δημοσίῳ προθεσμίας, ὅθεν εἵναι ἐμπρόθεσμος ἡ δὲ μὴ γνωστοποιήσις ὑπ' αὐτοῦ μακρύτερον ἕως τότε δὲν ἐπῆνεγκε τὸ ἐμπρόθεσμον αὐτῆς (Πολ. Δικ. ἄρθρα 312 καὶ 338), ὡς ἐσφαλμένως ἰσχυρίσθη ὁ ἀντιδικός.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς 29 Σεπτ. ε. ε. τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἀναφερομένων λόγων ἀποχρώντως ἐμφαίνεται τὸ νόμιμον τῆς αἰτήσεως καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς διμῆνου προθεσμίας.

Διὰ ταῦτα καὶ δυνάμει τῶν ἄρθρων 193, 210 καὶ 211 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτον τὴν περὶ ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας τοῦ δημοσίου ἔνστασιν τοῦ Γ. Χαρίτωνος, ἐπεκτείνει ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ἐπὶ δύο ἔτι μῆνας ἀρχομένους ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 384 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου ταχθεῖσαν προθεσμίαν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπιβαλλομένων τῷ δημοσίῳ ὑποχρεώσεων.

Ἐπιβάλλει εἰς βᾶρος τοῦ δημοσίου τὰ τέλη τῆς σημάτων καὶ τὰς τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ δαπάνας, μετριασθείσας εἰς δραχμὰς δεκαοκτώ.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 49 (σελ. 80 καὶ ἐπ.).

1. Αἵτησις περὶ ἐκκαθαρίσεως τῶν δαπανῶν μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως.—2. Ἀπόφασις περὶ δαπανῶν τῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου δίκης.—3. Ἀπόφασις περὶ δαπανῶν τῆς τε πρωτοδίκου ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδ. δίκης καὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου κατ'ἔφεσιν.

1. Αἵτησις περὶ ἐκκαθαρίσεως τῶν δαπανῶν μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως.

Παναγιώτου Κενταύρου κατοικοῦ Χαλκίδος.

κατὰ

Γεωργίου Νεκταρίου κατοίκου ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν

περὶ ἐκκαθάρσεως δικαστικῶν δαπανῶν

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀπὸ 13 Φεβρουαρίου π. ε. ἀγωγῆς μου ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 156 ε. ε. ὀριστικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς ἐπεδικάσθησαν πᾶσαι αἱ κατὰ τοῦ ἀντιδίκου ἀξιώσεις μου, δὲν κατεδικάσθη ὅμως οὗτος εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν νενομισμένων δικαστικῶν δαπανῶν, ὡς μὴ ὑποβαλόντος ἐμοῦ τὸν περὶ δαπανῶν κατάλογον.

Ἐπειδὴ δικαιοῦμαι κατὰ τὸν νόμον (Πολ. Δικ. ἀρθ. 810) νὰ ζητήσω καὶ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς δίκης καθ' ἣν ἡττήθη ὁ ἀντίδικος τὰς γενομένας κατ' αὐτὴν δαπάνας.

Ἐπειδὴ αἱ δαπάναι μου συνίστανται εἰς δραχμὰς πεντήκοντα δύο, ἥτοι πέντε δραχμὰς διὰ τὴν πρώτην κυρίαν συμβουλήν, δεκατέσσαρας δραχμὰς δι' ἑπτὰ ἐπομένους συμβουλὰς, ἑπτὰ δραχμὰς διὰ τὴν σύνταξιν καὶ ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς, μίαν δραχμὴν διὰ τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὸ πινάκιον, πέντε ἀρχ. διὰ τὴν κατάρτισιν τῶν προτάσεων, πέντε δραχμὰς διὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐνέργειαν, δέκα δραχμὰς δι' ἀντίγραφον ἀποφάσεων, καὶ δέκα δραχμὰς διὰ τὴν κοινοποίησιν ἀντιγράφου ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ ἀποτίσιν δραχμῶν πεντήκοντα δύο λόγῳ δαπανῶν τῆς δίκης, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 156 ε. ε. ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἀθῆναις 13 Ἀπριλίου 1892.

Ὁ αἰτούμενος

Παναγιώτης Κένταυρος

2. Ἀπόφασις περὶ δαπανῶν τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου δίκης.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αὐτοῦ τῇ 7 Ἰουνίου 1887, παρόντων τοῦ τε εἰσαγγελεύοντος δικηγόρου Δημητρίου Πολυφάντου (κωλυομένου τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀρμοδιωτέρων αὐτοῦ ἀναπλη-

ρωτῶν) καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐσταθίου Κόνωνος, ἵνα διακᾶσθ τὴν αἵτησιν τοῦ Παναγιώτου Κενταύρου κατοικοῦ Χαλκίδος, παραστάν-
 τος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου 'Ρ. Γ..., κατὰ τοῦ Γεωρ-
 γίου Νεκταρίου κατοικοῦ ὡσαύτως, παραστάντος ὡσαύτως διὰ τοῦ
 πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Π. Ν..., περὶ ἐκκαθαρίσεως τῶν γενο-
 μένων δαπανῶν ἐν τῇ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ δίκη,
 ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 156 ε.ε. ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Ἀκοῦσαν τὸν πληρεξούσιον τοῦ Κενταύρου αἰτήσαντα διὰ τε τῶν
 ἐγγράφων προτάσεων καὶ προφορικῶς τὰ ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ αἵτη-
 σει, τὸν τοῦ Νεκταρίου αἰτήσαντα διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτά-
 σεων τὸν περιορισμὸν τῶν δαπανῶν τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ συνωδᾷ πρὸς
 τὴν νόμιμον διατίμησιν καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δαπάνην
 τῆς παρούσης δίκης, καὶ τὸν Εἰσαγγελεύοντα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ δύο συμβουλαὶ σὺν τῇ κυρίᾳ συμβουλῇ θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ
 δικαστηρίου ἐπαρκεῖς ἐν διαφορᾷ μὴ περιπεπλεγμένη καὶ μακρᾷ, μὴ
 χρηζούσῃ ἐπομένως ἐπτά ἐπομένων συμβουλῶν μετὰ τὴν κυρίαν συμ-
 βουλήν· τὸ δὲ κονδύλιον ἐκ δραχμῶν δέκα δι' ἀντίγραφα ἀποφάσεων
 δὲν δικαιολογεῖται, διότι δὲν διακριβοῦται οὔτε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀν-
 τιγράφων οὔτε ἡ ἀνάγκη τῆς χρήσεως αὐτῶν. Ὅθεν ἐκ τοῦ ἐν τῇ
 αἵτησει τοῦ Κενταύρου καταλόγου ἀφαιρουμένων τῶν ἄνω δικαιούται
 οὗτος νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ λόγῳ τῶν δικαστικῶν
 αὐτοῦ δαπανῶν δραχμὰς μόνον τεσσαράκοντα ἑννέα.

Ἐπειδὴ ἡ αἵτησις τοῦ Νεκταρίου νὰ καταδικασθῇ ὁ Κένταυρος εἰς
 τὴν ἀπότισιν τῶν δαπανῶν τῆς παρούσης συζητήσεως, καθὼ μὴ καθυ-
 ποβαλῶν ἐγκαίρως τὸν κατάλογον τῶν δαπανῶν αὐτοῦ, ἐστὶ νόμιμος
 (Πολιτ. Δικ. ἄρθ. 218), ἀλλὰ δέον καὶ αἱ προβαλλόμεναι αὐταὶ δα-
 πάναι ἐκ δραχμῶν τριάκοντα νὰ μετρισθῶσιν ὡς ὑπερβολικαί, μὴ
 ἀναγκαιούσης πλέον τῆς μιᾶς συμβουλῆς.

Διὰ ταῦτα καὶ δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 210, 215 καὶ 218 τῆς Πολ.
 Δικονομίας.

Καταδικάζει τὸν μὲν Νεκτάριον νὰ καταβάλῃ πρὸς τὸν Κένταυρον
 λόγῳ τῆς δαπάνης ἐν τῇ μεταξὺ αὐτῶν δίκη δραχμὰς τεσσαράκοντα
 ἑννέα· τὸν δὲ Κένταυρον πρὸς τὸν Νεκτάριον διὰ συμψηφισμοῦ λόγῳ
 τῆς παρούσης ἐκκαθαρίσεως δραχμὰς δώδεκα.

Ἐπιβάλλει εἰς βάρος τοῦ Κενταύρου τὰ τέλη τῆς σημάτωνσεως.
Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Χαλκίδι τῇ 8 Ἰουνίου 1887.

3. Ἀπόφαισις περὶ δαπανῶν τῆς τε πρωτοδίκου ἐνώπιον
τοῦ Εἰρηνοδικείου δίκης καὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ Πρω-
τοδικείου κατ' ἔφεσιν.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Α. Π.....

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 5 Φεβρουαρίου 1887, πα-
ρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Στίλπωνος Πηλείδου καὶ τοῦ ὑπογραμ-
ματέως Μιθωνος Τηδείδου, ὅπως δικάσῃ ἐπὶ τῆς περὶ ἀποτίσεως δα-
πανῶν αἰτήσεως τοῦ Ἀ. Μ... κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ
τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Γ. Β..., κατὰ τοῦ Π. Ρ... κα-
τοικοῦ ὠσχύτως, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικη-
γόρου Π. Ν...

Ὁ Α. Μ... διὰ τῆς ἀπὸ 29 Ἰανουαρίου ε. ε. κλήσεως αὐτοῦ ἐκά-
λεσε τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ Π. Ρ... ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου,
αἰτούμενος νὰ ὑποχρεωθῇ οὗτος νὰ πληρώσῃ αὐτῷ δραχμαὶ ἑκατὸν
πεντήκοντα ἔξ διὰ δικαστικὰς δαπάνας ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ
τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐν τῇ κατ' αὐτοῦ δίκῃ περὶ πληρωμῆς μι-
σθώματος, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ὀριστικὴ καὶ τελεσιδικία ἀπόφασις τοῦ Πρω-
τοδικείου Ἀθηνῶν ἐπιδικαζούσα αὐτῷ τὸ αἰτηθὲν μίσθωμα.

Συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ δικα-
στηρίου τούτου κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν συνεδρίαν, καθ' ἣν ὁ μὲν πληρε-
ξούσιος τοῦ Α. Μ... ἐξητήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ,
ὁ δὲ τοῦ Π. Ρ... τὴν μετρίασιν τῶν δαπανῶν.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπομένων συμβουλῶν κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ
δικαστηρίου τούτου κατ' ἔφεσιν δίκην εἶναι ἄγαν ὑπερβολικὸς, διὸ πρέ-
πει νὰ περιορισθῇ εἰς ἔξ, ἐκ δὲ τῶν λόγῳ ἀντιγραφικῶν αἰτουμένων
δαπανῶν δεόν νὰ φαιρῇ οἱ δραχμαὶ 14 κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστη-
ρίου, ἅτε ὡς ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τοῦ εἶδους τῶν δικογράφων ἀρκούν-
των εἰς ἀντιμισθίαν τοῦ ἀντιγραφέως εἴκοσι λεπτῶν δι' ἑκάστην σε-
λίδα· ὅθεν ἐκ τοῦ αἰτουμένου ποσοῦ ἀφαιρουμένων δραχμῶν εἰκοσιᾶς
ἐπιδικαστέον τὸ ὑπόλοιπον ὡς δικαιολογούμενον ἀποχρώντως.

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 218 καὶ 219 τῆς Πολ. Δικονομίας. Καταδικάζει τὸν Π. Ρ... νὰ καταβάλῃ τῷ Α. Μ... δραχμὰς ἑκατὸν εἴκοσι ἀριθ. 120.

Ἐπιβάλλει εἰς βάρος τοῦ Α. Μ... τὰς κατὰ τὴν παροῦσαν συζήτησιν δικαστικὰς δαπάνας τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ, μετριάσεισας εἰς δραχμὰς δεκαοκτὼ ἀριθ. 18, καὶ τὰ νόμιμα τέλη τῆς σημάτωνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 8 φεβρουαρίου 1887.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 51 (σελ. 84).

Ἀγωγή παρεμπίπτουσα

1. Ἀγωγή παρεμπίπτουσα, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἀπότισις τοῦ νομίμου τόκου καὶ τῆς δικαστικῆς δαπάνης. — 2. Ἀγωγή παρεμπίπτουσα, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἐπικύρωσις συντηρητικῆς κατασχέσεως.

1. Ἀγωγή παρεμπίπτουσα, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἀπότισις τοῦ νομίμου τόκου καὶ τῆς δικαστικῆς δαπάνης.

Ἀγωγή παρεμπίπτουσα

Διονυσίου Ῥώτα κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Νικολάου Πινδάρου κατοίκου ὁσαύτως

ἐνώπιον τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν

Διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου ε.ε. ἀγωγῆς μου κατὰ τοῦ ἀντιδίκου ἐξητησάμην νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν ἀπότισιν χιλίων δραχμῶν, ἃς εἶχον δανείσει εἰς αὐτὸν ἀτόκως.

Ἐπειδὴ δικαιοῦμαι εἰς ἀπαιτήσεις καὶ τῶν νομίμων τόκων τοῦ δοθέντος εἰς αὐτὸν δανείου ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἐπίσης τῆς ἐκ τῆς περὶ αὐτοῦ δίκης προκαλουμένης δικαστικῆς δαπάνης.

Ἐπειδὴ, μὴ ὑποβαλὼν τοιαύτην αἴτησιν διὰ τῆς κυρίας ἀγωγῆς, δικαιοῦμαι νὰ ὑποβάλω αὐτὴν δι' ἀγωγῆς παρεμπιπτούσης δυνάμει τοῦ ἄρθρου 229 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, καθ' ὃ ἐπιτρέπεται νὰ προστεθῇ εἰς τὴν διὰ τῆς ἀγωγῆς κυρίαν αἴτησιν καὶ ὑστέρᾳ αἰτήσεως διὰ παρεμπιπτούσης, ἀγωγῆς, ἔτι δὲ καὶ τοῦ ἄρθρου 218 τῆς Πολιτ. Δικον. καθ' ὃ ἐπιτρέπεται νὰ αἰτηθῇ ἡ δικαστικὴ δαπάνη καὶ

μετὰ τὴν ἐκδίκασιν ἐτι τῆς κυρίας διαφορᾶς, πολλῶ δὲ μᾶλλον παρεμπιπτόντως.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν πρὸς συζήτησιν τῆς παρούσης παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς ἐκδικασθησομένης σὺν τῇ κυρίᾳ ἀγωγῇ καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικος διὰ τῆς ἐκδουθησομένης ἐπὶ τῆς κυρίας ἀγωγῆς μου ἀποφάσεως καὶ εἰς τὴν ἀπότισιν τοῦ νομίμου τόκου τῶν δανεισθεισῶν αὐτῷ χιλίων δραχμῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης καὶ τὴν καταβολὴν τῆς δικαστικῆς δαπάνης τῆς τε κυρίας δίκης καὶ τῆς παρούσης Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἐν Χαλκίδι τὴν 2 Μαρτίου 1894.

Ὁ ἐνάγων

Διον. Ῥώτας.

2. Ἀγωγή παρεμπιπτούσα, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἐπικύρωσις συντηρητικῆς κατασχέσεως.

Ἀγωγή παρεμπιπτούσα
Διονυσίου Ῥῶτα κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ

Νικολάου Πινδάρου κατοίκου ὁσαύτως
Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Διὰ τῆς ἀπὸ 14 ἐνεστῶτος μηνὸς κυρίας ἀγωγῆς μου ἐξητησάμην νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικος νὰ μοὶ πληρώσῃ δραχμὰς χιλίας μετὰ τοῦ νομίμου τόκου προερχομένης ἐκ δανείου γενομένου πρὸς αὐτὸν κατὰ μῆνα Νοέμβριον τοῦ προπαρελθόντος ἔτους. Ἀλλ' ἐν τούτοις δυνάμει ἀδείας τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν προεβην τῇ 20 ἐνεστῶτος μηνὸς εἰς τὴν ἐνέργειαν συντηρητικῆς κατασχέσεως ἐπὶ τῆς κινητῆς αὐτοῦ περιουσίας, ὥς προκύπτει ἐκ τῆς συνημμένης κατασχετηρίου ἐκθέσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Γ. Πυλάδου.

Ἐπειδὴ ἡ κατασχέσις ἐνεργήθῃ νομίμως.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντίδικον πρὸς συζήτησιν τῆς παρούσης κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς κυρίας ἀγωγῆς μου, ἐξαιτοῦμαι παρεμπιπτόντως νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ γενομένη κατάσχεσις, νὰ διαταχθῇ ἡ ἀπαλλοτρίωσις τῶν κατασχεθέντων καὶ ἡ εἰς ἐμὲ καταβολὴ τοῦ τιμήματος αὐτῶν καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Μαρτίου 1894.

Ὁ ἐνάγων

Διον. Ῥώτας

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 53 (σελ. 89)

Ἀνακοπὴ τρίτου (ἢ τριτανάκοπῃ)Ἀνακοπὴ Ἑρμογένους Δρακοντίδου
κατοίκου Ἀθηνῶνκατὰ τοῦ Ἀλκωνος Ἀπολλωνίδου καὶ κατὰ τοῦ Περσέως Βῶρου
κατοίκων ὡσαύτωςκαὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 524 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις
Πρωτοδικῶν

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀνακόπτω ὡς τρίτος τὴν ὑπ' ἀριθ. 524 ε. ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν, καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ἀκυρωθῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ πορρίφθῃ ἡ κατὰ τοῦ Π. Βῶρου ἀγωγὴ τοῦ Ἀ. Ἀπολλωνίδου καὶ νὰ ἀναγνωρισθῇ ἐγὼ κύριος τῆς ἐπιδίκου οἰκίας, καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ δεῦτερος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Διότι ἡ ἐπιδίκος ἐν τῇ ὁδῷ Σόλωνος ὑπ' ἀριθ. 43 οἰκία (ἥς τὰ σύνορα ὀρίζονται ἀκριβῶς ἐν τῇ προσβαλλομένη ἀποφάσει), ἣν διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, παραδεχθείσης τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἀπολλωνίδου, ὑπεχρέωθη ὁ Βῶρος νὰ παρχωρήσῃ εἰς τὸν Ἀπολλωνίδην, ἀνήκει εἰς ἐμὲ, ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου τοῦ θείου μου Δημητρίου Δρακοντίδου, πρὸ τριακονταετίας οἰκοδομήσαντος καὶ μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ (συμβάντος πρὸ διετίας) κατέχοντος αὐτὴν ἀνευ διακοπῆς. Ὅθεν ἐπηρεάζονται δι' αὐτῆς τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας ταύτης νόμιμα δικαιώματά μου.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω ἀντίγραφα τῆς παρούσης εἰς τοὺς ἀντιδίκους, καλουμένους ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν πρὸς συζήτησιν.

Ἀθῆνῃσι 7 Ἀπριλίου 1894.

Ὁ ἀνακόπτων

Ἑρμογένης Δρακοντίδης.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 60 (σελ. 98).

Συντηρητικὴ ἀπόδειξις.

1. Αἴτησις περὶ τῆς συντηρητικῆς ἐξετάσεως μάρτυρος μετὰ τὴν ἑναρξιν τῆς δίκης. — 2. Αἴτησις περὶ συντηρητικῆς

αὐτοψίας καὶ πραγματογνωμοσύνης πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δίκης.

1. Αἴτησις περὶ τῆς συντηρητικῆς ἐξετάσεως μάρτυρος μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς δίκης.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἀναφορὰ

Θεοπόμπου Λαυρεντιάδου
κατοίκου Ἀθηνῶν.

Ἦγειρα τῇ 1 Φεβρουαρίου ἐν. ἔτους ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Λυσικλέους Πανδάρου ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἐξαιτουμένου νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μοὶ ἀποδώσῃ χιλίας δραχμὰς δανεισθείσας αὐτῷ, ὅς ἐδωκα διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ ἄλλου εἰς τὸν Γεώργιον Ἀθωνασίου δυνάμει ἐπιστολῆς αὐτοῦ, κομισθείσης μοι ὑπὸ τοῦ εἰρημένου. Τὸ δὲ δικαστήριον τοῦτο ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 150 ε. ε. ἀπόφασιν αὐτοῦ, δι' ἧς ἀποφαινόμενον ὅτι καθίσταται πιθανὸν τὸ ἀμφισβητηθὲν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου γεγονὸς τῆς ὑπ' ἐμοῦ δόσεως εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ τῶν ζητηθεισῶν λόγῳ δανείου χιλίων δραχμῶν ὑπαρχούσης ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀρχῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἐπέτρεψεν εἰς ἐμὲ νὰ ποδείξω διὰ μαρτύρων τὴν παράδοσιν αὐτῶν. Ἀλλ' ὁ ἀντίδικος ἐξεκάλεσε τὴν ἀπόφασιν καὶ οὕτως ἐματαιώθη μέχρι τοῦ νῦν ἡ διεξαγωγὴ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις ὁ παρὼν κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν χρημάτων, ὀνόματι Παῦλος Χριστοφόρου, νοσεῖ βαρέως (ἢ εἶναι ὑπὲρ ῥηγῶς ἢ προτίθεται νὰ ἀποδημῇ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν), ὅθεν εἶναι φόβος μὴ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς τῶν Ἐφετῶν ἀποφάσεως ἀπολεσθῇ τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦτο μέσον.

Διὰ ταῦτα παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ ἡ συντηρητικὴ ἐξέτασις τοῦ εἰρημένου μάρτυρος, ὀριζομένης πρὸς τοῦτο βραχυτάτης προθεσμίας.

Ἀθήνησι τῇ 25 Μαΐου 1892.

Ὁ ἀναφερόμενος

Θεόπομπος Λαυρεντιάδης

2. Αἴτησις περὶ συντηρητικῆς αὐτοψίας καὶ πραγματογνωμοσύνης πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δίκης.

Πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἀναφορά

Θεοτόπου Λαυρεντιάδου κατοίκου Ἀθηνῶν

Εἰς τὸν Λυσικλῆ Πάνδαρον ἐξιμίσθωσα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 14070 ε. ε. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Τηλεμάχου Νηρέως συνταχθέντος συμβολαίου ἐπὶ τριετίαν τὴν κατὰ τὴν θέσιν. . . ἄμπελόν μου ἐπὶ τῇ ῥητῇ συμφωνίᾳ νὰ καλλιεργήσῃ αὐτὴν ἐπιμελῶς, μεριμνῶν ἐγκαίρως περὶ τοῦ προσήκοντος αὐτῆς καθαρισμοῦ, κλαδεύσεως, σκάψεως, σκαλίσεως, βοτανίσεως, θειώσεως κτλ. Ἀλλ' οὗτος οὐ μόνον οὐδαμῶς ἐπιμελήθη τῆς ἐκτελέσεως τῶν συμπεφωνημένων, ἀλλὰ καὶ ἐπεχείρησεν ἐπιπολαίως πράξεις βλαπτικὰς τῆς ἀμπελου μου. Διὸ προτίθεμαι νὰ ἐγείρω κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ διαλύσεως τῆς μισθώσεως καὶ περὶ ἀποζημιώσεως.

Ἐπειδὴ πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν μου ἀνάγκη δικαστικῆς αὐτοψίας καὶπραγματογνωμοσύνης, ἀλλὰ παρερχομένου τοῦ χρόνου φόβος μὴ καταστῇ ἀδύνατος ἡ δύσκολος ἡ ἀπόδειξις αὐτῶν.

Διὰ ταῦτα παρακαλῶ νὰ διαταχθῇ τάχιστα συντηρητικὴ αὐτοψία καὶπραγματογνωμοσύνη πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης ἰσχυρισμῶν μου.

Ἀθήνησι τῇ 25 Μαΐου 1892

Ὁ ἀναφερόμενος
Θεότοπος Λαυρεντιάδης

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 66 (σελ. 107 καὶ ἐπ.).

Ἐκθεσις αὐτοψίας

Διορισθεὶς Εἰσηγητὴς δικαστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 442 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἐκδοθείσης ἐν διαφορᾷ μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος Αἰσχίνου Παυλίδου καὶ τοῦ ἐναγομένου Λεωχάρους Πετρίδου, ὅπως πληροφορηθῶ ἰδίαις αἰσθήσεσιν ἂν ἐν τῇ σταφιδαμπείῳ, περὶ ἧς ἡ ἀπόφασις, ἐκόπησαν προσφάτως πεντήκοντα στελέχη κλημάτων, μετέβην μετὰ τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν γραμματέως Λυκούργου Ἰωαννίδου καὶ τῶν προμνησθέντων διαδίκων ἐπιτοπίως καὶ, παρατηρήσας, εἶδον ὅτι ἐκόπησαν στελέχη κλημάτων, ἀλλὰ μόνον τεσσαράκοντα.

Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παροῦσα, ἥτις, ἀναγνωσθεῖσα εὐκρινῶς εἰς ἐπήκουον πάντων τῶν παρισταμένων, ὑπεγράφη κατὰ νόμον.

Οἱ διαδίκαι

Ὁ Εἰσηγητὴς

Ὁ γραμματεὺς.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 67 (σελ. 403).

Ἐκθεσιςπραγματογνωμόνων

Οἱ ὑποφαινόμενοι Τιμολέων Βασιλειᾶδης, Χαρίλαος Δημητριάδης καὶ Κτησιφῶν Ἰωαννίδης, διορισθέντες διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 442 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ὅπως γνωμοδοτήσωμεν ἐὰν ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος νεόκτιστος οἰκία τοῦ ἐνάγοντος Αἰσχίνου Παυλίδου ᾠκοδομήθη κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης (ἡ πόσις διὰ τῆς συστάσεως τοῦ φαρμακείου τοῦ Αἰσχίνου Παυλίδου ζημιωθήσονται οἱ ὑπάρχοντες φαρμακοποιοὶ ἢ ποῖαν ζημίαν ὑπέστη ἡ ἄμπελος τοῦ Αἰσχίνου Παυλίδου διὰ τῆς ἐν αὐτῇ ἐκκοπῆς τῶν ἐκκοπέντων κλημάτων κτλ.), ὁμόσαντες πρότερον τὸν νενομισμένον ὅρκον ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Κίμωνος Διονυσιάδου, μετέβημεν ἐπιτοπίως, παρόντος καὶ τοῦ ἐνάγοντος Αἰσχίνου Παυλίδου, καὶ ἐξετάσαντες μετ' ἐπιστάσεως καὶ προσοχῆς ἐβεβαιώθημεν ὅτι ἡ περὶ ἧς πρόκειται οἰκία ᾠκοδομήθη παντελῶς κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης (ἡ ὑπέστη ἡ περὶ ἧς πρόκειται ἄμπελος ζημίαν χιλίων ὡς ἔγγιστα δραχμῶν) Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παροῦσα, ὑπογραφείσα ὑφ' ἡμῶν, παραδοθησομένη εἰς τὸν εἰσηγητὴν διὰ τοῦ πρεσβυτέρου τῶν πραγματογνωμόνων Τιμολέοντος Βασιλειᾶδου.

(Ἐνταῦθα τίθενται ἡ ἡμερομηνία καὶ αἱ ὑπογραφαί).

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤ. ΔΙΚΟΝ. § 72 (σελ. 416 καὶ ἐπ.)

Ἀποδεικτικὴ διαδικασία κατὰ τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν

1. Ἀπόφασις διατάσσουσα μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν. — 2. Κλήτευσις μάρτυρος ὑπὸ διαδίκου. — 3. Γνωστοποίησης μαρ-

τύρων πρὸς τὸν ἀντίδικον. — 4. Ἐκθεσίς ἐξετάσεως μαρτύρων.—5. Ἀπόφασις ὀρίζουσα νέαν προθεσμίαν διὰ τὴν ἐκ νέου κλήτευσιν τῶν μὴ ἐξετασθέντων μαρτύρων.

1. Ἀπόφασις διατάσσουσα μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν.

(Ἴδε ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 4 ἐν σε.λ. 375, ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 5 ἐν σε.λ. 377, ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 6 ἐν σε.λ. 398, ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 5 ἐν σε.λ. 414).

2. Κλήτευσις μάρτυρος ὑπὸ διαδίκου.

Κλήσις Κτησιφῶντος Δημητριάδου κατοίκου Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸν μάρτυρα Δημάρατον Κωνσταντινίδην κάτοικον ὡσαύτως

Κκλείται νὰ ἐμφανισθῇ ὁ πρὸς ὃν ἡ παροῦσα ἐπὶ τῇ ποινῇ λιπομαρτυρίου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν δημοσίων συνεδριάζοντος (ἢ ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Κλεάρχου Παρθάρου ἐν τῷ δικαστικῷ καταστήματι τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν) τὴν 25 ἐνεστῶτος μηνός, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 10 Π. Μ., ἵνα ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς ἀποδείξεως (ἢ ἀνταποδείξεως) ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 341 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἐκδοθεῖσης ἐπὶ τῆς κατὰ τοῦ Διοφῶντος Κηφισσοδώρου ἀγωγῆς μου περὶ πληρωμῆς χρέους.

Ἀρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἀθήνησι τῇ 20 Ἰουνίου 1892

Ὁ καλῶν

Κτησιφῶν Δημητριάδης

3. Γνωστοποίησις μαρτύρων πρὸς τὸν ἀντίδικον

Γνωστοποίησις Κτησιφῶντος Δημητριάδου κατοίκου Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸν Διοφῶντα Κηφισσοδώρον κάτοικον ὡσαύτως

Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐν τῇ ἀποφάσει 341 ε. ε. τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ὀριζομένου θέματος ἀποδείξεως ἐκλήτευσα μάρτυρας τοὺς Ἀθναῖσιον Ἀθανασιάδην ἱατρὸν, Βασίλειον Βασιλειάδην δικηγόρον καὶ Γεώργιον Γεωργιάδην παντοπώλην, κατοίκους πάντας Ἀθηνῶν, ἐμφανισθησόμενους τῇ 25 ἐνεστῶτος μηνός, ἡμέρᾳ Παρασκευῇ καὶ ὥρᾳ 10 Π. Μ., ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν (ἢ ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ Κωνστ. Παρθάρου ἐν τῷ δικ. καταστήματι τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν).

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντιδικόν μου Διοφῶντα Κηφισσόδωρον προσωπικῶς, καλούμενον νὰ ἐμφανισθῇ.

4. Ἐκθεσις ἐξετάσεως μαρτύρων

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἡμέραν τετάρτην καὶ ὥραν 3 μ. μ. ἐν τῷ καταστήματι τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἐνεφανίσθησαν ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ παρέδρου παρὰ τῷ ἐνταῦθα Πρωτοδικεῖϊ Π. Ἰωαννίδου διορισθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 341 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου εἰσηγητοῦ, παρόντος καὶ τοῦ ὑπογραμματέως τοῦ δικαστηρίου Ν. Πελοπίδου, ἔνθεν μὲν ὁ Ἀριστείδης Εὐθυμιάδης κάτοικος Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Κωνστ. Ἀλεξανδροπούλου, ἔνθεν δὲ ὁ Λεωνίδας Παρρησιᾶδης κάτοικος ὡσαύτως μετὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Παύλου Σχιπιάδου, καὶ ἤτήσαντο νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ ὑπ' αὐτῶν γνωστοποιηθέντες ἀλλήλοις μάρτυρες ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως (ἢ καὶ ὁ μὲν ἐνάγων Ἀριστείδης Εὐθυμιάδης ἐξητήσατο νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ κλητευθέντες καὶ γνωστοποιηθέντες μάρτυρες, ὁ δ' ἐναγόμενος Λεωνίδας Παρρησιᾶδης νὰ κυρωθῇ ἡ ἀποδεικτικὴ διαδικασία, διότι ὁ ἐνάγων δὲν ἐκοινοποίησεν εἰς αὐτὸν προσωπικῶς κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου (Ἀρείου Πάγου ἀπόφασις 312 τοῦ 53) τοὺς κλητευθέντας μάρτυρας, ὡς ὤφειλε, ἀλλ' εἰς τὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ (ἢ διότι δὲν παρήλθοι εἰκοσιτέσσαρες ὥραι ἀπὸ τῆς γνωστοποίησεως τῶν μαρτύρων κτλ.), εἰς τοῦτο δ' ἀντετάχθη ὁ ἐνάγων διαταθεὶς ὅτι δύναται νὰ κοινοποιηθῶσι καὶ εἰς τὸν πληρεξούσιον τοῦ διαδίκου οἱ κλητευθέντες μάρτυρες (Ἀρείου Πάγου ἀποφ. 145 τοῦ 49 καὶ 368 τοῦ 55). Ἐγὼ δὲ παρέπεμψα τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον).

Ἐκφωνηθέντων εἶτα τῶν ὀνομάτων τῶν μαρτύρων, παρέστησαν οἱ μάρτυρες Ἐπαμινώνδας Γεωργίου, Θουκυδίδης Δημητρίου, Τηλέμαχος Πέτρου, Ἰσαὰκ Κοὺν καὶ Ἐρρίκος Τρουσσῶ, μετ' ὧν, ἀποχωρησάντων τῶν λοιπῶν μαρτύρων κατ' ἐντολήν μου εἰς ἰδιαιτέρον δωματίον, προσῆλθεν εἰς ἐξέτασιν ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν, ὅστις, ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ, ἀπεκρίθη ὅτι ὀνομάζεται Ἐπαμινώνδας Γεωργίου, εἶναι πεντηκοντούτης, ἐγεννήθη ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις, ἔμπορος τὸ ἐπάγγελμα καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος τὸ δόγμα, γινώσκει ἀπλῶς τοὺς διαδίκους καὶ δὲν συνδέεται διὰ

συγγενείας πρὸς αὐτούς. Ὁρκισθεὶς ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθ. 335 τῆς Πολ. Δικονομίας ἠρωτήθη ὑπ' ἐμοῦ τί γινώσκει σχετικὸν πρὸς τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως, ὅπερ ἀνέπτυξα αὐτῷ, καὶ κατέθηκεν ὅτι μεθ' ὃ ἀνεγνώσθη αὐτῷ ἡ καταθέσις αὐτοῦ καὶ βεβαιώσας τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ὑπεγράφη.

Προσῆλθεν εἴτα ἕτερος μάρτυς, ὅστις, ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ, εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται Θουκυδίδης Δημητρίου. ἔχει ἡλικίαν εἰκοσιτριῶν ἐτῶν, ἐγεννήθη καὶ κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις. ἔλασκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μεσίτου καὶ πρεσβεύει τὸ Ἀνατολικὸν δόγμα, γινώσκει ἀπλῶς τοὺς διαδίκους καὶ δὲν συνδέεται διὰ συγγενείας πρὸς αὐτούς. Προβζλόντος τοῦ ἐναγομένου τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ μάρτυρος τούτου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, τυγχάνων οὗτος ὑποθηκικὸς δανειστής, ἐξαιρεῖται νὰ μαρτυρήσῃ εἰς ὑπόθεσιν διεκδικήσεως τοῦ ἐνυποθήκου πράγματος, περὶ ἧς πρόκειται ἐνταῦθα, ὡς προσδοκῶν ἄμεσον καὶ βεβαίαν ὠφέλειαν ἐκ τῆς ἐκθάσεως τῆς δίκης, (ἢ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διατελέσας ἄλλοτε ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἐνάγοτος ἔχει πρὸς αὐτὸν ἰδιόζουσαν σχέσιν ἐξαρτήσεως), ἀποκρούσαντος δὲ τὴν περὶ ἐξαίρεσεως αἴτησιν αὐτοῦ τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι οὗτος εἶναι νῦν ὑποθηκικὸς δανειστής (ἢ ὅτι λαμβάνεται ὑπ' ὄψεϊ ἡ παροῦσα καὶ οὐχὶ ἡ παρελθούσα σχέσις ἐξαρτήσεως), παρέπεμψα τὴν περὶ ἐξαίρεσεως ἔνστασιν εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον καὶ διέταξα τὴν ὀρκισιν αὐτοῦ. Ὁρκισθεὶς ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἠρωτήθη ὑπ' ἐμοῦ τί γινώσκει σχετικὸν πρὸς τὸ ἀναγνωσθὲν καὶ ἀναπτυχθὲν αὐτῷ θέμα τῆς ἀποδείξεως καὶ κατέθηκεν ὅτι μεθ' ὃ, ἀναγνωσθείσης αὐτῷ τῆς καταθέσεως, ὑπεγράφη.

Προσῆλθεν εἴτα τρίτος μάρτυς, ὅστις, ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ, ἀπεκρίθη ὅτι ὀνομάζεται Τηλέμαχος Πέτρου, εἶναι τριακοντούτης τὴν ἡλικίαν, ἐγεννήθη ἐν Τήνῳ καὶ κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις, ἐπαγγέλλεται τὸν ἔμπορον καὶ πρεσβεύει τὸ χριστιανικὸν καθολικὸν δόγμα, γινώσκει τοὺς διαδίκους καὶ δὲν διατελεῖ συγγενὴς αὐτῶν. Ὁρκισθεὶς κατὰ τὰ νόμιμα ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἠρωτήθη ὑπ' ἐμοῦ τί γινώσκει σχετικὸν πρὸς τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως, ὃ ἐξηγησάμεν αὐτῷ προσηκόντως, καὶ κατέθηκεν ὅτι ἀναγνωσθείσης δ' αὐτῷ τῆς καταθέσεως αὐτοῦ ὑπεγράφη εἰς βεβαίωσιν αὐτῆς.

Προσῆλθεν ἔπειτα ἕτερος μάρτυς, ὅστις ἐβεβαίωσε τὴν ταυτότητα

αὐτοῦ, εἰπὼν ὅτι ὀνομάζεται Ἰσαὰκ Κοὲν, ἔχει ἡλικίαν τριάκοντα τριῶν ἐτῶν, ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ καὶ κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις, ἐμπορεύεται καὶ τυγχάνει Ἰσραηλίτης τὸ δόγμα, γινώσκει τοὺς διαδίκους, ἀλλὰ δὲν ἔχει δεσμὸν συγγενείας πρὸς αὐτούς. Ὁμόσας δὲ εἰς Ἰεχωθὰ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ τὸν τύπον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ θρησκευήματος, ὅτι θέλει μαρτυρήσει τὴν ἀλήθειαν, ἠρωτήθη τί γινώσκει περὶ τοῦ θέματος τῆς ἀποδείξεως, ὃ ἐξηγησάμην αὐτῷ δεόντως, καὶ κατέθηκεν ὅτι

Προσῆλθεν ἔπειτα ὁ πέμπτος καὶ τελευταῖος μάρτυς. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος, ἔχων μητρικὴν γλῶσσαν τὴν Γαλλικὴν καὶ πρὸ μικροῦ μόνον διατρίβων ἐν Ἀθήναις, ἀπεδείχθη ἀμαθὴς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ὅθεν ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ ἐξετασθῇ δι' ἑρμηνέως, διώρισα ἑρμηνέα τὸν Νικηφόρον Ὅσιριν δικηγόρον, τριακονταετῇ τὴν ἡλικίαν καὶ Χριστιανὸν ὀρθόδοξον, δαήμενον τῆς τε ἑλληνικῆς καὶ τῆς γαλλικῆς, ὅστις, ὠρκισθὴ ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὅτι διερμηνεύσει πιστῶς τὴν κατάθεσιν τοῦ μάρτυρος, μεθ' ὃ, ἐξετασθεὶς διὰ τοῦ διερμηνέως, ἐβεβαίωσεν ὁ μάρτυς τὴν ταυτότητα αὐτοῦ, δηλώσας ὅτι καλεῖται Ἐρβῆκος Τρουσῶ, ἔχει ἡλικίαν εἰκοσιακτῶ ἐτῶν, ἐγεννήθη καὶ κατοικεῖ ἐν Παρισίοις, ἐπαγγελλόμενος τὸν ἀρχαιολόγον, διαμένων μόνον πρὸ μικροῦ ἐν Ἀθήναις χάριν ἀρχαιολογικῶν μελετῶν, εἶναι καθολικὸς τὸ θρήσκευμα, γινώσκει τοὺς διαδίκους καὶ δὲν συνδέεται διὰ συγγενείας πρὸς αὐτούς. Ὁρκισθεὶς δὲ ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὅτι θέλει δηλώσει πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ μητρικῇ αὐτοῦ γλώσσῃ, ἠρωτήθη διὰ τοῦ ἑρμηνέως ὑπ' ἐμοῦ τί γινώσκει σχετικὸν πρὸς τὸ προκείμενον θέμα τῆς ἀποδείξεως καὶ κατέθηκεν ἐπίσης διὰ τοῦ ἑρμηνέως ὅτι . . .

. . . Μετὰ τοῦτο δὲ ἀναγνωσθείσης καὶ διερμηνευθείσης τῆς καταθέσεως αὐτοῦ ὑπεγράφησαν ὅ,τε μάρτυς καὶ ὁ ἑρμηνεύς, οἱ

(Ἐν τῷ τέλει ὑπογράφονται καὶ οἱ παριστάμενοι διάδικοι καὶ πληρεξούσιοι, ὡς καὶ ὁ Εἰσηγητὴς καὶ ὁ Γραμματεὺς).

5. Ἀπόφασις ὀρίζουσα νέαν προθεσμίαν διὰ τὴν ἐκ νέου κλήτευσιν τῶν μὴ ἐξετασθέντων μαρτύρων.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ τῇ 26 Ἰανουαρίου 1887, παρόντων τοῦ τε

Εισαγγελέως Αϊάντος Ἀπολλυδώρου καὶ τοῦ γραμματέως Λυκούργου Θεοδότου, ἵνα ἀποφάνηται ἐπὶ τῆς περὶ παρατάσεως προθεσμίας αἰτήσεως τοῦ Π. Κλυτιάδου κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Δ. Γωβρύου, κατὰ τοῦ Δ. Ταλθυβιάδου κατοικοῦ ὡσαύτως παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ι. Κρατίππου.

Ὑπαρχούσης μεταξὺ τῶν εἰρημένων διαδίκων διαφορᾶς περὶ ἀποδόσεως τοῦ ἐν τῇ θέσει ἀγροτικοῦ κτήματος καὶ τῶν καρπῶν αὐτοῦ, ἐξεδόθη τελευταῖον ἡ ὑπ' ἀριθ. 219 π. ε. ἀπόφασις τοῦ δικ. τούτου ἐπιβαλοῦσα εἰς ἀμφοτέρα τὰ μέρη ἀποδείξεις διεξαχθησομένης ἐνώπιον αὐτοῦ· μεθ' ὃ ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 253 π. ε. ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου παρατείνουσα ἐπὶ δύο ἔτι μῆνας τὴν διὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ταχθεῖσαν προθεσμίαν.

Μετὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ διορισθέντος ὑπὸ τοῦ δικ. τούτου εἰσηγητοῦ ἐξέτασιν διαφόρων μαρτύρων ὁ Π. Κλυτιάδης, ἐκτιθεὶς διὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν αἰτήσεως αὐτοῦ ὅτι ἀπολείπονται πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἄλλοι μάρτυρες γνωστοποιηθέντες καὶ κλητευθέντες, ἐξητήσατο νὰ παραταθῇ ἡ προθεσμία ἐπὶ τρίμηνον πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἀπολιπομένων μαρτύρων, νὰ διαταχθῇ δὲ εἰς τῶν δικαστῶν τοῦ δικαστηρίου τούτου νὰ ἐξετάσῃ αὐτοὺς ἐπιτοπίως· ἤλθε δὲ ἡ συζήτησις αὐτῆς κατὰ τὴν νόμιμον αὐτῆς σειράν κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίασιν.

Ἀκοῦσαν τὸν πληρεξούσιον τοῦ Π. Κλυτιάδου ἀναγνόντα τὰς ἐγγράφους αὐτοῦ προτάσεις καὶ αἰτησάμενον τὴν παραδοχὴν τῶν ἐν αὐταῖς αἰτήσεων, τὸν πληρεξούσιον τοῦ Δ. Ταλθυβιάδου ἀναγνόντα τὰς ἐγγράφους αὐτοῦ προτάσεις καὶ αἰτησάμενον τὴν ἀπόρριψιν τῆς περὶ παρατάσεως προθεσμίας αἰτήσεως καὶ τὴν πρόοδον τῆς συζητήσεως, καὶ τὸν Γραγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀρθρου 315 τῆς πολ. δικονομίας σαφῶς καταδεικνύται, ὅτι ὁ ἀπαξ κληθεὶς κατὰ τὸ προηγούμενον ἀρθρον καὶ μὴ ἔμφανισθεὶς ἐξ ἀπειθείας, μετὰ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς χρηματικὴν ποινὴν, κλητεύεται ἐκ νέου πρὸς ἐξέτασιν· ὅθεν νόμιμος εἶναι ἡ αἰτήσις νὰ ταχθῇ νέα προθεσμία διὰ τὴν ἐκ νέου κλήτευσιν τῶν μὴ ἔμφανισθέντων μαρτύρων τοῦ Π. Κλυτιάδου.

Ἐπειδὴ τὰ μὲν ὑπ' ἀριθ. 70 καὶ 71 τῆς 8 Ἰαν. 1887 δύο ἀποδεικτικὰ τοῦ δικ. κλητῆρος Ι. Ριανοῦ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι οἱ Νικό-

λαος Δαμόφιλος καὶ Ἰω. Δάμυρος ἐκλητεύθησαν νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ Ι. Πανδάρου τὴν 19 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους. τὰ δὲ ὑπ' ἀριθ. 15 τῆς 6 Ἰαν. 1887 ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος Π. Νικιάδου ἀποδείκνυσιν, ὅτι ἐκλητεύθη ἵνα ἐξετασθῇ ἐπίσης ὁ Γ. Ἰταλιώτης τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν.

Ἐπειδὴ περὶ μάρτυρος Κ. Μύλητος δὲν ὑπάρχει ἀπόδειξις τῆς κλητεύσεως αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ, ἐὰν ὁ Π. Κλυτιάδης ἐγνωστοποίησεν εἰς τὸν ἀντιδίκον αὐτοῦ ἐμπροθέσμως τὰ ὀνόματα τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐξεταστέων μαρτύρων αὐτοῦ, δύναται νὰ ἐξετάσῃ αὐτοὺς ἐν τῇ ὀρισθησομένῃ διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως προθεσμίᾳ πρὸς ἐξέτασιν μαρτύρων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ· ὅθεν οὐδεὶς λόγος νὰ ὀρισθῇ διάφορος προθεσμία διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Διὰ ταῦτα καταδικάζει τοὺς Νικόλαον Δαμόφιλον, Ἰωάννην Δάμυρον καὶ Γ. Ἰταλιώτην εἰς χρηματικὴν ποινὴν εἴκοσι δραχμῶν ἕκαστον καὶ ὀρίζει τριάκοντα ἡμερῶν διορίαν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως διὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 219 π. ε. ἀποφάσεως τοῦ δικ. τούτου διορισθέντος εἰσηγητοῦ ἐξέτασιν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐν ἡμέρᾳ ὑπ' αὐτοῦ ὀριστέᾳ. Ἐν τῇ διορίᾳ δὲ ταύτῃ ὁ Π. Κλυτιάδης ἐὰν ἐγνωστοποίησεν τῷ ἀντιδίκῳ αὐτοῦ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντας μάρτυρας αὐτοῦ δύναται νὰ ἐξετάσῃ αὐτοὺς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεως αὐτοῦ. Ἀπορρίπτει τὰς λοιπὰς αἰτήσεις τοῦ Π. Κλυτιάδου. Καταδικάζει τὸν αὐτὸν εἰς τὴν δαπάνην.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἰανουαρίου 1887.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 75 (σελ 124 ἐπ.).

Ὁρκου ἐπαγωγὴ, ἀντεπαγωγὴ κτλ.

1. Ἀπόφασις περὶ ἐπακτοῦ ὅρκου.—2. Δήλωσις περὶ ἀποδοχῆς ὅρκου.—3. Δήλωσις περὶ ἀντεπαγωγῆς ὅρκου.

1. Ἀποφάσις περὶ ἐπακτοῦ ὅρκου.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίως

Συμφέμενον κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ἐπὶ πάσης γενικῶς ἰδιωτικῆς διαφορᾶς καὶ περὶ παντός γεγονότος δύναται νὰ ἐπαχθῇ ὅρκος (Πολ. Δικ. ἄρθ. 351).

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 374 καὶ 352 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐποχρεοῖ τὸν ἐνχόμενον ἵνα ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης δηλώσῃ ἂν δέχεται ἢ ἀντεπάγῃ καὶ, ἂν δέχεται, δώσῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου δημόσιον συνεδριάζοντος τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ παρέλευσιν ἐτέρων ὁκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς δηλώσεως τὸν ἐξῆς ἐπαχτόν ὅρκον «Ὁμνύω εἰδῶς κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβλαβέμενας ποινὰς, ὅτι δὲν ἐδανείσθην παρὰ τοῦ ἐναγόντος τὰς ζητούμενας δραχμὰς. Οὕτως εἶη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ Ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον».

Ἀντεπαχθέντος τυχὸν τοῦ ὅρκου, ὀφείλει ὁ ἐνάγων νὰ δηλώσῃ ἂν δέχεται τὸν ἀντεπαχθέντα ὅρκον ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἀντεπαγωγῆς καὶ δώσῃ αὐτὸν τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ παρέλευσιν ἐτέρων ὁκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς περὶ ἀποδοχῆς δηλώσεως ὡς ἐξῆς «Ὁμνύω εἰδῶς κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβλαβέμενας ποινὰς ὅτι ἐδάνεισα εἰς τὸν ἐναγομένον τὰς ζητούμενας δραχμὰς. Οὕτως εἶη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ Ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον».

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Μαΐου 1892.

(Ἀποφάσεις περὶ ἐπαχτοῦ ὅρκου εἶναι καὶ αἱ ὑπ'ἀριθ. 1 ἐν σελ. 410, ὑπ'ἀριθ. 10 ἐν σελ. 430).

2. Δήλωσις περὶ ἀποδοχῆς ὅρκου.

Δήλωσις

τοῦ Νικολάου Πολέμωνος κατοίκου Ἀθηνῶν
Πρὸς τὸν Θεόδωρον Ὀνούριον κάτοικον ὡσαύτως
περὶ ἀποδοχῆς ὅρκου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Δηλῶ εἰς τὸν ἀντίδικον ὅτι δέχομαι τὸν ἐπιβληθέντα μοι ὅρκον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 341 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ θέλω δώσῃ αὐτὸν σύμφωνα πρὸς τὴν ἀπόφασιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρούσαν εἰς τὸν ἀντίδικον, καλούμενον νὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν.

Ἀθήνησι τῇ 5 Ἰουνίου 1892

Ὁ δηλῶν

3. Δήλωσις περὶ ἀντεπαγωγῆς ὅρκου

Δήλωσις

τοῦ Νικολάου Πυλέωνος κατοίκου Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸν Θεόδωρον Ὀνούφριον κάτοικον ὡσούτως

περὶ ἀντεπαγωγῆς ὅρκου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Δηλῶ εἰς τὸν ἀντίδικον ὅτι ἀντεπάγω τὸν εἰς ἐμὲ ἐπιβληθέντα ὅρκον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 341 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντίδικον.

Ἀθήνησι τῇ 5 Ἰουνίου 1892.

Ὁ δηλῶν

.....

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 79 (σελ. 130).

Ἀνάθεσις ὀρκοληψίας εἰς ἄλλον δικαστὴν.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αὐτοῦ τῇ 17 φεβρ. 1887, παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Διονυσίου Ἀπολλοδώρου καὶ τοῦ γραμματέως Πέτρου Κηφᾶ, ἵνα ἀποφάνηται περὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Γ. Νισυρέως, κατοίκου Λεβαδείας, παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ν. Ρούφου, νάνατεθῇ ἡ ὀρκοδοσία αὐτοῦ ὡς πένητος εἰς τὸν εἰρηνοδίκην τῆς διαμονῆς αὐτοῦ.

Ὁ δικηγόρος Ν. Ρούφος ὡς πληρεξούσιος τοῦ Γ. Νισυρέως ἐξητήσατο διὰ τῆς ἀπὸ 10 φεβρ. 1887 αἰτήσεως αὐτοῦ νὰ ἐπιτραπῇ τῷ πελάτῃ αὐτοῦ νὰ δώσῃ τὸν τῆς πενίας ὅρκον ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Λεβαδείας διὰ τὴν δίκην, ἣν ἡγείρεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου κατὰ τοῦ Κ. Τηλεμαχίδου περὶ πληρωμῆς χρέους, ἅτε ἀδυνατῶν νὰ μεταβῇ ἐνταῦθα ὡς πάσχων ἐκ χρονίων ρευματισμῶν. Κατὰ δὲ τὴν εἰρημένην συνεδρίαν ἐκφωνηθείσης τῆς προκειμένης αἰτήσεως ὁ πληρεξούσιος τοῦ αἰτούντος ἐξητήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ.

Ἀκοῦσαν αὐτὸν καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη αἵτησις στηρίζεται εἰς τὸ ἄρθ. 377 ἐδ. 6' τῆς Πολ. Δικ., καθ' ὃ, ὅταν ὁ ὀρκισθησόμενος κατοικῇ μακρὰν τῆς τοῦ δικαστηρίου ἑδρας, δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἄλλῳ δικαστῇ νὰ λάβῃ τὸν ὅρκον.

Διὰ ταῦτα καὶ δυνάμει τῶν ἄρθ. 15 καὶ 210 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Δεχόμενον τὴν προκειμένην αἵτησιν ἐπιτρέπει τῷ Γ. Νισυρεῖ νὰ δώσῃ τὸν ὑπὸ τοῦ ἁρθρου 220 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικ. ὀριζόμενον ὅρκον ἐνώπιον τοῦ τῆς διαμονῆς αὐτοῦ Εἰρηνοδίκου Λεβαδείας, ὃν παραγγέλλει νὰ δεχθῇ αὐτόν, καὶ καταψηφίζει εἰς βάρος αὐτοῦ τὰ τέλη τῆς συμφάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 19 φεβρ. 1887.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 80 (σελ. 131 καὶ ἐπ.).

Ἀπαλλακτικὸς καὶ ἀναπληρωτικὸς ὅρκος.

1. Ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα ἀπαλλακτικὸν ὅρκον. — 2. Ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα ἀναπληρωτικὸν ὅρκον.

1. Ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα ἀπαλλακτικὸν ὅρκον.

(Ἰδε ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 5 ἐν σελ. 395, ἐπίσης ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 5 ἐν σελ. 420).

2. Ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα ἀναπληρωτικὸν ὅρκον.

(Ἰδε ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 4 ἐν σελ. 393).

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝ. §81 (σελ. 132).

Ὁρκος ἐκτιμητικός.

Ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα ἐκτιμητικὸν ὅρκον.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημოსίως.

.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διεξαχθείσης μαρτυρικῆς ἀποδείξεως καταδήλως μὲν προέκυψεν ὅτι ἡ ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου προελθούσα πυρκαϊὰ ἀπετέφρωσε πάντα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐνάγοντος ἐπιπλὰ καὶ σκεύη, ἀλλὰ δὲν προέκυψε καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐκ τουτου ἐπελθούσης ζημίας εἰς τὸν ἐνάγοντα· ὅθεν ἡ μὲν ἀπαίτησις τοῦ ἐνάγοντος εἶναι ἐντελῶς ἀποδεδειγμένη, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ μέγεθος αὐτῆς.

Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, μὴ οὔσης μὲν δυνατῆς τῆς δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων ἐξακριβώσεως τοῦ ποσοῦ τῆς ζημίας, μὴδαμῶς δὲ ὄντος ὑπαιτίου τοῦ ἐνάγοντος τοῦ νὰ μὴ ὑπάρχωσιν ἄλλαι ἀποδείξεις, ἐπιβλητέας εἰς αὐτὸν ἐκτιμητικὸς ὅρκος, τασσομένου ὑπερτάτου ὅρου, ὃν δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ ὁ ὁμνῶν.

Διὰ ταῦτα καὶ δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 383 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸν ἐξῆς ἐκτιμητικὸν ὅρκον «Ὁμνῶ, εἰδῶς κάλλιστα τὰς εἰς τὴν ψευδορκίαν ἐπιβαλλομένας ποινάς, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ ἐμπρησμοῦ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου ἐπίπλων καὶ σκευῶν ἐπελθοῦσά μοι ζημία δὲν εἶναι κατωτέρα τῶν δισχιλίων δραχμῶν. Οὕτως εἴη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ Ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον».

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 88 καὶ ἐπ. (σελ. 137 καὶ ἐπ.).

Ι. Ἑγγραφα.

Α'. Συμβόλαια (¹).

α) Γενικὸς τύπος Συμβολαίων· β) Εἰδικοὶ τύποι Συμβολαίων.

(¹) Σημειωτέον ὅτι συμβόλαιον μὲν καλεῖται γενικώτερον τὸ ἔγγραφο, δι' οὗ ἐνεργεῖται σύμβασις, δηλονότι νομικὴ πρᾶξις ἀπαιτούσα τὴν συνταύτισιν πολλῶν (πλείονων τοῦ ἑνὸς) θελήσεων, ἀντιθέτως ἐργαζομένων, ἀλλ' εἰδικώτερον καλεῖται συμβόλαιον τὸ συμβολαιογραφικῶς καταρτιζόμενον. Παρατηρητέον δὲ ὅτι, ἀπαιτουμένης εἰς κατάρτισιν συμβάσεως συνταύτισεως θελήσεων, ἔπεται ὅτι ὅλως ἀνίκανοι μὲν εἶναι εἰς κατάρτισιν συμβάσεων, ὡς ἐστερημένοι θελήσεως, 1) οἱ βλάκες καὶ οἱ φρενοβλαβεῖς, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ κατὰστασις αὕτη (Ν. 5 § 2 Βασ. 60. 3. Ν. 60 Πανδ. 6. 1. Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἀρθρα 124 καὶ 125. Ποιν. Ν. ἀρθ. 86), οὐχ ἥττον δὲ καὶ οἱ ἐκ πυρετοῦ παραλογιζόμενοι ἢ οἱ μεθυσκόμενοι (Ποιν. Ν. ἀρθ. 86 § 4). 2) Τὰ νήπια, ὧν αἱ πράξεις οὐδεμίαν νομικὴν ἔχουσι δυνάμιν (Ν. 1 § 13 Πανδ. 44. 7. Ν. 26

α) Γενικός τύπος συμβολαίων

Ἀριθμὸς 50.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν ὀγδόην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν, ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ μου κειμένῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ Δημητρίου Δάμωνος παρὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Νικολάου Πετρίδου καὶ τῶν μαρτύρων Γεωργίου Γοργίου κατοίκου Ἀθηνῶν ἱατροῦ καὶ Ἰωάννου Πηλουσιώτου κατοίκου Πειραιῶς ἐμπόρου, γνωστῶν μοι πολιτῶν Ἑλλήνων ἐνηλίκων καὶ μὴ ὑπαγομένων εἰς ἐξαίρεσιν, (¹) ἐνεφάνισθησαν οἱ γνω-

Κωδ. 8. 54)· περιωρισμένην δὲ ἱκανότητα ἔχουσιν ὡς ἔχοντες ἀτελῇ θέλῃσιν οἱ ἀνήλικοι, οἵτινες δύνανται μὲν διὰ συμβάσεων νὰ βελτιώσωσι τὴν θέσιν αὐτῶν ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ τρέψωσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, (N. 28 πρ. Πανδ. 2. 14. N. 10 Πανδ. 22. 6 κτλ.), δύνανται ἐπομένως νὰ κτήσωνται νομὴν ἢ κυριότητα ἀλλ' οὐχὶ νὰ πωλίσωσι (N. 1 § 3 Πανδ. 41. 2. N. 4 § 2. Πανδ. 41. 3), νὰ γίνωσι πιστωταὶ ἀλλ' οὐχὶ ὀφειλέται (N. 1 § 3 Πανδ. 41. 2), οὐχὶ ἤττον δύνανται νὰ διαθέσωσι τὰ ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐργασίας κερδαίνόμενα ἢ πρὸς χρῆσιν ληφθέντα (N. περὶ Ἐπιτρ. ἄρθρα 3—6), οἱ δὲ συμπληρώσαντες τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος δὲν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσιν ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου περὶ ἐπιτρ., ἐὰν ἔπαισαν δολίως τὸν μετ' αὐτῶν συναλλαχθέντα, ὅτι εἶναι ἐνήλικοι (Νόμος περὶ ἐπιτρ. ἄρθ. 8).

Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων (ἄρθ. 172) οἱ συμβολαιογράφοι ὀφείλουσι μὲν νὰ ἐνεργῶσι πᾶσαν ἐπίσημον πρᾶξιν, ἀναγομένην εἰς τὰ καθήκοντα αὐτῶν, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τῶν ἐνδιαφερομένων, τιμωρούμενοι, ἂν ἀρνηθῶσιν ἢ βραδύνωσι, συνωδῶ πρὸς τὸ ἄρθρον 480 τοῦ Ποινικοῦ νόμου, δύνανται ὅμως καὶ ὀφείλουσι νὰ ἀποποιῶνται τὴν συνδρομὴν αὐτῶν εἰς τὴν σύνταξιν ἐγγράφων περὶ συμφωνιῶν, ἀντικειμένων εἰς τὰ χρῆστὰ ἦθῃ ἢ τὸν νόμον, ὅποιαι φέρ' εἰπεῖν ἢ ἀναδοχὴν χρέους τρίτου ὑπὸ γυναικὸς ὑπάνδρου, ἢ πώλησις προικώου ἀκινήτου ἄνευ νομίμου λόγου, ἢ συνομολόγησις παρανόμου τόκου, ἢ συνομολόγησις περὶ ὑποβολῆς εἰς προσωποκράτησιν ὀφειλέτου ἢ ἐγγυητοῦ (πλὴν τοῦ κατὰ τὴν πολιτικὴν δικονομίαν δικαστικοῦ ἐγγυητοῦ κατὰ τὸ πρῶτον κεφάλαιον τοῦ περὶ ἐκτελέσεως πρῶτου τμήματος τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ τοῦ μισθωτοῦ ἀγροτικοῦ κτήματος δυναμένου νὰ ὑποβληθῇ εἰς προσωποκράτησιν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν συμφωνιῶν τῆς μισθώσεως).

(¹) Σημειωτέον καὶ αὖθις ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ πρόσληψις μαρτύρων συγγενῶν ἐξ αἵματος ἢ ἐκ κηδεστίας τῶν συμβαλλομένων ἢ τοῦ συμβολαιογράφου ἐκ πλαγίου μὲν μέχρι τοῦ τρίτου βαθμοῦ (συμπεριλαμβανομένου καὶ τούτου),

στοι μοι καὶ δι' οὐδεμιᾶς συγγενείας συνδεόμενοι πρὸς ἐμὲ ἢ τοὺς μάρτυρας Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος ἐξ ἐνὸς, δικηγόρος, κάτοικος Ἀθηνῶν, καὶ Κωνσταντῖνος Ἰωάννου ἐξ ἄλλου, ἔμπορος, κάτοικος ὡσαύτως Ἀθηνῶν, ⁽¹⁾ καὶ ἠτήσαντο τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος ἐγγράφου, δι' οὗ συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς.

κατ' εὐθεῖαν δὲ (ἦτοι ἀνιόντων καὶ κατιόντων) ἐπ' ἀπειρον (Ὁργ. Δικαστηρίου ἄρθ. 179). Ὅθεν ὡς μάρτυς δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ 1) πατὴρ ἢ πενθερός, πάππος ἢ πατὴρ τοῦ πενθεροῦ ἢ τῆς πενθερᾶς, πρόπαππος ἢ πάππος τοῦ πενθεροῦ ἢ τῆς πενθερᾶς κτλ., ἐπίσης δὲ υἱὸς ἢ ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρὸς, ἔγγονος ἢ ἐπ' ἐγγόνῃ γαμβρὸς κτλ. τῶν συμβαλλομένων ἢ τοῦ συμβολαιογράφου, 2) ἀδελφὸς (ἀμφιθαλὴς ἢ ἑτεροθαλὴς), ἀνεψιὸς (ἐξ ἀμφιθαλοῦς ἢ ἑτεροθαλοῦς ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς) ἢ σύζυγος ἀδελφῆς, ἀνεψιᾶς ἢ θείας. Ἐπίσης ἀπαγορεύεται ἡ πρόσληψις ὡς μαρτύρων κληρικῶν, ἀνηλίκων, ἀλλοδαπῶν, ἀπηγορευμένων (διατελούντων δηλ. ὑπὸ ἀπαγόρευσιν) καὶ τῶν ὑπηρετῶν καὶ ὑπαλλήλων τοῦ συμβολαιογράφου. Ἀλλ' οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου ὀρίζει ὅτι πρέπει νὰ ὦσι δημόται τοῦ δήμου ἢ κάτοικοι τῆς πόλεως, ἐν ᾗ ἐδρεύει ὁ συμβολαιογράφος, ὅθεν δύνανται νὰ μαρτυρήσωσιν ἐν συμβολαίῳ καὶ ἑτεροδημόται ἢ ἑτεροεπαρχιωταί, ἐὰν ὦσιν Ἕλληνες ὑπήκοοι. Ἀνάγκη δὲ οἱ μάρτυρες νὰ ἔχωσι γνῶσιν τῆς γραφῆς.

(1) Συμβαλλόμενοι δύνανται νὰ ὦσιν οὐ μόνον ἡμεδαποὶ ἀλλὰ καὶ ἀλλοδαποί, εἴτε γνωστοὶ εἴτε ἀγνωστοὶ τῷ συμβολαιογράφῳ. Ἀλλ' ἐὰν ὦσιν ἀγνωστοὶ τῷ συμβολαιογράφῳ, δεῖν νὰ πιστοποιῇται ἡ ταυτότης αὐτῶν ὑπὸ μαρτύρων γνωσκόντων αὐτοὺς. Ὅθεν τότε ἀντὶ τῆς ἐν τῷ κειμένῳ φράσεως «οἱ γνωστοὶ μοι» θέλει τεθῇ ἐν τῷ συμβολαίῳ, ἂν μὲν πάντες ὦσιν ἀγνωστοί, ἢ ἐξῆς φράσις «Ἐνεφανίσθησαν οἱ ἀγνωστοὶ εἰς ἐμὲ καὶ δι' οὐδεμιᾶς συγγενείας συνδεόμενοι πρὸς ἐμὲ ἢ τοὺς μάρτυρας Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος ἐξ ἐνὸς, δικηγόρος, κάτοικος Ἀθηνῶν, καὶ Κωνσταντῖνος Ἰωάννου ἐξ ἄλλου, ἔμπορος, κάτοικος ὡσαύτως Ἀθηνῶν, περὶ ὧν τῆς ταυτότητος μὲ ἐβεβαίωσαν οἱ προμνησθέντες μάρτυρες», ἂν δὲ ὁ εἰς μόνον ἀγνωστος, ἢ ἐξῆς φράσις «Ἐνεφανίσθησαν ἐξ ἐνὸς μὲν ὁ Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος, δικηγόρος, κάτοικος Ἀθηνῶν, ἀγνωστος ἐμοί, περὶ οὗ ὅμως τῆς ταυτότητος μ' ἐβεβαίωσαν οἱ προμνησθέντες μάρτυρες, ἐξ ἄλλου δὲ ὁ Κωνσταντῖνος Ἰωάννου, ἔμπορος, κάτοικος Ἀθηνῶν γνωστός μοι, ὧν αὐδέτερος συνδέεται διὰ συγγενείας πρὸς ἐμὲ ἢ τοὺς μάρτυρας».

Σημειωτέον προσέτι ὅτι οἱ συμβαλλόμενοι ἢ ὁ εἰς τῶν συμβαλλομένων δύνανται νὰ ὦσι καὶ ἑτερόγλωσσοι, ἄδαῖς τῆς Ἑλληνικῆς, ὅτε προσλαμβάνεται διερμηνεὺς τῶν ἑτερογλώσσων ἢ τοῦ ἑτερογλώσσου, ὅστις ὀρκίζεται πρῶτερον κατὰ τῆς διατυπώσεως τῆς ἑαυτοῦ θρησκείας. Τότε ὁ ἐν τῷ κειμένῳ γενικὸς τύπος μεταβλητέος ὡς ἐξῆς «Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν ὁγ-

(Ἐπεταὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ συμβολαίου κατὰ τὰ κατωτέρω ὑποδείγματα).

Οἱ συμβαλλόμενοι

Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος, Κωνστ. Ἰωάννου

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη τὸ παρὸν, ὅπερ, ἀναγνωσθὲν εὐκρινῶς εἰς ἐπήκοον τῶν τε συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν ⁽¹⁾ καὶ ἐμοῦ.

Οἱ μάρτυρες

Ὁ συμβολαιογράφος

Γεώργιος Γοργιάς

Νικόλαος Πετρίδης

Ἰω. Πηλουσιώτης

6'. Εἰδικοὶ τύποι συμβολαίων.

1. Ἀγοραπωλησίας. — 2. Μισθώσεως. — 3. Ἐντολῆς. — 4. Δανείου. — 5. Παρακαταθήκης. — 6. Χρησιδανείου. — 7. Ἀνταλλαγῆς. — 8. Δόσεως κατὰ παράκλησιν. — 9. Δωρεᾶς. — 10. Ἐγγυήσεως. — 11. Ἐκχωρήσεως. — 12. Προικοσυμφώνου. — 13. Ἐξοφλήσεως. — 14. Ἀκυρώσεως προηγουμένου συμβολαίου. — 15. Ἐταιρίας ⁽²⁾.

δόην Μαΐου . . . ἐνεφανίσθησαν οἱ γνωστοὶ μοι καὶ δι' οὐδεμιᾶς συγγενείας συνδεόμενοι πρὸς ἐμὲ ἢ τοὺς μάρτυρας Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος ἐξ ἑνὸς, δικηγόρος, κάτοικος Ἀθηνῶν, καὶ Ἐρβῆκος Μοντολών ἐξ ἄλλου, Γάλλος μὴ εἰδὼς τὴν ἑλληνικὴν κτηματίας, κάτοικος ὡσαύτως Ἀθηνῶν, καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Φραγκίσκος Βερτράνδος, Γάλλος ὡσαύτως, καθολικὸς τὸ θρήσκευμα, μηχανικός, κάτοικος Ἀθηνῶν ὡς διερμηνεύς, ὅστις ὠρχίσθη πρότερον ἐνώπιον πάντων τῶν προμνησθέντων ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὅτι διερμηνεύσει πιστῶς ἐν ἄμφω ταῖς γλώσσαις τοῖς συμβαλλομένοις καὶ τοῖς μάρτυσι τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου, καὶ ἠτήσαντο τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος, δι' οὗ συνωμολόγησαν τὰ ἐξῆς . . . Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη τὸ παρὸν, ὅπερ, ἀναγνωσθὲν εὐκρινῶς εἰς ἐπήκοον τῶν τε συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων, ἀπὸ πρότερον διηρμηνεῖται προσηκόντως τὸ συμβόλαιον ὑπὸ τοῦ διερμηνέως Φραγκίσκου Βερτράνδου, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ».

(1) Συμβαλλόμενοι δύνανται νὰ ᾧσι καὶ ἀγράμματοι. Ὅθεν, εἰς ἡ πλείονες ἐξ αὐτῶν δηλώσωσιν ἄνοιαν τοῦ γράφειν, μνημονεύεται τοῦτο ἐν τῷ συμβολαίῳ οὕτως «Ἐκτὸς τοῦ συμβαλλομένου Ἐμμ. Ἀλεξανδροπούλου, δηλώσαντος ὅτι εἶναι ἀδαὴς γραμμάτων».

(2) Τύπους πληρεξουσίων συμβολαιογραφικῶν ἴδε ἐν σελ. 363, τύπον συνυποσχετικοῦ ἴδε ἐν σελ. 367, τύπον δὲ συμβιβαστικοῦ κατωτέρω. (Στοιχεῖα Πολιτικῆς Δικονομίας § 96).

1. Τύποι ἀγοραπωλησίας. (¹)

α'. Ἀγοραπωλησίας ἀκινήτου

... δι' οὗ συνωμολόγησαν τὰ ἐξῆς. Ὁ Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος, κύριος ὢν καὶ κάτοχος μιᾶς ἀμπέλου (²) ἐκ στρεμμα-

(¹) Οἷτε συμβαλλόμενοι καὶ ὁ συμβολαιογράφος δεόν νά ἔχωσι πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι δὲν ἰσχύει ἡ πώλησις πράγματος ἐξηρημένου τῆς συναλλαγῆς. Ἐξηρημένα δὲ τῆς συναλλαγῆς εἶναι 1) τὰ τῷ Θεῷ καθιερωμένα πράγματα (δηλαδὴ οἱ ναοί, τὰ ἅγια λείψανα, τὰ εὐκτήρια καὶ ἐν γένει τὰ καθιερωμένα εἰς τὴν θείαν λατρείαν (Καταστ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀρθ. 18), 2) ὁ νεκρὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ καὶ τὰ λοιπὰ συνταφέντα πράγματα· αἱ κατὰ τούτων ἀδικοπραγαί τιμωροῦνται μάλιστα καὶ ποινικῶς (Π. Ν. ἀρθ. 372, 645) (ἀλλὰ σκελετοὶ νεκρῶν δὲν εἶναι ἐξηρημένοι τῆς συναλλαγῆς), 3) τὰ εἰς κοινὴν τῶν πολιτῶν χρῆσιν καθιερωμένα, οἷον αἱ δημόσιαι πλατεῖαι καὶ ὁδοί, οἱ λιμένες καὶ οἱ ὅρμοι, οἱ αἰγιαλοὶ, οἱ πλευστοὶ ποταμοὶ, αἱ δημοσίαι δαπάνη κατασκευασθεῖσαι διώρυγες ἢ γέφυραι, οἱ σιδηρόδρομοι, καὶ τὰ πάγκοινα λεγόμενα πράγματα, ἥτοι τὰ μὴ δεκτικὰ ἀνθρωπίνης καθυποτάξεως, οἷα εἰσιν ὁ ἄηρ, τὸ ἀένναον ὕδωρ (ἥτοι τὸ ἐξ ἀνεξαντλήτου πηγῆς ἀπορρέον) καὶ ἡ θάλασσα. Ὡσαύτως ἀπαγορεύεται ἡ πώλησις τῶν ἀρχαιοτήτων ἐκτὸς τοῦ Κράτους (Ν. 10 Μαΐου 1834 περὶ ἐπιστ. καὶ τεχνολ. συλλογῶν ἀρθ. 76)· περιορισμένη δὲ ἡ πώλησις φαρμάκων (Δ. 29 Μαρτίου 1835) καὶ τὸ ἐμπόριον τοῦ ἁλατος (Δ. 11 Ἀπρ. 1833), 2) ἡ πώλησις πράγματος ἀνήκοντος εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἀγοραστοῦ· ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ὅσῳκίς διὰ τῆς ἀγορᾶς πρόκειται νά κτηνηται τις τὴν νομὴν τοῦ ἰδίου πράγματος, ἣς στερεῖται, ἢ ἄλλο τι δικαίωμα περιορίζον πρότερον τὴν κυριότητα τοῦ ἀγοραστοῦ. Ἡ πώλησις ὅμως ἀλλοτρίου πράγματος δὲν μεταβιβάζει μὲν εἰς τὸν ἀγοραστὴν τὴν κυριότητα, ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτοδικαίως ἀκυρὸς, διότι δύναται αὐτὸς ἔχειν τὸ πρᾶγμα, ἐν ὅσῳ οὐδεὶς ἐκνικᾷ αὐτό.— Σημειωτέον ὅτι καὶ τῆς ἀγοραπωλησίας τὸ περιεχόμενον, ὡς καὶ πάσης ἄλλης νομικῆς πράξεως (οἷον μισθώσεως, ἐταιρίας κτλ.), δύναται πολυειδῶς νά τροποποιηθῇ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νά μὴ ἐπηρεάζωνται οἱ οὐσιώδεις χαρακτῆρες τῆς ἀγοραπωλησίας, οἵτινες συνίστανται εἰς τὴν ἐπὶ τιμῇ καὶ μεταβίβασιν τοῦ πράγματος εἰς τὸν ἀγοραστήν.

(²) Δύναται νά ᾖναι ἀντικείμενον ἀγοραπωλησίας οὐχὶ μόνον πρᾶγμα ὑπάρχον ἤδη, ἀλλὰ καὶ πρᾶγμα μὴ ὑπάρχον, οὕτινος ὅμως προσδοκᾶται ἡ ὑπαρξις, λ.χ. ἀγορασθεσίωνων ἰχθύων, ἵππου ἐκτεθειμένου εἰς λαχεῖον ἢ τοῦ παρὰχρησμένου ἐλαίου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θέλει διατυπωθῇ τὸ ἔγγραφον τῆς ἀγοραπωλησίας ὡς ἐξῆς «Ὁ Ἐμμ. Ἀλεξανδρόπουλος, πρотиθέμενος νά-γρεῦση ἰχθύς ἐν τῇ λίμνῃ . . . πωλεῖ ἀπὸ τοῦδε ὅσους τυχὸν θέλει ἀγρεύσει εἰς τὸν Κωστ. Ἰωάννου ἀντὶ δραχμῶν τριάκοντα, καταβληθεῖσιν ἐνώπιον

των βασιλικῶν εἴκοσι κατὰ τὴν θέσιν . . . τῶν Ἀθηνῶν, συνορεύουσιν ἀνατολικῶς πρὸς . . . , δυτικῶς πρὸς . . . , ἀρκτικῶς πρὸς . . . καὶ μεσημβρινῶς πρὸς . . . , ἥτις περιῆλθεν εἰς τὴν κυριότητα αὐτοῦ ἐκ κληρονομίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Δημητρίου Ἀλεξανδροπούλου, νεομομένου αὐτὴν ἐπὶ τριακονταετίαν καὶ ἐπέκεινα, πωλεῖ αὐτὴν ἀπηλλοτριμένην παντὸς βάρους καὶ ἐκνικήσεως ἢ ἀξιώσεως παντὸς τρίτου εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Ἰωάννου, δηλώσαντα ὅτι ἀποδέχεται τὴν ἀγορὰν, ἀντὶ δέκα χιλιάδων δραχμῶν, ἃς καὶ ὡμολόγησεν ὁ πωλητὴς ὅτι παρέλαβε μετρηθείσας ἐνώπιόν μου. "Οθεν ἀπὸ τοῦδε ὁ ἀγοραστὴς Κωνσταντῖνος Ἰωάννου κτᾶται πάντα τὰ ἐπ' αὐτῆς δικαιώματα τοῦ πωλητοῦ, δυνάμενος νέμεσθαι καὶ διατιθέναι αὐτὴν κατ' ἰδίαν βούλησιν. Παραιτοῦνται δ' ἀμφότεροι οἱ συμβαλλόμενοι πᾶσαν κατὰ τῆς ἀγοραπωλησίας ταύτης δυναμένην τυχὸν νὰ προταθῇ ἀγωγὴν ἢ ἐνστασιν καὶ εἰδικῶς τὸ πρὸς ἀνατροπὴν τῆς ἀγοραπωλησίας ἔνεκεν ὑπεράγκου βλάβης δικαίωμα, δηλοῦντες ῥητῶς ὅτι καὶ ὁ πωλητὴς θέλει νὰ περιέλθῃ ὅπωςδὴποτε τὸ πωλούμενον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἀγοραζόντος καὶ ὁ ἀγοραστὴς ἔχει ἰδιόζουσαν εἰς τὸ πρᾶγμα κλίσιν⁽¹⁾).

μου (ἢ καταβληθσομένων)» ἢ ὡς ἐξῆς «Ὁ Ἐμμ. Ἀλεξανδρόπουλος, κάτοχος ὢν καὶ κύριος ἔλαιῶνος. . . , πωλεῖ τὸ προκύψον ἐκ τοῦ ἡρητημένου ἐτι ἔλαιοκαρποῦ ἔλαιον ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς κατ' ὅκαν». (Ἐν τῷ πρώτῳ παραδείγματι, ὁ ἀγοραστὴς ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ τὸ ὑποσχεθὲν τίμημα καὶ ἂν μὴ δυνηθῇ ὁ πωλητὴς νὰ συγκεντρώσῃ ἰχθῦς· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ὑποχρεοῦται μόνον εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ συμφωνηθέντος τιμήματος, ἂν καὶ καθ' ὅσον ἤθελε προκύψει ἔλαιον ἐκ τοῦ ἔλαιοκαρποῦ). Σημειωτέον, ὅτι καὶ ἂν μὴ μνημονεύεται ῥητῶς ἐν τῷ συμβολαίῳ, ὁ πωλητὴς ἐνέχεται ἔνεκεν ἐκνικήσεως, ἐκτὸς ἂν συμφωνηθῇ τὸ ἐναντίον. — Προσθετέον, ὅτι ἐὰν τὸ κτῆμα, ὃν βεβαρημένον δι' ὑποθήκης, πωλῆται εἰς τὸν ἀγοραστὴν ὡς τοιοῦτο, ὁ ἀγοραστὴς ἢ ὀφείλει νὰ ἐξοφλήσῃ συγχρόνως τὸν ἐνυπόθηκον δανειστὴν (ὅστις ὁμολογεῖ ἐν τῷ αὐτῷ συμβολαίῳ τὴν ἐξόφλησιν καὶ συναινεῖ εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῆς υποθήκης) ἢ ἀναλαμβάνει τὸ ἐνυπόθηκον χρέος, ὑποχρεούμενος νὰ καταβάλλῃ αὐτὸ μετὰ τῶν τόκων εἰς τοὺς δικαιούχους.

(¹) Ὅσακις τὸ συνομολογηθὲν τίμημα εἶναι ἔλασσον τῆς ἡμισείας ἀξίας τοῦ πωληθέντος ἀκινήτου, δύναται ὁ πωλητὴς νὰ παίτησῃ τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἀγοραπωλησίας, ἂν δὲν προτιμᾷ ὁ ἀγοραστὴς νὰ συμπληρώσῃ τὸ τίμημα ἕως τῆς ἀληθοῦς τοῦ πράγματος ἀξίας (Ν. 2 καὶ 8 Πανδ. 4. 44 Βασιλ. 19. 10. κεφ. 35)· οὐχ ἥττον δὲ ὅταν πάλιν αὐτὸ ὑπερβαῖν τὸ διπλάσιον τῆς ἀληθοῦς ἀξίας τοῦ πράγματος, δύναται ὁ ἀγοραστὴς νὰ παίτησῃ τὴν ἀνατροπὴν

Υπέμνησα μετὰ τοῦτο τοὺς συμβαλλομένους τὸν περὶ μεταγραφῆς νόμον καὶ τὰ ἐπακολουθήματα τῆς παραλείψεως αὐτῆς. (¹)

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη τὸ παρὸν, ὃ, ἀναγνώσθην εὐκρινῶς εἰς ἐπὶ-

τῆς ἀγοραπωλησίας, ἂν δὲν προτιμᾷ ὁ πωλητὴς νὰ ἐλαττωθῇ τὸ τίμημα ἕως τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ ἀξίας. Ἀλλὰ δὲν ἐπέρχεται ἀνατροπὴ, καίτοι βεβαιουμένης τῆς ὑπερόγκου βλάβης, ὅταν ἐν τῇ συστάσει τῆς ἀγοραπωλησίας ὁ ζημιωθείς ῥητῶς παραιτηθῇ τὸ πρὸς ἀνατροπὴν αὐτῆς δικαίωμα. (Ν. 29 Κωδ. 2. 3. Βασ. 11. 1 κεφ. 4). Ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τινὰς συγγραφεῖς οὐδ' ἡ παραίτησις τοῦ εἰς ἀνατροπὴν τῆς ἀγοραπωλησίας δικαιώματος ἀρκεῖ νὰ αποκλείσῃ τὸν ζημιωθέντα τοῦ δικαιώματος νὰ προτείνῃ, ὅτι ἡ παραίτησις αὐτοῦ προῆλθεν ἐκ τῆς περὶ τὴν ἀληθῆ τοῦ πράγματος ἀξίαν πλάνης αὐτοῦ, προσέθηκα ἐν τῷ συμβολαίῳ τῆς ἀγοραπωλησίας καὶ τὰς λέξεις «δηλοῦντες ῥητῶς κτλ.» Σημειωτέον, ὅτι ἐπὶ πωλήσεων μεταξὺ ἐμπόρων ἀποκλείεται τὸ δικαίωμα τῆς δι' ὑπέρογκον βλάβην ἀνατροπῆς τῆς ἀγοραπωλησίας.

(¹) Σημειωτέον ὅτι, ἂν ἐμεσολάβησε παρὰ τοῖς συμβαλλομένοις μεσίτης, δύναται ἐν τῷ συμβολαίῳ τῆς ἀγοραπωλησίας νὰ μνημονευθῇ ἡ μεσιτικὴ αὐτοῦ ὑπηρεσία, προτασσομένων τῆς περὶ ὑπομνήσεως τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου περιχοπῆς τῶν ἐξῆς «Ἐκρίθη δὲ σημειώσεως ἄξιον καὶ ὅτι ἡ παρούσα ἀγοραπωλησία κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν συμβαλλομένων ἐγένετο διὰ τοῦ μεσίτου Δημητρίου Κόνωνος, κατοίκου Ἀθηνῶν». Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι, ὡς ἀκριβὲς ἡ πώλησις γίνεται ἐπὶ ἐξωνήσει, ὁ τύπος μεταβλητέος ὡς ἐξῆς: Μετὰ τὰς λέξεις «πωλεῖ ταύτην . . . εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Ἰωάννου δηλωσάντα . . .» προστίθενται αἱ ἐξῆς «ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐξωνήσεως ἐντὸς δέκα μηνῶν ἀντὶ δραχμῶν κτλ.», πρὸ δὲ τῶν λέξεων «Ἐπέμνησα μετὰ τοῦτο τοὺς συμβαλλομένους κτλ.» προστίθενται αἱ ἐξῆς «Ὁ πωλητὴς ἔχων, ὡς εἴρηται, τὸ δικαίωμα τῆς ἐξωνήσεως δικαιοῦται ἐντὸς δέκα μηνῶν νὰ ποδώσῃ εἰς τὸν ἀγοραστὴν τὸ τίμημα δραχμῶν πέντε χιλιάδων μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου καὶ νὰ λάβῃ τὰς προσόδους τοῦ κτήματος παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ· παρελθούσης δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπὶ ματαίῳ, ὁ πωλητὴς ἀποβάλλει ἀμετάκλητως τὸ τῆς ἐξωνήσεως δικαίωμα, καὶ ὁ ἀγοραστὴς καθίσταται ἀμετάκλητος αὐτῆς κύριος, δικαιοῦμενος νὰ διαθέτῃ αὐτὴν κατὰ τὸ δοκοῦν».

Ῥητέον προσέτι ὅτι, πολλάκις μεταβιβάζεται δι' ἀγοραπωλησίας ἡ κυριότης ἀπάντων τῶν ἀκινήτων τοῦ πωλητοῦ καθ' ὁμάδα (οἶον τῆς ἐξ ἀδιανεμήτου κληρονομικῆς μερίδος τοῦ πωλητοῦ), ὡν ἄθρολος ἡ ἑκτασις, τὰ ὅρια καὶ αἱ ὑποχρεώσεις. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δεόν νὰ μεταποιηθῇ ὡς ἐξῆς ὁ τύπος τοῦ συμβολαίου τῆς ἀγοραπωλησίας «Ὁ Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος πωλεῖ εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Ἰωάννου ἅπαντα τὰ ἀκίνητα αὐτοῦ πράγματα, τὰ κεῖμενα ὁποῦδήποτε τῆς περιφέρειας . . ., ὅσων ἑκτασιν, οἷαδὴποτε ὅρια καὶ οἷαδὴποτε ὑποχρεώσεις ἂν ἔχωσι, καὶ περιελθόντα εἰς τὴν κυριότητα καὶ

κοον τῶν τε συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἔμοῦ.

β'. Ἀγοραπωλησίας κινητοῦ.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος, κύριος ὢν καὶ κάτοχος ἐξ ἀγορᾶς (ἢ κατασκευῆς ἢ προσόδου) ὥρολογίου χρυσοῦ ἀγγλικοῦ (ἢ τραπέζης μονόποδος ξυλίνης ἢ 50 ὀκάδων σταφυλῶν)⁽¹⁾ πωλεῖ τοῦτο ἀπηλλαγμένον πάσης μεσεγγυήσεως, κατασχέσεως συντηρητικῆς καὶ ἀξιώσεως τρίτου εἰς τὸν Κωνστ. Ἰωάννου, ἀποδεξάμενον ἀσμένως τὴν ἀγορὰν, ἀντὶ δραχμῶν διακοσίων, ἃς καὶ ὡμολόγησεν ὁ πωλητὴς ὅτι ἔλαβε (ἢ ἂν καὶ ἔλαβεν ὁ πωλητὴς μετρηθείσας ἐνώπιόν μου ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ). Ὅθεν ἀπὸ τοῦδε ὁ ἀγοραστὴς Κωνστ. Ἰωάννου κτᾶται πάντα τὰ ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματα τοῦ πωλητοῦ, δικαιούμενος νὰ νέμηται καὶ διαθέτῃ αὐτὰ κατὰ βούλησιν. Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη τὸ παρὸν ἔγγραφον, ὃ, ἀναγνωσθὲν εὐκρινῶς εἰς ἐπήκοον τῶν συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἔμοῦ.

2. Τύποι μισθώσεως.

α'. Μισθώσεως ἐργασίας.

... συνωμολόγησαν τὰ ἐξῆς. Ὁ Ἐμμ. Ἀλεξανδρόπουλος, ἔμπειρος περὶ τὰς γεωργικὰς ἐργασίας, ὑποχρεοῦται νὰ διαμεῖνῃ ἐν τῷ ἰδιοκτήτῳ κτήματι τοῦ Κωνσταντίνου Ἰωάννου ἐπὶ τρία ἔτη ἀρχόμενα ἀπὸ σήμερον, καλλιεργῶν τοὺς ἐν αὐτῷ ἀγρούς ἐπὶ μισθῷ ἐνιαυ-

κατοχὴν αὐτοῦ δυνάμει ὅπως δὴποτε νομίμων τίτλων ἢ τρόπων, ἀντὶ δραχμῶν πέντε χιλιάδων. Ὅθεν ὁ ἀγοραστὴς δικαιούται δυνάμει τοῦ παρόντος συμβολαίου νὰ παιτήσῃ καὶ λάβῃ διὰ παντὸς νομίμου μέσου παρὰ παντὸς κατόχου αὐτῶν τὰ προκείμενα κτήματα, ἐγείρων ἐν ἀνάγκῃ πᾶσαν ἐπὶ τούτῳ ἀγωγὴν ἐκδικήσεως, κυριότητος καὶ κατοχῆς καὶ ἐνασκήσας πᾶν δικαίωμα ἐρειδόμενος εἰς τοὺς νομίμους τίτλους τοῦ πωλητοῦ οὓς παρέλαβε παρ' αὐτοῦ.

(¹) Ἄν πρόκειται οὐχὶ περὶ ἐνὸς μόνον ἢ πολλῶν ὠρισμένων ὁμοειδῶν πραγμάτων, ἀλλὰ περὶ πολλῶν ἑτεροειδῶν πραγμάτων καθ' ὁμᾶδα, οἷον ἐπίπλων ξενοδοχείου ἢ καφερείου ἢ οἰκίας κτλ., τότε, ἂν ἡ λεπτομερὴς καταγραφή αὐτῶν ἐν τῷ συμβολαίῳ ἀποβαίῃ δυσχερὴς, καταγράφονται ταῦτα καὶ ἐκτιμῶνται ἐν ἰδιαιτέρῳ καταλόγῳ, οὗ τὸ πρωτότυπον συνάπτεται εἰς τὴν συμβόλαιον ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων, τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ συμβολαιογράφου.

σίφ πεντακοσίων δραχμῶν καταβλητέῳ εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ δευτέρου ἀνυπερθέτως μετὰ τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους· συνεφωνήθη δὲ καὶ ποι- νικὴ ῥήτρα διακοσίων δραχμῶν, δοτέα ὑπὸ τοῦ καθ'οιονδήποτε τρόπον ἀθετήσαντος τὴν παροῦσαν συμφωνίαν εἰς τὸν ἕτερον τῶν συμβαλ- λομένων. Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη τὸ παρὸν ἔγγραφο κτλ.

6'. Μισθώσεως οἰκίας

... συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς. Ὁ Ἑμμ. Ἀλεξανδρόπουλος ἐνοικιάζει δι' ἕν ἔτος τὴν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου κειμέ- νην καὶ συνεχομένην κατὰ τὸ ἀρκτικὸν αὐτῆς μέρος πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Δ. Πλούτωνος ιδιόκτητον αὐτοῦ οἰκίαν ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Ἰωάννου ἀντὶ δραχμῶν διακοσίων κατὰ μῆνα, πληρωτέων κατὰ τὴν ἐναρξίν ἐκάστης τριμη- νίας. Συνεφωνήθη δὲ ῥητῶς ὅτι ὁ Κωνστ. Ἰωάννου δὲν ἔχει τὸ δι- καίωμα τῆς ὑπενοικιάσεως αὐτῆς ⁽¹⁾. Οἱ συμβαλλόμενοι συνωμολό- γησαν ὅτι δύο τοῦλάχιστον μῆνας πρὸ τῆς λήξεως τῆς μισθώσεως ταύτης πρέπει νὰ ἀνακοινώσιν ἀλλήλοις τὴν πρόθεσιν αὐτῶν περὶ λύ- σεως αὐτῆς, ἄλλως ὁ μὴ εἰδοποιηθεὶς δικαιούται νὰ θεωρῇ ταύτην παραιρετιομένην ἐπὶ ἕν εἰσέτι ἔτος ἐπὶ τῷ αὐτῷ μισθώματι καὶ τοῖς αὐτοῖς ὅροις ⁽²⁾. Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη τὸ παρὸν ἔγγραφο κτλ.

(1) Ἄν μὴ συμπεριληφθῇ ἐν τῷ συμφωνητικῷ τοῦτο, ὁ ἐνοικιαστὴς δύνα- ται νὰ μεταμισθώσῃ (ὑπενοικιάσῃ) εἰς ἕτερον τὴν οἰκίαν.

(2) Σημειωτέον ὅτι δύναται νὰ ὁρισθῇ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνοικιαστηρίου καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκτιμῆσεως τῆς ἐνδεχομένης ζημίας τῆς οἰκίας ὡς ἑξῆς: «Ἡ τυ- χὸν προελευσομένη ἐκ κακῆς χρήσεως τοῦ μισθωσαμένου ζημία, ἂν δὲν ἐκτι- μηθῇ καὶ πληρωθῇ εἰρηνικῶς, ἐκτιμηθήσεται ὀριστικῶς καὶ ἀνεκκλήτως καὶ ἄνευ δικονομικῶν τύπων ὑπὸ τριῶν πραγματογνώμων διανοημένων ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ βαθέρεω τῶν συμβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Προέδρου τῶν Πρωτο- δικῶν».

Σημειωτέον, ὅτι ὁ μισθωτὴς δὲν ἐνέχεται διὰ τὰ τυχερὰ συμβάντα καὶ τὴν ἐκ τῆς συνήθους χρήσεως τριβὴν τοῦ πράγματος, ἐνέχεται ὅμως διὰ πᾶ- σαν ἐξ ἀμελείας περὶ τὴν φύλαξιν αὐτοῦ βλάβην, ἅτε ὀφείλων τὴν ἐπιμέλειαν συνετοῦ οἰκοδεσπότου· ῥητῶς δὲ ὀρίζεται ἐν τῷ νόμῳ, ὅτι, ἐάν ἀδυνατῇ νὰ ἀποτρέψῃ τὰς κατὰ τοῦ μισθωθέντος πράγματος ἐπιβλαβεῖς πράξεις ἄλλων, ὀφείλει, καθ' ὅσον δύναται, νὰ ἀναγγείλῃ αὐτάς ἐγκαίρως τῷ κυρίῳ, ἵνα προνοήσῃ περὶ τῆς ἀποτροπῆς. Ἐνέχεται δὲ καὶ ἕνεκα τῶν τυχερῶν, ἐάν πα- ραβῇ τὰ συμπεφωνημένα μετέλθῃ εἰς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ διάφορον τρόπον τοῦ

γ'. Μισθώσεως ἐπίπλων καὶ σκευῶν.

..... συνωμολόγησαν τὰ ἐξῆς. Ὁ Ἑμμ. Ἀλεξανδρό-
 πουλος ἐξεμίσθωσεν εἰς τὸν Κωνστ. Ἰωάννου δι' ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς σή-
 μερον ἀντὶ δραχμῶν ἑκατὸν κατὰ μῆνα, προκαταβλητέων ἐν ἀρχῇ
 ἑκάστου μηνὸς, ἐν σφαιριστήριον σὺν δέκα σφαίραις κεχρωματισμέναις
 διαμέτρου ἕξ ἑκατοστομέτρων καὶ δεκαπέντε πλήκτρων (queues)
 γαλλικῆς κατασκευῆς, ἁξίας δισχιλίων δραχμῶν, ἐν κλειδοκύμβαλον
 νεοσκεύαστον γαλλικῆς ὡσαύτως κατασκευῆς ἁξίας χιλίων πεντακο-
 σίων δραχμῶν καὶ . . . ἐπὶ ταῖς ἐξῆς συμφωνίας : Α) Καθυστερη-
 θέντος ἐνὸς μηνιαίου, δικαιούται ὁ Ἑμμ. Ἀλεξανδρόπουλος νὰ ἐπα-
 ναλάβῃ τὰ ἀνωτέρω ἔπιπλα. Β) Εἰς τὸν μισθωτὴν δὲν καταλογιζε-
 ται ἡ ἐκ τῆς συνήθους χρήσεως καὶ τοῦ χρόνου ἀναγκαίως ἐπερχομένη
 φθορὰ, ἀλλ' ἡ ἀπώλεια καὶ ἡ ἐκ καταχρήσεως φθορὰ βαρύνει αὐτὸν,
 κατ' ἐκτίμησιν πραγματογνομόνων. (Ἐὰν ὑπάρχῃ καὶ ἐγγυητής,
 προστίθεται τὰ ἐξῆς: Ἐγγυᾶται δὲ ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ ὁ παριστά-
 μενος Γεώργιος Δαρεῖος, ἀναδεχόμενος τὰ ποζημιώσῃ τὸν ἐκμισθωτὴν
 διὰ πᾶσαν ἀπώλειαν ἢ βλάβην ἐκ καταχρήσεως τῶν ἀνωτέρω σκευῶν,
 ὅστις καὶ παρητήσατο τὸ δικαίωμα τῆς διαιρέσεως καὶ διζήσεως).

δ'. Μισθώσεως ἀμαξίας καὶ ἵππων.

..... καὶ συνωμολόγησαν τὰ ἐξῆς : Ὁ Ἑμμ. Ἀλε-
 ξανδρόπουλος ἐξεμίσθωσε δι' ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς σήμερον εἰς τὸν Κ.
 Ἰωάννου ἀντὶ δραχμῶν ἑκατὸν κατὰ μῆνα, προκαταβλητέων κατὰ
 τὴν ἑναρξιν ἑκάστου μηνὸς, ἀμαξάν τετρατρόχον ἀγωγὸν κατασκευῆς
 ἀγγλικῆς, ἁξίας τεσσάρων χιλιάδων δραχμῶν, καὶ δύο ἵππους φαιούς
 ἑπταετείς τὴν ἡλικίαν, ἁξίας δισχιλίων δραχμῶν μετὰ τῆς ἵπποσκευῆς
 αὐτῶν ἁξίας 200 δραχμῶν, παρέλαθε δὲ τὴν τε ἀμαξάν καὶ τοὺς ἵπ-
 πους μετὰ τῆς ἵπποσκευῆς ὁ Κωνστ. Ἰωάννου. Συμφωνήθη δὲ α) ὅτι
 οἱ κίνδυνοι βαρύνουσι τὸν κύριον, πλὴν ἐὰν ἀπέβρυσαν ἀπὸ τῆς κα-
 κῆς χρήσεως ἢ ἀσυγγνώστου ἀμελείας τοῦ μισθωτοῦ, ὅτε οὗτος ὑπο-

δρισθέντος· οὕτως ἔνεκεν τοῦ τυχαίου ἐμπρησμοῦ ἐὰν εἰσαγάγῃ πῦρ εἰς τὴν
 οἰκίαν, ἐν ᾧ συνεφωνήθη τὸ ἐναντίον (ἀρμ. βιβλ. γ' τίτλ. 8 § 13, 16 καὶ 17).
 Ἐν γένει παρατηρήτέον ὅτι, ἂν ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς ἐπιτραπίσεως αὐτῷ ῥη-
 τῆς χρήσεως ὁ μισθωτής, ἐνέχεται εἰς ἀποζημίωσιν.

χρεοῦται εἰς ἀποζημιώσιν κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐκτίμησιν, β') ὁ μισθω-
τὴς ὑποχρεοῦται νὰ διατηρῇ τοὺς ἵππους καὶ τὴν ἀμαξάν προσηκόν-
τως, γνωστοποιῶν εἰς τὸν κύριον τὴν τυχὸν προσβαλοῦσαν τινὰ τῶν
ἵππων ἀσθενείαν ἢ τὴν τυχαίαν φθορὰν τῆς ἀμαξῆς, ὅπως μεριμνᾷ
καὶ οὗτος περὶ τῆς θεραπείας· ἄλλως ὁ μισθωτὴς εὐθύνεται ἐπὶ τοῖς
ἐπακολουθήμασι τῆς ἰδίας παραλείψεως. γ') Ἐὰν ὁ μισθωτὴς καθυ-
στερήσῃ μηνιαίαν τινὰ δόσιν, δικαιούται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀμα-
ξάν καὶ τοὺς ἵππους μετὰ τῆς ἵπποσκευῆς, ἐπιφυλασσόμενος καὶ τὰ
ἀνωτέρω δικαιώματα τῆς ἀποζημιώσεως. (Ἐὰν ὑπάρχῃ καὶ ἐγγρη-
τῆς, προστίθεται τὰ ἐν τῷ ἀμέσῳ προηγουμένῳ τῷ πρῳ).

3. Τύπος ἐντολῆς (¹).

... συνωμολόγησαν τὰ ἐξῆς. Ὁ Ἐμμανουὴλ Ἀλε-
ξανδρόπουλος, ἐπιθυμῶν νὰ ἀγοράσῃ τὴν ἐν Σύρῳ πωλουμένην οἰκίαν
τοῦ Γεωργίου Διοφάντου, ἐκτιθεμένην ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἐκούσιον πλει-
στηριασμόν τῇ πρώτῃ Ἰουνίου ἐνεστῶτος ἔτους, παρέχει τὴν ἐντο-
λὴν εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Ἰωάννου νὰ μεταβῇ εἰς Σύρον καὶ παρα-

(¹) Σημειωτέον, ὅτι δι' ἀντιπροσώπου, ἐνεργῶντος κατ' ἐντολὴν,
δύναται νὰ συνομολογηθῇ πᾶσα σύμβασις (οὐχὶ δὲ μόνον ἀγοραπωλησία, οἷα
ὡς παράδειγμα φέρεται ἐν τῷ κειμένῳ), ἀπαιτεῖται δὲ μόνον αὐτοπρόσωπος
ἐνέργεια (ἐπομένως δὲν χωρεῖ ἡ κατ' ἐντολὴν ἐνέργεια) ἐπὶ διαθήκης, συνά-
ψεως γάμου, υἰοθεσίας καὶ ἐπὶ τινων δικονομικῶν πράξεων. Σημειωτέον προσ-
έτι, ὅτι κυρίως καὶ κατ' ἀνάγκην ἐκ τῆς συμβάσεως τῆς ἐντολῆς ὑποχρεοῦ-
ται ὁ ἐντολοδόχος, ὁ δὲ ἐντολεὺς τυχαίως μόνον δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς
ἀποζημιώσιν, ὡς λ. χ. ἐὰν ἐκ τοῦ δόλου ἢ τῆς ἀμελείας τοῦ ἐντολέως ἐξη-
μιώθῃ ὁ ἐντολοδόχος. Σημειωτέον προσέτι, ὅτι ὁ ἐντολεὺς δύναται ἐν πάσῃ
ᾠρᾳ ἀνακαλέσῃ τὴν δοθεῖσαν ἐντολὴν, ἡ δὲ ἀνάκλησις ἰσχύει ἅμα γνωστοποι-
ηθεῖσα τῷ ἐντολοδόχῳ· προκειμένου δὲ περὶ δικαστικῆς πληρεξουσίου, ἡ
ἀνάκλησις γίνεται καὶ διὰ μόνου τοῦ κατόπιν διορισμοῦ ἄλλου πληρεξουσίου.
Συμβολαιογραφικὴ ἀνάκλησις ἐντολῆς γίνεται διὰ τοῦ ἐξῆς τύπου· «καὶ ἐδή-
λωσεν ὅτι ἀνακαλεῖ τὴν δοθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἐντολὴν εἰς τὸν... πρὸς ἀγοράν
τῆς ἐν Σύρῳ οἰκίας» ἢ καὶ γενικώτερον ἐτι διὰ τοῦ ἐξῆς τύπου «καὶ ἐδήλω-
σεν ὅτι ἀνακαλεῖ πᾶσαν προγενεστέραν πρὸς τὸν... ἐντολὴν, δοθεῖσαν προφο-
ρικῶς ἢ ἐγγράφως, δι' ἰδιωτικοῦ ἢ διὰ δημοσίου ἐγγράφου, ὅθεν ἀπὸ τῆς πρὸς
αὐτὸν ἐπιδόσεως ἀντιγράφου τῆς παρούσης πράξεως θεωρεῖ ἄχυρον πᾶσαν
πράξιν γενησομένην ἐξ ὀνόματος ἢ κατ' ἐντολὴν δῆθεν αὐτοῦ, οὐδαμῶς εὐθυ-
νόμενος ἐπ' αὐτῇ».

πτή κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς δημοπρασίας αὐτῆς, προσενέγκη δὲ πρὸς ἀγορὰν αὐτῆς μέχρι τοῦ ποσοῦ πενήκοντα χιλιάδων δραχμῶν, καὶ ὑπισχνεῖται ὅτι θέλει ἀναγνωρίσει κατὰ πάντα τὰς συνωδὰς πρὸς τὴν ἐντολὴν ταύτην πράξεις αὐτοῦ. Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος Ἰωάννου ἀπεδέξατο τὴν ἐντολὴν καὶ ὑπεσχέθη τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν αὐτῆς. Διεσαφῆθη δὲ ὅτι δύναται ὁ ἐντολοδόχος νὰ πλειστηριάξῃ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, ἂν νομίσῃ πρέπον, ὅφειλει ὅμως μετὰ τὴν κατακύρωσιν νὰ δηλώσῃ ὅτι ἐνήργησε κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ. ⁽¹⁾ Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη τὸ παρὸν ἔγγραφον κτλ.

4. Τύπος δανείου.

..... συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς. Ὁ Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος δανεῖζει εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Ἰωάννου δραχ. χιλίας κατὰ βληθείσας ἐνώπιόν μου καὶ παραληφθείσας ὑπὸ τοῦ Κωνστ. Ἰωάννου, ὃς οὗτος ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδώσῃ πρὸς τὸν εἰρημένον μετὰ ἕν ἔτος ἀπὸ σήμερον⁽²⁾, ἐν περιπτώσει δὲ μὴ ἐμπροθέσμου πληρωμῆς θε-

⁽¹⁾ Ἐν γένει παρατηρητέον, ὅτι ὁ ἐντολεὺς οὐδαμῶς δύναται νὰ ποδοκίμασῃ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἐντολοδόχου, ἔάν, καίπερ παρεξελθὼν τῆς ἐντολῆς, ἐπέτυχῃ δι' ἄλλης ὁδοῦ καὶ ἄνευ ζημίας τοῦ ἐντολέως τοῦ σκοπομένου ἀποτελέσματος. Ἐπίσης παρατηρητέον, ὅτι ὁ ἐντολοδόχος δύναται νὰ ἀναθέσῃ εἰς ἄλλον τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς (μὴ ἀπαλλαττόμενος διὰ τοῦτο τῆς πρὸς τὸν ἐντολέα εὐθύνης ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐντολῆς), ἔάν ῥητῶς διὰ τοῦ συμφωνητικοῦ δὲν ἀπηγορεύθῃ αὐτῷ τοῦτο.

Εἰρήσθω ὅτι ἡ ἐντολὴ πλοιοκτῆτου πρὸς πλοίαρχον δίδεται ὡς ἑξῆς: «ἐνεφανίσθη ὁ Γεώργιος Μέμων... καὶ ἐδήλωσεν ὅτι διορίζει τὸν Κωνσταντῖνον Λάμπρον, κάτοικον Πειραιῶς καὶ τὸ ἐπάγγελμα ναυτικόν, πλοίαρχον τοῦ πλοίου αὐτοῦ Θεμιστοκλέους, ἔχοντος χωρητικότητα καθαρῶν τόννων 302 καὶ καταγεγραμμένου ἐν τῇ νηολογίῳ Πειραιῶς ὑπ' ἀριθ. 400 καὶ παρέχει αὐτῷ τὸ δικαίωμα νὰ κυβερνᾷ τὸ πλοῖον ὡς πλοίαρχος κατὰ τὰς διατάξεις τῶν καθεστώτων νόμων, ἐκναυλῶν αὐτὸ, εἰσπράττων τοὺς ναύλους, συγκροτῶν καὶ διαλύων τὸ πλήρωμα, καὶ διαπλέων πάσας τὰς θαλάσσας, πλὴν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, πρὸς δὲ νὰ ἐμφανίζεται ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ ἐνώπιον πάσης ἡμεδαπῆς καὶ ἀλλοδαπῆς ἀρχῆς, νὰ διορίζῃ δέ, χρείας καλούσης, καὶ ἄλλους πληρεξουσίου ἐπιτρόπους αὐτοῦ, ἔτι δὲ νὰ δανείζηται μέχρι μὲν τοῦ ποσοῦ δισχιλίων δραχμῶν ἐπ' ἐγγυήσει τοῦ πλοίου ἐλευθέρως, ἐν ἀνάγκῃ δὲ ἀνωτέρου ποσοῦ ἐνεργῶν τὰ εἰκότα κατὰ νόμον.

⁽²⁾ Σημειωτέον, ὅτι δύναται νὰ συναφθῇ δάνειον, καὶ μὴ ὀριζομένης προθεσμίας πρὸς ἀπόδοσιν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δικαιοῦται καὶ ὁ δανειστής

λει υπόκεισθαι εἰς τὴν ἀπότισιν τοῦ νομίμου τόκου ὑπερμερίας μέχρις ἐξοφλήσεως ⁽¹⁾. Σημειωτέον, ὅτι ὁ δανειστής ἔχει τὸ δικαίωμα μὴ ἀποτιθέντος ἐμπροθέσμως τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ νὰ ἐκδιᾶζη τὴν εἰσπραξίν αὐτοῦ τε καὶ τῶν νομίμων τόκων δυνάμει τοῦ παρόντος κηρυττομένου ἐκτελεστοῦ ⁽²⁾.

νάπαιτῃ τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ ὅποτεδῇποτε θέλει, καὶ ὁ ὀφειλέτης νὰ ἀποδώσῃ αὐτὸ, καὶ ἄκοντος τοῦ δανειστοῦ, ὅποτεδῇποτε θέλει, ἀλλ' ἂν ὁ δανειστής ᾖ ὁ ἀπαθὴν, ὁ δὲ ὀφειλέτης κωλύεται δι' ἀπορίαν νάποδώσῃ αὐτὸ ἀμέσως, τὸ δικαστήριον χορηγεῖ τῷ ὀφειλέτῃ μετρίαν προθεσμίαν.

(1) Καὶ ἂν ἔτι δὲν ὀρισθῇ τοῦτο ἐν τῷ δανειστικῷ, ἐννοεῖται, διότι κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου εὐθύνεται εἰς πληρωμὴν τόκου ὑπερμερίας ὁ ὀφειλέτης, ἂν παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ δανειστοῦ δὲν ἐξοφλῇ τὸ χρέος αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ ἐμπροθέσμων μὲν ἀπαιτήσεων θεωρεῖται τὸ χρέος παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ δανειστοῦ μὴ ἐξοφλούμενον, ἂν μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας παραλείψῃ ὁ ὀφειλέτης τὴν καταβολὴν αὐτοῦ, ἐπὶ ἀπροθέσμων δὲ, ἂν προηγηθῇ πρόσκλησις ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ. Καλὸν οὐχ ἥττον νὰ ὀρίζηται.

(2) Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ὀρίζηται, διότι ἐπέρχεται δυνάμει τοῦ νόμου, ἀλλὰ τὸ περισσὺν δὲν βλάπτει. Προσθετόν ὅτι συνήθως τὸ δάνειον συννομολογεῖται ἐτερομερῶς ἐν τῇ πράξει, προσερχομένου μόνου τοῦ ὀφειλέτου καὶ ἀνομολογοῦντος τὸ ληφθὲν δάνειον ὡς ἐξῆς «. . . . ἐνεφανίσθη ὁ Κ. Ἰωάννου καὶ ἤτησατο τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος, δι' οὗ ἐδήλωσεν, ὅτι παρὰ τοῦ Ἐμμ. Ἀλεξανδροπούλου ἐμπορίου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ἔδανείσθη σήμερον δραχμὰς χιλίας, ἃς ὑποχρεοῦται νάποδώσῃ αὐτῷ ἐντάκως μετὰ ἐν ἔτος ἀπὸ σήμερον». Καταρτίζεται δὲ μονομερῶς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ ὅτε τὸ δάνειον συνάπτεται ἐπὶ ὑποθήκῃ μερικῇ ἢ γενικῇ· καὶ ὅτε μὲν πρόκειται περὶ ὑποθήκης μερικῆς, προστίθενται τὰ ἐξῆς. «Πρὸς ἀσφάλειαν δὲ τοῦ κεφαλαίου, τῶν τόκων μέχρις ἐξοφλήσεως καὶ τῶν προνομιούχων δαπανῶν τῆς ἐκτελέσεως παρέχει τὸ δικαίωμα εἰς τὸν πιστωτὴν αὐτοῦ νὰ ἐγγράψῃ πρώτην ὑποθήκην εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἐπὶ μιᾶς ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν συνοικίαν Νεαπόλεως καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος ἰδιοκτητοῦ αὐτοῦ οἰκίας μετὰ τοῦ οἰκοτέδου αὐτῆς καὶ τῶν παραρτημάτων, συγκειμένης τῆς ὅλης περιοχῆς ἐκ πύλων διακοσίων καὶ συνορευούσης. . . ., περιελθούσης δ' εἰς αὐτὸν ἐκ πατρικῆς κληρονομίας (ἢ ὅ,τι ἄλλο). Ὅθεν πρὸς ἐκτέλεσιν....», ὅτε δὲ πρόκειται περὶ ὑποθήκης γενικῆς προστίθενται τὰ ἐξῆς «Πρὸς ἀσφάλειαν δὲ τοῦ κεφαλαίου.... νὰ ἐγγράψῃ πρώτην ὑποθήκην γενικὴν ἐφ' ὅλων τῶν ἀκινήτων αὐτοῦ κτημάτων, περιελθόντων αὐτῷ οἱδήποτε τρόπον καὶ τίτλῳ καὶ κειμένων ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ δήμου Ἀθηναίων ὅσης ἐκτάσεως καὶ ἂν ᾖ καὶ ὅπουδῇποτε τῆς ἀνωτέρω περιφερείας». Δύναται δὲ νὰ ὑποβληθῇ ὁ ὀφειλέτης καὶ εἰς τὴν ὑποχρέωσιν πυρασφαλείας τῶν ὑποθηκευομένων ὑπ' αὐτοῦ κτημά-

5. Τύπος παρακαταθήκης.

. συνωμολόγησαν τὰ ἐξῆς. Ὁ Ἐμμ. Ἀλεξανδρόπουλος, προτιθέμενος νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ θέλων νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν διαφύ-

των, προστιθεμένων τότε εἰς τὰ ἀνωτέρω τῶν ἐξῆς λέξεων «Ὁ ὀφειλέτης παρέχει τὸ δικαίωμα εἰς τὸν δανειστὴν νὰ πυρασφαλίσῃ τὴν εἰρημένην οἰκίαν εἰς βάρος αὐτοῦ δι' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δανείου». Ἐπίσης καταρτίζεται μονομερῶς καὶ ὅτε συνάπτεται χρεωλυτικὸν δάνειον, τοῦ τύπου μεταβαλλομένου ὡς ἐξῆς «ἄς οὗτος ὑποχρεοῦται νὰ ποδώσῃ εἰς τὸν δανειστὴν αὐτοῦ χρεωλυτικῶς εἰς διάστημα. . . ἐτῶν (λ. χ. 10 ἐτῶν), ἥτοι εἴκοσιν ἐξαμηνιῶν εἰς εἴκοσι δόσεις, καταβλητέας εἰς τὸ τέλος ἐκάστης ἐξαμηνίας μετὰ τοῦ τόκου τοῦ μὴ καταβληθέντος κεφαλαίου. Πᾶσα δὲ καθυστέρησις πληρωμῆς ἐν τῇ συμπεφωνημένῃ προθεσμίᾳ καθίστησι τὸ ὅλον ἀπαιτητὸν καὶ τὸ παρὸν συμβόλαιον ἐκτελεστὸν διὰ τὴν ἀπόληψιν τοῦ ὅλου». Σημειωτέον ὅτι ἡ χρεωλυσία γίνεται οὐ μόνον καθ' ἐξαμηνίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τριμηνίαν καὶ κατὰ μῆνα, ὁ δὲ ὑπολογισμὸς αὐτῆς ἔχει ὡς ἐξῆς. Ὁριζομένου τοῦ κεφαλαίου εἰς δραχ. τρισχιλίας καὶ τῶν δόσεων εἰς 20, διαιροῦμεν τὸ κεφάλαιον, ἥτοι τὰς τρισχιλίας δραχμᾶς, διὰ τοῦ 20 καὶ ἔχομεν πηλίκον δραχμᾶς 150 δι' ἐκάστην δόσιν κεφαλαίου καὶ τὴν μὲν πρώτην ἐξαμηνίαν καταβάλλομεν δραχ. 270 δηλ. 150 κεφάλαιον καὶ δραχ. 120 τόκον ἐξ μηνῶν πρὸς ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος διὰ τὸ ὅλον τῶν τρισχιλίων, ἥτοι $3,000 \times 8 \text{ τῆς } \% = 240$, ὡν τὸ ἡμισυ 120. Ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐξαμηνίᾳ θὰ ἐκπέσωμεν τόκον δραχμῶν ἐξ διὰ τὸ πληρωθὲν ἤδη κεφάλαιον δραχ. 150, ἐν τῇ τρίτῃ θὰ ἐκπέσωμεν τόκον δραχ. δώδεκα διὰ τὸ πληρωθὲν κεφάλαιον δραχ. 300, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς 18, 24, 30, 36, 48 κτλ. Ὅθεν μέχρι τῆς τελευταίας δόσεως διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν δραχμῶν ἐξ ἐπὶ πλέον καθ' ἐξάμηνον θὰ ἐκπέσωμεν τόκους τὸ ὅλον 1319, οὓς ἐκπίπτομεν διὰ μιᾶς ἀπὸ τοῦ ὅλου τῶν 20 ἐξαμηνιῶν. Οὕτως $120 \times 20 = 2400$ τόκοι τῶν 3,000 ἐπὶ εἴκοσιν ἐξαμηνίας καὶ κεφάλαιον $3000 = 5,400$ ἐκπιπτομένων τῶν 1319 μένουσι 4181, διὰ τοῦ 20 φέρουσι δραχμᾶς 209, 5 καθ' ἐξαμηνίαν. — Καταρτίζονται δὲ κατὰ τὸν ἐν τῷ κειμένῳ τύπον, ὡς αἱ τὰ δάνεια περιλαμβάνουσι καὶ ἑτέρας συμφωνίας, ὅποια φέρ' εἰπεῖν ἢ ἐπ' ἀνοικτῷ λογαριασμῷ. Ἐν περιπτώσει τοιαύτης συμφωνίας (ἀνοικτοῦ λογαριασμοῦ) τροποποιητέον ὡς ἐξῆς τὸν ἀνωτέρω τύπον: συνωμολόγησαν τὰ ἐξῆς: ὁ Ἐμμ. Ἀλεξανδρόπουλος χορηγεῖ τῷ Κωνστ. Ἰωάννου, πίστωσιν ἀνοικτοῦ λογαριασμοῦ ἐκ δραχμῶν εἴκοσι χιλιάδων ἀρ. 20,000 ἐπ' ἀμοιβαίῳ τόκῳ πιστοχρέωσεως ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος καὶ ἐπὶ ταῖς ἐξῆς συμφωνίαις. 1) Ὁ λογαριασμὸς οὗτος ἐκκαθαρίζεται καὶ κλείεται μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἀφ' ἧς ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων ἤθελε δηλώσει τὴν περὶ τοῦτου θέλησιν αὐτοῦ εἰς τὸν ἄλλον δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ. 2) Ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ πίστωσις, ὁ ἰσολογισμὸς γενήσεται ἀνὰ ἐξ μῆνας, ὑπογραφόμενος εἰς διπλοῦν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων. 3)

λαξίν τοῦ κιβωτίου αὐτοῦ, ἐσφραγισμένου διὰ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ σφραγίδος καὶ δεδεμένου διὰ σχοινίου χιαστί, παρέδωκε σήμερον τοῦτο

Πᾶσα ἐπιταγὴ πληρωμῆς τοῦ Κ. Ἰωάννου πρὸς τὸν Ἐμ. Ἀλεξανδρόπουλον γεγραμμένη ὁλοσχερῶς διὰ χειρὸς μόνον αὐτοῦ τοῦ Ἀλεξανδρουπόλου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἐπιτρόπου, ἡριθμημένη καὶ κεχρονολογημένη, καὶ κατακεχωρισμένη εἰς τὰ ἐμπορικὰ βιβλία τοῦ Κωνστ. Ἰωάννου, ἐκδοθήσεται εἰς διαταγὴν τοῦ κομίζοντος αὐτὴν καὶ λαμβάνοντος τὰ χρήματα ἐπὶ ἐξοφλήσει τῆς ἐπιταγῆς· ὁ δὲ Ἀλεξανδρόπουλος ὀφείλει νάναγγεῖλῃ δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Κ. Ἰωάννου ἐντὺς τῆς ἡμέρας τὴν εἰς τρίτον πληρωμὴν τῆς ἐπιταγῆς. 4) Ἄμα κλεισθησομένης κατὰ τὰ εἰρημένα τῆς προκειμένης πιστώσεως, ὁ Κ. Ἰωάννου ὀφείλει νὰ καταβάλῃ τὸ ὀφειλόμενον κεφάλαιον μετὰ τῶν τόκων. 5) Ἀπὸ τῆς λήξεως ὁλοκλήρου τῆς πιστώσεως τῶν εἴκοσι χιλιάδων, ὁ Κ. Ἰωάννου καθίσταται αὐτοδικαίως ὑπερήμερος, ὁ δὲ Ἐμ. Ἀλεξανδρόπουλος διακαίουται νάπαιτήσῃ τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους ὅμοῦ ὡς κεφάλαιον τοκοφόρος ἐπίσης ἄχρις ἐξοφλήσεως ὁλοσχεροῦς. 6) Ὁ Κ. Ἰωάννου πρὸς ἀσφάλειαν τῶν εἴκοσι χιλιάδων δραχμῶν καὶ τῶν τόκων χορηγεῖ εἰς τὸν πιστωτὴν αὐτοῦ τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγράψῃ πρώτην ὑποθήκην κτλ.—Προκειμένου ἐπίσης δανείου ἐπὶ ἐνεχύρῳ ὁριστέα τὰ περὶ ἐνεχύρου μετὰ τὸν ἐν τῷ κειμένῳ τύπον ὡς ἐξῆς «πρὸς ἀσφάλειαν δὲ τῶν δρ. χιλίων, τῶν τόκων καὶ τῶν τῆς ἐκτελέσεως δαπανῶν ὁ Κ. Ἰωάννου ἐνεχυρίασε καὶ παρέδωκεν εἰς τὸν Ἐμ. Ἀλεξανδρόπουλον τὰ ἐξῆς τιμαλφῇ (ὀρίζονται ἐν ἀκριβεστάτῃ λεπτομερεῖᾳ ἐκτιμώμενα προσέτι) ἅπερ περελουόσης τῆς προθεσμίας τῆς πληρωμῆς δικαιούται ὁ δανειστής νὰ ἐκθέσῃ εἰς δημόσιον πλειστηριασμὸν τὴν πρώτην ἢ ἄλλην ἐπομένην, Κυριακὴν ὥραν δεκάτην πρὸ μεσημβρίας ἄχρι τῆς δωδεκάτης ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιόν τινος τῶν ἐν Ἀθήναις συμβολαιογράφων, ἐκτελῶν τὸ παρὸν ἐν ἀπογράφῳ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν καὶ ἄνευ τῆς διαδικασίας τῆς κατασχέσεως ἢ ἄλλης διατυπώσεως πλὴν τῆς ἀπλῆς δημοσιεύσεως ἐν τινι τῶν ἐφημερίδων τῶν Ἀθηνῶν πρὸ τριῶν τοῦλάχιστον ἡμερῶν καὶ κηρύξεως ἐπιτοπίου κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ. Ἐνεχυριαζομένων δὲ τυχὸν ἐμπορευμάτων, ὧν ἡ πώλησις ἀνατίθεται τῷ δανειστῇ πρὸς ἀπότισιν τοῦ χρέους, διατυπωθήσονται τὰ περὶ τούτου ὡς ἐξῆς «πρὸς ἀσφάλειαν δὲ τῶν δραχμῶν χιλίων, τῶν τόκων αὐτῶν καὶ τῶν δαπανῶν τῆς ἐκτελέσεως, ὁ ὀφειλέτης παρέδωκε λόγῳ ἐνεχύρου εἰς τὸν δανειστὴν βυλείαν οἰκοδομήσιμον (ἢ ὅ, τιδήποτε ἄλλο ἐμπόρευμα), ἀποτεθειμένην ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ ἀποθήκῃ Ὀνησάνδρου Κάτωνος παρὰ τὴν ὁδὸν Ἀτκληπιοῦ καὶ συνισταμένην 1) ἐκ σανιδίων Ἐνετίας χιλίων πεντήκοντα ἐκτιμηθεισῶν εἰς δραχμὰς χιλίας 2) ἐκ . . . ἐκτιμηθέντων εἰς δραχμὰς πεντακοσίας κτλ., ἐπὶ ταῖς ἐξῆς συμφωνίαις α) Διαρκούσης τῆς προθεσμίας τῆς ἀποτίσεως τοῦ χρέους, ὁ ὀφειλέτης δικαιούται νὰ πωλήσῃ ἐπὶ τιμήματι

εἰς τὸν Κωνσταντινὸν Ἰωάννου, ἀναλαβόντα τὴν ἀπόθεσιν αὐτοῦ με-
ταξὺ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πραγμάτων καὶ τὴν μετ' αὐτῶν φύλαξιν αὐ-

ἀποχρῶντι εἰς τρίτους ὀλικῶς ἢ μερικῶς τὴν ξυλείαν, τὸ δὲ τίμημα θέλει λαμ-
βάνει ὁ πιστωτὴς εἰς λογαριασμὸν τῶν τόκων καὶ τῶν κεφαλαίων, β') μετὰ
τὴν ὑλοσχερῇ ἐξόφλησιν τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων, ἡ ἐνεχυρίασις τῆς
ὑπολειπομένης ξυλείας αἴρεται αὐτοδικαίως καὶ ὁ ὀφειλέτης ἀναλαμβάνει τὴν
ἐλευθέραν διάθεσιν αὐτῆς, γ') αἱ δαπάναι ἐνοικίου, μεταφορᾶς καὶ φυλακῆς
τῆς ξυλείας βαρύνουσι τὸν ἰδιοκτήτην ὀφειλέτην, δ') παρελθούσης τῆς προθε-
σμίας τῆς ἀποτίσεως δικαιούται ὁ δανειστής νὰ ἐκθέσῃ εἰς πλειστηριασμὸν τὴν
πρώτην Κυριακὴν τὴν ξυλείαν ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώ-
πιόν τινος τῶν συμβολαιογράφων ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως, πλην τῆς ἀπλῆς
δημοσιεύσεως ἐν ἐφημερίδι τῶν Ἀθηνῶν πρὸ τριῶν τοῦλάχιστον ἡμερῶν καὶ
κηρύξεως ἐπιτοπίῳ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ πρὸ τῆς ἐνάρξεως
αὐτοῦ, ἵνα πληρωθῇ τὸ ὑπόλοιπον, ε') οἱ κίνδυνοι τῆς ξυλείας βαρύνουσι τὸν
ὀφειλέτην».

Εἶδος σύνθητες δανείου εἶναι καὶ τὸ ναυτοδάνειον, συντακτέον κατὰ τὸν ἐξῆς
τύπον «Ἐνεφανίσθη ὁ Ἐμ. Ἀλεξανδρόπουλος, κάτοικος Πειραιῶς, πλοίαρχος
τοῦ ἐλληνικοῦ βρικίου Θεμιστοκλέους, ἀνήκοντος εἰς τὸν Ποσειδῶνα Πισίαν
ἐξ ἀγορᾶς καὶ καταγεγραμμένου ἐν τῷ νηολογίῳ Πειραιῶς ὑπ' ἀριθ. 147, καὶ
ἐδήλωσεν ὅτι παρὰ τοῦ Ἰωάννου Καφηρέως, κατοικοῦ Πειραιῶς, ἔλαβε σή-
μερον λόγῳ ναυτοδανείου τρεῖς χιλιάδας δραχμῶν ἀποδοτέας ἐν Πειραιεὶ εἰς
τὸν δανειστήν ἢ εἰς τὴν διαταγὴν αὐτοῦ δι' ὀπισθογραφῆσεως ἐν ἀντιγράφῳ τοῦ
παρόντος μετὰ μῆνας ἐξ ἀπὸ τῆς σήμερον (ἡ π. χ. μεθ' ἡμέρας τρεῖς
ἀπὸ τῆς ἀφ' ἡμέρας αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινουπόλιν κτλ.) μετὰ
τόκου θαλασσίῳ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως τοῖς ἑκατὸν κατὰ μῆνα καὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ
τόκου ἐν ὑπερῆμερίᾳ μέχρις ἐξοφλήσεως.—Τὸ δάνειον τοῦτο ἐγένετο δυνάμει
τῆς ὑπὸ δεῖνα ἡμερομηνίαν ἀδείας τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ ἐκθέσει
πραγματογνομόνων, ὅπως καταβληθῶσι μισθοὶ ναυτῶν, ἐπισκευασθῇ τὸ πλοῖον
καὶ ἀγορασθῶσι τροφαὶ καὶ καταστῇ οὕτως ἐφικτὸς ὁ ἀπόπλους τοῦ πλοίου ἐκ
Πειραιῶς εἰς Κωνσταντινουπόλιν πρὸς μετακόμισιν φορτίου σίτου. Πρὸς ἀσφα-
λείαν δὲ τῶν δραχμῶν τούτων, τῶν τόκων ἐν γένει καὶ τῶν δαπανῶν τυχούσης
ἐκτελέσεως τοῦ παρόντος, ὑπεγγυᾷ εἰς τὸν Ἰωάννην Καφηρέα τὸ εἰρημένον βρι-
κιον τότε σκάφος, τὴν ἐξάρτησιν, τὰ σκεύη καὶ πᾶσαν ἐν γένει προσήκου-
σαν αὐτῷ ἀποσκευὴν, ἀπηλλαγμένα τοῦ βάρους παντὸς ἄλλου δανείου κατὰ
τὸ ἐν τῷ πλοίῳ βιβλίον τῶν ναυτοδανείων καὶ πάσης ἀξιώσεως καὶ ἀντιρρή-
σεων τρίτου. Τὸ πλοῖον ὀφείλει νὰ πλεύσῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν προσδιωρι-
σμένον λιμένα, δι' ὃν ἐγένετο τὸ δάνειον ἄλλως συμβάσεως τυχὸν ἀπωλείας
εὐθύνεται καὶ προσωπικῶς διὰ τὸ δάνειον καὶ τοὺς τόκους αὐτοῦ ὁ πλοίαρ-
χας ἐκτὸς ἀνωτέρας βίας. Τὸ παρὸν ναυτοδάνειον εἰς οὐδεμίαν ὑπόκειται με-
ρικὴν ἀδελφίαν.

τοῦ (¹), ὑποχρεούμενον δὲ νὰ ἐπαναδώσῃ αὐτὸ εἰς τὸν πρῶτον, ἦται τὸν Ἑμμ. Ἀλεξανδρόπουλον, ἅμα τῇ ἐπανόδῳ αὐτοῦ ἐκ τῆς ὁδοιπορίας σφον καὶ ἀλύμαντον. Τὸ παρακατατεθὲν κιβώτιον καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς παρακαταθήκης θέλει μένει ἀποτεθειμένον ἐν τῷ μεσημβρινῷ δωματίῳ τοῦ προσγείου ὀρόφου τῆς οἰκίας τοῦ θεματοφύλακος (²). Ἐφ' ᾧ συνετάχθη τὸ παρὸν ἔγγραφον κτλ.

6. Τύπος χρυσιδανείου

... . συνωμολόγησαν τὰ ἐξῆς. Ὁ Ἑμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος ἔλαβε παρὰ τοῦ Κωνστ. Ἰωάννου πρὸς ἰδίαν χρῆσιν ἀμισθὶ τὴν τέθριππον ἁμάξαν αὐτοῦ καὶ θέλει ἀποδώσει αὐτῷ μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ σήμερον ἀβλαβῇ καὶ ἀκήρατον, ὑποκείμενος τυχὸν εἰς πᾶσαν βλάβην ἢ ζημίαν προελεусομένην ἐκ τῆς μὴ προσηκούσης αὐτῆς χρήσεως (³). Ὁ παραβάτης τῶν ἀνωτέρω συμφωνιῶν ὑπόκειται προσθέτως καὶ εἰς ποινικὴν ρήτραν δραχμῶν χιλίων.

(¹) Σημειωτέον ὅτι ὁ θεματοφύλαξ δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς συνήθους αὐτῷ οἰκιακῆς ἐπιτηρήσεως εἰς τὴν φύλαξιν τοῦ παρακατατεθειμένου πράγματος. Ἀλλ' ἐάν ὀρισθῇ ἐν τῷ συμβολαίῳ ὅτι «ὁ θεματοφύλαξ ἀναλαμβάνει ὡς ἴδιον ἔργον τὴν ἐπιτήρησιν καὶ παραφυλακὴν αὐτοῦ», τότε ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ ἰδιόζουσαν ὅλως προσοχὴν οἰνεῖ ἐγγυώμενος περὶ τῆς μὴ ἀπωλείας αὐτοῦ. (Ἀλλ' ὅσάκις συμβαίνει τοῦτο, τὸ συνάλλαγμα λαμβάνει εἰδικῶς τὴν ὀνομασίαν ἐν τῷ ἑπὶ παραφυλακῇ).

(²) Σημειοῦται ἐνίοτε ἐν τοῖς περὶ παρακαταθήκης συμβολαίοις, ὅτι ὁ θεματοφύλαξ δὲν δύναται νὰ μεταχειρίζηται τὸ παρακατατεθὲν, ἀλλ' ἢ σημειώσας εἶναι περιττὴ, διότι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπει ὁ νόμος τῷ θεματοφύλακι τὴν χρῆσιν τοῦ πράγματος.

(³) Σημειωτέον, ὅτι ὁ λαβὼν λόγῳ χρυσιδανείου τὸ πρᾶγμα ὀφείλει εἰς τὴν φύλαξιν αὐτοῦ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν φροντίδα συνετοῦ οἰκοδεσπότη, καταβάλλων δὲ τοιαύτην, καὶ ἂν τυχὸν ἐπέλθῃ ζημία, δὲν εὐθύνεται δι' αὐτὴν ὡς ἐκ τύχης προελθοῦσαν, διότι μείζονα ταύτης οὐδεὶς ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ ἐπιμέλειαν, ὁ δὲ ἐκ τύχης κίνδυνος ἀποβλέπει τὸν κύριον, ἐκτὸς ἂν δοθῇ τὸ πρᾶγμα διατιμηθὲν, διότι τότε ὑποτίθεται ὅτι ὁ λαβὼν ἀνέλαβε νὰ ἀποδώσῃ ἢ τὸ πρᾶγμα αὐτοῦσιον ἢ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ. Ὅθεν ἐν τῷ παραδείγματι τοῦ χρυσιδανείου τέθριππου ἁμάξης, ἀποβλέπει ὁ κίνδυνος τὸν λαβόντα, ἂν προστεθῶσι μετὰ τὰς λέξεις «τέθριππον ἁμάξαν» αἱ λέξεις «διατιμηθεῖσαν ἀντὶ 10,000 δραχμῶν».

7. Τύπος ἀνταλλαγῆς.

... συνωμολόγησαν τὰ ἐξῆς. Ὁ Ἐμμ. Ἀλεξανδρόπουλος, ὢν κύριος καὶ κάτοχος μιᾶς οἰκίας, κειμένης ἐν τῇ συνοικίᾳ Νεαπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ οἰκοπέδου ἰδιοκτητοῦ ἐκ στρεμμάτων τριακοσίων, περιελθοῦσαν μετὰ τοῦ οἰκοπέδου αὐτῆς εἰς αὐτὸν ἐκ δωρεᾶς τῆς θείας αὐτοῦ Ν. Ξαθερίου δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν ἑκατοστοῦ ἐβδόμου παρελθόντος ἔτους Συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γ. Π... μεταγραφέντος νομίμως, καὶ συνορευούσης ἀνατολικῶς . . . δυτικῶς . . . ἀρκτικῶς . . . καὶ μεσημβρινῶς . . ., ἀπηλλαγμένης δὲ παντὸς βάρους, οἶον ὑποθήκης, δουλείας κτλ., ὣν ἡ ἀξία ἐξετιμήθη εἰς τριάκοντα χιλιάδας δραχμῶν, καὶ ὁ Κ. Ἰωάννου κύριος καὶ κάτοχος ἐν ἐκ πατρικῆς κληρονομίας μιᾶς σταφιδαμπέλου ἐκ στρεμμάτων τεσσαράκοντα ἐπτὰ, ἐν τῇ θέσει . . . τοῦ χωρίου Μαζεῖκα τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων συνορευούσης ἀνατολικῶς . . . δυτικῶς . . . ἀρκτικῶς . . . καὶ μεσημβρινῶς . . . ἀπηλλαγμένης ὡσαύτως παντὸς βάρους, ἥς ἡ ἀξία ἐξετιμήθη ὡσαύτως εἰς ἑτέρας τριάκοντα χιλιάδας δραχμῶν, ἀνταλλάσσουσι τὰ κτήματα ταῦτα, παραιτούμενοι καὶ τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἐνστασιν τῆς ὑπερόγκου βλάβης. Ὅθεν ὁ Ἐμμ. Ἀλεξανδρόπουλος λαμβάνει τὴν σταφιδάμπελον, ὁ δὲ Κ. Ἰωάννου τὴν οἰκίαν, καὶ ἔχει εἰς τὸ ἐξῆς ἕκαστος αὐτῶν ἐπὶ τοῦ κατ' ἀνταλλαγὴν μεταβιβασθέντος αὐτῷ κτήματος ἅπαντα τὰ δικαιώματα ἀποκλειστικῆς, ἀπεριορίστου καὶ ἀνενοχλήτου κυριότητος. Ἐγὼ δὲ κατὰ καθήκον ὑπέμνησα τοὺς συμβαλλομένους τὴν περὶ μεταγραφῆς ὑποχρέωσιν αὐτῶν καὶ τὰ ἐπακολουθήματα τῆς παραλείψεως αὐτῆς. Ἐφ' οὐνετάχθη τὸ παρὸν ἔγγραφον κτλ.

ΣΗΜ. Ἐὰν πρόκηται περὶ ἀνταλλαγῆς προικῶν, ἐμφανίζονται εἰς τὸν συμβολαιογράφον ἢ, τε προικισθεῖσα γυνὴ καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς καὶ προσέειπε ὁ προσφέρων εἰς ἀνταλλαγὴν τὸ κτῆμα αὐτοῦ. Ὅθεν ὁ τύπος μεταβλητέος ὡς ἐξῆς. Ἐν τῷ γενικῷ μὲν τύπῳ τὰ τῆς ἐμφανίσεως τροποποιῶνται ὡς ἀκολουθῶς «ἐνεφανίσθησαν κτλ. ἡ κυρία Δέσποινα Ζ. Παντολέοντος θυγάτηρ τοῦ Λέοντος Ξαθερίου, μετερχομένη τὰ οἰκιακὰ, ὁ σύζυγος αὐτῆς Ζαφείριος Παντολέον κτηματίας καὶ Ἡρακλῆς Νοτάλιος κτηματίας ὡσαύτως κάτοικοι Ἀθηνῶν κτλ.» Εἶτα δὲ μετὰ τὰς λέξεις «συνωμολογοῦσι τὰ ἐξῆς» προστίθενται τὰ ἐξῆς «ἡ κυρία Δέσποινα Παντολέοντος ἔχουσα προικῶν οἰκίαν, κειμένην κτλ., καὶ ὁ κ. Ἡρακλῆς Νοτάλιος ἔχων ἰδιόκτητον οἰκίαν κτλ. ἀνταλλάσσουσι τὰ κτήματα ταῦτα κτλ. ὁ δὲ Ζαφείριος Παντολέον συναινεῖ εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν ταύτην καὶ ἀποδέχεται αὐτὴν ὁλοτρεπῶς».

8. Τύπος συμφωνητικοῦ περὶ δόσεως κατὰ παράκλησιν ⁽¹⁾.

. καὶ συνωμολόγησαν τὰ ἐξῆς. Ὁ Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος παρέδωκε σήμερον πρὸς τὸν Κωνστ. Ἰωάννου κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ καὶ εἰς πρόσκαιρον αὐτοῦ χρῆσιν ἓνα λέβητα ὀρειχάλκινον, ⁽²⁾ ἐπιφυλαττόμενος νάνακαλέσῃ αὐτὸν ὅτε θελήσει· ἂν δὲ ὁ παραλαβὼν τὸν λέβητα δὲν παραδώσῃ αὐτὸν ἄμα τῇ αἰτήσῃ τοῦ ιδιοκτήτου, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν ποινικῆς ῥήτρας ἐκ δραχμῶν ἑκατόν.

9. Τύπος δωρεᾶς ⁽³⁾

α'. Δωρεᾶς μεταξὺ ζώντων

. . . συνωμολόγησαν τὰ ἐξῆς. Ὁ Ἐμμ. Ἀλεξανδρόπουλος, θέλων νὰ ἀμείψῃ τὸν Κωνστ. Ἰωάννου δι' οὗς κατέβαλε κόπους, δια-

⁽¹⁾ Ἡ κατὰ παράκλησιν δόσις ὁμοιάζει πολὺ τῷ χρησιδανείῳ· ὡς δ' ἐν τῷ χρησιδανείῳ, καὶ κατ' αὐτὴν ὁ κατὰ παράκλησιν λαβὼν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος, ἐάν ἡ ἀπώλεια ἢ ἡ καταστροφή αὐτοῦ προέλθῃ ἐκ δόλου ἢ ἀμελείας αὐτοῦ.

⁽²⁾ Οὐ μόνον τῆς ἀσκήσεως τῆς κυριότητος τοῦ πράγματος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀσκήσεως δουλείας ἀκινήτου ἢ κατὰ παράκλησιν δόσις εἶναι δυνατὴ.

⁽³⁾ Σημειωτέον, ὅτι αἱ μεταξὺ συζύγων δωρεαὶ εἶναι ἀνίσχυροι. Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ περὶ χαρτ. νόμου τὰ ἔγγραφα δωρήσεως καὶ αἱ εἰς μεταβολὴν πραγματικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ ἀκινήτων ἢ μεταβολὴν τῆς νομῆς ἀναφερόμεναι συμβάσεις συντάσσονται ὑποχρεωτικῶς ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ νόμος προκειμένου περὶ ἀκινήτων χρῆται τῇ λέξει συμβάσεις (ἀντικαταστησάση τὴν λέξιν συμβόλαια ἢ ἐχρῆτο τὸ 42 ἀρθρον τοῦ παλαιοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου), περὶ δωρήσεως δὲ τῇ λέξει ἔγγραφα, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ σύνταξις συμβολαιογραφικοῦ ἔγγραφου περὶ τῶν σκοπουσῶν τὴν μεταβολὴν τῆς κατὰ τῆς ἀκινήτων ἢ μετάθεσιν ἄλλων πραγματικῶν δικαιωμάτων συμβάσεων (εἰς αὐτὰς προφανῶς καταλέγεται καὶ ἡ περὶ δωρεᾶς ἀκινήτων σύμβασις) ἥριξται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως καὶ οὐχὶ τοῦ ἔγγραφου· ὅθεν δωρεὰ ἀκινήτου μὴ καταρτισθεῖσα συμβολαιογραφικῶς εἶναι καὶ ἐαυτὴν ἄκυρος, ἀλλὰ δωρεὰ κινητῶν καὶ μὴ συμβολαιογραφικῶς καταρτισθεῖσα δὲν εἶναι ἄκυρος, διότι ναὶ μὲν δὲνδύναται νὰ προσαχθῇ εἰς ἀπόδειξιν αὐτῆς τὸ δωρητήριον ὡς ἄκυρον, ἀλλ' ἂν δὲν ὑπερβαίῃ τοὺς πεντακοσίους χρυσοὺς, δύναται νὰ πόδειχθῇ δι' ἄλλων νομίμων μέσων (ταυτέστι διὰ μαρτύρων, εἰ ἡ ἀξία τοῦ δωρηθέντος δὲν ὑπερβαίνει τὰς 50 δραχμάς, ἢ δι' ὅρκου εἰ ὑπερβαίνει τὰς 50).

Θ. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ.—ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

31

χειριζόμενος τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ ἐπιμελῶς καὶ φρονίμως, δωρεῖται εἰς αὐτὸν τὴν ἐν τῇ συνοικίᾳ Γερανίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ιδιόκτητον αὐτοῦ οἰκίαν μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὴν ιδιοκτήτου ὡσαύτως οἰκοπέδου ἐκ πύλων τριακοσίων ὀγδοήκοντα, συνορεύουσιν ἀνατολικῶς . . . δυτικῶς . . . ἀρκτικῶς . . . καὶ μεσημβρινῶς . . . (1) Ὁ δὲ δωρεοδόχος ἀνομολογῶν, ὅτι ἀποδέχεται τὴν δωρεάν, κτᾶται ἀπὸ τοῦδε ἐπὶ τῶν κτημάτων τούτων πάντα τὰ δικαιώματα τοῦ κυρίου, δυνάμενος νὰ νέμῃται καὶ διαθέτῃ αὐτά. Ἐγὼ δὲ κατὰ καθήκον ὑπέμνησα τὰς περὶ μεταγραφῆς διατάξεις τοῦ νόμου καὶ τὰ ἐπακολουθήματα τῆς πικραλείψεως αὐτῆς. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη τὸ παρὸν, ὃ κτλ.

Β'. Δωρεᾶς αἰτία θανάτου. (2)

. συνωμολόγησαν τὰ ἐξῆς. Ὁ Ἐμμ. Ἀλεξανδρόπουλος, ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν εἰς πάντα ἄνθρωπον ἐπικείμενον θάνατον, δωρεῖται εἰς τὸν Κωνστ. Ἰωάννου . . . , παραιτούμενος τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνακαλέσαι τὴν δωρεάν. (3)

10. Τύπος ἐγγυήσεως. (4)

. συνωμολόγησαν τὰ ἐξῆς: 1) ὁ Ἐμμ. Ἀλεξανδρόπουλος ἐγγυᾶται πρὸς τὸν Κ. Ἰωάννου ὑπὲρ τοῦ Εὐαβερίου Δάμωνος ἄνευ τι-

(1) Δύναται νὰ δωρηθῇ οὐ μόνον τὸ πρᾶγμα ἐξ ὀλοκλήρου ἢ μᾶλλον ἢ κυριότητος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπικαρπία μόνη αὐτοῦ, ἡ ἐμρύτευσις, ἡ τύστασις ἐνοχικῆς ἀπαιτήσεως ἢ ἡ ἀπαλλαγὴ αὐτῆς.

(2) Σημειωτέον, ὅτι οἱ κληρονόμοι δικαιοῦνται νὰ ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τῶν δωρεῶν αἰτίαν θανάτου, ὡς καὶ ἀπὸ τῶν κληροδοσιῶν καὶ τῶν καταπιττειύσεων ὅσον μέρος ἀρκεῖ ἵνα μείνῃ αὐτοῖς ἀνελιπὲς τὸ τέταρτον μέρος τῆς κληρονομικῆς αὐτῶν μερίδος (τὸ Φαλκίδιον τέταρτον). Ἐπίσης προσθετέον ὅτι, ἐὰν δωρητῇ αἰτία θανάτου μόνον ἡ ἐπικαρπία τοῦ πράγματος, δύναται ὁ κληρονόμος νὰ παραιτήσῃ ἐγγυοδοσίαν περὶ τῆς προσηκούσης χρήσεως καὶ τῆς ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ ἀποδόσεως τοῦ πράγματος, εἰ καὶ ὁ δωρητὴς ἀπὸ τῆς δωρεᾶς ἔλαβεν τὸν δωρεοδόχον τῆς υποχρεώσεως ταύτης.

(3) Σημειωτέον, ὅτι ἡ δι' ἀχαριστίαν ἀνάκλησις τῆς δωρεᾶς χωρεῖ καὶ μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνακλήσεως.

(4) Ἡ ἐγγυήσις εἶναι παρεπόμενον συνάλλαγμα, προϋποθέτον χρέος, οὗ εἰς ἀσφάλειαν τῆς πληρωμῆς δίδεται. Σημειωτέον, ὅτι ἐγγυητὴν δύναται νὰ θώσῃ τῷ δανειστῇ οὐ μόνον ὁ ὀφειλέτης, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἐγγυητής· ἔτι δὲ δύναται νὰ θώσῃ καὶ τῷ ἐγγυητῇ ἐγγυητὴν ὁ ὀφειλέτης· συνήθως δὲ ἡ ἐγγυή-

νός περιορισμοῦ διὰ τὴν ἐμπρόθεσμον πληρωμὴν τοῦ πρὸς αὐτὸν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν . . . συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου κ.λ.π. συν-μολογηθέντος ὑπ' αὐτοῦ χρέους (τοῦ τε κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων καὶ δαπανῶν) παραιτούμενος πᾶσαν ἐκ τοῦ νόμου ἔνστασιν καὶ αὐτὸ τὸ εὐεργέτημα τῆς διζήσεως. (1) "Ὅθεν πρὸς βεβαίωσιν . . .

σις γίνεται ἐν αὐτῷ τῷ ἀρχικῷ δανειστικῷ ἐγγράφῳ, ὅτε σκοπὸν ἔχουσα νὰ εὐκολύνη τὴν προμήθειαν δανείου εἰς τὸν βουλούμενον δανεισθῆναι, ὅστις, ἀνα-ζήχρως ὢν, δὲν εὐρίσκει δάνειον ἄνευ τῆς ἐπικουρῆς ἐγγυητοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἰς συμπλήρωσιν τοῦ δανειστικοῦ χρησιμεύει ὁ ἀνω-τέρω τύπος. Σημειωτέον προσέτι, ὅτι ὑπὸ τοῦ νόμου καθιεροῦνται εἰδικαί τινες ἐγγυήσεις, ὡς συνθεάσεται ἡ περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ κυρίου Ἑλληνικοῦ ἐμπορικοῦ πλοίου τηρήσεως τῶν περὶ ἐμπορικῆς ναυτιλίας νόμων καὶ ἡ περὶ τῆς μὴ παρεισδύσεως πολιτικοῦ ἢ θρησκευτικοῦ κωλύματος εἰς σύναψιν γάμου· συντάσσονται δὲ τὰ ἐγγυητικὰ ταῦτα διὰ τὸ εὐκολώτερον διὰ τῆς ἀπλῆς προσελύσεως τοῦ ἐγγυωμένου ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου. Οὕτω τὸ μὲν ὑπὲρ πλοιοκτῆτου συντακτέον ὡς ἐξῆς. «Ἐν Πειραιεῖ.... ἐνεφανίσθη ὁ Β. Ζ.... καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἐγγυᾶται πρὸς τὸ δημόσιον ἅπ' εὐθείας παραιτούμενος τὴν δικαίωμα τῆς διζήσεως ὑπὲρ τοῦ Ι. Ν.... κατοικοῦ Αἰγίνης, κυρίου τοῦ Βρι-κίου Θεμιστοκλέους ὑπὸ σημαίαν ἑλληνικὴν χωρητικότητος τόνων ἑλληνι-κῶν διακοσίων πεντήκοντα, ἐγγεγραμμένου εἰς τὸ νηολόγιον Πειραιῶς ὑπ' ἀρ. 164, ὅτι ὁ πλοιοκτῆτης οὗτος τηρήσει ἀνελλιπῶς καὶ κατὰ γράμμα τὰς δια-τάξεις τῶν περὶ ἐμπορικῆς ναυτιλίας νόμων καὶ ἰδίως τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Δ. τῆς 14 Νοεμβρίου 1836, διὰ πᾶσαν δὲ τυχὸν παράβασιν αὐτοῦ διατελεῖ ὑπό-λογος μέχρι δραχμῶν ἑπτὰ χιλιάδων πεντακοσίων κατὰ τὰ διατεταγμένα ὑπὸ τῶν ἄρθρων 12, 13 καὶ 14 τοῦ εἰρημένου Διατάγματος τῆς 14 Νοεμβρίου 1836» τὸ δὲ περὶ γάμου ὡς ἐξῆς. «Ἐν Ἀθήναις ἐνεφανίσθησαν οἱ Ι. Κ. καὶ Ν. Α... καὶ ἐδήλωσαν, ὅτι ἐγγυῶνται πρὸς τε τὸ Δημόσιον καὶ πρὸς πάντα ἄλλον, ὁ μὲν πρῶτος περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους Ἀργυριάδου βιομηχάνου κατοικοῦ Ἀθηνῶν ἐτῶν τριάκοντα γεννηθέντος ἐν Σύρῳ, ὁ δὲ δεῦτερος περὶ τῆς Πηνε-λόπης Φλεγύου κατοικοῦ Ἀθηνῶν ἐτῶν εἰκοσιδύο γεννηθείσης ἐν Χίῳ, ὅτι ἁμ-φότεροί εἰσι χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, ἄγαμοι, καὶ μὴ συνδεόμενοι διὰ συγγενείας πρὸς ἀλλήλους εἰς βαθμὴν ἀπηγορευμένην, δὲν παρεμπίπτει δ' ἀποποίησης τις τῶν γονέων ἢ ἐπιτρόπων αὐτῶν δυναμένη νομίμως νάναστείλῃ τὸν πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν γάμον, κατ' ἀκολουθίαν οὐδὲν κώλυμα πολιτικὸν ἢ θρησκευ-τικὸν παρεισχωρεῖ εἰς τὴν σύναψιν γάμου μεταξύ αὐτῶν. "Ὅθεν συνταχθὲν τὸ παρὸν.....

(1) Ἐπειδὴ ὁ ἐγγυητὴς καθίσταται δυνάμει τοῦ νόμου ἐκ συνηγορίας συν-υπόχρεως τοῦ πρωτοτύπου ὀφειλέτου εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν υποχρεώσεων αὐτοῦ, ἔπεται ὅτι ἐγγυηθεὶς ἄνευ τινὸς περιορισμοῦ ἐνέχεται οὐ μόνον διὰ τὸ

11. Τύπος ἐκχωρήσεως ⁽¹⁾

... συνομολογοῦσι τὰ ἐξῆς: Ὁ Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος
δικαιούμενος λαμβάνειν παρὰ τοῦ Διοδότου Φρυνίχου δυνάμει τῆς ὑπ'

κύριον καὶ ἄμεσον ἀντικείμενον τῆς ὀφειλῆς, ἀλλὰ διὰ πᾶν παρεπόμενον αὐτῇ, ἰδίως διὰ τὰ ἔννομα ἀποτελέσματα τῆς ὑπερμερίας καὶ τοὺς τῆς ὑπερμερίας τόκους. Σημειωτέον ὅτι ὁ ἐγγυητὴς δύναται νὰ προβάλῃ εἰς τὸν δανειστήν τὴν ἔνστασιν τῆς διζήσεως, ἐὰν θελήσῃ νὰ καταδιώξῃ αὐτὸν πρὶν ἢ καταδιώξῃ τὸν ὀφειλέτην, διότι ὁ ἐγγυητὴς ἐνάγεται δυνάμει τοῦ εὐεργετήματος τῆς διζήσεως ἐὰν καὶ καθ' ὅσον ὁ δανειστής δὲν δυνθῇ νὰ πληρωθῇ παρὰ τοῦ πρωτοτύπου ἢ καθ' ὅσον μὴ κατοικοῦντος τοῦ πρωτοτύπου ὀφειλέτου ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ δανειστοῦ, ἐν ἣ κατοικεῖ, τὸ δανειστής καὶ ὁ ἐγγυητής, καθίσταται δύσκολος ἢ τοῦ πρωτοτύπου καταδίωξις. Ἀλλὰ παραιτουμένου ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἔνστασιν ταύτην τοῦ ἐγγυητοῦ, ὁ δανειστής δύναται νὰ καταδιώξῃ ἐνταύτῃ τὸν τε ὀφειλέτην καὶ ἐγγυητήν.

Ἄλλ' ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ προβάλῃ καὶ πλείονας ἐγγυητάς. Οὗτοι ἔχουσι τότε τὸ εὐεργέτημα τῆς διαιρέσεως, καθ' ὃ, ἕκαστος αὐτῶν ἐναγόμενος ἐπὶ καταβολῇ τοῦ ὅλου χρέους, δικαιούται νὰ ἀπαιτήσῃ κατ' ἔνστασιν νὰ ἐπιμερισθῇ μετὰ τῶν συνεγγυητῶν τὸ χρέος καὶ νὰ ζητηθῇ παρ' αὐτοῦ ἢ ἀναλογούσα μερίς. Ἀλλὰ καὶ τὸ εὐεργέτημα τοῦτο δύνανται νὰ παραιτηθῶσι, ῥητῶς δηλοῦντες τὴν παραίτησιν κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐγγυητικοῦ.

(¹) Σημειωτέον, ὅτι δεκτικαὶ ἐκχωρήσεώς εἰσι μόναι αἱ ἀπαιτήσεις αἱ ἀποτελοῦσαι ἀντικείμενον τῆς περιουσίας τοῦ δικαιούχου. Ἀλλ' ἀνεπίδεκτοι ἐκχωρήσεως τυγχάνουσιν αἱ περὶ διατροφῆς ἀπαιτήσεις. Ὁ Π. νόμος ἀπαγορεύει καὶ τὴν ἐκχώρησιν ἐπιδικίων ἀπαιτήσεων, ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη, μὴ περιλαμβανομένη ἐν τῇ Ἐξαθίβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου, δὲν ἰσχύει. Νομίζομεν δὲ πρέπον νὰ υπομνήσωμεν, ὅτι ὁ ὀφειλέτης ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἐκδοχέα τὸ ὀφειλόμενον μόνον ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἐκχωρήσεως· διότι μόνον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως διακόπτεται πᾶσα μετὰ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ ἐκχωρητοῦ σχέσις, δικαιοῦται ὁμῶς καὶ πρὸ τῆς ἐκχωρήσεως νὰ καταβάλῃ τῷ ἐκδοχεῖ, διότι ἅμα τῇ ἐκχωρήσει ὁ ἐκδοχεὺς ἀποβαίνει δικαιοῦχος, μεταβιβάζων καὶ εἰς τοὺς ἰδίους κληρονόμους τὴν ἀπαιτήσιν.

Αὐτονόητον τυγχάνει ὅτι ὁ ὀφειλέτης δικαιούται νάντιτάξῃ εἰς τὸν ἐκδοχέα ἀπάσας τὰς ἐνστάσεις, ἃς ἤθελεν ἀντιτάξῃ εἰς τὸν ἐκχωρητὴν ἂν ἐνήσκει οὗτος τὸ ἐκχωρηθὲν δικαίωμα, διότι ὁ ἐκδοχεὺς ἐνασχῶν ἀλλότριον δικαίωμα καὶ κατέναντι τοῦ ἐκχωρηθέντος ὀφειλέτου λογίζεται ἐντολοδόχος τοῦ ἐκχωρητοῦ, μόνον δ' αἱ ὡς ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ ἐκχωρητοῦ καὶ αὐτοῦ δυνάμεναι νὰ προταθῶσι διαδικαστικαὶ ἐνστάσεις δὲν ἀντιτάσσονται εἰς τὸν ἐκδοχέα· ὡς φέρ' εἰπεῖν ἢ ἐνστάσις τῆς μὴ δοθείσης ἐγγυήσεως, ἥτις δύναται νὰ προταθῇ κατὰ τοῦ ἀλλοδαποῦ ἐκχωρητοῦ, δὲν δύναται νὰ προταθῇ κατὰ τοῦ ἡμεδαποῦ ἐκδοχέως.

ἀριθμὸν 145 ἐνεστῶτος ἔτους ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν δραχμὰς τέσσαρας χιλιάδας λόγῳ κεφαλαίου, τόκων καὶ δαπανῶν καὶ λαβῶν ταύτας ἀνελλιπεῖς ⁽¹⁾ παρὰ τοῦ Κωνστ. Ἰωάννου ἐκχωρεῖ τὴν ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως ἀπαίτησιν αὐτοῦ καὶ πάντα ἐν γένει τὰ ἐξ αὐτῆς δικαιώματα αὐτοῦ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου Διοδότου Φρυνίχου εἰς τὸν Κωνστ. Ἰωάννου κτώμενον οὕτως ἐφεξῆς πάντα τὰ ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης δικαιώματα ἅπερ ἐκέκτητο ἕως τοῦδε ὁ ἐκχωρητής. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη τὸ παρὸν, ὃ ἀναγνώσθην κτλ.

12. Τύπος προικοσυμφώνου.

... . συνωμολόγησαν τὰ ἐξῆς. Ὁ Ἐμμ. Ἀλεξανδρόπουλος, προτιθέμενος νὰ ἐκδώσῃ εἰς γάμον τὴν προσεχῇ Κυριακὴν 17 τρέχοντος μηνὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μελπομένην μετὰ τοῦ ἐτέρου τῶν συμβαλλομένων Κωνστ. Ἰωάννου, παρεχώρησε καὶ παρέδωκεν αὐτῷ λόγῳ προικὸς 1) δραχμὰς ἑκατοντακισχιλίας εἰς μετρητὰ, 2) τὰ ἐξῆς κινητὰ πράγματα ἥτοι μίαν κλίνην σιδηρᾶν, τρεῖς σκευοθήκας, τράπεζαν ἐκ καρύου κτλ. ⁽²⁾ 3) τὴν ἐν τῇ ὁδῷ Ἐρμού ιδιόκτητον

⁽¹⁾ Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὸν Ἀναστασιανὸν καλούμενον νόμον ὁ κτησάμενος ἀπαίτησιν δι' ἀγορᾶς, ἢ τὸ μὲν δι' ἀγορᾶς τὸ δὲ διὰ δωρεᾶς καλυπτούσης ἀγορᾶν ἐπὶ τιμῇματι ἐλάσσονι τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τῆς ἀπαιτήσεως, ἢ τέλος δι' εἰκονικῆς δωρεᾶς, δὲν δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ κατὰ τοῦ ἐκχωρηθέντος ὀφειλέτου μεῖζον ποσὸν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀγορὰν ταύτην καταβληθέντος τιμήματος καὶ τῶν τόκων, ἀκυρουμένης κατὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως πρὸς ὄφελος τοῦ ὀφειλέτου. Ἀλλ' ὑπάρχει ἐξαίρεσις ὡς πρὸς τὰς μεταξὺ συγκληρονόμων καὶ κληροδόχων ἐκχωρήσεις ἐπικαίων ἀπαιτήσεων, ὡς πρὸς τὰς ἀντὶ πληρωμῆς χρέους ἐκχωρήσεις, τὰς ἐκχωρήσεις λόγῳ προικοδοσίας καὶ τὰς ἐκχωρήσεις ἀπαιτήσεων, ὧν τὸ ἀντικείμενον δὲν εἶναι χρήματα ἀλλ' ἀκίνητα ἢ ἀντικαταστατὰ πράγματα, καὶ τὰς ἐκχωρήσεις συμβάσεων, καθ' ὅς ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν δὲν δύναται νὰ ἰσχυρῇ ἀσφαλῶς τὸ τίμημα, ἐφ' ᾧ ἡγοράσθη ὠρισμένη ἀπαίτησις. Καὶ φρονοῦμεν μὲν, ὅτι δὲν ἰσχύει παρ' ἡμῖν ὁ Ἀναστασιανὸς νόμος, ἅτε μὴ περιλαμβανόμενος εὐτυχῶς ἐν τῇ Ἐξαβίβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου, ἀλλ' ἢ μέχρι τοῦδε νομολογία τῶν δικαστηρίων ἐξήνεγκεν ἐναντίαν γνώμην. Ὅθεν δεόν νὰ ἔχωσι πρὸ ὀρθαλμῶν αὐτῶν οἱ συμβαλλόμενοι καὶ οἱ συμβολαιογράφοι.

⁽²⁾ Ἀλλὰ τὰ κινητὰ δυνατὸν καὶ νὰ μνημονευθῶσιν ἐν ἄλλῃ εἰδικῇ καταλόγῳ, ὅσας εἶναι πολλά. Τότε δὲ ἀντὶ τῆς ἐν τῷ κειμένῳ πράξεως κατὰ

αὐτοῦ οἰκίαν, συνορεύουσιν ἀνατολικῶς δυτικῶς
 ἀρκτικῶς καὶ μεσημβρινῶς (¹)

(*Ἄν τὰ πράγματα παραβίδωνται διατετιμημένα λόγῳ πωλήσεως ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ θεωρηθῇ οὗτος ὡς οἶονεῖ ἀγοραστὴς αὐτῶν, ὑποχρεούμενος νὰ ὑποδώσῃ ἐν καιρῷ τῷ προσήκορτι τὸ διὰ τῆς ἐκτιμῆσεως ὀρισθὲν τίμημα, πρέπει ρητῶς νὰ ἀναφέρηται τοῦτο. Ἄν δὲ ἀδιατίμητα (ὅτε ὁ σύζυγος δὲν δύναται νὰ ἐκποιήσῃ ταῦτα) πρέπει νὰ ἐκτιμῶνται μόνον διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ χαρτοσήμου, βεβαιούμενου ὅτι μόνον διὰ τοῦτο ἐξετιμήθησαν εἰς δραχμὰς*). Κατὰ καθήκον ὑπέμνησα τὰς περὶ μεταγραφῆς διατάξεις τοῦ νόμου καὶ τὰ ἐπακολουθήματα τῆς παραλείψεως αὐτῆς.

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη τὸ παρὸν ἔγγραφο, δ, ἀναγνωσθὲν κτλ.

ἐξῆς κινητὰ πράγματα», τεθῇσεται ἡ φράσις, «διάφορα κινητὰ, οἷον ἱμάτια, σκύη, ἔπιπλα καὶ τιμαλφῇ κατὰ τὸν πρὸς ἀλλήλους διαμεφθέντα κατάλογον, οὗ ὅμοιος προσαρτᾶται ἐνταῦθα, φέρων τὴν ὑπογραφὴν αὐτῶν τε, τῶν μαρτύρων καὶ ἐμοῦ».

(¹) Σημειωτέον, ὅτι ὡς προῖξ δύναται νὰ δοθῶσι τῷ ἀνδρὶ παντὸς εἶδους πράγματα καὶ ὁλόκληρος τῆς γυναικὸς ἡ περιουσία, καὶ τοῦτο οὐ μόνον πρὸς τῆς συστάσεως τοῦ γάμου, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτήν. Ὅθεν δύναται νὰ συνταχθῇ προικοσύμφωνον καὶ μετὰ τὸν γάμον.—Ἐὰν δὲ τὰ ὡς προῖξ διδόμενα δὲν καταβληθῶσι παραυτίκα, οἱ τόκοι καὶ οἱ καρποὶ ἀποτίνονται ἀπὸ τῆς πρὸς καταβολὴν αὐτῶν ὀρισθείσης ἡμέρας· μὴ ὀρισθείσης δὲ τοιαύτης, ὁ μὲν ὑποσχεθεὶς τὴν προῖκα αὐτοβελήτως ἀποτίνει αὐτοὺς μετὰ δύο ἔτη ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ γάμου, ὁ δὲ εἰς προικοδότησιν δυνάμει τοῦ νόμου ὑπόχρεως (δηλαδὴ ὁ νόμιμος πατὴρ τῆς γυναικὸς καὶ μετ' αὐτὸν οἱ πρὸς πατὴρ ἀνιόντες) ἂψ ἥς καταστῇ ὑπερήμερος. — Σημειωτέον προσέτι πρὸς γινώσιν τῶν συμβαλλομένων ὅτι, ἐὰν ἡ προῖξ συνίσταται εἰς ἀπαιτήσεις κατὰ τρίτων ἐκχωρουμένας ὑπὸ τοῦ προικοδότου τῷ ἀνδρὶ, οὗτος θεωρεῖται ὡς παραλαβὴν τὴν προῖκα διὰ τῆς ἐκχωρήσεως καὶ ἐνέχεται ἐπὶ ἀποδόσει τῆς ἀξίας τῆς προικῆς, ἂν ἐκ δόλου ἢ βλαθυμίας δὲν ἐφρύντισεν ἐγκαίρως περὶ τῆς διὰ παντὸς νομίμου τροποῦ ἐπιδιώξεως τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως καὶ ἐκ τούτου ἡ ἐξαργύρωσις αὐτῆς κατέστη ἀδύνατος. Ἄλλ' ἐὰν ἡ προῖξ συνίσταται εἰς ἀπαιτήσεις κατὰ τῆς γυναικὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἢ τρίτου ἐξ οἰκείας προαιρέσεως προικοδότου (συνομολογούντων ὅτι ὀφείλουσι τῷ ἀνδρὶ λόγῳ προικῆς ὠρισμένον ποσὸν ἢ ἄλλο πρᾶγμα) ὁ σύζυγος ὁ μὴ ἐπιδιώξας ἐγκαίρως δι' ἀναγκαστικῶν μέσων τὴν πληρωμὴν τοιούτων ἀπαιτήσεων δὲν ὑπόκειται εἰς ἀποζημιώσιν, ἐὰν ὁ ὀφειλέτης κατὰ τὰς βραδύτερον ἀναξιοχρεως ἀδυνατῇ νὰ καταβάλῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης

13. Τύπος ἐξοφλήσεως (¹).

..... ὁ Ἐμ. Ἀλεξανδρόπουλος ἐδήλωσεν ὅτι, λαβὼν τὰς ὀφειλομένας αὐτῷ πρὸ τοῦ Κ. Ἰωάννου δυνάμει δανειστικοῦ συμβολαίου, συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Π. Ρωμύλου τὴν 11 Σεπτ. παρελθόντος ἔτους χιλίας δραχμὰς καὶ οὐδεμίαν ἔχων ἐφεξῆς ἀπαίτησιν κατ' αὐτοῦ, συναινεῖ εἰς τὴν ἐξάλειψιν πάσης δυνάμει αὐτοῦ ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης ἐπὶ κτημάτων τοῦ Κ. Ἰωάννου. Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη τὸ παρὸν κτλ.

14. Τύπος συμβολαίου περὶ ἀκυρώσεως προηγουμένου ἐγγράφου.

..... καὶ ἐδήλωσαν, ὅτι ἀνακαλοῦσι καὶ ἀκυροῦσιν ὁλοσχερῶς τὸ ὑπ' ἀριθ. ἑκατὸν ἐξήκοντα ἐννέα 169 τῆς ὁγδόης Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ὁγδοηκοστοῦ ἔκτου ἔτους συμβόλαιον γενόμενον ἐνώπιόν μου περὶ μισθώσεως ἀμπέλου ἐν Πατησίοις τοῦ δήμου Ἀθηναίων καὶ οὐδεμίαν οὐδέτερος ἔχει ἀπαίτησιν κατὰ τοῦ ἑτέρου, ὅθεν ἐπανερχονται ἐν ἡ διετελουν θέσει πρὸ τῆς συντάξεως τοῦ διὰ τοῦ παρόντος ἀκυρουμένου συμβολαίου (²).

15. Τύπος συμβολαίου περὶ ἐταιρίας.

α'. Ἐταιρίας ὁμορῦθμου.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην ὁγδόην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν τρίτην μ. μ., ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀσκληπιοῦ συμβολαιογραφικῷ

(¹) Σημειωτέον, ὅτι πρὸς ἐξοφλήσιν συμβολαίου δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἰδιαιτέρου ἐξοφλητικοῦ, διότι ἡ ἐξοφλήσις δύναται νὰ γίνη ἐπὶ τοῦ πρωτοτύπου δανειστικοῦ συμβολαίου, κάτωθεν δηλ. αὐτοῦ, προστιθεμένου τοῦ νομίμου χαρτοσήμου, ἂν τυχὼν δὲν χωρῇ. Τοῦτο δὲ καὶ συνήθως γίνεται. Ὡς τύπος χρησιμεύει αὐτὸς οὗτος ὁ ἄνωτέρω, ἀντικαθισταμένων μόνον τῶν λέξεων «δυνάμει δανειστικοῦ» διὰ τῶν λέξεων «δυνάμει τοῦ ἄνωτέρω ὑπ' ἀριθ. . . . συμβολαίου».

(²) Σημειωτέον, ὅτι, ἐὰν πρόκειται περὶ ἀκυρώσεως ἐγγράφου ἀγοραπωλησίας, ἀνταλλαγῆς ἢ δωρεᾶς ἀποδεδεγμένης ἢ ἀκινήτου, ἀπαιτεῖται νὰ καταρτισθῇ νέον συμβολαιογραφικὸν ἐγγραφοὺν πρὸς ἔγχυρον ἀκύρωτον, ἵνα μεταβιβασθῇ ἡ κυριότης καὶ ἡ κατοχὴ αὐτοῦ διὰ τῆς μεταγραφῆς.

μου γραφείῳ ἐν τῇ οἰκίᾳ . . . ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Διονυσίου Ἀναξαγόρου καὶ τῶν μαρτύρων Γεωργίου Δ. Νικολαΐδου καὶ Ἰωάννου Εὐσταθιάδου ἐμπόρων κατοίκων Ἀθηνῶν, γνωστῶν μοι πολιτῶν Ἑλλήνων, δι' οὐδενὸς συγγενικοῦ δεσμοῦ συνδεομένων πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ εἰς οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν ὑπαγομένων, ἐνεφανίσθησαν οἱ γνωστοί μοι καὶ μὴ συγγενεῖς πρὸς ἐμὲ ἢ τοὺς μάρτυρας Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος, Κωνσταντῖνος Ἰωάννου καὶ Νικόλαος Νικολόπουλος, ἔμποροι, κάτοικοι Ἀθηνῶν, καὶ ἡτήσαντο τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος συμβολαίου, δηλώσαντες ὅτι κατ' ἐπιθυμίαν ἔταιρίαν ἐμπορικὴν ὁμόρυθμον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος καὶ Συντροφία ἐπὶ ταῖς ἐξῆς συμφωνίαις :

Α') τὰ κεφάλαια αὐτῆς ὀρίζονται νῦν εἰς 60 χιλιάδας δραχμῶν, 25 κατέβαλον ἀνὰ δραχμὰς 20 χιλιάδας ἑκάστος. Β') Ἡ ἔταιρία ἄρξεται τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς τῇ πρώτῃ Ἰανουαρίου 1893 ἔτους καὶ διαρκέσει ἐπὶ πέντε ὅλα ἔτη. Γ') Καὶ οἱ τρεῖς συνέταιροι θεωροῦνται ἐξ ἴσου διευθύνται καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς ἔταιρίας, πᾶσαι δὲ αἱ ὑπὸ τὴν ἔταιρικὴν ἐπωνυμίαν ἐν ὀνόματι τῆς ἔταιρίας πράξεις ἐκάστου αὐτῶν ὠφελοῦσιν ἢ ζημιοῦσιν αὐτήν, ὑποχρεοῦσαι καὶ τοὺς τρεῖς ἀλληλεγγύως πρὸς τοὺς τρίτους, διὸ καὶ ἅπαντες δύνανται νὰ εἰσπράττωσιν ἔταιρικά χρήματα καὶ ἐξοφλῶσιν ἔταιρικά χρεῖ, ἀλλὰ τὸ κατὰστημα θέλει διευθύνει, κρατῶν καὶ τὸ ταμεῖον, ὁ πρῶτος αὐτῶν, ἦτοι ὁ Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος, τῶν ἄλλων δύο ὁδοιπορούντων ἢ κινουμένων ἐν τῇ πόλει χάριν τῶν ἔταιρικῶν ἐργασιῶν. Δ') Οὐδεμίαν πρᾶξιν ἀγορᾶς, πωλήσεως ἢ πιστώσεως πρὸς τρίτον, ὑπερβαίνουσαν τὰς τετρακισχιλίας δραχμὰς, δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τις τῶν συνεταίρων ἄνευ ἐγγράφου συναινέσεως τῶν δύο ἄλλων· πᾶσα δὲ τυχὸν τοιαύτη πρᾶξις, ἂν ἐξ αὐτῆς ἐπέλθῃ ζημία, εἶναι μὲν ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν ἔταιρίαν ἀπέναντι τῶν τρίτων, ἀλλ' ἀπέναντι τῶν ἔταιρων βαρύνει μόνον τὸν ἐνεργήσαντα. Ε') Ἐκ τοῦ ἔταιρικοῦ ταμείου λαμβάνει ἑκάστος τῶν ἔταιρων μηνιαῖον ἀνὰ δραχμὰς ἑκατὸν εἴκοσι διὰ τὰς ἀτομικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας. Σ') Ὁ ἰσολογισμὸς γίνεται καθ' ἑξαμηνίαν, αἱ δαπάναι καὶ αἱ ζημίαι βαρύνουσι τὴν ἔταιρίαν· διανέμονται δ' ἐξ ἴσου τὰ κέρδη. Ζ') Αἱ μεταξὺ τῶν συνεταίρων ἀναφαινόμεναι τυχὸν διαφοραὶ θέλουσι διαλύεσθαι διὰ διαιτητῶν, ἀνεκκλήτως ἀποφαινομένων, ὀρίζοντος τοῦ μὲν ἐνάγοντος τὸν ἀριθμὸν τῶν διαιτητῶν καὶ ἐκάστου διαδίκου ἐκλέγοντος ἑσὸν ποσόν, διορίζοντος

δὲ τὸν ἐπιδιαιτητὴν τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν. Η') Δὲν δύναται νὰ διαλυθῇ ἡ ἐταιρία πρὸ τῆς λήξεως τῆς πενταετίας, οὐδὲ νὰ παραταθῇ μετὰ τὴν πενταετίαν, ἄνευ τῆς συναινέσεως καὶ τῶν τριῶν ἐταίρων. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη τὸ παρὸν ἔγγραφο, ὃ ἀναγνώσθην κτλ.

Β'. Ἐταιρίας ἐτερορρυθμοῦ.

(Ἀρτιγραφῆτω ὁ ἀνωτέρω τύπος ἕως τοῦ «δηλώσαντες ὅτι κα-
ταρτίζουσιν ἐταιρίαν» καὶ μετὰ τοῦτο τεθήτωσαν τὰ ἑξῆς.)
δηλώσαντες ὅτι οἱ δύο πρῶτοι ἀλληλέγγυοι καὶ ὑπεύθυνοι συνάπτουσι
μετὰ τοῦ τρίτου Ν. Νικολοπούλου ἐταιρίαν ἐτερορρυθμον, ὑπὸ τὴν
ἐπωνυμίαν Ἑμμαν. Ἀλεξανδρόπουλος καὶ συντροφία. Α') Τὰ κεφάλαια αὐτῆς ὀρίζονται νῦν εἰς 60 χιλιάδας δραχμῶν, ἃς κατέβαλον
ἀνὰ 20 χιλιάδας δραχμῶν ἕκαστος. Β') Ἡ ἐταιρία ἀρξεται τῶν ἐρ-
γασίων αὐτῆς τῇ πρώτῃ Ἰανουαρίου 1893 ἔτους καὶ διαρκεῖσι ἐπὶ
πέντε ἔτη. Γ') Οἱ δύο πρῶτοι θεωροῦνται ἐξ ἴσου διευθύνται καὶ ἀν-
τιπρόσωποι τῆς ἐταιρίας, πᾶσαι δὲ αἱ ὑπὸ τὴν ἐταιρικὴν ἐπωνυμίαν ἐν
ὀνόματι τῆς ἐταιρίας πράξεις ἑκατέρου αὐτῶν ὠφελοῦσιν ἢ ζημιοῦσιν
αὐτὴν, ὑποχρεοῦσαι αὐτοὺς ἀλληλεγγύως πρὸς τοὺς τρίτους, διό καὶ
δύνανται ἀμφοτέροι νὰ εἰσπράττωσιν ἐταιρικὰ χρήματα καὶ ἐξοφλῶ-
σιν ἐταιρικὰ χρεῖα· ἀλλὰ τὸ κατὰστημα θέλει διευθύνει, κρατῶν καὶ
τὸ ταμεῖον, ὁ πρῶτος τούτων, ἦτοι ὁ Ἑμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος.
Ὁ δὲ τρίτος, ἦτοι ὁ Νικόλαος Νικολόπουλος, ὡς ἐτερορρυθμος συνέ-
ταιρος, οὐδεμίαν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ πράξιν διαχειρίσεως ἢ νὰ διευ-
θυνη ἐταιρικὴν ὑπόθεσιν οὐδὲ ὡς ἐπίτροπος τῆς ἐταιρίας. Δ') Οὐδε-
μίαν πράξιν ἀγορᾶς, πωλήσεως ἢ πιστώσεως πρὸς τρίτον, ὑπερβαίνου-
σαν τὰς τετρακισχιλιάς δραχμὰς, δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τις τῶν δύο
πρώτων ὁμορρυθμῶν συνεταίρων ἄνευ ἐγγράφου συναινέσεως τοῦ ἑτέρου·
πᾶσα δὲ τυχὸν τοιαύτη πράξις, ἐὰν ἐξ αὐτῆς ἐπέλθῃ ζημία, εἶναι
μὲν ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν ἐταιρίαν ἀπέναντι τῶν τρίτων, ἀλλ' ἀπέ-
ναντι τῶν ἄλλων ἐταίρων βαρύνει μόνον τὸν ἐνεργήσαντα. Ε') Ἐκ
τοῦ ἐταιρικοῦ ταμείου λαμβάνει ἕκαστος τῶν ἐταίρων μηνιαῖον ἀνὰ
δραχμὰς ἑκατὸν εἴκοσι διὰ τὰς ἀτομικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας. ς') Ὁ ἰσο-
λογισμὸς γίνεται καθ' ἑξαμηνίαν. Αἱ δαπάναι καὶ αἱ ζημίαι βαρύνου-
νται τὴν ἐταιρίαν, διανέμονται δ' ἐξ ἴσου τὰ κέρδη. Ἀλλ' ὁ ἐτερορ-
ρυθμος συνέταιρος Νικόλαος Νικολόπουλος θέλει ἐνέχεσθαι εἰς τὰς

ζημίας μόνον μέχρι συμπληρώσεως τῆς καταβολῆς αὐτοῦ, ἅτε μὴ ὑποκείμενος προσωπικῶς εἰς τὰς ἐταιρικὰς ὑποχρεώσεις. Ζ') Αἱ με-
ταξὺ τῶν συνεταίρων ἀναφυόμεναι τυχὸν διαφοραὶ θέλουσι διαλύε-
σθαι διὰ διαιτητῶν, ἀνεκκλήτως ἀποφαινομένων, ὀρίζοντος τοῦ μὲν
ἐνάγοντος τῶν ἀριθμὸν τῶν διαιτητῶν καὶ ἐκάστου διαδίκου ἐκλέ-
γοντος ἴσον ποσὸν, διορίζοντος δὲ τὸν ἐπιδιαιτητὴν τοῦ Προέδρου τῶν
ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Β'. Ἰδιωτικὰ ἔγγραφα⁽¹⁾.

Μεταξὺ τῶν ὑποφαινομένων Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδροπούλου καὶ
Κωνσταντίνου Ἰωάννου, ἀμφοτέρων κατοίκων Ἀθηνῶν, συνωμολογή-
θησαν τὰ ἑξῆς:

Τοῦ παρόντος ἐγένοντο δύο πρωτότυπα ἔγγραφα, ὧν ἓν θέλει
λάβει ἑκάτερος τῶν ὑποφαινομένων.

Ἀθήνησι 3 Ἀπριλίου 1892.

Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος
Κωνσταντῖνος Ἰωάννου

Γ'. Διαθήκαι⁽²⁾.

1. Δημοσία διαθήκη.

Ἀριθ.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ο-
κτακοσιοστοῦ ἑβδομηκοστοῦ ἔκτου ἔτους ἡμέραν τετάρτην ἐν τῷ Συμ-
βολαιογραφείῳ μου κειμένῳ ὑπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρίστωνος Πινδαρί-
δου παρὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Συμβολαιογράφου καὶ
κατοίκου Ἀθηνῶν Ἰσιδώρου Λέοντος ἐνταῦθα ἐδρεύοντος, ἐνεφανίσθη
ὁ ἐνταῦθα ἔμπορος καὶ κάτοικος Κωνσταντῖνος Μένανδρος ἐκκλησια-
ζόμενος εἰς τὴν ἐνορίαν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ μὲ προσεκάλεσε νὰ
μεταβῶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὁριγένους Νουμᾶ ἐμποροῦ, κατοικοῦντος

(1) Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον νοοῦμεν ἐνταῦθα τὰς δι' ἰδιωτικῶν ἐγγράφων
συμβάσεις. Δύναται δὲ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου νὰ τελεσθῇ πᾶσα σύμβασις,
πλὴν τῆς περὶ μεταθέσεως πραγματικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ ἀκινήτων ἢ με-
ταθέσεως τῆς νομῆς αὐτῶν, ὡς ἐπίσης τῆς περὶ προικός.

(2) Σημειωτέον ὅτι αἱ διαθήκαι οὐ μόνον ἀνακαλοῦνται διὰ ῥητῆς περὶ τοῦ-
του δηλώσεως ἐν μεταγενεστέρᾳ διαθήκῃ, ἀλλὰ καὶ δι' ἀπλῆς συντάξεως ἐγκύρου
διαθήκης μεταγενεστέρας.

ἐν τῇ συνοικίᾳ Νεαπόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Σόλωνος οἰκίᾳ τοῦ Δημητρίου Διοφάντου ⁽¹⁾. "Ὅθεν παραλαβὼν τοὺς μάρτυρας Πευκέτιον Δαναΐδην, Λεόντιον Βράγχον καὶ Νικόλ. Ξενακλή ⁽²⁾ κατοίκους Ἀθηνῶν, ἐμπόρους, πολίτας "Ελληνας ἐκκλησιαζομένους εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἀγίου Νικολάου καὶ κατοικοῦντας τὸν μὲν Πευκέτιον Δαναΐδην ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ξενοφώντος Ξενίου κειμένη τὸν δὲ Λεόντιον Βράγχον. . . . , χριστιανούς τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος ἀπαντας, γνωστούς μοι καὶ γινώσκοντας τὸν διαθέτην Ὁριγένην Νουμᾶν καὶ γινωσκομένους ὑπ' αὐτοῦ, διὰ μηδεμιᾶς δὲ συγγενείας πρὸς ἀλλήλους, πρὸς ἐμὲ καὶ τὸν διαθέτην συνδεομένους, μηδὲ ὑπαγομένους εἰς ἐξαιρέσιν τινα, μετέβην περὶ ὧραν ὀγδόην πρὸ μεσημβρίας εἰς τὴν ἀνωτέρω οἰκίαν τοῦ Δημητρίου Διοφάντου, ἐν ᾗ εὗρον τὸν διαθέτην Ὁριγένην Νουμᾶν, γνωστόν μοι καὶ μὴ ἔχοντα πρὸς μεσχέσιν τινα ἢ συγγένειαν συνεπάγουσαν τὴν ἐξαιρέσιν μου, νοσοῦντα καὶ κλινήρῃ ἐν τῷ μεσημβρινῷ δωματίῳ τοῦ πρώτου ὀρόφου τῆς εἰρημένης οἰκίας. Τὸν ἠρώτησα ἐνώπιον τῶν μαρτύρων ἂν ἀληθῶς μ' ἐκάλεσεν αὐτός καὶ πρὸς τί, μοι ἀπεκρίθη δὲ ὅτι μὲ ἐκάλεσε πρὸς σύνταξιν τῆς διαθήκης αὐτοῦ. Βεβαιωθείς ἐκ τῶν μετ' αὐτοῦ συνδιαλέξεών μου ὅτι ἔχει σφᾶς τὰς φρένας ⁽³⁾, προὐκάλεσα τὴν ἐκ τοῦ δωματίου ἐξοδὸν πάντων τῶν ἄλλων, καὶ οὕτως ὑπελείφθημεν ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπερ ἔκλεισα κατὰ τὸν νόμον, ἐγὼ, ὁ διαθέτης καὶ οἱ μάρτυρες, οὓς ὥρισκα ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ νόμον ⁽³⁾.

(1) Ὁ "Αρειος Πάγος ὁρθῶς ἀπερήνατο, ὅτι ἡ ἐν τῷ νόμῳ (ἄρθ. 4 ψηφ. Διαθ.) λέξις οἰκία ἐμφαίνει οὐχὶ τὴν οἰκοδομήν, ἐν ᾗ διαμένει ὁ διαθέτης, ἀλλὰ τὸν τόπον τῆς μονίμου αὐτοῦ ἐγκαταστάσεως. "Ὅθεν ἡ ἐν τῇ διαθήκῃ ἑλλειψις τῆς σημειώσεως τοῦ οἴκου τοῦ διαθέτου (καὶ τῶν μαρτύρων) δὲν φέρει ἀκυρότητα (Α. Π. 251 καὶ 177 τοῦ 47). ἀλλ' οὐχ ἦπτον εὐλογον νὰ προστίθεται δι' ἐνδεχομένην μεταβολὴν τῆς νομολογίας.

(2) "Αν ὁ διαθέτης ἦναι κωφὸς καὶ ἄμα ἀγράμματος ἢ τυφλός, προσλαμβάνονται ἐξ μάρτυρες ἀντὶ τριῶν, μνημονευομένου τούτου ῥητῶς ἐν τῇ διαθήκῃ (ψηφ. περὶ Διαθ. ἄρθ. 19).

(3) Ὁ συμβολαιογράφος ὀφείλει νὰ ἀναφέρῃ, ὅτι ὁ διαθέτης ἔχει σφᾶς τὰς φρένας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐκθέσῃ τοὺς πείσαντας περὶ τούτου αὐτὸν λόγους. (Α. Π. 126 καὶ 204 τοῦ 47, 12 τοῦ 61, 149 τοῦ 60).

(3) Κατὰ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 68 τοῦ 64 καὶ ὁ ἐπὶ τῆς εἰκόνας Θεομήτορος ὅρκος (ἀντὶ τοῦ Εὐαγγελίου) εἶναι ἔγκυρος.

ὅτι θέλουσι τηρήσει μυστικόν μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου πᾶν ὅ,τι ῥηθήσεται ὑπ' αὐτοῦ. Μεθ' ὃ προὐκάλεσα τὸν διαθέτην νὰ μοὶ ὑπαγορεύσῃ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ βούλησιν. Οὗτος δὲ μοὶ ὑπηγόρευσεν αὐτολεξεῖ τὰ ἑξῆς: «Ἐγκαθιστῶ κληρονόμον μου τὸν δεῖνα κλπ. κλπ. (*Ἐνταῦθα τίθεται πᾶσαι αἱ διατάξεις αὐτοῦ, τὰ κληροδοτήματα κλπ. . . .*)»⁽¹⁾. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ διαθέτης ἐξήνεγκε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ θέλησιν, ἠρώτησα αὐτὸν ἂν ἔχῃ ἄλλο τι νὰ προσθέσῃ· ἀποκριθέντος δὲ αὐτοῦ ἀποφατικῶς, ὑπέμνησα αὐτὸν νὰ καταλίπῃ ἐλεημοσύνην εἰς φιλανθρωπικὰ καταστήματα, καθὼς καὶ εἰς τὸν ἔθνικόν στόλον,⁽²⁾ καὶ μοὶ ἀπεκρίθη, ὅτι λυπεῖται μὴ δυνάμενος νὰ διαθέσῃ τι ὑπὲρ αὐτῶν. Ὅθεν πρὸς βεβίωσιν συνέταξα τὴν παροῦσαν διαθήκην αὐθωρεὶ ἐνώπιον τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων ἐν τῷ κεκλεισμένῳ ὡς εἴρηται δωματίῳ καὶ προσεκάλεσα αὐτοὺς νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς⁽³⁾. Ἀνέ-

(1) Ἰδε σημειώσιν ὑπὸ τὸν τύπον τῆς ἰδιογράφου διαθήκης. Σημειωτέον εἰδικώτερον ὅτι διὰ δημοσίας διαθήκης ὁ συμβολαιογράφος δὲν δύναται νὰ λάβῃ κληροδοσίαν, οὔτε νὰ διορισθῇ ἐπίτροπος τῶν ὄρφανῶν ἢ ἐκτελεστής τῆς διαθήκης, ἀλλ' ἐὰν οὐδὲν ἤττον περιληφθῇ τοιαύτη διάταξις ἐν τῇ διαθήκῃ, δὲν ἰσχύει μὲν ἡ διάταξις αὕτη, ἀλλ' ἡ διαθήκη δὲν ἀκυροῦται (ψηφ. περὶ Διαθ. ἄρθρον 16). Σημειωτέον προσέτι, ὅτι, ἐὰν ὁ διαθέτης, ἄτεκνος ὢν, καταλίπῃ εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ τὴν ἐπικαρπίαν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ὁ συμβολαιογράφος ὀφείλει νὰ ἐρωτήσῃ τὸν διαθέτην ἐὰν μέλλῃ νὰ διατηρήσῃ αὐτὴν, συνάπτουσα δεῦτερον γάμον, καὶ νὰ καταχωρίσῃ ἐν τῇ διαθήκῃ τὴν πρὸς τὸν διαθέτην ἐρώτησιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀπόκρισιν αὐτοῦ, ἀκυρότης ὅμως ἐκ τῆς παραλείψεως ταύτης τοῦ συμβολαιογράφου δὲν ἐπέρχεται, τοῦ νόμου (Νεαρά 22 κεφ. 32) ῥητῶς ὀρίζοντος, ὅτι, ἐὰν ὁ ἕτερος τῶν συζύγων λαμβάνῃ διὰ διαθήκης τοῦ ἄλλου τὴν ἐπικαρπίαν τῆς περιουσίας αὐτοῦ προαπονήσκοντος, ἀπόλλυσιν αὐτὴν συνάπτων δεῦτερον γάμον μόνον ὁσάκις ὁ θανὼν ὤρισε τοῦτο ρητῶς. Εἰς πᾶν εἶδος δὲ διαθήκης (οὐχὶ μόνον τῆς δημοσίας) ἀπαιτεῖται ἀπαρτιτῶς ἡ ἐν τῇ διαθήκῃ ἐγκατάστασις κληρονόμου.

(2) Ὁ Ἄρειος Πάγος ὁρθῶς ἐγνωμάτευσεν ὅτι, ὁσάκις ἐκ τῆς διαθήκης συνάγεται, ὅτι ὁ διαθέτης κατέλιπεν ἐλεημοσύνας καὶ κληροδοτήματα εἰς φιλανθρωπικὰ καταστήματα, εἰκάζεται ὅτι ἐγένετο αὐτῇ ἡ περὶ τούτου ὑπόμνησις τοῦ συμβολαιογράφου· ὅθεν, καὶ μὴ ἀναφερομένης ταύτης ἐν τῇ διαθήκῃ, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης (Α. Π. 176 τοῦ 49).

(3) Δι' ἐπανειλημμένων αὐτοῦ ἀποφάσεων (176 καὶ 177 τοῦ 49, 341 τοῦ 52, 187 τοῦ 56, 138 τοῦ 57, 112 τοῦ 61) ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπεφάνετο, ὅτι, βεβαιούντος τοῦ συμβολαιογράφου ὅτι ἀνεγνώσθη ἡ διαθήκη εἰς ἐπήκοον πάν-

γνωσα δὲ αὐτὴν εὐκρινῶς καὶ μεγελοφώνως εἰς ἐπήκοον ἀπάντων τῶν ἀνωτέρω παρόντων, μετὰ τοῦτο δὲ παρέδωκα αὐτὴν εἰς τε τὴν διαθέτην καὶ τοὺς μάρτυρας ἀλληλοδιαδόχως, ἵνα παρατηρήσωσι καὶ ἀναγνώσωσιν αὐτὴν καὶ ἐκεῖνοι. Ἀναγνόντες δὲ αὐτὴν ἅπαντες καὶ παρατηρήσαντες κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἐβεβαίωσαν ὅτι ἔχει καλῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὰς παραγγελίας τοῦ διαθέτου. Μεθ' ὅ ὑπεγράψαμεν αὐτὴν πάντες.

Ὁ Διαθέτης

Οἱ μάρτυρες

Ὁριγένης Νουμάς.

.....

Ὁ Συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν

(Σφραγίς)

2. Μυστικὴ διαθήκη.

α'.) Ἐπιγραφή τῆς μυστικῆς διαθήκης.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου 1886 παρακατέτιθη ἡ παροῦσα μυστικὴ διαθήκη ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ μου κειμένῳ . . . καὶ ἐγένετο πρᾶξις ὑπ' ἀριθμὸν χίλια ἑκατὸν ἔν.

Ὁ Συμβολαιογράφος Ὁ διαθέτης Οἱ μάρτυρες
(σφραγίς)

Ἀριθ.

β'.) Πρᾶξις ἐμφανίσεως τῆς μυστικῆς διαθήκης.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ μου . . . ἐνώπιον ἐμοῦ . . . (¹) καὶ τῶν μαρτύρων Κωνσταντίνου Κυναιγείρου, Θεοδώρου Καλαϊκάρπου καὶ Λεωνίδου Μέντορος κατοίκων . . . καὶ μὴ ὑπαγομένων εἰς τινὰ τοῦ νόμου ἔνεκεν συγγενείας ἐξαιρέσιν, ἐνεφανίσθη ὁ Ὁριγένης Νουμάς κτλ. καὶ μοι ἐνεχείρισε πρὸς παρακαταθήκην τὴν μυστικὴν διαθήκην αὐτοῦ ὡς με ἐβεβαίωσεν, (ἀρῇται σφραγισμένη βεβαιοῦται τοῦτο) φέρουσαν τὴν ἐπιγραφὴν «ἡ διαθήκη μου» καὶ τὰς λέξεις «ἐν Ἀθήναις τὴν . . . ὁ διαθέτης Ὁριγένης

των, οὐδεμία ἀνάγκη νὰ βεβαιοῦται καὶ ὅτι ἐκάλεσεν οὗτος αὐτοὺς νὰ ἀκούσωσιν αὐτὴν ἀναγινωσκομένην. Ἀλλὰ προτιμότερον νὰ βεβαιοῦται καὶ τοῦτο.

(¹) Ῥητέον, ὅτι κατὰ τὸ 22 ἄρθρον τοῦ περὶ Διαθ. ψηφίσματος δὲν δύναται ὁ γράψας τυχὸν τὴν μυστικὴν διαθήκην συμβολαιογράφος νὰ χρησιμεύῃ καὶ ὡς συμβολαιογράφος.

Νουμᾶς ἔμπορος κάτοικος Ἀθηνῶν». — Βεβαιωθείς δὲ ὅτι ἔχει σφᾶς τὰς φρένας αὐτοῦ, ἠρώτησα αὐτὸν ἐνώπιον τῶν τριῶν ἀνωτέρω μαρτύρων ἂν ἡ διαθήκη αὐτῇ ἐγράφη καὶ ὑπεγράφη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ τέλος καὶ ἐν ἐκάστη σελίδι. Τυχὼν δὲ καταφατικῆς ἀποκρίσεως ⁽¹⁾ παρετήρησα εἰς τὸν διαθέτην ὅτι δεόν νὰ σφραγίσῃ αὐτὴν, ἐφ' ᾧ καὶ ἐσφράγισεν αὐτὴν δι' Ἰσπανικοῦ κηροῦ καὶ τῆς ἐαυτοῦ σφραγίδος ἐχούσης τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ στοιχεῖα. Μετὰ τοῦτο παρετήρησα αὐτῷ, ὅτι, ἂν ἡ διαθήκη δὲν ᾖ γεγραμμένη καὶ ὑπογεγραμμένη ἐν τῷ τέλει καὶ ἐν ἐκάστη σελίδι ὑπ' αὐτοῦ, καθίσταται ἄκυρος, ἀλλ' οὗτος ἐβεβαίωσεν, ὅτι εἶναι οὕτω γεγραμμένη καὶ ὑπογεγραμμένη. Κατ' ἀκολουθίαν ἔγραψα ἐγὼ ὁ Συμβολαιογράφος ἐπὶ τῆς μυστικῆς διαθήκης τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν . . .

Παρακατετέθη ἡ παροῦσα μυστικὴ διαθήκη ἐν τῷ συμβολαιογραφεῖῳ μου κειμένη . . . καὶ ἐγένετο πρᾶξις ὑπ' ἀριθ. τρεῖς χιλιάδες δέκα, τὴν δὲ ἐπιγραφὴν ταύτην ὑπεγράψαμεν ἐγὼ, ὁ διαθέτης Ὡριγένης Νουμᾶς καὶ οἱ ἀνωτέρω μάρτυρες. Εἰς βεβαίωσιν τούτου συνετάχθη ἡ παροῦσα πρᾶξις ἐμφανίσεως καὶ παρακαταθήκης μυστικῆς διαθήκης, ἥτις, ἀναγνωσθεῖσα εὐκρινῶς καὶ εἰς ἐπήκοον τοῦ τε διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

3. Ἰδιόγραφος διαθήκη.

Ὁ ὑποφαινόμενος ἱατρὸς τὸ ἐπάγγελμα καὶ κάτοικος Ἀθηνῶν

(1) Ἐὰν ὁ διαθέτης ἀποκριθῇ ὅτι ἐγράφη ὑπὸ ἄλλου, ὑπεγράφη δὲ ὑπὸ τοῦ γράψαντος καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διαθέτου, μετὰ τὰ ἀνωτέρω, προστίθενται τὰ ἑκδόλουθα. «Αποκριθέντος μοι δὲ αὐτοῦ ὅτι ἔγραψεν αὐτὴν ἄλλος, ἦτοι ὁ Ἀγαμέμνων Σωσίλαος, ὑπέγραψαν δὲ αὐτὴν οὕτως τε καὶ ὁ διαθέτης ἐν τῷ τέλει καὶ ἐν ἐκάστη αὐτῆς σελίδι, ἀπεμάχρουν τοὺς μάρτυρας εἰς ἀπόστασιν, ἐπιτρέπουσαν μὲν αὐτοῖς νὰ βλέπωσιν ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἀκούωσιν, καὶ ἠνέωξα τὴν διαθήκην, ἣν ἀνέγων ἐν τῇ διαθέτῃ καὶ ἐνεχείρισα αὐτῇ. Μετὰ τοῦτο καλέσας τοὺς μάρτυρας νὰ πλησιάσωσιν, ἠρώτησα τὸν διαθέτην ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῶν ἂν τὸ ἐν τῇ ἀναγνωσθέντῃ ἐγγράφῳ περιεχόμενον ἦναι ἡ τελευτὰ καὶ ἀληθὴς αὐτοῦ βούλησις. Ἀποκριθέντος μοι δὲ αὐτοῦ καταφατικῶς, ἐδεξάμην τὴν διαθήκην καὶ προσεκάλεσα αὐτὸν νὰ σφραγίσῃ αὐτὴν. Σφραγίσαντος δ' αὐτὴν τούτου Ἰσπανικῷ κηρῷ διὰ τῆς σφραγίδος αὐτοῦ, φερούσης τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ (ἡ σφραγὶς παριστανούσης αὐτὸν κτλ.), συνέταξα ἐγὼ ἐπὶ τῆς μυστικῆς διαθήκης τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην «Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν . . . (κατὰ τὰ ἐν τῷ κειμένῳ).

γράφω ἰδιοχειρῶς τὴν παροῦσαν διαθήκην μου, δι' ἧς διατίθηναι μετὰ θάνατον τὴν περιουσίαν μου ὡς ἔξῃς.

Ἐγκαθιστῶ κληρονόμους μου (¹) ἐφ' ἀπάσης τῆς περιουσίας μου τοὺς

(¹) Καὶ ἐν τῇ ἰδιογράφῳ διαθήκῃ, ὡς καὶ τῇ μυστικῇ καὶ τῇ δημοσίᾳ, ἀπαιτεῖται ἡ ἐγκατάστασις κληρονόμου. Δύναται δ' ὁ διαθέτης νὰ διορίσῃ καὶ ὑποκαταστάτους κληρονόμους, δηλονότι καὶ κληρονόμον ἢ κληρονόμους, ἐὰν ὁ πρῶτος γραφεὶς κληρονόμος δὲν κληρονομήσῃ τὸν διαθέτην. Δύναται δὲ νὰ ὑποκατασταθῇ εἰς ἀντὶ πολλῶν καὶ τάνάπαλιν καὶ ἀνὰ ἓνα ἀντὶ ἐκάστου τῶν κληρονόμων ἢ νὰ ὑποκατασταθῶσιν οἱ κληρονόμοι ἀμοιβαίως (N. 36 § 1 (28. 6) § 1 Εἰσηγ. 2. 15). Προκειμένης δὲ τοιαύτης ὑποκαταστάσεως θεωροῦνται ὑποκατάστατοι οἱ συγκληρονόμοι ἕκαστος ἀναλόγως τῆς κληρονομικῆς αὐτοῦ μερίδος. (N. 1 Κωδ. 6. 26. § 2 Εἰσηγ. 2. 15). Ἄλλ' ὁ διαθέτης δύναται νὰ διατάξῃ ἄλλως (N. 24 Πανδ. 28. 6. N. τελ. Κωδ. 6. 26 N. 124 Πανδ. 1. 30.). Παρατηρητέον δὲ ὅτι, προκειμένου τοῦ διορισμοῦ ὑποκαταστάτου κληρονόμου, εὐλόγον νὰ σαφηνίζηται βηπῶς ἐν τῇ διαθήκῃ, ἂν τοῦ διαθέτου ἡ πρόθεσις ἦναι νὰ ἀναλάβῃ τὴν κληρονομίαν ὁ ὑποκατάστατος, ἂν ὁ ἐγκατάστατος δὲν δυνήθῃ νὰ ἀποδεχθῇ τὴν κληρονομίαν ἢ ἂν δὲν θελήσῃ νὰ ἀποδεχθῇ αὐτήν.

Δύναται δὲ οὗτος νὰ ἐγκαταστήσῃ ἓνα ἢ πλείονας κληρονόμους, καὶ εἰ μὲν ἐγκαθίσταται μόνον εἰς, οὗτος εἶναι κληρονόμος ὅλης τῆς κληρονομίας, καὶ ἂν ἡ ἐγκατάστασις γίνῃ δι' ἐν μόνον πράγμα ὠρισμένον, π. χ. τὸ κορυνηλιανὸν ὑποστατικόν, ἢ εἰς ἐν μέρος τῆς κληρονομίας, π. χ. τὸ ἥμισυ, τὰ δύο τρίτημόρια κτλ., καὶ τοῦτο ἕνεκα τοῦ ἀξιώματος τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ἀποθάνῃ ἐν μέρει ἐνδιάθετος καὶ ἐν μέρει ἀδιέθετος (§ 5 Εἰσηγ. de hered. inst. (2. 14). N. 1 § 4 Πανδ. αὐτόθι (28. 5) καὶ N. 7 Πανδ. de reg. juris (50. 17). Ἐὰν δὲ ἐγκαθίστανται πλείονες, τότε, ἐὰν μὲν εἰς ἐξ αὐτῶν ἐγκατέστη εἰς ὠρισμένον τι πρᾶγμα, οὗτος θεωρεῖται ὡς κληροδόχος, οἱ δὲ ἄλλοι ὡς ἄληθεῖς κληρονόμοι καὶ λαμβάνουσιν ὁλόκληρον τὴν κληρονομίαν (N. 13 Κωδ. de hered. inst. 6. 24). Εἰ δὲ πάντες ἐγκαθίστανται εἰς ὠρισμένον τι πρᾶγμα, κληρονομοῦσιν ὁμοῦ ὁλόκληρον τὴν κληρονομίαν κατ' ἴσας μοίρας, καὶ ἂν αἱ μερίδες τοῦ ὠρισμένου πράγματος, ἐφ' οὗ ἐγκατέστησαν, ἦσαν ἄνιστοι, ἐκτὸς ἂν ὁ διαθέτης διατάξῃ ἄλλως πως (N. 9 § 13 N. 11 καὶ 35 ἐν ἀρχῇ Πανδ. αὐτόθι (28. 5). Ἐὰν δὲ ὁ διαθέτης ἐγκαταστήσῃ πλείονας κληρονόμους, μὴ προσδιορίζων αὐτοῖς πρᾶγμα ὠρισμένον, μήτε τὴν μερίδα ἐκάστου, κληρονομοῦσι πάντες κατ' ἴσας μοίρας (N. 9 § 12 καὶ N. 14 Πανδ. (28. 5). § 6 Εἰσηγ. 2. 14). Εἰ δὲ τινες μὲν τῶν κληρονόμων καλοῦνται ὁμοῦ, τινὲς δὲ κεχωρισμένως, τότε οἱ ὁμοῦ μὲν καλούμενοι λογίζονται ὡς ἐν πρόσωπον καὶ λαμβάνουσι μερίδα ἴσην τῇ μερίδι ἐνός τῶν κεχωρισμένως καλουμένων. Ἐὰν λ. χ. ὁ διαθέτης εἴπῃ. «Οἱ Πέτρος καὶ Παῦλος ἔστωσαν κληρονόμοι μου, ὁ Δημήτριος ἔστω κληρονόμος μου, τότε

υιούς μου Ἀγαμέμνονα καὶ Κλεάνθη καὶ τὴν σύζυγόν μου Ἀγαθὴν, ὑποχρεῶ δὲ αὐτοὺς νὰ δώσωσι τὰ ἐξῆς κληροδοτήματα· 1) εἰς τὸν ἀνεψιόν μου Ἀριστομένη Οἰκονομίδην δραχμὰς δισχιλίας, δοθησομένας

οἱ πρῶτοί δύο λαμβάνουσι τὸ ἥμισυ τῆς κληρονομίας, ὁ δὲ τρίτος τὸ ἕτερον ἥμισυ (N. 11 καὶ 13 § 5 καὶ N. 17 § 4 ἐν τέλει καὶ N. 63 καὶ 59 § 2 Πανδ. 28. 5). Οὕτως ἐὰν ὁ διαθέτης ἐγκαταστήτῃ κληρονόμους αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα τούτου, ἢ τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς κηδεστὰς αὐτοῦ, οἱ περιληπτικῶς ὀνομαζόμενοι λογίζονται ὡς ἓν πρόσωπον· ὅθεν τὰ τέκνα τοῦ ἀδελφοῦ καὶ οἱ κηδεσταὶ τοῦ διαθέτου λαμβάνουσι τὸ ἥμισυ τῆς κληρονομίας, τὸ δ' ἕτερον ἥμισυ ἀνήκει εἰς τὸν ἀδελφὸν ἢ εἰς τὴν γυναῖκα (N. 13 Πανδ. 28. 5). Ἐὰν ὅμως ὁ διαθέτης προσδιορίσῃ δι' ἕκαστον τῶν κληρονόμων μέρος τι τῆς κληρονομίας, τότε ἕκαστος λαμβάνει τὴν ἀνήκουσαν μερίδα· εἰ δὲ αἱ μερίδες ὅλαι δὲν ἀποτελοῦσι πᾶσαν τὴν κληρονομικὴν πειοουσίαν, τότε, ἐὰν μὲν περισσεύσῃ τι, προσαυξάνει ἐπιμεριστικῶς τὰς κατὰ μέρος μερίδας· Ἐὰν δὲ ἀπολίπηται, ἐλαττοῦται ἐκάστη τῶν μερίδων ἐπίσης ἐπιμεριστικῶς (§ 7 καὶ 8 Εἰσηγ. de her. inst. 2. 14. N. 13 § 2 καὶ ἐπ. Πανδ. 28. 5). Ἐὰν δὲ διὰ τινος μὲν τῶν κληρονόμων προσδιορισθῇ ἐν μέρος, διὰ δὲ τοῦς λοιποὺς δὲν προσδιορισθῇ, τότε οἱ τελευταῖοι λαμβάνουσι τὸ ὑπολειπόμενον καὶ διανεμούνται αὐτὸ ἰσομερῶς. (§ 6 Εἰσηγ. 2. 14. N. 13 ἐν ἀρχῇ Πανδ. 28. 5). Ἐπίσης εἰς πᾶν εἶδος διαθήκης ὀφείλει ὁ διαθέτης, ἐὰν ἔχῃ τέκνα θετὰ ἢ φυσικὰ ἢ ἄλλους κατιόντας ἢ ἀνιόντας, ἢ νὰ ἐγκαταστήσῃ αὐτοὺς κληρονόμους ἢ ὀνομαστὶ νὰ ἀποκληρώσῃ αὐτοὺς (N. 30 Πανδ. 28. 2), ἀλλὰ πρὸς ἀποκλήρωσιν δέον νὰ ὑπάρχῃ εὐλογος αἰτία, ἀναφερομένη ἐν τῇ διαθήκῃ, καὶ ἀποδεικνυμένη ὑπὸ τῶν βουλομένων τὴν ἀπόκλεισιν τοῦ ἀποκληροῦ (Νεαρά 115 κεφ. 3 καὶ 4). Ἐὰν δὲ παρασιωπήσῃ αὐτοὺς ἢ ἀποκληρώσῃ δι' αἰτίαν μὴ εὐλογον ἢ εὐλογον μὲν ἀλλὰ μὴ ἄληθῃ, ἐπέρχεται ἡ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχὴ τῶν παρασιωπηθέντων ἢ ἀποκληρωθέντων, ἀκυρουμένης ἐξ ὁλοκληροῦ τῆς διαθήκης ἢ ἀκυρουμένης μὲν ὡς πρὸς τὴν ἐγκατάστασιν, τηρουμένων δὲ ἀναλλοιώτων τῶν λοιπῶν αὐτῆς διατάξεων περὶ κληροδοσιῶν κτλ. Σημειωτέον, ὅτι καὶ οἱ ἀδελφοὶ παρασιωπώμενοι δύνανται νὰ μεμφοῦσι τὴν διαθήκην, ἀλλὰ μόνον ἐὰν προτιμηθῇ αὐτῶν πρόσωπον αἰσχρόν. (Νεαρά 115 κεφ. 3 καὶ 4). Ἄλλ' ὑποχρεούμενος νὰ ἐγκαταστήσῃ αὐτοὺς κληρονόμους ἢ νὰποκληρώσῃ αὐτοὺς, δὲν ὀφείλει νὰ διαθέσῃ τὸ ὅλον τῆς περιουσίας αὐτοῦ ὑπὲρ αὐτῶν, ἀλλ' ὥρισμένον μέρος αὐτῆς, καλούμενον νόμιμον μερίδα, ὅπερ συνίσταται εἰς τὸ ἥμισυ μὲν, ἐὰν αἱ κληρονόμοι ἦναι πλείονες τῶν τεσσάρων, τὸ τρίτον δὲ ἐὰν ἦναι τέσσαρες ἢ ὀλιγώτεροι τῶν τεσσάρων (Νεαρά 18 κεφ. 1). Ἐὰν τυχὸν δὲ διαθέσῃ ἕλαττον τοῦ ποσοῦ τούτου, δικαιούνται νὰπαιτήσωσι τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ (Νεαρά 18 κεφ. 1 Νεαρά 115 κεφ. 5). Παρατηρητέον δὲ, ὅτι εἰς τὴν νόμιμον μερίδα καταλογίζονται ὅπερ ὀφείλει νὰ συνεισενέγκῃ ὁ μεριδοῦχος πράγματα. (N. 20 Κωδ. 6 20 N.

αὐτῷ μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου κατὰ τὴν ἐνγλικίωσιν αὐτοῦ, 2) εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον δραχμὰς χιλίας.

29 Κωδ. 3. 28). Ὅθεν καταλογίζεται ἡ προίξ καὶ αἱ ἔνεκα γάμου δωρεαί, ληφθεῖσαι παρ' ἐκείνου, ἐξ οὗ τῶν πραγμάτων ὀφείλεται ἡ νόμιμος μερίς. (N. 4 καὶ ἐπ. Κωδ. 6. 20. N. 29 Κωδ. 3. 28). Σημειωτέον ὅτι μόνον, ἂν δὲν ἔχη νομίμους κατιόντας ὁ διαθέτης, ὀφείλει νὰ καταλίπη τὴν νόμιμον μερίδα εἰς ἀνιόντας.

Σημειωτέον προσέτι, ὅτι πρόσωπά τινα ἀποκλείονται τοῦ δικαιώματος νὰ διαθέσωσιν ἢ νὰ λάβωσι τι δυνάμει διαθήκης. Οὕτως ὁ μοιχὸς δὲν δύναται νὰ λάβῃ τι δυνάμει διαθήκης τῆς μοιχαλίδος καὶ τὰν ἀπαλιν. (N. 13 Πανδ. 34. 9.) Ἐπίσης οὐ μόνον ἡ ἐντὸς τοῦ πενθίου ἔτους νυμφευμένη χήρα δὲν δύναται νὰ πολαύσῃ τῶν ὑπὲρ αὐτῆς διατεθέντων ὑπὸ τοῦ πρώτου συζύγου (N. 1 Κωδ. 5. 9), ἀλλὰ καὶ ὁ δεύτερος σύζυγος αὐτῆς δὲν δύναται νὰ ποκτήσῃ δυνάμει διαθήκης πλεόν τοῦ τριτημορίου τῆς κληρονομίας αὐτῆς. (N. 1. Κωδ. 5. 9.) Ἐπίσης ὁ σύζυγος συνάπτων δεύτερον γάμον δὲν δύναται νὰ καταλείπῃ τῷ δευτέρῳ συζύγῳ πλεόν τοῦ ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνου, τοῦ λαβόντος τὴν ἐλάχιστον μερίδα (N. 6. Κωδ. 5. 9). Ἐπίσης ἡ γυνὴ καὶ τὰ ἐξ αἰμομιξίας τέκνα δὲν δύναται νὰ καταλείπωσι τι ὑπὲρ ἀλλήλων (N. 6 Κωδ. 5. 5). Ἀλλὰ δύναται νὰ ποκτήσῃ δυνάμει διαθήκης καὶ ὁ ἀπλῶς συνειληγμένος κατὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου (N. 6 καὶ 8 Πανδ. 38 6. § 8 Εἰσηγ. 3. 1), ἀλλὰ δὲν δύναται ἐὰν τὸ βρέφος δὲν ἐγεννήθῃ βιώσιμον. Δὲν δύναται δὲ νὰ διαθέσωσιν οἱ μανιακοὶ καὶ παράφρονες ἐν τῷ διαστήματι τῆς νόσου αὐτῶν. (N. 17 Πανδ. καὶ N. Κωδ. 6. 36) ἄλλ' ἐν τῷ διαστήματι τῆς ἐχεφροσύνης δύναται (N. 9 Κωδ. 6. 26). Δύνανται ὡσαύτως νὰ διαθέσωσιν οἱ ἀνήλικοι ἑφηβοί. Ῥητέον δὲ, ὅτι ὁ διαθέτης ὀφείλει μὲν νὰ ἐγκαθιστᾷ κληρονόμον, ἀλλὰ δύναται νὰ διαθέσῃ τὸ πλεῖστον τῆς περιουσίας αὐτοῦ, διὰ κληροδοτημάτων, δύναται δὲ νὰ διαθέσῃ τὴν χορήγησιν αὐτῶν εἰς τὸν κατὰ βούλησιν τοῦ διαθέτου λαμβάνοντά τι ἐκ τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ τοιοῦτοι εἶναι κυρίως οἱ κληρονόμοι, (N. 8 § 1 Πανδ. 22. 7. N. 1. § 6. Πανδ. 3. 31), ἀλλ' οὐχ ἥττον καὶ οἱ κληροδόχοι, εἰς οὓς δύναται νὰ καταλειφθῇ πρᾶγμα τι ἐπὶ τῇ ὑποχρῶσει τοῦ νὰ δώσῃσι τινὶ ποσὸν τι χρηματικὸν ἢ ἄλλο τι (ἐν ἀρχῇ Εἰσηγ. 2. 24). Δύνανται δὲ νὰ δοθῶσι λόγῳ κληροδοσίας πᾶν δεκτικὸν συναλλαγῆς ἐμπορεύσιμον πρᾶγμα (N. 9, 98 καὶ 104 § 1 Πανδ. 4. 30), ὡς ἐπίσης καὶ πρᾶγμα μέλλον οἶον καρπὸς παραχρησόμενος (§ 7 Εἰσ. 2. 20 N. 24 ἐν ἀρχῇ Πανδ. 1. 30), οὐχ ἥττον δὲ ὀνόματα ὀφειλετῶν, δηλονότι δάνεια καὶ δικαιώματα ἀγωγῶν (§ 24 Εἰσ. 2. 20. N. 10 Πανδ. 34. 3), ἐτι δὲ καὶ πράγματα τοῦ κληρονόμου (§ 4 καὶ 11 Εἰσ. 2. 20), προσέτι δὲ καὶ πράξεις ἐπιτελλομένη τῷ κληρονόμῳ, ὡς φέρ' εἰπεῖν τὸ νὰ ἐπισκευάσῃ ἄλλου τὴν οἰκίαν, ἢ νὰ ποσδέσῃ τὰ χρεὴ αὐτοῦ (§ 21 ἐντέλει Εἰσ. 2. 20. N. 11 § 23 καὶ τελ. Πανδ. 3. 31)· προσέτι δὲ πρᾶγμα οὐχὶ μόνον ἄπαξ δοτέον, ἀλλὰ καὶ

Ἡ παροῦσα ἐγγραφή ὑπ' ἐμοῦ ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ κατοικίᾳ οἰκίᾳ, κειμένη ἐν τῇ συνοικίᾳ Νεαπόλεως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας καὶ

ἐτησίως ἢ κατὰ μῆνα (N. 18 § 1 Πανδ. 36. 1. N. 12 § 6 Πανδ. 36. 2), ἀλλὰ παύει τὸ τοιοῦτο κληροδότημα διὰ τοῦ θανάτου τοῦ κληροδόχου, ἐκτὸς ἂν ὁ διαθέτης ὀρίσῃ ὅτι μεταβιβάζεται καὶ εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ κληροδόχου, ὅτε καθίσταται διηνεκὲς (N. 22 Κωδ. 6. 37). Ὡσαύτως ἡ ἐπικαρπία καὶ ἡ χρῆσις ἀκινήτου ἢ ἡ πρόσδοσις κινήτου ἢ ἀκινήτου συνισταμένη εἰς χρήματα ἢ καρποὺς κτλ. (N. 2, 3, 7, 9, 11, 13, 15, 22 Πανδ. 33. 2). Ἐπεὶ δὲ καὶ προῖξ, ὑπονοουμένης τῆς νυμφεύσεως τῆς κληροδόχου (N. 21 Πανδ. 233.) Σημειωτέον, ὅτι ἐὰν κληροδοτηθῇ σίτος ἄνευ προσδιορισμοῦ τοῦ ποσοῦ, ἡ κληροδοσία ἐκτείνεται ἐφ' ὅλου τοῦ ὑπὸ τοῦ διαθέτου κατεχομένου (N. 7 Πανδ. 33. 6). Ἐὰν δὲ οἶνος, περιλαμβάνονται εἰς τὴν κληροδοσίαν καὶ τὰ δοχεῖα, ἐν οἷς ὁ οἶνος εἶναι ἀποτεθειμένος, πλὴν τῶν εἰς τὴν γῆν συνημμένων (N. 4 § 1. N. 6, 14, 15 Πανδ. 33. 6. N. 15 § 6 Πανδ. 7. 5). Ἐὰν κληροδοτηθῇ ἔλαιον, μὴ ὀριζομένου τοῦ ποσοῦ, ἀπόκειται εἰς τὸν κληρονόμον νὰ δώσῃ τῷ κληροδόχῳ ἔλαιον τῆς ἀρεσκείας αὐτοῦ (N. 4 Πανδ. 33. 6). Ἐὰν δὲ κληροδοτηθῇ κτῆμα παρεσκευασμένον, περιλαμβάνονται εἰς τὴν κληροδοσίαν οὐ μόνον τὰ πρὸς συγκομιδὴν καὶ διατήρησιν τῶν καρπῶν ἐργαλεῖα, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸς διακόσμησιν καὶ χρησιμοποίησιν αὐτοῦ πράγματα, οἷον σκευή, ἀργύριον, οἶνος, σίτος, βιβλιοθήκη, φάρμακα κτλ. (N. 2. Κωδ. 6. 38. Πανδ. 33. 7). ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰ μετακομισθέντα πρὸς φύλαξιν ἢ ἀσφάλειαν αὐτῶν ἢ προσκαιρῶς ἀποτεθέντα πράγματα (N. 1 καὶ 2 Κωδ. 6. 38). Δύναται οὐχ, ἤτιον νὰ κληροδοτηθῇ καὶ τροφή, ἥτις ἐν ἀμφιβολίᾳ θεωρεῖται ἐκτεταμένη ἐφ' ὅρου ζωῆς τοῦ κληροδόχου (N. 14 Πανδ. 34. 1). ἐπίσης ἀφῆσις, δηλονότι ἀπαλλαγὴ τοῦ ὀφειλέτου τῆς ἀποτίσεως τοῦ χρέους αὐτοῦ (N. 1 καὶ 3 Πανδ. 34. 3).—Προστεθίσθω, ὅτι δύναται νὰ ναυτεθῇ ὑπὸ τοῦ διαθέτου καὶ εἰς τὸν κληρονόμον προσδιορισμὸς τοῦ προσώπου, εἰς ὃ δοθήσεται ἡ κληροδοσία (N. 16 Πανδ. 2. 31 καὶ N. 3. § 2. Πανδ. 83. 1), ἢ καὶ νὰ ἐξαρθῇ ἀπὸ τῆς συνέσεως αὐτοῦ ἡ ἀπόδοσις τοῦ κληροδοτήματος (N. 11. § 7 Πανδ. 3. 32).

Σημειωτέον ὅτι ὁ διαθέτης δύναται νὰ βαρύνῃ διὰ κληροδοτημάτων εἴτε τινὰς μόνον τῶν κληρονόμων αὐτοῦ (§ 1 Εἰς. 2. 22. N. 98 Πανδ. 3. 32), εἴτε πάντας (ὅποτε ἐννοοῦνται βιβλημένοι ἕκαστος κατὰ λόγον τῆς κληρονομικῆς αὐτοῦ μερίδος, ἐκτὸς ἂν ὁ διαθέτης διατάξῃ ἄλλως (N. 33 Πανδ. 2. 31). Εἰρήσθω προσέτι, ὅτι, ἐὰν ὁ διαθέτης κληροδοτήσῃ πρᾶγμα ἀλλότριον ἐν γνώσει τῆς ἀλλοτριότητος αὐτοῦ, ὁ κληρονόμος ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πρόσκτησιν αὐτοῦ καὶ τὴν πρὸς τὸν κληροδόχον παράδοσιν αὐτοῦ, ἢ, ἂν ὁ κύριος δὲν θέλῃ νὰ ἐκποιήσῃ αὐτὸ ἢ ἀπαιτῇ τίμημα ὑπέρμετρον, τὴν πρὸς τὸν κληροδόχον καταβολὴν τῆς ἀξίας τοῦ κληροδοτήματος (§ 4 Εἰς. 2. 20 § 1 Εἰς. 2, 24) ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦται ἐὰν ὁ διαθέτης ἐκκληροδότησεν αὐτὸ θεωρῶν

ὑπαγομένη εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, σήμερον τὴν δωδεκάτην πέμπτην Ἀπριλίου τοῦ ἔτους χιλιοστοῦ ὀκτακοσιο-

αὐτὸ ὡς ἴδιον (§ 4 Εἰς. 2. 20. Ν. 67 § 8 Πανδ. 2. 31), ἐκτός ἂν ἡ κληροδοτήσις γίνηται ὑπὲρ συγγενεῶς τοῦ διαθέτου (Ν. 10 Πανδ. 34. 2). Ἀλλὰ πολλάκις αἱ κληροδοσίαι θεωροῦνται ἀνακληθεῖσαι σιωπηρῶς. Οὕτως ἐὰν ἀπαλλοτριωθῇ ὑπὸ τοῦ διαθέτου τὸ κληροδοτηθὲν, εἰ μὲν ἡ ἀπαλλοτρίωσις ᾗ ἐκουσία, ἡ κληροδοσία θεωρεῖται ἀνακληθεῖσα διὰ σιωπηρᾶς θελήσεως τοῦ διαθέτου, εἰ δὲ ἀκουσία (λ. χ. πρὸς πληρωμὴν χρέους τοῦ διαθέτου), ἡ κληροδοσία διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ (Ν. 11 § 12 Πανδ. 3. 32). Θεωρεῖται ὡσαύτως ἀνακληθεῖσα ἡ κληροδοσία, ἂν ὁ διαθέτης κηρύξῃ τὸν κληροδόχον ἀγνώμονα (Ν. 13. καὶ 29 Πανδ. 34. 4), ὅταν κληροδοτηθῇ ὄνομα ὀφειλέτου, οὐ εἰτα κατέστη κληρονόμος ὁ διαθέτης (Ν. 21 § 1 Πανδ. 34. 3), ἢ ὅστις ἀπηλλάγη τοῦ χρέους δι' ἄθροώσεως (Ν. 82 § 5 Πανδ. 4. 30).

Ῥητέον ὀλίγα καὶ περὶ ὅρων ἢ κυριολεκτικώτερον αἰρέσεων, ὑφ' οὓς δύναται ὁ διαθέτης νὰ ἐγκαταστήσῃ κληρονόμον ἢ νὰ καταλίπῃ κληροδοσίαν. Ἐν πρώτοις διὰ τοὺς κατιόντας καὶ ἀνιόντας δὲν δύνανται νὰ τεθῶσιν ἢ ὅροι δυνητικοί, δηλαδὴ ὅροι ὧν ἡ πραγματοποιήσις ἡρτῇ ἀπὸ τῆς θελήσεως τοῦ κληρονόμου, οὐχὶ δὲ ἄλλοι ὅροι, διότι, ἂν τεθῶσιν ἄλλοι ὅροι, ἡ διαθήκη καθίσταται ἄκυρος (Ν. 4 καὶ ἐπ. Πανδ. 28. 1). Ἀλλὰ διὰ τοὺς λοιποὺς κληρονόμους καὶ τοὺς κληροδόχους δύναται νὰ ὀρισθῇ οἰοσδήποτε ὅρος, πλὴν τῶν ἀδυνάτων, ἥτοι τῶν κατὰ κανόνας νομικοὺς ἢ φυσικοὺς μὴ ἐπιδεκτικῶν πληρώσεως (λ. χ. ἐὰν ἀναθῇ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἐὰν ὁ Πέτρος νομψευθῇ τὴν Ἑλένην, μὴ ζῶσαν πλέον) ἢ τῶν ἀποκρουσμένων ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τῆς ἠθικῆς, ὅθεν ὅρος τυχερὸς, οὗ ἡ πραγματοποιήσις ἐξήρτηται ἐκ τῆς τύχης, ἢ ὅρος μικτός, οὗ ἐξήρτηται ἐν μέρει μὲν ἐκ τῆς τύχης ἐν μέρει δὲ ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου (Ν. 5. Πανδ. 28. 7. Ν. 4, 15 καὶ 40 Πανδ. 35. 1). Ὅθεν ἐὰν τεθῇ ὅρος τις δυνητικὸς μὲν διὰ τοὺς κατιόντας ἢ ἀνιόντας ἢ ὅρος τις τυχερὸς ἢ μικτός διὰ τοὺς λοιποὺς κληρονόμους ἢ τοὺς κληροδόχους, ἡ ἐκτέλεσις τῆς διατάξεως τοῦ διαθέτου ἡρτῇ ἐκ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὅρων τούτων· εἰ δὲ οὗτοι ἐπληρώθησαν ἤδη, ὑποτίθεται μηδέποτε τεθεῖς ὅρος (Ν. 105 Πανδ. 35. 1. Ν. 69 § 1 Πανδ. 4. 30). Ἐκ τούναντίου, ἐὰν οἱ ὅροι ἐκλίπωσιν ἢ ὁ κληρονόμος ἢ κληροδόχος προαποθάνωσι τῆς πληρώσεως τῶν ὅρων, ἡ ἐγκατάστασις ἢ ἡ κληροδοσία θεωρεῖται ὡς εἰ οὐδέποτε ἐγένετο (Ν. 82 Πανδ. 28. 1. Ν. 4 Πανδ. 36. 2. Ν. μοναδ. § 7 Κωδ. 6. 51). Παρατηρητέον ὅμως, ὅτι, ἐάντις πληρώσις τῶν δυνητικῶν ὅρων κωλυθῇ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διαθέτου, π. χ. ἐὰν ὁ διαθέτης ἤθελε διατάξῃ τι ὑπὲρ τοῦ Παύλου ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ καταβάλλῃ οὗτος πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον χρέος τι, εἰτα δὲ καταβάλλῃ τοῦτο αὐτὸς ὁ διαθέτης, τότε ὁ ὅρος θεωρεῖται ὡς ἐκλιπών, ἡ δὲ ἐγκατάστασις ἢ κληροδοσία ὡς πεπτωκυῖα (Ν. 72 § 7 Πανδ. 35. 1. Ν. 33 § τελ. Πανδ. 35. 1. Ν. 33 § τελ. Πανδ. αὐτόθι. Ν. 29 § τελ. Πανδ. 3. 32). Ἐὰν

στοῦ ὀγδοηχοστοῦ ἐβδόμου ἔτους καὶ ὑπεγράφη ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῷ τέλει κῦτῆς καὶ ἐν τῷ τέλει ἐκάστης σελίδος.

Θεόφιλος Οἰκονομίδης.

δὲ ἡ πλήρωσις κωλυθῇ ὑπὸ τρίτου τινός, εἰ μὲν ὁ τρίτος οὗτος ἐκ συμφέροντος ἰδίου παρενέβαλε τὸ κώλυμα, ὁ ὅρος θεωρεῖται ὡς πληρωθεὶς, καὶ ἡ ἐν τῇ διαθήκῃ διάταξις ἐκτελεῖται, εἰ δὲ οὐχὶ ἐκ συμφέροντος, ἡ διάταξις θεωρεῖται μὴ ὑπάρχουσα (N. 161 Πανδ. 50. 17. N. 33 § 4 Πανδ. 40. 5. N. 24 καὶ 81 Πανδ. 35. 1). Προσθετόν, ὅτι δύνανται νὰ τεθῶσι πολλοὶ ἐνταύτῳ ὅροι τότε δὲ, ἐὰν μὲν οἱ ὅροι ὥσι συναφεῖς, πληρωτέοι πάντες, εἰ δὲ κεχωρισμένοι, ἀρκεῖ ἓν ἢ πλήρωσις (N. 5 Πανδ. 28. 7. N. 129 Πανδ. 45. 1). 'Οσάκις δ' ἡ ἐν διαθήκῃ διάταξις γίνεται ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ μὴ παρὰ τι, ὁ ὑπὲρ οὗ αὕτη ὀφείλει νὰ παράσχη τὴν Μουικιανὴν λεγομένην ἐγγύησιν, ἥτοι ἀσφάλειαν δι' ἐγγυήσεως ἢ δι' ὅρκου περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πράγματος ἐν περιπτώσει παραβάσεως τοῦ ὅρου, ἐκτός ἂν ὁ διαθέτης ἀπαλλάξῃ τοῦτον αὐτῆς (Νεαρά 22 κεφ. 43 καὶ 44).

Εἴπομεν, ὅτι ὁ διαθέτης δύνανται ἐγκαθιστῶν κληρονόμον νὰ διαθέτῃ τὸ πλεῖστον τῆς περιουσίας αὐτοῦ διὰ κληροδοτημάτων, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τοῦτο κατ' ἀνώτατον ὅρον συνίσταται εἰς τὰ τρία τέταρτα, τὸ δὲ τέταρτον καλούμενον Φαλκίδιον ὀφείλει νὰ καταλίπῃ εἰς αὐτὸν τὸν κληρονόμον (ἐν ἀρχῇ Εἰσηγ. 2. 22. N. 73 § τελ. Πανδ. 35. 2). "Αν δὲ μὴ καταλίπῃ αὐτὸ, δικαιοῦται νὰ λάβῃ ἀφαιρῶν αὐτὸ ἐκ τῶν κατὰ μέρος κληροδοτημάτων ἐπιμεριστικῶς, οὐχὶ δὲ ἐκ τινων μόνον κληροδοτημάτων κατὰ τὸ δοκοῦν (N. 2. Κωδ. 6. 50). Παρατηρητέον δὲ ὅτι τὸ Φαλκίδιον ἀφαιροῦσιν ἅπαντες οἱ κληρονόμοι· ἐὰν δὲ αὗτοι ἀποθάνωσι πρὸ τῆς ἀφαιρέσεως, τὸ δικαίωμα αὐτῶν μεταβαίνει τοῖς διαδόχοις αὐτῶν (N. 10 Κωδ. 6. 50). Ἐκαστος δὲ τῶν κληρονόμων κατὰ μέρος ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ Φαλκιδίου ἐκ τῆς μερίδος, εἰς ἣν ἐγκατέστη κληρονόμος· ὅθεν δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ εἰς τῶν συγκληρονόμων ἢ πάντες ὁμοῦ ἐλόκληρον τὴν Φαλκίδιον αὐτῶν μερίδα, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ αὐτὴν πλήρῃ ἕκαστος αὐτῶν (§ 1 Εἰσηγ. 2. 22. N. 77 Πανδ. 35. 2). 'Εὰν δὲ ἡ μερίς τοῦ μὲν ἦναι πλήρης, τοῦ δὲ, ἐπιβαρυνομένη διὰ κληροδοτημάτων, ἦναι ἑλλειπής, ἀποθάνῃ δὲ ὁ πρῶτος, τότε ἡ μερίς τούτου προσαυξάνει τὴν τοῦ δευτέρου, οὗ ἔνεκα ὁ δεύτερος οὗτος ἀποβάλλει τὸ δικαίωμα τῆς ἀφαιρέσεως ὡς πρὸς τὴν ἐπιβαρυνομένην διὰ κληροδοτημάτων ἰδίαν μερίδα, διότι, λαμβάνων ὡς κληρονόμος τὴν μὴ βαρυνομένην μερίδα, ὑποχρεοῦται νὰ καταλογίσῃ αὐτὴν εἰς τὴν Φαλκίδιον μερίδα (N. 7 καὶ 8 Πανδ. 35. 2). 'Εὰν ἐκ τούτων τῶν ἐπιβαρυνομένη μερίς προσαυξήσῃ τὴν τοῦ πρώτου κληρονόμου, δικαιοῦται οὗτος ν' ἀφαιρέσῃ τὴν Φαλκίδιον μερίδα ἐκ τῆς μερίδος, ἥτις προσήυξησε τὴν ἰδίαν μερίδα, ἵνα μὴ ἀποθῇ μάταιον τὸ τῆς προσαυξήσεως δικαίωμα. (N. 1 § 4, N. 78 § 4 Πανδ. 35. 2). Λαμβάνεται δὲ ὑπ' ὄψει εἰς προσδιορισμὸν τῆς Φαλκιδίου μερίδος τὸ ποσὸν τῶν ὑπαρχόντων κατὰ τὸν θάνατον τοῦ

4. Διαθήκη ἐν καιρῷ διάπλου. (¹)

α'. Ἐν πολεμικῷ πλοίῳ

Ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Δημητρίου Μεναίχμου κυβερνήτου τοῦ πολεμικοῦ διαθέτου πραγμάτων. Ὅθεν πᾶσα αὔξησης ἢ ἐλάττωσις, συμβαίνουσα μετὰ τὸν θάνατον, ὠφελεῖ ἢ βλάπτει τὸν κληρονόμον (N. 30 καὶ 56 ἐν ἀρχῇ Πανδ. 35. 2. § 1 Εἰσηγ. 2. 22). Κατ' ἀκολουθίαν πρῶτον ἀφαιροῦνται τὰ κληρονομικὰ χρέη, αἱ δαπάναι τῆς κηδείας καὶ τῆς ἀπογραφῆς (N. 1 § τελ. N. 2 Πανδ. 35. 2). Ἀποδίδονται δὲ εἰς τὰ εὐρεθέντα κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ διαθέτου πράγματα ἢ κατ' αὐτὴν ἀληθὲς αὐτῶν ἀξία συνωδὰ πρὸς τὴν ἀγοραίαν αὐτῶν τιμὴν καὶ οὐχὶ τὴν κατὰ φαντασίαν ἢ τὴν κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ θανόντος γενομένην ἐκτίμησιν αὐτῶν (N. 150 § τελ., 42, 62 § 1 καὶ 63 Πανδ. 35. 2).

Σημειωτέον ὅτι, ἐὰν μὲν ὁ κληρονόμος κατέχῃ τὰ λόγῳ κληροδοτήματος καταλειπόμενα πράγματα, κρατεῖ ἐξ αὐτῶν τὰ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς Φαλκιδίου μερίδος, ἐὰν δὲ ταῦτα συνίστανται εἰς πράγματα ἀνεπίδεκτα διαιρέσεως, δύναται νὰ κρατήσῃ ταῦτα ὁλοκλήρως, ἕως οὗ οἱ κληροδόχοι καταβάλλωσι τὸ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς Φαλκιδίου μερίδος ἀπαιτούμενον μέρος τῆς ἀξίας αὐτῶν (N. 15 § 1, N. 93, 7 καὶ 26 § 1, N. 80 § 1 Πανδ. 35. 2). Ἐκλείπει δὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἀφαίρεσεως τοῦ Φαλκιδίου, μόνον ἐὰν ὁ θανὼν ἀπαγορεύσῃ ῥητῶς τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ Φαλκιδίου ἢ προσδιορίσῃ ῥητῶς αὐτὸ (Νεαρά 1 Κεφ. 2. N. 56 § τελ. Πανδ. 35. 2) ἢ ἐὰν ὁ κληρονόμος ἀποδεχθῇ ἄνευ ἀπογραφῆς τὴν κληρονομίαν (N. τελ. Κωδ. 6. 30), ἔτι δὲ ἐὰν ἐν γνώσει ἢ δι' ἄγνοιαν τοῦ δικαίου καταβάλλῃ τὰ κληροδοτήματα (Νεαρά 1 Κεφ. 3). Δὲν ὑπόκεινται προσέτι εἰς τὸ Φαλκιδιον αἱ ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν καταστημάτων κληροδοσίαι (Νεαρά 131 κεφ. 12) καὶ αἱ κληροδοσίαι πραγμάτων ὑφαιρεθέντων ὑπὸ τοῦ κληρονόμου (N. 6 Πανδ. 34. 9).

Σημειωτέον προσέτι, ὅτι ὁ διαθέτης δύναται, ἂν θέλῃ, νὰ διορίσῃ ἕνα ἢ πλείονας ἐκτελεστάς τῆς διαθήκης αὐτοῦ (N. 12 § τελ. Πανδ. 17. 2. N. 96 § 3 Πανδ. 1. 30. N. 14 Πανδ. 33. 4), οἵτινες ἔχουσι τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐπιχειρήσεως πάσης πράξεως συντηρήσεως, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς διοικήσεως τῆς κληρονομίας, καθ' ὅσον αὕτη χρησιμεύει εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν ἀπέβλεψεν ὁ διαθέτης, διορίσας ἐκτελεστάς. Εἰς τρύτους δὲ δύναται καὶ νὰ δώσῃ τὴν κατοχὴν τῶν πραγμάτων αὐτοῦ ἢ μέρος αὐτῆς (N. 77 § 1 Πανδ. 36. 1), ἀλλὰ τὴν κατοχὴν ταύτην δύναται νὰ παύσῃ ὁ κληρονόμος προσφέρων εἰς τοὺς ἐκτελεστάς τῆς διαθήκης ποσόντι χρημάτων ἱκανὸν εἰς καταβολὴν τῶν κληροδοτημάτων τῶν κινητῶν ἢ ἀποδεκνύων τὴν καταβολὴν αὐτῶν, ἀποκλείονται ὅμως τοῦ δικαιώματος νὰ ὦσιν ἐκτελεσταὶ διαθήκης οἱ ἀνήλικοι (§ 13 Εἰσηγ. 1. 25. N. τελ. Κωδ. 5. 30 N. 3 Κωδ. 2. 41). Παρατηρητέον ὅμως, ὅτι δὲν ὑπάρχει παρ' ἡμῶν μεγάλη ἀνάγκη ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης, διότι, ἐὰν μὴ οἱ κληρονόμοι ἐκτελέσωσιν αὐτὴν ἐνθὺς ἐνιαυτοῦ, καθίστανται ἀνάξιοι τῆς κληρονομίας, ἥτις μεταβαίνει εἰς τοὺς ὑποκαταστάτους κληρονόμους.

(¹) Αἱ διαθήκαι αὗται συντάσσονται μόνον κατὰ τὸν διάπλου, οὐχὶ ἐπομένως

πλοίου Μυκάλης, ⁽¹⁾ παρόντος καὶ τοῦ φροντιστοῦ Διοδώρου Ὁνησάρχου ⁽²⁾ καὶ τῶν μαρτύρων Κωνσταντίνου Πυλάρτου καὶ Γοργίου Πουπλικίου πολιτῶν Ἑλλήνων καὶ μὴ συγγενευόντων ⁽³⁾, ὁ ναύτης Γεώργιος Λουκίλλιος ⁽⁴⁾ ἐδήλωσεν, ὅτι Ἡ παρούσα ὑπεγράφη ὑπ' ἐμοῦ τοῦ συντάξαντος τὴν διαθήκην, τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων. (Ἐὰν ὁ διαθέτης δηλώσῃ, ὅτι ἀγροεῖ ἢ ἀδυνατεῖ καὶ ὑπογράψῃ, γίνεται μνεία τούτου ἐν τῇ διαθήκῃ, ὡς καὶ τοῦ λόγου, δι' ὃν δὲν ὑπέγραψεν. Ἐὰν ἀγροῇ ἢ ἄλλως ἀδυνατῇ εἰς τῶν μαρτύρων καὶ ὑπογράψῃ, ὑπογράφει εἰς, ἀναγερομένου ἐν τῇ διαθήκῃ τοῦ λόγου, δι' ὃν ὁ ἕτερος δὲν ὑπέγραψεν. Ἀλλ' ἐνὸς μάρτυρος ἀπαιτεῖται ὅπως-δήποτε ἢ ὑπογραφή διὰ τὸ κῦρος τῆς διαθήκης).

Ὁ συντάξας τὴν διαθήκην

Ὁ διαθέτης

Οἱ μάρτυρες

Β'. Ἐν ἐμπορικῷ πλοίῳ

Ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Πέτρου Λυκάστου, γραμματέως τοῦ ἐμπορικοῦ πλοίου Ποσειδῶνος, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πλοίαρχου Ἰωάννου Κωνσταντινίδου ⁽⁵⁾ καὶ τῶν μαρτύρων Νικολάου Βελλεροφόντου καὶ Γηλεμάχου Πεισιστρατίδου πολιτῶν Ἑλλήνων καὶ μηδαμῶς συγγενευόντων πρὸς τὸν διαθέτην καὶ τὸν πλοίαρχον, ὁ Γ. Δημητριάδης, ναύ-

καὶ ὅτε τὸ πλοῖον εἶναι προσωρμισμένον εἰς λιμένα ξένον ἢ ἐλληνικόν. Ἀλλ' ἀποβάλλουσι τὸ κῦρος αὐτῶν μετὰ 20 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀποβάσεως τοῦ πλοίου εἰς τόπον, ἔνθα ὁ διαθέτης δύναται νὰ συντάξῃ διαθήκην κατὰ τὰς κοινὰς διατυπώσεις.

(1) Ἄν δὲν ᾖ παρὼν ὁ κυβερνήτης, ἀναπληροῖ αὐτὸν ὁ ὑπάρχος, ὅθεν θέλει γραφῇ «Ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Ποσειδῶνος Πρώμου ὑπάρχου τοῦ πολεμικοῦ πλοίου Μυκάλης (ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ κυβερνήτου Δ. Μεναιχμου.)»

(2) Ἄν δὲν ᾖ παρὼν ὁ φροντιστής, προσλαμβάνεται ὁ ἀναπληρωτής αὐτοῦ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θέλει γραφῇ «παρόντος καὶ τοῦ Διονυσίου Νικολαΐδου ἀναπληρωτοῦ τοῦ φροντιστοῦ Διοδώρου Ὁνησάρχου.»

(3) Ἐὰν ᾖ συγγενεῖς, ἀπαιτοῦνται διπλάσιοι μάρτυρες.

(4) Οὐχὶ μόνον οἱ ναῦται, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπιβάται συντάσσουσι καθ' ὅμοιον τρόπον διαθήκας.

(5) Ἀντὶ τοῦ πλοίαρχου δύναται νὰ παραστῇ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πλοίου ἢ ὁ ἀναπληρωτής αὐτοῦ.

της τοῦ ἐμπορικοῦ τούτου πλοίου, ἐδήλωσεν, ὅτι ἐγκαθιστᾷ κληρονόμον κτλ. (¹)

Ἡ παροῦσα ὑπεγράφη ὑπ' ἐμοῦ, τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων.

5. Στρατιωτικὴ Διαθήκη (²).

Ἐνώπιον τοῦ ὑποφαινομένου ταγματάρχου (ἢ λοχαγοῦ)(³) Πέτρου Παυλίδου, παρόντων τῶν κάτωθι συνυπογεγραμμένων μαρτύρων Ἰακώβου Περιφήτου καὶ Κόνωνος Ῥωμύλου πολιτῶν Ἑλλήνων καὶ μὴ συνδεομένων διὰ συγγενείας πρὸς ἐμέ καὶ τὸν διαθέτην, ἐνεφανίσθη ὁ Ἰωάννης Δημητριάδης, διατελὼν ἐν ἐκστρατείᾳ καὶ δικαιοῦμενος

(¹) Αἱ διαθήκαι τοῦ μὲν κυβερνήτου ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων, τοῦ δὲ πλοιάρχου ἢ τοῦ ιδιοκτήτου ἢ τοῦ γραμματέως ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν, γίνονται ἐνώπιον τῶν νομίμων αὐτῶν ἀναπληρωτῶν ἐπομένως κατὰ τοῦτο πρέπει νὰ μεταβληθῇ τὸ ἐν τῷ κειμένῳ σχέδιον διαθήκης. — Πασῶν δὲ τῶν κατὰ τὸν διάπλουν διαθηκῶν γίνονται δύο πρωτότυπα, ὧν τὸ μὲν ἅμα τῇ προσορμίσει εἰς ξένον λιμένα, ἔνθα ὑπάρχει Πρόξενος, καὶ κατατίθεται κεκλεισμένον καὶ ἐσφραγισμένον εἰς χεῖρας τοῦ προξένου καὶ στέλλεται διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑξωτ. Ὑπουργοῦ εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον τῆς κατοικίας τοῦ διαθέτου, τὸ δὲ ἅμα τῇ ὑποστροφῇ τοῦ πλοίου εἰς τὴν Ἑλλάδα παραδίδεται ἐσφραγισμένον εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Ὑπουργὸν, διατάσσοντα τὴν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἁρμοδίου πρωτοδικείου κατάθεσιν· μὴ συμβάσης δὲ προσορμίσσεως εἰς ξένον λιμένα, ἔνθα ὑπάρχει πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, παραδίδονται ἀμφότερα τὰ πρωτότυπα τῷ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Ὑπουργῷ. Σημειοῦται δ' ἐν τῷ ναυτολογίῳ ἀντικρὺ τοῦ ὀνόματος τοῦ διαθέτου ἢ τῶν πρωτοτύπων παράδοσις εἰς χεῖρας τοῦ Προξένου καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ.

(²) Δύνανται νὰ συντάξωσι στρατιωτικὴν διαθήκην 1) οἱ ἐν ἐκστρατείᾳ ἐστρατοπεδευμένοι ἢ φρουροῦντες ἔξω τοῦ Κράτους καὶ οἱ παρὰ τοῖς πολεμικοῖς αἰχμάλωτοι· ὅθεν ἀποκλείονται οἱ μὴ ἀφικόμενοι ἔτι εἰς τὴν ἐχθρικὴν χώραν ἐκστρατεύοντες, 2) οἱ ἐν τῷ Κράτει μὲν ἄλλ' ὑπὸ πολιορκίαν διακόψασαν τὴν συγκοινωνίαν, 3) οἱ προσκεκολλημένοι εἰς τοιαῦτα στρατεύματα. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι ἡ στρατιωτικὴ διαθήκη ἀποβάλλει τὴν ἰσχὺν αὐτῆς ἐξ μῆνας μετὰ τὴν ὑποστροφὴν τοῦ διαθέτου εἰς τόπον, ἔνθα δύναται νὰ συντάξῃ διαθήκην δημοσίαν ἢ μυστικὴν. (Ψηφ. περὶ Διαθ. ἄρθρα 43—45).

(³) Δύνανται ἡ διαθήκη αὕτη νὰ συνταχθῇ καὶ ἐνώπιον δύο φροντιστῶν (ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἑνὸς) καὶ δύο μαρτύρων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἂν μὲν οἱ φροντισταὶ ᾧσι δύο, θέλει γραφῇ «Ἐνώπιον τῶν ὑποφαινομένων φροντιστῶν». Ἐὰν δὲ εἰς καὶ μόνος, θέλει γραφῇ «Ἐνώπιον τοῦ ὑποφαινομένου φροντιστοῦ (μὴ εὐρεθέντος προχείρως καὶ ἐτέρου φροντιστοῦ).

ἐπομένως νὰ συντάξῃ διαθήκην ἄνευ τῶν νενομισμένων διατυπώσεων, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι διαθέτει ὡς ἐξῆς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ⁽¹⁾.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 91 (σελ. 146).

Ἐπίδειξις τῶν ἐγγράφων.

Ἀγωγή παρεμπίπτουσα περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφου.

Ἀγωγή παρεμπίπτουσα περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφου

Προμάχου Προίτου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ Ἀλεξάνδρου Κυρίλλου κατοίκου ὁμοίως

διακατόχου τοῦ ἐπιδεικτέου ἐγγράφου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐκίνησα κατὰ τὸν προλαβόντα μῆνα ἀγωγήν κατὰ τοῦ Ἰολάου Ἱπποδάμαντος ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐξαιτούμενος νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μοὶ πληρώσῃ τρισχιλίας δραχμάς, ἃς μοὶ ὀφείλει.

Ἐπειδὴ ἡ ὀφειλὴ αὐτοῦ βεβαιοῦται ἐκ τοῦ εἰς χεῖρας τοῦ ἐναγομένου ἰδιοχείρου χρεωστικοῦ ἐγγράφου τῆς 3 Αὐγούστου παρελθόντος ἔτους, ὃ παρακατετίθη παρ' αὐτῷ κατὰ παρελθόντα Ἰανουάριον ὡς δικηγόρῳ (ὡς συμβολαιογράφῳ κτ.λ.) πρὸς φύλαξιν, (ἣ ἐδόθη αὐτῷ ζητηθῆν διότι ἤθελε νὰ λάβῃ γινῶσιν τῶν χρεῶν τοῦ ἀντιδίκου, ἣ περὶ ἡλθεῖν εἰς χεῖρας αὐτοῦ τυχαίως μετὰ καὶ ἄλλων ἐγγράφων μου, ἣ ἐπίδειξις δὲ αὐτοῦ οὐδαμῶς βλάπτει αὐτόν).

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἐναγόμενον νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, παρ' ᾧ εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ πρὸς τὸν ἀντιδίκόν μου Ἱ. Ἱπποδάμαντα κυρίᾳ δίκῃ, καὶ ἐξαιτούμαι νὰ ὑποχρεωθῇ διὰ προσωποκρατήσεως καὶ διὰ προστίμου ἑκατὸν δραχμῶν

(1) Σημειωτέον, ὅτι δύναται νὰ διαθέσῃ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ κατὰ τὸ δοκῶν, ἡ δὲ διαθήκη αὐτοῦ εἶναι ἀπρόσβλητος καὶ ἐὰν ἐν γνώσει παραλειφθῶσιν ἐν αὐτῇ τέκνα ἢ λοιποὶ ἀναγκαῖοι κληρονόμοι, καὶ νὰ διαθέσῃ καὶ μέρος μόνον τῆς περιουσίας αὐτοῦ, καταλείπων τὸ λοιπὸν εἰς τοὺς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμους αὐτοῦ, ὃ δὲ ἐν τοιαύτῃ διαθήκῃ γεγραμμένος κληρονόμος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀφαιρέσῃ οὔτε τὸ φιλκίδιον, οὔτε τὸ τρεβελλιανὸν τεταρτημόριον, δύνανται δὲ νὰ συνυπάρξωσι καὶ πολλὰι τοιαῦται διαθήκαι, καθ' ὅσον ἡ μία δὲν καταργεῖ προδήλως τὰς λοιπὰς.

εἰς ἐπίδειξιν τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου, καὶ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ὁ παρεμπιπτόντως ἐνάγων
Πρόμαχος Προῦτος.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 93 (σελ. 152).

Διακοπὴ τῆς δίκης.

Ἀγωγή περὶ ἀποδοκιμάσεως.

Ἀγωγή περὶ ἀποδοκιμάσεως
κατὰ τῶν

Π. Παύλου καὶ Γ. Γεωργιάδου κατοίκων Ἀθηνῶν.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ δευτέρου τῶν ἐναγομένων, ὀφειλέτου μου, ὑπῆρχεν ἐκκρεμὴς διαφορὰ ἐπὶ τῇ βάσει ἀγωγῆς μου περὶ πληρωμῆς δεκασιχιλίων δραχμῶν. Κατὰ τὴν διαφορὰν ταύτην μὲ ἀντεπροσώπευεν ὡς πληρεξούσιος ὁ πρῶτος τῶν ἐναγομένων δικηγόρος Π. Παύλου, ὃν διὰ τοῦ ὑπ'ἀριθ. 332 π. ε. πληρεξουσίου ἐγγράφου, συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ν. Νικολαΐδου, εἶχον διορίσει πληρεξούσιον, παρασχὼν τὸ δικαίωμα τῆς καθ' ὅλην τὴν δίκην ἀντιπροσωπεύσεώς μου καὶ ἐκτελέσεως πασῶν τῶν κυρίων ἢ παρέργων σχετικῶν πρὸς τὴν ἀγωγὴν μου διαδικαστικῶν πράξεων. Δυνάμει δὲ τοῦ πληρεξουσίου τούτου ἐνήργησε συμβιβασμὸν διὰ τοῦ ὑπ'ἀριθ. 232 ε.ε. συμβιβαστικοῦ συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Δ. Δημητριάδου πρὸς τὸν δεύτερον τῶν ἐναγομένων, καθ' ὃν ὑποχρεοῦται ὁ δεύτερος τῶν ἐναγομένων νὰ καταβάλλῃ εἰς ἐμὲ ἐπτα χιλιάδας μόνον δραχμῶν μετὰ ἑξ ἡμέρας ἀπὸ τοῦ συμβιβασμοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ πληρεξούσιός μου Π. Παύλου δὲν ἰδικαιοῦτο νὰ προβῇ εἰς συμβιβασμὸν, διότι δὲν εἶχον δώσει αὐτῷ τὸ δικαίωμα τοῦ συμβιβάζεσθαι ἢ συνάπτειν συμφωνίας συγκαταβάσεως.

Διὰ ταῦτα καλῶ τοὺς ἐναγομένους νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικάζοντος τὴν κυρίαν διαφορὰν δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαιτουμὶ νὰ ἀκυρωθῇ ὁ εἰρημένος συμβιβασμός, νὰ θεω-

ρηθῇ οὗτος μὴ γενόμενος, νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀρχικὸς ὀφειλέτης νὰ μοι δώσῃ τὸ ὅλον τοῦ κεφαλαίου, περὶ οὗ ἡ κυρία δίκη, καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ παραίτιος τῆς παρούσης ἀγωγῆς εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.
 Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 94 καὶ ἐπ. (σελ. 155 καὶ ἐπ.).

Γνωστοποιήσεις περὶ ἐπαναλήψεως δίκης.

1. Γνωστοποιήσεις περὶ ἐπαναλήψεως δίκης. — 2. Αἴτησις περὶ ἐπαναλήψεως δίκης ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν. — 3. Αἴτησις περὶ ἐπαναλήψεως δίκης ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν.

1. Γνωστοποιήσεις περὶ ἐπαναλήψεως δίκης.

Γνωστοποιήσεις περὶ ἐπαναλήψεως δίκης.

Πέτρου Περσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

πρὸς τὸν Νικόλαον Νουμᾶν κάτοικον ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Δηλῶ εἰς τὸν ἀντίδικον ὅτι ὡς κληρονόμος τοῦ ἀποθανόντος πατρός μου προτίθεται νὰ ἐξακολουθήσω ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν τὴν διακοπεῖσαν ἐκ τοῦ θανάτου αὐτοῦ δίκην μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου, πηγάζουσιν ἀπὸ ἀγωγῆς τοῦ πρώτου κατὰ τοῦ δευτέρου. (Ἡ δηλῶ εἰς τὸν ἀντίδικον ὅτι, διορισθέντος ἐπ' ἐμοῦ νέου πληρεξουσίου καὶ ἀντικλήτου, τοῦ δικηγόρου Ῥωμύλου Πολυέκτου, προτίθεται νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δικηγόρου Ν. Διοδότου διακοπεῖσαν δίκην μου πρὸς τὸν ἀντίδικον περὶ πληρωμῆς δέκα χιλιάδων δραχμῶν. Ἡ δηλῶ εἰς τὸν ἀντίδικον ὅτι, ἐκδικασθέντος τοῦ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης ἐπεεγκρότος παρεμπόμπτορος ζητήματος τῆς ἀποδοκιμίας, προτίθεται νὰ ἐξακολουθήσω τὴν κατ' αὐτοῦ δίκην μου).

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἀθήνησι τῇ 10 Μαΐου 1892.

Ὁ διάδικος

Πέτρος Περσεὺς

2. Αίτησις περί επαναλήψεως δίκης ενώπιον τῶν Πρωτοδικῶν

Αίτησις περί επαναλήψεως δίκης.

Πέτρου Περσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Νικολάου Νουμᾶ κατοίκου ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Θανόντος τοῦ πατρὸς τοῦ καθ'οὗ ἡ αἴτησις, ἐπῆλθε βιαία διακοπὴ τῆς ἐκκρεμοῦς δίκης μεταξὺ ἐμοῦ ὡς ἐνάγοντος καὶ αὐτοῦ ὡς ἐναγομένου περὶ καταβολῆς δεκακισχιλίων δραχμῶν.

Ἐπειδὴ ὁ καθ'οὗ ἡ αἴτησις εἶναι ὁ κληρονόμος τοῦ ἐν τῇ ἐκκρεμῇ δίκῃ ἀντιδίκου μου.

Διὰ ταῦτα καλῶ αὐτόν νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὅπως ἐπαναληφθῇ ἡ ἐκκρεμὴς δίκη, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ὑποχρεωθῇ οὗτος εἰς τὴν καταβολὴν τῶν περὶ ὧν αὕτη δεκακισχιλίων δραχμῶν. Ἄλλως ἐξαίτουμαι νὰ κηρυχθῇ ἐπανειλημμένη καὶ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἐκκρεμὴς δίκη καὶ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἀθήνησι τῇ 10 Μαΐου 1892.

Ὁ διάδικος

Π. Περσεύς.

3. Αἴτησις περί επαναλήψεως δίκης ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν.

Αἴτησις περί επαναλήψεως δίκης.

Δημητρίου Ξενοφίλου κατοίκου Τριπόλεως.

Κατὰ

1) Αἰκατερίνης χήρας Κωνστ. Λαμάχου, 2) Νικολ. Κ. Λαμάχου, 3) Ἀλεξάνδρας θυγατρὸς Κ. Λαμάχου, 4) Μαρίας θυγατρὸς Κ. Λαμάχου, κληρονόμων τοῦ θανόντος Κωνστ. Λαμάχου κατοίκων ἐπίσης.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ἐπὶ διαφορᾷς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου μεταξὺ τοῦ αἰτοῦντος καὶ ἐκκαλοῦντος καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Λαμάχου συζητήσεως γενομένης ἐξεδόθη ἡ ὑπ'ἀριθ. 1021 τοῦ 1884 ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς ἐπεβλήθη τῷ αἰτοῦντι ὁ ἐν αὐτῇ διατυπούμενος ὄρκος, μεθ' οὗ τὴν δόσιν παραπέμπει τὴν περαιτέρω ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Τριπόλεως· ἀλλὰ πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς ἡ προκειμένη

δίκη διεκόπη βιαίως διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Κωνσταντίνου Λαμάχου, οὐ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμοι εἰσὶν οἱ καθ' ὧν ἡ αἵτησις. "Οθεν προσήκον νὰ κηρυχθῇ ἐπανειλημμένη ἡ προκειμένη δίκη καὶ διαταχθῇ ἡ ἐξακολούθησις αὐτῆς ἐν τῷ προσώπῳ τῶν καθ' ὧν ἡ αἵτησις.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τοὺς ἀντιδίκους πρὸς συζήτησιν ἐμπροθέσμως ἐξαιτοῦμαι νὰ κηρυχθῇ ἐπανειλημμένη ἡ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσα βιαίως διακοπεῖσα δίκη, καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ ἐξακολούθησις αὐτῆς ἐπ' ὀνόματι τῶν καθ' ὧν ἡ αἵτησις κληρονόμων τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς αὐτῶν Κωνστ. Λαμάχου καὶ νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ παραγγέλλεται νὰ ἐπιδώσῃ ἀντίγραφον τῆς παρούσης εἰς ἕκαστον τῶν ἀντιδίκων.

Ἐν Τριπόλει τὴν 6 Φεβρουαρίου 1888.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ αἰτοῦντος
Τ. Πολύαινος.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 96 (σελ. 156 καὶ ἐπ.).

Συμβιβασμός. (¹)

Συμβόλαιον περὶ συμβιβασμοῦ.

Ἐν Ἀθῆναις σήμερον τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηχοστοῦ δευτέρου ἔτους ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν τετάρτην μετὰ μεσημβρίαν ἐν τῷ συμβολαιογραφικῷ μου γραφεῖῳ

(¹) Ἐπαναληπτέον ὅτι πρὸς συμβιβασμὸν εἰς κατάργησιν ἐκκρεμοῦς δίκης ἀπαιτεῖται ἔκθεσις δικαστικῇ ἢ πρᾶξις συμβολαιογραφικῇ, δι' ἰδιωτικοῦ δὲ ἐγγράφου δύνανται μὲν οἱ ἄλλως διαφερόμενοι νὰ συμβιβασθῶσι, ἀλλ' οὐχὶ νὰ καταργήσωσιν ἐκκρεμὴ δικαστικὴν διαφοράν. Σημειωτέον ὅτι νομικὰ ἢ φυσικὰ πρόσωπα διατελοῦντα ὑπὸ ἐπιμέλειαν δὲν δύνανται ἐν γένει νὰ συνομολογήσωσιν ἐγκυρον συμβιβασμὸν ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν ἐν τῷ νόμῳ διατυπώσεων. Οὕτως οἱ μὲν δῆμοι καὶ τὰ ἀγαθοεργὰ ἰδρύματα ἄνευ τῆς προηγουμένης περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ τῶν ὅρων αὐτοῦ ἀποφάσεως τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐπικυρωθείσης κατὰ νόμον ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς. (Δημοτικὸν Νόμον ἀρθ. 50 καὶ 119). Συμβιβασμὸς δὲ δὲν χωρεῖ κατὰ ῥητὴν διάταξιν τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 107) περὶ ἀπαιτήσεως διατροπῆς. Αὐτόδηλον ὅτι διὰ συμβιβασμοῦ δὲν ἀναιρεῖται ἡ δυνάμει τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐπιβαλλομένη ποινὴ.

(οἰκία Πέτρου Νουμᾶ κατὰ τὴν ὁδὸν Σόλωνος) ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Δημητρίου Πομπιλίου καὶ τῶν μαρτύρων Γρηγορίου Πτολεμαίου καὶ Ἰάσωνος Ποπλικόλα ἐμπόρων κατοίκων Ἀθηνῶν, γνωστῶν μοι πολιτῶν Ἑλλήνων ἐνηλίκων δι' οὐδενὸς συγγενικοῦ δεσμοῦ συνδεομένων πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ εἰς οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν ὑπαγομένων, ἐνεφανίσθησαν οἱ ἐμοὶ τε καὶ τοῖς μάρτυσι τούτοις γνωστοὶ ἀλλὰ μὴ συγγενεῖς Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρόπουλος ἔμπορος κάτοικος Πειραιῶς καὶ Κωνσταντῖνος Ἰωάννου δικηγόρος κἀ-
τοιχος Ἀθηνῶν καὶ, αἰτησάμενοι τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος, συνω-
μολόγησαν τὰ ἑξῆς. Ὁ Ἐμμ. Ἀλεξανδρόπουλος, ἐγείρας κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Ἰωάννου τὴν ἀπὸ 5 Ἰουνίου 1885 ἀγωγὴν, δι' ἧς ἐζήτηι παρ' αὐτοῦ πεντακισχιλίας δραχμὰς ὡς παρασχὼν αὐτῷ ὑπηρετικὰς ἐργασίας ἐπὶ δεκαπέντε ἐνιαυτοὺς, καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Ἰωάννου, ἐξαίτησάμενος παρὰ τοῦ Ἐμμ. Ἀλεξανδροπούλου ἀνταγωγικῶς ἐτέρας πεντακισχιλίας δραχμὰς ὡς δαπανήσας ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως αὐτοῦ ἐν τῇ διαστηματι τούτῳ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, συμβιβάζονται διὰ τοῦ παρόντος, ἀναλαμβάνοντος τοῦ δευτέρου, ἦτοι τοῦ Κωνστ. Ἰωάννου, νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν πρῶτον, ἦτοι τὸν Ἐμμ. Ἀλεξανδρόπουλον, δραχμὰς δισχιλίας μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ σήμερον, καὶ ἐν πε-
ριπτώσει μὴ ἐμπροθέσμου καταβολῆς, καὶ τὸν νόμιμον ὑπερήμερίας τόκον· διὸ καταργεῖται ἡ μεταξὺ αὐτῶν διαφορά. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη τὸ παρόν, δ

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝ. § 97 (σελ. 158 καὶ ἐπ.).

Ἀνατροπή.

1. Ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς. — 2. Ἀπόφασις ἐρήμην περὶ ἀνατροπῆς δίκης. — 3. Ἀπόφασις ὡσαύτως ἐρήμην ἐπὶ ἀγωγῇ περὶ ἀνατροπῆς τοῦ δημοσίου.

Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς

Κωνσταντίνου Φειδίππου, Ἰωάννου Φερεκύδου καὶ Δημητρίου Σι-
κίνου κατοίκων Ἀθηνῶν.

Κατὰ

- α) Τῶν κληρονόμων Σταματίου Δ. Βώρου 1) Κωνσταντίνου Σ. Δ.

Βώρου δι' ἐαυτὸν καὶ ὡς δικαστικοῦ ἐπιτρόπου 2) τοῦ Δημητρίου Σ. Δ. Βώρου, 6) τῶν κληρονόμων Παύλου Δάμωνος, ἥτοι τῶν Γεωργίου, Στεφάνου, Φωτεινῆς, Ἀγαθῆς καὶ Ἑλισάβετ, κληρονόμων ἐξ ἀπογραφῆς τοῦ τε πατρὸς αὐτῶν Παύλου Δάμωνος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Ἀνδρέου Δάμωνος (κληρονόμου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ) καὶ γ) τῶν κληρονόμων Κ. Κλεισθένους, ἥτοι 1) Γεωργίου Κλεισθένους καὶ 2) Σπυρίδωνος Κλεισθένους κατοίκων ἀπάντων Ἀθηνῶν.

Οἱ ἐναγόμενοι ἐκίνησαν καθ' ἡμῶν τὴν ἀπὸ 9 86ρίου 1873 ἀγωγὴν αὐτῶν ἐξαιτούμενοι νὰ ὑποχρεωθῶμεν νὰ παραχωρήσωμεν αὐτοῖς δύο τεμάχια τὸ μὲν ἐκ στρεμ. 2674 καὶ 480)1000, τὸ δὲ ἐκ στρεμ. 238, ὡς μέρη ὁλοκληρωτικῶς τῶν παραχωρηθέντων εἰς τοὺς ἀντιδίκους διὰ τοῦ ἀπὸ 7 96ρίου 1867 Β. Διατάγματος μεταλλείων κειμένων ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ δήμου Λαυρίου τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς.

Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 4295 τῆς 30 Νοεμβρίου 1874 παρεμπίπτουσα ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου, διατάξασα ἀποδείξεις. Μεθ' ὃ δύο ἐξ ἡμῶν, τῶν τότε ἐναγομένων, οἱ Ἰωάννης Φερεκῦδης καὶ Δημήτριος Σίκινος ἠγείραμεν τὴν ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1878 ἀγωγὴν περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἀνωτέρω ἀγωγῆς, παρητησάμεθα δὲ ταύτην διὰ τῆς ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1885 ἐγγράφου παραιτήσεως ἐπιδοθείσης τῷ ἀντικλήτῳ τῶν ἀντιδίκων.

Ἐπειδὴ ἡ διὰ τῆς παραιτήσεως ἡμῶν ἐξαλειφθεῖσα δίκη ἐπὶ ἀνατροπῇ δὲν ἀποτελεῖ ἔγκυρον πράξιν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς κυρίως δίκης, ἀλλ' ἰστᾷ τὴν προθεσμίαν. Ἀρα προδήλως συνεπληρώθη ἡ τριετία τῆς ἀνατροπῆς καὶ τὰ δύο ἐξάμηνα.

Ἐπειδὴ ἐκοινοποίησαν μὲν ἡμῖν οἱ ἀρχικοὶ ἐνάγοντες καὶ νῦν ἐναγόμενοι τῇ 24 96ρίου 1877 τὴν ἀπὸ 23 96ρίου 1877 παρεμπίπτουσαν ἀγωγὴν περὶ παρατάσεως προθεσμίας καὶ ἀντικαταστάσεως εἰσηγητοῦ καὶ ἐξετάσεως μαρτύρων, ἀλλ' αὕτη ἐδικάσθη τῇ 31 Μαΐου 1878 ἐρήμην ἡμῶν καὶ ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1936 τοῦ 1878 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δεξαμένη τὴν παρεμπίπτουσαν ταύτην ἀγωγὴν ἐν μέρει, ἐπιδοθείσης δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡμῖν τῇ 13 Ἰουλίου 1878, οὐδεμίαν ἐκοινοποιήθη ὑφ' ἡμῶν ἀνακοπή.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς 14 Ἰουλίου 1878 μέχρι τῆς σήμερον οἱ ἀντίδικοι καὶ ὕστερον οἱ κληρονόμοι αὐτῶν οὐδεμίαν πράξιν ἐνήργησαν διαδικαστικὴν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἰδίως δὲ δὲν προσέβησαν εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀγωγῆς ἐπὶ ἀνατροπῇ προελθοῦσα ἀναστολή τῆς προθεσμίας ἐξέλιπε διὰ τῆς παραιτήσεως τῇ 18 Δεκεμβρίου 1885, ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τῆς σήμερον παρηλθόν τέσσαρα ὅλα ἔτη, οἱ δὲ ἀντίδικοι κληρονόμοι τῶν ἀρχικῶν ἐναγόντων οὐδεμίαν ἐνήργησαν πρᾶξιν ἔγκυρον καὶ νόμιμον πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἰδίως δὲν διεξήγαγον τὰς ταχθείσας ἀποδείξεις, καίπερ παρελθούσης δις καὶ τῆς ἐξαμήνου προθεσμίας διὰ τὴν ἔνεκα τῆς τελευτῆς τοῦ Π. Δάμωνος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρέου βιαίας διακοπῆς τῆς δίκης, ὅθεν κατὰ τὰ ἀρθρ. 479 καὶ 480 τῆς Πολ. Δικονομίας κηρυκτέα ἀνατετραμμένη ἡ διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀγωγῆς τῶν ἀντιδίκων εἰσαχθεῖσα καθ' ἡμῶν δίκη.

Διὰ ταῦτα, καλοῦντες τοὺς ἀντιδίκους ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν τῆς παρούσης ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐξαιτούμεθα.

Νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη ἡ ἀπὸ 9 Ὀβρίου 1873 ἀγωγή τῶν Σταμ. Βώρου, Παύλου Δάμωνος καὶ Κ. Κλεισθένους ἐνασκουμένη ἤδη ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων ὡς κληρονόμων αὐτῶν, ὡς καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1936 τοῦ 1878 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἀντίδικοι εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην καὶ τὰ τέλη τῆς τε κυρίας δίκης καὶ τῆς ἐπ' ἀνατροπῇ.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω νομίμως τὴν παροῦσαν ἐκάστω τῶν ἀντιδίκων.

Ἀθῆναι τῇ 16 Δεκεμβρίου 1889.

Οἱ ἐνάγοντες.

2 Ἀπόφασις ἐρήμην περὶ ἀνατροπῆς.

Τὸ δικαστῆριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν. . .

Συνεδρίασεν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῇ 22 Ὀκτωβρίου 1887, παρόντων τοῦ τε Εἰσαγγελέως Κ. Τιθωνοῦ καὶ τοῦ γραμματέως Π. Προυβίλωνος, ἵνα δικάσῃ τὴν ἀγωγὴν περὶ ἀνατροπῆς τοῦ Α. Λέοντος κατοίκου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου αὐτοῦ Ν. Κοδριδίου, κατὰ Γ. Φορωνέως κατοίκου ὠσαύτως, μηδαιμῶς παρασταθέντος. Ἀκοῦσαν τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἐνάγοντος ἐξαίτησάμενον διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων τὴν παραδοχὴν τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, διότι ἀπὸ τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς

τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ τῆς 4 Δεκεμβρίου 1883, ἐπιδιοθείσης τῷ ἤδη ἐνάγοντι τὴν 5 Δεκεμβρίου, ἕως τῆς 8 Ἰουνίου 1887, ὅτε ἐπεδόθη ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ, οὐδεμίαν πρᾶξιν ἐπεχειρήσεν ὁ καθ' οὗ ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ ἐμφαίνουσαν ἐπιθυμίαν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, πρὸς δὲ τὸν εἰσαγγελεύοντα γνωματεύσαντα ὑπὲρ τῆς παραδοχῆς τῆς αἰτήσεως ταύτης.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ 8 Ἰουνίου ε. ε. ἀγωγὴ τοῦ Α. Λέοντος ἐπεδόθη νομίμως εἰς τὸν Γ. Φωρονέα ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀποδεικτικού τῆς ἐπεδόσεως τῆς αὐτῆς ἡμέρας τοῦ δικ. κλητῆρος Γ. Γ. . . . , ὅθεν ὁ ἐναγόμενος μὴ ἐμφανίσθεις ἐν τῇ κατὰ τὰ ἄρθρα 576—578 τῆς πολ. δικον. ὠρισμένῃ δικασίμῳ δικάζεται ἐρήμην.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 479 τῆς πολ. δικον. πᾶσα δίκη ἐξαλείφεται δι' ἀνατροπῆς, ὅποτε ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν δὲν ἐξηκολούθησε, ὅθεν καὶ ἡ προκειμένη ἀγωγὴ τυγχάνει ἐξαλειπτέα δι' ἀνατροπῆς, παρελθόντων ἐπέκεινα τῶν 4 ἐτῶν, καθ' ἃ δὲν ἐπεχειρήθη πρᾶξις τις δικαστικὴ ἐν τῇ διὰ τῆς ἀγωγῆς τῆς 4 Δεκ. τοῦ 1883 γεννηθείσῃ διαφορᾷ ἕως τῆς ἐπιδόσεως τῆς προκειμένης ἀγωγῆς κατὰ τὸν πραγματικὸν καὶ ἀληθῆ ἐπομένως θεωρούμενον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐνάγοντος.

Διὰ ταῦτα, δικάζον ἐρήμην τὸν Γ. Φωρονέα καὶ παραδεχόμενον τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν τοῦ Α. Λέοντος, τῆς 8 Ἰουνίου 1887, κηρύττει ἀνατετραμμένην τὴν ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου ἀγωγὴν τοῦ Γ. Φωρονέως κατὰ τοῦ Α. Λέοντος, καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὴν τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ δαπάνην, μετριασθεῖσαν εἰς δραχμὰς δεκαοκτῶ, καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάτων.

Ἐκρίθη καὶ ἰδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1887.

3. Ἀπόφασις ἐπὶ ἀγωγῇ περὶ ἀνατροπῆς τοῦ Δημοσίου.

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Μιχαὴλ Λυκομήδους, προεδρεύοντος, ὡς κωλυομένου τοῦ προέδρου, καὶ εἰσηγητοῦ, Κωνστ. Κισσέως καὶ Ἀλεξάνδρου Εὐξενίδου.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῇ 22 Ἰανουαρίου 1892, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ εἰσαγγελεύοντος δικηγόρου Γ. Εὐρυβάτου, κωλυομένου τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀμέσων αὐτοῦ ἀναπληρωτῶν, καὶ

τοῦ ὑπογρχματέως Α. Ἀτυρνίου ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου, αὐτοῦ νομικοῦ συμβούλου Γ. Ζήνωνος, καὶ τοῦ ἐναγομένου Ἰωάννου Ἀριστοφίλου, κατοίκου Βόλου, καὶ τῶν συνδίκων τῆς πτωχεύσεως αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου Κτησιμένους, Κωνσταντίνου Σθενελάου καὶ Ἰωάννου Στησιχόρου, κατοίκων Βόλου, μηδαμῶς παραστάντων.

Τὸ δημόσιον διὰ τῆς ἀπὸ 9 Νεβρίου 1890 πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀγωγῆς αὐτοῦ ἐκτίθησιν ὅτι ὁ Ἰωάννης Ἀριστόφίλος ἐκοινοποίησεν εἰς τὸ δημόσιον τὴν 23 Δεκεμβρίου 1883 τὴν ἀπὸ 14 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ἀγωγὴν περὶ πληρωμῆς δραχμῶν 3000 λόγῳ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν μὴ παράδοσιν τῆς κατοχῆς τῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐνοικιασθέντων εἰς αὐτὸν λιθαδίου καὶ ἰχθυοτροφείου, ἧτις ἐγγραφεῖσα ὑπὸ τὸν ἀριθ. 536 τοῦ 1885 τοῦ πινακίου τῶν συνήθων ὑποθέσεων τοῦ δικαστηρίου τούτου διεγράφη, ὅτι ἀπὸ τῆς διαγραφῆς ταύτης μέχρι σήμερον, καίπερ παρελθούσης ὑπερτριετίας, οὐδεμία ἐνηργήθη ἐγκυρὸς καὶ νόμιμος πράξις, πρόθεσιν τῶν διαδίκων πρὸς ἐξακλούθησιν τῆς δίκης ἐμφαίνουσα, καὶ ᾗτήσατο νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη ἡ ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1883 ἀγωγὴ μετὰ τῶν ἐπακολουθημάτων αὐτῆς καὶ νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἀντίδικοι εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην καὶ τὰ τέλη τῆς τε κυρίας δίκης καὶ τῆς περὶ ἀνατροπῆς.

Προκειμένης συζητήσεως τῆς ἀγωγῆς ταύτης, παρέστη μόνον ὁ τοῦ ἐνάγοντος πληρεξούσιος, αἰτησάμενος τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ.

Ἀκοῦσαν αὐτοῦ καὶ προφορικῶς, ὡς καὶ τοῦ εἰσαγγελεύοντος.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀπὸ 22 Δεβρίου 1880 ἀποδεικτικῶν τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Ἐμμ. Μυρμιδόνας, ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴ ἐκοινοποιήθη προσηκόντως πρὸς τοὺς καθ' ὧν αὕτη καὶ νόμιμος αὐτῆς δικάσιμος, προερχομένη ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ οἰκείου πινακίου, εἶναι ἡ σήμερον καθ' ἣν, μὴ ἐμφανισθέντες οὗτοι, δικάζονται ἐρήμην, καθισταμένης παραδεκτῆς τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου δι' ἑλλειψιν ἀντιρρήσεως, ἅτε μὴ ὑπαρχούσης ἐνστάσεώς τινος, προβλεπτέας ἐξ ἐπαγγέλματος.

Διὰ ταῦτα·

Δικάζον ἐρήμην τῶν ἐναγομένων.

Δέχεται τὴν προκειμένην ἀγωγὴν περὶ ἀνατροπῆς.

Κηρύσσει ἀνατετραμμένην τὴν ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1883 ἀγωγὴν μεθ' ἀπασῶν τῶν ἀκολουθιῶν αὐτῆς, καὶ καταψηφίζει τὰ ἐκ δραχμῶν εἴκοσι πέντε (25) δαπανήματα τῆς τε παρούσης καὶ τῆς ἀνατρεπομένης δίκης καὶ τὰ τέλη εἰς βάρος τῶν ἐναγομένων.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰανουαρίου 1892.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 101 (σελ. 165—166).

1. Κλῆσις περὶ ἄρσεως τῶν κωλυμάτων τῆς ἐλευθέρας διόδου.— 2. Κλῆσις περὶ τῆς διὰ προσωρινῶν μέτρων προστασίας τῆς νομῆς. — 3. Κλῆσις περὶ παύσεως τῶν διαταράξεων τῆς οἰκιακῆς ἡσυχίας. — 4. Κλῆσις περὶ ἀποτίσεως ὑπηρεσιακῶν μισθῶν.— 5. Κλῆσις περὶ ἀποτίσεως μισθώματος. — 6. Κλῆσις περὶ διαφορᾶς ἐγερθείσης ἐν ἐμπορικῇ πανηγύρει. — 7. Κλῆσις περὶ καταβολῆς τοῦ τιμήματος τῆς ἐν ξενοδοχείῳ οἰκήσεως καὶ διατροφῆς.— 8. Κλῆσις περὶ ἀποδόσεως δανείου.— 9. Κλῆσις περὶ ἀποζημιώσεως. — 10. Κλῆσις περὶ διατάξεως μέτρου ἀποτροπῆς βλάβης ἐκ τῆς πτώσεως τοίχου.

1. Κλῆσις περὶ ἄρσεως τῶν κωλυμάτων τῆς ἐλευθέρας διόδου.

Κλῆσις

Διομήδους Κριτολάου κατοικοῦ Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ

Γοργίου Περιμήδους κατοικοῦ ἐπίσης

Ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ τῆς Βυρείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν

Εἰς τὸν ἐν τῇ θέσει Ἀγίος Γιάννης τοῦ χωρίου Ἀμαρουσίου (τοῦ δήμου Ἀθηναίων) ιδιόκτητον ἀμπελῶνα, ἐκ στρεμμάτων εἴκοσι, συνορεύοντα ἀρκτικῶς . . . ἀνατολικῶς . . . δυτικῶς . . . μεσημβρινῶς . . . , εἰσέρχονται ἀφ' ἧς ἀπὸ δεκαετίας καὶ ἐπέκεινα κατέστην κύριος αὐτοῦ δι' ἀγορᾶς διὰ τῆς εἰς γενικὴν χρῆσιν προωρισμένης

ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης ἀπὸ τῆς θέσεως . . . εἰς τὴν θέσιν . . . Ἀλλὰ πρὸ δύο περιπόου μηνῶν ὁ ἀντίδικος, κύριος γειτνιαζούσης ἀμπέλου, ἀνασκάψας χάριν φυτείας τὴν ὁδὸν, κατέστησεν ἀνέφικτον τὴν ἐλευθέραν δίοδον.

Ἐπειδὴ ἕκαστος δικαίωμα εἰς χρῆσιν τῆς ὁδοῦ ἔχων δικαιούται νὰ ἀπαιτήσῃ δικαστικῶς τὴν ἄρσιν παντὸς κωλύματος τῆς ἐλευθέρας διόδου.

Ἐπειδὴ, τῆς ὑποθέσεως οὕσης κατεπειγούσης, ἄτε ἀντικείμενον ἔχούσης ἄγαν κατεπείγουσαν ἐπισκευὴν, χωρεῖ προσωρινὴ ἐκτέλεσις (Πολ. Δικ. ἄρθ. 186).

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν, ἐξαίτουμαι νὰ ὑποχρεωθῇ ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς δραχμῶν πεντακοσίων εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τῆς εἰρημένης ὁδοῦ εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς κατάστασιν, ἢ ἄλλως νὰ ἐπιτραπῇ εἰς ἐμέ ἢ ἐπανόρθωσις αὐτῆς διὰ δαπάνης τοῦ ἀντιδίκου, εἰσπραχτέας καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδίδω τὴν παροῦσαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰανουαρίου 1894

Ὁ καλῶν

Διομήδης Κριτόλαος

2. Κλήσις περὶ τῆς διὰ προσωρινῶν μέτρων προστασίας τῆς νομῆς.

Κλήσις

Διομήδους Κριτολάου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Γοργίου Περιμήδους κατοικοῦ ὠπαύτως

Ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν

Ἀπὸ πολλοῦ νέμομαι διανοίᾳ κυρίου τὴν ἐν τῇ θέσει . . . ἀμπέλον, συγχειμένην ἐκ στρεμμάτων εἴκοσι καὶ συνορεύουσαν ἀρκτικῶς . . . , ἀνατολικῶς . . . , δυτικῶς . . . καὶ μεσημβρινῶς πρὸς . . . Ἐν τούτοις ὁ ἀντίδικος μετέβη σήμερον εἰς αὐτὴν διατεθειμένος νὰ ἐπιλάβηται τοῦ τρυγητοῦ, οὗ ἕνεκα ἐπίκειται κίνδυνος βιασπραγιῶν.

Ἐπειδὴ ὁ ἀντίδικος οὔτε κύριος εἶναι, οὔτε κάτοχος· ὅθεν διὰ προσωρινῶν μέτρων πρέπει νὰ προστατευθῇ ἡ νομὴ ἐμοῦ, ἀπαγορευομένης αὐτῷ ἐν τῷ μέλλοντι πάσης διαταράξεως αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα καλῶ αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν τῆς Βορείου Πλευρᾶς κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὀρισθησομένην ἡμέραν καὶ ὥραν καὶ ἐν τῷ ὀρισθησομένῳ τόπῳ, περὶ ὧν εἰδοποιηθήσεται ὁ ἀντιδικὸς διὰ κοινοποιηθησομένης αὐτῷ σὺν τῇ παρούσῃ πράξεως τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου, καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος ἐπὶ ποινῇ νὰ παύσῃται τοῦ λοιποῦ διαταράττων τὴν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ κτήματι νομῆν μου ἕως τῆς ὀριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς διαφορᾶς, νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην καὶ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρούσαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰανουαρίου 1894.

Ὁ καλῶν

Διομήδης Κριτόλαος

3. Κλησίς περὶ παύσεως τῶν διαταράξεων τῆς οἰκιακῆς ἡσυχίας.

Κλησίς

Διομήδους Κριτολάου κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ
Αἰνείου Κριτολάου κατοίκου ὡσαύτως

Ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν

Μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, καθ' οὗ ἡ παρούσα κλησίς, ἐξακολουθῶ νὰ συνοικῶ, ἅτε τῆς μὲν οἰκίας οὔσης κοινῆς ἐξ ἀδιαίρετου, ὡς ἐκ κληρονομίας προελθούσης, ἀνεφίκτου δὲ οὔσης ἐπὶ τοῦ παρόντος τῆς διζνομῆς τῆς κληρονομικῆς ἡμῶν περιουσίας, ἀλλ' οὗτος διαταράσσει ἀπὸ τινος καθ' ἐκάστην τὴν κατ' οἶκον ἡσυχίαν καὶ τάξιν, παρέχων τὰς ἐξῆς ἀφορμὰς ἐρίδων, 1) τρώγων πρὸ τῆς ὀρισμένης εἰς βρῶσιν ὥρας καὶ ἐξαντλῶν ὁλόκληρον τὸ φαγητὸν καὶ 2) κρούων τὸν κώδωνα ἐν ταῖς ὥραις τοῦ ὕπνου, ὅπως προκαλῇ τὴν ἀφύπνισίν μου.

Ἐπειδὴ ἀνάγκη νὰ ὑποχρεωθῇ κατὰ νόμον εἰς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι περάλειψιν τῶν ἀνωτέρῳ ἀναφερομένων διαταράξεων τῆς οἰκιακῆς ἡσυχίας μου συνωδᾷ πρὸς τὸ ἄρθρον 833 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα καλῶ αὐτὸν ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν περάλειψιν τῶν ἀνωτέρῳ διαταράξεων τῆς οἰκιακῆς ἡσυχίας μου, διὰ τῆς ἀπειλῆς χρηματικῆς ποινῆς καὶ προσέτι τῆς ἐπιβολῆς ἐγγυοδο-

σίας ἐν ὑποτροπῇ, διατασσομένης ἅμα τῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικ. δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰανουαρίου 1894

Ὁ καλῶν

4. Κλῆσις περὶ ἀποτίσεως ὑπηρετικῶν μισθῶν.

Κλῆσις

Διομήδους Κριτολάου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Γοργίου Περιμήδους κατοικοῦ ὁμοίως

Ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν

Μεταξὺ τοῦ ἀντιδίκου καὶ ἐμοῦ συνήφθη τῇ 1 Ἰουνίου προλαβόν-
τος ἔτους προφορικῶς συνάλλαγμα μισθώσεως, καθ' ὃ ἀνέλαβον τὴν
ὕποχρέωσιν νὰ ἐκτελῶ ὡς ὑπηρετῆς τὰς τῆς οἰκίας αὐτοῦ ὑπηρετι-
κὰς ἐργασίας ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν τριάκοντα. Τῇ 1 δὲ Ἰουνίου
ἐνεστῶτος ἔτους, ὅτε ἀνεχώρησα ἐκ τῆς οἰκίας, συνεπληρώθη ὁλό-
κληρον ἔτος, ἀφ' ἧς ἀνέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ τὰ ὑπηρετικά μου
καθήκοντα.

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις δυστροπεῖ εἰς τὴν καταβολὴν τῶν ὑπηρετικῶν
μου μισθῶν, συμποσούμενων εἰς τριακοσίας ἐξήκοντα δραχμάς.

Διὰ ταῦτα καλῶ αὐτὸν ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου
τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν
ἀπότισιν τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ τῶν 360 δραχμῶν μετὰ τοῦ νομίμου
αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης καὶ νὰ καταδικασθῇ
εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμ. δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰανουαρίου 1894

Ὁ καλῶν

5. Κλῆσις περὶ ἀποτίσεως μισθώματος

Κλῆσις

Διομήδους Κριτολάου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Γοργίου Περιμήδους κατοικοῦ ὡσαύτως

Ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐξεμίσθωσα κατὰ προλαβόντα Αὐγούστον δι' ἐν

ἔτος, ἀρχόμενον ἀπὸ 1 Σεπτ. παρελθόντος ἔτους καὶ λήγον τῇ 31 Αὐγούστου ἐν. ἔτους, τὴν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος ἰδιόκτητον οἰκίαν μου, συνορεύουσιν ἀρκτικῶς πρὸς , ἀνατολικῶς πρὸς . . . δυτικῶς πρὸς . . . καὶ μεσημβρινῶς πρὸς . . . , ἐπὶ μισθώματι διακοσίων δραχμῶν κατὰ μῆνα, καταβλητέων κατὰ τὴν ἔνχαρξιν ἐκάστου μηνός.

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις οὔτε τοῦ παρόντος μηνός, λήγοντος μετὰ δύο ἡμέρας, οὔτε καὶ τοῦ προλαβόντος μηνός Φεβρουαρίου τὸ μίσθωμα κατέβαλε.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἐναγόμενον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μοι ἀποτίσῃ τὸ ἐκ τετρακοσίων δραχμῶν μίσθωμα τῶν μηνῶν Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου ε. ε. μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης, νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμοδίος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρούσαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰανουαρίου 1894

Ὁ καλῶν

6. Κλησίς περὶ διαφορᾶς ἐγερθείσης ἐν ἐμπορικῇ πανηγύρει

Κλησίς

Διομήδους Κριτολάου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Γοργίου Περιμήδους κατοίκου ὡσαύτως

Ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐπώλησα καὶ παρέδωκα σήμερον τῇ 10 π. μ. τελουμένης ἐμπορικῆς πανηγύρεως τετράτροχον ἄμαξαν μετὰ τῶν ἵππων αὐτῆς καὶ τῆς ἵπποσκευῆς ἀντὶ τριῶν χιλιάδων δραχμῶν, ὧν ἔδωκε μὲν αὐθωρεῖ εἰς ἐμὲ τὰ δύο τρίτα, ἦτοι δισχιλίας δραχμᾶς, ὑπεσχέθη δὲ νὰ καταβάλλῃ τὸ ἐκ χιλίων δραχμῶν ὑπόλοιπον ἐντὸς δύο ὥρων. Ἀλλ' εἰ καὶ παρῆλθον ἔκτοτε ἕξ ὥραι, δέν μοι ἔδωκεν αὐτό.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (Πολ. Δικ. ἀρθ. 490) τὰς ἐπὶ ἐμπορικῶν πανηγύρεων καὶ ἀγορῶν ἐγειρουμένης διαφορᾶς ἔχει τὴν ἀρμοδιότητα νὰ δικάζῃ ἀείποτε ὁ Εἰρηνοδίκης, καθ' ὅσον τοῦλάχιστον ἡ περὶ αὐ-

τῶν ἀγωγῇ κινεῖται διαρκούσης τῆς πανηγύρεως ἢ ἀγορᾶς.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μοὶ πληρώσῃ τὰς ὀφειλομένας μοι χιλίας δραχμὰς μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου, διατασσομένης καὶ τῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰανουαρίου 1894

Ὁ καλῶν

7. Κλήσις περὶ καταβολῆς τοῦ τιμήματος τῆς ἐν ξενοδοχείῳ οἰκήσεως καὶ διαφορᾶς.

Κλήσις

Διομήδους Κριτολάου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Γοργίου Περιμήδους κατοίκου ὡσαύτως.

Ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν.

Ὁ ἐναγόμενος, ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ἐξ Εὐβοίας τῇ 15 ἐνεστῶτος μηνὸς μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ καὶ δύο ὑπηρετῶν, ὅπως ἐντεῦθεν μεταβῇ εἰς Μασσαλίαν, κατέλυσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου, καὶ διαμένει ἐν αὐτῷ ἐπὶ πέντε ἡδὴ ὅλας ἡμέρας, ἔχων εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τρία δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου μου καὶ ἐστιώμενος οἰκογενειακῶς ἐν τῷ ἐστιατορίῳ μου.

Ἐπειδὴ, ζητηθεὶς νὰ καταβάλῃ τὸ τίμημα τῆς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ μου οἰκήσεως καὶ διατροφῆς αὐτοῦ, ἀνερχόμενον εἰς δραχμὰς τριακοσίας πεντήκοντα, δυστροπεῖ.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν, ἐξαίτουμαι νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἀπότισιν τῶν ὀφειλομένων μοι 350 δραχμῶν μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ σήμερον, διατασσομένης καὶ τῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1894

Ὁ καλῶν

8. Κλῆσις περὶ ἀποδόσεως δανείου

Κλῆσις

Διομήδους Κριτολάου κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ

Γοργίου Περιμήδους κατοίκου ὡσαύτως

Ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸν ἐναγόμενον ἔδωκα τῇ 1 Μαΐου προλαβόντος ἔτους λόγῳ δανείου δραχμὰς πεντακοσίας, ἀποδοτέας μοι μετὰ ἔν ἔτος.

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ ἔληξεν ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἐπέκεινα μηνὸς ἡ προθεσμία τῆς ἀποδόσεως, ὁ ἀντίδικος μοι ἀπέδωκε μόνον διακοσίας δραχμὰς, ὅθεν ὀφείλει νὰ μοι ἀποδώσῃ ἐτέρας τριακοσίας.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμῳς ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μοι καταβάλῃ τρακοσίας δραχμὰς μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρούσαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1894

Ὁ καλῶν
.....

9. Κλῆσις περὶ ἀποζημιώσεως

Κλῆσις

Διομήδους Κριτολάου κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ

Γοργίου Περιμήδους κατοίκου ὡσαύτως.

Ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν.

Ὁ ἐναγόμενος εἰσελάσας μετὰ ἄλλων τῇ 10 Ἰουνίου ε. ε. ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς μου εἰς τὴν ἐν τῷ χωρίῳ Ἀμαρουσίῳ ιδιόκτητον ἀμπελὸν μου, συνορεύουσιν ἀρκτικῶς πρὸς ἀγρὸν . . . , μεσημβρινῶς πρὸς . . . , ἀνατολικῶς πρὸς . . . καὶ δυτικῶς πρὸς . . . , ἐτρύγησεν αὐτὴν ἐξ ὀλοκλήρου, ἐπενεγκὼν εἰς ἐμὲ ζημίαν πεντακοσίων δραχμῶν ἐφ' ἣ δικαιоῦμαι νὰξιῶσω παρ' αὐτοῦ ἴσην τῇ ζημίᾳ ἀποζημιώσιν.

Ἐπειδὴ δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν καὶ διὰ προσωποκρατήσεως (Πολ. Δικον. ἀρθρ. 1000).

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντιδίκον ἐμπροθέσμως καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μοὶ ἀποδώσῃ καὶ διὰ προσωποκρατήσεως πεντακοσίας δραχμὰς μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς 10 'Ιουνίου ε. ε. καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

✓ Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1894

Ὁ καλῶν

.....

10. Κλήσις περὶ διατάξεως μέτρου ἀποτροπῆς βλάβης ἐκ τῆς πτώσεως τοίχου

Κλήσις

Διομήδους Κριτολάου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Γοργίου Περιμήδους κατοικοῦ ἐπίσης

Ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν

Παρὰ τὴν ἐν τῇ συνοικίᾳ Νεαπόλεως τῆς πόλεως ταύτης ιδιόκτητον ἐπὶ τῆς οδοῦ Σόλωνος οἰκίαν μου, συνορεύουσιν, κεῖται οἰκία τοῦ ἀντιδίκου, ἥς ὁ πρὸς τὴν οἰκίαν μου τοίχος, παλαιωθείς παντελῶς, κινδυνεύει νὰ πέσῃ, ἐπιφέρων εἰς αὐτὴν μεγάλην βλάβην.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ὁ εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ διατάσῃ μέτρα ἀποτρέποντα τὴν ἐξ ἐτοιμορρόπων οἰκοδομῶν ἢ ἐκτεθειμένων πραγμάτων ἐπικειμένην εἰς τὴν περιουσίαν τῶν γειτόνων βλάβην. Ὅθεν ἀρμόδιος καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ θέματι νὰ ἐπιβῇ αὐτῷ τὴν ἐπισκευὴν συνωδᾷ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ 882 ἄρθ. τῆς Πολ. Δικον.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ἀντιδίκον εἰς τὴν προσήκουσαν ἐπισκευὴν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται τοίχου, διὰ χρηματικῆς ποινῆς τριακοσίων δραχμῶν, ἄλλως ἐπιτρέψῃ εἰς ἐμὲ νὰ ἐπιχειρήσω διὰ δαπάνης τοῦ ἀντιδίκου, εἰσπρακτέας καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, τὴν ἐπισκευὴν ταύτην καὶ νὰ καταδικάσῃ αὐτὸν εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντιδίκον, καλούμενον νὰ ἐμφανισθῇ ἐμπροθέσμως

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Μαρτίου 1894

Ὁ καλῶν

.....

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤ. ΔΙΚΟΝ, § 106 (σελ. 177 καὶ ἐπ.) καὶ 113 σελ. 205.

Ἀγωγήι συνήθεις καὶ συνοπτικάι.

1. Ἀγωγή περὶ χρέους προερχομένου ἐκ δανείου.—2. Ἀγωγή περὶ χρέους προερχομένου ἐξ ἐμπορικοῦ γραμματίου.—3. Ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως προερχομένης ἐκ τῆς κακῆς χρήσεως πράγματος χρησιδανεισθέντος.—4. Ἀγωγή περὶ ἀποδόσεως πράγματος παρακατατεθέντος.—5. Ἀγωγή περὶ ἀνακλήσεως δωρεᾶς διὰ τὴν ἀθέτησιν τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ δωρεοδόχου.—6. Ἀγωγή περὶ ἀνακλήσεως δωρεᾶς λόγῳ ἀχαριστίας.—7. Ἀγωγή περὶ πληρωμῆς τοῦ ἀντιτίμου πωληθέντος πράγματος.—8. Ἀγωγή περὶ ἀποδόσεως τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς δαπανηθέντων.—9. Ἀγωγή περὶ κυριότητος.—10. Ἀγωγή περὶ διαταράξεως κατοχῆς.—11. Ἀγωγή περὶ ἀνακτήσεως κατοχῆς.—12. Ἀγωγή περὶ κατοχῆς κατὰ παράκλησιν.—13. Ἀγωγή τοῦ ἰδιοκτῆτου κατὰ τοῦ ἐπικαρπωτοῦ περὶ ἐνεργείας τῶν ἀπαιτούμενων ἐπισκευῶν.—14. Ἀγωγή κατὰ τοῦ ἐπικαρπωτοῦ περὶ ἀποδόσεως εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τοῦ κτήματος μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ τεταγμένου τῆς καρπώσεως χρόνου.—15. Ἀγωγή περὶ ἀποβολῆς τοῦ ἐπιφανειοῦχου.—16. Ἀγωγή περὶ ἀποβολῆς τοῦ ἐμφυτευτοῦ.—17. Ἀγωγή περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ καθαρῶς καὶ ἐπισκευάζειν τὴν ὑπόνομον.—18. Ἀγωγή περὶ παρεμποδίσεως τοῦ οἰκοδομῆσαι ὑπεράνω ὠρισμένου ὕψους.—19. Ἀγωγή περὶ παρεμποδίσεως τοῦ φυτεῦσαι δένδρα.—20. Ἀγωγή περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ ὀχρετεύειν ὕδωρ διὰ τοῦ ὕδραγωγείου.—21. Ἀγωγή περὶ ἀκυρώσεως γάμου.—22. Ἀγωγή περὶ ἀκυρώσεως διαθήκης.

1. Ἀγωγή χρέους προερχομένου ἐκ δανείου.

Ἀγωγή

Θεοδέκτου Αὐτολάου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Γυλῖππου Ἀριβχίου κατοίκου ὡσαύτως καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ὁ ἐναγόμενος ἐδανείσθη παρ' ἐμοῦ δυνάμει ἰδιοχείρου αὐτοῦ χρεώ-

στικής αποδείξεως τῆς 2 'Ιανουαρίου 1890 δραχμὰς χιλίας ἀποδοτέας μοι μετὰ μῆνας δώδεκα ἀτόκως καὶ ἐν ὑπερῃμερίᾳ ἐντόκως πρὸς δώδεκα τοῖς 0/0 ἐτησίως μέχρι ἐξοφλήσεως· ἀλλ' εἰ καὶ ἔληξεν ἀπὸ μηνῶν ἡ ταχθεῖσα προθεσμία, δὲν ἀπέδωκεν αὐτάς.

'Επειδὴ ὀφείλει νὰ καταβάλῃ τὰς ἀνωτέρω χιλίας δραχμὰς μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν πρὸς δώδεκα τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τῆς 2 'Ιανουαρίου 1891, ἦτοι ἐν ὅλῳ δραχμὰς χιλίας ἑκατὸν εἴκοσι.

Διὰ ταῦτα, καλῶν αὐτὸν ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν, ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν εἰρημένων χιλίων ἑκατὸν εἴκοσι δραχμῶν μετὰ τόκου ἐνιαυσίου δώδεκα μὲν τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου, ὁκτώ δὲ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν τόκων μέχρι ἐξοφλήσεως, νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

'Αρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότη νομίμως τὴν παρούσαν εἰς τὸν κύριον εἰσαγγελέα τῶν ἐν 'Αθήναις Πρωτοδικῶν, δημοσιευθησομένην καὶ διὰ τῆς ἐν 'Αθήναις ἐφημερίδος *Παλιγγενεσίας*.

'Εν 'Αθήναις τῇ 2 'Ιανουαρίου 1892.

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος τοῦ ἐνάγοντος

.....

2. Ἀγωγή περὶ χρεὺς προκύπτοντος ἐξ ἐμπορικοῦ γραμματίου.

'Ενώπιον τῶν ἐν 'Αθήναις Πρωτοδικῶν·

Ἀγωγή

Φίλοκλέους καὶ Οὐρανίας Ἀσκληπιάδου κληρονόμων τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς αὐτῶν Γεωργίου Ἀσκληπιάδου κατοίκων Θηβῶν.

Κατὰ τοῦ

Τριανταφύλλου Ἀπολλωνίδου κατοίκου ὡσαύτως.

Ὁ ἐναγόμενος ἐξέδωκε τῇ εἰκοστῇ Νοεμβρίου 1891 ἐμπορικὸν γραμματίον ἐκ δραχμῶν 500 πληρωτέον εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Ἀσκληπιάδου μετὰ ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ· ἀλλ' εἰ καὶ παρηλθεν ἔκτοτε ἡ πρὸς πληρωμὴν προθεσμία, οὔτε εἰς τὸν θανόντα πατέρα ἡμῶν κατέβαλε τὴν ἄξιαν αὐτοῦ, οὔτε εἰς ἡμᾶς μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὅθεν ὀφείλει ἡμῖν λόγῳ κεφαλαίου δραχμὰς 500, καὶ ὀφείλει νὰ καταβάλῃ ἡμῖν καὶ διὰ

προσωπικῆς αὐτοῦ κρατήσεως, ἅτε τῆς ὀφειλῆς αὐτοῦ πηγαζούσης ἐξ ἐμπορικῆς αἰτίας.

Διὰ ταῦτα, καλοῦντες αὐτὸν ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἐξαιτούμεθα νὰ ὑποχρεωθῇ οὗτος νὰ καταβάλῃ ἡμῖν ὡς κληρονόμοις τοῦ Γεωργίου Ἀσκληπιάδου καὶ διὰ προσωπικῆς αὐτοῦ κρατήσεως δραχ. 500 μετὰ τοῦ νομίμου τόκου ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰς τῆς δίκης δαπάνας καὶ τέλη καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρούσαν πρὸς τὸν ἀντιδίκον.

Ἀθῆναι 1 Μαρτίου 1892.

Οἱ ἐνάγοντες

.....

.....

3. Ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ τῆς κακῆς χρήσεως πράγματος χρησιδανεισθέντος.

Ἀγωγή

Μέμνονος Πετρίδου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοικοῦ ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Εἰς τὸν ἐναγόμενον παρέσχον δωρεὰν τῇ 1 τοῦ παρελθόντος Μαρτίου τὴν μέχρι τέλους τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου χρῆσιν τῆς ἀμάξης μου, ἐπὶ τῇ ῥητῇ αὐτοῦ ὑποσχέσει νὰ μοὶ ἀποδώσῃ αὐτὴν αὐτούσιον μετὰ τὴν γενομένην χρῆσιν. Καὶ μοὶ ἀπέδωκε μὲν αὐτὴν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ μου ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ Σεπτεμβρίου, ἀλλὰ βεβλαμμένην οὐσιωδῶς, διότι εἰς μὲν τροχὸς λείπει ἐξ ὀλοκλήρου, πάντες δ' οἱ ἄλλοι ὑπέστησαν μεγάλην βλάβην, ἔτι δὲ μείζονα τὸ ἄνω μέρος τῆς ἀμάξης, ἀρνεῖται δὲ νὰ μοὶ καταβάλῃ τὴν προσήκουσαν ἀποζημίωσιν συνισταμένην εἰς πεντακοσίαις τοῦλάχιστον δραχμάς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ἐὰν τὸ δοθὲν τῷ χρησαμένῳ πρᾶγμα πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ βλαφθῇ ἐξ οἰαςδήποτε ῥαθυμίας αὐτοῦ ἐνέχεται εἰς πλήρη ἀποζημίωσιν.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἐναγόμενον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν ἀπότισιν

πεντακοσίων δραχμῶν λόγῳ ἀποζημιώσεως μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης καὶ εἰς τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

4. Ἀγωγὴ περὶ ἀποδόσεως πράγματος παρακατατεθέντος.

Ἀγωγὴ

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὁσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Προτιθέμενος νάποδημῶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, κατέθηκα τῇ 2 Ἰουνίου παρελθόντος ἔτους παρὰ τῷ ἐναγομένῳ κιβώτιον, περιλαμβάνον κατὰ τὴν εἰς χεῖράς μου ἀπόδειξιν τοῦ ἐναγομένου πολλὰ ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ σκεύη, ἐκτιμηθέντα ὑπὸ χρυσοπώλου ὡς ἔχοντα ἀξίαν τρισχιλίων δραχμῶν. Τὸ κιβώτιον τοῦτο ἀρνεῖται ἤδη ἐπὶ διαφόροις προφάσεσι νὰ μοὶ ἐπκναδῶσῃ ἐπανελθόντι ὁ ἐναγόμενος, καίπερ ἐπανελημμένως ζητηθὲν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ὁ θεματοφύλαξ ὀφείλει ἀποδιδόναι τὸ κατατεθὲν αὐτοῦσιον μετὰ τῶν παρακολουθημάτων αὐτοῦ ἅμα τῇ αἰτήσῃ τοῦ θεματοδότου, δὲν δικαιούται δὲ καὶ νάντιτάξῃ εἰς τὴν ἀπόδοσιν οἵανδήποτε ἔνστασιν, οὐδὲ καὶ τὴν τοῦ συμψηφισμοῦ ἢ τῆς προκατασχέσεως, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἀνταπαίτησις αὐτοῦ πηγάζῃ ἐκ δαπάνης καταβληθείσης εἰς τὸ κατατεθὲν (Κωδ. (4. 34) 11 Κωδ. (4. 31) 14 § 1 Βασ. (24. 10) 38).

Διὰ τοῦτο καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μοὶ ἀποδῶσῃ τὸ κατατεθὲν παρ' αὐτῷ κιβώτιον μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν σκευῶν, ἅτινα ἀναφέρονται ἐν τῷ εἰς χεῖράς μου ἐγγράφῳ παρακαταθέσεως, ἢ ἄλλως τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν ἐκ τριῶν χιλιάδων πενήτηκοντα δραχμῶν μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδάτω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντίδικον.

5. Ἀγωγή περὶ ἀνακλήσεως δωρεᾶς διὰ τὴν ἀθέτησιν τῶν
ὑποχρεώσεων τοῦ δωρεοδόχου.

Ἀγωγή

Μέμονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Εἰς τὸν ἐναγόμενον (ἀνεψιόν μου ὄντα ἐξ ἀδελφῆς) ἐδωρησάμην πρὸ
τριετίας, ἥτοι τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1889, διὰ δωρητηρίου ἐγγράφου μου
τὴν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὁδὸν Σόλωνος ὑπ' ἀριθ. 43 πολυώροφον
οἰκίαν μου ἐπὶ τῇ ῥητῇ αὐτοῦ ὑποχρεώσει νὰ παρέχῃ εἰς τὸν ἀνή-
λικον ἀδελφόν αὐτοῦ Πτολεμαῖον κατὰ μῆνα ἑκατὸν δραχμὰς μέχρι
τοῦ τέλους τῶν σπουδῶν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος ἠθέτησε μέχρι
τοῦδε ὑπαίτιώς ἢν ὑποχρέωσιν ἀνέλαβεν.

Ἐπειδὴ ὁ δωρητὴς δικαιούται κατὰ τὸν νόμον νὰ ἀνακαλῇ τὴν δω-
ρεὰν διὰ τῆς ἔνεκα τῶν δοθέντων πραγμάτων (ob causam dato-
rum) ἀγωγῆς τὴν δωρεὰν ἅμα τοῦ δωρεοδόχου ἀθετήσαντος τὰς ὑπο-
χρεώσεις αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἐναγόμενον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Πρω-
τοδικείου Ἀθηνῶν, ἐξαιτοῦμαι νὰ ἀκυρωθῇ τὸ περὶ οὗ ἐν τῷ ἱστορικῷ
τῆς παρούσης δωρητηρίου ἐγγράφου, νὰ θεωρηθῇ κατ' ἀκολουθίαν
ἀνύπαρκτος ἢ γενομένη πρὸς αὐτὸν δωρεὰ, καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐνα-
γόμενος νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ κατεχομένην ἀπὸ τῆς δω-
ρήσεως οἰκίαν κατὰ τὴν ὁδὸν Σόλωνος ὑπ' ἀριθ. 43, θεωρουμένου
ἐφεξῆς ἐμοῦ ὡς μόνου κυρίου αὐτῆς.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

.....

6. Ἀγωγή περὶ ἀνακλήσεως δωρεᾶς λόγῳ ἀχαριστίας

Ἀγωγή

Μέμονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Εἰς τὸν ἐναγόμενον, ἀνεψιόν μου ὄντα ἐξ ἀδελφῆς, ἐδωρησάμην πρὸ

τριετίας, ἤτοι τῇ 5 Σεπτ. 1889, διὰ δωρητηρίου ἐγγράφου μου τὴν κατὰ τὴν ὁδὸν Σόλωνος ὑπ' ἀριθ. 43 πολυώροφον οἰκίαν μου. Ἀλλ' οὗτος ἀχαρίστως φερόμενος οὐ μόνον βαρεῖαις ἐχρήσατο ὑβρεσι πρὸς ἐμὲ ἐνώπιον πολλὰκις πολλῶν, ἀλλὰ τελευταῖον καὶ ἐπήγαγεν εἰς ἐμὲ χειρὰς ἀδίκους, ῥαπίσας με δεινῶς ἐν δημοσίᾳ ὁδῷ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ἡ ἀχαριστία τοῦ δωρεοδόχου παρέχει τῷ δωρητῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακλήσεως τῆς δωρεᾶς καὶ ἂν ἔτι ὁ δωρεοδόχος παρητήθη τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακλήσεως.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἐναγόμενον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἐξαιτοῦμαι νὰ ἀνακληθῇ ἡ πρὸς τὸν ἐναγόμενον γενομένη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. δωρητηρίου δωρεᾶ, κηρυχθῇ ἐπομένως ἄκυρον τὸ δωρητήριον ταῦτα καὶ ἐπανελθῇ ἐπομένως εἰς τὴν κυριότητά μου ἡ δωρηθεῖσα αὐτῷ οἰκία, καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητῆρ ἐπιδύτω τὴν παρούσαν.

7. Ἀγωγή περὶ πληρωμῆς τοῦ ἀντιτίμου πωληθέντος πράγματος

Ἀγωγή

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν,

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὠσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐπώλησα τῇ 12 τοῦ λήξαντος μηνὸς ἄμαξαν τετράτροχον κατεσκευασμένην ἐν τῷ ἀμαξοπηγείῳ μου ἀντὶ χιλίων δραχμῶν καὶ παρέδωκα ταύτην αὐτῷ αὐθημερόν. Ἀλλ' εἰ καὶ παρῆλθεν ἕκτοτε μὴν ὁλόκληρος, δέν μοι παρέδωκε τὸ τίμημα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (Κωδ. (4. 49) 5 (19. 1) 13 § 20) ὁ ἀγοραστὴς ὀφείλει, ἅμα καταρτισθείσης τῆς πωλήσεως, νὰ καταβάλλῃ τὸ τίμημα· ἄλλως καταβάλλει τόκους ἀπὸ τῆς παραδόσεως τοῦ πωληθέντος.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἐναγόμενον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μοὶ δώσῃ δραχ-

μὰς χιλίας λόγῳ τιμήματος τῆς ἀμάξης μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς 12 παρελθόντος μηνὸς λόγῳ καθυστερήσεως τῆς καταβολῆς αὐτοῦ καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρῶσαν.

Ἀθήνησι 12 Φεβρ. 1892

Ὁ ἐνάγων

8. Ἀγωγή περὶ ἀποδόσεως τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς δαπανηθέντων

Ἀγωγή

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ὁ ἐναγόμενος, προτιθέμενος νὰ ποδηγήσῃ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἀνέ-
 ὠκεν εἰς ἐμὲ τῇ 5 Ἰανουαρίου 1889 τὴν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ διαί-
 κησιν ἀπάσης τῆς ἐν Ἑλλάδι περιουσίας αὐτοῦ. Τὴν δὲ 4 Μαΐου 1891
 ἄμκ τῇ ἐπανάδῳ αὐτοῦ ἔσπευσα συνωδᾶ πρὸς τὸν νόμον νὰ λογοδο-
 τήσω περὶ ἀπασῶν τῶν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ ἐπιχειρηθειῶν ὑπ' ἐμοῦ
 πληρωμῶν καὶ εἰσπράξεων καὶ νὰ ἀποδώσω πᾶν ὅ, τι περιῆλθεν εἰς
 χεῖράς μου ἐκ τῆς ἐντολῆς, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς εἰς χεῖράς μου
 ἰδιογράφου αὐτοῦ ἀποδείξεως, δι' ἧς ὁμολογεῖται ἡ παραλαβὴ αὐτῶν.
 Ἀλλ' ἐν ᾧ ὑπεσχέθη προφορικῶς νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὰ χάριν τῆς ἀνα-
 τεθείσης μοι ἐντολῆς δαπανήματα, συμποσούμενα εἰς δραχμὰς χι-
 λίας, ὧν τριακοσίας μὲν δραχμὰς ἔδαπάνησα ἐξ ἰδίων εἰς ἐπίσκευὴν
 τῆς ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὁδὸν Σόλωνος ὑπ' ἀριθ. 43 ἀποθήκης αὐ-
 τοῦ, ἑπτακοσίας δὲ ὀφείλω νὰ καταβάλω λόγῳ κεφαλαίου καὶ τόκων
 μετὰ τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸν Πέτρον Ρουβίκωνα, παρ' οὗ ἔδανείσθην
 πρὸ 25 μηνῶν ἑξακοσίας πεντήκοντα δραχμὰς διὰ τὴν ἐπίσκευὴν τῆς
 ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀριστοτέλους ὑπ' ἀριθ. 67 οἰκίας αὐτοῦ,
 ἕως τοῦ νῦν δὲν ἔξετέλεσε τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην.

Ἐπειδὴ ἀνέλαβεν ἤδη τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μοὶ δώσῃ τό ποσὸν τοῦτο·
 ἄλλως δικαιοῦμαι καὶ ἐκ τοῦ νόμου εἰς τὴν ἀπαίτησιν αὐτοῦ, διότι
 κατὰ τὸν νόμον ὁ ἐντολοδόχος δικαιοῦται νὰ παυτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν
 τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς δαπανηθέντων, εἰς ταῦτα δὲ συγ-

καταλέγονται καὶ οἱ τόκοι τῶν κεφαλαίων, ἅτινα ἰδανείσθῃ ὁ ἐντολοδόχος πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐνταλθέντων.

Διὰ ταῦτα, καλὼν τὸν ἐναγομένον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἐξαιτοῦμαι νὰ υποχρεωθῇ νὰ μοι ἀποτίσῃ τὸ ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης ἀναφερόμενον ποσὸν χιλίων δραχμῶν μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρούσαν.

Ἀθῆνῃσι τῇ 25 Μαΐου 1891

Ὁ ἐνάγων

9. Ἀγωγή περὶ κυριότητος

Ἀγωγή

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὠσαύτως.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἡ ἐν τῇ συνοικίᾳ Νεαπόλεως τῆς πόλεως Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ὁδὸν Σόλωνος οἰκία μου, συναρεύουσα, κατελήφθη ἀβυαιρῶς πρὸ τινος καιροῦ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ κατέχεται ἔκτοτε ὑπ' αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ οἰκία αὕτη ἀνήκει εἰς ἐμὲ, οἰκοδομηθεῖσα διὰ δαπανῶν μου ἐπὶ οἰκοπέδου, ὅπερ ἐκληρονόμησα παρὰ τοῦ μακαρίτου πατρός μου, ἀγοράσαντος καὶ καταλαβόντος αὐτὸ πρὸ τριακονταετίας παρὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου αὐτοῦ Δ. Διοδώρου, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐπισήμου ἐγγράφου τῆς 12 Ἀπριλίου 1852 συναχθέντος ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἰακώβου Πελοπίδου. (1)

(1) Ὁ ἐνάγων ὀφείλει νὰ ἐκθέσῃ ἐν τῷ δικηγόρῳ τῆς ἀγωγῆς πάντα ἐκεῖνα τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἅτινα κατὰ νόμον ἀπαιτοῦνται πρὸς κτήσιν ἰδιοκτησίας· ὅθεν ἐπὶ παραγώγου κτήσεως, ὑπὸ ἄλλου προτέρου κτήτορος ἢ προτέρων ἄλλων παραδοθείσης, ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἐκτεθῶσιν ἐν τῇ ἀγωγῇ τὰ πραγματικὰ περιστατικά, δι' ὧν μετεβιβάσθῃ ἡ ἰδιοκτησία οὐ μόνον εἰς τὸν ἐνάγοντα, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας τοὺς προκτήτορας αὐτοῦ μέχρι τοῦ ἔχοντος πρωτότυπον κτήσιν. Σημειωτέον ὅμως ὅτι ὁ νεμόμενος τὸ πρᾶγμα καλῇ πίστει καὶ νομίμῳ τίτλῳ, ἐκπεσὼν δὲ τῆς νομῆς αὐτοῦ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς χρησικτησίας, δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ κινήσῃ διεκδικητικὴν ἀγωγήν

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἐναγόμενον ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ ἀναγνωρισθῇ ἡ ἐπὶ τῆς ἐν τῇ ἱστορικῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένης οἰκίας μου ἰδιοκτησίᾳ μου καὶ νὰ καταδικα-

καὶ νὰ ποδείξῃ τὴν ἰδιοκτησίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ δύναται ἀπλῶς νὰ ἐγείρῃ τὴν λεγομένην πουβλικιανὴν ἀγωγὴν, ἀξιῶν νὰ ἀναγνωρισθῇ ἀπλῶς ἔχων ὑπέρτερα δικαιώματα τοῦ ἐναγομένου καὶ κατ' ἀκολουθίαν νὰ ὑποχρεωθῇ αὐτός εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πράγματος μετὰ τῶν παρεπομένων αὐτῷ. Ἀποκτᾶται δὲ ἡ ἰδιοκτησία 1) διὰ νομικῆς πράξεως μεταξὺ ζώντων μεταβιβαζούσης τὴν κυριότητα (οἷον πωλήσεως, δωρεᾶς, ἀνταλλαγῆς), ἐπακολουθουμένης ὁμως ὑπὸ παραδόσεως μὲν τῶν κινητῶν, μεταγραφῆς δὲ τῶν ἀκινήτων, 2) διὰ τῆς χρησικτησίας, ἥτοι τῆς ἐπὶ ὀρισμένον χρόνον νομίμως ἀσκηθείσης νομῆς ὑπὸ τοῦ μὴ κυρίου· ὅθεν πρὸς τὴν διὰ χρησικτησίας κτῆσιν ἀπαιτοῦνται α) νομῆ, β') νόμιμος κτῆσις, στηριζομένη δηλονότι εἰς καλὴν πίστιν, καὶ γ') χρονικὴ διάρκεια (τριακονταετής μὲν ἐπὶ μόνῃς καλῆς πίστεως, δεκαετής δὲ ἡ εἰκοσαετής ἐπὶ κτήσεως στηριζομένης εἰς τε καλὴν πίστιν καὶ νόμιμον τίτλον), 3) διὰ τῆς κυριεύσεως τῶν ἀδεσπότην πραγμάτων, ἥτοι τῶν θαλασσίων προϊόντων καὶ τῶν ἐν τῇ φυσικῇ ἐλευθερίᾳ διατελούντων ἀγρίων ζώων (Ἀρμεν. βιβ. Β. τίτλ. 1 § 133), τῶν ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου ἐγκαταλειμμένων κινητῶν πραγμάτων ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῶν ἀπολωλότων, 4) διὰ τῆς σπορᾶς, φυτεύσεως καὶ ἐποικοδομήσεως, (καθ' ἣν τὸ σπαρὲν κτλ. ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ γίνεται ἰδιοκτησία τοῦ κυρίου τῆς γῆς). Ὅσάκις δὲ γίνεται ἔνωσις πραγμάτων, εἴαν μὲν ἡ ἔνωσις ἐνηργήθῃ τῇ θελήσει τῶν ἰδιοκτητῶν, παράγεται συνἰδιοκτησία, εἴαν δὲ ἐνηργήθῃ παρὰ τὴν θέλησιν τῶν ἰδιοκτητῶν, εἰ μὲν δύνανται νὰ χωρισθῶσι, χωρίζονται, ἀλλ' εἴαν τὰ ἐνωθέντα πράγματα ὥσιν ἀνεπίδεκτα διαχωρισμοῦ, ἰδιοκτήτης τοῦ διὰ τῆς ἐνώσεως παραχθέντος γίνεται ὁ τοῦ ἐπικρατεστέρου πράγματος ἢ ἀμφοτέρω, ὅσάκις τὰ ἐνωθέντα εἶναι ἰσότημα· ῥητῶς δὲ ὁρίζει ὁ νόμος ὅτι τὸ ἐν ἀλλοτρίῳ ὑφάσματι ἐνυφανθὲν ἢ ἐπὶ ἀλλοτρίου χάρτου γραφὲν γίνεται ἰδιοκτησία τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ὑφάσματος ἢ τοῦ χάρτου, τὸ δ' ἐπὶ ἀλλοτρίου ὕλικου ζωγραφηθὲν γίνεται τούναντίον τοῦ ζωγράφου· προσέτι τὸ προσκολληθὲν ὡς συμπληρωτικὸν πράγματος ὀρισμένον ἐν τῷ βίῳ ἔχοντος σχῆμα, προσκτᾶται τῷ ἰδιοκτῆτῃ αὐτοῦ· οἷον ἐπιπλα οἰκιῶν, μαγειρικὰ σκεύη κτλ., ἐν τῷ πλοίῳ δὲ τὸ ἐπικρατοῦν εἶναι ἡ τρόπις. Εἰς τὴν ἐκτίμησιν δὲ τοῦ ἐπικρατεστέρου ὁ δικαστὴς ἐχέτω ὑπ' ὄψει, ὅτι ἐπικρατέστερόν ἐστι τὸ κατὰ τὴν ποσότητα ἢ ἀξίαν μεῖζον (Ν. 26 § 1 καὶ Ν. 27 § 2 Πανδ. 41. 1), δευτερεῦόν δὲ τὸ χρησιμεύον εἰς διακόσμησιν τοῦ ὅλου (Ν. 19 § 5, 13 καὶ 20 Πανδ. 34. 2) ἢ τὴν εὐχερеспέραν αὐτοῦ χρῆσιν. (Ν. 20 Πανδ. 34. 2)· ὁ δὲ διὰ τῆς ἐνώσεως στερηθεὶς τῆς ἰδιοκτησίας αὐτοῦ, εἰ μὲν αὐτὸς ἐνήργησεν τὴν ἔνωσιν, δικαιούται εἰς ἀποζημίωσιν μόνον ἂν διετέλει ἐν καλῇ ἡσέτι (Ν. 23 § 4 Πανδ. 6. 1) ἢ ἂν τὸ πρᾶγμα αὐτοῦ φέρῃ χα-

σθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὴν ἀπόδοσιν αὐτῆς ἀλώθητου καὶ πάντων τῶν παρεπομένων αὐτῇ, ἥτοι τοῦ ἀναλογοῦντος μισθώματος ἐκ δραχμῶν διακοσίων κατὰ μῆνα μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν. (1)

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότη τὴν παροῦσαν.

ρακτῆρα ἀναγκαστικῆς δαπάνης (N. 5 Κωδ. 3. 32 N. 13 Πανδ. 13 1), ἀλλ' ἐν ὧσιν κατέχει τὸ πρᾶγμα (δηλονότι δὲν ἔχει ἀγωγήν πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ δικαίωματος αὐτοῦ περὶ ἀποζημιώσεως, ἀλλὰ μόνον ἐνστάσιν), εἰ δὲ προηλθεν ἄλλοθεν ἢ ἐνωσίς, δικαιούται πάντοτε εἰς ἀποζημίωσιν (N. 23 § 5 Πανδ. 6. 1). Ἐὰν δ' ἡ ἐνωσίς συνίσταται εἰς εἰδοποιίαν, δηλονότι μετασκευὴν εἰς ἄλλο εἶδος τοῦ πράγματος, οἷον κατασκευὴν κεράμων ἐκ τοῦ πηλοῦ καὶ ἐπώσιν νεοσπῶν ἐκ τῶν ὧων, ὁ κατασκευάσας τὸ νέον εἶδος γίνεται κύριος αὐτοῦ ἐὰν δὲν δύναται νὰ ἐπαναχθῇ εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἢ παρήχθῃ ἐν μέρει καὶ ἐξ ὧλης τοῦ κατασκευαστοῦ. (N. 7 § 7. N. 12 § 1 N. 24, 26 καὶ 27 Πανδ. 41. 1). Ἀλλ' ἐὰν τὸ νέον εἶδος παρήχθῃ ἐκ τύχης ἢ συναινέσει τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν διαφόρων ὧλῶν, γίνεται κοινὸν (N. 7 § 8 καὶ 9 Πανδ. 41. 1). Σημειωτέον ὅτι δὲν ἀποτελεῖ νέον εἶδος ἡ ὅπλη ἀποκάθαρσις ἢ χρωμάτισις τοῦ πράγματος (N. 26 § 3 Πανδ. 41. 3 N. 7 § 7 Πανδ. 41. 1), ὁ ζημιούμενος δὲ ἐκ τῆς εἰδοποιίας δικαιούται ν' ἀποζημιωθῇ ὑπὸ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ζημιωθέντος, διότι κατὰ τὴν γενικὴν ἀρχὴν οὐδεὶς γίνεσθαι τινα πλουσιώτερον ἐκ τῆς ἐτέρου ζημίας. Ἀλλ' ἡ ἰδιοκτησία ἀποκτάται καὶ διὰ τῆς ἐκτελέσεως δικαστικῶν ἀποφάσεων, ἐπὶ δικῶν περὶ διανομῆς ἐκδιδομένων ἢ διατασσουσῶν τὴν ἀπόδοσιν ὀρισμένου πράγματος (Πολ. Δικ. ἀρθ. 880) ἢ τὴν ἐγκατάστασιν εἰς τὴν νομὴν τοῦ ἀπειλοῦντος ζημίαν ἀκινήτου (N. 7 καὶ N 15 § 15 Πανδ. 39. 2).

(1) Ὁ ἐναγόμενος ὀφείλει νὰ ποδώσῃ τῷ κυρίῳ τὸ πρᾶγμα, κινήτῳ ἢ ἀκίνητον, αὐτοῦσιν καὶ ἀλώθητον· ἀλλ' ἐὰν δυστροπῇ ἢ ἀδυνατῇ νὰ ποδώσῃ αὐτοῦσιν τὸ πρᾶγμα, τότε, ἐὰν μὲν δυστροπῇ ἢ δὲ διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ ἀφαιρέσει αὐτοῦ ἀποδείχθῃ ἀδύνατος (Πολ. Δικ. 881), ἢ ἐὰν δολῶς ἔπαυσε τοῦ κατέχειν αὐτὸ, ὀφείλει τὴν ἀξίαν τοῦ πράγματος, εἰ δὲ ἐξ ἀμελείας τοῦ ἐναγομένου περιήλθεν εἰς χεῖρας ἄλλου τὸ πρᾶγμα, ὀφείλει μὲν οὗτος τὴν ἀξίαν αὐτοῦ (N. 68 Πανδ. 6 1), ἀλλὰ δικαιούται νὰ παιτήσῃ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος τὴν ἐκχώρησιν τῶν κατὰ τοῦ κατόχου ἀγωγῶν αὐτοῦ (N. 63 καὶ 21 Πανδ. 6. 1), ὡσαύτως δὲ ὀφείλει τὴν ἀξίαν καὶ ἐπὶ καταστροφῆς τοῦ πράγματος. Εἰ δὲ τὸ πρᾶγμα κατεστράφη ἢ ἐβλάφθη ἐκ τύχης, ὁ μὲν καλῆς πίστεως νομεὺς εἶναι ἀνεύθυνος (N. 25 § 14 Πανδ. 5. 3), ὁ δὲ κακῆς πίστεως, κτησάμενος μὲν τὴν νομὴν διὰ κλοπῆς ἢ βίας, φέρει τὴν εὐθύνην τῶν τυχηρῶν (N. 7 § 2 καὶ 8 § 1 καὶ 16, 17 καὶ 20 Πανδ. 13, 1 κατ.), ὁ δ' ἄλλως κτησάμενος εὐθύνεται μόνον ἂν τὸ πρᾶγμα ἤθελε σωθῇ εὐρισκόμε-

10. Ἀγωγή περὶ διαταράξεως κατοχῆς.

Ἀγωγή

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Θεοφράστου Δημητριάδου κατοίκου ὠσαύτως.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐν τῷ ὑπ' ἐμοῦ διακατεχομένῳ ἀγρῷ ὁ ἐναγόμενος ἤρξατο οἰκοδομῶν οἰκίσκον πρὸ δέκα καὶ ἐπέκεινα ἡμερῶν (ἢ ἤρξατο κατασκευάζων ἐξώστην ἢ ἄλλο προστέραςμα ἢ προβολὴν ἢ ἤρξατο σκάπτων, ἤρξατο σπείρων κτλ., ἢ ἤρξατο ἐκπέμπων καπνοὺς εἴτε ὕδατα ἐκ τοῦ κτήματος αὐτοῦ, ἢ τὴν ἐκ τῆς λατομίας ἐκπηδῶσαν λατύπην) (¹) διαταράσσων τὴν ἐπ' αὐτοῦ νόμιμον κατοχὴν μου.

Ἐπειδὴ οὐδὲν δικαίωμα ἔχει ὁ ἐναγόμενος εἰς τὴν διατάραξιν ταύτην, διότι ἡ νομὴ μου εἶναι ἀπέναντι αὐτοῦ ἀνεπίληπτος (δηλονότι οὔτε βικία, οὔτε λαθραία, οὔτε παρακλητικὴ) (²). ὅθεν δικαιούμαι ν' ἀξιῶσω νὰ ἀπαγορευθῇ αὐτῷ τοῦ λοιποῦ πᾶσα περαιτέρω διατάραξις δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 630 τῆς Πολ. Δικ. καὶ προσέτι νὰ υποχρεωθῇ εἰς τὴν ἀνὸρθωσιν τῆς κατὰ τὴν διατάραξιν προξενηθείσης ζημίας ἀνερχομένης εἰς χιλιάς δραχμᾶς καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων δυνάμει τοῦ 21 ἀρθροῦ τῆς Πολ. Δικονομίας.

νον παρὰ τῷ ἐνάγοντι (κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν Ν. 15 § 3 Πανδ. 6. 1. Ν. 20 § 21 καὶ Ν. 40 πρ. Πανδ. 5. 3 ὑπὸ τῶν πλείστων συγγραφῶν). Τοῦτο δὲ κατὰ μὲν Schmid § 15 σημ. 103 ὀφείλει νὰ ποδείξῃ ὁ ἐνάγων, κατὰ δὲ Vangerov § 588 σημ. 3 σ. 200 ὀφείλει νὰ ποδείξῃ ὁ ἐναγόμενος.

(¹) Ἐν πάσαις ταῖς περιπτώσεσι ταύταις ὑπάρχει θετικὴ διατάραξις κατοχῆς, ἅτε τοῦ διαταράξαντος ἐπιχειρήσαντος πράξιν διακατοχῆς. Ἀλλὰ δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἀρνητικὴ διατάραξις, ὅταν ὁ ἐναγόμενος ἐμποδίξῃ τὸν νομέα προτιθέμενον νὰ ἐπιχειρήσῃ τοιαύτην πράξιν. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐκτεθῆσεται ἐν τῇ ἀγωγῇ τὸ παρεμβαλλόμενον ἐμπόδιον (λ.χ. ἤρξατο ἐμποδίζων με σπείροντα ἢ ἀροτριῶντα ἢ ὀρύσσοντα ἢ οἰκοδομοῦντα κτλ.)

(²) Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἀγωγή αὕτη κινεῖται ἀναμφισδητήτως καὶ κατὰ τῶν κληρονόμων τοῦ διαταράξαντος, ὡς ἐπίσης ὑπὸ τῶν κληρονόμων τοῦ διαταραχθέντος ὡς πρὸς τὴν ἐκ τῆς διαταράξεως ὑποχρέωσιν ἐπὶ ἀνὸρθώσει τῆς γενομένης ζημίας· συζητήσιμον δὲ ἂν κινῆται καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπὶ παραλείψει νέας διαταράξεως (Οἶκον. Ἀπτ. Δίκαιον β.βλ. δεύτερον § 109 σελ. 64 σημ. 14).

Διὰ ταῦτα καλῶ αὐτὸν κατὰ τὴν νόμιμον προθεσμίαν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ γενόμενα (λ. χ. νὰ καταλύσῃ τὸ ἀνεγερθεὶς παράπηγμα), νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ διαταράσσων τὴν κατοχὴν μου ἐπὶ ποινῇ καὶ νὰ ἀποδώσῃ τὴν προξενηθεϊσάν μοι ζημίαν ἐκ δραχμῶν χιλίων καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδύτω τὴν παρούσαν.

11. Ἀγωγή περὶ ἀνακτήσεως κατοχῆς.

Ἀγωγή

Μέμνος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Θεοπόπου Δημητριάδου κατοίκου ὠσαύτως.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Κατέχω νομίμως ἀγρὸν ἐν τῇ θέσει , συνορεύοντα Ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος παρὰ πᾶν δίκαιον εἰσελθὼν ἔνοπλος εἰς αὐτὸν τὴν εἰκοστὴν παρελθόντος μηνὸς καὶ εὐρὼν με μόνον μὲ ἀπήλασεν ἔξω τοῦ ἀγροῦ τούτου διὰ σωματικῆς βίας (ἢ μὲ ἐξηνάγκασεν νὰ ἐγκαταλίπω αὐτόν, ἀπειλήσας με ὅτι ἄλλως θέλει με κακοποιήσει), καὶ κατέλαβεν αὐθαίρετως τὴν κατοχὴν αὐτοῦ. (') Ἐνεκα δὲ τούτου καὶ ὁ ἀγρὸς ὑπέστη ζημίαν καὶ ἐγὼ, κατοικῶν καὶ συντηρούμενος ἐν τῷ ἀγρῷ, πρέβην καὶ προβαίνω ὅλον ἐν δαπάναις κατοικίας καὶ διατροφῆς.

Ἐπειδὴ δικαιοῦμαι εἰς ἀνάκτησιν τῆς νομῆς καὶ ἀποζημιώσιν διὰ τε τὴν ἐπελθοῦσαν εἰς τὸν ἀγρὸν ζημίαν, τὰς δαπάνας μου καὶ τὴν ἀξίαν τῶν καρπῶν, οὓς εἰσέπραξε καὶ οὓς ἐδύνατο νὰ εἰσπράξῃ.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἐναγόμενον ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν ἀποκατάστασίν μου εἰς τὴν νομὴν τοῦ προκειμένου ἀγροῦ, τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας ἣν διὰ τῆς ἐκβολῆς ὑπέστην καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἀξίας τῶν καρπῶν, τῶν τε εἰσπραχθέντων καὶ εἰσπραχθοσομένων, ἐξευρεθησομένων διὰ τῶν νομίμων ἀποδεικτικῶν μέσων.

(') Ὡς ἐκβολὴ βία λογίζεται καὶ ἡ αὐθαίρετος κατάληψις ἀκινήτου, διατελοῦντος ἐν τῇ νομῇ ἀποδημοῦντος κατοχοῦ. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἡ

2. Ἀγωγή περὶ κατοχῆς κατὰ παράκλησιν. (')

'Αγωγή

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὠσαύτως.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Εἰς τὸν ἐναγόμενον παρεχώρησα παρακλητικῶς τὴν νομὴν τοῦ ἐν τῇ θέσει ἄγρου μου, συνορεύοντος . . . , ἐπὶ τῷ ὄρφ τοῦ ἐπιστρέψαι αὐτὴν ἅμα αἰτούμενος. (2) Ἄλλ' οὗτος ἀρνεῖται ἤδη τὴν ἀπόδοσιν αὐτῆς, ἰσχυριζόμενος ὅτι δῆθεν ἐδαπάνησε χρήματα εἰς τὴν διατήρησιν αὐτοῦ (ἢ *προβάλλων ἔνστασιν ἐνιαυσίας παραγραφῆς ἢ ἀντιτάσσων τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι εἶναι ἰδιοκτητῆς ἢ διατευνόμενος ὅτι κακῶς ἐγὼ ἐνεμόμην*).

Ἐπειδὴ δυνάμει τοῦ νόμου εἶναι ὑπόχρεως εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῆς νομῆς τοῦ ἄγρου μετὰ πάντων τῶν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς παρεπομένων αὐτῷ (*cum omni causa*), (3) οὐδόλως δικαιούμενος νὰ προβάλλῃ παρακράτησιν διὰ τὰς ἐαυτοῦ δαπάνας (*Windscheid § 376* σημ. 7, *A. Π. 106* τοῦ 75) (ἢ *οὐδόλως δικαιούμενος νὰ προβάλλῃ τὴν ἔνστασιν τῆς ἐνιαυσίας παραγραφῆς (N. 8 § 7 Πανδ. 43. 26) ἢ οὐδόλως δικαιούμενος νὰ προβάλλῃ ἰσχυρισμὸν ἰδιοκτησίας, ἅτε μὴ ἐπιτροπεμένης τῆς παρεμβολῆς ζητήματος κυριότητος ἐν δίκῃ περὶ ρομῆς (Πολ. Δικ. ἄρθρον 629 § 4) ἢ οὐδόλως δικαιούμενος νὰ προβάλλῃ τὴν ἔνστασιν τῆς ἐπιληψίμου ρομῆς, ἅτε ἀντικειμένην εἰς τὴν οὐσίαν αὐτῆς τῆς παρακλήσεως, ἣτις περιέχει τὴν ὑποχρῶσαι τῆς ἀνεῦ ἀντιρρήσεως ἐπιστροφῆς τοῦ πράγματος καὶ ἐκπλύνει τὰς αὐτὴν τυχόν ὑπάρχουσας ἐν τῇ ρομῇ τοῦ παραχωρητοῦ κηλίδα (Οἶκον. Ἀστ. Δικ. § 111 *Windscheid § 160* ἐν τέλει).*

ἀγωγή περὶ ἀνακτήσεως κινεῖται ἐντὸς τριακονταετίας ἀπὸ τῆς καταλήψεως (*N. 11 Κῶδ. 8. 4*).

(1) Δικαιοῦται εἰς ἔγερσιν ἀγωγῆς περὶ παραχωρήσεως καὶ ὁ κληρονόμος τοῦ κατὰ παράκλησιν παραχωρήσαντος.

(2) Ἐπειδὴ δὲ οὐ μόνον ὁ παραχωρήτας ἴδιον πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ ὁ κατὰ παράκλησιν προμηθεύσας ἄλλοτρίου πράγματος τὴν παραχώρησιν νὰ προμηθεύσῃ, ἐγείρει τὴν περὶ παρακλήσεως ἀγωγήν.

(3) Σημειωτέον, ὅτι, ἐὰν προηγήθῃ τῆς ἀγωγῆς ἀνάκλησις τῆς παρακλήσεως, τὰ ἐπακολουθήματα τῆς καταδίκης εἰς τὸ διαφέρειν καὶ ἰδίως εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν καρπῶν ἔρχονται ἀπὸ τῆς ἀνακλήσεως (*Οἶκ. Ἀστ. Δίκαιον § 111*).

Διὰ ταῦτα καλῶ αὐτὸν ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ ὑποχρεωθῇ διὰ τῶν νομίμων μέσων εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἀγροῦ μου καὶ πάντων τῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς παρεπομένων, οἷον καρπῶν κτλ., νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

13. Ἀγωγή κατὰ τοῦ ἐπικαρπωτοῦ περὶ ἐνεργείας
τῶν ἀπαιτουμένων ἐπισκευῶν

Ἀγωγή

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Θεοδόμου Δημητριάδου κατοίκου ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Εἰς τὸν ἀντίδικον κατελείφθη ὑπὸ τοῦ Γοργίου Πενθύλου λόγῳ κληροδοσίας διὰ διαθήκης αὐτοῦ ἡ ἐπικαρπία τῆς ἀνηκούσης εἰς αὐτὸν καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ λόγῳ κληρονομίας περιελθούσης εἰς τὴν κυριότητά μου οἰκίας, κειμένης ἐν τῇ συνοικίᾳ Νεαπόλεως Ἀθηνῶν καὶ συνορευούσης

Ὁ ἀντίδικος ἔκτοτε καρποῦται μὲν καθ' ὃ ἔχει δικαίωμα τοὺς ἀστικούς καρποὺς τῆς οἰκίας ταύτης· ἀλλὰ δὲν φροντίζει καθ' ἣν ἔχει ὑποχρέωσιν καὶ περὶ τῶν κατὰ διαλείμματα ἀναγκαιουσῶν εἰς τὴν οἰκίαν μικρῶν ἐπισκευῶν, οὗ ἔνεκεν αἱ θύραι καταστρέφονται, ὁ ἐξώστης κινδυνεύει νὰ πέσῃ κτλ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ὁ ἐπικαρπωτὴς ὀφείλει νὰ διαχειρίζῃ τὸ πρᾶγμα ὡς ἐπιμελὴς οἰκοδεσπότης (Ν. 65 πρ. Πανδ. 7. 1), ἰδίως δὲ νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς ἐν καλῇ καταστάσει διατηρήσεως αὐτοῦ (Ν. 15 § 2 καὶ Ν. 45 Πανδ. 7. 1). ὅθεν αὐτὸν βαρύνουσιν αἱ μικραὶ ἐπισκευαί, αἱ μὴ προερχόμεναι ἐκ παλαιότητος τοῦ πράγματος (Ν. 30 Βασ. 16. 8)· ἡ δὲ πρὸς τοιαύτας ἐπισκευὰς ὑποχρέωσις αὐτοῦ ἐξαναγκάζεται καὶ δι' ἀγωγῆς (Ν. 7 § 2 Πανδ. 7. 1).

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἐπιχείρησιν τῶν ἀναγκαιουσῶν ἐπισκευῶν πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκίας καθ' ὑπόδειξιν

πραγματογνωμόνων διὰ τριακοσιοδράχμου χρηματικῆς ποινῆς, ἄλλως νὰ ἐπιχειρηθῶσιν αὐταὶ διὰ δαπάνης τοῦ ἐναγομένου καὶ νὰ ἐξαναγκασθῇ προσέτι νὰ παραιτήσῃ τὴν ἐπικαρπίαν.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρούσαν.

14. Ἀγωγή κατὰ τοῦ ἐπικαρπωτοῦ περὶ ἀποδόσεως εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τοῦ κτήματος μετὰ τὴν λήξιν τοῦ τεταγμένου χρόνου καρπώσεως.

Ἀγωγή

Μέμνονος Πατρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὠσαύτως.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθ. Πρωτοδικῶν.

Διὰ διαθήκης τοῦ Γοργίου Πενθύλου ἀφέθη εἰς ἐμὲ μὲν ἡ ἰδιοκτησία, εἰς δὲ τὸν ἀντίδικον ἡ ἐπὶ δεκαετίαν ἐπικαρπία τοῦ ἐν τῇ δαίνα θέσει ἀγροῦ, συνορεύοντος Ἐν τούτοις, εἰ καὶ ἔληξεν ἡ δεκαετία πρὸ ἐνὸς περίπου μηνός, διότι παρέλαβε τὸν ἀγρὸν τὴν 15 Ἰανουαρίου 1877, δέν μοι παρέδωκε τὸ πρᾶγμα. Ἐν τῷ διαστήματι δὲ τῆς δεκαετίας ἐξηράνθησαν ἑκατὸν ἐλαῖαι, ὅς ὤφειλε νάντικαταστήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἀντικατέστησε.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ὁ ἐπικαρπωτὴς ὀφείλει νὰποδώσῃ ἅμα τῷ πέρατι τῆς ἐπικαρπίας τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην, οἷον παρέλαβεν αὐτὸ (N. 1 πρ. Πανδ. 7. 9), εὐθυνόμενος διὰ πᾶσαν ὑπαιτίως προξενηθεῖσαν εἰς αὐτὸ ζημίαν (N. 1 § 3 Πανδ. 7. 9).

Ἐπειδὴ ὁ ἐπικαρπωτὴς ὀφείλει νάντικαθιστᾶ τὰ ξηραινόμενα ἢ γεγηρακότα δένδρα τοῦ ἀγροῦ, τῆς ἀμπέλου ἢ τοῦ φυτωρίου (N. 18 καὶ N. 9 § 6 Πανδ. 7. 1), ὑπακείμενος ἄλλως εἰς πληρωμὴν τῆς ἐκ τῆς μὴ ἀντικαταστάσεως ἐπελθούσης ζημίας εἰς τὸ ὑπὸ ἐπικαρπίαν κτῆμα.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἀγροῦ εἰς ἐμὲ μετὰ τῶν καρπῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς 15 Ἰανουαρίου 1887 καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν πεντακοσίων δραχμῶν μετὰ τοῦ νομίμου τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς παρούσης διὰ τὴν ἐπελθούσαν εἰς τὸν ἀγρὸν ζημίαν ἐκ τῆς μὴ ἀντικαταστάσεως τῶν ξηρανθεισῶν ἑκα-

τὸν ἐλαϊῶν, νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρούσαν τῷ ἐναγομένῳ.

15. Ἀγωγὴ περὶ ἀποβολῆς τοῦ ἐπιφανειοῦχου.

Ἀγωγὴ

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὠσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Τῇ συγκαταθέσει μου ὁ ἀντίδικος, προτιθέμενος νὰ ποκατασταθῇ ἐν τῷ ἰδιοκτητῷ μου χωρίῳ Πινακίῳ, ἀνήγειρεν ἐν αὐτῷ πρὸ τριακονταετίας οἰκίαν μονώροφον, ἐν ᾗ καὶ κατῴκει ἑκτοτε, ἀπολαύων πασῶν τῶν ἐξ αὐτῆς ὠφελειῶν, ὡς ἐπιφανειοῦχος καταβάλλων ἐτήσιον ἰδαφονόμιον διακοσίων δραχμῶν. Ἀλλὰ ῥητῶς ἔθηκα αὐτῷ ὅρον κατὰ τὴν οἰκοδόμησιν, ὅτι μετὰ τὴν ἐκ παλαιότητος καταπτώσιν αὐτῆς δὲν θέλει ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀνοικοδομήσεως ἀνευ τῆς ῥητῆς συγκαταθέσεώς μου. Ἐν τούτοις ὁ ἀντίδικος, παλαιωθείσης ἤδη τῆς οἰκίας αὐτοῦ καὶ καταρρέυσάσης, ἀνωκοδόμησεν αὐτὴν ἀνευ τῆς συγκαταθέσεώς μου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ἡ κατάλυσις τῆς οἰκοδομῆς, ἐὰν ὁ ἐπιφανειοῦχος δὲν ἔχη κατὰ τὸν συστατικὸν τῆς ἐπιφανείας τίτλον δικαίωμα ἀνοικοδομήσεως, ἐπάγεται κατάργησιν τῆς ἐπιφανείας ὅθεν κατὰ τὸν κανόνα «τὰ ἐπικείμενα τοῖς ὑποκειμένοις» ἀνήκει αὕτη ἐφεξῆς εἰς τὴν κυριότητά μου.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ ἀναγνωρισθῇ κατηργημένον τὸ δικαίωμα ἐπιφανείας τοῦ ἀντιδίκου ἐπὶ τῆς περὶ ἧς τὸ ἱστορικὸν τῆς παρούσης ἀνοικοδομηθείσης ὑπ' αὐτοῦ οἰκίας, νάνακρυχθῇ ἐπομένως αὕτη ἰδίᾳ ἐμοῦ οἰκία καὶ κατ' ἀκολουθίαν νὰ διαταχθῇ ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἀντιδίκου ἐξ αὐτῆς συνωδᾷ πρὸς τὸ 883 ἀρθρ. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, πρὸς δὲ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρούσαν.

16. Ἀγωγή περὶ ἀποβολῆς τοῦ ἐμφυτευτοῦ.

Ἀγωγή

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ἐπίσης

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ὁ πρὸ τριετίας ἀποθανὼν θεὸς μου Ἰωάννης Πετρίδης διὰ δημοσίας διαθήκης τῆς 1 Αὐγούστου 1876 ἐκληροδότησεν εἰς ἐμέ μὲν τὴν κυριότητα, εἰς δὲ τὸν ἐναγόμενον τὴν ἐμφύτευσιν τοῦ ἐν τῇ θέσει . . . ἀμπελῶνος, συνορευομένου . . . , ἐπὶ τῇ ῥητῇ ὑποχρέωσει τοῦ καταβάλλειν ἑτησίως εἰς ἐμέ ἐμφυτευτικὸν κανόνα δραχμῶν χιλίων (ἢ τὸ τρίτον τῶν καρπῶν αὐτοῦ). Ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος καθυστερεῖ ἤδη αὐτόν ἐπὶ τριετίαν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (Ν. 2 Βασιλ. 20. 2) ἡ καθυστέρησις τοῦ ἐμφυτεύματος ἐπὶ τριετίαν παρέχει δικαίωμα ἀποβολῆς τοῦ ἐμφυτευτοῦ, καταργοῦσα τὴν ἐμφύτευσιν· τρέχει δὲ ἡ τριετής προθεσμία ἀνεὺ ὀχλήσεως καὶ ἀφ' ἐαυτῆς.⁽¹⁾

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ἀναγνωρισθῇ κατηργημένον τὸ ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης ἀναφερομένου ἀγροῦ δικαίωμα ἐμφυτεύσεως τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποβληθῇ κατ' ἀκολουθίαν οὗτος ἐξ αὐτοῦ, νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

(¹) Ἄν ζητηθῇ ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἐμφυτευτοῦ, διότι ἐμείωσεν οὗτος σπουδαίως τὴν ἀξίαν ἢ τὴν πρόσοδον τοῦ ὑπὸ ἐμφύτευσιν κτήματος, θέλει μεταβληθῇ ἐν μέρει τὸ ἱστορικὸν καὶ καθ' ὅλου τὸ αἰτιολογικὸν τῆς ἀγωγῆς, τροποποιούμενον λ. γ. ὡς ἐξῆς «Ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος ἐμείωσε σπουδαίως τὴν ἀξίαν καὶ τὴν πρόσοδον τοῦ ἀμπελῶνος, ἐξαφανίσας πλείστας ὅσας ἀμτέλους κτλ. Ἐπειδὴ ὁ ἐμφυτευτὴς μόνον μεταβολὰς βελτιώσεως δικαιούται νὰ ἐπιχειρῇ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μεταβολάς, ἐπιφερούσας μείωσιν τῆς ἀξίας καὶ τῆς προσόδου τοῦ ὑπὸ ἐμφύτευσιν κτήματος· ἐπιχειρῶν δὲ τοιαύτας ἀποβάλλει τὸ ἐμφυτευτικὸν δικαίωμα (Ἐπιτομὴ Ἐκλ. IB'. γ'. Πρόχειρον αὐξ. ΙΓ'. ιε').» (Σημειωτέον ἐν παρόδῳ, ὅτι ὁ ἰδιοκτῆτης δικαιούται νὰ ζητήσῃ ἐν περιπτώσει ὑποτιμώσεως τοῦ κτήματος τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐμφυτευτοῦ, ἀλλ' ἂν θέλῃ, ἀπαιτεῖ ἀπλῶς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ζημίας).

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντιδίκον.

17. Ἀγωγή περὶ ἀναγνώρισεως τοῦ δικαιώματος τοῦ καθαρίζειν καὶ ἐπισκευάζειν τὴν ὑπόνομον.

Ἀγωγή

Μέμονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ἐπίσης.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Διατελὼ κύριος καὶ κάτοχος τῆς ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ συνοικίᾳ Νεαπόλεως οἰκίας συνορευούσης ἀνατολικῶς ... δυτικῶς ... ἀρκτικῶς ... καὶ μεσημβρινῶς ... παρ' αὐτὴν δὲ κεῖται πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος αὐτῆς οἰκία τοῦ ἀντιδίκου, ὑποκειμένη δυνάμει συμβολαιογραφικῆς συμφωνίας μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δουλείαν τῆς ἐκπομπῆς τῶν ἀκαθαρσιῶν τῆς οἰκίας μου, παρέχουσα ἐπομένως εἰς ἐμὲ τὸ δικαίωμα νὰ κατασκευάσω ὑπόνομον διοχετεύουσιν διὰ τῆς οἰκίας αὐτοῦ (ἢ φέρουσαν εἰς αὐτὴν) τὰ ῥυπαρὰ ὕδατα τῆς ἐμῆς οἰκίας. Τῆς ὑπόνομου δὲ ταύτης παλαιωθείσης καὶ ῥυπανθείσης, ἐπειλαβόμην πρό τινων ἡμερῶν τῆς ἐπισκευῆς καὶ καθάρσεως· ἀλλ' ὁ ἀντίδικος ἀπέδίδωξε τοὺς ἐπιτραπέντας αὐτὴν ἐργάτας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ὁ ἔχων τὴν δουλείαν τῆς ἐκπομπῆς τῶν ἀκαθαρσιῶν ἔχει τὸ παρομαρτοῦν αὐτῇ δικαίωμα τοῦ καθαρίζειν καὶ ἐπισκευάζειν τὴν ὑπόνομον (Ν. 1 πρ. § 4, 5, 6 καὶ 11 Πανδ. 43. 23).

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσω εἰς ἑνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι 1) νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ τῆς ἀναφερομένης ἐν τῇ ἱστορικῇ τῆς παρούσης δουλείας δικαιώματός μου καὶ τὴν ἄρσιν τῆς προσβολῆς αὐτοῦ, καὶ εἰς ἀπόζημίωσιν διὰ τὴν βλάβην ἣν ὑπέστη ἡ ὑπόνομος (ἢ ἡ οἰκία μου) ἐκ τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐπισκευῆς αὐτῆς, ἐξευρεθησομένην διὰ πραγματογνῶμόνων, καὶ νὰ παγορευθῇ αὐτῷ τοῦ λοιποῦ πᾶσα τυχὼν ἐπανάληψις τῆς προσβολῆς ἐπὶ ἀσφαλείᾳ ἐπιβαλλομένη αὐτῷ συνωδᾶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἐναγόμενον.

18. Ἀγωγή περὶ ἀποτροπῆς τοῦ οἰκοδομῆσαι ὑπεράνω
ὀρισμένου ὕψους.

Ἀγωγή

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Διατελῶ κύριος καὶ κάτοχος τῆς

παρ' αὐτὴν δὲ κεῖται πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος οἰκία τοῦ ἀντιδίκου ὑποκειμένη εἰς τὴν δουλείαν τοῦ μὴ ἀνυψοῦν, δηλονότι τοῦ μὴ μεταβάλλειν δι' ἀνυψώσεως αὐτῆς τὴν κατάστασιν τῆς οἰκίας μου. Ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος ἀνύψωσεν ἤδη τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ βλάβῃ τοῦ εἰσερχομένου εἰς τὴν οἰκίαν μου φωτὸς καὶ ἀέρος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ἡ δουλεία τοῦ μὴ ἀνυψοῦν παρέχει τὴν ὑποχρέωσιν εἴτε τοῦ μὴδὲως οἰκοδομῆσαι εἴτε τοῦ μὴ οἰκοδομῆσαι ὑπεράνω ὀρισμένου ὕψους (Ἄρμεν. Β'. δ' § 57, 60 καὶ 62).

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον κατὰ τὴν νόμιμον προθεσμίαν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ τῆς δουλείας δικαιώματός μου καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ κατεδάφισις τοῦ ἀνυψωθέντος παρανόμως μέρους τῆς οἰκίας αὐτοῦ, ὀριζομένων πρὸς τοῦτο κατ' αὐτοῦ τῶν νομίμων ποινῶν, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

.....

19. Ἀγωγή περὶ ἀποτροπῆς τοῦ φυτεῦσαι δένδρα.

Ἀγωγή

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Διατελῶ κύριος καὶ κάτοχος τῆς

κεῖται δὲ πρὸς μεσημβρίαν αὐτῆς οἰκία τοῦ ἀντιδίκου μετὰ κήπου, ὑποκειμένη εἰς δουλείαν τοῦ μὴ βλάπτειν τὸ φῶς τῆς οἰκίας μου, δηλονότι τοῦ μὴ ἐπιχειρεῖν μεταβολὴν τινα ἐν αὐτῇ ἢ τῷ κήπῳ

αὐτῆς, ἐπηρεάζουσάν πως τὸ φῶς τῆς οἰκίας μου, ἥτις δεσπόζει. Ἀλλ' ὁ ἀντίδικος ἐφύτευσε καὶ ἤδη δένδρον ἐν τῷ κήπῳ αὐτοῦ, δι' οὗ περι-
ρίζεται πως τὸ εἰς τὴν οἰκίαν μου εἰσερχόμενον φῶς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ἡ δουλεία τοῦ μὴ βλάπτειν τὸ φῶς περιέ-
χει τὴν ὑποχρέωσιν οὐ μόνον τοῦ μὴ ἀνεγείρειν οἰκοδομὴν ἐν τῷ
δουλεύοντι κτήματι, ἀλλὰ καὶ τοῦ μὴ φυτεύειν δένδρον ἢ ἀφαιρεῖν
τὴν τοῦ ἡλίου θεωρίαν (Ν. 4, 15, 16 καὶ 17 πρ. § 1 καὶ 2 Πανδ.
8. 2).

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἐναγόμενον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Πρω-
τοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἔξαιτοῦμαι νὰ ἀναγνωρισθῇ τὸ τῆς δουλείας
δικαίωμά μου ἐπὶ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν ἐκρίζωσιν
τοῦ ἐν τῷ κήπῳ ὑπ' αὐτοῦ φυτευθέντος δένδρου διὰ τῶν νενομισμένων
ἐξαναγκαστικῶν μέσων καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δα-
πάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

20. Ἀγωγή περὶ ἀναγνώρισεως τοῦ δικαιώματος τοῦ
ὀχτετεύειν ὕδωρ διὰ τοῦ ὕδραγωγίου

Ἀγωγή

Μέμνονος Πετρίδου κατοικοῦ Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοικοῦ ὁμοίως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐχω ἀγρὸν κείμενον καὶ συνορεύοντα Παρ' αὐτὸν
κεῖται ἀγρὸς τοῦ ἀντιδίκου, ἐφ' οὗ ἔχω δουλείαν ὕδραγωγίου, δηλο-
νότι τὸ δικαίωμα τοῦ ὀχτετεύειν ὕδωρ δι' αὐτοῦ. Ἐν τούτοις ἀποπει-
ραθέντα νὰ ἐπισκευάσω καὶ καθαρίσω τὸν ἐν αὐτῷ ὀχετὸν κατ' αὐτάς,
ὁ ἀντίδικος μὲ παρεκώλυσε.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (Ἀρμεν. Β'. 8' § 112) ἡ δουλεία ὕδραγω-
γίου παρεπόμενον ἔχει τὴν κατασκευὴν προσφόρου ὀχετοῦ καὶ τὴν ἐπι-
σκευὴν ἐν ἀνάγκῃ ἢ καθαρισμόν αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Πρω-
τοδικείου Ἀθηνῶν, ἔξαιτοῦμαι νὰ ἀναγνωρισθῇ τὸ δικαίωμά μου τοῦ
ὀχτετεύειν ὕδωρ διὰ τοῦ ὁμόρου τῷ ἀγρῷ μου ἀγροῦ τοῦ ἀντιδίκου,
νὰ ὑποχρεωθῇ διὰ τῶν νομιμῶν ἐξαναγκαστικῶν μέσων νὰ ἐπιτρέπη εἰς

ἐμὲ νὰ ἐπισκευάζω καὶ καθαρίζω τὸν ἐν αὐτῷ ὄχρετόν καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

.....

21. Ἀγωγή περὶ ἀκυρώσεως γάμου.

Ἀγωγή

Πέτρου Καπίτωνος κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τῶν

Διομήδους Νικήτα καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἑλπινίκης Π. Καπίτωνος
κατοίκων Ἀθηνῶν

Περὶ ἀκυρώσεως τοῦ μεταξὺ αὐτῶν γάμου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Οἱ ἐναγόμενοι, ἐξ ὧν ἡ δευτέρα εἶναι θυγάτηρ μου, μὴ πῶ συμπληρώσασα τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς, συνήφθησαν κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα εἰς γάμον. Ἀλλ' ὁ γάμος αὐτῶν εἶναι ἄκυρος, ὡς γενόμενος παρὰ τὴν συναίνεσίν μου.

Ἐπειδὴ τὴν δι' ἀνατρεπτικὸν κώλυμα ἢ διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν προαπαιτουμένων τῆς τοῦ γάμου συμβάσεως ἀκυρότητα αὐτοῦ δύναται νὰ προβάλῃ πᾶς ἔχων συμφέρον, πολλῶ δὴ μάλλον ὁ πατήρ, οὗ δὲν προηγήθη ἡ συναίνεσις εἰς τὸν γάμον ἀνηλίκου θυγατρὸς.

Διὰ ταῦτα, καλὼν τοὺς ἐναγομένους ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἐξαιτοῦμαι νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ὁ μεταξὺ αὐτῶν συναφθεὶς γάμος καὶ αἱ ἐξ αὐτοῦ προελθοῦσαι νομικαὶ σχέσεις καὶ πράξεις καὶ νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἀντίδικοι εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

.....

22. Ἀγωγή περὶ ἀκυρώσεως διαθήκης

Ἀγωγή

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ὁ πρὸς πατὴρ θεὸς μου Χαρίλαος Πετρίδης διὰ δημοσίας αὐτοῦ διαθήκης, συνταχθείσης τῇ 10 Ἰουνίου 1885 ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα

συμβολαιογράφου Χαριδήμου Πορφυρίωνος, καὶ δημοσιευθείσης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐπελθόντα τῇ 3 Ὀκτωβρίου παρελθόντος ἔτους, κατέλιπε σύμπασαν τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον αὐτοῦ περιουσίαν εἰς τὸν ἐναγόμενον, λεπτομερῶς μνημονομένην ἐν τῇ διαθήκῃ ταύτῃ.

Ἐπειδὴ ἡ εἰρημένη διαθήκη εἶναι δυνάμει τοῦ ἀρθ. 8 τοῦ περὶ Διαθηκῶν ψηφίσματος ἄκυρος, ὥς συνταχθεῖσα κατὰ παράβασιν τῶν ἀρθρῶν 4, 5 καὶ 6 αὐτοῦ πάλιν τοῦ περὶ Διαθηκῶν ψηφίσματος διότι ἐν τῇ διαθήκῃ δὲν ἀναφέρεται ὁ ἄνθρωπος, δι' οὗ προσεκλήθη ὁ συντάξας αὐτὴν συμβολαιογράφος νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν διαθέτην, 2) διότι δὲν προκύπτει ἐξ αὐτῆς ὅτι ὥρκισεν ὁ εἰρημένος συμβολαιογράφος τοὺς μάρτυρας νὰ τηρήσωσι μυστικὸν μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ διαθέτου τὸ περιεχόμενον τῆς διαθήκης, καὶ 3) διότι δὲν ὑπέμνησεν αὐτὸν νὰ ἀφήσῃ ἐλεημοσύνην εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα.

Ἐπειδὴ, ἄκυρουμένης αὐτῆς, δικαιοῦμαι ἐγώ, ὥς ὁ ἐγγύτερος τοῦ ἀποθανόντος συγγενῆς, νὰ ἐγκατασταθῶ εἰς πᾶσαν τὴν κληρονομικὴν περιουσίαν αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἐναγόμενον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ ἀκυρωθῇ ἡ μνησθεῖσα διαθήκη καὶ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ διὰ προσωπικῆς αὐτοῦ κρατήσεως νὰ μοὶ παραδώσῃ ἅπασαν τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον τοῦ θανόντος περιουσίαν, νὰ μοὶ καταβάλῃ τὸν νόμιμον τόκον ἀπάντων τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν χρηματικῶν κεφαλαίων καὶ τοὺς πολιτικούς καὶ φυσιτικούς κερπούς τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν ἀγροτικῶν καὶ ἀστυκῶν κτημάτων, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 108 (σελ. 190).

Ἀπολογητήριο μετ' ἀνταγωγῆς.

Ἀπολογητήριο μετ' ἀνταγωγῆς

Πέτρου Πολυδεύκου κατοικοῦ Ἀθηνῶν
κατὰ Ἰολάου Φруνίχου κατοικοῦ ὠσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ὁ ἀντίδικος ἤγειρε κατ' ἐμοῦ τὴν ἀπὸ 29 Σεπτεμβρίου 1891 ἀγω-

γὴν, ἐξαιτούμενος νὰ καταβάλω αὐτῷ τρισχιλίας δραχμὰς, ὡς δέθεν ἔδωκεν εἰς ἐμὲ λόγῳ δανείου κατὰ διαλείμματα. Ἐξαιτούμαι τὴν ἀπορρίψιν αὐτῆς, 1) μὲν ὡς ἀόριστου, διότι δὲν ὀρίζεται ἐν αὐτῇ τί ποσὸν χρημάτων ἐκάστοτε ἔλαβον καὶ πότε ἔλαβον αὐτό, 2) δὲ ὡς ἀνυποστάτου, διότι οὐδέποτε μοι ἔδωκε τὸ ἀναφερόμενον ποσὸν λόγῳ δανείου.

Ἐν τούτοις ὁ ἀντίδικος ὀφείλει εἰς ἐμὲ δυνάμει ἰδιωτικοῦ δανειστικοῦ ἐγγράφου δραχμὰς χιλίας, ὡς ἔδωκα αὐτῷ ἐντόκως λόγῳ δανείου πρὸ ἐνὸς ἀκριβῶς ἔτους, ἥτοι τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1890, ὡς δικαιοῦμαι νὰ ζητήσω ἀνταγωγικῶς.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθῇ-ναις Πρωτοδικῶν εἰς σύγχρονον τῇ συζητήσει τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ συζήτησιν καὶ τῆς παρούσης ἀνταγωγῆς μου, ἐξαιτούμαι νὰ πορρίψῃ μὲν ἡ ἀγωγή αὐτοῦ ὡς ἀόριστος καὶ ἀνυπόστατος, νὰ ὑποχρεωθῇ δὲ ἀνταγωγικῶς νὰ καταβάλῃ εἰς ἐμὲ χιλίας δραχμὰς μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 111 (σελ. 195 καὶ ἐπ.)

Διαδικασία ἐπὶ ἀκροατηρίου.

Α'. Προτάσεις ἐνάγοντος. — Β'. Προτάσεις ἐναγομένου.

Γ'. Προτάσεις ἐπιτάσσοντος. — Δ'. Ἐκδοσις ἐρήμην ἀποφάσεως.

Α'. Προτάσεις ἐνάγοντος.

1. Προτάσεις περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἐκκρεμοδικίας ἐνστάσεως.—2. Προτάσεις περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ παραγραφῆς ἐνστάσεως.—3. Προτάσεις περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεως περὶ μὴ πληρώσεως τῆς αἰρέσεως.—4. Προτάσεις ἀντικρούουσαι τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ ἐναγόμενος ὡς ἐπικαρπωτὴς δὲν ὀφείλει νὰ καταβάλῃ τὰ χρέη τοῦ ἰδιοκτῆτου. — 5. Προτάσεις ἀντικρούουσαι τὸν ἰσχυρισμὸν

ὅτι ἡ διαμαρτυρία δὲν διακόπτει πάντοτε τὴν παραγραφὴν. — 6. Προτάσεις ἀντικρούουσai τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι τὸ σφαιριστήριο ἀνάγεται εἰς τὰ ἀπηγορευμένα παίγνια. — 7. Προτάσεις ἀντικρούουσai τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ ἐπὶ ἀποδόσει τῆς προικὸς ἐναγόμενος ἔχει πάντοτε δικαίωμα ἐπὶ ταῖς εἰς τὰ προικῶα καταβληθείσαις δαπάναις. — 8. Προτάσεις ἀντικρούουσai τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ τὴν χρησικτησίαν ἐπικαλούμενος ὀφείλει νάποδείξῃ καὶ τὴν καλὴν αὐτοῦ πίστιν.

1. Προτάσεις ἐνάγοντος περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἐκκρεμοδικίας ἐνστάσεως.

Προτάσεις

Μέμνονος Πετρίδου κατοικοῦ 'Αθηνῶν

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοικοῦ ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐπειδὴ ἡ τῆς ἐκκρεμοδικίας ἐνστάσις προβάλλεται μόνον ὡς ὅσκις ἡ αὐτὴ δίκη εἶναι ἤδη εἰσηγμένη εἰς ἄλλο δικαστήριο (Πολιτ. Δικ. ἀρθ. 553 § 3), τοῦτο δὲ ὅπως κωλύεται ἡ σύγχρονος ἐκδίκασις τῆς αὐτῆς διαφοράς ὑπὸ δύο διαφόρων δικαστηρίων, πρὸς ἀποτροπὴν τῆς καταβολῆς διπλῶν δαπανῶν καὶ τῆς ἐνδεχομένης ἐνίοτε ἐκδόσεως ἀντιφασκουσῶν ἀποφάσεων· ὅθεν ἡ ἐνστάσις τῆς ἐκκρεμοδικίας εἶναι βέβαιος καὶ παραδεκτὴ μόνον ὡς ὅσκις, ἐν ᾧ χρόνῳ προτείνεται, ὑπάρχει ἔτι ἡ ἐκκρεμοδικία, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὅτε ἐξέλιπε διὰ τῆς καταργήσεως τῆς πρώτης δίκης, ἐν δὲ τῇ παρούσῃ δίκη ἐπῆλθεν ἤδη κατάργησις τῆς πρώτης, ῥητῶς δηλώσαντος ἐμοῦ κατὰ τὴν ἔγερσιν δευτέρας ἀγωγῆς, ὅτι παρκατιοῦμαι τὴν πρώτην, ὅθεν ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου εἶναι ἀπορρίπτέα καὶ παραδεκτέα ἐπομένως ἡ ἀγωγή μου.

Καὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ μου λόγους.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν ἀπόρριψιν τῆς περὶ ἐκκρεμοδικίας ἐνστάσεως τοῦ ἐναγομένου, τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς μου καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ καὶ τὴν καταψήφισιν τοῦ ἐναγομένου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀθήνησι τῇ 4 Μαΐου 1894

Ὁ πλὴρ. δικηγ. τοῦ ἐνάγοντος

2. Προτάσεις ἐνάγοντος περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ παραγραφῆς ἐνστάσεως.

Προτάσεις

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὁμοίως
Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐπειδὴ ἡ παραγραφή δικνύσεται, δηλονότι ματαιοῦται ὁ διαδραμὼν χρόνος αὐτῆς, διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἀναγνωρίσεως τοῦ παραγραφομένου δικαιώματος (Οἶκον. στοιχεῖα ἀστ. δικαίου βιβλίον α' σελ. 262), ἀναγνώρισις δὲ ῥητὴ εἶναι καὶ ἡ καταβολὴ τόκων (Ν. 8 § 4 Κωδ. 7. 39), ἣν δύναται νάποδείξῃ ὁ δανειστής πρὸς τὸν ἀντίγραφον τοῦ περὶ καταβολῆς τόκων ἐξοφλητηρίου (ὅπερ κατὰ νόμον Ν. 78. Βασ. 22. 1) καὶ δικαιοῦται νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου). Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀντιγράφου τῆς περὶ τόκων ἐξοφλητικῆς πράξεως συνταχθείσης συμβολαιογραφικῶς προκύπτει, ὅτι διεκόνῃ ἡ παραγραφή.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτούμεθα τὴν ἀπόρριψιν τῆς περὶ παραγραφῆς ἐνστάσεως τοῦ ἐνάγοντος, τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς ἡμῶν καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀθήνησι τῇ 4 Μαΐου 1894.

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος τοῦ ἐνάγοντος

.....

3. Προτάσεις ἐνάγοντος περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεως περὶ μὴ πληρώσεως τῆς αἰρέσεως.

Προτάσεις

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὁσαύτως
Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐπειδὴ ἡ αἵρεσις κατὰ νόμον θεωρεῖται ὡς πληρωθεῖσα, καίτοι μὴ τελεσθέντος τοῦ ἀπαρτιζόντος τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς γεγονότος, ὁσᾶν καὶ ἡ πληρωσις ἀπαιτεῖ τὴν σύμπραξιν τρίτου, ἣν οὗτος ἀποποιεῖται, ἐὰν ὁ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς ὑποχρεούμενος πρᾶξῃ ὅ,τι ἀπ' αὐτοῦ

ἡρτητο. (N. 23 Πανδ. 28. 7. καὶ N. 23 Πανδ. 35. 1. Πρ6λ. καὶ N. 5 § 5 Πανδ. 36. 2 καὶ N. 78 πρ. Πανδ. 35. 1).

"Οθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου μὴ ἀμφισβητοῦντος τοῦ ἐναγομένου, ὅτι ὁ Παῦλος ἐπροθυμοποιήθη νὰ νυμφευθῇ τὴν Μαρίαν, δὲν ἐτελέσθη δὲ ὁ μετ' αὐτῆς γάμος διότι ἡ Μαρία ἀπέρριψε τὴν περὶ γάμου πρότασιν, ἢ αἵρεσις, ἐφ' ἣ ἐκληροδοτήθη αὐτῷ ἡ οἰκία, ἣν ἀξιοῖ, ἐματαιώθη ἔνεκα τῆς ἀποποιήσεως τῆς Μαρίας, κατ' ἀκολουθίαν προσῆκον νὰ κριθῇ ὡς πεπληρωμένη ὡς πρὸς τὸν Παῦλον· ὅθεν δικαιοῦται οὗτος νὰ λάβῃ τὴν κληροδοτηθεῖσαν οἰκίαν.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς μου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

4. Προτάσεις ἐνάγοντος ἀντικρούουσai τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ ἐναγόμενος ὡς ἐπικαρπωτὴς δὲν ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ τὰ χρεὴ τοῦ ἰδιοκτῆτου.

Προτάσεις

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Θιοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὠσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Εἰς τὴν ἀγωγὴν μου ὁ ἀντίδικος ἀντέταξεν ὅτι οὗτος εἶναι ἐπικαρπωτὴς καὶ οὐχὶ ἰδιοκτῆτης.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τῆς κατασχεθείσης περιουσίας δὲν εἶναι ἰδιοκτῆτης ὁ ἀντίδικος, ἀλλ' ἐπικαρπωτὴς, ἐπομένως δὲν χωρεῖ ἀπ' εὐθείας ἀγωγὴ τῶν δανειστῶν κατ' αὐτοῦ, ἅτε ὀφειλέτου ὄντος τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς περιουσίας· ἀλλ' ὅταν ἀντικείμενον μὲν τῆς ἐπικαρπίας ἦναι περιουσία ὁλόκληρης ἔχουσα χρεὴ, εἰς τὸν ἐπικαρπωτὴν ἀνήκουσιν οἱ καρποὶ οὐχὶ τῆς ὅλης περιουσίας, ἀλλὰ τῆς μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν χρεῶν ἀπολειπομένης· δηλονότι τὰ χρεὴ τοῦ ἰδιοκτῆτου καταβάλλονται ἐκ τῆς περιουσίας, ἣς τὴν ἐπικαρπίαν ἔχει (N. 69 Πανδ. 35. 2. N. 43 Πανδ. 33. 2 N. 68 Βασ. 41. 1), μὴ καταβαλλομένων δὲ αὐτῶν οἱ δανεισταὶ δύνανται νὰ κατάσχῃσι τὴν περιουσίαν καὶ πωλήσωσιν αὐτήν· ὅθεν καὶ ἐγὼ ὡς δανειστὴς ἐδικαιούμην νὰ προβῶ εἰς συντηρητικὴν κατάσχεσιν τῶν καρπῶν καὶ νὰ ζητήσω τὸ κύρος τῆς κατασχέσεως διὰ τῆς νενομισμένης ἀγωγῆς.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτοῦμαι τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς μου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

5. Προτάσεις ἐνάγοντος ἀποκρούουσai τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ἡ διαμαρτυρία δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν

Προτάσεις

Μέμνονος Πετρίδου κατοικοῦ 'Αθηνῶν

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοικοῦ ὠσούτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς διατάξεως 2 Κ. (7. 40), ἐξ ἧς ἐλήφθη τὸ τῆς Ἐξαβίβλου τοῦ Ἀρμεν. χωρίον § 11 βιβλ. α' τίτλου γ', συνάγεται ἀνενδοιάστως, ὅτι σκοπὸς αὐτῆς ἦν ἡ ἀρσις τῶν περὶ τὴν δικαστικὴν ἐπιδίωξιν τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων παρεμβλλομένων τυχόν προσκομμάτων ἰδίως ἐκ τῆς ἀπουσίας, τῆς ἡλικίας, τῆς μανίας ἢ τῆς δυναστείας τοῦ διαδίκου καὶ ἡ παροχὴ εἰς τοὺς ἀστοὺς μέσου εὐχεροῦς ἀποσοθέσεως τῆς παραγραφῆς· ἐντεῦθεν δὲ προκύπτει πασιδῆλως, ὅτι τὸ οὐσιῶδες τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι μόνον ἡ ἔγκαιρος καὶ κατὰ τρόπον ἐπίσημον δῆλωσις ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι θέλει νὰ διατηρήσῃ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ εἶναι ἐπουσιῶδη· δὲν εἶναι δὲ βέβαιος ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου, ὅτι ἡ διαμαρτυρία διακόπτει τὴν παραγραφὴν μόνον ἐὰν γίνηται κατὰ τὴν προσέγγισιν τῆς συμπληρώσεως τῆς παραγραφῆς καὶ περιέχῃ τὰς αἰτίας δι' ἃς ὁ διαμαρτυρούμενος δὲν ἐνάγει, καίτοι θέλων. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀττικῆς δῆλωσις τοῦ πατρός μου (ὃν ἐκληρονόμησα), ὅτι διαμαρτύρεται διὰ τὴν οἰκίαν, ὅπως μὴ ἀπολέσῃ τὰ ἐπ' αὐτῆς δικαιώματα, ἐκφράζουσα σαφέστατα καὶ προδηλότατα, ὅτι θέλει νὰ διατηρήσῃ δι' αὐτῆς τὸ δικαίωμα αὐτοῦ, ὑπῆρξεν ἄρκουσα πρὸς διακοπὴν τῆς παραγραφῆς.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτοῦμαι τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς μου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

6. Προτάσεις ἐνάγοντος ἀντικρούουσαι τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι τὸ σφαιριστήριον ἀνάγεται εἰς τὰ ἀπηγορευμένα παίγνια.

Προτάσεις

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοίκου ὠσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὅτι εἰς τὰ ἀπηγορευμένα παίγνια ὑπάγεται καὶ τὸ τοῦ σφαιριστηρίου, ὅθεν δὲν δικαιοῦμαι ἐγὼ νῆξιώσω τὸ συμφωνηθὲν χρηματικὸν ποσόν, δὲν εἶναι βέβαιος, διότι αἱ περὶ τούτου διατάξεις τοῦ ῥωμαϊκοῦ καὶ βυζαντιακοῦ δικαίου καθ' ὅσον τρηγῆθησαν ὑπὸ τῶν παρ' ἡμῖν ἐθίμων, καθ' ὅσον ἀθέμιτα λογιζονται μόνον τὰ παίγνια, ἐν οἷς τὸ κέρδος ἀρτᾶται ἀπὸ μόνης τῆς τύχης.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτούμαι τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς μου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

7. Προτάσεις ἐνάγοντος ἀντικρούουσαι τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ ἐπὶ ἀποδόσει τῆς προικὸς ἐναγόμενος ἔχει πάντοτε δικαίωμα ἐπὶ ταῖς εἰς τὰ προικῶα καταβληθείσαις δαπάναις.

Προτάσεις

Μέμνονος Πετρίδου

κατὰ

Θεοπόμπου Δημητριάδου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι κατὰ τὸν νόμον ὁ ἐπὶ ἀποδόσει τῆς προικὸς ἐναγόμενος ἔχει δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἐπὶ ταῖς εἰς τὰ προικῶα καταβληθείσαις δαπάναις, ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει μόνον ὅσας αὐταὶ εἶναι ἑκτακοὶ καὶ κατὰ τὸ ποσὸν σπουδαῖαι (Βασ. ΚΗ'. 103). Ἀλλ' ἐκ τῶν δαπανῶν, ἃς ἰσχυρίζεται ὅτι κατέβαλε, αἱ μὲν πρὸς συντήρησιν τῶν κτιρίων μὴ οὐσαι ἑκτακοὶ, ὡς συνήθως καταβαλλόμεναι πρὸς συντήρησιν τῶν προικῶων, δὲν δύνανται νάπαιτηθῶσι, ἡ δὲ πρὸς μικρὰν ἑκτακτον ἐπισκευὴν τῆς ἐκ τοῦ σεισμοῦ παθούσης οἰκίας ὀλιγοδραχμὸς δαπάνη δὲν εἶναι σπουδαία.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι νάπορρίφθῃ ἡ ἀγωγή τοῦ ἀντιδίκου καὶ νά καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

8. Προτάσεις ἐνάγοντος ἀντικρούουσai τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ τὴν χρησικτησίαν ἐπικαλούμενος ὀφείλει νάποδείξῃ καὶ τὴν καλὴν αὐτοῦ πίστιν.

Προτάσεις

Ἑλένης Νικολαΐδου κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ

Γρηγορίου Πυλάδου κατοίκου ὠσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐπειδὴ ὁ τὴν χρησικτησίαν ἐπικαλούμενος μόνον τὸν τίτλον, εἰς ὃν αὕτη στηρίζεται, ὀφείλει νάποδείξῃ, εἰς τὴν ἀπόδειξιν δὲ αὐτοῦ ἔγκειται καὶ τῆς καλῆς πίστεως αὐτοῦ ἢ ἀπόδειξις· ἂν δὲ ὁ ἀντίδικος διατείνηται ὅτι, καὶ τοῦ τίτλου ὑπάρχοντος, ἦν οὐχ ἥττον κακῆς πίστεως ὁ κτησάμενος, εἰς τοῦτον (τὸν ἀντίδικον) ἐπιβάλλεται ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου (N. 33 § 1 Πανδ. 41. 3 N. 30 Κωδ. 8. 45)· ἡ δὲ χρησικτησία τῶν εἰς προῖκα δοθέντων πραγμάτων ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς (N. 1 πρ. Πανδ. 41. 9), ὅθεν τούτου ἡ καλὴ πίστις ἀπαιτεῖται. Ἄρα ἀναγνωρίζοντος τοῦ ἀντιδίκου τὸν τίτλον, εἰς ὃν στηρίζεται ἡ χρησικτησία, ἦν ἐγὼ ἐπικαλούμαι, εἰς αὐτὸν ἐπικεῖται ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν ἀπόρριψιν τῶν αἰτήσεων τοῦ ἀντιδίκου ὡς μὴ στηριζομένων εἰς τὸν νόμον καὶ κατ'ἀκολουθίαν τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Β'. Προτάσεις ἐναγομένου.

1. Προτάσεις εἰς ἀντίκρουσιν τῆς περὶ καταβολῆς μισθώματος ἀγωγῆς.— 2. Προτάσεις εἰς ἀντίκρουσιν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐνάγοντος ὅπως ὁ ἐκ δανείου ὀφειλέτης καταβάλλῃ παρὰ τὰ χρέος.— 3. Προτάσεις εἰς ἀντίκρουσιν τῆς τοῦ ἐνάγοντος ἀξιώσεως ὅπως παύσῃ μετέχων τῆς καρπώσεως τοῦ ὀρυχείου ὁ ἐπικαρπωτής.— 4. Προτάσεις περὶ τῆς

ὑποχρέωσης τοῦ ἐπὶ ἀποδόσει κτήματος ἐνάγοντος εἰς καταβολὴν τῶν ἀναγκαίων δαπανῶν. — 5. Προτάσεις εἰς ἀντίκρουσιν τῆς περὶ διατροφῆς ἀγωγῆς. — Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ τῆς κακῆς χρήσεως πράγματος χρησιδανεισθέντος. — 7. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν ἀγωγῆς περὶ ἀποδόσεως τοῦ παρ' αὐτῷ κατατεθέντος πράγματος. — 8. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν ἀγωγῆς περὶ ἀνακλήσεως δωρεᾶς. — 9. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν ἀγωγῆς περὶ καταβολῆς τόκων τοῦ τιμήματος τῆς πωλήσεως. — 10. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐντελοδόχου περὶ ἀποδόσεως τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς δαπανηθέντων.

1. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν τῆς περὶ καταβολῆς μισθώματος ἀγωγῆς.

Προτάσεις

Θεοπόμπου Δημητριάδου
κατὰ

Μέμνονος Πετρίδου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις *Πρωτοδικῶν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγὴ στερεῖται νομικῆς βάσεως, διότι κατὰ τὸν νόμον ἡ μίσθωσις ἐκλείπει, ὅταν τὸ πρᾶγμα ἐκποιούμενον περιέλθῃ εἰς ἄλλον κύριον (*Αἰ.μ. Ἐξ.β. 3. 8. 38), μὴ ὑποχρεωμένου τοῦ μισθωτοῦ νὰ ἐξακυλουθήσῃ ἐν σχέσει μισθώσεως πρὸς τὸν νέον κύριον.

Διὰ ταῦτα ἐξακολουθεῖ τὴν ἀπὸρρίψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἐν Ἀθήνῃσι τῇ 4 Μαΐου 1894.

Ὁ πληρεξ. δικ. τοῦ ἐναγομένου

.....

2. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐνάγοντος ὅπως ὁ ἐκ δανείου ὀφειλέτης καταβάλλῃ παραυτίκα τὸ χρέος.

Προτάσεις

Θεοπόμπου Δημητριάδου

κατὰ

Μέμνονος Πετρίδου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐπειδὴ ὁ δανειστὴς συμφωνηθείσης μὲν προθεσμίας πρὸς ἀπόδοσιν δὲν δικαιούται νᾶναζητήσῃ τὸ δανεισθὲν εἰμὴ μετὰ παρέλευσιν τοῦ χρόνου καθ' ὃν συμφωνήθη νὰ μείνῃ τοῦτο παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ, μὴ συμφωνηθείσης δὲ τοιαύτης ὁ δανειστὴς χορηγεῖ κατὰ τὸν νόμον τῷ ὀφειλέτῃ μετρίαν προθεσμίαν, ἵνα συνάξῃ τὴν πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ δανείου ἀναγκαίαν ποσότητα.

Διὰ ταῦτα ἐξαيتούμεθα νὰ ἀπορρίψῃ ἡ αἴτησις τοῦ ἐνάγοντος περὶ τῆς παρτυτικᾶ ἀποδοσεως τοῦ χρέους μου, χορηγουμένης μοι πρὸς τοῦτο ἐξαμήνου προθεσμίας, καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐνάγων εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

3 Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐνάγοντος ὅπως παύσῃ μετέχων τῆς καρπώσεως τοῦ ὀρυχείου ὁ ἐπικαρπωτής.

Προτάσεις

Θεοδόμου Δημητριάδου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ

Μέμνονος Πετρίδου κατοικοῦ ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ὁ ἐνάγων ἐξαίτεται διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ νὰ πύσω μετέχων τῆς καρπώσεως τοῦ ἐν τῷ κτήματι αὐτοῦ ὀρυχείου τουτέστι λαμβάνων τὸ νενομισμένον μέρος, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ περὶ μεταλλείων νεωτέρα νομοθεσία μετέβαλε τὰς διατάξεις τοῦ Ρ. Δ. περὶ μεταλλούχων καὶ ὀρυκτούχων γαιῶν, ἐξ οὗ προκύπτει ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς καρπώσεως τῶν μεταλλείων καὶ ὀρυχείων ἐστὶν ἀπόρροια τῆς μεταλλοκτησίας ἢ ὀρυκτοκτησίας καὶ ἀνήκει τῷ τοῦ μεταλλείου ἢ ὀρυχείου κτήτορι, κτήτωρ δὲ τοῦ ὀρυχείου τυγχάνει αὐτὸς οὐχὶ ὡς κτήτωρ τοῦ κτήματος ἀλλ' ὡς λαβὼν τὴν παραχώρησιν τῆς ἐξορύξεως (ἄρθρα 35—40 τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου), ὅθεν ὁ ἐπικαρπωτής δὲν ἔχει τὴν κάρπωσιν τοῦ ἐν τῷ ὑπὸ ἐπικαρπίαν κτήματι ὀρυχείου ὡς ἐπικαρπωτὴς τοῦ κτήματος.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι αἱ περὶ μεταλλείων καὶ ὀρυχείων

ιδιοκτησίας δικτάξεις τοῦ 'Ρ. Δ. μετεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου καὶ ἐπομένως τὸ δικαίωμα τῆς ὀρυκτοκτησίας ἀνήκει εἰς τὸν κτήτορα τοῦ ὀρυχείου, καὶ οὐχὶ τοῦ κτήματος, ἀλλ' ἀκριβῶς ἕνεκα τούτου ὁ ἐπικαρπωτὴς ἔχει ἐπὶ τῶν μεταλλείων καὶ ὀρυχείων ἃ δικαιώματα ἔχει ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ κτήματος, ἐν οἷς ταῦτα κεῖνται· ὁ δὲ ἰδιοκτῆτης τοῦ κτήματος ὡς τοιοῦτος καὶ οὐχὶ ὡς κτήτωρ τοῦ ἐν αὐτῷ μεταλλείου ἢ ὀρυχείου λαμβάνει τὸ νενομισμένον μέρος, ὅπερ ἐπομένως δικαιούμαι νὰ λαμβάνω ἐγὼ ὡς ἐπικαρπωτὴς τοῦ κτήματος.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

4. Προτάσεις ἐναγομένου περὶ τῆς ὑποχρέωσης τοῦ
ἐπὶ ἀποδόσει κτήματος ἐνάγοντος εἰς καταβολὴν
τῶν ἀναγκαίων δαπανῶν

Προτάσεις

Θεοπόμπου Δημητριάδου
κατὰ

Μέμνονος Πετρίδου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι εἰμὶ κακῆς πίστεως κάτοχος, δικαιούμαι νὰ λάβω τὰς εἰς τὸ ἐπίδικον κτῆμα καταβληθείσας ἀναγκαιῶς δαπάνας, διότι οἷόςδηποτε καὶ ἂν ἦναι ὁ καταβαλὼν ἀναγκαιὰν δαπάνην δικαιούται νὰπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν αὐτῆς, ἐξαίρουμένου τοῦ κλέπτου (Ν. 5 Κωδ. 3. 32 Ν. 1 Κωδ. 8. 52), ἀναγκαῖαι δὲ δαπάναι εἰναι πᾶσαι αἱ πρὸς συντήρησιν ἢ ἀσφάλειαν τοῦ πράγματος (Ν. 76 Βασ. 2. 2). Ὅθεν ἀναγκαῖαι εἰναι αἱ εἰς ἐπισκευὴν ἢ ὑποστήριξιν ἐτοιμορρόπου οἰκοδομῆς ἢ ἀνανέωσιν καταπεσούσης (Ν. 143 καὶ Ν. 4. 14 Πρ. Πανδ. 25. 1), εἰς ἀνέγερσιν οἰκοδομῆς ἐνθα ὑπάρχει ἀνάγκη ν'ἀνεγερθῇ (Ν. 7 § 16 Πανδ. 24. 3 καὶ Ν. 1 § 3 Ν. 14 Πανδ. 25. 1), εἰς ἀναπλήρωσιν ἢ ἀνανέωσιν καταπεσόντων ἢ ξηρανθέντων δένδρων ἢ θεραπείαν αὐτῶν (Ν. 3 Πρ. καὶ Ν. 14 Πανδ. 25. 1), εἰς θεραπείαν νοσούντων ζώων, τροφὴν αὐτῶν καὶ ἀνέυρεσιν αὐτῶν ἀποπλανηθέντων (Ν. 2 Πανδ. 25. 1. Ν. 45 Πανδ. 7. 1. Ν. 18 § 2 Πανδ. 13. 6. Ν. 23 Πανδ. 16. 3). Ἐγὼ δὲ ἔδαπάνησα 1)

πεντακοσίας μὲν δραχμὰς εἰς ἐπισκευὴν τῆς ἐν τῷ διεκδικουμένῳ κτήματι οἰκοδομῆς, τῆς εἰς χρῆσιν τοῦ ἰδιοκτῆτου προωρισμένης, 2) δις χιλιάς δραχμὰς εἰς ἀνανέωσιν τῆς καταπεσούσης ἐκ τῆς παλαιότητος οἰκίας τοῦ ἐπιστάτου, 3) χιλιάς δραχμὰς εἰς ἀνέγερσιν σιτοβυλῶνος, ἅτε ἀπὸ τινων ἐτῶν παραγομένου ποσοῦ αἴτου ἐπιβάλλοντος τὴν ἀνάγκην αὐτῆς, 4) πεντακοσίας δραχμὰς εἰς ἀναπλήρωσιν δέκα καταπεσόντων ἐκ τοῦ ἀνέμου ἐλαιοδένδρων καὶ ἀνανέωσιν εἴκοσι ξηρανθεισῶν ἀμυγδαλεῶν, 5) ἔτι δὲ εἰκοσιπέντε μὲν δραχμὰς εἰς θεραπείαν ἐνὸς ἵππου καὶ μίαν ὄνου νοσησασῶν, πρὸς ἀπότισιν τῶν φαρμάκων καὶ τοῦ κτηνιάτρου, διακοσίας δὲ δραχμὰς εἰς προμήθειαν σανοῦ πρὸς διατροφήν τῶν ζῶων (μὴ ἐπαρκέσαντος τοῦ ἐν τῷ κτήματι ἀποτεθειμένου) καὶ δέκα εἰς ἀνέυρεσιν δέκα αἰγῶν ἀποπλανηθεισῶν ἐξ ἀπροσεξίας τοῦ αἰγοτρόφου.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν καταβολὴν τῶν ἀναγκαίων δαπανῶν, ἀπαράδεκτου ἄλλως οὔσης τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

5. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν τῆς περὶ διατροφῆς ἀγωγῆς

Προτάσεις

Θεοπόμπου Δημητριάδου

κατὰ

Ζήνωνος Δημητριάδου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ὁ πατὴρ ὑποχρεοῦται ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς διατροφήν τῶν τέκνων αὐτοῦ· ἀλλ' ἐν πρώτοις ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ἐκλείπει, ὡς ὅτι τὰ τέκνα δύνανται νὰ τραφῶσιν ἐκ τῆς ἰδίας ἐργασίας, ἐκλείπει δ' ἄλλως ἐξ ὀλοκλήρου ἡ ὑποχρέωσις, ὡς ὅτι ταῦτα ἐξοκέλλουσιν εἰς ἀνοικεῖους κατὰ τοῦ πατρὸς πράξεις· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἐνάγων υἱός μου ἐν πρώτοις μὲν δύναται νὰ τραφῇ ἐκ τῆς ἰδίας ἐργασίας, ὡς δυνάμενος νὰ ἐπαγγελθῇ τὸν σκυτοτόμον, ἄλλως δὲ ὥθησε τὸν στενὸν αὐτοῦ φίλον Περικλῆ Καλύμνιον νὰ μὲ καταμνήνῃ ψευδῶς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ, κατέστησεν ἐπομένως ἐαυτὸν ἀνάξιον πάσης περιθάλψεως.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

6. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ τῆς κακῆς χρήσεως πράγματος χρησιδανεισθέντος

Προτάσεις

Θεοτόμπου Δημητριάδου

κατὰ

Μέμνονος Πετρίδου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ὁ ἐνάγων ἐξαίτεται νὰ καταβάλῃ αὐτῷ πεντακοσίας δραχμὰς ἐπὶ τῇ προξηνηθείσῃ βλάβῃ εἰς τὴν χρησιδανεισθείσαν ἐμοὶ ἄμαξαν τοῦ ἐνάγοντος, ὡς ὑποχρέου ὄντος τοῦ χρησάμενου νὰ ἀποζημιώσῃ τὸν χρήστην ὡςάκις ἐξ οἷαςδὴποτε ῥαθυμίας ἔβλαψε τὸ χρησιδανεισθὲν πρᾶγμα.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐν πρώτοις οὐδεμίαν ῥαθυμίαν ἐγὼ ἀπέδειξα, τῆς ἄμαξης παθούσης ἐξ ἀπροόπτου συγκρούσεως πρὸς ἄλλην ἄμαξαν, ἥς ὁ ὁδηγὸς κατηγγέλθη μάλιστα ἐπὶ τῇ ἀπροσέκτῳ αὐτοῦ διαγωγῇ. Ἄλλως δὲ ὀφείλει μὲν ὁ χρησάμενος πλήρη ἀποζημιώσειν ἐπὶ τῇ ἐκ ῥαθυμίας αὐτοῦ βλάβῃ τοῦ πράγματος, ὡςάκις ἡ τοῦ χρησιδανείου σύμβασις ὠφελεῖ μόνον αὐτὸν· ἀλλ' ὡςάκις ἀποβλέπει εἰς ἑκατέρου τῶν συμβαλλομένων τὸ συμφέρον ἐνέχεται μόνον ἕνεκα τῆς συνήθους εἰς τὰ ἴδια καταβαλλομένης ἐπιμελείας· τὸ προκείμενον δὲ χρησιδανεῖον ἀπέβλεπεν εἰς ἀμφοτέρων τὸ συμφέρον, διότι μοι παρέσχε τὴν ἄμαξαν ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ χρῶμαι καὶ τοῖς ἵπποις αὐτοῦ, ὅπως κατορθωθῇ νὰ ἀσκηθῶσιν οὗτοι, παρέδωκα δὲ αὐτῷ σὺν τῇ ἄμαξῃ καὶ τοὺς χρησιδανεισθέντας ἵππους ἡσκημένους.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τοῦ ἀντιδίκου καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

7. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν ἀγωγῆς περὶ ἀποδόσεως τοῦ παρ' αὐτῷ παρακατατεθέντος πράγματος

Προτάσεις

Θεοπόμπου Δημητριάδου

κατὰ

Μέμνονος Πετρίδου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ὁ ἐνάγων αἰτεῖται διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ νὰ ἀποδώσῃ αὐτῷ τὸ παρακατατεθὲν παρ' ἐμοὶ κιβώτιον αὐτοῦ. Ἀλλ' εἰς ἐμὲ δὲν εἶναι ἤδη δυνατὴ ἡ ἀπόδοσις αὐτοῦ, διότι κατεσχέθη εἰς χεῖράς μου κατὰ πάσας τὰς νομίμους διατυπώσεις τὸ ὑπ' αὐτοῦ παρ' ἐμοὶ κατατεθὲν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος Λαερτιάδου, ὅστις ἤγειρε κατ' αὐτοῦ ἄμα καὶ ἀγωγὴν, ἄξιῶν πεντακισχιλίας δραχμὰς ὡς δανεισθείσας ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἐνάγοντα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ὁ θεματοφύλαξ, γενομένης παρ' αὐτῷ κατασχέσεως τῶν κατατεθέντων, ὀφείλει νὰ ἀποκρούσῃ τὴν περὶ ἀποδόσεως αὐτῶν ἀπαίτησιν τοῦ θεματοδότου (Πολ. Δικ. ἀρθ. 927). Διὸ ἡ ἀγωγὴ αὐτοῦ εἶναι ἀπορριπτέα.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐναγοντος καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

8. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν ἀγωγῆς περὶ ἀνακλήσεως δωρεᾶς,

Προτάσεις

Θεοπόμπου Δημητριάδου

κατὰ

Μέμνονος Πετρίδου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ὁ ἐνάγων ἐξητήσατο τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης μοι δωρεᾶς ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν παρέχω κατὰ τὴν ῥητῶς ἐπιβληθεῖσαν μοι ὑποχρέωσιν ἑκατὸν κατὰ μῆνα δραχμὰς εἰς τὸν σπουδάζοντα ἀδελφόν μου. Ἀλλὰ κατὰ τὸν νόμον ἡ περὶ ἀνακλήσεως δωρεᾶς ἀγωγὴ δὲν χωρεῖ ἐν ὅσῳ δὲν παρήχθη ἡ ὑποχρέωσις ἐπὶ ἐκπληρώσει κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὅρου δηλωθεῖσαν βούλησιν τοῦ δωρητοῦ (Κωδ. (39. 5). 18. Βασιλ. Β. (47. 1) 17). ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν παρήχθη,

διότι δὲν προσήλθεν ἔτι ὁ ἀδελφός μου εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐξακολου-
θησιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ, παραμένων ἔτι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τὰς
ἐπανειλημμένας παρακελεύσεις μου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡ ἀγωγὴ εἶναι ἀπορρίπτέα.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς καὶ τὴν καταδίκην
τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

9. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν ἀγωγῆς
περὶ καταβολῆς τόκων τοῦ τιμήματος τῆς πωλήσεως

Προτάσεις

Θεοπόμπου Δημητριάδου

κατὰ

Μέμνονος Πετρίδου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος ὅτι κατὰ τὸν
νόμον ὁ ἀγοραστής, μὴ καταβαλὼν τὸ τίμημα ἅμα τῇ καταρτί-
σει τῆς πωλήσεως, ὀφείλει τὴν ἀπότισιν τῶν τόκων· ἀλλὰ κατ' αὐ-
τὸν πάλιν τὸν νόμον (18. 1) 19. B. (19. 1) 18) ἡ ὑποχρέωσις αὕτη
ἀναιρεῖται, ὡς αὖτις ἡ ἀγορὰ γίνεται ἐπὶ πιστώσει, διότι τότε ὁ πω-
λητὴς ὑποτίθεται δανείσας ἀτόκως τὸ τίμημα ἐπὶ προθεσμίᾳ· τοῦτο
δὲ ἀκριβῶς συνέβη ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ῥητῶς δηλώσαντος ἐμοῦ ὅτι
ἀγοράζω ἐπὶ πιστώσει. "Οθεν ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀντιδίκου εἶναι ἀπορ-
ρίπτέα.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀξιώσεως τοῦ ἐνάγον-
τος περὶ καταβολῆς τόκου, τὴν παροχὴν ἐνὸς μηνὸς προθεσμίας πρὸς
καταβολὴν τοῦ τιμήματος καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν
δικαστικὴν δαπάνην.

10. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν τῆς ἀγωγῆς
τοῦ ἐντολοδόχου περὶ ἀποδόσεως τῶν πρὸς ἐκτέ-
λεσιν τῆς ἐντολῆς δαπανηθέντων.

Προτάσεις

Θεοπόμπου Δημητριάδου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ

Μέμνονος Πετρίδου κατοίκου ὡσαύτως
Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐπειδὴ δικαιούται μὲν κατὰ τὸν νόμον ὁ ἐντολοδόχος νὰ ἀπαί-
τήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς δαπανηθέντων,
ὀφείλει ὅμως καὶ οὗτος νὰ καταβάλῃ πᾶσαν ἐπιμέλειαν κατὰ τὴν
ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς, ἐνεχόμενος ἐπὶ τῇ παραλείψει τῆς ἐπιμελείας
συνετοῦ οἰκοπάτορος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐλογοδότησε μὲν περὶ
τῶν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου ἐπιχειρηθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ πληρωμῶν καὶ
εἰσπράξεων, ὃ προκύπτει καὶ ἐκ τῆς δοθείσης αὐτῷ ἀποδείξεως, ἀλλ'
ἐπεφυλάχθην νὰ ἐγκρίνω ἢ μὴ τὴν λογοδοσίαν μετὰ τὴν προσήκου-
σαν ἐξέτασιν, ἐξ ἧς γενομένης ἐπίσθην ὅτι πάντῃ ἀπροσέκτως ἐδα-
πάνησε τριακοσίας μὲν δραχμὰς εἰς ἐπισκευὴν τῆς ἀποθήκης μου,
διότι οὐδ' ἑκατὸν δραχμῶν δαπάνης ὑπῆρχεν ἀνάγκη καταδήλως,
ἐπτακοσίας δ' εἰς ἐπισκευὴν τῆς οἰκίας μου, οὐδὲ διακοσίων δραχ-
μῶν ἔχουσιν ἀνάγκην ἐπισκευῶν.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου
καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Γ'. Προτάσεις ἐπιτάσσοντος εἰς ἀντίκρουσιν τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς αὐτοῦ.

Προτάσεις

Ἰωάννου Κροτωπιάδου κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ

Πυριλάμπους Ραδαμάνθους κατοίκου ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀρθρα 273 § 2 καὶ 274 τῆς Πολιτ. Δικον. δὲν
ἐπιτρέπεται νέα ἐξέτασις τῶν διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως κριθέντων,
ἀλλὰ παραλαμβάνονται τυχῶντα ὡς ἀλήθεια ἀνεπίδεκτος ἄλλης περικι-
τέρω ἀμφισβήτησεως (Ν. 25 Πανδ. 1. 5), ὅθεν ἔπεται ὅτι ἐκ τῆς
τελεσιδίκου ἀποφάσεως πηγάζει νέα τις τρόπον τινὰ ἐνοχλή, καὶ ἐπα-
μένως ἀπαράδεκτός ἐστι μετὰ τὴν τελεσιδικίαν πᾶσα ἀντίρρηση τοῦ
καταδικασθέντος μὴ περιέχουσα κατ'ἀρχήν τῆς τελεσιδικίου ἀποφά-
σεως διὰ τῶν νομίμων μέσων ἀλλ' ἀμφισβήτησιν τῆς κατ'οὐσίαν ὀρ-
θότητος αὐτῆς· τοιαύτη δὲ εἶναι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀνακόποντος.

ὅτι ἐπλήρωσε δρ. χιλίας, ὃν ἀπέρριψε τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως αὐτοῦ, καταστάσης τελεσιδίκου.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουται τὴν ἀπόρριψιν τῆς κατὰ τῆς κοινοποιηθείσης αὐτῷ ἐπιταγῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Δ'. Ἐκδοαὶς ἐρήμην ἀποφάσεως.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Κ. Παρράσιου προεδρεύοντος (κωλυομένου τοῦ προέδρου), Μ. Μαρδονίου, εἰσηγητοῦ, καὶ Κ. Κυττισσώρου.

Συνεδρίασεν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν 18 Νοεμβρίου 1889 παρουσίᾳ τοῦ εἰσαγγελεύοντος δικηγόρου Ἰ. Ῥουφίνου, κωλυομένου τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀμέσων ἀναπληρωτῶν αὐτοῦ, καὶ τοῦ ὑπογγραμματοῦ Κ. Σμερδομένου, ἵνα δικάσῃ μετὰξὺ

Τοῦ ἐνάγοντος Χριστοδούλου Μ. Ξενοφίλου κατοικοῦ Εἰδυλλίας ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ι. Ξενοκρίτου παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Φ. Μέμνονος καὶ

Τοῦ ἐνκαγομένου Γεωργίου Μ. Ξενοφίλου κατοικοῦ ἐπίσης καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς ἀπόντος.

Ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1888 πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀγωγῆς αὐτοῦ ἐξέθηκεν ὅτι ὁ ἐνκαγόμενος ἐδανείσθη παρὰ τοῦ Ι. Ξενοκρίτου ἐν Εἰδυλλίᾳ τῇ 11 Μαρτίου 1874 δραχ. 305 ὑποσχεθεὶς τὴν ἄτοκον αὐτῶν ἀπόδοσιν τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1874 καὶ ἐν ὑπερημερίᾳ τὴν ἔντοκον πρὸς 20 % ἑτησίως τοῦ ἔτους ὡς τὸ ὑπ' ἀριθ. 62 τοῦ 1874 δανειστικὸν συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογραφοῦντος εἰρηνοδίκου Εἰδυλλίας δεῖκνυσι. Τὴν ἀπκίτησιν αὐτοῦ ταύτην ὁ Ι. Ξενοκρίτος, ἀνεληθοῦσαν μέχρι τῆς 8 Αὐγούστου 1886 διὰ τῆς συγχεφαλαιώσεως καθυστερούντων τόκων εἰς δραχ. 600 ἐξεχώρησε πρὸς αὐτὸν ἀντὶ ἴσου ποσοῦ καταβληθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 109 τοῦ 1886 συμβολαίου τοῦ αὐτοῦ συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου, ὅθεν κατὰ ταῦτα δικαιούται λαμβάνειν παρὰ τοῦ ἐνκαγομένου τὸ ὡς εἴρηται ποσὸν τῶν δραχ. 800 μετὰ τῶν ἀπὸ 8 Αὐγούστου 1881 τόκων 15 % ἑτησίως ἀνερχομένων μέχρι τοῦδε εἰς δραχμὰς 280 ἢτοι τὸ ὅλον δραχ. 880, καὶ ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐνκαγόμενος νὰ καταβῇ δραχ. 880 ἐντόκως πρὸς 20 % ἑτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἄχρις ἐξοφλήσεως· νὰ

κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἡ ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δαπάνην. Προκειμένης σήμερον συζητήσεως παρέστη ὁ τοῦ ἐνάγοντος πληρεξούσιος καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων αὐτοῦ, ἃς καὶ προφορικῶς ἀνέπτυξεν, ἤτήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς.

Ἀκοῦσαν καὶ τοῦ εἰσαγγελεύοντος

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1888 ἐπιδοτηρίου τοῦ κλητῆρος Χ. Ξένωνος, ἡ προκειμένη ἀγωγή ἐκοινοποιήθη τακτικῶς καὶ νομίμως πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἐναγόμενον, ἐπομένως μὴ ἐμφανισθεὶς οὗτος κατὰ τὴν ἐν τῇ ἄνω συνεδρίᾳ νόμιμον αὐτῆς δικάσιμον προελθοῦσαν ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ πινακίου δικάζεται ἐρήμην, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ἀγωγῆς ὡς νομίμου.

Διὰ ταῦτα δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου.

Δέχεται τὴν προκειμένην ἀγωγήν.

Ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον νὰ ἀποτίσῃ τῷ ἐνάγοντι διὰ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης ἀναφερομένην αἰτίαν δραχ. ὀκτακοσίας ὀγδοήκοντα ἀριθ. 880 ἐντόκως πρὸς 20 % ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἄχρις ἐξοφλήσεως.

Κηρύσσει τὴν παροῦσαν προσωρινῶς ἐκτελεστὴν καὶ καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην ἐκ δραχ. τριάκοντα καὶ εἰς τὰ τέλη.

Ἐκρίθη ἐν Ἀθήναις τῇ 23 καὶ ἐδημοσιεύθη τῇ 24 Νοεμβρίου 1889.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 114 (σελ. 210 καὶ ἐπ.)

1. Ἀναφορὰ περὶ συντηρητικῆς προσωποκρατήσεως. — 2.

Ἀγωγή περὶ καταβολῆς μισθώματος.

1. Ἀναφορὰ περὶ συντηρητικῆς προσωποκρατήσεως.

Ἀναφορὰ

Δημητρίου Πεισάνδρου κατοίκου Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ὁ Νικόλαος Κερνεάδης κάτοικος Ἀθηνῶν μοὶ ὀφείλει πεντακισχιλίας δραχμὰς δυνάμει τῆς συνημμένης ἰδιοχείρου χρεωστικῆς αὐτοῦ ἀποδείξεως τῆς τρίτης Ἰουλίου προλαβόντος ἔτους.

Ἐπειδὴ ἀξιόπιστοι μάρτυρες μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι σκοπεῖ ἐντός τῆς ἡμέρας νὰ ἀποδημήσῃ λάθρα εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πληρωμῆς αὐτῶν· τὴν βεβαιοῦσιν δὲ ταύτην προσηκουροῖ καὶ ἡ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐκποίησις ἐνὸς μικροῦ αὐτοῦ οἰκοπέδου, τοῦ μόνου αὐτοῦ ἀκινήτου κτήματος, προκύπτουσα ἐκ τοῦ ἐπισυνημμένου ἐγγράφου ἀγοραπωλησίας.

Διὰ ταῦτα παρακαλῶ ὑμᾶς νὰ διατάξῃτε συντηρητικῶς τὴν προσωποκράτησιν αὐτοῦ.

Ἀθῆναι τῇ 5 Ἀπριλίου 1894

Ὁ ἀναφερόμενος

Δ. Πείσανδρος

2. Ἀγωγή περὶ καταβολῆς μισθώματος (¹)

Ἀγωγή

Δημητρίου Πείσανδρου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Νικολάου Καρνεάδου κατοικοῦ ὡσαύτως

Ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν

Εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐξέμισθωσα τῇ 5 Αὐγούστου παρελθόντος ἔτους διὰ τοῦ ἐπ' ἀριθ. 341 ε. ε. συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Δημητρίου Πετρίδου, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος ιδιόκτητον οἰκίαν μου, συνορεύουσιν ἀνατολικῶς μὲν δυτικῶς ἀρκτικῶς καὶ μεσημβρινῶς, δι' ἐν ὁλόκληρον ἔτος, ἀρχόμενον ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου παρελθόντος ἔτους, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθώματι δραχμῶν διακοσίων, προκαταβλητέῳ κατὰ τριμηνίαν.

Ἀλλὰ παρὰ τὴν ῥητὴν συμφωνίαν ὁ ἐναγόμενος ἀποποιεῖται τὴν καταβολὴν τοῦ μισθώματος ἀπὸ τριῶν περίπου μηνῶν.

Διὰ ταῦτα καλῶν τὸν ἐναγόμενον ἐνώπιον τοῦ Κυρίου Προέδρου τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν κατὰ τὸν ὁρισθησόμενον ὑπ' αὐτοῦ τόπον καὶ χρόνον, ἐξαίτουμαι νὰ διαταχθῇ ἡ βιαία ἔξωσις τοῦ ἐναγομένου

(¹) Ἡ ἀγωγή συνοδεύεται ὑπὸ ἀναφορᾶς, δι' ἧς παρακαλεῖται ὁ Πρόεδρος νὰ ὀρίσῃ τὸν τόπον καὶ χρόνον τῆς ἐμφανίσεως τῶν διαδίκων.

ἐκ τῆς οἰκίας μου, ἡ καταδίκη αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην καὶ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως.

Ἀθήνησι 2 Μαΐου 1894.

Ὁ ἐνάγων

.....

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 115 (σελ. 213).

Ὑιοθεσία.

1. Ἀναφορά περὶ υἱοθετήσεως. — 2. Ἀπόφασις περὶ υἱοθετήσεως.

1. Ἀναφορά περὶ υἱοθετήσεως

Ἀναφορά Πέτρου Μύδωνος καὶ Μαρίας συζύγου Πέτρου Μύδωνος κατοίκων Αἰγίνης

περὶ υἱοθετήσεως τῆς Ἑλένης Μυρωνίδου

Πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συνελθόντες οἱ ὑποφαινόμενοι πρὸ δωδεκαετίας εἰς γάμου κοινωνίαν καὶ μὴ εὐμοιρήσαντες νὰ ἀποκτήσωμεν τέκνον, μηδὲ προσδοκῶντες τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἀπόκτησιν, ὡς ὑπερβάντες ἀμφότεροι τὸ πεντηκοστὸν τῆς ἡλικίας ἡμῶν ἔτος, προτιθέμεθα νὰ υἱοθετήσωμεν τὸ τριετὲς κοράσιον τοῦ φίλου ἡμῶν καὶ πόρρωθεν συγγενοῦς Γεωργίου Μυρωνίδου, ὀνομαζόμενον Ἑλένην.

Ἐπειδὴ ἡ πρόθεσις ἡμῶν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸν νόμον.

Διὰ ταῦτα ἀναφερόμενοι εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο, ἐξαιτούμεθα νὰ κηρυχθῇ ὑπ' αὐτοῦ ἡ τριετής Ἑλένη Γεωργίου Μυρωνίδου θετὴ ἡμῶν θυγάτηρ, συνωδὰ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου.

Ὁ Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν παρακαλεῖται νὰ διορίσῃ εἰσηγητὴν δικαστὴν, ὀρίσῃ τὴν δικάσιμον καὶ διατάξῃ τὴν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα κοινοποίησιν τῆς ἀναφορᾶς.

Ἀθήνησι τῇ 29 Δεκεμβρίου 1889

Οἱ ἀναφερόμενοι

Πέτρος Μύδων

Μαρία Μύδωνος

2. Ἀπόφαισις περὶ νιοθετήσεως

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν . . .

Συνεδριάσαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν 30 Δεκεμβρίου 1889 παρουσίᾳ τοῦ τε Εἰσαγγελεύοντος δικηγόρου Γρηγορίου Μυρτίλου, κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀρμοδιωτέρων αὐτοῦ ἀναπληρωτῶν, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Ἰωάννου Διομήδους, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς περὶ νιοθεσίας αἰτήσεως τῶν Πέτρου Ι. Μύδωνος καὶ Μαρίας συζ. Πέτρου Μύδωνος κατοίκων Αἰγίνης παρόντων καὶ διορισάντων πληρεξούσιον αὐτῶν τὸν Δημήτριον Λαερτιάδην δικηγόρον.

Οἱ ρηθέντες διὰ τῆς ἀπὸ 29 Δεκεμβρίου 1889 αἰτήσεως αὐτῶν πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρουσιν ὅτι συνελθόντες πρὸ δωδεκαετίας καὶ ἐπέκεινα εἰς νόμιμον γάμον καὶ μὴ εὐμοιρήσαντες νὰ τύχωσι τέκνου, οὐδὲ προσδοκῶντες τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἀπόκτησιν, ὡς ὑπερβάντες ἀμφοτέροι τὸ πεντηχοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν, ἔχοντες δὲ ἰδιόζουσαν στοργὴν πρὸς τὸ τριετὲς θυγάτριον τῶν νομίμων συζύγων Θεοδ. Ὁρνεάτου καὶ Ξανθῆς συζύγου Θεοδ. Ὁρνεάτου, ὀνόματι Ἑλένην, ἐπιθυμοῦσι νὰ νιοθετήσωσιν αὐτήν, ὅπως χρησιμεύσῃ αὐτοῖς βοηθὸς καὶ σύντροφος ἐν τῇ γῆρατι αὐτῶν, καὶ πρὸς τοῦτο ἡτήσαντο νὰ κηρύξῃ τὸ Δικαστήριον τὴν Ἑλένην θυγατέρα Θεοδ. Ὁρνεάτου καὶ Ξανθῆς συζύγου Θεοδ. Ὁρνεάτου κατοίκων Αἰγίνης θετὴν αὐτῶν θυγατέρα καὶ νὰ διαταχθῶσι τὰ νόμιμα.

Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ὁ Πρόεδρος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1027 ε. κ. πράξεως ὥρισε δικάσιμον τὴν σήμερον καὶ εἰσηγητὴν τὸν νεώτερον κατὰ τὴν συζήτησιν δικαστὴν, καθ' ἣν, ἐκφωνηθείσης τῆς ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν, παρέστησαν οἱ αἰτοῦντες, οἵτινες ἐρωτηθέντες ἐδήλωσαν τὴν ταυτότητα αὐτῶν, ἔτι δὲ καὶ οἱ γονεῖς τοῦ θυγατρίου, οἵτινες ἐδήλωσαν τὴν εἰς τὴν νιοθέτησιν αὐτοῦ πρόθυμον αὐτῶν συγκατάθεσιν.

Ἀκούσαν τὸν εἰσηγητὴν δικαστὴν ἀναγνόντα τὴν κατὰ νόμον συγκατάθεσιν αὐτοῦ.

Τὸν πληρεξούσιον τῶν αἰτούντων διὰ τῶν ἐγγράφων πρταάσεων αὐτοῦ αἰτησάμενον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ αἴτησις τῶν ἑαυτοῦ ἐντολέων ἐπὶ τῇ τέλει νὰ κηρύξῃ τὸ Δικαστήριον θετὴν αὐτῶν θυγατέρα τὴν τριετῇ

θυγατέρα τῶν Θεοδ. Ὀρνεάτου καὶ Ξανθῆς συζύγου Θεοδ. Ὀρνεάτου
ὀνόματι Ἑλένην.

Ἀκροασάμενον καὶ τοῦ Εἰσαγγελεύοντος.

Διελθὼν τὴν δικογραφίαν

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ εἰς τὴν προκειμένην υἱοθεσίαν συντρέχουσι πάντα τὰ τοῦ
νόμου στοιχεῖα, διότι καὶ οἱ υἱοθετοῦντες ὑπερβαίνουνσι τὴν υἱοθε-
τουμένην κατὰ ὀκτωκαίδεκα ἑνιαυτοὺς καὶ ἀμοιβαίᾳ πρὸς ἀλ-
λήλους συγκατάθεσις πρὸς τὴν υἱοθεσίαν ὑπάρχει, οἱ δὲ γονεῖς τοῦ
υἱοθετουμένου ἀνηλίκου παραστάντες ἐδήλωσαν τὴν συναίνεσιν αὐτῶν
εἰς τὴν υἱοθεσίαν αὐτῆς, ὅθεν δεκτέα ἡ προκειμένη αἵτησις ὡς νόμιμος.

Διὰ ταῦτα

Δεχόμενον τὴν προκειμένην αἵτησιν ὡς βάσιμον.

Κηρύσσει θετὴν θυγατέρα τῶν αἰτούντων Πέτρου Ι. Μύδωνος καὶ
Μαρίας συζύγου Π. Ι. Μύδωνος, κατοίκων Αἰγίνης, τὴν Ἑλένην θυ-
γατέρα Θεοδ. Ὀρνεάτου καὶ Ξανθῆς συζύγου Θεοδ. Ὀρνεάτου κα-
τοικόν ὡσαύτως Αἰγίνης.

Διατάσσει, ἵνα ἐπιμελεῖται τῶν αἰτούντων ἐγγραφῇ ἡ υἱοθετουμένη
εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τοῦ Δήμου εἰς ὃν ἀνήκει, δημοσιευθῇ δὲ ἡ
παροῦσα διὰ τινος φύλλου ἐγχωρίου ἐφημερίδος, καὶ

Ἐπιβάλλει τὰς δαπάνας καὶ τέλη εἰς βάρος τῶν αἰτούντων.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Δεκεμβρίου 1889
παραχρῆμα.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 146 (σελ. 215 καὶ ἐπ.).

Διορισμὸς Ἐπιτρόπου.

1. Αἵτησις ἀντιδίκου περὶ διορισμοῦ Ἐπιτρόπου.—2. Αἵτησις
συγγενοῦς τοῦ ἀνηλίκου περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου. — 3.
Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου ἀποφάσεως.
—4. Παρέμβασις εἰς τὴν περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου αἵτησιν.
— 5. Αἵτησις περὶ διορισμοῦ παρεπιτρόπου.

1. Αἵτησις ἀντιδίκου περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου.

Αἵτησις

Γεωργίου Πολυγνώτου κατοίκου Ἀθηνῶν

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

περί διορισμοῦ ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου Γοργίου Μαρκιανοῦ

Πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκληθὲν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τὸ συγγενικὸν συμβού-
λιον τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ ἐμοῦ,
ὡς δικαιουμένου νὰ ἐγείρω ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἀνηλίκου Γοργίου Μαρκιαν-
οῦ περὶ πληρωμῆς πατρικοῦ αὐτοῦ χρέους, ἐγνωμοδότησε διὰ τῆς
ἐπισυναπτομένης ἐκθέσεως αὐτοῦ νὰ διορισθῇ ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλί-
κου Γοργίου Μαρκιανοῦ ὁ πρὸς πατὸς αὐτοῦ θεὸς Ἰωάννης Μαρκιανός.

Ἐπειδὴ ὡς ἔχων συμφέρον δικαιῶμαι νὰ αἰτήσω τὸν διορισμὸν
τοῦ ἐπιτρόπου κατὰ τὴν προρρήθεϊσαν γνωμοδότησιν.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτοῦμαι νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ προκειμένη γνωμοδότησις
καὶ διορισθῇ ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου Γ. Μαρκιανοῦ ὁ θεὸς αὐτοῦ
Ἰωάννης Μαρκιανός καὶ νὰ ἐπιβληθῇ ἡ δαπάνη εἰς βάρος τῆς περιου-
σίας τοῦ ἀνηλίκου.

Ὁ Κύριος Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν παρακαλεῖται
νὰ διορίσῃ εἰσηγητὴν δικαστὴν, ὀρίσῃ τὴν δικάσιμον καὶ διατάξῃ
τὴν εἰς τὸν κύριον εἰσαγγελέα κοινοποιήσιν τῆς παρούσης.

Ἀθήνησι τῇ 29 Μαΐου 1894

Ὁ αἰτῶν

Γ. Πολύγνωτος

2. Αἴτησις συγγενοῦς τοῦ ἀνηλίκου περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου.

Αἴτησις

Πέτρου Μαρκιανοῦ κατοικοῦ Ἀθηνῶν

περί διορισμοῦ ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου Γοργίου Μαρκιανοῦ

Πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συνελθὼν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἐν τῷ καταστήματι τοῦ
Εἰρηνοδικοῦ τῆς Νοτίου πλευρᾶς Ἀθηνῶν τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ τοῦ
ἐνεστῶτος μηνὸς ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ μου ὡς ἀδελφοῦ τοῦ πρὸ μιᾶς ἐβδο-
μάδος ἀποθανόντος πατὸς τοῦ ἀνηλίκου Γοργίου Μαρκιανοῦ τὸ συγ-
γενικὸν συμβούλιον ἐγνωμοδότησε διὰ τῆς ἐπισυναπτομένης ἐκθέσεως
αὐτοῦ 1) μὲν νὰ διορισθῇ ἐπίτροπος αὐτοῦ ὁ ἀδελφός μου καὶ θεὸς
τοῦ ἀνηλίκου Παῦλος Μαρκιανός, 2) δὲ νὰ ἐπιτραπῇ εἰς αὐτὸν νὰ

ἀποδεχθῇ ὡς ἐπίτροπος ἐξ ὀνόματος τοῦ ἀνηλίκου τὴν εἰς αὐτὸν ἀνήκουσαν κληρονομίαν τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπικύρωσις τῆς γνωμοδοτήσεως ταύτης ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῶν συμφερόντων τοῦ ἀνηλίκου, τοῦ ὁποίου τυγχάνω θεῖος.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτουμαι νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ προκειμένη γνωμοδότησις, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ διορισθῇ ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου Γοργίου Μαρκιανοῦ ὁ ἀδελφός μου καὶ θεῖος αὐτοῦ Παῦλος Μαρκιανὸς καὶ ἐπιτραπῇ αὐτῷ ὡς ἐπιτρόπῳ ἡ ἀποδοχὴ τῆς πατρικῆς τοῦ ἀνηλίκου κληρονομίας, καὶ νὰ ἐπιβληθῇ ἡ δαπάνη εἰς βάρος τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου.

Ὁ Κύριος Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν παρακαλεῖται νὰ

Ἀθήνησι τῇ 24 Μαΐου 1894

Ὁ αἰτῶν

Πέτρος Μαρκιανός.

3. Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου ἀποφάσεως.

Ἀνάκοπῃ

Πέτρου Πυλάρτου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 233 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις

Πρωτοδικῶν

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1233 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διωρίσθη ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου Γ. Μαρκιανοῦ ὁ πρὸς πατρός αὐτοῦ θεῖος Ι. Μαρκιανὸς συνφθὰ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 110 ε. ε. γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον τὸ συγγενικὸν συμβούλιον συντίθεται ἐκ τῶν ἐγγυτέρων συγγενῶν ἢ κηδεστῶν τοῦ ἀνηλίκου, ἐγὼ δὲ ὡς ἐτεροθαλὴς ἀδελφός τοῦ ἀνηλίκου, καίτοι δικαιούμενος ὑπὲρ πάντα ἄλλον νὰ ἀπαρτίσω μέρος τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, δὲν προσεκλήθην.

Ἐπειδὴ τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνηλίκου ἀδελφοῦ μου θέλουσι καίρως βλαφθῇ διὰ τοῦ ὑποδειχθέντος ὑπὸ τοῦ συγγ. συμβουλίου καὶ ἐνεργηθέντος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διορισμοῦ τοῦ Ι. Μαρκιανοῦ ὡς ἐπιτρόπου αὐτοῦ, διότι, ἔχων πολλὰς ἀτομικὰς ὑποθέσεις, δὲν εὐκαιρεῖ νὰ ἀπασχολῇται εἰς τὴν προστασίαν τῶν συμφερόντων τοῦ ἐπιτροπευο-

μένου, δὲν παρέχει δὲ ἄλλως τὰς ἀπαιτουμένας ἐγγυήσεις ἀκριβοῦς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα ἀνακόπτω τὴν ὑπ' ἀριθ. 233 ε. ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ ἀνακληθῇ ἡ ἐπικύρωσις τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ὁ διορισμὸς τοῦ Ι. Μαρκιανοῦ ὡς ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου Γ. Μαρκιανοῦ.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω ἀντίγραφα τῆς παρούσης εἰς τοὺς ἀπαρτίσαντας τὸ συγγενικὸν συμβούλιον καλουμένους ἐμπροθέσμῳ ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν πρὸς συζήτησιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουλίου 1892

Ὁ ἀνακόπτων

4. Παρέμβασις εἰς τὴν περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου αἴτησιν.

Παρέμβασις

Ἰσιδώρου Πυλάωνος κατοικοῦ Ἀθηνῶν

Εἰς τὴν περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου Παύλου Νικιάδου αἴτησιν τοῦ Ἰωάννου Ῥαδαμάνθους κατοικοῦ Ἀθηνῶν

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ὁ Ι. Ῥαδάμανθος ἐζήτησε τὴν ἐπικύρωσιν τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 132 ε. ε. ἐκθέσεως γενομένης γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου περὶ διορισμοῦ τοῦ Κωνσταντίνου Νικιάδου ὡς ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου Παύλου Νικιάδου.

Ἐπειδὴ, καθὰ διετάθην καὶ ἐν τῇ συγκροτηθέντι συγγενικῇ συμβουλίῳ ὡς μέλος αὐτοῦ, εἶναι πάντα ἀκατάλληλος ὁ Κ. Νικιάδης εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου ὡς παντελῶς ἀφερέγγυος, ἐνῶ τούναντίον εἶναι πολλῶ καταλληλότερος ὁ Πελοπίδας Νικιάδης ἐξ ἴσου συγγενῆς πρὸς τὸν ἀνήλικον ὡς φερέγγυος.

Διὰ ταῦτα παρεμβαίνω ἐξαιτούμενος νὰ διορισθῇ ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου Παύλου Νικιάδου ὁ Πελοπίδας Νικιάδης κατὰ τὴν γνώμην τῆς μειονοφηθείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἣν ἀπέδεδεξατο καὶ ὁ εἰρηνοδίκης ὡς πρόεδρος τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν Ι. Ῥαδάμανθον.

5. Αἴτησις περὶ διορισμοῦ παρεπιτρόπου

Αἴτησις

Περσεφόνης χήρας Ἰωάννου Δάμωνος
ὡς ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων αὐτῆς τέκνων
κατοικοῦ Ἀθηνῶν
περὶ διορισμοῦ παρεπιτρόπου

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συνελθὼν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἐν τῷ καταστήματι τοῦ
Εἰρηνοδικοῦ τῆς Νοτίου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ τοῦ
ἐνεστῶτος μηνὸς ἐπὶ τῇ αἰτήσει μου ὡς ἐπιτρόπου τῶν ὀρφανῶν πα-
τρὸς ἀνηλίκων τέκνων μου Παύλου καὶ Ἑλένης ἐγνωμοδότησε παμ-
ψηφεί διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. . . . ε. ε. γνωμοδοτήσεως αὐτοῦ νὰ διορισθῇ
παρεπίτροπος αὐτῶν ὁ Πολύβιος Δάμων, θεῖος πρὸς πατρὸς αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ἡ γνωμοδότησις αὕτη τυγχάνει ἐπικυρωτέα.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ γνωμοδότησις αὕτη καὶ
διορισθῇ παρεπίτροπος τῶν ἀνηλίκων τέκνων μου Παύλου καὶ Ἑλέ-
νης ὁ Πολύβιος Δάμων καὶ νὰ ἐπιβληθῇ ἡ δαπάνη εἰς βάρος τῆς πε-
ριουσίας αὐτῶν.

Ὁ κύριος Πρόεδρος παρακαλεῖται νὰ διορίσῃ εἰσηγητὴν δικαστὴν,
νὰ ὀρίσῃ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς συζητήσεως καὶ διατάξῃ τὴν εἰς
τὸν Εἰσαγγελεᾶ κοινοποιήσιν τῆς παρούσης.

Ἀθήνησι τῇ 4 Μαΐου 1894

Ἡ αἰτοῦσα

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 117 (σελ. 216 καὶ ἐπ.).

Συγγενικὸν Συμβούλιον.

1. Αἴτησις τοῦ ἐπιτρόπου περὶ συγκροτήσεως συγγενικοῦ
συμβουλίου. — 2. Ἐκθεσις γνωμοδοτήσεως συγγενικοῦ
συμβουλίου.

1. Αἴτησις ἐπιτρόπου περὶ συγκροτήσεως συγγενικοῦ
συμβουλίου.

Αἴτησις

Περσεφόνης χήρας Ἰωάννου Δάμωνος κατοικοῦ Ἀθηνῶν
ὡς ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων αὐτῆς τέκνων

περί συγκροτήσεως συγγενικοῦ συμβουλίου

πρὸς τὸν Εἰρηνοδίκην τῆς Νοτίου πλευρᾶς Ἀθηνῶν

Ὁ πρὸ διετίας ἀποθανὼν σύζυγός μου Ἰωάννης Δάμων κατέλιπε μετὰ ἄλλων κινητῶν καὶ ἀκινήτων κτημάτων καὶ ἐν οἰκόπεδον ἐκ διακοσίων πήχεων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος, συνορευὼν ἀνατολικῶς μὲν πρὸς . . . , δυτικῶς δὲ πρὸς . . . , ἀρκτικῶς δὲ πρὸς . . . , μεσημβρινῶς δὲ πρὸς . . .

Ἐπειδὴ τὸ οἰκόπεδον τοῦτο οὐδεμίαν καθ' ἑαυτὸ ἀποφέρει πρόσ-
δον, ἡ δὲ οικονομικὴ ἡμῶν κατάστασις δὲν ἐπιτρέπει νὰ προβῶμεν
εἰς οἰκοδομήν, δι' ἧς καὶ μόνης ἐδύνατο νὰ καταστῇ παραγωγικόν.
Ἐν τούτοις προσφέρονται εἰς ἀγορὰν αὐτοῦ δέκα χιλιάδες δραχμῶν,
αἵτινες, τοκίζόμεναι πρὸς τέσσαρα τοῖς ἑκατὸν ἔτησίως, ἀποφέρουσιν
ἐνιαυσίαν πρόσδον τετρακοσίων δραχμῶν. Ὅθεν συμφέρει καταδή-
λως εἰς τὰ ἀνήλικα τέκνα μου Δημήτριον καὶ Ἑλένην ἡ ἐκποίησις
αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (Νόμον περὶ ἐπιτρ. ἀρθ. 66) πρὸς ἐκποίη-
σιν ἀκινήτου ἀπαιτεῖται γνωμοδότησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

Διὰ ταῦτα παρακαλῶ ὑμᾶς νὰ συγκαλέσητε συγγενικὸν συμβού-
λιον ἐκ τῶν ἐχόντων δικαίωμα προσώπων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ
νόμου, ὅπως γνωμοδοτήσῃ περὶ τῆς διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως
ἐκποιήσεως τοῦ εἰρημένου οἰκοπέδου ἐπὶ τιμῇματι δεκακισχιλίων
δραχμῶν.

Ἀθήνησι τῇ 10 Ἰουνίου 1892.

Ἡ αἰτούσα

.....

2. Ἐκθεσις γνωμοδοτήσεως συγγενικοῦ συμβουλίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ Ἰουνίου ἔτους 1892 ἡμέρᾳ Πα-
ρασκευῇ καὶ ὥρᾳ δεκάτῃ Π. Μ. ἐν τῷ εἰρηνοδικιακῷ καταστήματι
ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν Μιχαὴλ
Ζήνωνος, παρισταμένου καὶ τοῦ παρ' ἐμοὶ γραμματέως Χριστοδούλου
Φλεγύου, ἐνεφανίσθησαν προσκληθέντες ὑπ' ἐμοῦ κατ' αἵτησιν τοῦ Διο-
νυσίου Κρότωνος κατοικοῦ Ἀθηνῶν συγγενοὺς ἐκ κηδεστίας τοῦ ἀνη-
λίκου Γ. Μαρκιανοῦ (ἡ ἐνεφανίσθησαν αὐτοκλήτως) οἱ Ἰσίδωρος
Μαρκιανός, Θεόδωρος Μαρκιανός καὶ Νικόλαος Μαρκιανός (θετοὶ πρὸς
πατρός τοῦ ἀνηλίκου Γ. Μαρκιανοῦ) καὶ Ι. Νεοπτόλεμος, Πολυ-

δεύκης Νεοπτόλεμος καὶ Γοργίας Νεοπτόλεμος (θεῖοι πρὸς μητρὸς τοῦ ἀνηλίκου Γ. Μαρκιανοῦ) κάτοικοι ἅπαντες Ἀθηνῶν, οἱ κατὰ νόμον ἁρμοδιώτατοι εἰς συγκρότησιν συγγενικοῦ συμβουλίου ἐκ τῶν ἐν τῇ περὶ τὰς Ἀθῆνας, κατοικίαν τοῦ ἀνηλίκου Γ. Μαρκιανοῦ, περιμέτρῳ δύο σχοίνων κατοικούντων καὶ διαμενόντων, ἵνα γνωμοδοτήσωσι περὶ τοῦ διοριστέου ἐπιτρόπου (παρεπιτρόπου) τοῦ ἀνηλίκου Γ. Μαρκιανοῦ.

Συσκεψάμενοι δ' ἐνώπιόν μου ἐγνωμοδότησαν παμφηφεὶ νὰ διορισθῇ ἐπίτροπος ὁ θεῖος πρὸς πατρός τοῦ εἰρημένου ἀνηλίκου Ἰαίδωρος Μαρκιανός, τὴν γνώμην δὲ ταύτην ἐπεδοκίμασα καὶ ἐγώ. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παρούσα, ἥτις, ἀναγνωσθεῖσα εἰς ἐπήκοον τῶν μελῶν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

Τὰ μέλη τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

Ὁ εἰρηνοδίκης

Ὁ γραμματεὺς

ΣΤΟΙΧΕΪΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 118 (σελ. 219 καὶ ἐπ.).

Ἀπαγορεύσεις

1. Ἀναφορὰ περὶ ἀπαγορεύσεως. — 2. Απόφασις περὶ ἀπαγορεύσεως. — 3. Απόφασις περὶ διορισμοῦ ἀντιλήπτορος. — 4. Απόφασις περὶ τοῦ ἀκύρου τῶν ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ἐνεργειῶν τοῦ ἀντιλήπτορος.

1. Ἀναφορὰ περὶ ἀπαγορεύσεως

Ἀναφορὰ

Πολυδεύκου Πυλάδου κατοίκου Ἀθηνῶν

περὶ ἀπαγορεύσεως

τοῦ Γεωργίου Γλαύκου κατοίκου ὡσαύτως

Πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Πρὸ ἐνὸς περίπου μηνός ὁ ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιός μου Γ. Γλαῦκος κατελήφθη ὑπὸ παραφροσύνης, οὗ ἕνεκα οὐ μόνον διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ ἀπολέσῃ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, ἀλλὰ καὶ τὸν κίνδυνον νὰ ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Ἐνεκα τούτου συγκληθὲν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ μου, στηριζομένη εἰς τὰ ἀναγκαῖα πιστοποιητικὰ ἱατρῶν, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον ἐξέδωκε

χθές παμψηφεί τὴν ἐπισυναπτομένην ἔκθεσιν, δι' ἧς γνωμοδοτεῖ ὅτι πρέπει νάφαιρεθῇ ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἐξουσία τοῦ διοικεῖν καὶ διατιθέναι τὰ αὐτοῦ.

Διὸ ἐξαίτουμαι νὰ προκληθῇ ἡ ἀπαγορεύσις αὐτοῦ, πρὸς τοῦτο δὲ νὰ διαταχθῇ τάχιστα ἡ ἐξέτασις τοῦ ἀπαγορευτέου, διορισθῇ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦδε προσωρινὸς διαχειριστὴς, ἵνα φροντίζῃ περὶ τοῦ ἀπαγορευτέου καὶ περὶ τῆς συντηρήσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Ὁ Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν παρακαλεῖται νὰ διορίσῃ εἰσηγητὴν δικαστὴν, ὁρίσῃ τὴν δικάσιμον καὶ διατάξῃ τὴν εἰς τὸν Εἰσαγγελεὰ κοινοποιήσιν τῆς ἀναφορᾶς.

Ἀθήνησι τῇ 4 Μαρτίου 1894

Ὁ ἀναφερόμενος
Π. Πυλάδης

2. Ἀπόφασις περὶ ἀπαγορεύσεως.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν τῇ ὀγδόῃ Μαρτίου τοῦ ἔτους 1894 δημοσίᾳ ἐν τῇ δικαστικῇ αὐτοῦ καταστάσει, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ τε Εἰσαγγελέως Κλεομβρότου Πυθιάδου καὶ τοῦ γραμματέως Δημητρίου Ἑρακλείδου, ἵνα ἀποφάνηται περὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως. Ὁ παρὰ τῇ δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελεὺς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 233 ε. ε. πρὸς αὐτὸ ἐγγράφου προτάσεως αὐτοῦ, ἐξέθηκεν ὅτι ὁ Πολύβιος Χαιρωνίδης κάτοικος Πειραιῶς, πάσχων ἐκ παραφροσύνης, ἐστὶν ἀπαγορευτέος.

Ἐπειδὴ οἱ ἐκτιθέμενοι ἐν τῇ προτάσει τοῦ Εἰσαγγελέως λόγοι εἰσὶ νόμιμοι, ὅθεν παραδεκτέοι

Διὰ ταῦτα δεχόμενον τὴν ὑπ' ἀριθ. 233 ε. ε. πρότασιν τοῦ παρὰ τῇ δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελέως, διατάσσει τὴν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου (τμήματος πρώτου) δημοσίᾳ καὶ ἐν τῇ καταστάσει αὐτοῦ συνεδριάζοντος τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ ἑνα μῆνα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης καὶ καθ' ὥραν συνήθη τῶν συνεδριάσεων αὐτοῦ ἐξέτασιν τοῦ ἀπαγορευτέου Πολυβίου Χαιρωνίδου καὶ τῶν μαρτύρων Περᾶνδρου Χίλωνος καὶ Νεοπτολέμου Τηλεμαχίδου καὶ διορίζει τὸν Νικίαν Καλλίνικον προσωρινὸν διαχειριστὴν πρὸς συντήρησιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαγορευτέου, καὶ ἐπιβάλλει τὰ τέλη τῆς σημάτων εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Μαρτίου 1894

3. Ἀπόφασις περὶ διορισμοῦ ἀντιλήπτορος

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίως

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου ἐξετάσεως τοῦ Γεωργίου Γλαύκου, οὗ ἐζητήθη ἡ ἀπαγόρευσις, καὶ τῶν προβληθέντων καὶ ἐξετασθέντων μαρτύρων Μαξίμου Μαριλάδου, Λεάρχου Λυσικλέους καὶ Λητοῦς Πώρου προέκυψεν ὅτι ὁ Γεώργιος Γλαῦκος κατέχεται ὑπὸ ναρκώσεως διανοητικῆς περιοριζούσης μεγάλως τὴν δύναμιν τῆς ἀντιλήψεως καὶ προσέτι ὑπὸ μελαγχολίας, ὑπαγορευούσης αὐτῷ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ὅθεν δὲν δύναται νὰ προστατεύῃ ἐπαρκῶς τὰ ἑαυτοῦ συμφέροντα.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον ἔχει κατὰ τὸν νόμον (Πολ. Δικ. 665) τὸ δικαίωμα νὰ διορίζῃ ἐν τῇ ἀποβλητικῇ ἀποφάσει ἀντιλήπτορα εἰς ἐκεῖνον, οὗ ἡ κατάστασις τῶν φρενῶν εἶναι διαφορουμένη.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει μὲν τὴν περὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ Γεωργίου Γλαύκου αἴτησιν τοῦ Πολυδεύκους Πυλάδου. Ἀλλ' ἐνταύτῃ διορίζει εἰς αὐτὸν ἀντιλήπτορα τὸν προταθέντα ὑπὸ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ὡς προσωρινὸν διαχειριστὴν τῆς περιουσίας αὐτοῦ Κέλητα Ἀγήνορος κάτοικον Ἀθηνῶν.

Ἐπιβάλλει εἰς βάρος τῆς περιουσίας τοῦ Γεωργίου Γλαύκου τὰ τέλη τῆς σημερινῆς.

4. Ἀπόφασις περὶ τοῦ ἀκύρου τῶν ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ἐνεργειῶν τοῦ ἀντιλήπτορος.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αὐτοῦ τῇ 28 φεβρ. 1894, παρόντων καὶ τοῦ εἰσαγγελέως . . . καὶ τοῦ γραμματέως . . . , ἵνα δικάσῃ τὴν ἀναισθησίαν τοῦ Γ. Νισυρέως κατοικοῦ Ἀθηνῶν κατὰ τοῦ Β. Βουσίριδος, κατοικοῦ ὠσαύτως, ἀντιλήπτορος τοῦ Δημητρίου Κυπρίου, καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 100 ε. ε. ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου.

Ὁ Δημήτριος Κυπρίου τῇ συναινέσει καὶ τοῦ ἀντιλήπτορος αὐτοῦ

Β. Βουσίριδος ἐνήγαγε τῇ 17 Μαΐου 1886 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου τούτου τὸν Γ. Νισυρέα ἐξαιτούμενος τὴν ἀκύρωσιν καὶ ἀνατροπὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1017 τῆς 9 φεβρ. 1886 τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Δ. Διοφάντου πωλητηρίου λόγῳ ἐλλείψεως ἐλευθέρως συναινέσεως τοῦ Δημητρίου Κυπρίου ὅστις ἔχων διαφορουμένας τὰς φρένας διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἀντίληψιν τοῦ Β. Βουσίριδος συζητήσεως δὲ γενομένης τὸ Πρωτοδικεῖον τοῦτο δικάσας ἐρήμην διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 700 ε.ε. ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἅτε μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐναγομένου, παρεδέξατο τὴν ἀγωγὴν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνέκοψεν ὁ Γ. Νισυρέας διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἰαν. 1887 ἀνακοπῆς αὐτοῦ ἐξαιτούμενος τὴν ἐξαφάνισιν αὐτῆς κτλ. Ἐλθούσης δὲ τῆς σειρᾶς τῆς συζητήσεως αὐτῆς κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίασιν, καθ' ἣν ὁ μὲν πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος ἀνέγνω τὰς ἐγγράφους αὐτοῦ προτάσεις ἐξαιτούμενος τὴν παραδοχὴν τῆς ἀνακοπῆς, ὁ δὲ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς ὡς ἀπαράδεκτου, διότι κακῶς ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν Β. Βουσίριδα.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν εἰσαγγελεύοντα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 665 τῆς Πολ. Δικονομίας εἶναι μὲν ἀναγκαιὰ ἡ συναίνεσις τοῦ ἀντιλήπτορος προκειμένης τῆς διεξαγωγῆς δίκης, ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται τῷ ἀντιλήπτορι νὰ ἐνεργῇ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ἢ ἐν ὀνόματι τοῦ ὑπὸ ἀντίληψιν, ἅτε αὐτοῦ τοῦ ὑπὸ ἀντίληψιν διακειμένου νὰ διεξάγῃ τὴν δίκην τῇ συναινέσει καὶ τοῦ ἀντιλήπτορος ὅθεν ἡ ἀνακοπὴ τοῦ Γ. Νισυρέως ἀπειθυνθεῖσα καὶ ἐπιδοθεῖσα εἰς τὸν Β. Βουσίριν ὡς ἀντιλήπτορα τοῦ Δ. Κυπρίου καὶ μὴ συναπειθυνθεῖσα καὶ εἰς αὐτὸν τὸν διάδικον Δ. Κυπρίου εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς ἄκυρος.

Διὰ ταῦτα καὶ ἰδὼν τὰ ἄρθρα 202 καὶ 219 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Δεχόμενον τὴν περὶ ἀκυρότητος ἑνστάσιν τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Δ. Κυπρίου ἀποφάνεται ἄκυρον καὶ μὴ οὖσαν τὴν ἀπὸ 10 Ἰαν. 1887 ἀνακοπὴν τοῦ Γ. Νισυρέως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 100 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν. Καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὴν τῆς δίκης τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ δαπάνην μετριάσθεισαν εἰς δραχμὰς 25.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝ. § 119 (σελ. 223)

Ἀποκατάστασις εἰς τὴν νομὴν τοῦ ἀφάντου

1. Ἀναφορὰ περὶ προσωρινῆς ἐγκαταστάσεως εἰς τὴν νομὴν τοῦ ἀφάντου

Ἀναφορὰ

Πέτρου Πολυδεύκου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν

περὶ προσωρινῆς ἐγκαταστάσεως εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ Γ. Γλαύκου.

Ὁ πρὸς πατρός θεός μου Γ. Γλαῦκος ἐστερημένος τέκνων καὶ συζύγου κατεδικάσθη ἐρήμην πρὸ δύο περίπου μηνῶν εἰς ὀκτῶ ἐτῶν εἰρκτὴν, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς συναπτομένης ὑπ' ἀριθ. . . . ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 467 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας ὁ ἐνάγων καταδικασθεὶς ἐπὶ κακουργήματι θεωρεῖται ὡς ἄφαντος καὶ διαχειρίζεται ἡ περιουσία αὐτοῦ ὡς περιουσία ἀφάντου, διὸ διαταχτέα ἡ εἰς τὴν νομὴν τῆς περιουσίας αὐτοῦ προσωρινὴ ἐγκατάστασις τοῦ παρέχοντος τὰς ἀπαιτούμενας ἐγγυήσεις ἐγγυτέρου συγγενοῦς.

Διὰ ταῦτα ἀναφέρομαι πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐξαιτούμενος νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ εἰς τὴν νομὴν τῆς περιουσίας αὐτοῦ ἐγκατάστασις μου καὶ ἐπιβληθῇ ἡ δικαστικὴ δαπάνη εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ἀφάντου.

Ὁ κύριος Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν παρακαλεῖται νὰ διορίσῃ εἰσηγητὴν δικαστὴν, ὀρίσῃ τὴν δικάσιμον καὶ διατάξῃ τὴν εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα κοινοποίησιν τῆς παρούσης.

Ἀθήνησι τῇ 20 Μαΐου 1894

Ὁ ἀναφερόμενος

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ. § 120 (σελ. 223).

Αἰτήσις Πέτρου Πολυδεύκου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

περὶ διορθώσεως ληξιαρχικῆς πράξεως

Πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν

Ἐν τῇ σελ. . . τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων

φέρεται ἐκ ληξιαρχικῆς παραδρομῆς ὅτι τὸ τεχθὲν τῇ 14 προλαβόν-
τος Ὁκτωβρίου ὑπὸ τῆς συζύγου τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ μου Βα-
σίλειου κοράσιον εἶναι ἄρρεν.

Ἐπειδὴ πᾶς ἔχων ἔννομον συμφέρον ιδιώτης δύναται κατὰ τὸ 54
ἄρθρον τοῦ ἀστικοῦ νόμου νὰ αἰτήσῃ τὴν διόρθωσιν τῶν ἐν τοῖς λη-
ξιαρχικοῖς βιβλίοις ἡμαρτημένων, πολλῶ δὲ μάλλον ὁ διὰ στενῆς συν-
δεόμενος συγγενείας, ἔχων ἐπομένως οὐ μόνον συμφέρον συγγενικὸν
ἀλλὰ καὶ καθήκον νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς ἐπανορθώσεως τῶν ληξιαρ-
χικῶν σφαλμάτων.

Διὰ ταῦτα, ἀναφερόμενος εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο, αἰτοῦμαι νὰ
διαταχθῇ ἡ διόρθωσις τῆς ληξιαρχικῆς ταύτης πράξεως καὶ ἡ ἐγγραφὴ
τῆς διορθωτικῆς ἀποφάσεως εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία.

Ὁ Κύριος Πρόεδρος κτλ.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 122 (σελ. 224 καὶ ἐπ.).

1. Αἰτησις περὶ χωρισμοῦ κτημάτων.—2. Ἀπόφασις ἐπὶ τῆς
αἰτήσεως περὶ χωρισμοῦ κτημάτων.—3. Περίληψις τῆς
ἀναφορᾶς.—4. Ἀγωγὴ περὶ χωρισμοῦ κτημάτων.—5. Ἀ-
πόφασις ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς περὶ χωρισμοῦ κτημάτων.—6
Ἀπόφασις περὶ χωρισμοῦ κτημάτων παραδεχομένη τὴν
ἀγωγὴν καὶ ἀπορρίπτουσα τὴν παρέμβασιν.

1. Αἰτησις περὶ χωρισμοῦ κτημάτων.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Αἰτησις

Ἐανθῆς Πέτρου Σικελιανοῦ θυγατρὸς τοῦ ἀποθανόντος Ἀναστ.
Λαζάρου κατοικοῦ Ἀθηνῶν.

κατὰ

Τοῦ συζύγου αὐτῆς Πέτρου Σικελιανοῦ κατοικοῦ ἐπίσης

Ἐν μηνὶ Ἰανουαρίῳ τοῦ ἔτους 1876 ἐν Ἀθήναις ἦλθον εἰς γάμου
κοινωνίαν πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ αἰτησις, εἰς ὃν παρέδωκα λόγῳ προι-
κὸς τὰ ἐν τῷ συνταχθέντι προικοσυμφώνῳ ὑπ' ἀριθ. 29202 ἐνώπιον
τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Α. Πολυξένου ἀναφερόμενα, ἥτοι δραχ.
5,600 εἰς χρηματικὸν καὶ κινητὰ διάφορα πράγματα ὀνομαστί περι-

γραφόμενα ἐν αὐτῷ ἐκτιμηθέντα εἰς δρ. 2,500, ἐν ὧν δρ. 8,100 ἔλαβον δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ λόγῳ προγαμιαίας δωρεᾶς δραχ. 2000, αἵτινες προστιθέμεναι εἰς τὴν λόγῳ προικὸς δοθεῖσαν περιουσίαν ἀνέρχονται εἰς δραχ. 10,100.

Ἐπειδὴ ὁ σύζυγός μου ὑπέστη μεγίστην ἐλάττωσιν περιουσίας ἐκ ζημιῶν πασιδῆλων, ἅτε ὀφείλων εἰς πολλοὺς ποσὰ διάφορα, ὑπερβαίνοντα ἴσως καὶ αὐτὸ τὸ ποσὸν τῶν 10,000 δραχμῶν.

Ἐπειδὴ οἱ δανεισταὶ τοῦ συζύγου μου ἐπιζητοῦντες τὰ ὀφειλόμενα αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ συζύγου μου προτίθενται νὰ προβῶσι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐκποίησιν τῆς προικῆς περιουσίας μου, ἕνεκα δὲ τούτου προφανῆ κίνδυνον διατρέχει αὕτη καὶ αἱ πρόσοδοι αὐτῆς, ὅθεν διατακτέος ὁ χωρισμός αὐτῶν ἀπὸ τῆς τοῦ συζύγου μου καὶ διὰ πᾶν μὴ τυχὸν ὑπάρχον ἐκ τῶν εἰς τὴν περιουσίαν μου ἀνηκόντων ἐξανγκαστέος εἰς τὴν καταβολὴν τῆς ἀξίας αὐτοῦ, ἐφ' ᾧ προσῆκον νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ ἐγείρω τὴν προσήκουσαν ἀγωγὴν.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτοῦμαι

Νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ ἡ ἔγερσις ἀγωγῆς πρὸς χωρισμὸν τῶν προικῶν κινήτων πραγμάτων καὶ χρημάτων μου, ὅπως ἀποδοθῶσι ταῦτα εἰς ἐμὲ φροντίζουσιν ἀπ' εὐθείας ἐφεξῆς περὶ τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν πρὸς ἀνακούφισιν τῶν βαρῶν τοῦ γάμου, τῶν δὲ τυχόν μὴ σωζομένων μοὶ ἀποδοθῇ ἡ ἀξία.

Ὁ κ. Πρόεδρος παρακαλεῖται νὰ διορίσῃ εἰσηγητὴν δικαστὴν, ὁρίσῃ τὴν δικάσιμον καὶ διατάξῃ τὴν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα κοινοποιήσιν τῆς παρούσης

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Αὐγούστου 1887.

Ὁ πληρεξούσιος Δικηγόρος τῆς αἰτούσης,

Ἰάκωβος Πορφυρίων.

2. Ἀπόφασις ἐπὶ τῆς αἰτήσεως περὶ χωρισμοῦ κινήματων

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσκει δημοσίως ἐν τῷ δικαστικῷ καταστήματι τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1887, παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ γραμματέως, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς αἰτήσεως τῆς Ἐκνθῆς Πέτρου Σικελιανοῦ θυγατρὸς τοῦ ἀποθανόντος Ἀναστ. Λαζάρου κατοί-

κου Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῆς Ἰακώβου Πορφυρίωνος, κατὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς Πέτρου Σικελιανοῦ κατοικοῦ ἐπίσης, μὴ παρασταθέντος ποσῶς (ἢ παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ Θεοδώρου Νεστορίδου).

Ἡ αἰτούσα διὰ τῆς ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1887 ἀναφοράς αὐτῆς πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐξέθηκεν ὅτι, ἐλθοῦσα ἐν μηνὶ Ἰανουαρίῳ τοῦ ἔτους 1876 εἰς γάμου κοινωνίαν πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ αἵτησις, παρέδωκεν αὐτῷ λόγῳ προικὸς τὰ ἐν τῷ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Α. Πολυζένου συνταχθέντι προικοσυμφῶνῳ ὑπ' ἀριθ. 29209 τοῦ 1876 ἀναφερόμενα, ἥτοι 5600 εἰς χρηματικὸν καὶ ἄλλα κινητὰ ὀνομαστί περιγραφόμενα ἐν αὐτῷ, ἐκτιμηθέντα εἰς δρ. 2500, ἥτοι ἐν ὅλῳ δρ. 8,100. ἔλαβε δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ λόγῳ προγαμιαίας δωρεᾶς δρ. 2000, αἵτινες, προστιθέμεναι εἰς τὴν λόγῳ προικὸς δοθεῖσαν αὐτῷ περιουσίαν, ἀποτελοῦσι τὸ ποσὸν δρχ. 10,100, ἀλλ' ὁ σύζυγος αὐτῆς ὑπέστη μεγίστην ἐλάττωσιν περιουσίας, ἅτε ὀφείλων εἰς πολλοὺς ποσὰ διάφορα, ὑπερβαίνοντα ἰσῶς καὶ αὐτὸ τὸ ποσὸν τῶν 10,000 δραχμῶν, οἱ δὲ δανείσται αὐτοῦ προτίθενται νὰ προβῶσι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐκποίησιν τῆς προικῶς περιουσίας αὐτῆς, ἅρα διατρέχει αὕτη προφανῆ κίνδυνον, διὸ διατακτέος ὁ χωρισμὸς τῶν προικῶν κινητῶν αὐτῆς πραγμάτων καὶ χρημάτων ἀπὸ τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου αὐτῆς, καὶ ἐξητήσατο νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ περὶ τοῦ αἰτηθέντος τούτου χωρισμοῦ ἀναφορὰ αὐτῆς καὶ διαταχθῇ ἡ κατὰ νόμον τοιχοκόλλησις καὶ δημοσίευσις αὐτῆς.

Προσδιορισθείσης ὑπὸ τοῦ προέδρου δικασίμου πρὸς συζήτησιν αὐτῆς τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ συνεδρίασις, καὶ διορισθέντος εἰσηγητοῦ τοῦ δικαστοῦ

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ, τὸν πληρεξούσιον τῆς αἰτούσης, αἰτησάμενον τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεως, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ἡ αἵτησις τῆς Ξανθῆς Πέτρου Σικελιανοῦ στηρίζεται εἰς τὸν νόμον.

Διὰ ταῦτα, ἰδὼν καὶ τὸ ἀρθ. 677 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διατάσσει τὴν τοιχοκόλλησιν καὶ δημοσίευσιν τῆς ἀναφοράς εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 677 ὀριζόμενα μέρη.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Σεπτεμβρίου 1887.

Θ. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ.—ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

37

3. Περίληψις ἀναφορᾶς.

Περίληψις ἀναφορᾶς

Ξανθῆς Πέτρου Σικελιανοῦ

Ἡ Ξανθὴ σύζυγος Πέτρου Σικελιανοῦ, θυγάτηρ τοῦ Ἀναστασίου Λαζάρου, κάτοικος Ἀθηνῶν, διὰ τῆς ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1887 αἰτήσεως αὐτῆς πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους ᾗτήσατο νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῇ ἡ ἐνέργεια τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 677 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας διαγραφομένων διατυπώσεων, ὅπως ἐν καιρῷ ἐγείρῃ τὴν περὶ χωρισμοῦ τῆς προικῶς αὐτῆς περιουσίας ἀγωγὴν αὐτῆς κατὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς Πέτρου Σικελιανοῦ, τὸ δὲ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2345 τοῦ 1887 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐδέξατο τὴν αἴτησιν ταύτην.

Ὅθεν προσκαλοῦνται οἱ μὲν γραμματεῖς τοῦ πρωτοδικείου καὶ τοῦ Βου Βορείου Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ὁ συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν Γεράσιμος Περιφῆτης νὰ τοιχοκολλήσωσι τὴν παροῦσαν οἱ μὲν δύο πρῶτοι εἰς τὰ ἀκροατήρια τῶν δικαστηρίων, πρὸς ὧς ὑπηρετοῦσι, ὁ δὲ δεύτερος εἰς τὴν θύραν τοῦ γραφείου αὐτοῦ, παρὰ κλείεται δ' ὁ ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος Πρωίας νὰ δημοσιεύσῃ αὐτήν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Σεπτεμβρίου 1887.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τῆς αἰτούσης
Ἰάκωβος Πολύχινος.

4. Ἀγωγὴ περὶ χωρισμοῦ κτημάτων.

Ἀγωγὴ

Ξανθῆς Πέτρου Σικελιανοῦ κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς

Πέτρου Σικελιανοῦ κατοικοῦ ὡσαύτως.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

(Ἀντιγράφεται ὁλόκληρον τὸ ἱστορικὸν καὶ τὸ αἰτιολογικὸν τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 1 αἰτήσεως μέχρι τῶν λέξεων «ἐφ' ᾧ προσήκον νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ ἐγείρω τὴν προσήκουσαν ἀγωγὴν», ἀρκ. δ' αὐτῶν καὶ τοῦ κατόπιν αἰτητικοῦ προστίθεται τὰ ἀκόλουθα.)

Ἐπειδὴ, ὑποβληθείσης εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις τῆς περὶ τούτου ἀπὸ 30 Αὐγούστου ἐν. ἔτους αἰτήσεώς μου, ἐξεδόθη ἐπ' αὐτῆς ἡ ὑπ' ἀριθ. 2304 ἀποφ. τοῦ δικα-

στηρίου τούτου, δι' ἧς διατάχθη ἡ συνωδὰ πρὸς τὸν νόμον τοιχοκύλλησις καὶ δημοσίευσις αὐτῆς· ἐξετελέσθησαν δὲ τὰ διαταχθέντα ὑπ' αὐτῆς καὶ παρῆλθεν ἔκτοτε τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενον μηνιαῖον διάστημα.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἐναγόμενον ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ διαταχθῇ ὁ χωρισμὸς τῶν ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης ἀναφερομένων προικῶν πραγμάτων μου ἀπὸ τῶν τοῦ συζύγου μου καὶ διὰ πᾶν τυχὸν μὴ ὑπάρχον ἐξ αὐτῶν ἐξαναγκασθῇ εἰς τὴν καταβολὴν τῆς ἀξίας αὐτοῦ.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἀθήνησι τῇ 1 Νοεμβρίου 1887.

Ἡ ἐνάγουσα

Ἐανθὴ Πέτρου Σικελιανοῦ.

5. Ἀπόφασις ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς περὶ χωρισμοῦ κτημάτων.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αὐτοῦ τὴν δεκάτην τρίτην Δεκεμβρίου 1887, παρόντων τοῦ τε εισαγγελέως καὶ τοῦ Γραμματέως, ἵνα δικάσῃ τὴν ἀγωγὴν τῆς Ἐανθῆς Πέτρου Σικελιανοῦ, θυγατρὸς τοῦ ἀποθανόντος Ἀναστ. Λαζάρου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθείσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῆς Ἰακώκου Πολυαίνου, κατὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς Πέτρου Σικελιανοῦ, κατοικοῦ ἐπίσης οὐδαμῶς παρασταθέντος.

Ἡ ἄνωτέρω ἐνάγουσα ὑπέβαλε τῇ 30 Αὐγούστου 1887 αἴτησιν πρὸς τὸ δικαστήριον, δι' ἧς ἐξέθηκεν ὅτι, ἐλθοῦσα ἐν μηνί Ἰανουαρίῳ τοῦ ἔτους 1876 εἰς γάμου κοινωνίαν πρὸς τὸν Πέτρον Σικελιανόν, παρέδωκεν αὐτῷ λόγῳ προικὸς τὰ ἐν τῷ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Α. Πολυξένου συνταχθέντι προικοσυμφώνῳ ὑπ' ἀριθ. 29209 τοῦ ἔτους 1876 ἀναφερόμενα, ἧτοι δραχμὰς 5600 εἰς χρηματικόν καὶ ἄλλα κινητὰ ὀνομαστί περιγραφόμενα ἐν αὐτῷ, ἐκτιμηθέντα εἰς δρ. 2500, ἐν ὅλῳ δρ. 8,100· ἔλαβε δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ δισηλικίας δραχμὰς λόγῳ προγαμιαίας δωρεᾶς, αἵτινες, προστιθέμεναι εἰς τὴν λόγῳ προικὸς δοθεῖσαν αὐτῷ περιουσίαν, ἀποτελοῦσι τὸ ποσὸν δραχμῶν 10,000· ἀλλ' ὁ σύζυγος αὐτῆς ὑπέστη μεγίστην ἐλάττωσιν περιουσίας, ἅτε ὀφείλων εἰς πολλοὺς ποσὰ διάφορα, ὑπερβαίνοντα ἴσως καὶ αὐτὸ

τὸ ποσὸν τῶν 10,000 δραχμῶν, διὸ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ προτιθεμένων νὰ προβῶσιν εἰς ἐκποίησιν τῆς προικῶς περιουσίας αὐτῆς, διατρέχει αὕτη προφανὴ κίνδυνον, διὸ ἐζητήσατο νὰ ἐκτελεσθῶσι τὰ τοῦ νόμου, ὅπως διαταχθῇ ὁ χωρισμὸς τῶν προικῶν αὐτῆς κινητῶν πραγμάτων καὶ χρημάτων ἀπὸ τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου αὐτῆς. Γενομένης δὲ δεκτῆς τῆς αἰτήσεως ταύτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2345 ε. ε. αποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου καὶ διαταχθείσης τῆς νομίμου τοιχοκολλήσεως καὶ δημοσιεύσεως αὐτῆς, ἐκίνησεν ἐμπροθέσμως μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν διαταχθέντων τὴν ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1887 ἀγωγὴν αὐτῆς, δι' ἧς, ἐπαναλαμβάνουσα τὰ ἐν τῇ αἰτήσει αὐτῆς, ἐζητήσατο νὰ διαταχθῇ ὁ χωρισμὸς τῶν προικῶν αὐτῆς κινητῶν πραγμάτων καὶ χρημάτων ἀπὸ τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ διὰ πᾶν τυχόν μὴ σωζόμενον ἐξ αὐτῶν ἐξαναγκασθῇ εἰς τὴν καταβολὴν τῆς ἀξίας αὐτοῦ.

Εἰσαχθείσης δὲ πρὸς συζήτησιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς μετὰ τὴν νόμιμον προδικασίαν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένην συνεδρίᾳσιν, καθ' ἣν μηδαμῶς παρασταθέντος τοῦ ἐναγομένου ὁ πληρεξούσιος τῆς ἐναγούσης διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων ἐζητήσατο τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς αὐτῆς.

Ἀκοῦσαν τὴν προφορικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων, ἐτηρήθησαν πᾶσαι αἱ ὀριζόμεναι ὑπὸ τοῦ νόμου διατυπώσεις, τοιχοκολληθείσης καὶ δημοσιευθείσης προσηκόντως τῆς ἀναφορᾶς τῆς ἐναγούσης σύμφωνα πρὸς τὴν διάταξιν τῆς αποφάσεως, ἐκινήθη δ' ἡ ἀγωγὴ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας· καθ' ἃ δὲ προκύπτει ἐκ τοῦ προσαγομένου ἀπὸ 2 Νοεμβρίου 1887 ἐπιδοτηρίου τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Ἰωάννου Κυκλέως, ἐκοινοποιήθη προσηκόντως ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγὴ· μὴ ἐμφανισθεὶς δὲ ὁ ἐναγόμενος οὔτε αὐτοπροσώπως οὔτε διὰ πληρεξουσίου κατὰ τὴν συζήτησιν αὐτῆς, καίπερ ἐκφωνηθείσης κατὰ τὴν τοῦ πινακίου σειρὰν, δικάζεται ἐρήμην κατὰ τὸν νόμον καὶ ἐπιδικασταί καθίστανται πᾶσαι αἱ προτάσεις καὶ αἰτήσεις τῆς ἐναγούσης.

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρα 209, 211, 680, 594 καὶ ἐπ. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου Πέτρου Σικελικανοῦ.

Δέχεται τὴν προκειμένην ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1887 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης.

Διατάσσει τὸν χωρισμὸν τῶν ἐν τῷ περὶ οὗ τὸ ἱστορικὸν τῆς παρούσης προικοσυμφώνῃ προικῶν πραγμάτων καὶ χρημάτων καὶ τῆς πραγματικῆς δωρεᾶς τῆς ἐναγούσης ἀπὸ τῆς περιουσίας τοῦ ἐναγομένου καὶ τὴν εἰς αὐτὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν, ἵνα λάβῃ αὐτὴ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ διοίκησιν αὐτῶν. Ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν καταβολὴν τῆς ἀξίας τῶν τυχόν μὴ συζομένων ἐξ αὐτῶν κατὰ τὴν ἐν τῷ προικοσυμφώνῃ ἀναγεγραμμένην αὐτῶν ἀξίαν.

Συμψηφίζει μετὰ τῶν διαδίκων τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἐπιβάλλει εἰς βάρος τοῦ ἐναγομένου τὰ τέλη τῆς σημανσεως.

6. Ἀπόφασις περὶ χωρισμοῦ κτημάτων παραδεχομένη τὴν ἀγωγὴν καὶ ἀπορρίπτουσα τὴν παρέμβασιν.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατήριῳ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην Μαΐου 1889, παρουσίᾳ καὶ τοῦ εἰσαγγελεύοντος δικηγόρου Δημητρίου Ἀφαρέως, κωλυομένου τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀμέσων αὐτοῦ ἀναπληρωτῶν, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Κωνστ. Κριναγόρου, ἵνα δικάσῃ μετὰ τῆς ἐναγούσης Ἀμαλίας συζύγου Ἰω. Ι. Μίλωνος κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παραστάσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς δικηγόρου Γ. Ποσειδίππου, καὶ τοῦ ἐναγομένου Ἰωάν. Σ. Μίλωνος κατοικοῦ ἐπίσης παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ἀρ. Σωφρονίσκου καὶ τῆς παρεμβάσης Μαρίας Φ. Φαρόκλου κατοικοῦ ἐπίσης παραστάσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῆς δικηγόρου Σπυρ. Ναυσινίκου.

Ἡ ἐνάγουσα διὰ τῆς ἀπὸ δεκαπέντε Ἀπριλίου 1888 πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀγωγῆς ἐξέθηκεν, ὅτι συνελθοῦσα εἰς γάμον μετὰ τοῦ ἀντιδίκου, ἔλαβε προίκα εἰς χρήματα μὲν δραχμὰς 20,000, εἰς διάφορα δὲ πράγματα ἐπίσης δραχ. 10,000, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11,203 τοῦ 1884 προικοσυμφώνου συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Π. Κλεάνθους, ἐν ᾧ βεβαιῶνται ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς παρέλαβε τὴν προίκα ταύτην, ὅτι ὑποστὰς οὗτος πρὸ καιροῦ ἀτυχίας ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἀπεσύρθη καὶ διατελεῖ εἰς σπουδαίαν ἐλάττωσιν περιουσίας, διότι ἡ περιουσία αὐτοῦ συνίσταται εἰς μίαν οἰκίαν βεβα-

ρημένην διὰ χρεῶν ἀνωτέρων τῆς ἀξίας αὐτῆς, καὶ ᾗτήσατο νὰ διαταχθῇ ὁ χωρισμὸς τῶν προικῶν κτημάτων, νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικος νὰ τῇ πληρώσῃ δραχμὰς 30,000 καὶ τὰς δαπάνας καὶ τέλη. Ἡ δὲ παρεμβάσα Μαρία σύζυγος Φ. Φαρόκλου διὰ τῆς ἀπὸ 17 Μαΐου 1888 παρεμβάσεως τῆς διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους ᾗτήσατο τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τῆς ἐναγούσης καὶ τὴν καταδίκην αὐτῆς εἰς τὴν δαπάνην. Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἐξέδoto τὴν ὑπ' ἀριθ. 4413 τοῦ 1888 ἀπόφασιν αὐτοῦ διατάξασαν ἀποδείξεις.

Μεθ' ὃ εἰσαχθείσης καὶ αὐθις τῆς ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν μνησθεῖσαν συνεδρίασιν παρέστησαν οἱ ὡς ἄνω πληρεξούσιοι αἰτούμενοι οἱ μὲν τῆς ἐναγούσης καὶ τοῦ ἐναγομένου τὴν παραδοχὴν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, ὁ δὲ τῆς παρεμβάσεως τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς καὶ τὴν δαπάνην.

Ἀκοῦσαν αὐτῶν καὶ τοῦ εἰσαγγελεύοντος

Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν

Σκεψάμενον κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς μνημονευθείσης ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 4413 π.ε. ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀπεδείχθη, ὅτι ὄντως κινδυνεύει ἡ προῖξ τῆς ἐναγούσης καὶ προσήκον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα

Δεχόμενον τὴν προκειμένην ἀγωγήν.

Διατάσσει τὸν χωρισμὸν τῆς προικὸς τῆς ἐναγούσης τῆς ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης καὶ τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς αὐτῆς ἀναφερομένης καὶ τὴν ὑπ' αὐτῆς ἀνάληψιν αὐτῆς.

Συμψηφίζει τὰς δαπάνας μεταξὺ τῶν διαδίκων.

Ἐκρίθη ἐν Ἀθήναις τὴν πρώτην (1) καὶ ἑδημοσιεύθη τὴν τρίτην (3) Ἰουνίου 1889 ὀγδοηκοστοῦ ἐνάτου ἔτους.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 123 (σελ. 226 καὶ ἐπ.)

Διόζευξις

1. Ἀναφορὰ περὶ διαζυγίου πρὸς τὸν Μητροπολίτην. — 2. Αἵτησις περὶ διαζυγίου. — 3. Ἀπόφασις ἐπὶ τῆς περὶ δια-

ζυγίου αἰτήσεως. — 4. Περίληψις τῆς αἰτήσεως. — 5. Ἀγωγή περὶ διαζυγίου. — 6. Ἀπόφασις ἐπὶ τῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγῆς. — 7. Ἀναφορά περὶ τῆς πνευματικῆς λύσεως τοῦ γάμου.

1. Ἀναφορά περὶ διαζυγίου πρὸς τὸν Μητροπολίτην
Ἀναφορά περὶ διαζεύξεως

Παναγιώτου Λαερτιάδου κατοίκου Σμύρνης

Πρὸς τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν

Κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1883 ἦλθον εἰς γάμου κοινωνίαν μετὰ τῆς Ἀρσινόης θυγατρὸς Γεωργίου Σιθωρτίου κατοίκου Ἀθηνῶν κατὰ τὰς δικτυώσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ συνεβίωσα μετ' αὐτῆς ἕως τοῦ Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1885, ὅτε ἀνέχωρῃσεν αὕτη λήθρα ἐκ τῆς οἰκίας μου μεταβάσασα εἰς Ἀθήνας, ἔνθα καὶ παραμένει διαιτωμένη ἐν ξένῃ οἰκίᾳ.

Ἐπειδὴ ἡ διαγωγή αὕτη τῆς συζύγου μου μοὶ παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ αἰτήσω τὴν ἀπ' αὐτῆς διάζευξιν μου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. ΙΖ' τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ θέλων νὰ αἰτήσῃ τὴν διάζευξιν ἀπευθύνεται περὶ τούτου δι' ἀναφοράς εἰς τὸν ἀρμόδιον ἐπίσκοπον.

Ἐπειδὴ ἐμοῦ τε καὶ τῆς συζύγου μου ὄντων ἡμεδαπῶν, πρὸς δὲ κατοίκων τῆς Ἀθηνῶν, ἀρμόδια τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια νὰ δικάσῃσι τὴν περὶ διαζεύξεως ἀγωγήν, ὅθεν ἀρμόδιος πρὸ τῆς εἰς τὸ δικαστήριον προσφυγῆς νὰ ἐκτελέσῃ τὰ ἀρχιερατικὰ καθήκοντα περὶ προσπαθείας εἰς συμβιβασμὸν τῶν συζύγων ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν.

Διὰ ταῦτα, ἀναφερόμενος πρὸς ὑμᾶς, παρακαλῶ νὰ ἐκτελέσῃτε τὰ τοῦ νόμου, ὅπως δυνηθῶ νὰ εἰσχαγάγω τὴν νόμιμον αἰτησίαν μου περὶ διαζεύξεως.

Ὁ αἰτῶν

Παναγιώτης Λαερτιάδης

2. Αἴτησις περὶ διαζυγίου πρὸς τὸ δικαστήριον

Αἴτησις

Παναγιώτου Λαερτιάδου κατοίκου Σμύρνης

Πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

περὶ διαζεύξεως

Κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1883 ἦλθον εἰς γάμου κοινωνίαν

μετὰ τῆς Ἀρσινόης θυγατρὸς Γεωργίου Σιθουρτίου κατοίκου Ἀθηνῶν κατὰ τὰς διατυπώσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ συνεδίωσα μετ' αὐτῆς ἕως τοῦ Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1885, ὅτε ἀνεχώρησεν αὕτη λάθρα ἐκ τῆς οἰκίας μου μεταβᾶσα εἰς Ἀθήνας, ἔνθα καὶ παραμένει δικαιτωμένη ἐν ξένῃ οἰκίᾳ.

Ἐπειδὴ ἡ διαγωγὴ αὕτη τῆς συζύγου μου μοὶ παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ αἰτήσω τὴν ἀπ' αὐτῆς διαζευξίν μου.

Ἐπειδὴ, παρελθούσης ἀπράκτως τῆς τριμήνου προθεσμίας ἀπὸ τῆς εἰς τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν ἀναφορᾶς μου, δικαιούμαι νὰ εἰσαγάγω εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο αἵτησιν περὶ ἐκτελέσεως τῶν προπαρασκευαστικῶν τῆς περὶ διαζυγίου δίκης πράξεων.

Διὰ ταῦτα, ἀναφερόμενος εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο, αἰτοῦμαι νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐγείρω τὴν περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν, διατάξῃ δὲ τὴν κατὰ τοὺς νομίμους τύπους δημοσίευσιν τῆς παρούσης.

Ὁ Πρόεδρος παρακαλεῖται νὰ διορίσῃ εἰσηγητὴν δικαστὴν, ὁρίσῃ τὴν δικάσιμον καὶ διατάξῃ τὴν εἰς τὸν Εἰσαγγελεᾶ κοινοποίησιν τῆς παρούσης.

Ἀθήνῃσι τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1885

Ὁ αἰτῶν

.....

3. Ἀπόφασις ἐπὶ τῆς περὶ διαζυγίου αἰτήσεως

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίως

Ὁ Παναγιώτης Λαερτιάδης ὑπέβαλεν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο τὴν ἀπὸ . . . , δι' ἧς

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ τὰ ἀναφερόμενα ἐν τῇ πρὸς τὸ δικαστήριον ἀναφορᾷ τοῦ Παναγιώτου Λαερτίδου περιστατικᾷ, ὅτι δηλαδὴ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐγκατέλιπε τὴν συζυγικὴν οἰκίαν αὐτογνωμόνως καὶ ἔλθοῦσα εἰς Ἀθήνας παραμένει ἐν ξένῃ οἰκίᾳ, παρέχουσι δικαίωμα εἰς διαζευξίν κατὰ τὸν ἀστικὸν νόμον. Ὅθεν ἡ αἵτησις αὐτοῦ εἶναι βάσιμος.

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 677 καὶ 683 τῆς Π. Δικονομίας.

Δέχεται κατὰ τύπους τὴν αἵτησιν τοῦ Παναγιώτου Λαερτιάδου.

Διατάσσει τὴν κατὰ τοὺς νομίμους τύπους δημοσίευσιν καὶ τοιχοδόλλησιν αὐτῆς.

Ἐπιβάλλει εἰς βάρος τοῦ αἰτοῦντος τὰ τέλη τῆς σημανσεως.

4. Περίληψις τῆς αἰτήσεως

Περίληψις ἀναφορᾶς τοῦ Παναγιώτου Λαερτιάδου

Ὁ Παναγιώτης Λαερτιάδης κάτοικος Ἀθηνῶν ὑπέβαλε τῇ 15 Σεπτ. ε. ε. πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν αἴτησιν, δι' ἧς, ἐπιδιώκων τὴν διαζευξίν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἀρσινόης θυγατρὸς Γεωργίου Σιθυρτίου, ῥητήσατο νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῇ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν προπαρασκευαστικῶν τῆς περὶ διαζυγίου δίκης πράξεων· τὸ δὲ δικαστήριον τοῦτο, κρίναν βάσιμον τὴν αἴτησιν, διέταξε τὴν κατὰ τοὺς νομίμους τύπους δημοσίευσιν τῆς ἀναφορᾶς.

.....

5. Ἀγωγή περὶ διαζεύξεως

Ἀγωγή

Παναγιώτου Λαερτιάδου κατοικοῦ Σμύρνης
κατὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ

Ἀρσινόης θυγατρὸς Γεωργίου Σιθυρτίου διαμενουσῆς ἤδη ἐν Ἀθήναις.

Κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1883 ἦλθον εἰς γάμου κοινωνίαν μετὰ τῆς Ἀρσινόης θυγατρὸς Γεωργίου Σιθυρτίου κατοικοῦ Ἀθηνῶν κατὰ τὰς διατυπώσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ συνέβια μετ' αὐτῆς ἕως τοῦ Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1885, ὅτε, ἀναχωρήσασα λάθρα ἐκ τῆς οἰκίας μου, μετέβη εἰς Ἀθήνας καὶ διαιτᾶται παρὰ ξένοις.

Ἐπειδὴ ἡ διαγωγή αὕτη τῆς συζύγου μου μοὶ παρέχει τὸ δικαίωμα κατὰ νόμον νὰ αἰτήσω τὴν ἀπ' αὐτῆς διαζευξίν μου.

Ἐπειδὴ, εἰσαχθείσης τῆς προσηκούσης περὶ τοῦτου αἰτήσεως, τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. ε. ε. ἔκρινε βάσιμον τὴν αἴτησιν μου καὶ διέταξε τὴν κατὰ τὰς διατυπώσεις τοῦ 677 ἀρθ. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας δημοσίευσιν αὐτῆς· ἐκτελεσθείσης δὲ τῆς διατάξεως ταύτης προσηκόντως καὶ παρελθόντος ἔκτοτε μηνός, δικαιούμαι νὰ ἐγείρω ἤδη τὴν περὶ διαζεύξεως ἀγωγήν.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὴν ἐναγομένην ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαιτούμαι νὰ κηρυχθῇ διαλελυμένος ὁ με-

ταξὺ ἱμοῦ καὶ αὐτῆς γάμος καὶ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὴν ἐναγομένην.

Ἀθήνησι τῇ

Ὁ ἐνάγων

6. Ἀπόφασις ἐπὶ τῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγῆς.

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1887, παρουσίᾳ τοῦτε εἰσαγγελεύοντος δικηγόρου Π. Ὀππιανοῦ (καλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀρμοδιωτέρων ἀναπληρωτῶν αὐτοῦ) καὶ τοῦ ὑπογραμματοῦ Δ. Μητροκλέους, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξὺ

Τοῦ ἐναγοντος Παναγιώτου Λαερτιάδου, κατοικοῦ Σμύρνης, παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Δημ. Περιάνδρου, καὶ

Τῆς ἐναγομένης συζύγου τοῦ Ἀρσινόης Παναγιώτου Λαερτιάδου τὸ γένος Γεωργίου Σιβυρτίου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, οὐδαμῶς παραστάσης.

Ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 29 Αὐγούστου 1886 πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀγωγῆς του ἐξέθηκεν, ὅτι κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1883 ἦλθε μετὰ τῆς ἀντιδίκου εἰς γάμου κοινωνίαν κατὰ τὰς διατυπώσεις τῆς Ὁρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ συνέζησε μετ' αὐτῆς ἐπὶ διετίαν, ἐξ ἧς ἐκτήσατο καὶ ἄρρεν τέκνον· ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1885 ἀνεχώρησεν αὕτη ἐκ τῆς συζυγικῆς οἰκίας ἐλθοῦσα ἐνταῦθα, ἐνθα ἔκτοτε διαμένει ἐν ξένῃ οἰκίᾳ· ὅτι ἐνηργήθησαν τὰ νόμιμα, καὶ ἐξητήσατο νὰ κηρυχθῇ ὁ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀντιδίκου ὕφιστάμενος γάμος διαλελυμένος, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην· ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης συζητήσεως γενομένης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 4,848 τοῦ 1886 ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου, διατάττουσα ἀποδείξεις.

Κοινοποιηθείσης τῆς ἀποφάσεως καὶ προκειμένης καὶ αὖθις τὴν σήμερον συζητήσεως μετὰ τὰς διεξαχθείσας ἀποδείξεις, παρέστη μόνον ὁ τοῦ ἐναγοντος πληρεξούσιος, ὅστις ἡτήσατο νὰ θεωρηθῶσιν ἀποδεδειγμένα τὰ διὰ τῆς ἀνω ἀποφάσεως ἐπιβληθέντα θέματα ἀποδείξως, νὰ γίνῃ δεκτὴ καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς αἰτήσεις ἡ ἀπὸ 29

Αυγούστου 1886 ἀγωγή τοῦ ἐντολέως αὐτοῦ καὶ νὰ καταδικασθῇ ἡ ἐναγομένη εἰς τὴν δαπάνην.

Ἀκοῦσαν αὐτοῦ καὶ προφορικῶς καὶ τοῦ Εἰσαγγελεύοντος

Ἰδὼν τὴν δικογραφίαν

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀπεδείχθη τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4848 π. ε. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐπιβληθὲν τῷ ἐνάγοντι θέμα, ἥτοι ὅτι ἡ σύζυγος αὐτοῦ παρὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ διέμενεν ἐν ἐξώτικῃ οἰκίᾳ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀρνούμενη νὰ ὑποστρέψῃ, καίπερ ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐπανειλημμένως προσκληθεῖσα, ὅθεν δεκτὴ καθίσταται ἡ προκειμένη ἀγωγή.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης Ἀρσινόης Π. Λαερτιάδου τὸ γένος Γεωρ. Σιβυρτίου.

Κηρύσσει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος Π. Λαερτιάδου καὶ τῆς ἐναγομένης συζύγου του Ἀρσινόης τὸ γένος Γεωργίου Σιβυρτίου ὀφιστάμενον γάμον, καὶ

Συμφηφίζει τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἐκρίθη ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1887. Ἐδημοσιεύθη δ' αὐτὸ τῇ 17 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους.

7. Ἀναφορὰ περὶ πνευματικῆς λύσεως τοῦ γάμου.

Ἀναφορὰ περὶ πνευματικῆς λύσεως τοῦ γάμου

Παναγιώτου Λαερτιάδου κατοικοῦ Σμύρνης

Πρὸς τὸν Εἰσαγγελεὰ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Καταστάσης ἀμετακλήτου τῆς ὑπ' ἀριθ. π. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν περὶ διαλύσεως τοῦ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς τέως συζύγου μου Ἀρσινόης Γεωργίου Σιβυρτίου, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἀπορριψάσης τὴν κατ' αὐτῆς ἔφεσιν, καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀπορριψάσης τὴν κατ' αὐτῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως, παρακαλῶ δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 12 τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἰερᾶς Συνόδου νὰ ἀπευθύνητε ἀντίγραφον αὐτῆς εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν, ἵνα κηρύξῃ καὶ αὕτη τὸν γάμον διαλελυμένον πνευματικῶς.

Ἀθήνησι τῇ

Ὁ ἀναφερόμενος

.

ΣΤΟ ΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 124 (σελ 230).

Αἴτησις περὶ παραχωρήσεως περιουσίας.

Αἴτησις

Πολυδεύκους Πεισιστρατίδου κατοίκου Ἀθηνῶν
 Πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν
 περὶ παραχωρήσεως περιουσίας.

Πρὸς ἀνοικοδόμησιν καὶ ἐπέκτασιν τῆς ἐν Ἀθήναις πολυωρόφου οἰκίας μου κατ' ἀρχάς, εἶτα δὲ δι' ἀγορὰν οἰκοπέδου, οὗ ἐκ τῆς μεταπωλήσεως προσιδόντων ὠφέλειαν, καὶ μετὰ τοῦτο διὰ τὰς οἰκιακάς μου ἀνάγκας ἐδανείσθην κατὰ διαλείμματα τὰ ἐξῆς χρηματικὰ ποσά: 1) τῇ 2 Ἰουνίου 1888 δραχμὰς πεντακισχιλίας ἐπὶ τόκῳ δέκα τοῖς ἑκατὸν παρὰ τοῦ Ἰωάννου Πετρίδου, 2) τῇ 10 Ἰανουαρίου 1890 δραχμὰς τρισχιλίας ἐπὶ τόκῳ δέκα τοῖς ἑκατὸν παρὰ τοῦ Γεωργίου Πυθίου, 3) τῇ 4 Ὀκτωβρίου 1890 δραχμὰς τετρακισχιλίας ἐπὶ τόκῳ ἑννέα τοῖς ἑκατὸν παρὰ τοῦ Παύλου Ἰωαννίδου. Κατὰ τὴν σύναψιν τῶν εἰρημένων δανείων εἶχον τὴν βεβαιότητα, ὅτι διὰ τῶν τακτικῶν μου ἐσπραξέων ἤθελε καταστῆ δυνατὴ ἡ ἐκπληροῦσις τῶν δανειστῶν μου· καὶ τῷ ὄντι ἕως ἐσχάτων εἶχον καταβληθῆ τακτικῶς οἱ ὀφειλόμενοι τόκοι, ἀλλ' ἡ ἐπελθοῦσα πρὸ δύο μηνῶν διὰ πυρκαϊᾶς καταστροφή εἰς τὴν ἀνοικοδομηθεῖσαν καὶ ἐκταθεῖσαν οἰκίαν μου κατέστησεν ἀνέφικτον ἐφεξῆς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεών μου.

Ἐπειδὴ εἰς τοὺς τιμίους ὀφειλέτας ὁ νόμος παρέχει τὸ εὐεργέτημα τῆς πρὸς τοὺς δανειστὰς ἐγκαταλείψεως τῆς περιουσίας αὐτῶν.

Διὰ ταῦτα, ὑποβάλλων τὴν παροῦσαν μετὰ τῶν πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς ἀναγκαίων ἐγγράφων, ἥτοι τῶν συναφθέντων ὑπ' ἐμοῦ δανείων καὶ τῶν προσηκουσῶν πιστοποιήσεων περὶ τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς οἰκίας μου, τῆς ἀγορᾶς τοῦ οἰκοπέδου καὶ τῆς κατόπιν παραναλώσεως διὰ πυρκαϊᾶς τῆς ἀνακαινισθείσης οἰκίας μου, ἐξαίτουμαι νὰ διαταχθῇ ἀμέσως μὲν ἡ ἀναστολὴ τῶν κατ' ἐμοῦ καταδιώξεων, εἶτα δὲ μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν τοῦ ἄρθρου 691 τῆς Πολ. Δικον. καὶ τὴν κλήτευσιν τῶν δανειστῶν καὶ ἡ ὀριστικὴ πρὸς τοὺς δανειστὰς παραχώρησις τῆς περιουσίας μου, συνισταμένης εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀσκληπιοῦ κείμενον καὶ κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1890 ἀγορασθὲν ἀντὶ τρισχιλίων δραχμῶν οἰκοπέδόν μου.

Ὁ Κύριος Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν παρακαλεῖται νὰ

ὁρίσῃ εἰσηγητὴν καὶ τὴν δικάσιμον ἡμέραν, ἔτι δὲ τὴν εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα κοινοποιήσιν τῆς παρούσης.

Ἀθῆναι τῇ 5 Μαρτίου 1892

Ὁ ἀναφερόμενος

.....

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 125 (σελ. 231 καὶ ἐπ.)

Λογιστικὴ Δίκη.

1. Ἀγωγὴ περὶ λογοδοσίας. — 2. Δηλοποιήσις περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ζημίας πρὸς τὸν ὑποχρεωθέντα εἰς ἀποζημίωσιν. — 3. Ἀντιπαρατηρήσεις τοῦ ὑποχρεωθέντος εἰς ἀποζημίωσιν. — 4. Αἵτησις περὶ ἐπανορθώσεως ἀριθμητικοῦ σφάλματος.

1. Ἀγωγὴ περὶ λογοδοσίας.

Ἀγωγὴ

Πέτρου Πολυδεύκου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ῥώμου Ῥουφίνου κατοικοῦ ὡσαύτως

περὶ λογοδοσίας

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ὁ ἐναγόμενος διατελέσας ἐπίτροπος καὶ κηδεμὼν μου μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεώς μου, κατ'ἀκολουθίαν διαχειρίσας τὴν κληρονομικῶς περιελθοῦσαν εἰς ἐμέ περιουσίαν 50 χιλιάδων δραχμῶν ὡς ἔγγιστα εἰς μετρητὰ ἐπὶ δεκαετίαν, ὀφείλει κατὰ νόμον λόγον τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ. Ἀλλ'εἰ καὶ παρεκλήθη πολλάκις ὑπ'ἐμοῦ νὰ μοι δώσῃ λογαριασμὸν, περιέχοντα λεπτομερῶς τὰς εἰσπράξεις καὶ δαπάνας καὶ τὸ ἐκ τῆς ἀντιπαραθέσεως αὐτῶν ἐξαγόμενον, ἀρνεῖται νὰ πράξῃ τοῦτο. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν ἔδαπανᾷτο ὁλόκληρος ἡ πρόσδοδος εἰς τὰς ἀνάγκας μου, ὅθεν ὑπολογιστέον ὅτι ἐπερίσσειε κατ'ἔτος ποσὸν δισχιλίων δραχμῶν, ἐν ὅλῳ δηλ. κατὰ τὴν δεκαετίαν ἐπερίσσεισαν εἰκοσακισχίλια δραχμαί, αἵτινες μετὰ μὲν τοῦ ὡς ἔγγιστα ἀρχικοῦ κεφαλαίου τῆς κληρονομικῆς περιουσίας ἀποτελοῦσιν ἐβδομήκοντα χιλιάδας δραχμῶν, μετὰ πέντε δὲ χιλιάδων ἔτι δραχμῶν, προελθουσῶν

ἐκ τοῦ τοκισμοῦ τῶν ἐνιαυσίων περισσευμάτων, συμποσοῦνται εἰς ἑβδομήκοντα πέντε, ἀποτελοῦσας τὸ καθ' ὑπόθεσιν ἐκ τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ λοιπάσμα.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ἀνάγκη νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς λογοδοσίαν.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἐναγόμενον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν πρὸς συζήτησιν καὶ ἐξαιτουμαι νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς λογοδοσίαν, νὰ ὀρισθῇ τόπος καὶ χρόνος πρὸς ἐγχείρισιν τοῦ λογαριασμοῦ καὶ εἰσηγητὴς πρὸς διεύθυνσιν τῆς διαδικασίας, νὰ διαταχθῶσι πρὸς ἐξανάγκασιν αὐτοῦ τὰ νόμιμα ἐξαναγκαστικὰ μέτρα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πιθανοῦ λοιπάσματος τῶν ἑβδομήκοντα πέντε χιλιάδων δραχμῶν, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν τῷ ἀντιδίκῳ.

Ἀθήνησι τῇ 1 Μαρτίου 1894.

Ὁ ἐνάγων

.....

2. Δηλοποίησης περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ζημίας πρὸς τὸν ὑποχρεωθέντα εἰς ἀποζημίωσιν.

Δηλοποίησις τοῦ Πέτρου Πολυδεύκου κατοικοῦ Ἀθηνῶν περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ζημίας.

Πρὸς τὸν Ῥῶμον Ῥουφῖνον κάτοικον ὡσαύτως.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 332 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ὑπεχρεώθη ὁ Ῥῶμος Ῥουφῖνος νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ δι' ἣν μοι ἐπήνεγκε ζημίαν, φράζας τὴν εἰς τὸ ἐργοστάσιόν μου εἰσοδὸν ἐπὶ δύο ὅλους μῆνας καὶ κωλύσας οὕτω τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 231 π. ε. συμφωνητικοῦ, συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Θεοδώρου Μέμονος, (οὗ ἀντίγραφον συνάπτεται), ὀφείλω νὰ καταβάλω εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ἐργάτας, δέκα τὸν ἀριθμὸν, διςχιλίας δραχμὰς κατὰ μῆνα, ἑκάστου τῶν ἐργατῶν λαμβάνοντος μηνιαῖον μισθὸν διακοσίων δραχμῶν ὅθεν ὀφείλω διὰ τὸ δίμηνον διάστημα, καθ' ὃ τὸ ἐργοστάσιόν μου ἤργει, δραχμὰς τετρακισχιλίας.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν βιβλίων τοῦ καταστήματός μου, (ὧν ἐπισυνάπτω ἀντίγραφον τῶν ἐτησίων εἰσπράξεων καὶ δαπανῶν μου), εἶχον καθαρὰν πρόσδοτον τετρακοσίων τούλάχιστον κατὰ μῆνα

δραχμῶν ἐκ τῆς λειτουργίας τοῦ ἐργοστασίου μου· ὅθεν ἐπιβαρύνεται ὁ ἀντίδικος καὶ διὰ τοῦ ποσοῦ ὀκτακοσίων ἔτι δραχμῶν.

Διὰ ταῦτα δηλοποιῶ εἰς αὐτὸν ὅτι ἀξιῶ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 332 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν νὰ καταβάλλῃ εἰς ἐμὲ δραχμὰς τετρακισχιλίας καὶ ὀκτακοσίας ἀριθ. 4800.

Ἀρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντίδικον μετ' ἀντιγράφου τῶν ἀνωτέρω μνημονευομένων ἐγγράφων.

3. Ἀντιπαρατηρήσεις τοῦ ὑποχρεωθέντος εἰς ἀποζημίωσιν.

Ἀντιπαρατηρήσεις

Ῥώμου Ῥουφίνου κατοίκου Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸν Π. Πολυδεύκη κάτοικον ὠσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐπειδὴ δὲν μὲ ὑποχρεοῦσιν αἱ συμφωνίαι, ἃς συνῆψεν ὁ ἀντίδικος πρὸς τοὺς ἐργάτας διὰ τοῦ συμφωνητικοῦ αὐτοῦ, ὅπερ ἄλλως θεωρῶ εἰκονικὸν (καὶ περὶ τούτου ἐπιφυλάσσομαι νὰ ἐπαγάγω ὄρκον), ἀλλ' ὀφείλω μόνον νὰ καταβάλλω ὅ,τι οἱ ἐργάται ἐδικαιοῦντο νὰ ἀξιώσωσιν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ αὐτῶν κατ' ἐκτίμησιν πραγματογνωμόνων. Ἄλλως ἐν τῷ διαστήματι τῆς ἀργίας αὐτῶν οἱ ἐργάται οὗτοι εἰργάζοντο ἐν ἄλλοις ἐργοστασίοις, ὡς δύνάμει νὰ ἀποδείξω διὰ μαρτύρων. Ὅθεν κατ' ἀνώτατον ὅρον τὸ ἥμισυ μόνον τοῦ ποσοῦ δικαιούται νὰ ἀξιῶσιν ὁ ἀντίδικος.

Διὰ ταῦτα, ἀντιπαρατηρῶν τὰ ἀνωτέρω, παρακαλῶ τὸ δικαστήριον νὰ περιορίσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ δηλοποιούντος εἰς τὸ ἥμισυ.

Ἀρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω τὸ παρὸν ἔγγραφο εἰς τὸν ἀντίδικον.

4. Αἵτησις περὶ ἐπανορθώσεως λογιστικοῦ σφάλματος.

Αἵτησις Πέτρου Πολυδεύκου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ῥώμου Ῥουφίνου κατοίκου ὠσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

περὶ ἐπανορθώσεως ἀριθμητικοῦ σφάλματος

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν παριδέξατο ὁλοσχερῶς διὰ τῆς 888 ε. ε. ἀποφάσεως αὐτοῦ τὴν κατὰ τοῦ ἀντιδίκου

ἀγωγὴν μου τῆς 3 Σεπτεμβρίου παρελθόντος ἔτους· ἀλλ' ἐν ᾧ διὰ τῆς ἀγωγῆς μου ἐζητήθη ποσὸν τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων δραχμῶν καὶ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς ἀποφάσεως, ἦν διατεθειμένος νὰ ἐπιδικάσῃ εἰς ἐμὲ ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τοῦτο, ἐν τῷ διατακτικῷ ἐκ καταδήλου γραφικῆς παραδρομῆς, ὑποχρεοῦ τὸν ἀντίδικον νὰ μοὶ δώσῃ μόνον τρεῖς χιλιάδας διακοσίας δραχμὰς.

Ἐπειδὴ καταδήλων ἀριθμητικῶν ἀμαρτημάτων ὀριστικῆς ἀποφάσεως συγχωρεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος αὐτὴν δικαστηρίου διόρθωσις.

Διὰ ταῦτα παρακαλῶ τὸ δικαστήριον τοῦτο νὰ διορθώσῃ τὸ γενόμενον ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως σφάλμα καὶ ὑποχρέωσῃ τὸν ἀντίδικον νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τρεῖς χιλιάδας πεντακοσίας δραχμὰς μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου καὶ οὐχὶ μόνον τρεῖς χιλιάδας διακοσίας δραχμὰς.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντίδικον.

.....

ΣΤΟΙΧΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 128 (σελ. 240)

Ἀνακοπὴ

1. Ἀνακοπὴ κατ'ἀποφάσεως Εἰρηνοδικείου. — 2. Ἀνακοπὴ κατ'ἀποφάσεως Πρωτοδικῶν.

1. Ἀνακοπὴ Εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως.

Ἀνακοπὴ

Πέτρου Πυγμαλίωνος κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ

Καλλισθένους Πώρου κατοίκου ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ'ἀριθ. 202 ε. ε. ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ
Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν.

Ἀνακόπτω τὴν ὑπ'ἀριθ. 202 ε. ε. ἐρήμην ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν καὶ ἐξαίτουμαι τὴν ἀνάκλησιν αὐτῆς, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ πορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀντιδίκου, καὶ τὴν καταδίχην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Διότι κατὰ τὰς ῥητάς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 145 καὶ 166 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς δικ. κλητῆρας, ὡς καὶ εἰς τοὺς δικηγόρους, νὰ συμφωνῶσιν ἐκ προκαταβολῆς περὶ

ἀντιμισθίας δοτέας αὐτοῖς ἐκτὸς τοῦ νομίμου τέλους ἢ δικαιώματος καὶ ἡ γενομένη τυχὸν συμφωνία λογίζεται ἄκυρος. Ὅθεν ἡ ἀγωγὴ, δι' ἧς ὁ ἀντιδίκος ζητεῖ νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ συμφωνηθέντος ἑκατονταδράχμου ποσοῦ εἰς ἀμοιβὴν τῆς κλητορικῆς αὐτοῦ ἐργασίας εἰς ἐκτέλεσιν ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἀπορρίπτέα, ὡς στηριζομένη εἰς ἄκυρον συμφωνίαν.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδίδτω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ, καλούμενον ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ τῆς Βορείου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν.

Ἀθήνησι τῇ 12 Μαΐου 1894.

Ὁ ἀνακόπτων

.....

2. Ἀνακοπὴ κατ' ἀποφάσεως Πρωτοδικῶν

Ἀνακοπὴ

Πέτρου Πυγμαλίωνος κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Γοργίου Γύγου κατοικοῦ ὡσαύτως καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἐρήμην ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀνακόπτω τὴν ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἐρήμην ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι τὴν ἐξαφάνισιν αὐτῆς ἐπὶ τῷ τέλει νὰ πορρίφθῃ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Διότι τὸ περὶ διαθηκῶν ψήφισμα, ὀρίζον τὸν ἀριθμὸν τῶν κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης προσληπτέων μαρτύρων εἰς τρεῖς, δὲν ἀπαγορεύει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας τὴν πρόσληψιν ἀνωτέρου τῶν τριῶν ἀριθμοῦ ὅθεν προκυπτούσης ἐκ τοῦ ἐγγράφου τῆς διαθήκης, δι' ἧς ἐγκατέστην ἐγὼ κληρονόμος τοῦ Ι. Κυχρέως, τῆς προσηκούσης ὀρκίσεως τῶν τε τριῶν μαρτύρων καὶ τοῦ πλεονάζοντος τετάρτου, ἥτις ἄλλως δὲν ἀμφισβητεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου, ἡ ἀγωγὴ αὐτοῦ καθίσταται ἀπορρίπτέα.

Ὁ ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδίδτω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντιδίκον, καλούμενον ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἀθήνησι τῇ 12 Μαΐου 1894

Ὁ ἀνακόπτων

.....

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 129 (σελ. 243).

"Εφεσεις (¹)

Α'. "Εφεσις κατ' εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως. — Β'.

"Εφεσις κατ' ἀποφάσεων Πρωτοδικῶν. — Γ'.

Προτάσεις ἐφεσιβλήτου.

Α'. "Εφεσις κατ' Εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως.

"Εφεσις

Πέτρου Πυγμαλίωνος κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Γοργίου Γύγου κατοίκου ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 193 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου

Λεβαδείας

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον 1 § 1 καὶ 3 τοῦ βιβλίου 20 τίτλου 4 τῶν Πανδεκτῶν ἐπὶ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀπαιτεῖται μὲν ἕκαστος τῶν συναλλασσομένων νὰ ᾔῃ κύριος τοῦ πράγματος, ὃ παρέχει, ἀλλ' ἂν τὸ δοθὲν ἢ ὑποσχεθὲν ἀπολεσθῇ ἐξ ἀνωτέρας βίας, ὃ μὴ καταστάς ὑπερήμερος κύριος δὲν ἐνέχεται νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ληφθὲν ἢ νὰ ποζημιώσῃ, ἅτε μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν κινδύνων βαρυνόντων τὸν λαβόντα ἢ μέλλοντα νὰ λάβῃ τὸ πρᾶγμα (Ν. 2 Κωδ. 6 64. Ν. 10 Κωδ. 6. 6. καὶ Ν. 5 § 1 Πανδ. 19. 5). Ὅθεν ἀναμφισβητήτου ὄντος, ὅτι κλέπται εἰσελθόντες νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ διαρρήξαντες τὰ κλεῖθρα τῆς ἱματιοθήκης μου παρέλαβον τὸ ὠρολόγιον, ὃ ὑπεσχέθην εἰς ἀνταλλαγὴν τῶν δοθέντων μοι βιβλίων καὶ ὃ ὁ ἀντίδικος δὲν ἠθέλησε νὰ παραλάβῃ πρότερον, κακῶς τὸ πρωτοδικῶς δικάσαν δικαστήριον ἐθεώρησεν ἐμὲ ὑπόχρεον νὰ ἐπιστρέψω τὰ βιβλία ἢ ἀποζημιώσω αὐτόν.

Διὰ ταῦτα ἐκκαλῶ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 193 ε. ε. ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδικείου Λεβαδείας καὶ ἐξαιτοῦμαι τὴν μεταρρύθμισιν τῆς πρωτο-

(¹) Ὡς ὑποδείγματα ἐφέσεως δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι καὶ πάντα τὰ ὑποδείγματα αἰτήσεων ἀναιρέσεως, ἐὰν μεταβληθῇ τὸ ἐν αὐταῖς αἰτητικὸν εἰς αἰτητικὸν ἐφέσεως, διότι πάντες μὲν οἱ λόγοι ἐφέσεως δὲν εἶναι καὶ λόγοι ἀναιρέσεως (ἅτε τῶν λόγων τῆς ἀναιρέσεως ὄντων ἀσυγκρίτως ὀλιγωτέρων), πάντες ὅμως οἱ λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι καὶ λόγοι ἐφέσεως.

δίκου ἀποφάσεως ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδύτω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντίδικον

Ἀθῆναι τῇ 3 Μαΐου 1894

Ὁ ἐκκαλὼν

.....

Β'. Ἐφέσεις κατ' ἀποφάσεων Πρωτοδικῶν.

α. Ἐφέσεις ἔνεκεν κακῆς ἐρμηνείας τοῦ νόμου καὶ παραδίσεως δικονομικῶν διατάξεων

1. Περὶ κεφαλαίων καὶ τόκων. — 2. Περὶ μισθώσεως ὑπηρεσιῶν. — 3. Περὶ ὁπισθογραφῆσεως. — 4. Περὶ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς. — 5. Περὶ κατασκευῆς εἰς κοινὸν μεσότοιχον θύρας καὶ σωλῆνος ἢ ὀχετοῦ ἀποπάτου. — 6. Περὶ ἀκυρότητος τῶν συμβολαίων περὶ κληρονομίας ζῶντος ἀνθρώπου. — 7. Περὶ προκατατάξεως ἐν τῷ πῖνακι κατατάξεως. — 8. Περὶ ἀνταλλαγῆς τῆς προικὸς πρὸς ἄλλα πράγματα. — 9. Περὶ οἰονεὶ ἐπικαρπίας. — 10. περὶ ἐκκαθαρισμένων ἐνστάσεων. — 11. Περὶ ἀρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. — 11. Περὶ ἀρχῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως.

1. Περὶ κεφαλαίων καὶ τόκων

Ἐφesis

Πέτρου Πυγμαλίωνος κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ Γοργίου Γύγου κατοικοῦ ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθήναις

Πρωτοδικῶν

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐπειδὴ προερχομένης τῆς ἀπαιτήσεώς μου ἐκ κεφαλαίων καὶ τόκων, ἔδει συνωδᾶ πρὸς τὸν νόμον αἱ πρὸς ἐξόφλησιν αὐτῆς γενόμεναι πληρωμαὶ, μὴ ἀποδειχθείσης ἐναντίας συμφωνίας, νὰ λογισθῶσι πρῶτον εἰς τοὺς τόκους καὶ τὸ περισσεῦον εἰς τὸ κεφάλαιον, καὶ οὐχὶ εἰς τὸ κεφάλαιον πρῶτον, ὡς ἔπραξεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καὶ ἔπειτα εἰς τοὺς διπλασιασθέντας τόκους, ὡς ὄντος δῆθεν τοῦ κεφαλαίου χρέους βαρυτέρου καὶ ἀρχαιοτέρου, διότι ἡ περὶ τούτου διά-

ταξίς τῆς Ἑξαβιβλου, ὡς καὶ αἱ σχετικαὶ διατάξεις ἐν τοῖς Ῥωμνόμοις, οὐδόλως ποιοῦνται τὴν διάκρισιν ταύτην, ἀλλ' ὀρίζουσιν ἐν γένει, ὅτι, ὅσας τις ὑπάρχει κεφάλαιον καὶ τόκος, ἡ καταβολὴ λογίζεται εἰς τοὺς τόκους πρότερον. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου εἶναι κατὰ τοῦτο μεταρρύθμιστέα.

Διὰ ταῦτα, ἐκκαλῶν τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ καλῶν ἐμπροθέσμως τὸν ἀντιδίκον πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, ἐξαιτοῦμαι τὴν μεταρρύθμισιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντιδίκον.

Ἀθήνησι 24 Μαΐου 1894

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ ἐκκαλοῦντος

Π. Ρουφίνος.

2. Περὶ μισθώσεως ὑπηρεσιῶν.

Ἐφesiς

Πέτρου Πυγμαλίωνος κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Γοργίου Γύγου κατοικοῦ ὡσαύτως καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἄριθ. 180 ε.ε.

ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἐκκαλῶ τὴν ὑπ' ἄριθ. 180 ε. ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι τὴν μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως ἐπὶ τῷ τέλει νὰ πορρίφθῃ ἡ κατ' ἐμοῦ ἀγωγή καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Διότι κατὰ τὰς περὶ μισθώσεως ὑπηρεσιῶν διατάξεις τοῦ Ρ. Δ. (Ν. 25 § 7 Πανδ. 19. 2) ὁ ἀναδεχάμενος τὴν ἐκτέλεσιν ἐργασίας ὀφείλει νὰ γάγῃ αὐτὴν εἰς πέρας κατὰ τὰς γενομένας συμφωνίας, πλὴν ἂν ἐκ τυχαίου καλύματος κατέστη αὕτη παντελῶς ἀνέφικτος· ὅθεν ἀναδεχάμενου τοῦ ἐφesiβλήτου δυνάμει συμβολαίου καὶ ἐπὶ ὥρισμένη ἀντιμισθίᾳ μετακόμισιν ἐπὶ ἓν ἔτος ὅλον ἐκ τοῦ ἐν Ἑμνητῶν λατομείου λίθων εἰς τὰς ἀποθήκας μου, δὲν δύναται νὰ διαλυθῇ ἡ διὰ συμβολαίου συνολογηθεῖσα συμφωνία αὕτη, διότι ἡ ἀπὸ τοῦ λατομείου εἰς τὴν πόλιν ἀγούσα ὁδὸς κατέστη μετὰ ταῦτα μακροτέρα ἄρξ ἐσφαλμένως τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἐδέξατο τὴν ἀγωγὴν αὐ-

τοῦ περὶ διαλύσεως μισθώσεως ἐπὶ προφανεῖ παραβιάσει τῶν περὶ μισθώσεως διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ νόμου.

Ὁ ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντιδίκον καλούμενον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἀθήνησι 24 Μαΐου 1894.

Ὁ ἐκκαλὼν

3. Περὶ ὀπισθογραφήσεως

Ἐφεις

Πέτρου Πυγμαλίωνος κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ

Γοργίου Γύγου κατοικοῦ ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν

Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐκκαλῶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ, καλὼν τὸν ἀντιδίκον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἐξαιτοῦμαι τὴν μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδικοῦ ἀποφάσεως ἐπὶ παραδοχῇ τῆς ἀγωγῆς μου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἡ μετὰ τὴν λήξιν τῆς συναλλαγματικῆς ἢ τοῦ γραμματίου εἰς διαταγὴν γενομένη ὀπισθογράφησις δὲν ἐπιφέρει πάντα ἀποτελέσματα τῆς ἐμπροθέσμως γενομένης ὀπισθογραφήσεως, ἀναμφισβητήτως ὅμως φέρει τὰ ἀποτελέσματα ἀπλῆς ἐκχωρήσεως, χορηγούσης εἰς τὸν ἐκδοχέα τὸ δικαίωμα νάπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ἐκχωρηθέντος ὀφειλέτου τὴν ἀπότισιν τοῦ χρέους· ὅθεν κακῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν κατὰ τοῦ ἀντιδίκου ἀγωγὴν μου περὶ πληρωμῆς τοῦ εἰς ἐμὲ ἐκχωρηθέντος γραμματίου κατὰ παράδοξιν τῶν περὶ ἐκχωρήσεως ἀρχῶν τοῦ δικαίου.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

4. Περὶ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς.

Ἐφεις

Πέτρου Πυγμαλίωνος κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Γοργίου Γύγου κατοικοῦ ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ὁ διὰ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς ἐναγόμενος κάτοχος τοῦ διεκδικουμένου κτήματος δικαιούται νὰ μφισθητῇ οὐ μόνον τὴν κυριότητα τοῦ δικαιοδότη τοῦ ἐνάγοντος, ὡς ἂν ἡ ἀγωγή στηρίζεται εἰς νομικὴν πράξιν, δι' ἧς μετεβιβάσθη εἰς αὐτὸν ἡ κυριότης, ἀλλὰ καὶ τὸ κύρος τῆς πράξεως ταύτης (Ν. 24 Κωδ. 3. 32). Ὅθεν τοῦ ἀντιδίκου κινήσαντος κατ' ἐμοῦ ἀγωγὴν, δι' ἧς ἐξητήσατο νὰ ἀνγνωρισθῇ κύριος τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, ἤτοι διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, ἐδικαιούμην νὰ προτείνω τὴν ἀκυρότητα τῆς διαδικασίας τοῦ πλειστηριασμοῦ, δι' οὗ μετεβιβάσθη αὐτῷ κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ ἡ κυριότης τοῦ κτήματος· καὶ ἐσφαλμένως τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης αὐτοῦ ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν πρότασίν μου ὡς ἔνστασιν ἐκ δικαιώματος τρίτου.

Διὰ ταῦτα, ἐκκαλῶν τὴν ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ ἐξαίτουμαι τὴν μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρούσαν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον.

5. Περὶ κατασκευῆς εἰς κενὸν μεσότοιχον θύρας καὶ σωλῆνος ἢ ὀχετοῦ ἀποπάτου.

Ἐφείς

Πέτρου Πυγμαλίωνος κατοικοῦ Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ

Γοργίου Γύγου κατοικοῦ ὡσαύτως καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐπειδὴ κατὰ τε τὴν Ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου (βιβλ. β'. τίτλ. 4 § 75) καὶ κατὰ τὸ 8 ἄρθρον τοῦ Δ. τῆς 9 Ἀπριλίου 1836 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ὅπερ ἰσχύει ὡς πρὸς τοὺς καθολικωτέρας αὐτοῦ ὅρους καὶ δι' ἀπάσας τὰς πόλεις τοῦ

Κράτους, ἀπαγορεύεται νὰ κατασκευασθῇ εἰς κοινὸν μεσότοιχον «θύρα ἢ ἄλλο τι ἀνοιγμα», ὅθεν ἀπαγορεύεται καὶ σωλὴν ἢ ὀχετὸς ἀποπάτου· ἄρα τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐσφαλμένως διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν μου περὶ καινοτομίας ἐπὶ κοινοῦ τοίχου κατὰ τοῦ ἐπιχειρήσαντος αὐτὴν ἀντιδίκου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δύναται νὰ κατασκευασθῇ εἰς κοινὸν μεσότοιχον σωλὴν ἢ ὀχετὸς ἀποπάτου, ὅταν οὗτος βλέπῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐπιχειροῦντος τὴν κατασκευὴν, ἥτοι ὅταν κτίζηται ἐν τῷ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντι ἡμίσει τοῦ κοινοῦ τοίχου.

Διὰ ταῦτα, ἐκκαλὼν τὴν ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, καλῶ τὸν ἀντιδικὸν ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν καὶ ἐξαίτουμαι τὴν μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως ἐπὶ παραδοχῇ τῆς ἀγωγῆς μου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

6. Περὶ ἀκυρότητος τῶν συμβολαίων περὶ κληρονομίας ζῶντος ἀνθρώπου.

Ἐφείς

Πέτρου Πυγμαλίωνος κατοικοῦ Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ

Γοργίου Πυγμαλίωνος κατοικοῦ ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν
Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς νόμους 15 καὶ 30 Κωδ. 2. 3 καὶ νόμον 4 Κωδ. 8. 39 αἱ περὶ τῆς μελλούσης κληρονομίας ζῶντος ἀνθρώπου τελούμεναι συμφωνίαι εἰσὶν ἄκυροι, ὡς ἀντικείμεναι εἰς τὰ χρυστὰ ἦθη, ἐπομένως ἄκυρον εἶναι κατὰ πάντα καὶ τὸ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου ἀδελφοῦ μου συνάλλαγμα, δι' οὗ ἐγὼ ἐπώλησα τὸ ἐκ τῆς πατρικῆς μου κληρονομίας μερίδιόν μου εἰς τὸν ἀντιδικὸν ζῶντος καὶ ἄγονοῦντος τοῦ πατρὸς, καὶ ἄκυρος ἐπομένως καὶ ἡ κατ' ἐμοῦ ἀγωγὴ τοῦ ἀντιδίκου καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργηθεῖσα συντηρητικὴ κατάσχεσις εἰς χεῖρας τοῦ Ν. Πεισιστράτου ἐπὶ τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς ἐμὲ ποσοῦ τῶν ὀφειλομένων ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν θανόντα πατέρα μου. Ὅθεν ἐσφαλ-

μένως τὸ Πρωτοδικεῖον θεωρήσαν ἔγκυρον τὸ συνάλλαγμα διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως αὐτοῦ παρεδέξατο τὴν ἀγωγὴν.

Διὰ ταῦτα, καλὼν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν πρὸς συζήτησιν, ἐκκαλῶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἐξαίτουμαι τὴν μεταρρύθμισιν αὐτῆς πρὸς ἀπόρριψιν τῆς κατ' ἐμοῦ ἀγωγῆς καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντίδικον.

7. Περὶ προκατατάξεως ἐν τῷ πίνακι κατατάξεως.

Ἐφεις

τοῦ Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν
Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις
κατὰ τοῦ

ὀφειλέτου Εὐθυμίου Ρωμύλου κατοίκου Ἀθηνῶν καὶ
κατὰ τοῦ ἀναγγειλαντος ἑαυτὸν δανειστὴν τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου Ἰω.
Πῶρου κατοίκου ὡσαύτως καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀπο-
φάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Προκειμένου τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατα-
σχθέντων κτημάτων τοῦ ἐκ δρ. 60 χιλιάδων ὀφειλέτου Ε. Ρωμύλου,
ὁ Ἰ. Πῶρος ἀναγγείλας ἑαυτὸν δανειστὴν τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου
διὰ δραχμὰς δισχιλίας δυνάμει τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἐξητήσατο
νὰ προκαταταχθῇ εἰς τὸν συνταχθῆσόμενον πίνακα τῆς κατατάξεως·
ἀλλ' ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος κατέταξεν ὡς πρῶτον ἐνυ-
πόθηκον δανειστὴν τὸν Δημοσίον καὶ ὁ συνταχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ πίναξ
κατατάξεως ἐκηρύχθη ἐκτελεστός ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδι-
κῶν· ἀλλ' ὁ Ἰω. Πῶρος, ἀνακόψας αὐτὸν, ἐξητήσατο νὰ κατατα-
χθῇ ὡς πρῶτος ἐνυπόθηκος δανειστής διὰ δραχμὰς δισχιλίας, τὸ δὲ
Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν παρεδέξατο τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ διὰ τῆς ὑπ'
ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως αὐτοῦ καὶ διέταξε τὴν κατάταξιν αὐτοῦ
ὡς πρῶτου ἐνυποθήκου διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ κατ' αἴτησιν τοῦ δημο-
σίου ἐγγραφεῖσα ὑπόθηκη εἰς οὐδὲνα τίτλον στηρίζεται, ὅτε κατὰ τὰ
ἄρθρα 11 § 2 καὶ 99 τοῦ περὶ Ὑποθ. νόμου διὰ μόνας τὰς ἐκ τῆς
διαχειρίσεως τῆς δημοσίας περιουσίας προκυπούσας ἀπαιτήσεις, τὰς

βεβαιωθείσας δι' αποδεικτικῶν τῆς ἐπιτηρούσης ἀρμοδίας ἀρχῆς ἐπι-
 τρεπομένης τῆς ἐγγραφῆς υποθήκης ἐπὶ τῆς τῶν διαχειριστῶν πε-
 ριουσίας, ὅθεν μὴ προηγηθείσης νομίμου ἐξελέγξεως, οὔτε βεβαιωθεί-
 σης τῆς ὑπάρξεως ἀπαιτήσεως κατὰ τοῦ Ε. Ρωμύλου, οὐδεὶς τίτλος
 ἐγγραφῆς ὑφίστατο.

Ἐκκαλῶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρω-
 τοδικῶν καὶ, καλῶν τοὺς ἀντιδίκους ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν πρὸς συ-
 ζήτησιν ἐμπροθέσμως, ἐξαιτοῦμαι τὴν μεταρρύθμισιν αὐτῆς ἐπὶ ἀπορ-
 ρίψει τῆς ἀνακοπῆς τοῦ δευτέρου ἐκ τῶν ἀντιδίκων καὶ τὴν κατα-
 δίκην τῶν ἀντιδίκων εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Διότι εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 69 § 2 τοῦ περὶ ὑπο-
 θεκῶν νόμου ὁσάκις ἡ ἐγγραπτέα ὑποθήκη πηγάζει ἐκ τοῦ νόμου, ὡς
 ἡ προκειμένη, ὁ αἰτῶν ἐγγραφὴν ὑποθήκης ὀφείλει νὰ συναψῇ εἰς τὰς
 περιλήψεις ἐπίσημον ἀποδεικτικὸν τῆς ἐπιτηρούσης τὴν περιουσίαν
 ταύτην ἀρχῆς, ἀλλ' ἡ μὴ ἐπισύναψις τοῦ τοιοῦτου ἀποδεικτικοῦ δὲν
 ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐγγραφῆς, ἀπαιτουμένης μόνον τῆς ἐν τῷ
 καιρῷ τῆς ἐγγραφῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ, ἅτε τῶν ἁρθρῶν 79 καὶ 80
 τοῦ περὶ ὑποθεκῶν νόμου, ἃ ὀρίζουσι ῥητῶς τοὺς λόγους δι' οὓς δια-
 τάσσεται ἡ ἐξάλειψις τῶν ὑποθεκῶν καὶ ἡ ἀκύρωσις τῶν ἐγγραφῶν,
 μὴ συμπεριλαμβανόντων ἐν τούτοις καὶ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐπισυναψ-
 ψεως τῶν τοιούτων ἀποδεικτικῶν εἰς τὰς περιλήψεις· ὅθεν τοῦ Οἰκο-
 νομικοῦ Ἐφόρου Ἀθηνῶν ζητήσαντος τὴν ἐγγραφὴν ὑποθήκης δυνά-
 μει τοῦ ἀπὸ 5 Σεπτ. 1882 ἐγγράφου τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑ-
 πουργείου, δι' οὗ τοῦτο ὡς ἐπιτηροῦσα τὴν δημοσίαν περιουσίαν ἀρχὴ
 ἀποφαίνεται ὅτι ὁ Ε. Ρωμύλος ἐξηλέγχθη ὑπόλογος εἰς τὸ δημόσιον
 ἐκ τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ συνωδᾷ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν περὶ λο-
 γιστικοῦ νόμων καὶ χορηγεῖ πληρεξουσιότητα εἰς αὐτὸν νὰ ἐγγράψῃ
 ὑποθήκην, νομίμως ἐνεγράφη αὕτη, ἀρὰ κακῶς τὸ Πρωτοδικεῖον
 Ἀθηνῶν παρεδέξατο τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ.

Ἀρμοδῖος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἐφesiβλητον.

8. Περὶ ἀνταλλαγῆς τῆς προικὸς πρὸς ἄλλα πράγματα

Ἐφesiς

Εὐανθίης Πυγμαλίωνος κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Γοργίου Γύγου κατοίκου ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν
Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐκκαλῶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, καὶ ἐξαίτουμαι τὴν ἐξαφάνισιν πρὸς παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς μου αὐτῆς καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Διότι οὐδεὶς νόμος ὀρίζει, ὅτι ἐπὶ ἀνταλλαγῆς τῆς προικὸς πρὸς ἄλλα πράγματα τοῦ ἀνδρός, ἐὰν μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου σώζονται αὐτοῦσια τὰ τε ἀρχικῶς προικῶς καὶ τὰ διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀντικαταστήσαντα αὐτὰ, δύναται ὁ εἰς ἐπιστροφὴν τῆς προικὸς ὑποχρεῶς νὰ δώσῃ κατ' ἐκλογὴν ἢ τὰ πρῶτα ἢ τὰ δεύτερα· ὅθεν κακῶς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐφετεῖον παρεδέξατο διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι δικαιούται ὁ ἀντίδικος νὰ δώσῃ κατ' ἐκλογὴν ἂν πράγματα βούλεται.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον.

Ἀθήνησι 24 Μαρτίου 1894.

Ἡ ἐκκαλοῦσα

9. Περὶ οἶονεὶ ἐπικαρπίας.

Ἐφείς

Πέτρου Πυγμαλίωνος κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Γοργίου Γύγου κατοίκου ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς 180 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐκκαλῶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ, καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν πρὸς ἐμπρόθεσμον συζήτησιν, ἐξαίτουμαι διὰ τῆς παρούσης μου ἐφέσεως τὴν μεταρρύθμισιν αὐτῆς, τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς μου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Διότι κακῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν μου ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι μὴ δοὺς ἀσφάλειαν δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα τοῦ οἶονεὶ ἐπικαρπωτοῦ, καὶ β'.) ὅτι καὶ ἔχων τὴν οἶονεὶ ἐπικαρπίαν τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως δὲν δικαιούμαι νὰ ἐπιδιώξω ἀνεὺ ἐκχωρήσεως ἐν ἰδίῳ ὀνόματι τὴν ἐξόφλησιν αὐτῆς.

α.) Διότι οίονει έπικαρπία είναι καί ή τής άπαιτήσεως έπικαρπία (N. 3 Πανδ. 7. 5), επί τής οίονει δ' έπικαρπίας κύριος τών έν έπικαρπία πραγμάτων γίνεται ό έπικαρπωτής, όφείλων μόνον νάποδώσῃ κατὰ τήν λήξιν τής έπικαρπίας ίσην τῇ τών ληφθέντων πραγμάτων άξίαν (N. 7 Πανδ. 7. 5 καί N. 1 Πρ. § 7 Πανδ. 7. 9)· κατ' άκολουθίαν δύναται καί τās έκ τής οίονει έπικαρπίας πηγαζούσας άγωγās νά κινήσῃ έν ίδίῳ όνόματι κατὰ τών όφειλετών τής είς έπικαρπίαν δοθείσης άπαιτήσεως (N. 18 Κώδ. de blat).

β.) Διότι ή άσφάλεια, ήν όφείλει νά δώσῃ ό οίονει έπικαρπωτής, δέν είναι προσόν άναγκαζόν είς κτήσιν τοῦ δικαιώματος, ως κακώς άπεφάνετο τό Πρωτοδικεόν, άλλ' άπλως έξασφαλιστικόν τών δικαιωμάτων τοῦ προσώπου είς δ μεταβιβασθήσεται μετὰ τήν λήξιν αύτῆς ή έπικαρπία, ως προκύπτει έκ τών νόμων 5 § 1 Πανδ. 7. 5 καί 7 πρ. Πανδ. 7. 9, καθ' οὗς οίονει έπικαρπία ύπάρχει καί άνευ δόσεως άσφαλείας· όθεν ό όφειλέτης τής είς έπικαρπίαν δοθείσης άπαιτήσεως δέν δύναται νά έπικαλεσθῇ τήν ένστασιν ότι δέν έδόθη ή άσφάλεια

Άρμόδιος δικαστικός κλητήρ έπιδότω τήν παρο΄σαν είς τόν έφεσίβλητον.

Άθήνησι 24 Μαΐου 1894.

Ό Έκκαλῶν

10. Περί έκκαθαρισμένων ένστάσεων

Έφεις

Πέτρου Πυγμαλίωνος κατοίκου Άθηνών

κατὰ τοῦ Γοργίου Γύγου κατοίκου ώσαύτως

καί κατὰ τής ύπ' άριθ. 180 ε. ε. άποφάσεως τών έν

Άθήναις Πρωτοδικῶν

Ένώπιον τών έν Άθήναις Έφετῶν

Έκκαλῶ τήν ύπ' άριθ. 180 ε. ε. άπόφασιν τών έν Άθήναις Πρωτοδικῶν καί έξαιτοῦμαι τήν μεταρρύθμισιν αύτῆς επί τῷ τέλει τής απορρίψεως τής άνακοπῆς τοῦ άντιδίκου καί τήν καταδίκην αὐτοῦ είς τήν δικαστικήν δαπάνην.

Διότι κατὰ παράβασιν τοῦ άρθρου 872 τής Πολ. Δικονομίας, καθ' ό έν τῇ περί έγτελέσεως δίκη συγχωροῦνται μόνον έκκαθαρισμέραι ένστάσεις, δηλονότι ένστάσεις δυνάμεναι νάποδειχθῶσι παραχρήμα, τό

δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπεφάνητο παραδεκτὴν τὴν κατὰ τὴν περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 116 ἐκτελεστοῦ συμβολαίου δίκην ἀνεκκαθάριστον ἐνστασιν τοῦ ἀντιδίκου καὶ διέταξε τὴν ἀπόδειξιν αὐτῆς, ἀπορρίψαν τὴν περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐνστάσεως τυχύτης ἀντένστασιν μου.

Ὁ ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντίδικον καλούμενον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν πρὸς συζήτησιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Μαΐου 1894

Ὁ ἐκκαλῶν

11. Περὶ ἀρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων.

Ἐφεις

Πέτρου Πυγμαλίωνος κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν

Ὑπουργοῦ ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν

Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ 101 ἀρθροῦ τοῦ συντάγματος πᾶσα διαφορὰ, φέρουσα χαρακτηρὰ ἀστικῆς δίκης, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἐξαιρουμένων ἐκείνων μόνον, ὧς ἡ 1 § τοῦ 5' ψηφίσματος τῆς Α' ἐν Ἀθήναις Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἢ ἄλλοι μεταγενέστεροι εἰδικοί νομοὶ ὑπέβαλον εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχάς· ὅθεν αἱ περὶ τὴν διοικητικὴν ἐκτέλεσιν ἀναφυόμεναι μετὰ τῶν ἰδιωτῶν καὶ τοῦ δημοσίου ἔριδες, μὴ περιλαμβανόμεναι εἰς τὴν μνησθεῖσαν ἐξαίρεσιν, εἰσὶ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. Ὅθεν κακῶς τὸ πρωτοδικῶς δικάσαν δικαστήριον ἀπεφάνητο διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὅτι τὰ τακτικὰ δικαστήρια δὲν ἔχουσιν ἀρμοδιότητα νὰ ἐξετάζωσι τὰ χρέη δι' αὐτὰ ἐνεργεῖται διοικητικὴ καταδίωξις, καὶ νὰ ποφαίνωνται ἂν ταῦτα ὦσιν ἢ μὴ καθαρὰ, καὶ ἀπέρριψεν ἐπὶ τοιοῦτῳ λόγῳ τὴν ἀνακοπὴν μου κατὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ δημοσίου διοικητικῶς ἐκτελουμένου τίτλου.

Διὰ ταῦτα ἐκκαλῶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθή-

ναις Πρωτοδικῶν καὶ, καλῶν τὸ ἀντιδίκον δημόσιον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἐξαιτοῦμαι τὴν ἐξαφάνισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὴν παραδοχὴν τῆς ἀνακοπῆς μου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

.....

Β'. Ἐφέσεις ἐνεκὲν κακῆς ἐκτιμῆσεως τῶν πραγμάτων.

1. Ἐφεςις κατ' ἀποφάσεως μὴ ἐπιτρεψάσης ἐμμάρτυρον ἀποδείξιν ἐκ κακῆς ἐκτιμῆσεως τοῦ πιθανοῦ τοῦ γεγονότος.—
2. Ἐφεςις κατ' ἀποφάσεως κακῶς ἐκτιμησάσης τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων.

1. Ἐφεςις κατ' ἀποφάσεως μὴ ἐπιτρεψάσης ἐμμάρτυρον ἀποδείξιν ἐκ κακῆς ἐκτιμῆσεως τοῦ

πιθανοῦ τοῦ γεγονότος

Ἐφεςις

Πέτρου Πυγμαλίωνος κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ

Γοργίου Γύγου κατοικοῦ ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν

Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐκκαλῶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ, καλῶν τὸν ἀντιδίκον εἰς ἐμπροθεσμόν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἐξαιτοῦμαι τὴν μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως πρὸς παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς μου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Διότι κακῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἀπερρίψε τὴν πρότασίν μου περὶ ἐμμάρτυρου ἀποδείξεως τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς μου, ἐνῶ ἐκ τῆς προσαχθείσης εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπιστολῆς τοῦ ἀντιδίκου μου, δι' ἧς παρεκαλοῦμην νὰ πληρώσω τὸ ἐπίδίκον ποσὸν εἰς τὸν κομιστὴν αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ ἐπιστέλλοντος, καθίσταται λίαν πιθανόν ὅτι ἐξετελέσθη ἡ παραγγελία αὐτοῦ· ὅθεν, ὑπαρχούσης ἀρχῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, ὥφειλε νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ συμπληρωθῇ διὰ μαρτύρων ἢ ἀποδείξεις.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν τῷ ἐφειβλήτῳ.

Ἀθῆνῃσι 24 Μαΐου 1894

Ὁ ἐκκαλῶν

2. Ἐφ' ἑσιν κατ' ἀποφάσεως κακῶς ἐκτιμησάσης τὰς
καταθέσεις τῶν μαρτύρων

Ἐφ' ἑσιν

Πέτρου Πυγμαλίωνος κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ Γοργίου Γύγου κατοίκου ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν
Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐκκαλῶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 180 ε. ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ μεταρρυθμισθῇ αὕτη πρὸς παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς μου καὶ καταδικασθῇ ὁ ἀντιδικὸς εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην, καλῶν αὐτὸν ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Διότι ἐκ τῶν ῥητῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων Γρηγορίου Νικιάδου καὶ Θεμιστοκλέους Πύθωνος καταδήλως προκύπτει ὅτι παρακατετέθησαν τὰ περὶ ὧν ἡ δίκη πράγματά μου παρὰ τῷ ἐναγομένῳ, καὶ κακῶς τὸ Πρωτοδικεῖον συνήγαγε τὸ ἐναντίον.

Γ'. Προτάσεις ἐφ' ἐσὶ βλήτου.

Προτάσεις

Πέτρου Πυγμαλίωνος
κατὰ τοῦ

Γοργίου Γύγου καὶ τοῦ τρίτου Ἰσιδώρου Ρούφου
Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλὼν ἐζήτησε διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ ἐνεργηθεῖσα κατὰσχέσις καὶ αἱ μὲν εἰς χεῖρας ἑαυτοῦ δρ. 82 νὰ συμπληρωθῶσιν ἀπέναντι ἑσὺ ποσοῦ ἐκ τῶν ὀφειλομένων αὐτῷ ὑπ' ἐμοῦ, τὰς δὲ εἰς χεῖρας τοῦ Ι. Ρούφου ὡς τρίτου κατὰσχέθεισας τετρακοσίας δραχμὰς νὰ ὑποχρεωθῇ οὗτος νὰ καταβάλλῃ εἰς αὐτόν· οὗτω δὲ ἐκ τῶν 1500 δραχμῶν, δι' ἃς ὁ ἐκκαλὼν ἐνήργησε τὰς εἰρημένας κατὰσχέσεις μόνον μέρος, ἥτοι 482 δραχμὰς, ὑπέβαλε διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ εἰς δικαστικὴν ἐξέτασιν, ἅτε μὴ ζητήσας παρὰ τοῦ δικαστηρίου τὴν ἐπικύρωσιν ὅλης τῆς ἀπαιτήσεως. Ὅθεν τοῦ ἀντικειμένου, περὶ ᾧ ἡ διαφορὰ στρέφεται, ὄντος κατωτέρου τῶν 500 δραχμῶν, ἡ ἐκκληθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν εἶναι ἀνέκκλητος καὶ ἡ ἔφ' ἑσιν αὐτοῦ ἀπορρίπτει.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτούμεθα τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰουνίου 1894

Ὁ πληρ. δικηγόρος τοῦ ἐφεσιβλήτου

Γ. Νισυρεύς.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 130 (σελ. 210 καὶ ἐπ.)

Ἀναψηλάφησις

1. Αἰτησις ἀναψηλαφήσεως διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐπεδικάσθησαν ἐπέκεινα τῶν αἰτηθέντων. — 2. Αἰτησις ἀναψηλαφήσεως διὰ τὸν λόγον ὅτι παρελείφθη ἀδίκαστος αἰτησις. — 3. Αἰτησις ἀναψηλαφήσεως διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ἀντιφάσκει πρὸς ἑαυτό.

1. Αἰτησις ἀναψηλαφήσεως διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐπεδικάσθησαν ἐπέκεινα τῶν αἰτηθέντων

Αἰτησις περὶ ἀναψηλαφήσεως.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Πέτρου Ρουφίνου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰωάννου Νηρέως κατοικοῦ ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 120 ε. ε. ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐγερθείσης κατ' ἐμοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἀγωγῆς τῇ 2 Φεβρουαρίου ε. ε. περὶ τῆς εἰς αὐτὸν ἀποδόσεως τετρακοσίων δραχμῶν, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 120 ε. ε. ὀριστικὴν αὐτοῦ ἀπόφασιν, δι' ἧς μὲ ὑπεχρέωσε νὰ καταβάλῃ αὐτῷ δραχμὰς τετρακοσίας πεντήκοντα, ἧτοι δραχμὰς πεντήκοντα ἐπέκεινα τῶν αἰτηθεισῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ἡ ἀπόφασις ἀναψηλαφᾶται, ἐὰν τὸ δικαστήριον δικάσῃ πέρα τῶν αἰτηθέντων.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντιδίκον ἐμπροσθέντως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαιτούμαι νὰ καταργηθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς ὑπεχρεώθην εἰς τὴν καταβολὴν ποσότητος ἀνωτέρας τῆς αἰτηθείσης, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ

διαδικασία καὶ ἀπαλλαγῶ τῆς ὑποχρέωσης ταύτης, καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν τῷ ἀντιδίκῳ.

Ἀθῆνῃσι τῇ 5 Μαΐου 1894.

Ὁ αἰτῶν

.

2. Αἴτησις ἀναψηλαφήσεως διὰ τὸν λόγον ὅτι παρελείφθη ἀδίκαστος αἴτησις

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν
 Αἰτησις Πέτρου Ρουφίνου κατοίκου Ἀθηνῶν
 κατὰ τοῦ Ι. Νηρέως κατοίκου ὡσαύτως
 περὶ ἀναψηλαφήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1204 ε. ε. ἀποφάσεως
 τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν

Ἐγείραντος ἐμοῦ τῇ 2 Φεβρ. ε. ε. ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἀντιδίκου περὶ διαταράξεως κατηγῆς, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 1204 ε.ε. ἀπόφασιν, δι' ἧς, ἀναγνωρίζον ὅτι ἔχω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ τὴν τελευταίαν ἀνεπλήπτον καὶ ἥσυχον δικαιοκρατίαν πρᾶξιν, ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ διαταράττων τὴν ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ μου ἀναφερομένου ἀγροῦ κατοχὴν μου. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἐγὼ ἐζήτησα νὰ ὑποχρεωθῇ προσέτι εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῆς γενομένης μοι ζημίας, ἀνερχομένης εἰς δραχμὰς τετρακοσίας, παρελείφθη ἡ περὶ τούτου αἴτησίς μου ἀδίκαστος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ἐπιτρέπεται ἡ ἀναψηλαφῆσις τῆς ἀποφάσεως, εἴαν παραλίπη ἀδίκαστον αἴτησιν τινα.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ διαδικασία ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν ἀπότισιν δραχμῶν τετρακοσίων κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ μου ὠρισμένα καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντίδικον, καλούμενον ἐμπροθέσμῳ πρὸς συζήτησιν.

Ἀθῆνῃσι τῇ 5 Μαΐου 1894.

Ὁ αἰτῶν.

.

3. Αίτησις ἀναψηλαφήσεως διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ διατακτικὸν ἀντιφάσκει εἰς ἑαυτό.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Αἰτησις Πέτρου Ῥουφίνου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ι. Νηρέως κατοίκου ὠσαύτως

περὶ ἀναψηλαφήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1205 ε. ε. ἀποφάσεως

τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐγείραντος ἐμοῦ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἀντίδικου τῇ 2 Φεβρουαρίου ε. ε. περὶ ἀποδόσεως πεντακοσίων δραχμῶν, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 1250 ε. ε. ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐν ᾧ ἐξ ἐνὸς ὑποχρεοῖ αὐτὸν διὰ τοῦ διατακτικοῦ νὰ μοι καταβάλῃ τὸ ποσὸν τριακοσίων δραχμῶν, ὡς ἐμφαινομένης τῆς ὀφειλῆς ἐξ ἰγγράφου ἀναμφισβητήτου, διατάσσει εἴτα μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν λόγῳ τοῦ ἐμπορικοῦ τῆς διαφορᾶς ὡς πρὸς τε τὸ ποσὸν τῶν τριακοσίων, δραχμῶν καὶ τὸ ποσὸν τῶν διακοσίων δραχμῶν.

Ἐπειδὴ, ἐὰν τὸ διατακτικὸν ἀποφάσεως ἀντιφάσκη πρὸς ἑαυτὸ, χωρεῖ ἀναψηλάφησις.

Διὰ ταῦτα, καλὼν τὸν ἀντίδικον ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐμπροθέσμως, ἐξαίτουμμι νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ διαδικασία ἐπὶ τῷ τέλει νὰ διαγραφῇ ἡ περὶ μαρτυρικῆς ἀποδείξεως διάταξις ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν τριακοσίων δραχμῶν, ὅπερ ὀριστικῶς καὶ τελεσίδικως ὑπεχρέωσε τὸν ἐναγόμενον τὸ δικαστήριον νὰ μοι δώσῃ.

Ἀρμόδιος κλητὴρ ἐπιδύτω τὴν παροῦσαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Μαΐου 1894.

Ὁ αἰτῶν ἀναψηλάφησιν

Πέτρος Ῥουφίνας.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 131 (σελ. 257 καὶ ἐπ.).

Αἰτησις ἀναιρέσεως⁽¹⁾

Α'. Αἰτήσεις ἀναιρέσεως ἐνεκεν ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς καὶ ψευδοῦς ἐρμηνείας διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ νόμου

1. Περὶ προικός.— 2. Ὡσαύτως περὶ προικός.— 3. Περὶ νο-

(1). Ἐπειδὴ οἱ λόγοι τῆς ἀναιρέσεως δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι καὶ ὡς λόγοι ἐφέσεως, διότι καὶ λόγος ἐφέσεως εἶναι οὐχ ἥττον ἢ ἐσφαλμένη ἐφαρ-

Θ. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ.—ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

μῆς. — 4. Ὡσαύτως περὶ νομῆς. — 5. Περὶ ἐκνικήσεως. — 6. Περὶ κτητικῆς παραγραφῆς. — 7. Περὶ δουλειῶν. — 8. Περὶ ἀγοραπωλησίας. — 9. Περὶ μισθώσεως. — 10. Περὶ ἐργολαβίας δίκης. — 11. Περὶ ἐντολῆς. — 12. Περὶ τῶν μεταξὺ ζώντων δωρεῶν. — 13. Περὶ ἀνταποδοτικῶν δωρεῶν. — 14. Περὶ παρακαταθήκης. — 15. Ὡσαύτως περὶ παρακαταθήκης. — 16. Περὶ ἐταιριῶν. — 17. Περὶ περιδόσεως. — 18. Περὶ διαθηκῶν. — 19. Περὶ ἀσφαλειῶν.

1. Περὶ προικός.

Αἵτησις ἀναίρεσεως.

Πέτρου Κισσεῶς κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 32 π. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις
Πρωτοδικῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ἡ προῖξ διαρκοῦντος τοῦ γάμου δὲν ἀνήκει εἰς τὴν κυριότητα τῆς γυναικός, διοικουμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου ἐν ὀνόματι αὐτῆς (Βασιλ. (29. 1) 3, 5, 38 καὶ 92), οὐδεὶς δὲ ἐνέχεται εἰς ἀποζημιώσιν ἐνεκὲν ἀθεμίτων πράξεων ἄλλου (Βασιλ. 2. 2. 169). Ὅθεν ἐσφαλμένως τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν ἐκήρυξεν ἡμὲς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὑπόχρεων νάποζημιώσω ἐκ τῆς προικώσας περιουσίας δι' ἀδίκημα πραχθὲν ὑπὸ τῆς συζύγου μου.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 32 π. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐπὶ ἀπορρίψει τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ὁ ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότη τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντίδικον.

Ἀθήνησι 28 Μαΐου 1894.

Ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν

Πέτρος Κισσεύς.

μογὴ καὶ ψευδὴς ἐρμηνεία τῶν διατάξεων τοῦ ἀπτικοῦ νόμου, ἐπίσης δὲ λόγος ἐφέσεως πᾶσα παραβίασις δικονομικῆς διατάξεως, πάντα τὰ ἐν τῷ κειμένῳ ὑποδείγματα αἰτήσεων ἀναίρεσεως δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι καὶ ὡς ὑποδείγματα ἐφέσεων, ἐὰν μεταβληθῇ τὸ αἰτητικόν.

2. Περὶ προικός.

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν
Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον αἱ ἐπὶ τοῦ προίκου ἀκινήτου δαπάναι τοῦ συζύγου δύνανται νὰ μειώσωσι τὴν προίκα, δηλονότι νὰ χορηγήσωσι δικαίωμα εἰς τὸν δαπανήσαντα σύζυγον νὰ πολάβῃ ἐκ τῆς προίκας περιουσίας τὰς δαπάνας αὐτοῦ (Ν. 52 § 2 Βασιλ. 29. 1), καὶ νὰ ἐκποιήσῃ πρὸς τοῦτο τὸ προικῶν ἀκίνητον, ὅπερ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου ἀπέβαλε τὴν ιδιότητα ταύτην. Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον, μὴ διατάξαν ἀποδείξιν περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ εἶδους τῶν ἐμῶν δαπανῶν ἐπὶ τοῦ προίκου ἀκινήτου, ὃ ἀνήκεν εἰς τὴν ἀποθανοῦσαν σύζυγόν μου, ἀλλ' ἀποφνηάμενον, ὅτι αἱ τοῦ συζύγου δαπάναι δὲν μειοῦσι τὴν προίκα, παρηρμήνευσε τὸν παρατεθέντα νόμον καὶ παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς πολ. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν πρὸς ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδύτω τὴν παροῦσαν.

.....

3. Περὶ νομῆς.

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν
Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ὅπως ἐπέλθῃ ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀγωγῆς τοῦ

ἀντιδίκου, καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Διότι ὁ μισθωτῆς δὲν ἔχει τὴν νομικὴν διακατοχὴν τοῦ μισθίου πράγματος (N. 6 § 2 Πανδ. de precario), ὅθεν οὐδὲ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς ὑπεράσπισιν τῆς νομῆς χρησιμοποιούμενα παραγγέλματα (N. 3 § 8 Πανδ. 43. 17), τοῦ κανόνος δὲ τούτου οὐδεὶς νόμος εἰσάγει ἐξαίρεσιν ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν τοῦ δημοσίου, ὡς ἐσφαλμένως παρεδέξατο τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, ὅπερ κατὰ παρερμηνείαν τῶν ἀνωτέρω νόμων δεξάμενον ἐξαίρεσιν ὅπου ὁ νόμος δὲν καθιεροῖ τοιαύτην παρεβίασε διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως αὐτοῦ τὴν διάταξιν τοῦ 68 ἄρθρου τῆς Πολιτικῆς Δικ. ὅπερ ὡς ἀφορῶν εἰς τὴν νομιμοποίησιν ἐν τῇ δίκῃ εἶναι οὐσιῶδες καὶ παραβιάζόμενον ἐπιφέρει ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 καὶ 7 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἀρμόδιος δικαστ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀναίρεσί-βλητον.

4. Περὶ νομῆς.

Ἀττησις ἀναίρεσεως

Π. Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ Ἰωάννου Πεισιστρατίδου κατοίκου ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ'ἀριθ. 200 ε. ε. τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (§ 6 Εἰσηγ. 4. 5. Πολ. Δικ. ἄρθ. 630) ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀνακτήσεως τῆς βίᾳ ἀπολεσθείσης νομῆς ὁ ἐναγόμενος δὲν δύναται νᾶντιτάξῃ τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἐνάγων εἶχε πρότερον βίᾳ ἐξωθήσει αὐτὸν τῆς νομῆς τοῦ αὐτοῦ πράγματος, διότι οὗτος ὤφειλε κατὰ τὴν πρῶτην αὐτοῦ ἀποβολὴν νᾶ ἐπικαλέσῃται τὴν δικαστικὴν προστασίαν, παραλιπὼν δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην καὶ ἐξωθήσας καὶ αὐτὸς βίᾳ τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ πρὸς ἀνάκτησιν τῆς νομῆς αὐτοῦ οὐδόλως δικαιούται νᾶ προβάλῃ τὴν ἔνστασιν ταύτην. Τοῦτο δὲ προκύπτει καὶ ἐκ τῆς ἐν § 4 τοῦ 629 ἄρθ. τῆς Πολ. Δικον. διατάξεως, καθ' ἣν ὁ ἐπὶ ἀποβολῇ τῆς νομῆς ἐναγόμενος οὔτε τὴν κυριότητα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πράγματος δικαιούται νᾶ προβάλῃ ὡς λόγον ἀπαραδέκτου τῆς περὶ ἀνακτήσεως τῆς νομῆς ἀγωγῆς. Ὅθεν κακῶς τὸ δικ. τῶν Ἐφετῶν ἀπερρίψε τὴν περὶ ἀνακτήσεως τῆς βίᾳ ἀπολεσθείσης νομῆς ἀ-

γωγὴν μου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἶχον ἐξωθήσει πρότερον τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ αὐτοῦ κτήματος, ἐν ᾧ κατὰ τὴν πρώτην αἰτιολογίαν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως δὲν εἶχον ἀποβάλλει ἐγὼ τὸν ἀντίδικον, ἀλλὰ τὸν Ἰ. Μένονα, οὗ ἐν ὀνόματι κατεῖχεν ἀπλῶς ἄνευ διανοίας κυρίου τὸ ἐπιδικὸν κτῆμα· ἄρα ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι ἀναιρετέα, ὡς παραβιάσασα τὰς παρατεθείσας διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ νόμου καὶ τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ 630 ἄρθρου τοῦ δικονομικοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσωμαι πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἐπὶ παραδοχῇ τῆς ἀγωγῆς μου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω ἀντίγραφον τῆς παρούσης εἰς τὸν ἀναιρεσιβλήτον.

5. Περὶ ἐκνικήσεως

Αἴτησις ἀναίρέσεως

Π. Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὠσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν

Ἀθῆναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ ἐκνικήσις δὲν θεωρεῖται ὑπάρχουσα, ὅταν ὁ ἀγοραστὴς ἀπολέσῃ δικαστικῶς τὴν νομὴν ἀπλῶς τοῦ πωληθέντος αὐτῷ πράγματος (Ν. 35 καὶ Ν. 11 § 13 Πανδ. 19. 1. Ν. 29 § 1 Πανδ. 21. 2), ὅθεν ἡ ἔνεκα τῆς ἀπωλείας τῆς νομῆς κινουμένη ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως δὲν κρίνεται κατὰ τὰς περὶ ἐκνικήσεως ἀρχὰς τοῦ δικαίου, ἰδίως δὲ δὲν εἶναι ἀναγκαία αὐτῆς προϋπόθεσις ἡ ἀνακοίνωσις τῆς δίκης εἰς τὸν πωλητὴν, ὡς ἀπαιτεῖται ἐπὶ τῶν ἐκνικήσεων. Ὅθεν ἰσχυραμένως τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν μου ὡς ἀπαράδεκτον ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἀνεκοίνωσα εἰς τὸν ἀναιρεσιβλήτον τὴν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Μ. Διοσχορίδου δίκην περὶ κατοχῆς, παραβιάσαν τοὺς ἀνωτέρω παρατεθέντας νόμους, τὸ 170 ἄρ-

θρον τῆς Πολ. Δικ. καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις· ἄρα ἡ ἀποφασίς αὐτοῦ ἐστὶν ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἐπὶ τῷ τέλει νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ μου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

6. Περὶ κτητικῆς παραγραφῆς

Αἴτησις ἀναίρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοικοῦ ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως

τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ ἡ διὰ βίας ἀρραίσεις τῆς κατοχῆς διακόπτει φυσικῶς τὴν παραγραφὴν, ἀδιαφόρως ἂν ὁ βιαίως ἀποβληθεὶς ἀνακτήσῃ κατόπιν τὴν νομὴν διὰ τοῦ πρὸς τοῦτο χορηγουμένου αὐτῷ παραγγέλματος, διότι ἡ ἀνάκτησις τῆς νομῆς ἀποτελεσμα εἶχει μόνον, ὅτι ἀρχεται νέα παραγραφὴ (Ν. 2, 5 καὶ 15 § 2 Πανδ. 41. 3). Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον ὑπολογίσαν ὑπὲρ τοῦ ἐνχομένου καὶ νῦν ἀναιρεσιβλήτου πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀντιταχθείσης κτητικῆς παραγραφῆς τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐγὼ κατεῖχον τὸ ἐπίδικον κτῆμα, βιαίως ἐξ αὐτοῦ ἀποβαλὼν τὸν ἐναγόμενον, ὡς αὐτὸ τὸ Ἐφετεῖον παραδέχεται, καὶ ἔνεκα τούτου ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν μου ἄνευ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ὑποβληθεισῶν αὐτῷ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀπαιτήσεών μου ἀποδείξεων παρηρμήνευσε τοὺς ἀνωτέρω παρατεθέντας νόμους καὶ παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικ., οὗ ἔνεκα ἀναιρετέα καθίσταται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις (Πολ. Δικ. ἀρθ. 201 καὶ 807 § 5 καὶ 7).

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, αἰτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἐπὶ τῷ τέλει νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ μου,

καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.
 Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

7. Περὶ δουλειῶν

Αἴτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως.

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν

Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (Ν. 35 Πανδ. 8. 3 καὶ Ν. 14 Πανδ. 8. 6) ἐπὶ τῶν διὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ πράγματος κωλυομένων ἀγροτικῶν δουλειῶν ἢ πρὸς ἐπάνοδον τῶν πραγμάτων εἰς τὴν προτέραν κατὰστασιν ἐν τῷ χρόνῳ τῆς δεκαετοῦς παραγραφῆς ἀμέλεια τοῦ δεσπόζοντος ἐπιφέρει τὴν διὰ παντὸς ἀπώλειαν τοῦ δικαιώματος τῆς δουλείας· δηλονότι πρὸς ὀριστικὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ ἀπαιτεῖται ἀμέλεια τοῦ δεσπόζοντος. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου συνισταμένης τῆς ἐπιδίκου δουλείας κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν εἰς τὴν ἐκ τοῦ μύλου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου λήψιν καὶ διοχέτευσιν τοῦ εἰς τὸν μύλον μου ἀνγκυρίου ὕδατος καὶ κωλυθείσης αὐτῆς διὰ τῆς καταστροφῆς οὐ μόνον τοῦ δουλεύοντος ἀλλὰ καὶ τοῦ δεσπόζοντος μύλου, ἢ τῶν πραγμάτων εἰς τὴν προτέραν κατὰστασιν ἐπάνοδος δὲν ἤρτατο προδήλως ἐκ τῆς θελήσεως ἐμοῦ, ἀπαιτουμένης ἀναγκαιῶς πρὸς χρῆσιν τῆς δουλείας τῆς τοῦ δουλεύοντος μύλου ἀνεγέρσεως, ἣν οὐδαμῶς ἐδυνάμην νὰ ἐκβιάσω ἐγώ, ἅτε ἐστερημένος πρὸς τοῦτο δικαιώματος ἀγωγῆς. Ὅθεν τὸ Ἐρετεῖον ὥφειλε προτοῦ νὰ ἐξετάσῃ ἐν τίνι χρόνῳ ἀνηγέρθῃ ὁ δουλεύων μύλος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἂν ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου περῇλθεν ἐπὶ ματαίῳ ὁ τῆς παραγραφῆς χρόνος, ἀπορρίψαν δὲ τὴν ἀγωγὴν μου ἄνευ τῆς ἐξετάσεως ταύτης ἐφήρμοσε κακῶς τὰς ἀνωτέρω παρατεθείσας διατάξεις καὶ κατέλιπεν ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, δι' ἧς αὕτη τυγχάνει ἀναιρετέα (Πολ. Δικ. ἀρθ. 807 § 6 καὶ 7).

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν ἀντίρρυσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ὅπως γίνῃ παραδεκτὴ ἡ ἀγωγή

μου, καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην
 Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδύτω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντί-
 κων, καλούμενον ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου
 Πάγου.

.....

8. Περὶ πωλήσεως ἐλπιζομένου πράγματος.

Αἴτησις ἀναίρεσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν

Ὑπουργοῦ ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν

Ἀθῆναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ ἡ σύμβασις, δι' ἧς τὸ δημόσιον μεταβιβάζει ἐτέρῳ ἐπὶ ὀρισμένῳ ἀντιτίμῳ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ δικαιώματος τῆς φορολογίας προϊόντων τῆς γῆς, εἶναι μὲν πώλησις τοῦ εἰς τὸ δημόσιον δικαιώματι φορολογίας ἀνήκοντος μέρους τῶν παραχθισομένων κατὰ τὸ ἔτος, εἰς δ' ἡ σύμβασις ἀναφέρεται, καρπῶν, δὲν εἶναι ὅμως πώλησις ἐλπίδος ἀλλὰ πράγματος ἐλπιζομένου (*rei speratae*), ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ νόμου 8 πρ. Πανδ. 18. 1, ἐκτός ἂν ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων ὅρων τῆς συμβάσεως συνάγεται, ὅτι ὁ ἀγοραστὴς τῶν προσόδων ὀφείλει τὸ τίμημα εἴτε παραχθῶσιν εἴτε μὴ καρποὶ ἐκ τῶν φορολογητέων ἀγρῶν (Ν. 11 § 18 Πανδ. 19. 1). Ὅθεν χαρακτηρίσαν τὸ Ἐφετεῖον τὴν περὶ ἧς ἡ δίκη ἐνοικίαςιν ὡς ἀγορὰν ἐλπίδος, οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰδικῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἀλλὰ γενικῶς καὶ ἀπολύτως, παρηρμήνευσε τοὺς ἀνωτέρω παρατεθέντας νόμους καὶ παρεβίβασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 248 τῆς Πολ. Δικ., οὗ ἔνεκα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐστὶν ἀναίρετέα (Πολ. Δικ. 807 § 5 καὶ 7)

Διὰ ταῦτα αἰτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδύτω τὴν παροῦσαν.

.....

9. Περὶ μισθώσεως

Αἴτησις ἀναίρεσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν

Οἴκου Ὑπουργοῦ ἐδρεύοντος ἐν Ἀθήναις

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν

Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ μίσθωσις ὑπάρχει ὡς αἰς παραχωρεῖται εἰς ἕτερον ἐπὶ ὀρισμένῳ χρηματικῷ ἀντιτίμῳ ἢ χρῆσις οὐ μόνον πραγμάτων ἀλλὰ καὶ δικαιωμάτων, οἷον τῆς ἐπικαρπίας καὶ οἰκήσεως (N. 12 § . . Πανδ. 7. 1. N. 13 Κωδ. de usur), ὅθεν μίσθωσις ἐστὶ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐπὶ χρηματικῷ ἀντιτίμῳ παραχωρούμενον εἰς τινα δικαίωμα τῆς εἰσπράξεως τῶν διοδίων καθ' ὀρισμένον χρόνον, διότι καὶ διὰ τῆς συμβάσεως ταύτης παραχωρεῖται τῷ ἐκλήπτορι ἢ κατὰ τὸν συμφωνημένον χρόνον χρῆσις τοῦ δικαιώματος τῆς τοιαύτης φορολογίας, μίσθωσιν δὲ καὶ αἱ πηγαὶ χαρακτηρίζουσι τὴν τοιαύτην σύμβασιν (N. 15 § 4 Πανδ. de Locati καὶ N. 1 § 1 de publicanis), ὅθεν θεωρήσασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις περιττὴν τὴν ὑπὸ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως διαταχθεῖσαν ἀποδείξιν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ὑπάρχει μίσθωσις ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ ἀναιρετέα ἐστὶν (Πολ. Δικ. 802 § 5), ὡς ἐσφαλμένως ἐρμηνεύσασα τοὺς περὶ μισθώσεως ὁρισμοὺς τοῦ νόμου καὶ παραβιάσασα τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας (ἄρθ. 248).

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ τῇ παραδοχῇ τῆς ἀγωγῆς μου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδύτω τὴν παρούσαν εἰς τὸν ἀναίρεσίβλητον.

10. Περὶ ἐργολαβίας δίκης.

Αἴτησις ἀναίρεσεως

Π. Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν
ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ ἐργολαβία δίκης ὑπάρχει ὡσάκεις ἀναδέχεται τις τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης ἐφ' ὠρισμένη ἀμοιβῇ καὶ ἀγωνίζεται τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα ἐπὶ ιδίῳ κινδύνῳ, ἐξαρθῶν ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως αὐτῆς τὴν προσδοκωμένην ὠφέλειαν. Εἰς τοὺς ἐργολάβους δὲ δικῶν κατατακτέοι καὶ οἱ ἀγοράζοντες ἀπαιτήσιν ἢ ἀγωγὴν καὶ ἀρθῶντες τὴν ἐκ τῆς ἀγορασίας ταύτης ὠφέλειαν ἢ ζημίαν ἐκ τῆς ἐκβάσεως τῆς πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀγορασθείσης ἀπαιτήσεως ἐγειρομένης δίκης, ὡς προκύπτει ἀριθμητικῶς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ Νόμου 52 Βασ. 11. 1 καὶ 1, 82 Βασ. 14. 1. Ὅθεν παραδεχόμενον τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ὁ ἀντίδικος ἀγοράσας τὴν ἐπιδίκον ἀπαιτήσιν ἐπὶ ἰδίᾳ ὠφελείᾳ καὶ ἐξαρθήσας τὴν ὠφέλειαν αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐκβάσεως τῆς περὶ ταύτης δίκης, ἣν ἤγειρε, δὲν εἶναι ἐργολάβος, ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τοὺς παρατεθέντας νόμους.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντιδίκον ἐμπροσθέντως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ὅπως ἀπορρίψθῃ ἡ ἀγωγή τοῦ ἀντιδίκου, καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

11. Περί ἐντολῆς.

Ἀΐτησις ἀναίρεσεως.

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις
Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ κατὰ νόμον ὁ ἐντολολόγος δικαιοῦται μὲν νάπαιτῆσθαι παρὰ τοῦ ἐντολέως αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι ἡνκαγκάσθῃ νά δαπανήσῃ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς, ἀλλ' εἶναι οὐχ ἥττον πρὸς αὐτὸν ὑπεύθυνος διὰ πᾶσαν τῆς ἐντολῆς ὑπέρβασιν, ἐπενεγκοῦσαν τῷ ἐντολεῖ ζημίαν (Ν. 12 § 17 καὶ Ν. 41 Πανδ. 17. 1). Ὅθεν τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν,

παραδεξάμενον ἐξ ἐνός ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἔλαβε παρ' ἐμοῦ ἐντολὴν, ἣν ἐδέξατο, νὰ παρουσιασθῇ ἀντ' ἐμοῦ ὡς υπερθεματιστῆς τοῦ περὶ οὗ πρόκειται σίτου, ὅστις καὶ κατεκυρώθη ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ, ὡσαύτως δὲ ὅτι μὴ καταβληθέντος ὑπ' ἐμοῦ τοῦ τιμήματος, ὁ ἀναιρεσίβλητος ἠδύνατο δι' ἄλλους νομίμους λόγους νὰ διαθέσῃ αὐτόν· ἐξ ἄλλου δὲ, ὅτι ἐγὼ ἰσχυρίσθην καὶ ἐζήτησα νὰ ποδείξω, ὅτι μόνον δέκα κοιλὰ σίτου μοὶ παρέδωκεν ὁ ἀναιρεσίβλητος, ὃν τὸ τίμημα ἔλαβε, τὸν δ' ἐπίλοιπον ἐκράτησε καὶ ὅτι, ὅτε με ἐκάλεσε νὰ λάβω τὸν σίτον, δὲν ὑπῆρχε τοιοῦτος ἐν ταῖς ἀποθήκαις, τουτέστιν, ὅτι ὁ ἀντιδίκος ὡς ἐντολοδόχος μου παρεβίασε τὴν ἐντολὴν πρὸς βλάβην μου, καταστήσας ἀδύνατον εἰς ἐμὲ τὴν παραλαβὴν τοῦ σίτου, παρεβίασε τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἑρμῶν 244, 248, 551 καὶ 552 § 1 τῆς Πολ. Δικ. "Ὅθεν ἡ ἀπόφασίς αὐτοῦ ἐστὶν ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα, καλὼν τὸν ἀντιδίκον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

12. Περί τῶν μεταξύ ζώντων δωρεῶν

Αἰτησις ἀναίρεσεως

Πέτρου Κισσέως κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοικοῦ ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν

ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ μου, καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Διότι ἐγὼ ἐστήριξα τὴν περὶ τῶν ἐπιδίκων πραγμάτων ἀγωγὴν μου εἰς τὸν λόγον, ὅτι ταῦτα ἐδωρήθησαν ἐμοὶ ὑπὸ τῆς μητρός μου, τὰ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἀπέρριψεν αὐτήν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ δωρεὰ αὐτῶν ἠκυρώθη δῆθεν ὑπὸ τῆς διαθήκης τῆς μητρός μου, ἐν ᾗ ἡ μεταξύ ζώντων δωρεὰ δὲν δύναται νὰ κυρωθῇ.

δι' ἀπλῆς τοῦ δωρητοῦ μεταμελείας, ἀνακαλουμένη μόνον ἐπὶ ῥητοῖς λόγοις ἀχαριστίας πρὸς τὸν δωρητὴν.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντίδικον καλούμενον ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

13. Περὶ ἀνταποδοτικῶν δωρεῶν.

Αἴτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν

Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ ἡ δωρεὰ, περὶ ἧς ἡ δίκη, χαρακτηρίζεται μὲν ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ὡς ἀνταποδοτικὴ ἐνεκεν εὐγνωμοσύνης ὀφειλομένης ὑπ' ἐμοῦ πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον γενομένην· ἀλλὰ δωρεὰ οὐχ ἦττον καὶ αὐτὴ οὐσα ὑπάγεται εἰς τοὺς κοινούς τῶν δωρεῶν ὅρους καὶ περιορισμούς, ἐν οἷς καὶ ἡ δι' αἰτίαν ἀχαριστίας ἀνάκλησις τῆς δωρεᾶς, ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου (N. 10 Κωδ. 8. 56) ἐπὶ πασῶν τῶν δωρεῶν καθιερωμένη· ἡ δὲ διάταξις, καθ' ἣν δὲν ἀνακαλεῖται ἡ δωρεὰ πρὸς τὸν ἀπὸ ληστῶν ἢ πολεμίων βυσάμενον τὸν δωρητὴν (N. 34 § 1 Πανδ. 39. 5), δύναται μὲν ἔσως νὰ ἐκταθῇ κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ ἄλλων θεμάτων ἀνταποδοτικῶν δωρεῶν, ἐν οἷς τὸ αὐτὸ πρὸς τὸν δωρεοδόχον μέγεθος εὐγνωμοσύνης τοῦ δωρητοῦ ὑπάρχει, ἀλλὰ τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐφετεῖον ἄνευ κἄν τῆς ἐξετάσεως ταύτης ἐπεξέτεινε τὴν εἰδικὴν ταύτην διάταξιν εἰς πάσας ἀδιστάκτως τὰς ἀνταποδοτικὰς δωρεὰς, παρερμηνεύσαν οὕτως αὐτὴν καὶ παραβιάσαν ἐν ταύτῃ τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ δικονομικοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 244, 248), καθ' ἃς δέον νὰ ἐξετάζωνται πάντα τὰ οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς δίκης καὶ νὰ διατάσσεται ἐν ἀμφιβολίᾳ ἀπόδειξις αὐτῶν.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ἀναιρεθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ κατὰ τοῦ ἀντιδίκου ἀγωγή μου, καὶ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

14. Περὶ παρακαταθήκης.

Αἵτησις ἀναιρέσεως

II. Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως
τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ὁ θεματοφύλαξ ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ εἰς τὴν φύλαξιν τοῦ παρακατατεθέντος πράγματος ἢ ἐπιμέλειαν καταβάλλει εἰς τὴν φύλαξιν τοῦ ἰδίου πράγματος, εὐθυνόμενος ἐν περιπτώσει βλάβης ἢ ἀφαιρέσεως αὐτοῦ ἐνεκα δόλου ἢ ἀσυγγνώστου ἀμελείας αὐτοῦ (§ 3 Εἰσηγ. 3. 14. N. 1 § 4. 8 καὶ 47 Πανδ. 16. 3). Τὸ δὲ Ἐφετεῖον μὲ ἐθεώρησεν ὑπεύθυνον εἰς ἀποζημίωσιν, ἀπολεσθέντος τοῦ παρ' ἐμοὶ κατατεθέντος χρηματικοῦ ποσοῦ ἐκ κλοπῆς, οὐδεμίαν διατάξαν ἀποδείξιν ἂν ἡ παρακαταθήκη ἀπώλετο ἐκ δόλου ἢ ἀσυγγνώστου ἀμελείας μου· ὅθεν ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ, παραβιάσασα τὰς οὐσιώδεις διατάξεις περὶ ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. ἀριθ. 244 καὶ 248), ἀναιρετέα καθίσταται κατὰ τὰ ἄρθρα 201 καὶ 807 § 5 τῆς Πολ. Δικ. συνδυαζόμενα.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντιδίκον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἐπὶ τῷ τέλει νὰπορῶνθῃ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παραῶσαν.

15. Περὶ παρακαταθήκης.

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ὁ θεματοφύλαξ ὀφείλει νὰποδώσῃ τὸ παρ'

αὐτῷ κατατεθὲν εἰς τὸν παρακαταθέτην ἅμα αἰτησάμενον αὐτὸ, μηδαμῶς δικαιούμενος νάντιτάξῃ εἰς αὐτὸν τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι δὲν εἶναι κύριος τοῦ πράγματος ἢ ἔνστασιν συμφηφισμοῦ ἢ ἄλλας ἐπὶ τοῦ πράγματος ἀπαιτήσεις. Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐπιτρέψαν εἰς τὸν ἀντίδικον τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ ἀντίδικος, παρ' ᾧ παρακατέθηκα ἐγὼ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ μου πράγματα, εἶναι κύριος αὐτῶν παρεβίασε τὴν παρατεθεῖσαν διάταξιν τῆς Ἐξαβίβλου· ἄρα ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ἐστὶν ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξαιτούμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἐπὶ τῷ τέλει τῆς παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς μου καὶ τὴν κταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντίδικον.

16. Περὶ ἐταιριῶν.

Αἵτησις ἀναίρεσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν

Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς περὶ ἐταιριῶν ἀρχὰς τοῦ δικαίου (Ἀρμεν. Ἐξάβιβλος) ἡ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἐταιρίας διανομὴ τῶν κοινῶν πραγμάτων τελεῖται κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν καὶ τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀμοιβαίων τῶν ἐταίρων ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων καὶ ἕκαστος αὐτῶν δύναται νάπαιτήσῃ τὰ ὑπ' αὐτοῦ νομίμως δαπανηθέντα ἐν τῷ κοινῷ πράγματα καὶ νάφαίρῃ ἐξ αὐτῶν τὰς δαπάνας ταύτας πρὸ τῆς διανομῆς τοῦ κοινοῦ τῆς διαλυθείσης ἐταιρίας κεφαλαίου, ἡ δὲ μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου ἐταιρία διελύθη διὰ τῆς ἀπωλείας τοῦ ἀσφαλισθέντος οἴνου καὶ τὰ κεφάλαια ἡμῶν περιορίσθησαν ἐφεξῆς εἰς τὸ τῆς ἀσφαλείας ποσόν. Ἀρα διατεινομένου τοῦ μὲν ἀντιδίκου, ὅτι αὐτῷ ἀνήκει τὸ ἥμισυ τοῦ ἀσφαλισθέντος ποσοῦ, ἐμοῦ δέ, ὅτι εἶχον καταβάλλει πλείοτερον ἢ οὗτος ποσόν καὶ ὅτι προέβην εἰς δαπάνας διὰ τὴν ἐξπραξίν τῆς ἀσφαλισθείσης ποσότητος, προβαλόντος δηλονότι ἐμοῦ ἔνστασιν συμφηφισμοῦ, ἦν ὡς ἐναγόμενος καὶ ἐφείβλητος ἰδου-

νάμην καὶ κατὰ τὴν ἐφέσιμον δίκην νὰ προτείνω, ὡς προκύπτει ἐξ αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον ὤφειλε νὰ ἀποφηνῇται περὶ τῶν ἀμοιβαίων δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν ἐταίρων τούτων· περιορίσαν δὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ εἰς μόνον τὸν προσδιορισμὸν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀντιδίκου καὶ μηδαμῶς ἐπεμβάν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν δικαιωμάτων ἐμοῦ, οὔτε διατάξαν περὶ τούτου ἀπόδειξιν, ἂν αὕτη ἦν ἀναγκαία, παρεβίασε τὰς περὶ συμφητισμοῦ ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 244 καὶ 248 Πολ. Δικ. Ὅθεν εἶναι ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα, καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐμπροθέσω καὶ ἐξαίτουμαι νὰ ἀναιρεθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφειῶν, ὅπως ἀπορρίβθῃ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀντιδίκου, καὶ νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

17. Περὶ περιδόσεως.

Αἴτησις ἀναιρέσεως

Π. Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατιδίου κατοίκου ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις

Πρωτοδικῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπερρίψε διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὡς ἄνευ ἐπιρροῆς τὸν ἰσχυρισμὸν μου, ὅτι ὁ ἀντίδικος μὲ παρέσυρεν εἰς τὴν περιδοσιν ἐν γνώσει τῆς ἐπιτυχίας καὶ παρεσκεύασε μάλιστα αὐτήν, ἐν ᾗ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος εἶχεν ἐπιρροήν, διότι δι' αὐτοῦ ἀπεδίδото εἰς τὸν ἀντίδικον δόλος καὶ ἡμφισθητεῖτο ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἐν τῇ συμβάσει τῆς περιδόσεως ἀναγκαίου στοιχείου τῆς ἀφοτέρωθεν ἀβεβαιότητος, καὶ ἐπομένως ὤφειλε νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόδειξιν αὐτοῦ. Ὅθεν παρηρμήνευσε τοὺς περὶ περιδόσεως κανόνες τοῦ ἀστικοῦ νόμου καὶ παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 248 τῆς Πολ. Δικονομίας· διὸ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀναιρετέα ἐστί.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον εἰς ἐμπρόθεσμον συζήτησιν ἐνώ-

πion τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅπως ἐπέλθῃ ἡ ἀπορρίψις τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

18. Περὶ διαθηκῶν.

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Π. Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ'ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ οὐ μόνον τὸ 2 ἄρθρον τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ἀκυροῦται ἀκυρον τὴν διαθήκην (εἴτε δημοσίαν, εἴτε μυστικὴν, εἴτε ιδιόγραφον), ἐὰν μὴ τηρηθῶσιν οἱ ὑπ' αὐτοῦ διαγρχόμενοι τύποι, ἀλλὰ καὶ τὸ 63 ἄρθρον αὐτοῦ ὀρίζει γενικῶς, ὅτι ἡ παράδοσις αὐτῶν καθίσταται τὰς διαθήκας ἀκύρους. Ὅθεν ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης αὐτοῦ ἀποφάσεως ἐθεώρησεν ἔγκυρον τὴν περὶ τῆς ἡ δίκῃ ιδιόγραφον διαθήκην, καίπερ μὴ ἀναφέρουσιν, καθὰ αὐτὸ τὸ Ἐφετεῖον ἐκτιμῆσαν τὸ περιεχόμενον αὐτῆς παραδέχεται, τὸν τόπον τῆς συντάξεως αὐτῆς, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ 31 ἄρθρον τοῦ περὶ Διαθ. ψηφίσματος.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον πρὸς ἐμπρόθεσμον συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ'ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ὅπως ἐπέλθῃ ἡ παραδοχὴ τῆς ἀγωγῆς μου, καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

19. Περὶ ἀσφαλειῶν

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν

ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 348 ἄρθρον τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου πᾶσα ἀποσιώπησις τοῦ ἀσφαλιζομένου, σμικρύνουσα τὴν τοῦ ἐνδεχομένου κινδύνου ἔννοιαν ἢ μεταβάλλουσα τὸ ὑποκείμενον αὐτοῦ, ἀκυροῖ τὴν ἀσφάλειαν· ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον παραδεξάμενον μὲν ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος δὲν ἰδὴλῶς τὴν εἰς τὸ βιβλιάριον μὴ καταχωρίσιν τοῦ ἀσφαλιζομένου ναυτοδανείου αὐτοῦ, ἀλλὰ μὴ θεωρήσαν τοῦτο ἀποσιώπησιν, ὑπαγομένην εἰς τὸ ἄρθρον 348, διότι δῆθεν ἡ ἀσφαλιζούσα ἑταιρία ἰδύνατο καὶ ὥφειλε νὰ βεβαιωθῇ δι' ἰδίας ἐρεύνης ἂν τὸ δάνειον ἦν ἐγγεγραμμένον εἰς τὸ βιβλιάριον, καὶ διότι δῆθεν ἀποσιώπησις ὑπάρχει μόνον ὅτε τις ἐρωτώμενος σιωπᾷ, ὁ δὲ ἀναιρεσίβλητος δὲν ἠρωτήθη παρὰ τῆς ἑταιρίας περὶ τῆς ἐν τῷ βιβλίῳ καταχωρίσεως τοῦ δανείου, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὸ 348 ἄρθρον, ὅτε παραδεξάμενον διακρίσεις μὴ ὑπαρχούσας ἐν αὐτῷ.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντιδίκον ἐμπροθέσωμεν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή μου, καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότη τὴν παροῦσαν.

Β'. Αἰτήσεις ἀναίρεσεως ἐνεκα τῆς παραβιάσεως οἰκονομικῶν διατάξεων.

1. Περὶ δικαιοδοσίας. — 2. Περὶ νομιμοποιήσεως ἐν σχέσει πρὸς ἀνακοπὴν κατὰ προσωποκρατίσεως. — 3. Περὶ νομιμοποιήσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν πονυβλικανὴν ἀγωγὴν. — 4. Περὶ ὁμοδικίας καὶ ἀνατροπῆς. — 5. Περὶ ἐπιδόσεων. — 6. Περὶ αἰτιολογίας τῶν ἀποφάσεων. — 7. Περὶ ἀποδείξεως — 8. Ὡσαύτως περὶ ἀποδείξεως. — 9. Ὡσαύτως περὶ ἀποδείξεως. — 10. Ὡσαύτως περὶ ἀποδείξεως. — 11. Ὡσαύτως περὶ ἀποδείξεως. — 12. Ὡσαύτως περὶ ἀποδείξεως. — 13. Ὡσαύτως περὶ ἀποδείξεως. — 14. Περὶ μαρτυρικῆς ἀποδείξεως. — 15. Περὶ μαρτυρικῆς ἀποδείξεως. — 16. Περὶ ἐξαιρέσεως μαρτύρων. — 17. Ὡσαύτως περὶ ἐξαιρέ. ΦΛΟΓΑΓΟΥ. — ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ρέσεως μαρτύρων. — 18. Περὶ ἐπακτοῦ ὄρκου (ἄρθ. 351). — 19. Ὡσαύτως περὶ ἐπακτοῦ ὄρκου (ἄρθ. 361). — 20. Ὡσαύτως περὶ ἐπακτοῦ ὄρκου (ἄρθ. 351). — 21. Ὡσαύτως περὶ ἐπακτοῦ ὄρκου (ἄρθ. 351 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθ. 244). — 22. Περὶ τῆς συντάξεως τῶν ιδιωτικῶν ἐγγράφων εἰς πολλὰ πρωτόγραφα. — 23. Περὶ ἐξετάσεως τῆς ἐνστάσεως περὶ νοθεύσεως δημοσίου ἐγγράφου. — 24. Περὶ ἀνατροπῆς — 25 Περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ εἰρηνοδίκου εἰς τὸ λαμβάνειν μόνον προσωρινὰ μέτρα ἐν ταῖς περὶ νομῆς διαφοραῖς. — 26. Περὶ παρεκτάσεως τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδίκου. — 27. Περὶ τῶν προσόντων τῶν ἐνστάσεων. — 28. Περὶ τοῦ παραδεκτοῦ ἐνστάσεων ὡς ἐκ δικαιώματος τρίτου ὑπὲρ τῶν ἐγγυητῶν. — 29. Περὶ τῆς προθεσμίας τῆς ἐφέσεως. — 30. Περὶ ἀντεφέσεως. — 31. Περὶ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὸ Ἐφετεῖον ἰσχυρισμῶν. — 32. Περὶ κατασχέσεως ἀκινήτων κτημάτων παρὰ τρίτῳ (ἄρθ. 862 καὶ 956). — 33. Περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ παρ' ᾧ ἐνηργήθη κατάσχεσις τρίτου εἰς τὸ ἀποτίνειν τόκους. εἰς τὸν ἢ κατασχεθεῖσα ἀπαίτησις ἦν ἔντοκος. — 34. Περὶ τῆς διανομῆς τῶν κατασχεθέντων παρὰ τρίτῳ εἰς μόνους τοὺς μέχρι τῆς τελεσιδικίας τῆς κυρούσης τὴν κατάσχεσιν ἀποφάσεως ἐπιβαλόντας κατάσχεσιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν χρημάτων δανειστάς. — 35. Περὶ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐκ τῆς κατατάξεως μεταξὺ τῶν δανειστῶν ἀναφυομένων ἐρίδων. — 36. Περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ θεωρήσεως τοῦ πράγματος, οὗ ζητεῖται ἡ δικαστικὴ ἀπαλλοτριώσις.

1. Περὶ δικαιοδοσίας.

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Π. Κισσέως κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοικοῦ Πατρῶν καὶ κατὰ τῆς
 ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. αποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν
 Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὴν § 4 τοῦ ἄρθρου 19 τῆς γενικῆς δικαιοδοσίας

τοῦ ἐναγομένου ἐξαίρουνται αἱ κατὰ τὴν κατάσχεσιν πράγματος καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν προσωπικῆς κρατήσεως ἐγειρόμεναι διαφοραί, ὅς δικάζει τὸ δικαστήριον, οὐ ἐν τῇ περιφερείᾳ εὐρίσκονται τὰ κατασχεθέντα ἢ ἐξετελέσθη ἢ ἐκτελεσθήσεται ἡ προσωπικὴ κράτησις, κατὰ δὲ τὴν § 5 τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου τὸ δικαστήριον, οὐ ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐξετελέσθη ἡ προσωπικὴ κράτησις ἢ ἡ πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεως γενομένη κατάσχεσις οἰουδήποτε πράγματος, ἀποφαίνονται περὶ αὐτῆς τῆς ἀπαιτήσεως μόνον ὅποτεν ἡ προσωπικὴ κράτησις ἢ κατάσχεσις διαταχθῇ 1) κατὰ φυγάδος ὀφειλέτου μὴ ἔχοντος μόνιμον κατοικίαν καὶ 2) κατ' ἄλλοδαπῶν οἵτινες δύνανται νὰ φυλακισθῶσιν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἢ ὧν τὰ πράγματα δύνανται νὰ κατασχεθῶσιν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ. Ὅθεν ἡ ἀνακοπὴ τοῦ κατοικοῦ Πατρῶν κατ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν χρέους ἐν Ἀθήναις συνομολογηθέντος καὶ πρὸς κάτοικον Ἀθηνῶν ὀφειλομένου δὲν ὑπάγεται εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον Πατρῶν καὶ κακῶς ἐπομένως ἐκηρύχθη αὐτὸ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ αὐτήν· διὸ ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντιδικὸν ἐμπροθέσμῳ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ πορρίφθῃ ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ἀντιδίκου, καὶ τὴν κατάδικον αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἀθῆνῃσι τῇ 20 Μαΐου 1894

Ὁ αἰτῶν ἀναίρεσιν

Πέτρος Κισσεύς.

2. Περὶ νομιμοποιήσεως ἐν σχέσει πρὸς ἀνακοπὴν κατὰ προσώποκρατήσεως.

Αἵτησις ἀναίρεσεως

Π. Κισσεύς κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου

κατοικοῦ Ἀθηνῶν ὡς δικαστικοῦ κηδεμόνος τῶν τέκνων

τοῦ Νικολάου Πενθύλου

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν

Ἀθῆναις Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 67 τῆς Παλ. Δικ. μόνον ὁ προτείνων ἢ ὁ ὑπερασπίζων ἄμεσον ἰδιωτικὸν αὐτοῦ συμφέρον δύναται νὰ παρα-

σταθῇ ὡς ἐνάγων ἢ ἐνκαγόμενος ἐν ἀστικῇ δίκῃ· ὅθεν ὁ ἀναιρεσιβλή-
τος ἀνακόψας τὴν ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθεῖσαν προσωποκράτησιν αὐτοῦ ὑπὸ
τὴν ιδιότητα τοῦ κηδεμόνος τῶν τέκνων τοῦ Ν. Πενθύλου καὶ
ἰσχυρισθεῖς ὅτι ὡς κηδεμὼν δὲν ἠδύνατο νὰ προσωποκρατηθῇ διὰ
χρέος τῶν κηδεμονευομένων, ἤτοι προτείνας εἰς τὸ δικαστήριον δι'
ἀγωγῆς οὐχὶ ἄμεσον συμφέρον τῶν κηδεμονευομένων, ὧν ἐν ὀνόματι
παρέστη, ἀλλ' ἴδιον ἐαυτοῦ καὶ ἀτομικόν, ὃ δὲν δικαιοῦνται νὰ προ-
βάλωσι τὰ τέκνα τοῦ Ν. Πενθύλου, δὲν ἠδύνατο νὰ παραστῇ νο-
μίμως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου· ὅθεν κακῶς ἐδέξατο τὸ Ἐφετεῖον
διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ, ἣν ὤφειλε
καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ πορρίψῃ, παραβιάσαν οὕτω τὰς οὐσιώδεις
διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 67 καὶ 68 τῆς Πολ. Δικ. "Ἀρα ἡ ἀπόφασις αὐ-
τοῦ ἐστὶν ἀναιρετέα (Πολ. Δικ. 807 § 5).

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι νὰ ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐπὶ
τῷ τέλει νὰ πορρίφθῃ ἡ κατὰ τῆς προσωποκράτησεως αὐτοῦ ἀνακοπὴ
τοῦ ἀντιδίκου, καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντιδίκον,
κκαλούμενον ἐμπροθέσμως.

3. Περὶ νομιμοποιήσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν πουβλικιανὴν ἀγωγὴν.

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοικοῦ ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν

Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ ἡ πουβλικιανὴ ἀγωγὴ, οἷαν χαρακτηρίζει τὸ Ἐφετεῖον
τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀπαιτεῖ ἀναγκαιῶς καλὴν πίστιν
καὶ νόμιμον τίτλον παρὰ τῷ ἐνάγοντι (Ν. 1 πρ. Πανδ. 6. 2). Καὶ
δύναται μὲν τὴν ἀγωγὴν ταύτην νὰ κινήσῃ κατὰ νόμον καὶ ὁ κλη-
ρονόμος τοῦ ἀρχικοῦ δικαιοῦχου (Ν. 7 § 9 καὶ 12 Πανδ. 6. 2)· ἀλλ'
ἀμφισβητουμένης τῆς ιδιότητος αὐτοῦ ταύτης, ὀφείλει ἀναμφιβόλως
νὰ ποδείξῃ αὐτὴν ὡς ἀναγκαίαν πρὸς νομιμοποίησιν ἐαυτοῦ ἐν τῇ δίκῃ
προϋπόθεσιν (Πολ. Δικ. 67 καὶ 68) καὶ ἡ περὶ τούτου ἀντίρρησης
τοῦ ἐνκαγομένου οὐδαμῶς ἐστὶν ἑνστασις ἐκ δικαιώματος τρίτου. "Ὅθεν

τὸ Ἐφετεῖον, παραδεξαίμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης αὐτοῦ ἀποφάσεως, ὅτι οἱ τίτλοι, εἰς οὓς στηρίζει τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἀνῆκον ἀρχικῶς εἰς τὸν Ι. Νισυρέα, καὶ ὅμως ἀπαρρίψαν τὸν ἰσχυρισμὸν μου ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν εἶναι κληρονόμος καὶ δικαιόχος αὐτοῦ, καθὼς ὑπάρχοντος ἐγγυτέρου συγγενοῦς, ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ σκέψει ὅτι ἡ τοιαύτη πρότασις γίνεται ἐκ δικαιώματος τρίτου, ἐν ᾧ ἀπαρτίζει στοιχεῖον τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, καὶ ὡς τοιαύτην ὤφειλε νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἐκτιμήσῃ, παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 67 καὶ 68, ὡς καὶ τῶν ἀρθρῶν 552, 244, 248 τῆς Πολ. Δικ. Ὅθεν εἶναι ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντιδίκον πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐμπροθέσω καὶ ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ'ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

4. Περὶ ὁμοδικίας καὶ ἀνατροπῆς.

Αἴτησις ἀποφάσεως

Πέτρου Κισσέως κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοικοῦ ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ'ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 70 ἀρθρον τῆς Πολ. Δικον. δύνανται πλείονες ἄνθρωποι πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ κοινοῦ σκοποῦ νὰ ἐναγάγωσιν ἢ νὰ ἐναχθῶσιν ὁμοῦ, ὁπόταν κοινωνῶσι δικαιώματος ἢ ὑποχρεώσεως τινος ἢ ἔχωσιν ἄλλως ἴδιον ἄμεσον συμφέρον εἰς τῆς δίκης τὴν ἐκβασιν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ τῆς αὐτῆς νομίμου ἀδείας πηγάζον, ἐξ οὗ ἀναγκάτως ἐπεταί, ὅτι μεταξὺ τῶν πολλῶν ὁμοδικῶν ὑφίσταται μία καὶ ἀδιαίρετος δίκη, ἥς ἡ διαδικασία ἐνεργεῖται κοινῶς διὰ πάντας. Ἐκ τούτου δὲ προκύπτει, ὅτι ἐπὶ τῆς διαδικασίας ταύτης τῆς ὑπὸ πάντων καὶ ὑπὲρ πάντων κοινῶς τῶν ὁμοδικῶν ἐκτελουμένης δὲν ἔχουσιν οὗτοι ἴδια καὶ αὐτοτελῆ δικαιώματα, ἀλλὰ κοινὰ καὶ ἀχώριστα· ὅθεν ἡ ἀνατροπὴ, ἀποτέλεσμα οὐσα τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς ὅλης δίκης, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ ὁμοδικῶν, εἰμὴ ὅσακις καταργεῖ τὴν δίκην ὡς πρὸς πάντας αὐτούς· ὅθεν ἡ περὶ ἀνατροπῆς

ἀγωγὴ τοῦ ἀντιδίκου ἔδει νὰ πορρίφθῃ ὥς μὴ περιλαβοῦσα τὸν ἕτερον ὁμόδικόν μου Ι. Κυπριανόν, καὶ διὰ τοῦτο μὴ δυναμένη νὰ ἐπενέγκῃ τῆς ὅλης δίκης κατάργησιν. Ἐν τούτοις τὸ Ἐφετεῖον ἐδέξατο αὐτὴν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμῳ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπὶ ἀπορρίψει τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

5. Περὶ ἐπιδόσεων

Αἴτησις ἀναίρεσεως

Πέτρου Κισσέως κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοικοῦ ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις
Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 140 τῆς Πολ. Δικον. ὁ κλητὴρ ὀφείλει νὰ σημειώσῃ ἐν τῷ ἐπιδότηρίῳ ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς ἐπιδόσεως, ἡ δὲ παραλείψει τῆς ἡμέρας καὶ ὥρας καθίστησιν αὐτὸ ἄγαν ἀτελές, ὅτε οὔτε τοῦ ἐγκαίρου τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ διαδίκου ἐμφαινομένου τότε, οὔτε τῆς κατὰ χρόνον ἀρμοδιότητος καὶ ἐξουσίας τοῦ κλητῆρος, οὐ ἔνεκα καὶ καθίσταται ἄκυρον ἐπὶ τῇ παραλείψει ταύτῃ. Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον παραδεξάμενον, ὅτι τὸ ἀποδεικτικὸν τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀντιδίκου φέρον τὴν σημειώσιν μόνον τοῦ ἔτους 1889 εἶναι ἔγκυρον καὶ ἄνευ τῆς ἐν τῷ περιθωρίῳ ἀμφισβητουμένης ἡμερομηνίας παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διατάξιν τοῦ ἄρθρου 140 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ἐστὶν ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐμπροθέσμῳ καὶ ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν πρὸς ἀπορρίψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

6. Περί τοῦ ὅτι ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία
δὲν γίνεται ἐξ ἐπαγγέλματος.

Αἴτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου Ἀθηνῶν

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 π. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις
Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ἐγὼ μὲν διὰ τῆς ἀγωγῆς μου ἐζήτησα παρὰ τοῦ ἐναγο-
μένου ἀποζημιῶσιν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ ἐν αὐτῇ περιγραφόμενον ἰδιό-
κτητον οἰκόπεδόν μου περιλήφθη πρὸ διετίας εἰς τὸν κῆπον τῆς οἰ-
κοδομῆς τοῦ ἀντιδίκου, κατ' αὐτῆς δὲ οὐδὲν ἄλλο ἀντέταξεν ὁ ἐνα-
γόμενος, ὥς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 516 π. ε. ἀποφάσεως τοῦ
πρωτοδικείου, ἐκ τῆς ἐφέσεως αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ ἐνώ-
πιον τοῦ Ἐφετείου, εἰμὴ ὅτι δὲν εἶναι ἰδιοκτησία μου τὸ οἰκόπεδον
τοῦτο καὶ προσέτι ὅτι παρεγράφη τὸ δικαίωμά μου. Ὅθεν οὐδαμῶς
ὑπεβλήθη εἰς τὸ Ἐφετεῖον ἡ πρότασις, ὅτι δῆθεν ἐγὼ ἀπεζημιώθην ὑπὸ
τοῦ ἀντιδίκου. Καὶ ὅμως τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης αὐτοῦ
ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν μου, ὥς δῆθεν προτεινάντος τοῦ ἀν-
τιδίκου, ὅτι ἀπεζημιώθην· οὕτω δὲ παρεδίχασι τὴν θεμελιώδη διάταξιν
τοῦ ἀρθροῦ 170 τῆς Πολ. Δικον. καθ' ἣν τὰ δικαστήρια δὲν δύναν-
ται ἀναπληρῶσαι οἰκοθεν μὴ προταθέντα πράγματα· ὅθεν ἡ ἀπό-
φασις αὐτοῦ εἶναι ἀναιρέτεια.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀπο-
φάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἐπὶ τῷ τέλει νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγω-
γή μου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀναιρεσί-
βλητον, καλούμενον ἐμπροθέσμῳ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

6. Περί αἰτιολογίας τῶν ἀποφάσεων

Αἴτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν
Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, τὸ Ἐφετεῖον ἐμόρφωσε τὴν πεποιθήσιν αὐτοῦ περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐπιδίκων ἐμπορευμάτων «ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων καὶ τῆς πρὸς αὐτὰς συγκρίσεως τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων, τῆς πρὸς ἀλληλα παραθέσεως καὶ ἐκτιμήσεως αὐτῶν καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν πάντων συναγομένων δικαστικῶν συμπερασμάτων», οὐδὲν δ' ἐκ τῶν περιστατικῶν ἢ τῶν τεκμηρίων, ἅπερ ἐχρησίμευσαν εἰς μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ, ἐτέθησαν ἐν τῇ σχετικῇ αἰτιολογίᾳ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ παρὰ τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 183 καὶ 276 τῆς Πολ. Δικον., καθ' ὧς ἀπαιτεῖται νὰ περιέχουσιν αἱ αἰτιολογίαι τὰ περιστατικά, ἃ εἶχεν ὡς βάσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ὁ δικαστὴς, καὶ νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει μόνον σπουδαῖα, ὠρισμένα καὶ σύμφωνα πρὸς ἀλληλα τεκμήρια δικαστικά, ὅθεν ἀναγκαῖον νὰ ἐξάγῃται ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ὅτι τὰ ἐκτιμηθέντα τεκμήριά εἰσιν οἷα ὁ νόμος ἀπαιτεῖ.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως πρὸς ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

.....

7. Περὶ ἀποδείξεως

Αἰτήσεις ἀναίρεσεως

Πέτρου Κισσέως

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν

ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως παρεδέξατο καὶ ἀνεγνώρισε τὸν ἀνααιρεσίβλητον συγκύριον τοῦ ἐπιδίκου κτήματος μετ' ἐμοῦ στηριχθὲν εἰς δηλώσιν, ἣν περὶ τούτου ἐποιήσατο τρίτος, ὅτι ἐπώλησε τὸ ἥμισυ αὐτοῦ εἰς ἐμὲ, δηλώσας δηλαδὴ ὅτι εἶναι κύριος μόνον τοῦ ἡμίσεως τοῦ πωλουμένου κτήματος, ἅτε τοῦ ἐτέρου ἡμίσεως ἀνήκοντος εἰς τὸν Δ. Ἰωάννου τὸν νῦν ἀνααιρεσίβλη-

τον· ἀλλ' ἡ δῆλωσις αὕτη τοῦ πωλητοῦ, ἡ γενομένη οὐχὶ ὡς πρὸς τὸ ἥμισυ οἰκόπεδον, τὸ πωλούμενον, καθ' ὃ ἐγὼ ὁ ἀγοραστὴς τυγχάνω διάδοχος τοῦ πωλητοῦ, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ ἕτερον ἥμισυ τὸ μὴ πωλούμενον, δὲν ἀποτελεῖ ἀποδείξιν κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ δυνάμει τῶν ἄρθρων 268 καὶ 401 τῆς Πολ. Δικ., διότι οὔτε ἐξήγησις τῶν συμβαλλομένων εἶναι περὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων αὐτῶν, οὔτε ὁμολογία τοῦ πωλητοῦ περὶ τῶν σχέσεων αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μεταβιβαζομένου δικαιώματος, ἀλλὰ ξένη ὅλως πρὸς τὴν ἀγοραπωλησίαν δῆλωσις, ἣν οὐδαμῶς ἐγὼ ἀνεγνώρισα. Ἄρα τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀνωτέρω παρατεθέντων ἄρθρων τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντιδικὸν κατὰ τὴν νόμιμον προθεσμίαν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν πρὸς ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου

8. Περὶ ἀποδείξεως.

Αἵτησις ἀναίρεσεως

Π. Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 200 καὶ 250 ε. ε. ἀποφάσεων

τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων μόνον τὴν γένεσιν τοῦ δικαιώματος, ὃ ἀξιοῖ, ὀφείλει νὰ ἀποδείξῃ, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν διάρκειαν ἥτοι τὴν μὴ κατάργησιν αὐτοῦ, διότι ἡ προβαλλομένη κατάργησις αὐτοῦ ὡς ἔνστασις δέον νὰποδειχθῇ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου. Ὅθεν τὸ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικεῖον ὑποχρεῶσαν ἐμὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφ. αὐτοῦ νὰποδείξω, ὅτι μοὶ ὀφείλονται πεντακόσαι δραχμαὶ λόγφ τιμήματος 45 σάκκων καφέ, ὃν ἐπώλησα τῷ ἐναγομένῳ τὸν προλαβόντα Νοέμβριον, ὑποχρεῶσάν με δηλονότι νὰποδείξω, ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται ἡ ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ καφέ ὀφειλὴ τοῦ τιμήματος, παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεων οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικον. καὶ τὸν νόμον 35 Βασιλ. 22. 1. Ἄρα εἶναι ἀναίρετέα αὕτη τε ἡ ἀπό-

φασις καὶ ἡ εἰς τὴν δι' αὐτῆς διαταχθεῖσαν ἀποδείξιν στηριχθεῖσα ὀριστικὴ ἀπόφασις 250 κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 τῆς Πολ. Δικον.

Διὰ ταῦτα, καλὼν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἔξαιτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 200 καὶ 250 ε. ε. ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

9. Περὶ ἀποδείξεως

Αἴτησις ἀναίρεσεως

Πέτρου Κισσέως κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρακτίδου κατοικοῦ ὠσκύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν

ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (Ν. 25 Πανδ. 8. 6 Ν. 10 Πανδ. 8. 5) πρὸς κτήσιν δουλείας διὰ χρονίας χρήσεως ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς 1) νομὴ τῆς δουλείας ἐνεργουμένη διανοίᾳ δικαιώματος, 2) διάρκεια ἐπὶ 10 ἢ 20 ἔτη τοιαύτης νομῆς, ἀπηλλαγμένη τῶν ἐλαττωμάτων βία, λάθρα ἢ κατὰ παράκλησιν· ἡ δὲ προσβαλλομένη ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν συμπεραίνει ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν μαρτύρων κατατιθεμένων πράξεων τῆς ὑπάρξεως καὶ ἐξκολουθήσεως τῆς χρήσεως τοῦ ἐπιδίκου ὕδατος, ὅτι «πρὸ εἴκοσιν ἔτων ἐκτήσατο ὁ νῦν ἀναιρεσιβλήτος τὸ δικαίωμα τοῦ λαμβάνειν τὸ περὶ οὗ πρόκειται ὕδωρ καὶ ποτίζειν τὰ κτήματα αὐτοῦ καὶ ἐπομένως διὰ τῆς πολυχρονίου χρήσεως ἐκτήσατο δουλείαν», καίπερ δὲ οὐδαμῶς ἀποφαινομένη ἂν ἐκ τῶν προσαχθεῖσάν ἀποδείξεων προκύπτωσι τὰ στοιχεῖα τῆς κτήσεως τῆς δουλείας· ἤτοι ἂν ἡ χρῆσις τοῦ ὕδατος ἤρξατο καὶ ἐξηκολούθησε διανοίᾳ δικαιώματος καὶ ἂν αἱ ὑπὸ τῶν μαρτύρων ἀναφερόμεναι πράξεις νομῆς δὲν φέρωσι τὰ ἐλαττώματα τοῦ βία, λάθρα καὶ κατὰ παράκλησιν, ὧν στοιχείων ἐπακολούθημα νόμιμον εἶναι ἢ κτήσις τοῦ δικαιώματος, ἀναγνωρίζει ὅτι τὸ δικαίωμα ἐκτήθη πρὸ εἴκοσιν ἔτων, θεωρήσασα τὴν ἐναρξιν τῆς χρήσεως ὡς κτήσιν δικαιώματος· οὕτω δὲ παρεβίβασε τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικ. (ἄρθ. 244, 248, 77), διό ἐστιν ἀναίρετέα (Πολ. Δικ. ἄρθ. 807 § 5).

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐξαίτουμαι νὰ ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

10. Περί ἀποδείξεως

Αἴτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως

τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ἐγὼ προτεῖνα εἰς τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι αἱ φράσεις τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, δι' ὧν παρῆχεν εἰς τὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ ὁ ἀντίδικος τὴν πληρεξουσιότητα «τοῦ παραλαμβάνειν καὶ χορηγεῖν χρήματα ἢ πράγματα... καὶ ἐν γένει τοῦ πράττειν ὅσα αὐτὸς οὕτως ἤθελε πράξει» περιέχουσι καὶ τὴν πρὸς ὑποθήκευσιν ἐντολήν, τὸ δὲ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀποκρούον τὴν πρότασιν ταύτην ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀπλῶς, ὅτι αἱ ἐπιτροπόμεναι τῷ πληρεξουσίῳ εἰρημέναι πράξεις δύνανται νὰ ᾧσι καὶ ἀσχετοὶ πρὸς τὰς ὑποθηκικὰς ὑποχρεώσεις, ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν ὑποθήκην μου, ἐν ᾧ, ἵνα προβῇ εἰς τοιαύτην ἀπόφασιν, ὥφειλε νὰ ἐξετάσῃ καὶ πεισθῇ ὅτι ἡ παρασχεθεῖσα αὐτῷ ἐξουσία τοῦ παραλαμβάνειν καὶ χορηγεῖν χρήματα καὶ πράγματα τοῦ ἐντολέως ἦν ἀσχετος τῇ τοῦ ἐκποιεῖν αὐτὰ ὅθεν παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας (ἄρθρα 244 καὶ 255), καθ' ἃς οὐχὶ ἐξ ἐνδεχομένων γεγονότων, ἀλλ' ὅταν ἦναι δικαστικῶς πεπεισμένος ὁ δικαστής, πρέπει νὰ δέχεται ἢ ἀπορρίπτει πρότασιν τινά.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξαίτουμαι νὰ ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

11. Περί ἀποδείξεως

Αἴτησις ἀναιρέσεως

Π. Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις
Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἐκήρυξε τὴν περὶ ἧς ἡ δίκη διαθήκην ἀκυρον, διότι παρεδέξατο ὅτι ὁ προσληφθεὶς εἰς τὴν σύνταξιν αὐτῆς μάρτυς Ἀγγελος Χαρίτων δὲν γινώσκει γράμματα, μηχανικῶς μόνον ὑπογραφόμενος, στηριχθὲν πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὡς βεβαίῳ αὐτὸ τὸ Ἐφετεῖον, καὶ εἰς τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ γενομένην δοκιμασίαν, ἦται τὴν πρόσκλησιν τοῦ μάρτυρος νάναγνώσῃ τὴν διαθήκην καὶ τὴν καταδειχθεῖσαν ἀποτυχίαν αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον τοῦτο πράξαν ἐποίησατο χρῆσιν ἀποδεικτικοῦ μέσου μὴ καθιερουμένου ἐν τῇ Πολ. Δικον. (ἄρθρον 251), ὅτε μὴ ἀναγομένου οὔτε εἰς τὴν αὐτοψίαν (ἐπιτρεπομένην ὅτε προσπίπτει τὸ ἐξεταστέον εἰς τὰς αἰσθήσεις τοῦ δικαστοῦ), οὔτε εἰς τὴν πραγματογνωμοσύνην (διατασσομένην, ὅτε τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται, ὅτι ὑπῆρχον αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 291), οὔτε εἰς τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν (ὅτε ὁ μάρτυς ἐξετάζεται ἐνόρκως περὶ ὧν γινώσκει). Ὅθεν ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὴν νόμιμον προθεσίαν καὶ αἰτοῦμαι νὰ ἀναιρεθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρούσαν.

12. Περί ἀποδείξεως

Αἴτησις ἀναιρέσεως

Χαρικλείας Σωσιλάου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν
Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἡ σύστασις τῆς ἐπιδίκου προικὸς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ

υπάρχουσα, ὡς μὴ συνταχθέντος ἐπισήμου συμβολαίου περὶ τῆς παρὰ δόσεως αὐτῆς, ἐν ᾧ διὰ δημοσίου συμβολαίου κατηρτίσθη ἡ συμφωνία περὶ δοτέας προικὸς, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τὸ 48 ἄρθρον τοῦ περὶ Χαρτοσήμου νόμου, ὅπερ ἀπαιτεῖ νὰ συντάσσωνται συμβολαιογραφικῶς τὰ προικοσύμφωνα, δηλονότι αἱ περὶ συστάσεως προικὸς συμφωνίαι, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ παράδοσις τῶν προικῶν κινητῶν, ἥτις ὡς ἀπλῆ ἐκτέλεσις τῆς περὶ προικὸς ὑποσχέσεως δύναται νὰ ποδείχθῃ σύμφωνα πρὸς τὸ ἄρθρον 300 τῆς Πολ. Δικ. διὰ τῶν ἄλλων νομίμων ἀποδεικτικῶν μέσων.

Διὰ ταῦτα καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσω ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἐπὶ τῷ τέλει νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ μου καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

12. Περὶ ἀποδείξεως.

Αἵτησις ἀναίρεσεως

Π. Κισσέως κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοικοῦ ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης αὐτοῦ ἀποφάσεως κρίνεται, ὅτι ἄλλοδαπὸς ὢν κατὰ τὴν δῆθεν ὁμολογίαν μου ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ἀπαγορευτικὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρου 112 τῆς Πολ. Δικ. καθ' ἣν ἄλλοδαποὶ διαιτηταὶ πρὸς ἐκδίκασιν διαφορῶν μεταξὺ ἡμεδαπῶν δὲν δύνανται νὰ διορισθῶσιν, ἀλλὰ δὲν ἀναφέρει πόθεν συνήγαγε τὴν ὁμολογίαν μου, ἐν ᾧ οὐ μόνον τοιαύτη ὁμολογία ἐν ταῖς εἰς τὸ Ἐφετεῖον ὑποβληθείσαις προτάσεσί μου δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' ἐκ τούναντίου ῥητῶς δι' αὐτῶν ἰσχυρίσθην, ὅτι πρόκειται διαφορὰ μεταξὺ ἡμεδαπῶν· ὅθεν παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρων 183 καὶ 264 τῆς Πολ. Δικ., δι' ὅπερ ἐστὶν ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Διὰ ταῦτα αἰτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφά-

σεως, καλῶν ἐμπροθέσμως τὸν ἀντίδικον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ τὴν καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

13. Περὶ ἀποδείξεως.

Αἴτησις ἀναιρέσεως

II. Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ'ἀριθ. 210 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις

Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ὁ ἐπιλαβόμενος κτήματος τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ πρὸς εἰσπραξίν τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ δύναται πάντοτε νὰ ποικροῦσῃ ὡς εἰκονικὸν τὸν τίτλον παντὸς τρίτου διεκδικούντος τὸ αὐτὸ κτῆμα ὡς ἴδιον ἵνα ἀφαιρέσῃ αὐτὸ ἀπὸ τῆς κατασχέσεως, οὐδαμῶς δὲ ἀναγκάτιον ἢ τοιαύτη τοῦ δανειστοῦ προσβολὴ ὑπερασπίζοντος ἄμεισον ἰδιωτικὸν συμφέρον νὰ στηρίζηται εἰς δόλον τοῦ ὀφειλέτου πρὸς βλάβην τῶν δανειστῶν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 304 τῆς πολ. δικον. ὁ ἐπὶ εἰκονικότητι προσβάλλων συμβόλαιόν τι τρίτος, ὅποιος εἶναι προδήλως ὁ τὴν κατάσχεσιν ἐπιχειρῶν δανειστὴς (ὅστις οὐδὲν ὡς ὑποχρεοῦται νὰ παραστῇ ἐν τοιούτῳ θέματι ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἰδίου ὀφειλέτου) δύναται νὰ χρήσῃται καὶ τῷ μέσῳ τῶν μαρτύρων, οὐσης αὐτῷ ἀποδεδειγμένως ἀδυνάτου τῆς δι' ἐγγράφων ἀποδείξεως τῆς εἰκονικότητος. Ἄρα κακῶς ἀπεφάνηκε τὰ ἀντίθετα ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐπὶ παραβάσει οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς πολιτικῆς δικον. καὶ κατ'ἀκολουθίαν ἀναιρετέα ἐστὶ

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐξαίτουμαι τὴν ἀνάρεσιν τῆς ὑπ'ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

14. Περὶ μαρτυρικῆς ἀποδείξεως

Αἵτησις ἀναίρεσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 304 ἄρθρον ἐδ. 2 τῆς πολ. δικον. συγχωρεῖται μὲν κατ' ἐξαίρεσιν ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ἐὰν ὁ δανειστής ἀπωλεσεν ἀποδεδειγμένως διὰ συμπτώσεως τὰ ἐμφαίνοντα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἔγγραφα, ἀλλ', ὡς ἐκ τῆς φράσεως ταύτης τοῦ νόμου δηλοῦται, ἀπαιτεῖται νὰ προσαποδειχθῇ σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ σύμπτωσις τῆς ἀπωλείας. Τὸ Ἐφετεῖον ὅμως Ἀθηνῶν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἐν ᾧ δὲν ἐβεβαιώθη κατὰ τίνα σύμπτωσιν ἀπώλετο τὸ ἀντίγραφον, ὃ ἐπεκαλέσατο ὁ ἀναιρεσίβλητος, οὐδ' αὐτὸ παραδέχεται ὅτι ἐβεβαιώθη, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν μου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐκ τοῦ ἀπολεσθέντος τούτου ἀντεγγράφου ἀποδείκνυται, ὅτι ὁ ὑπ' ἐμοῦ συγκληρονομηθεὶς δὲν ἦτο συγκύριος τοῦ διεκδικουμένου κτήματος, εἰκονικῶς θεθέντος τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν τῷ τῆς ἀγορᾶς ἔγγραφῳ.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσωμαι πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἐπὶ τῷ τέλει τῆς παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς μου, καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

15. Περὶ μαρτυρικῆς ἀποδείξεως.

Αἵτησις ἀναίρεσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις

Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον παρεδέξατο ὅτι ἡ ὁδὸς Ἀσκληπιοῦ ἠνεώχθη,

στηριχθέν, ὡς βεβαίον αὐτὸ τοῦτο διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, εἰς τὴν διεξαχθεῖσαν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν· ἀλλὰ κατὰ τὴν 341 π. ε. ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, τὴν ἐκκληθεῖσαν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις εἶχε διαταχθῆ περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς μου, ἥτοι ὅτι διετέλουν κύριος τοῦ διεκδικουμένου γηπέδου, καὶ οὐχὶ ὅτι ἀπώλεσα τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος διὰ τῆς ἀνοίξεως τῆς ὁδοῦ. Ὅθεν ἐκτιμήσαν τὸ Ἐφετεῖον τοὺς μάρτυρας ἐπὶ θέματος, περὶ οὗ δὲν εἶχε διαταχθῆ ἀπόδειξις, οὐδ' εἶχεν ἐπιτραπῆ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων, οὐ μόνον παρεβίασε τὸ ἄρθρον 306 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀλλὰ καὶ περιώρισε τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, διότι ἐγὼ βέβαιος ὢν, ὅτι αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἐμελλον νὰ ἐκτιμηθῶσι μόνον ὡς πρὸς τὸ θέμα, δι' ὃ ἐξητάσθησαν, δὲν προσήγαγον μάρτυρας πρὸς ἀντίκρουσιν τοῦ ἀντιδίκου, ὅτι ἠνεώχθη ἡ ὁδὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ὅθεν ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι ἀναιρετέα (Πολ. 807 § 5).

Διὰ ταῦτα καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξαίτουμαι νὰ ἀναιρεθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή μου, καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρούσαν.

16. Περὶ ἐξαίρεσεως μαρτύρων

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν
Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 250 π. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἥς τὰς σκέψεις ἀποδέχεται καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν ἐν τῇ προσβαλλομένῃ αὐτοῦ ὀριστικῇ ἀποφάσει, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου προταθεῖσα ἐξαίρεσις τοῦ μάρτυρος Ζήνωνος Πολυεύκτου ἐγένετο δεκτὴ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ μάρτυς αὗτος ὑπερασπίσας ἐμὲ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν ἀποδείξεων ἐν τῇ προκειμένῃ διαφορᾷ καὶ ἐπομένως χρησιμεύσας ὡς δικαστικὸς ἀντιλήπτωρ ἢ σύμβουλος ἐμοῦ εἶναι δυνάμει τῆς § 4 τοῦ 324 ἁρθροῦ τῆς Πολ. Δικ. ἀποβλητέος· ἀλλ' οὕτως ἐρμηνεύσαν αὐτὴν τὸ δικαστήριον τοῦτο παρηρμήνευσε προ-

δήλως τὴν ἔννοιαν αὐτῆς, ἅτε τὸν λόγον ἐξαίρεσεως τοῦ τοιούτου μάρτυρος καθιερώσεως μόνον ὑπὲρ τοῦ διαδίκου, ὅστις ἔχει συμφέρον εἰς τὴν παρασιώπῃσιν τῶν διακοινωθεισῶν τῷ μάρτυρι ὡς συμβούλῳ ἢ δικαστικῷ ἀντιλήπτορι πληροφοριῶν, οὐ ἔνεκα ἐγὼ ἐδυνάμην νὰ προτείνω ὑπὲρ ἐμυτοῦ τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ' ἐγὼ ἐκ τοῦναντίου ἐπεκαλεσάμην τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ, καθ' ὃ εἶχον δικαίωμα κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀμέσως ἐπακολουθοῦντος ἄρθρου 325 τῆς Πολ. Δικ. κατ' ἀκολουθίαν παρεβίασε τὰς περὶ ἐξαίρεσεων μαρτύρων διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας, ἀποστερησάν με ἐνὸς μέσου ἀποδείξεως, ἐφ' ᾧ ἡ ἀπόφασις καθίσταται ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδύτω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον, καλούμενον ἐμπροθέσμῳ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

17. Περὶ ἐξαίρεσεως μαρτύρων.

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν
Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 330 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, συζητούμενης ἐπ' ἀκροατηρίου τῆς κυρίας ὑποθέσεως, γίνεται ἅμα συνοπτικὴ συζήτησις καὶ περὶ τῶν παρὰ τῷ Εἰσηγητῇ προταθεισῶν ἐξαίρεσεων τῶν μαρτύρων ὅθεν περὶ τῶν ἐξαίρεσεων τούτων οὐδαμῶς ἀναγκάσιον νὰ ὑποβῇ ὁ διάδικος καὶ ἄλλην αἴτησιν ἐξαίρεσεως, ἀρκούσης ἀπλῶς τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπικλήσεως τῆς προταθείσης ἡδὴ ἐξαίρεσεως. Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον, ἀποφηνάμενον ὅτι αἱ περὶ ἐξαίρεσεως τῶν μαρτύρων ἐνστάσεις μου δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει ὡς μὴ ἐπαναληφθεῖσαι, καίπερ ἐπικαλεσαμένου ἐμοῦ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, ὡς ἐκ τῶν ἐγγράφων προτάσεών μου προκύπτει, ὅτι οἱ μάρτυρες τοῦ ἀντιδίκου εἶναι ἐξαίρετέα διὰ τοὺς προταθέντας ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ καὶ ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ περιεχομένους λόγους, παρεβίασεν οὐσιώδη διάταξιν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐφ' ᾧ ἡ ἀπόφασίς ἐστιν ἀναιρετέα.

Θ. ΦΑΟΥΛΤΟΥ.—ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

41

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, αἰτοῦμαι νάναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

.....

18. Περὶ ἐπακτοῦ ὄρκου.

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Π. Κισσέως κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοικοῦ ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις
Ἐφετῶν.

Ἐπειδὴ οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου ὀρίζει ὅτι ὁ ἐπιβοηθητικῶς ἐπαγόμενος ἐπακτὸς ὄρκος μεταβάλλεται εἰς ἀναπληρωτικόν· ἐκ τοῦ-
νκντίου ἐκ τοῦ ἀρθρου 351 τῆς πολ. Δικον. ὀρίζοντος, ὅτι ἡ ἐπα-
γωγὴ ὄρκου ἐπιτρέπεται κατὰ πάσαν στάσιν τῆς δίκης εἴτε ὑπάρ-
χουσιν εἴτε οὐ ἄλλαι ἀποδείξεις, συνάγεται, ὅτι ὁ ἐπακτὸς ὄρκος οὐ-
δέποτε μεταβάλλει τὴν ιδιότητα αὐτοῦ· ὅθεν, ἐπαγαγόντος ἐμοῦ ἐπι-
βοηθητικῶς εἰς τὸν ἀντίδικόν μου ὄρκον, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν ᾔθελε
θεωρηθῇ ἀποδεδειγμένον διὰ τῆς διεξαχθείσης μαρτυρικῆς ἀποδεί-
ξεως τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς, ἤγουν ἐὰν ἡ νεωστὶ κατασκευα-
ζομένη σκέπη τῆς οἰκίας αὐτοῦ δὲν διέφερε τῆς παλαιᾶς, τὸ Ἐφε-
τεῖον μὴ θεωρήσαν ἀποχρώντως ἀποδεδειγμένον τὸ θέμα ὧφειλε κατὰ
τὸ ἀνωτέρω παρατεθὲν ἀρθρον ἢ νὰ διατάξῃ τὸν ἀντιδικόν μου νὰ
δηλώσῃ ἂν δέχεται καὶ δώσῃ τὸν ἐπαχθέντα αὐτῷ ὑπ' ἐμοῦ ὄρκον ἢ
ἂν ἐθεώρῃ αὐτὸν ἀπαράδεκτον ἢ μὴ ἔχοντα ἐπιρροὴν νὰ αἰτιολο-
γήσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο
πράξαν παρεβίβασε προφανῶς τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ 351 ἀρθρου,
πρὸς δὲ ἀφήκεν ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ὧν ἕνεκα καθί-
σταται ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀπο-
φάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου
εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην, καλῶν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πά-
γου πρὸς συζήτησιν ἐμπροθέσμως.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

.....

19. Περὶ ἐπακτοῦ ὄρκου.

Αἰτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς βλάβης τῆς ἀγωγῆς μου ἐπήγαγον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ὄρκον εἰς τὸν ἀναιρεσιβλήτον, περιέχοντα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ «ὅτι δὲν ἔστειλε πραγματικῶς ὁ ἀναιρεσιβλήτος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ τὸν δικ. κλητῆρα Γ. Πύθωνα νάφαιρέσωσι τὰς αἰγας», ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 14 Ἀπριλίου 1886 προτάσεών μου, τὸ δὲ Ἐφετεῖον παραδέχεται διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως «ὅτι αἱ ἐπιδίκαι αἰγες δὲν ἀφηρέθησαν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διὰ τῆς βίας αὐθαιρέτως, ἀλλὰ κατασχεθεῖσαι ἀναγκαστικῶς ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὰ ἐν τῷ νόμῳ ὠρισμένα καὶ ἀφειθεῖσαι παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ Ἰ. Νισυρεῦ ὡς φύλακι, ἐλήφθησαν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ Ἰ. Βουσίριδος διὰ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Γ. Πύθωνος παρὰ τοῦ Ἰ. Νισυρέως, περὶ δὲ τοῦ ἐπαχθέντος ὄρκου οὐδὲν λέγει ἐν αὐτῇ.

Ὅθεν ἀφῆκεν ἀνεξέταστον ἐν ἀποδεικτικὸν μέσον, ὅπερ ἔτεινε νάποδειξη ὅτι οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ Ἰ. Βουσίριδος ἀφηρέθησαν αἱ αἰγες, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐναντίον τῶν περὶ ἀποδείξεως οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικον., παρεβίασε δὲ προσέτι καὶ τὸ ἄρθρον 351 τῆς πολ. δικον., καθ' ὃ καὶ κατὰ τῶν ὑπαρχουσῶν ἀποδείξεων δύναται νὰ ἐπαχθῇ ὄρκος· ὅθεν ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ (Πολ. Δικ. ἄρθ. 807 § 5 καὶ 6).

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξαίτουμαι νάναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

20. Περὶ ἐπακτοῦ ὄρκου

Αἰτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν
Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον, ἐξετάσαν τὰ ὑποβληθέντα αὐτῷ διάφορα ἔγγραφα, παρεδέξατο ὅτι μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου κατηρτίσθη σιωπηρὰ συμφωνία περὶ τῆς ἐκατέρωθεν ἀποδοχῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 500 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ὅτι ἐγὼ εὐχαριστήθην εἰς τὴν ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐπιδικασθεῖσάν μοι ἀποζημιώσιν. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὡς ἐκ τῶν προτάσεών μου ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν καὶ αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, ἐγὼ ἐπήγαγον ὅρκον εἰς τὸν ἀντιδικον, ὅτι δηλαδὴ ἐγὼ ἐθεώρησα ἐμαυτὸν ἐντελῶς ἀποζημιωθέντα· τὸ δὲ Ἐφετεῖον οὐδὲνα λόγον ποιεῖται περὶ τοῦ ἐπαχθέντος ὅρκου ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, ἀλλ' ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ἄνευ οὐδεμιᾶς αἰτιολογίας τῆς οὐσιώδους ταύτης προτάσεως.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντιδικον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστ. δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

21. Περὶ ἐπακτοῦ ὅρκου.

Αἰτησις ἀναίρεσεως

Πέτρου Κισσέως κατοικοῦ Καίρου

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοικοῦ ὠσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν
Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ 244 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας ἀντικείμενα ἀποδείξεως δύνανται νὰ γίνωσι πραγματικοὶ ἰσχυρισμοί, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 351 τῆς αὐτῆς ὁρκος δύναται νὰ ἐπαχθῇ περὶ παντὸς πράγματος· διὰ δὲ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ Ἐφετεῖον ἐπήγαγεν εἰς ἐμὲ τὸν ὅρκον, «ὅτι ἐγὼ δὲν ἐνόουν νὰ δώσω τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ 5 τοῖς 100 ἐπὶ τῆς ἐκκαθαρισθείσης περιουσίας ὡς ἀντιμισθίαν ἐν Καίρῳ δὲ ἐθίμου καθιερωθεῖσαν ἐπὶ τοιοῦτων πράξεων» δηλονότι ἐπήγαγεν εἰς ἐμὲ ὅρκον περὶ τῆς ὑπάρξεως νομικοῦ κανόνος ἐξ ἐθίμου πηγάζοντος, καθ' ὃν ἐπὶ ἐκκαθαρίσεων καταβάλλονται πέντε τοῖς ἑκατὸν εἰς τοὺς ἐκκαθαριστάς, ἡ δόσις δὲ τοῦ ὅρκου τούτου ἦρ-

τητο ἐκ τῆς κρίσεως περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀναγκαίων πρὸς καθιέρωσιν ἐθίμου κανόνων, ἣν ἀρμόδιός ἐστιν ὁ δικαστὴς τῆς ὑποθέσεως νὰ μορφώσῃ ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων προσαγομένων ἀποδείξεων περὶ τῶν πρὸς καταρτισμὸν ἐθίμου ἀναγκαίων πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν. ἄρα ἡ μὴ δῆλωσις ἐμοῦ περὶ τῆς δόσεως τοιούτου ὅρκου δὲν ἐδύνατο νὰ ἔχῃ δι' ἐμὲ τὰ ἐπιβλαβῆ ἐπακολουθήματα τοῦ ἀρθροῦ 352, ὡς ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον παρεδέξατο, ἅτε τούτων ἐπερχομένων ὅταν ὁ ὅρκος ἐπαχθῇ κατὰ τὸ ἀρθρον 351 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἡγουν περὶ πραγματικοῦ περιστατικοῦ. Ὅθεν ἡ ἀπόφασίς ἐστιν ἀναιρετήα (Πολ. Δικ. ἀρθ. 807 § 5).

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Καλεῖται ὁ ἀντίδικος πρὸς ἐμπρόθεσμον συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδύτω τὴν παρῶσαν.

22. Περὶ τῆς συντάξεως τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων εἰς πολλὰ πρωτόγραφα.

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Π. Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις
Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 410 τῆς Πολ. Δικ. τὸ περιέχον ἀμοιβαίας ὑποσχέσεις ἰδιωτικὸν ἐγγραφον προσήκον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος οὐ μόνον νὰ συνταχθῇ εἰς τσαῦτα πρωτότυπα, ὅσα εἰσὶ τὰ ἔχοντα ἴδιον καὶ ἀντίθετον πρὸς τὰ λοιπὰ συμφέρον, ἀλλὰ καὶ νὰ σημειωθῇ ἐν ἐκάστῳ αὐτῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν συνταχθέντων πρωτοτύπων. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασίς ἐστιν ἀναιρετήα, διότι ἐν ᾧ δι' αὐτῆς τὸ Ἐφετεῖον παραδέχεται, ὅτι τὸ ἀπὸ 8 Φεβρουαρίου 1878 ἰδιωτικὸν ἐγγραφον τοῦ δικαιοπαρόχου μου ἀπαρτίζει συνάλλαγμα περιέχον ἀμοιβαίας ὑποσχέσεις καὶ ὅτι ἐν αὐτῷ δὲν περιέχεται ἡ μνεῖα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκδοθέντων ἀντιτύπων, ἀπέρριψεν οὐχ ἥττον τὴν τῆς ἀκυ-

ρότητος αὐτοῦ ἔνστασίν μου, ἀποδὸν εἰς αὐτὸ ἀποδεικτικὴν ἰσχύν, ὡς ἐκπληρουμένου δῆθεν τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου διὰ τῆς δι' ἄλλων μέσων ἀποδείξεως τῆς τῶν πολλῶν πρωτοτύπων ἐκδόσεως, ἐπὶ προφανεῖ παραβιάσει τῆς παρατεθείσης διατάξεως τῆς Πολ. Δικον.

Διὰ ταῦτα καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔξαιτοῦμαι νὰ ἀναιρεθῇ ἡ προκειμένη ἀπόφασις ἐπὶ τῷ τέλει νὰ πορῖφθῇ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀντιδίκου, καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

23. Περὶ ἐξετάσεως τῆς ἐνστάσεως περὶ νοθεύσεως δημοσίου ἐγγράφου.

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Π. Κισσέως

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀναιρέσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Διότι διὰ τῆς προσβλλομένης ἀποφάσεως τὸ Ἐφετεῖον τῶν Ἀθηνῶν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει καὶ ἐξετίμησε τὸ ὑπ' ἀριθ. 18846 τοῦ 1877 δανειστικὸν συμβόλαιον, ὅπερ διὰ τε τῶν προηγουμένων καὶ τῶν τελευταίων προτάσεών μου προσέβαλον ὡς πλαστὸν, προτείνας καὶ τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως, οὕτω δὲ παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ ἰδίως τὰ ἀρθρα 405 καὶ 436 αὐτῆς, καθ' ἃ ὤφειλε νὰ ἐξετάσῃ προηγουμένως τὴν τῆς νοθεύσεως ἔνστασιν καὶ ἀποφάνηται περὶ αὐτῆς. Ὅθεν ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι ἀναιρετέα.

Καλεῖται ὁ ἀντίδικος ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

24. Περὶ ἀνατροπῆς

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν
Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον παραδέχεται διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως αὐτοῦ, ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 100 ἀποφάσεως αὐτοῦ, δι' ἧς διέταξεν ἀποδείξεις, ἐγὼ τε καὶ ὁ ἀντίδικος ἐγκατελίπομεν τὴν ὑπόθεσιν ἐν ᾗ διετέλει στάσει· ὅθεν ὥφειλε νὰ κηρύξη κατὰ τὴν αἵτησίν μου καὶ τοὺς μὴ φιλονεικηθέντας πραγματικούς ἰσχυρισμούς μου ἀνατετραμμένην τὴν δίκην, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 479 τῆς Πολ. Δικ. ἀνατρέπεται πᾶσα δίκη, μὴ ἐξακολουθήσασα ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν, ἔστω καὶ ἂν ἐγκατελείφθῃ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, τοῦ νόμου μὴ ἀναγνωρίζοντος τοιαύτην διαστολήν. Ὅθεν κατὰ προφανῆ παραβίασιν τῆς οὐσιώδους διατάξεως τοῦ ἄρθρου τούτου παρεδίδετο τὸ Ἐφετεῖον ὅτι, ὁσάκις ἐγκαταλιμπάνουσι τὴν δίκην ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, οὐδέτερος αὐτῶν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ κατὰ τοῦ ἐτέρου τὸ εἰδικὸν τῆς ἀνατροπῆς μέσον.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντίδικον εἰς ἐμπρόθεσμον συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, αἰταῦμαι νὰ ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν δικαστ. δαπάνην.

25. Περὶ τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδίκου εἰς τὸ
λαμβάνειν μόνον προσωρινὰ μέτρα ἐν ταῖς περὶ
νομῆς διαφοραῖς.

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Π. Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις

Πρωτοδικῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 490 § 2 ἰδ. 5. τῆς πολ. δικον. οἱ Εἰ-

ρηνοδίκαι· εἰσὶν ἀρμόδιοι νὰ λαμβάνωσι μόνον προσωρινὰ μέτρα ἐν ταῖς περὶ τὴν νομὴν ἀναφυομέναις διαφοραῖς, ἀλλ' ἡ περαιτέρω τῆς δίκης διεξαγωγή ἀνήκει εἰς τὸ ἀρμόδιον πρωτοδικεῖον, θεωρουμένου οὕτω τοῦ νικῶντος ἐν τῇ περὶ προσωρινῶν μέτρων δίκῃ ὡς ἀπλοῦ θεματοφύλακος τοῦ περὶ οὗ ἡ ἔρις κτήματος, ἕως οὗ ἀποφάνηται τὸ τῶν Πρωτοδικῶν δικαστήριον εἰς τίνα ἀνήκει ἡ νομὴ αὐτοῦ. Τὸ δὲ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν κατ' ἔφεσιν δικάζον περὶ προσωρινῶν μέτρων ἐξήτασε κατ' οὐσίαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ δικαίωμα τῆς νομῆς καὶ ἀπεφάνητο ὀριστικῶς περὶ τοῦ ζητήματος τῆς νομῆς τῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει περιγραφομένων κτημάτων· ὅθεν εἶναι ἀναιρετέα δυνάμει τῶν ἄρθρων 887 ἐδ. γ' καὶ 808 τῆς Πολιτ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντιδίκον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐξαίτουμαι νὰ ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν τῆς δίκης δαπάνην.

.....

26. Περὶ παρεκτάσεως τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδίκου.

Αἰτησις ἀναιρέσεως

Τοῦ Π. Κισσέως κατοικοῦ Λεβαδείας

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοικοῦ ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 515 ε. ε. ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 491 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας δύνανται οἱ διάδικοι νὰ παρεκτείνωσι τοῦ εἰρηνοδίκου τὴν ἀρμοδιότητα εἰς διαφοράς, ἐν αἷς οὗτος δὲν εἶναι δυνάμει τοῦ νόμου ἀρμόδιος, ὅποτεν δηλώσωσι ῥητῶς τὴν περὶ τούτου θέλησιν αὐτῶν ἐν ἐνυπογράφῳ ἐκθέσει. Ὅθεν τὸ Εἰρηνοδικεῖον Λεβαδείας κατέστη ἀρμόδιον εἰς ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τοῦ ἀντιδίκου ἀγωγῆς μου, δι' ἧς ἐξητησάμην νάναγνωρισθῶ κληρονόμος τῆς περιουσίας τοῦ θεοῦ μου Π. Λεοντιάδου καὶ κατ' ἀκολουθίαν νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντιδίκος εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ κατεχομένης κληρονομικῆς περιουσίας αὐτοῦσι, καὶ κακῶς τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν παρεδέξατο διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀντιδίκου μου, παραβιάσας οὕτω τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ ἄρθρου 491 τῆς Πολ. Δικ., οὗ ἕνεκα ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ καθίσταται ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντιδίκον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ ἐξαίτουμαι τὴν παραδοχὴν τῆς αἰτήσεώς μου περὶ ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 515 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

27. Περὶ τῶν προσόντων τῶν ἐνστάσεων.

Αἵτησις ἀναίρεσεως

Π. Κισσέως κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοικοῦ ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις
Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ἡ Παυλιανὴ ἀγωγὴ κινεῖται κυρίως κατὰ μόνον τοῦ τρίτου εἰς ὃν περιῆλθε τὸ ἐπὶ περιγραφῇ τῶν δανειστῶν ἀπαλλοτριωθὲν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου (Ν. 1 Πρ. καὶ Ν. 7 Πανδ. 42· 8)· ὅθεν ἡ ἀγωγὴ αὕτη ἐπιτρέπεται καὶ ὡς ἐνστάσις νὰ προταθῇ ὑπὸ τῶν δανειστῶν τοῦ ἀπαλλοτριώσαντος ὀφειλέτου, ὅταν εὐρεθῶσιν ἐν τῇ δίκῃ ἐπέχοντες θέσιν ἐναγομένου, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγώ, διότι ὁ ἔχων ἀγωγὴν καὶ ἐνστάσιν ἔχει (Ν. 156 Βασιλ. Β' 3), ἡ δὲ ὑποβληθεῖσα εἰς τὸ Ἐφετεῖον πρότασίς μου «νὰ κηρυχθῇ ἄκυρον καὶ ἀνίσχυρον τὸ περὶ ἀγοραπωλησίας πρὸς τὸν Π. Νουμῶν συνάλλαγμα, ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τούτου πρὸς τὸν Γ. Ἰξίονα πώλησις ὡς γενομένη πρὸς καταδολίευσιν τῶν δικαιωμάτων μου» ἐγένετο πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ ἀπορρίφθῃ ἡ περὶ ἐξαλείψεως τῆς ὑποθήκης ἀγωγὴ τοῦ Γ. Ἰξίονος ἐπομένως περιεῖχε πάντα τὰ προσόντα τῆς ἐνστάσεως κατὰ τὸ 551 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικον. Ὅθεν ἐσφαλμένως καὶ κατὰ παραβίαν τῶν οὐσιωδῶν διατάξεων τοῦ ἁρθροῦ τούτου ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὸ Ἐφετεῖον τὴν πρότασίν μου ταύτην ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι, ὡς ἀποτελοῦσα τὰ στοιχεῖα τῆς Παυλιανῆς ἀγωγῆς, ἔδει νὰ κινηθῇ καὶ κατὰ τοῦ ἐκποιήσαντος ὀφειλέτου καὶ νὰ ἔχῃ σκοπὸν οὐ μόνον τὴν ἀκύρωσιν τῆς πώλησεως, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπάνοδον τοῦ πράγματος εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου. Διὸ ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι ἀναιρέτα.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου

εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην, καλῶν αὐτὸν ἐμπροθέσμως πρὸς συζή-
τησιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

.....

28. Περὶ τοῦ παραδεκτοῦ τῶν ἐνστάσεων ὡς ἐκ δικαιώματος
τρίτου ὑπὲρ τῶν ἐγγυητῶν.

Αἵτησις ἀναίρεσεως

Π. Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ι. Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις
Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ὁ κανὼν, ὅτι ἐνστάσεις ὡς ἐκ δικαιώματος τρίτου εἶναι
ἀπαράδεκτοι, περιέχει ῥητῶς καὶ σαφῶς ἐξαίρεσιν ὑπὲρ τῶν ἐγγυητῶν,
διαλαμβάνουσιν ὅτι δύνανται οὗτοι νὰ χρήσωνται ταῖς ἐνστάσεσι
τοῦ κυρίως ὀφειλέτου. Ὅθεν, ἐν ᾧ ἐγὼ τυγχάνων ἐγγυητῆς τοῦ ὀφει-
λέτου Ἀθ. Ῥωμύλου ἐδικαιούμην ἀντιτάξω κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλή-
του, ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ δανειστοῦ Σ. Τειρεσίου, πάσας
τὰς ἐνστάσεις, ἃς ὁ εἰρημένος ὀφειλέτης ἐδικαιούτο νὰ προτείνῃ κατὰ
τοῦ δανειστοῦ αὐτοῦ περὶ τῆς ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν
ἀκινήτων αὐτοῦ κτημάτων, διότι, ἀπαλλασσομένου τοῦ πρωτοφειλέ-
του τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους ἢ ἐξοφλοῦντος αὐτοῦ ὀλοσχερῶς αὐτό,
ἀπαλλάσσεται ὀλοσχερῶς ὁ ἐγγυητής, τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν
διὰ τῆς προσβαλλομένης αὐτοῦ ἀποφάσεως ἀπέρριψεν ὡς ἀπαραδέ-
κτους τὰς περὶ ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν κτημάτων τοῦ
ὀφειλέτου ἐνστάσεις μου ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι προτείνονται ἐκ δικαιώμα-
τος τρίτου καὶ ἐπομένως παρεβίασε τὸ ἄρθρον 552 § 3 τῆς Πολιτ.
Δικον., οὗ ἡ παραβίασις ὡς οὐσιώδους ἐπάγει ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντιδίκον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου
Πάγου, ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 300 ἀποφάσεως τῶν
ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικα-
στικὴν δαπάνην.

.....

29. Περὶ προθεσμίας τῆς ἐφέσεως.

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Π. Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ι. Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις

Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 248 π. ε. πρωτόδικος ἀπόφασις, ἀναγνωρίσασα ἐμὲ κύριον γηπέδου δισχιλίων τετραγωνικῶν μέτρων, καὶ ὑποχρέωσασα τὸν ἀντίδικον νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ διὰ τῆς ἀξίας, ἣν εἶχε τὸ γηπεδὸν τοῦτο κατὰ τὸ ἔτος 1861 μετὰ τῶν ἔκτοτε νομίμων τόκων, ἀποφνηαμένη δηλονότι περὶ τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ κατ' οὐσίαν, εἶναι ὀριστικὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 185 καὶ 849 τῆς Πολ. Δικον. ὅθεν κοινοποιηθεῖσα εἰς τὸν ἀντίδικον τὴν 17 Μαρτίου 1886 κατὰ τὸ ἐπιδοτήριον τοῦ κλητῆρος Δ. Ῥαδαμάνθυος εἶχε καταστῆ τελεσιδικος τῇ 29 Μαΐου 1886, ὅτε ἐπεδόθη εἰς ἐμὲ ἡ κατ' αὐτῆς ἔφεσις κατὰ τὸ ἐπιδοτήριον τοῦ κλητῆρος Δ. Νεοπτολέμου, ἐπομένως ἡ ἔφεσις ἦν ἀπαράδεκτος ὡς ἐκπρόθεσμος, καὶ ἂν ἐγὼ δὲν ὑπέβαλον ῥητὴν περὶ τούτου ἔνστασιν, διότι γὰρ ἐκ τοῦ ἐκπροθέσμου τελεσιδικίαν ὀφείλουσιν αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐξετάζωσιν οἱ ἐφέται (Πολ. Δικ. 755). Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον παραδεχόμενον αὐτὴν παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἁρθρου 755 τῆς Πολ. Δικ. καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ἐστὶν ἀναιρετή.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι ἀναιρεθῆ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Καλεῖται ὁ ἀντίδικος νὰ ἐμφανισθῇ πρὸς συζήτησιν ἐμπροθέσμως.

.....

30. Περὶ ἀντεφέσεως

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν

Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ ἔξαιτοῦμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀφετῶν.

Διότι ἀντεφέσεως λογιζομένης τῆς περιστρεφομένης εἰς τὰ διὰ τῆς ἐφέσεως προσβληθέντα κεφάλαια (Πολ. Δικ. ἀρθ. 758), οὕσης δὲ δεκτῆς ἐν συνοπτικαῖς ὑποθέσεσι καὶ διὰ τῶν ἐπὶ ἀκροατηρίου προτάσεων δυνάμει τοῦ τῆς Πολ. Δικ. ἀρθ. 770 καθ' ὃ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐφέσεως δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλη τις προδικασία διὰ τὴν ἔφεσιν, ἐσφαλμένως τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀντέφεσίν μου, διότι ἐν τῇ προκειμένη δίκῃ ἡ κατ' ἐμοῦ ἔφεσις ἐπεδίωκε τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, ἐν ᾗ προφανῶς περιλαμβάνεται καὶ ἡ περὶ ἀποδόσεως προσόδων αἵτησίς μου, ὅθεν ἡ κατ' ἀντέφεσιν πρότασίς μου νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐκκαλῶν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν προσόδων περιστρεφομένη εἰς τὸ αὐτὸ τῆς ἐφέσεως κεφάλαιον ἔδει νὰ γίνῃ δεκτὴ καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων ὑποβληθεῖσα.

.....

31. Περὶ ἰσχυρισμῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὸ Ἐφετεῖον

Αἵτησις ἀναίρεσεως

Π. Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Γάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 747 τῆς Πολ. Δικ. συγχωρεῖται νὰ προταθῶσιν ἐν τῇ ἐκκλήτῃ δίκῃ νέοι πραγματικοὶ ἰσχυρισμοί, ὅταν συντελῶσιν εἰς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἀπορρίψασα ὡς ἀπαράδεκτον τὸν ὑπ' ἐμοῦ, ἐφεισβλήτου ὄντος, πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἐφέσεως καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ὑποβληθέντα εἰς τὸ Ἐφετεῖον νέον πραγματικὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι τὸ κέρδος τῆς μιᾶς δραχμῆς ἤθελε προσέλθῃ ἐκ τῆς λιανικῆς πωλήσεως τοῦ περὶ οὗ ἡ δίκη ἐμπορεύματος, ἐπὶ τῷ λόγῳ δῆθεν ὅτι δὲν

δύναται νὰ προταθῇ ἐφεσίμως πραγματικὸς ἰσχυρισμὸς μὴ γενόμενος πρωτοδίκως, παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀνωτέρω μνησθέντος ἄρθρου, ἐξ οὗ ἐστὶν ἀναιρετέα (Πολ. Δικ. 807 § 2 καὶ 201).

Διὰ ταῦτα καλεῖται ὁ ἀντιδίκος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς συζήτησιν τῆς παρούσης, δι' ἧς αἰτοῦμαι νάναίρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντιδίκος εἰς τὴν δικαστ. δαπάνην.

32. Περὶ κατασχέσεως ἀκινήτων κτημάτων παρὰ τρίτῳ.

Αἴτησις ἀναιρέσεως

Πετρου Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. . ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις

Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ, ἀγοράσας μέρος τῆς ἐνυποθήκου σταφιδαμπέλου παρὰ τοῦ ὑποθηκεύσαντος αὐτὴν ὀφειλέτου, ἐδικαιούμην κατὰ τὸ ἄρθρον 38 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου νάπαλλάξω αὐτὴν τοῦ βάρους τῆς ὑποθήκης, καταβάλλων τὸ ἐνυπόθηκον δάνειον· ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται τὸ ἀναγκαῖον συμπέρασμα, ὅτι ὥφειλεν ὁ ἐπισπεύδων δανειστής νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ ἐμέ, προσκαλὼν με νὰ πληρώσω τὸ ἐνυπόθηκον χρεὸς ἢ νὰ παραχωρήσω τὸ πρᾶγμα (Πολ. Δικ. ἄρθ. 862) καὶ ἐν ἀπειθείᾳ νάπευθύνῃ τὰς ἀναγκαστικὰς τοῦ πλειστηριασμοῦ πράξεις κατ' ἐμοῦ κυρίως ὡς τοῦ διακατόχου τοῦ πράγματος καὶ ὡς ἔχοντος μέγα συμφέρον εἰς τὴν κατ' ἀξίαν ἐκποίησην αὐτοῦ. Ταύτην δὲ τὴν ἐννοίαν προδήλως ἔχει καὶ τὸ 956 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, ἅτε διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου θελήσαντος τοῦ νομοθέτου νὰ καθιερώσῃ δύο ἐξαιρέσεις, καθ' ἃς ἡ κατάσχεσις ἐνεργεῖται παρὰ τρίτῳ. Τοιοῦτου δὲ τινος μὴ γενομένου πᾶσα ἡ διαδικασία τῆς κατασχέσεως, τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως εἶναι ἄχυρος, καὶ κακῶς τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως αὐτοῦ θεωρῆσαν αὐτὴν ἔγκυρον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν μου. Οὕτω δὲ παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀνωτέρω νόμων, ἐξ οὗ ἡ μὲν ἀπόφασις καθίσταται ἀναιρετέα, ἐγὼ δὲ δικαιούμαι νὰ αἰτήσωμαι τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς ὡς ἔχων νόμιμον συμφέρον διὰ τὰ ἐξ αὐτῆς ἐπιζήμια εἰς ἐμέ ἐπακολουθήματα.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ τὴν καταδίκην εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

.....

33. Περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ παρ' ᾧ ἐνηργήθη ἡ κατάσχεσις τρίτου εἰς τὸ ἀποτίνειν τόκους, ἐὰν ἡ κατασχεθεῖσα ἀπαίτησις ᾖ ἔντοκος.

Αἴτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοικοῦ ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.
Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος παρ' ᾧ ἐνεργεῖται κατάσχεσις χρηματικῆς ἀπαίτησεως γίνεται μὲν θεματοφύλαξ τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ ἀπὸ τῆς κατασχέσεως (Πολ. Δικον. 889 καὶ 929), δὲν ἀπαλλάσσεται ὁμῶς διὰ τοῦτο τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἀποτίνειν τόκους, ἐὰν ἡ κατασχεθεῖσα ἀπαίτησις ᾖ ἔντοκος, διότι καὶ αἱ καλούμεναι ἀνώμαλοι παρακαταθῆκαι δηλονότι αἱ ἀντικαταστατῶν πραγμάτων δύνανται νὰ συνομολογηθῶσι τοκοφόροι (Ν. 26 § 1 Πανδ. 16. 3), ὅτε ἡ κατάσχεσις μεταβάλλει ἀπλῶς τὴν ἀπαίτησιν εἰς ἔντοκον παρακαταθήκην ὅθεν κακῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπεφάνετο τὰ ἀντίθετα.

Διὰ ταῦτα, καλὼν τὸν ἀντιδίκον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

.....

34. Περὶ τῆς διανομῆς τῶν παρὰ τρίτῳ κατασχεθέντων εἰς μόνους τοὺς μέχρι τῆς τελεσιδικίας τῆς κυρούσης τὴν κατάσχεσιν ἀποφάσεως ἐπιβαλόντας κατάσχεσιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων.

Αἴτησις ἀναιρέσεως

Π. Κισσέως κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοικοῦ ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως
τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 935 § 1 τῆς Πολ. Δικ. ἐπὶ κατασχέσεως χρημάτων εἰς χεῖρας τρίτου ἢ ἐπικυρούσα τὴν κατάσχεσιν ἀποφάσεις πρέπει νὰ διατάττῃ τὸν τρίτον νὰ δώσῃ τὰ χρήματα ταῦτα εἰς τὸν πρωτοδανειστὴν, ἢ, πλείονων δανειστῶν ἐπιβαλόντων κατάσχεσιν, νὰ διανεῖμῃ μεταξὺ αὐτῶν· ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται, ὅτι τῆς διανομῆς τῶν κατασχεθέντων τούτων κτημάτων δύνανται νὰ μετὰσχωσι μόνον οἱ μέχρι τῆς τελεσιδικίας τῆς κυρώσεως τὴν κατάσχεσιν ἀποφάσεως ἐπιβαλόντες κατάσχεσιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν χρημάτων δανεισταί. Ἄρα τὸ δικ. τῶν Ἐφετῶν ἀπορρίψαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὴν αἰτησίν μου περὶ ἀκυρώσεως τῆς κατασχέσεως τοῦ ἀνααιρεσιβλήτου ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι καὶ μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τῆς ἀποφάσεως δὲν προτιμᾶται ὁ κατασχὼν δανειστῆς, παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἀρθρου 935 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντιδίκον ἐμπροθέσωμαι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξαίτουμαι τὴν ἀνάρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

.....

35. Περὶ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου εἰς τὴν ἐκδίκασιν
τῶν ἐκ τῆς κατατάξεως ἐρίδων.

Αἰτησις ἀναιρέσεως

II. Κισσέως κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοίκου ὠσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις
Ἐφετῶν.

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὰ ἀρθρα 945 καὶ 946 τῆς Πολ. Δικον. ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν ἐξετάζει ἐκ νέου τὸν ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου σχεδιασθέντα πίνακα κατατάξεως, καὶ ἢ ἐπικυροῖ αὐτὸν ἢ μεταρρυθμίζει, κατόπιν δὲ ἐπιστρέφει εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, καλῶν ἅμα τοὺς ἀναγγείλαντας ἑαυτοὺς δανειστὰς

νὰ λάβωσι γινῶσιν τοῦ πίνακος, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 950 τῆς αὐτῆς ἢ κατὰ τοῦ πίνακος γενομένη παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνακοπῇ τῶν δανειστῶν φέρεται ἄνευ περαιτέρω διαδικασίας ἄπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ συζητεῖται αὐτόθι ὡς συναπτική δίκη· ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται, ὅτι ἀκροατήριον νοεῖ τὸ ἄρθρον 950 τὸ τῶν πρωτοδικῶν, εἰς ὃ ἀνήκει καὶ ὁ προκαταρκτικῶς παρασκευάσας τὸν πίνακα πρόεδρος· ὅθεν αὐτὸ εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάζῃ τὰς ἐκ τῆς κατατάξεως ἀναφυομένης μεταξὺ τῶν δανειστῶν ἔριδας, καὶ ὅσας τὸ διανεμητέον ποσὸν εἶναι ἔλαττον τῶν 300 δραχμῶν. Ὅθεν κακῶς παρεδέξατο τὸ ἀντίθετον τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης αὐτοῦ ἀποφάσεως κατὰ παραβίαν τῶν παρατεθειτῶν οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικ. οὐ ἔνεκα τυγχάνει αὕτη ἀναιρετέα.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν τῆς δίκης δαπάνην.

.....

36. Περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ θεωρήσεως τοῦ πράγματος, οὗ ζητεῖται ἡ δικαστικὴ ἀπαλλοτριώσεις.

Αἵτησις ἀναιρέσεως

Πέτρου Κισσέως κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰάσωνος Πεισιστρατίδου κατοικοῦ ὡσαύτως

καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 1084, 297, 285 καὶ 286 τῆς Πολ. Δικονομίας προκύπτει ἀριδῆλως, ὅτι, ἐὰν ᾖναι ἐφικτὴ ἡ θεώρησις τοῦ πράγματος, οὗ ζητεῖται ἡ δικαστικὴ ἀπαλλοτριώσεις, ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ αὐτοψία, συντάσσοντος ἐκθεσιν, περιγράφουσαν ὅσον οἶόν τε ἀκριβῶς τὸ θεωρηθὲν καὶ τὴν κατάστασιν αὐτοῦ καὶ σημειοῦσαν τοὺς τυχόν συμπαραληφθέντας πραγματογνώμονας, οἵτινες καταρτίζουσι τὴν γνωμοδότησιν αὐτῶν καὶ παραδίδόασιν ἐπομένως τῷ Εἰσηγητῇ. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐφετεῖον κατὰ προφανῆ παραβίαν τῶν οὐσιωδῶν περὶ ἐκθέσεων καὶ τῶν προσόντων αὐτῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων τούτων ἐθεώρησεν ἔγκυρον τὴν αὐτοψίαν, εἰ καὶ δὲν συνετάχθη ἐκθεσις αὐτοψίας ὑπὸ τοῦ Εἰσ-

ήγητοῦ, καίπερ οὐσης ἐφικτῆς τῆς θεωρήσεως τῆς ἀπαλλοτριωτάας σταφιδαμπέλου.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ὅπως ἐπέλθῃ ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου, καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην, καλῶν αὐτὸν ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 134 (σελ. 270 καὶ ἐπ.)

Προσδιορισμὸς ἐγγυήσεως κτλ.

1. Ἐκθεσις ἐγγυήσεως. — 2. Ἀναφορὰ περὶ ἄρσεως ἐγγυήσεως. — 3. Πρᾶξις τοῦ Προέδρου περὶ ἄρσεως ἐγγυήσεως. — 4. Ἀναφορὰ περὶ καταπτώσεως ἐγγυήσεως. — 5. Πρᾶξις τοῦ Προέδρου περὶ καταπτώσεως ἐγγυήσεως.

1. Ἐκθεσις ἐγγυήσεως.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην ὀγδόην μηνὸς Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ πρώτου ἔτους, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν, ἐνεφανίσθη ἐν τῷ καταστήματι τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ παρ' αὐτοῖς Γραμματέως Ν. Νεστορίδου ὁ Ποσειδῶν Περικλείδης, δικηγόρος καὶ κάτοικος Ἀθηνῶν, ὡς πληρεξούσιος τοῦ Ἰωάννου Ῥιαντοῦ κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν, καὶ κατέθηκε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ... γραμματίου παραλαβῆς τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου δραχμὰς διαχιλίας λόγῳ ἐγγυήσεως πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 143 ε. ε. πράξεως τοῦ Προέδρου τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, ἐκδοθείσης κατὰ τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ Γοργίου Πινδαρίδου κατοίκου Ἀθηνῶν διαφοράν. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παρούσα ἐκθεσις, ἥτις ἀναγνωσθεῖσα ὑπεγράφη ὑπὸ τε τοῦ καταθέντος πληρεξουσίου καὶ ἐμοῦ.

Ὁ καταθεὶς πληρεξούσιος

Ὁ Γραμματεὺς.

2. Ἀναφορά περὶ ἄρσεως ἐγγυήσεως.

Ἀναφορά

Πολυδώρου Περικλείδου κατοίκου Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸν Κύριον Πρόεδρον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

περὶ ἄρσεως ἐγγυήσεως

Αἰτησάμενος νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις τῆς κινητῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου μου Ἰ. Ριανοῦ, διατάχθην ὑφ' ὑμῶν νὰ καταβάλλω παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἐγγυήσιν ἐκ δραχμῶν χιλίων.

Ἐπειδὴ, γενομένης ἤδη δεκτῆς τῆς κατὰ τοῦ ἀντιδίκου κυρίας ἀγωγῆς μου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 341 ε. ε. τελεσιδίκου ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, περιττὴ ὅλως καθίσταται ἡ παρὰ τῷ δικαστικῷ γραμματεῖ διατήρησις τῆς ἐγγυήσεως, ἥς τὴν τότε καταβολὴν μαρτυρεῖ ἡ ὑπ' ἀριθ. 311 προπαρελθόντος ἔτους ἔκθεσις τοῦ γραμματέως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν.

Παρακαλῶ νὰ διατάξῃτε τὴν ἄρσιν τῆς προκειμένης ἐγγυήσεως καὶ τὴν εἰς ἐμὲ ἀπόδοσιν τῆς λόγῳ ἐγγυήσεως κατατεθείσης χρηματικῆς ποσότητος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ἰουνίου 1892

Ὁ ἀναφερόμενος

.....

3. Προῶξις τοῦ Προέδρου περὶ ἄρσεως ἐγγυήσεως.

Ἀριθ. 123

Ὁ Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Διελθόντες τὴν ἀπὸ 8 Ἰουνίου 1892 ἀναφορὰν τοῦ Πολυδώρου Περικλείδου, δι' ἧς αἰτεῖται τὴν ἄρσιν τῆς κατ' ἐντολὴν ἡμῶν κατατεθείσης ὑπ' αὐτοῦ ἐγγυήσεως ἐκ χιλίων δραχμῶν, ὡς ἐπιδικασθείσης τελεσιδικίως αὐτῷ τῆς κατὰ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ ἀπαιτήσεως, καὶ τὰ εἰς αὐτὴν ἐπισυνημμένα ἔγγραφα.

Διατάττομεν δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 844 τῆς Πολ. Δικονομίας τὴν ἄρσιν τῆς προκειμένης ἐγγυήσεως καὶ τὴν εἰς τὸν ἀναφερόμενον ἀπόδοσιν τῆς λόγῳ ἐγγυήσεως καταβληθείσης χρηματικῆς ποσότητος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰουνίου 1892

Ὁ Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

.....

4. Ἀναφορὰ περὶ καταπτώσεως ἐγγυήσεως.

Ἀναφορὰ

Ἰωάννου Ρούφου κατοίκου Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸν Κύριον Πρόεδρον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν
περὶ καταπτώσεως ἐγγυήσεως.

Εἰς τὸν ἀντιδίκόν μου Πολύδωρον Περικλείδην ἐχορηγήσατε τὴν ἄδειαν νὰ κατὰσχῃ συντηρητικῶς κινητὴν μου περιουσίαν μέχρι τοῦ ποσοῦ πέντε χιλιάδων δραχμῶν ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ καταθέσῃ ἐγγυήσιν παρὰ τῷ γραμματεῖ τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν τριῶν χιλ. δραχμῶν.

Ἐπειδὴ, ἀπορρίφθεις ἤδη τελεσιδίκως τῆς κατ' ἐμοῦ ἀγωγῆς τοῦ Π. Περικλείδου, ὑποχρεωθέντος δὲ προσέτι αὐτοῦ νὰ μοὶ ἀποδώσῃ δραχμὰς δισχιλίας λόγῳ ἀποζημιώσεως καὶ δικαστικῶν δαπανῶν, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 341 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, πρέπον νὰ διαταχθῇ ἡ κατάπτωσις τῆς ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου κατατεθείσης ἐγγυήσεως καὶ ἡ εἰς ἐμὲ καταβολὴ δισχιλίων δραχμῶν λόγῳ ἀποζημιώσεως καὶ δικαστικῶν δαπανῶν.

Παρακαλῶ νὰ διατάξητε τὴν κατάπτωσιν τῆς ἐγγυήσεως ταύτης καὶ τὴν εἰς ἐμὲ καταβολὴν τῶν ἀνωτέρω δισχιλίων δραχμῶν.

Ἀθήνησι 9 Ἰουνίου 1892.

Ὁ ἀναφερόμενος

.....

5. Προῶξις τοῦ Προέδρου περὶ καταπτώσεως ἐγγυήσεως.

Ἀριθ. 123

Ὁ Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Διελθόντες τὴν ἀπὸ 9 Ἰουνίου 1892 ἀναφορὰν τοῦ Ἰω. Ρούφου, δι' ἧς αἰτεῖται τὴν εἰς αὐτὸν καταβολὴν λόγῳ ἀποζημιώσεως καὶ δικαστικῶν δαπανῶν δραχμῶν δισχιλίων ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ Π. Περικλείδου κατατεθείσης κατ' ἐντολὴν ἡμῶν ἐγγυήσεως, ὡς ἀπορρίφθεις τελεσιδίκως τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς τοῦ Π. Περικλείδου ὑποχρεωθέντος καὶ νὰ ἀποδώσῃ αὐτῷ δισχιλίας δραχμὰς, καὶ τὰ ἐπισυνημμένα ἔγγραφα.

Διατάττομεν δυνάμει τοῦ 845 ἄρθρ. τῆς Πολ. Δικον. τὴν κατά-

πτωσιν τῆς προκειμένης ἐγγυήσεως καὶ τὴν εἰς τὸν ἀναφερόμενον καταβολὴν δραχμῶν δισχιλίων ἐξ αὐτῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουνίου 1892.

Ὁ πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

.....

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 135 (σελ. 273 καὶ ἐπ.)

Τὰ εἰς ἐκτέλεσιν ἐγγράφου προαπαιτούμενα.

1. Αἴτησις περὶ περιαφῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως εἰς ἀλλοδαπὴν ἀπόφασιν. — 2. Ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν.

1. Αἴτησις περὶ περιαφῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως εἰς ἀλλοδαπὴν ἀπόφασιν.

Αἴτησις

Πολυβίου Πολυκράτους κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ

Νικ. Νυμφοδώρου κατοίκου ὠσχύτως

Πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 343 ε. ε. ὀριστικῆς καὶ τελεσιδικίου ἀποφάσεως τῶν ἐν Παρισίοις Ἐφετῶν ὑπεχρεώθη ὁ ἀντίδικός μου, ἡμεδαπὸς ὢν, νὰ καταβάλλῃ εἰς ἐμὲ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως δραχμὰς τρισχιλίας μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (Πολιτ. Δικον. ἀρθ. 859) εἰάν τις τῶν διαδίκων, ὦν μεταξὺ ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, ἦναι ἡμεδαπός, ἡ ἐκτέλεσις κηρύσσεται ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ Πρωτοδικείου τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως.

Διὰ ταῦτα, καλῶν τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν κατὰ τὴν ὀριστείαν ὑπὸ τοῦ κ. προέδρου δικασιμον, ἐξαιτούμαι νὰ κηρυχθῇ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 343 ε. ε. ἀποφάσεως τῶν ἐν Παρισίοις Ἐφετῶν, περιαιπομένου εἰς αὐτὴν τοῦ τῆς ἐγγωρίου δικαιοδοσίας τύπου ἐκτελέσεως, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἀθήνησι τῇ 14 Μαΐου 1894.

Ὁ αἰτῶν

Π. Πολυκράτης.

2. Ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὸ παρὸν ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ (οὐ τὴν ἀκρίβειαν ἐπιβεβαιῶ) εἰς τὸν Ἰωάννην Ἀγχεσμον κάτοικον Ἀθηνῶν, ἐπιταττόμενον νὰ μοὶ καταβάλλῃ ἐμπροθέσμως δραχμὰς τρισχιλίας μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς... .. μέχρις ἐξοφλήσεως, ἔτι δὲ τὴν δαπάνην ἀπογράφου, ἀντιγράφου, τῆς παρούσης ἐπιταγῆς καὶ τοῦ ἐπιδότηριου δραχ. Ἀλλως ἐπιληφθῆσομαι ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Μαΐου 1894.

Ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἐπιτάττοντος Π. Πολυκράτους
Γεώργιος Καλλίμαχος.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝ. § 136 (σελ. 277 καὶ ἐπ.)

Τίνος ἐπιμελεία γίνεται ἡ ἐκτέλεσις.

1. Πληρεξουσιότης καὶ ἐντολὴ πρὸς δικαστικὸν κλητῆρα
περὶ ἐκτελέσεως

Πρὸς τὸν δικαστικὸν κλητῆρα Ἰσιδωρον Μαρῖνον

Σοὶ παρέχεται ἡ πληρεξουσιότης καὶ ἐντολὴ νὰ ἐκτελέσῃς τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν ἐνεργῶν κατὰσχῆσιν ἀναγκαστικὴν καὶ δημοσίαν ἐκποιήσιν τῆς κινητῆς καὶ χρηματικῆς τοῦ ὀφειλέτου μου περιουσίας διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ πληρωμὴν κεφαλαίου δραχμῶν χιλίων καὶ τοῦ τόκου αὐτῶν πρὸς ἐννέα τοῖς ἑκατὸν κατ'ἔτος ἀπὸ τῆς 12 Μαΐου τοῦ ἔτους 1889 μέχρις ἐξοφλήσεως, τῶν δαπανῶν καὶ τελῶν τῆς δικῆς δρ. 65, τῆς ἐπιταγῆς καὶ τοῦ ἀπογράφου δραχμῶν 8 καὶ παντὸς ἐπιγεννησομένου δαπανήματος τῆς ἐκτελέσεως.

Ἀθήνησι 20 Ἰουνίου 1894

Ὁ ἐντελλόμενος

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 137 (σελ. 278 καὶ ἐπ.)

Δισταγματὸι καὶ ἐνατάσεις ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκῃ.

1. Ἀνακοπὴ κατ'ἐπιταγῆς. — 2. Προτάσεις κατασχόντος δα-

νειστοῦ κατὰ τοῦ ἀνακόψαντος ὀφειλέτου. — 3. Αἴτησις
περὶ ἀναστολῆς πλειστηριασμοῦ.

1. Ἀνακοπὴ κατ' ἐπιταγῆς.

Ἀνακοπὴ

Ἰωάννου Ἀγγέσμου κατοικοῦ Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ Περικλείους Πολυδάμου κατοικοῦ ὡσαύτως
καὶ κατὰ τῆς κοινοποιηθείσης ἐπιταγῆς.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ὁ ἀντιδίκας μοὶ ἐκοινοποίησε μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν τὸ
ὑπ' ἀριθ. 341 τοῦ ἔτους 1889 δανειστικὸν συμβόλαιον τοῦ συμβο-
λαιογράφου Ἀθηνῶν Γ. Ἰαπετοῦ, ἄξιῶν νὰ καταβάλω αὐτῷ τρισ-
χιλίας δραχμὰς μετὰ τοῦ τόκου καὶ τῶν δαπανῶν.

Ἐπειδὴ ὠφειλον μὲν αὐτῷ ἀληθῶς τὸ αἰτούμενον κεφάλαιον, ἀλλ'
ἀπέτισα αὐτῷ ὁλόκληρον πρὸ δύο μηνῶν, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς εἰς
χειρὰς μου ἰδιοχείρου αὐτοῦ ἀποδείξεως.

Διὰ ταῦτα, ἀνακόπτων τὴν κοινοποιηθεῖσάν μοι ἐπιταγὴν, καλῶ
τὸν ἀντιδίκον ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐμπροθέσμως πρὸς
συζήτησιν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ ἀκυρωθῇ ἡ ἐπιταγὴ καὶ πᾶσα περαι-
τέρω ἐκτέλεσις, νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντιδίκος εἰς τὴν δικαστικὴν δα-
πάνην, καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης
ἀποφάσεως.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρούσαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαΐου 1894

Ὁ ἀνακόπτων

2. Προτάσεις κατασχόντος δανειστοῦ κατὰ τοῦ
ἀνακόψαντος ὀφειλέτου.

Προτάσεις

Ἰάσωνος Πολυδάμου

κατὰ

Νικοκλέους Ἑρακλείδου.

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἐπειδὴ ἐν ταῖς δίκαις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν συγχωρεῖται κατὰ τὸ
ἄρθρον 872 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας νὰ προτείνωνται μόνον ἐκκε-
καθαρισμέναι ἐνστάσεις, δηλαδὴ ἐνστάσεις δυνάμεναι νὰ ποδειχθῶσι
κατ' αὐτὴν τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου διαδικασίαν, πᾶσα δὲ ἄλλη ἐνστα-

σις ἀπορρίπτέα ὡς ἀπαράδεκτος. Οὐδαμῶς δ' ἐξαίρεται τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος ἡ ἔνστασις τοῦ Βελλιανείου δόγματος, ἀνεκκαθάριστος οὔσα· ὅθεν οὐδ' αὐτὴ δύναται νὰ προταθῇ ἐν δίκῃ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. Ἐπομένως ἀπορρίπτέα ὡς ἀπαράδεκτος ἡ διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀντιδίκου προταθεῖσα ἔνστασις αὐτοῦ περὶ Βελλιανείου δόγματος.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτούμεθα τὴν ἀπόρριψιν τῆς κατὰ τῆς κατασχέσεως ἀνακοπῆς τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀθήναις 14 Μαΐου 1894

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος
τοῦ Ἰάσωνος Πολυδάμου

.....

3. Αἴτησις περὶ ἀναστολῆς πλειστηριασμοῦ.

Αἴτησις περὶ ἀναστολῆς πλειστηριασμοῦ

Θεοδώρου Πατάρου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸν Κύριον Πρόεδρον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Τὴν πρὸς ἐμὲ ἀπὸ 23 Ἰουνίου ε. ε. ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν τοῦ Περικλέους Πολυδάμου κατοικοῦ Ἀθηνῶν ἀνέκοψα διὰ τοῦ συνημμένου ἐγγράφου ἀνακοπῆς· ἀλλὰ μέχρι τοῦδε δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ συζήτησις τῆς ἀνακοπῆς μου, ὡς προηγουμένων αὐτῆς πολλῶν ἄλλων ὑποθέσεων ἐν τῷ πινάκῳ. Ἐν τούτοις, τοῦ ἀντιδίκου κατασχόντος ἀναγκαστικῶς τὴν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὁδὸν Σόλωνος οἰκίαν μου, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 123 ε. ε. ἐκθέσεως τοῦ κλητῆρος Γερασίου Πίγρητος, ἐπίκειται ὁ πλειστηριασμός αὐτῆς τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ.

Ἐπειδὴ κατ' οὐδὲν ζημιωθήσεται ὁ ἀντίδικος, ἐὰν ἀνασταλῇ ὁ πλειστηριασμός μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἀνακοπῆς μου, διότι ἡ τιμὴ τῆς οἰκίας μου εἶναι πολὺ ἀνωτέρα τοῦ ποσοῦ ὃ ἰσχυρίζεται ὅτι ὀφείλω εἰς αὐτὸν· τούναντίον ἐγὼ θέλω ὑποστῆ καίριαν ζημίαν ἐκ τῆς προσόδου τοῦ πλειστηριασμοῦ.

Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 874, 621 καὶ 634 τῆς Πολ. Δικ. νὰ διατάξητε 1) τὴν κατὰ προτίμησιν συζήτησιν

τῆς μνημονευθείσης ἀνακοπῆς μου ὡς κατεπειγούσης καὶ 2) τὴν ἀναστολὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ μέχρις ἐκδικάσεως αὐτῆς.

Ἀθήνησι τῇ 3 Σεπτ. 1892

Ὁ αἰτῶν

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 138 καὶ ἐπ. (σελ. 280 καὶ ἐπ.).

Ἐκθέσεις ἐκτελέσεως.

Α'. Γενικὸς τύπος τῆς ἐκθέσεως ἐκτελέσεως

Β'. Εἰδικοί τύποι, α. ἐκθέσεως ἀντιστάσεως, β'. ἐκθέσεως περὶ μὴ εὐρέσεως περιουσίας, γ'. ἐκθέσεως περὶ προηγουμένης κατασχέσεως, δ'. ἐκθέσεως περὶ ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως χρημάτων ἢ κινητῶν ἀξίας ἐλάσσονος τῶν 300 δραχμῶν, ε. ἐκθέσεως περὶ ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως χρημάτων ἢ κινητῶν ἀξίας μείζονος τῶν 300 δραχμῶν, ς'. ἐκθέσεως περὶ κατασχέσεως κινητῶν, ὑλικοῦ, γεννημάτων, τροφῆς κτλ. ἐν οἰκίαις, ἀποθήκαις ἢ δοχείοις, ὧν αἱ θύραι ἢ τὰ στόματά εἰσι κεκλεισμένοι, ζ'. ἐκθέσεως κατασχέσεως καρπῶν ἀσυγκομίστων, ἢ. ἀφαιρέσεως κινητῶν ὠρισμένου εἴδους καὶ παραδόσεως εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην, θ'. ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως ἀκινήτων, ι. ἀφαιρέσεως ὠρισμένου ἀκινήτου καὶ παραδόσεως εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην ἢτοι ἐγκαταστάσεως.

Α'. Γενικὸς τύπος τῆς ἐκθέσεως κατασχέσεως.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν εἰκοστὴν ἰδὸδμήν Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν, ὁ ὑποφαινόμενος Ἰσιδωρος Μαρτῖνος δικαστικὸς κλητὴρ παρὰ τῷ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίῳ τῶν Πρωτοδικῶν κατ' ἐγγράφον πληρεξουσιότητα καὶ ἐντολὴν τοῦ ἐπισπεύδοντος δαγειστοῦ Πέτρου Καλλίου (ἢ τοῦ Ἰ. Ἰωαννίδου δικηγόρου πληρεξουσίου τοῦ ἐπισπεύδοντος δαγειστοῦ Πέτρου Καλλίου) ἐμπόρου κατοικοῦ Ἀθηνῶν.

Διελθών

Α΄.) Τὸ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἀλεξάνδρου Ἡρακλείδου ὑπ' ἀριθ. 673 τῆς 17 Δεκεμβρίου τοῦ 1888 ἔτους συμβολαιογραφικὸν δανειστικὸν ἔγγραφον, ὃ ἐκηρύχθη ἐκτελεστὸν περιαφθέντος τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως τὴν δεκάτην Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1891 ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συμβολαιογράφου, οὗ ἡ ὑπογραφή ἐπεκυρώθη ὑπὸ τοῦ κυρίου Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ροβέρτου Θουφράστου τῇ 13 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους· ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος Κόνων ἔμπορος κάτοικος Ἀθηνῶν ἐδυνάεσθη παρὰ τοῦ εἰρημένου Π. Καλλίου δραχμὰς τρισχιλίας, ἃς ὀφείλει μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν πρὸς ἐννέα τοῖς ἑκατὸν κατ' ἔτος ἐπὶ ὑπαθήκῃ τοῦ κατωτέρω περιγραφομένου κατασχετέου κτήματος.

Β΄.) Τὸ ἀπὸ 17 Ὀκτωβρίου 1891 καὶ ὑπ' ἀριθ. 342 ἐπιδοτήριόν μου, ἐξ οὗ δηλοῦται ὅτι ἐπεδόθη εἰς τὸν ὀφειλέτην Κωνσταντῖνον Κόνωνα ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τοῦ μνημονευθέντος ὑπ' ἀριθ. 673 συμβολαίου μετὰ τῆς προσηκούσης ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, παρῆλθε δὲ ἡ πρὸς πληρωμὴν προθεσμία.

Γ΄.) Τὴν πρὸς ἐμὲ ὑπὸ τὸ εἰρημένον ἐκτελεστὸν ἀπόγραφον πληρεξουσιότητα καὶ ἐντολὴν τοῦ δανειστοῦ τῆς 26 Ὀκτωβρίου ἐνεστῶτος ἔτους.

Παραλαβὼν τοὺς μάρτυρας Π. Κωνσταντῖνου δικαστικὸν κλητῆρα καὶ Μαρῖνον Πυλάδην οἰνοπώλην γνωστοῦς μοι πολίτας Ἑλλήνας καὶ μὴ ὑπαγομένους εἰς ἐξαιρέσεις (Ἴδε τοὺς κατωτέρω εἰδικοὺς τύπους).

Β'. Εἰδικοὶ τύποι.

α'. Ἐκθέσεως ἀντιστάσεως

. μετέβην ἵνα ἐνεργήσω κατάσχεσιν ἀναγκαστικὴν (ἢ συντηρητικὴν) ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου Κωνσταντῖνου Κόνωνος· ἀλλ' οὗτος (ἢ ὁ ἐκεῖ παρευρισκόμενος Γεώργιος Κωνσταντῖνου) ἀντίστη (ἀπειλῶν βίαια ἢ ἐπετρεχῶν βίαια, αἰκίας κτ.λ.) εἰς ἐμὲ, καίτοι φέροντα τὴν κυανόλευκον ταινίαν περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα καὶ καλέσαντα αὐτὸν ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου καὶ τοῦ βασιλέως νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν πρόσδον τῆς ἐκτελέσεως. Διὸ ἠναγκάσθην νάποχωρήσω μετὰ τῶν μαρτύρων.—Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παρούσα, ἥτις ἀνα-

γνωσθεῖσα προσηκόντως εἰς ἐπήκοον τῶν ἀνωτέρω μαρτύρων, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ. (')

β'. Ἐκθέσεως περὶ μὴ εὐρέσεως περιουσίας.

..... μετέβην ἵνα ἐνεργήσω κατὰσχεσιν ἀναγκαστικὴν (ἢ συντηρητικὴν) ἐπὶ περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου Κωνσταντίνου Κόνωνος, ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς ἐρεῦνας καὶ προσπάθειάς μου οὐδεμίαν ἐδυνήθην νὰ εὕρω κινητὴν ἢ ἀκίνητον αὐτοῦ περιουσίαν ἐν τῇ κατοικίᾳ αὐτοῦ ἢ ἄλλαχού. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παροῦσα, ἥτις, ἀναγνωσθεῖσα προσηκόντως εἰς ἐπήκοον τῶν ἀνωτέρω μαρτύρων, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

γ'. Ἐκθέσεως περὶ προηγουμένης κατασχέσεως.

..... μετέβην ἵνα ἐνεργήσω κατὰσχεσιν ἀναγκαστικὴν ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου Κωνστ. Κόνωνος, ἀλλ' οὗτος μοὶ ἐπέδειξεν ἀντίγραφον τῆς ἀπὸ ἐκθέσεως τοῦ κλητῆρος Νικολάου Γηγενοῦς, ἐξ ἧς ἐμφαίνεται ὅτι ἐπ' αὐτῆς αὐτοῦ τῆς περιουσίας, ἣν προέκειτο νὰ κατὰσχῶ ἐγὼ, εἶχε τελεσθῇ ἤδη ἀναγκαστικὴ κατὰσχεσις ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ Κωνσταντίνου Πολυκράτους δι' ἀπαίτησιν δραχμῶν πεντακισχιλίων.

δ'. Ἐκθέσεως περὶ ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως χρημάτων ἢ κινητῶν ἀξίας ἐλάσσονος τῶν 300 δραχμῶν

..... μετέβην μετ' αὐτῶν εἰς τὴν ἐνταῦθα κατοικίαν τοῦ εἰρημένου ὀφειλέτου Κωνσταντίνου Κόνωνος παρὰ τὴν ὁδὸν Σόλωνος, φέρων τὴν κυανόλευκον ταινίαν περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, ἵνα ἐνεργήσω κατὰσχεσιν ἀναγκαστικὴν ἐπὶ τῆς κινητῆς αὐτοῦ περιουσίας μέχρις ἀξίας δραχμῶν 290 πρὸς ἀπότισιν τοῦ χρέους, κεφαλαίου, τό-

(') Ἔπεται τύπος αἰτήσεως συνδρομῆς τῆς ἐνόπλου δυνάμεως.

Ἐν Ὀνόματι τοῦ νόμου καὶ τοῦ Βασιλέως.

Πρὸς τὸν Κύριον Μοίραρχον Ἀθηνῶν.

Παρακαλεῖται ὁ Κύριος Μοίραρχος Ἀθηνῶν (ἢ ὁ κύριος ὑπομοίραρχος, ὁ κύριος ἐνωμοτάρχης κτλ.) δυνάμει τοῦ ἄρθρου 876 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, λαμβάνων πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν συνημμένην περὶ ἀντιστάσεως ἐκθεσίν μου, ἐξ

κων καὶ δαπανῶν. Ἐν τῇ οἰκίᾳ δὲν εὗρον τὸν Κωνσταντῖνον Κόνωνα, ἀλλὰ τὴν σύζυγον αὐτοῦ Ἑλένην. εἰς τὴν ἀνεκοίνωσα τὸν σκοπὸν τῆς μεταβάσεώς μου, ἐπέδειξα αὐτῇ τὸ ἀνωτέρω ἐκτελεστὸν δικόγραφον καὶ ἐκάλεσα αὐτὴν νὰ μοὶ παραδώσῃ τὰς κλεῖδας πάντων τῶν κιβωτίων.

Μεθ' ὃ ἠνέωξα τοὺς σὺρτας τῶν σκευοθηκῶν καὶ κατέσχον 1) χρήματα ἁξίας δραχμῶν τεσσαράκοντα εἰς διάφορα νομίσματα, 2) ἑν ἀνὰ κλιντρον ἓκ καρύου ἑλαστικῶν, ἐκτιμηθὲν ὑπὸ τῶν μαρτύρων εἰς δραχμὰς πεντήκοντα, 3) δέκα καθίσματα ἐκτιμηθέντα ἐν συνόλῳ εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα, 4) μίαν τράπεζαν ἓκ καρύου χρησιμεύουσαν εἰς στολισμὸν τῆς αἰθούσης, ἐκτιμηθεῖσαν εἰς δραχμὰς τριάκοντα, 5) . . . Ἐξήρσα δὲ τῆς κατασχέσεως τὰ κατὰ τὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν (ἄρθ. 885—889) ἀκατάσχετα ὡς πρὸς συντήρησιν τοῦ ὀφειλέτου ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

Ταῦτα πάντα τὰ κατεσχημένα μετὰ τῶν χρημάτων ἐκτιμηθέντα ὡς ἀνωτέρω ἐν ὧν εἰς δραχμὰς διακοσίας ἐνεήκοντα πρὸς ἀπότισιν τοῦ κεφαλαίου, τῶν τόκων καὶ τῶν δαπανῶν, παραδόθησαν κατὰ τὸ ἄρθ. 888 τῆς Πολ. Δικονομίας τῷ συμβολαιογράφῳ Ἀθηνῶν Διονυσίῳ Ἀναξαγόρᾳ ὑπευθύνῳ εἰς φύλαξιν αὐτῶν ὡς μεσεγγυούχῳ (πλὴν τῶν χρημάτων, ἃ ἐκράτησα ἵνα παραδώσω τῷ ἐπισπεύδοντι εἰς λογαριασμὸν). Πλειστηριασθήσονται δὲ τῇ πρώτῃ Κυριακῇ μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς σήμερον, τουτέστι τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ ἐνεστῶτος μηνὸς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ συμβολαιογράφου ἢ, τοῦτου τυχόν κωλυομένου, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Καλλινίκου Θεαιτήτου. — Ἐφ' ᾧ συνετάχθη αὐθωρεὶ καὶ ἐπιτοπίως ἡ παροῦσα, ἀπόντων τοῦ τε ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου, ἡτις, ἀναγνωσθεῖσα εἰς ἐπήκοον τῶν ἀνωτέρω, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

Οἱ μάρτυρες καὶ ἐκτιμηταὶ Ἡ σύζυγος τοῦ ὀφειλέτου Ὁ κλητὴρ

Παρέλαβον αὐθήμερον τὰ ἀνωτέρω κατεσχημένα (πλὴν τῶν χρη-

ῆς ἐμφαίνεται ὅτι ὁ Κωνστ. Κόνων ἔμπορος κάτοικος Ἀθηνῶν ἀντίστη εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ δυνάμει νομίμως ἐκτελεστοῦ δικογράφου ἐνεργητέαν ἐκτέλεσιν, νὰ διατάξῃ δύο (τρεῖς, τέσσαρας κτλ. κατὰ τὴν ἀνάγκην) τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν νὰ μὲ συνδράμωσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐν τῇ εἰρημένῃ ἐκθέσει μνημονευομένου ἐκτελεστοῦ δικογράφου.

Ἀθήνησι τῇ

Ὁ κλητὴρ

μάτων) ὡς μεσεγγυοῦχος καὶ ὑπάλληλος ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ αὐτῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ὀκτωβρίου 1892

Ὁ συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν

.....

ε'. Ἐκθέσεως περὶ ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως χρημάτων
ἢ κινητῶν ἀξίας μείζονος τῶν 300 δραχμῶν.

..... Μετέβην μετ' αὐτῶν εἰς τὴν ἐνταῦθα κατοικίαν τοῦ
εἰρημένου ὀφειλέτου Κωνσταντίνου Κόνωνα παρὰ τὴν ὁδὸν Σόλωνος,
φίρων τὴν κυανόλευκον ταινίαν περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα,
ἵνα ἐνεργήσω κατάσχεσιν ἀναγκαστικὴν ἐπὶ τῆς κινητῆς αὐτοῦ περιουσίας
μέχρις ἀξίας τρισχιλίων δραχμῶν πρὸς ἀπότισιν τοῦ χρέους,
κεφαλαίου, τόκων καὶ δαπανῶν. Ἐν τῇ οἰκίᾳ δὲν εὔρον τὸν Κωνσταντῖνον
Κόνωνα, ἀλλὰ τὴν σύζυγον αὐτοῦ Ἑλένην, εἰς ἣν ἀνεκοίνωσα τὸν σκοπὸν
τῆς μεταβάσεώς μου, ἐπέδειξα τὸ ἀνωτέρω ἐκτελεστὸν δικόγραφον καὶ
ἐκάλεσα νὰ μοὶ παραδώσῃ τὰς κλείδας τῶν κιβωτίων. Μετὰ τοῦτο ἠνέωξα τοὺς σύρτας τῶν σκευοθηκῶν καὶ
κατέσχον 1) χρήματα ἀξίας δραχμῶν διακοσίων εἰς διάφορα νομίσματα,
2) δύο ἀνάκλιντρα ἐκ καρύου ἰσομεγέθη, ἐκτιμηθέντα ἑκάτερον ὑπὸ
τῶν μαρτύρων εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα, ἥτοι ἐν ὅλῳ εἰς δραχμὰς
ὀγδοήκοντα, 3) μίαν σκευοθήκην (commode) κατεσκευασμένην ἐκ
καρύου καὶ περιλαμβάνουσαν τέσσαρας σύρτας, ἐκτιμηθεῖσαν εἰς δρ.
εἰρηκόνηντα, 4) ἓνα φωριαμὸν (ἀρμάριον) ἐκ καρύου ὡσαύτως ἐκτιμη-
θέντα εἰς δραχμὰς πεντήκοντα, 5) ἀποπτρον ὕλινον μεγάλου με-
γέθους κεχρυσωμένον ἐκτιμηθὲν εἰς δραχμὰς ἑκατὸν, 6)..... Ἐξήρεσα
δὲ τῆς κατασχέσεως τὰ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 885—889 τῆς Πολιτικῆς
ἀκατάσχετα κηρυττόμενα πράγματα.

Ταῦτα πάντα τὰ κατεσχημένα μετὰ τῶν χρημάτων ἐκτιμηθέντα
ὡς ἀνωτέρω ἐν ὅλῳ εἰς δραχμὰς τρισχιλίας πρὸς ἀπότισιν τοῦ κε-
φαλαίου, τῶν τόκων καὶ τῶν δαπανῶν, παρεδόθησαν κατὰ τὸ ἀρθρον
888 τῆς Πολιτ. Δικονομίας τῷ συμβολαιογράφῳ Ἀθηνῶν Διονυσίῳ
Ἀναξαγόρᾳ ὑπευθύνῳ εἰς φύλαξιν αὐτῶν ὡς μεσεγγυοῦχῳ, πλὴν τῶν
χρημάτων ἃ ἐκράτησα ἵνα παραδώσω τῷ ἐπισπεύδοντι εἰς λογαρια-
σμόν. Πλειστηριασθήσονται δὲ τῇ πρώτῃ Κυριακῇ μετὰ παρέλευσιν
τεσσάρων ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς σήμερον, ἥτοι τῇ τοῦ

προσεχοῦς μηνός ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ συμβολαιογράφου ἢ, τοῦτου τυχόν κωλυμένου, τοῦ συμβολαιογράφου Καλλινίκου Θεαιτήτου.—Ἐφ' ᾧ συνετάχθη αὐθωρεὶ καὶ ἐπιτοπίως ἢ παροῦσα, ἀπόντων τοῦ τε ἐπισπείδοντος δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου, ἥτις, ἀναγνώσασθαι εἰς ἐπηκοῦν τῶν ἀνωτέρω, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

5'. Ἐκθέσεως περὶ κατασχέσεως κινητῶν, ὀλικοῦ, γεννημάτων, τροφῶν κτλ. ἐν οἰκίαις, ἀποθήκαις ἢ δοχείοις, ὧν αἱ θύραι ἢ τὰ στόματά εἰσι κεκλεισμένα.

. μετέβην εἰς τὴν ἐνταῦθα οἰκίαν (τὴν οἰραποθήκην, σιταποθήκην κτλ.) τοῦ εἰρημένου ὀφειλέτου Κωνσταντίνου Κόνωνος παρὰ τὴν ὁδὸν Σόλωνος, ἵνα ἐνεργήσω ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τῆς κινητῆς αὐτοῦ περιουσίας, ἀλλ' εὗρον τὰς θύρας τῆς οἰκίας (τῆς οἰραποθήκης ἢ τῆς σιταποθήκης κτλ.) κεκλεισμένας καὶ οὐδένα παρόντα, ἐφ' ᾧ ἐρωτήσας τοὺς ἐν τῇ γειτνιαζούσῃ οἰκίᾳ κατοικοῦντας Ἰωάννην Ἐξάρχον καὶ Μανουὴλ Γηθόσουνον, ἔμαθον ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄπεστιν ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐξερχόμενος λίαν πρῶτῃ καὶ ἐπιστρέφων ἐν ὥραις νυκτεριναῖς. Διὸ μετ' ἐπίμονον αὐτοῦ καταζήτησιν εὗρον αὐτὸν καθ' ὁδὸν καὶ ἐκάλεσα νὰ προσέλθῃ καὶ ἀνοίξῃ αὐτήν. Ἀποποιησαμένου δ' αὐτοῦ, μετέβην καὶ αὐθις εἰς τὴν οἰκίαν (τὴν οἰραποθήκην, σιταποθήκην κτλ.) καὶ παραμείνας ἔξωθεν αὐτῆς ἐκάλεσα διὰ τρίτου τὸν δήμαρχον (ἢ δημορχικὸν πάρεδρον, ἢ Εἰρηνοδίκην ἢ ἱστυρόμον) Ἰωάννην Μίνωα κατὰ τὸ ἄρθρον 907 τῆς Πολ. Δικονομίας, μετὰ δὲ τὴν ἀφίξιν αὐτοῦ, ἠνέωξα διὰ τῆς βίας τὴν οἰκίαν (σιταποθήκην, οἰραποθήκην κτλ.), θραύσας τὸ κλεῖθρον, καὶ εἰσελθὼν μετὰ τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ δημάρχου (ἢ δημορχικοῦ παρέδρου κτλ.) κατέσχον ἀναγκαστικῶς 1) ἐν ἀνάκλιντρον ἐκ καρύου ἐλαστικὸν ἐκτιμηθὲν ὑπὸ τῶν μαρτύρων εἰς δραχμὰς πεντήκοντα, 2) δεκα καθίσματα Ἠνέωξα ἐπίσης διὰ θραύσεως τὸ σιδηροῦν αὐτοῦ χρηματοκιβώτιον καὶ κατέσχον δραχμὰς χιλίας εἰς χρυσὸν καὶ ἀργυρον κτλ. Ἀφῆκα δὲ ἀκατάσχετα μόνον τὰ κατὰ τὴν πολιτικὴν ἡμῶν δικονομίαν (ἄρθρα 885 καὶ ἐπ.) ἀκατάσχετα.

Ταῦτα πάντα τὰ κατεσχημένα πράγματα μετὰ τῶν χρημάτων ἐκτιμηθέντα ὡς ἀνωτέρω ἐν ὧν εἰς δραχμὰς τρισχιλίας πρὸς ἀπότισιν τοῦ κεφαλαίου, τῶν τόκων καὶ τῶν δαπανῶν, παρέλαβον ἵνα πα-

ραδῶσω εἰς τὸν συμβολαιογράφον Ἀθηνῶν Διονύσιον Ἀναξαγόραν ὡς μεσεγγυοῦχον, ὀφείλοντα νὰ καταβάλῃ πρὸς διατήρησιν αὐτῶν τὴν ἐπιμέλειαν ἀγαθοῦ οἰκοδεσπότου, (πλὴν τῶν χρημάτων, ἃ ἐκράτησα ἵνα παραδῶσω τῷ ἐπισπεύδοντι εἰς λογαριασμόν). Πλειστηριασθήσονται δὲ τῇ πρώτῃ Κυριακῇ μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ ἡμερῶν (ἢ τεσσάρων ἐβδομάδων) ἀπὸ τῆς σήμερον τουτέστι τῇ μηνὸς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ συμβολαιογράφου ἢ, τοῦτου τυχὸν κωλυομένου, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Καλλινίκου Θεαιτήτου.

Ἐφ' ᾧ συνετάχθη αὐθαρεῖ καὶ ἐπιτοπίως ἡ παρούσα, ἀπόντων τοῦ τε δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου, ἥτις ἀναγνωσθεῖσα εἰς ἐπήκοον τῶν ἀνωτέρω, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

ζ'. Ἐκθέσεως κατασχέσεως καρπῶν ἀσυγκομίστων

. παραλαβὼν τοὺς μάρτυρας καὶ τὸν εἰδικὸν πάρεδρον Κηφισίας Μαρῖνον Γλυκὺν μετέβην εἰς τὴν περιφέρειαν Κηφισίας τοῦ δήμου Ἀθηναίων εἰς θέσιν Μαυρολίθαρον καὶ κατέσχον ἀναγκαστικῶς τοὺς ἐξῆς ἀσυγκομίστους καρποὺς τοῦ ὀφειλέτου Κωνσταντίνου Κόνωνος ἕξ τούλάχιστον ἐβδομάδας πρὸ τῆς συνήθους αὐτῶν ὠριμάσεως (Πολ. Δικ. ἀρθ. 915), ἥτοι α) κριθὴν μετρίας ποιότητος τοῦ ἐκ στρεμμάτων τεσσάρων ὡς ἔγγιστα συνισταμένου ἀγροῦ αὐτοῦ, συνορεύοντος ἀνατολικῶς πρὸς ἀγρὸν Παύλου Μέθωνος, μεσημβρινῶς πρὸς ἀγρὸν Δημητρίου Ποσειδῶνος, δυτικῶς πρὸς ἀγρὸν Ἰωάννου Μέμνονος καὶ ἀρκτικῶς πρὸς ὁδὸν, ἐκτιμηθεῖσαν ὑπὸ τῶν μαρτύρων εἰς δραχμὰς πεντήκοντα, β') σῖτον ἀρίστης ποιότητος τοῦ ἐκ στρεμμάτων ἑννέα ὡς ἔγγιστα συνισταμένου ἀγροῦ αὐτοῦ, συνορεύοντος τῶν καρπῶν δὲ τούτων διώρισα φύλακα τὸν ἀγραφύλακα τοῦ δήμου Ἰωάννην Στησίχορον (ἀρθ. 917 Πολ. Δικ.) (ἢ τὸν ὑπὸ τοῦ δημάρχου ἢ δημαρχικοῦ παρέδρου προταθέντα μοι Γεώργιον Κομνηνόν).

Οἱ κατεσχημένοι καρποὶ ἐξετιμήθησαν ὡς ἀνωτέρω ἐν ὧν εἰς δραχμὰς διακοσίας ἐνενήκοντα ἑννέα (ἢ δραχμὰς τριακοσίας καὶ ἐπέκεινα) πρὸς ἀπότισιν τοῦ κεφαλαίου, τῶν τόκων καὶ τῶν δαπανῶν. Πλειστηριασθήσονται δὲ τῇ πρώτῃ Κυριακῇ μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς σήμερον, τουτέστι τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ ἐνεστῶτος μηνός, (ἢ μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς σήμερον, τουτέστι

τῇ προσεχούς μηνός), ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Διουυσίου Ἀναξαγόρου ἢ, τοῦτου κωλυομένου, τοῦ συμβολαιογράφου Καλλινίκου Θεαιτήτου—Ἐφ'ὃ συνετάχθη ἡ παροῦσα, ἥτις ἀναγνωσθεῖσα εἰς ἐπὶ τόκον τῶν ἀνωτέρω, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

(Τῇ ἐκθέσει ταύτῃ παρέπεται ὁ διορισμὸς φύλακος)

Διορισμὸς φύλακος

Ὁ ὑποφαινόμενος κλητὴρ τῆς περιφερείας τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν δυνάμει τοῦ ἀρθ. 917 τῆς Πολ. Δικονομίας διορίζω τὸν Ἰωάννην Μαῦρον, ἀγροφύλακα τοῦ χωρίου Κηφισσιᾶς τοῦ δήμου Ἀθηναίων, φύλακα τῶν κατεσχλημένων ἀναγκαστικῶς ἀσυγκομίστων καρπῶν τοῦ ὀφειλέτου Κωνσταντίνου Κόνωνος κατοικοῦ Ἀθηναίων, κατεμένων ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Κηφισσιᾶς κατὰ τὴν ὑπὸ σημερινὴν ἡμερομηνίαν ἐκθεσίᾳ μου κατασχέσεως ὑπ' ἀριθ. καὶ παραγγέλλω αὐτὸν νὰ ἐπιτηρῇ αὐτοὺς προσηκόντως. Ἡ ἀντιμισθία αὐτοῦ ὀρισθῆσεται καὶ συμπεριληφθῆσεται κατόπιν ἐν ταῖς δαπάναις ὑπὸ τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ κυρίου Προέδρου.

Ἐν Κηφισσιᾷ τὴν . . . 1892

Οἱ μάρτυρες

Ὁ διορισθεὶς ἀγροφύλαξ

Ὁ κλητὴρ

.....

.....

.....

ἡ'. Ἀφαίρεσεως κινητῶν ὀρισμένου εἵδους καὶ παραδόσεως εἰς τὸν ἰδιοκτήτην.

(Προηγεῖται ὁ γενικὸς τύπος μέχρι τῶν λέξεων «λαβὼν ὑπ'ὄψει»)
Λαβὼν ὑπ'ὄψει

Α') Τὴν ὑπ' ἀριθ. 333 ἐν. ἔτους ἐκτελεστὴν ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν, δι' ἧς ὁ Κωνσταντῖνος Κόνων καταδικάζεται νὰ ποδῶσῃ καὶ διὰ βιαίας ἀφαίρεσεως τῷ εἰρημένῳ Πέτρῳ Καλλίᾳ μίαν ἄμαξαν ἀγωγὸν ὑπ' ἀριθ. 35 τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηναίων τετρατόροχον καὶ δύο ἵππους, τὸν μὲν χρυσοειδῆ ἑτῶν ὀκτὼ ἔχοντα τὸ σημεῖον . . . , τὸν δὲ φαῖον ἑτῶν ἑξ ἔχοντα τὸ σημεῖον καὶ τὴν ἵπποσκευὴν αὐτῶν.

Β') Τὸ ἀπὸ . . . καὶ ὑπ' ἀριθ. . . . ἐπιδοτήριόν μου, ἐξ οὗ δηλοῦται ὅτι ἐπεδόθη τῷ ὀφειλέτῃ Κωνστ. Κόνωνι ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς μνημονευθείσης ἀποφάσεως μετὰ τῆς προσηκούσης ἐπιταγῆς.

Γ') Τὴν πρὸς ἐμὲ ὑπὸ τὴν εἰρημένην ἐκτελεστὴν ἀπόφασιν, φέ-

ρυσαν τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως, ἔγγραφον πληρεξουσιότητα καὶ ἐντολὴν τοῦ δανειστοῦ τῆς 22 Ὀκτωβρίου ἐν. ἔτους.

Παραλαβὼν τοὺς μάρτυρας Π. Κωνσταντίνου δικαστικὸν κλητῆρα καὶ Μαρτῖνον Πυλάδην οἰνοπώλην, γνωστοὺς μοι πολίτας Ἑλλήνας καὶ μὴ ὑπαγομένους εἰς ἐξαίρεσιν, μετέβην μετ' αὐτῶν (ὅτι ἦναι παρὼν ὁ ἐπισπεύδων, προστίθεται «καὶ τοῦ ἐπισπεύδοντος») εἰς τὸν ἐνταῦθα σταῦλον τοῦ εἰρημένου Κ. Κόνωνος ἀπόντος (ἢ παρόντος) καὶ ἀφῆρεσα τὴν ἄμαξάν, τοὺς ἵππους καὶ τὴν ἵπποσκευὴν καὶ παρέδωκα τῷ ἰδιοκτῆτῃ. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παρούσα, ἥτις ἀναγνωσθεῖσα εἰς ἐπήκουσιν τῶν μαρτύρων, τοῦ παραλαβόντος ἰδιοκτῆτου καὶ τῶν μαρτύρων, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

Οἱ μάρτυρες Ὁ παραλαβὼν ἰδιοκτῆτης Ὁ κλητῆρ

.....

θ'. Ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως ἀκινήτων.

(Προηγῆται ὁ γενικὸς τύπος μέχρι τῶν λέξεων «παρῆλθε δὲ ἡ πρὸς πληρωμὴν προθεσμία»).

Γ'.) Τὴν πρὸς ἐμὲ ὑπὸ τὸ εἰρημένον ἐκτελεστὸν ἀπόγραφον ἔγγραφον πληρεξουσιότητα καὶ ἐντολὴν τῆς 22 Ὀκτωβρίου ἐνεστῶτος ἔτους, δι' ἧς ἐξουσιοδοτοῦμαι νὰ κατὰσχῶ ἀναγκαστικῶς καὶ ἐκθέσω εἰς ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν τὴν δυνάμει τοῦ εἰρημένου συμβολαίου ὑποθηκευμένην εἰς αὐτὸν οἰκίαν τοῦ ὀφειλέτου Κ. Κόνωνος μετὰ τοῦ γηπέδου αὐτῆς. Ἐτι δὲ καὶ τὰ ἀρθρα 957, 958, 965 καὶ 967 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Παραλαβὼν τὸν δημαρχικὸν πάρεδρον Ἀθηναίων Κωνσταντῖνον Παπαῖον, κωλυομένου τοῦ δημάρχου Ἰωάννου Ροβέρτου, μετέβην ἐπιτοπίως εἰς τὴν εἰρημένην ἐνυπόθηκον οἰκίαν τοῦ ὀφειλέτου Κωνστ. Κόνωνος, κειμένην ἐν τῇ ὁδῷ Σόλωνος. Ἐν τῇ οἰκίᾳ δὲν εὔρον τὸν ὀφειλέτην, ἀλλὰ τὴν σύζυγον αὐτοῦ Ἑλένην, εἰς ἣν ἀνεκοίνωσα τὸν σκοπὸν τῆς μεταβάσεώς μου, καὶ μετὰ τοῦτο ἐνήργησα κατὰσχέσιν ἀναγκαστικὴν ἐπὶ τῆς οἰκίας, τοῦ γηπέδου, τῆς αὐλῆς, παντὸς παραρτήματος καὶ ὅλης τῆς περιοχῆς. — Τὸ κτῆμα τοῦτο κατὰ τὰς γενομένας ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος καταμετρήσεις καὶ παρατηρήσεις καὶ κατὰ τὰ ἔγγραφα ἔχει ὡς ἑξῆς :

Α') Κεῖται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος ἐν τῇ συνοικίᾳ Νεαπόλεως καὶ συνορεύει ἀνατολικῶς μὲν τῇ ὁδῷ . . . ἀρκτικῶς τῇ οἰκίᾳ Πέτρου

Παύλου, δυτικῶς τῇ οἰκίᾳ Κωνσταντίνου Γεωργίου καὶ μεσημβρινῶς τῷ οἰκοπέδῳ Νικολάου Ἰωάννου. Ἔχει δὲ οἰκοδομὰς 1) τὴν κυρίως οἰκίαν ἐπὶ πῆχεων γῆς τεκτονικῶν 253, 2) τὸν τοῖχον τῆς αὐλῆς ἐπὶ πῆχεων 24, 3) ἐν τῇ αὐλῇ πλυντήριον καὶ ἀπόπατον ἐκ πῆχεων 20, 4) ἐν τῇ αὐλῇ σταῦλον διὰ δύο ἵππους ἐκ πῆχεων 12. Τὸ ὅλον τῆς περιοχῆς σύγκειται ἐκ πῆχεων τεκτονικῶν 480 ὡς ἔγγιστα, ὅθεν ἡ καθαρὰ αὐλὴ ἀποτελεῖται ἐκ πῆχεων 169. Τὸ ὅλον ἔχει πρόσωπον πρὸς βορρᾶν ἐκ πῆχεων 20 καὶ πρὸς ἀνατολὰς ἐκ πῆχεων 24· ἡ δὲ οἰκία ἔχει πρόσωπον βορεινὸν ἐκ πῆχεων 14 καὶ ἀνατολικὸν ἐκ πῆχεων 18. Ὑψος δὲ ἀπὸ τῆς ἐπιφανεῖας τῆς ὁδοῦ ἄχρι τῆς κορωνίδος τῆς στήλης πῆχεων τεκτονικῶν 16, ἀπὸ δὲ τοῦ γηπέδου τοῦ ὑπογείου πῆχεων 18.

Β') Ἡ οἰκία εἶναι κυρίως διώροφος, ἀλλ' ἔχει καὶ ὑπόγεια σανιδωσκεύαστα· διαιρεῖται δὲ εἰς πέντε διακεκριμένα μέρη οἰκήσιμα. Δύο ἐν τῷ ὑπογείῳ, δύο ἐν τῷ πρώτῳ ὀρόφῳ καὶ ἓν ἐν τῷ δευτέρῳ. Καὶ τὸ μὲν ὑπόγειον ἔχει τέσσαρα δωμάτια καὶ διάδρομον, ὁ δὲ πρῶτος ὀροφος ἐν μέτρῳ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος τῆς ὁδοῦ ἔχει ἐπίσης τέσσαρα δωμάτια, μαγειρεῖον καὶ διάδρομον ἐν τῷ μέσῳ κεχωρισμένα πρὸς εἴσοδον ἐκ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκ τῆς αὐλῆς, μαγειρεῖον καὶ ἀπόπατον. Ὁ δεύτερος ὀροφος ἔχει αἶθουσαν, τρία δωμάτια, διάδρομον, μαγειρεῖον καὶ ἀπόπατον, ὡσαύτως ἐξώστας βόρειον καὶ ἀνατολικόν, ἔχοντας βάσεις μαρμαρίνας καὶ κιγκλιδώματα σιδηρᾶ χυτὰ ποικιλόσχημα. Ἡ αὐλὴ διαιρεῖται εἰς τρία μέρη ἀνάλογα σχεδόν, ἀνήκοντα εἰς τὸ ὑπόγειον, εἰς τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον ὀροφον, ἅπερ συνεχόνται διὰ θυρῶν ἐσωτερικῶν ἔχουσιν κλειθρὰ· ἄγει δὲ εἰς τὸν δεύτερον ὀροφον ἡ πύλη τῆς αὐλῆς.

Γ') Ἡ οἰκοδομὴ ἀποτελεῖται ἐκ λίθου σκληροῦ καὶ ἀσβεστοῦ, ἔχει τὰς διαστάσεις κανονικὰς καὶ ἀναλόγους, τὴν ξυλικὴν ἅπασαν κιχρωματισμένην, τὰς ὀροφὰς ἐκ σανίδων ἐνετικῶν. Δι' στέγαι ἐν γένει εἶναι κεραμοσκεπεῖς, οἱ τοῖχοι πάντες καλῶς κεχρωματισμένοι διὰ λεπτῆς ἀμμοκονίας καὶ βεθαμμένοι δι' ὑδροβαφῆς· ἔχουσι δὲ πάχος εἰς μὲν τὰ θεμέλια 0,90 τοῦ μέτρου, εἰς δὲ τὴν στέγην 0,60. Οἱ μεσότοιχοι τῶν δωματίων τοῦ μὲν ὑπογείου καὶ τοῦ πρώτου ὀρόφου εἰσὶ λιθοκτιστοί, τοῦ δὲ δευτέρου ἐκ κεράμου ὁπτῆς καλῶς ὑδροχρωματισμένοι. Τὰ δάπεδα τοῦ σταύλου, τοῦ πλυντηρίου, καὶ τοῦ ἀποπάτου εἰσὶν ἐστρωμένα διὰ μεγάλων πλακῶν ὀρθογωνίων ἐκ λίθου

σκληροῦ, τὰ δὲ τοῦ μαγειρείου ἐκ μαρμαρίου κοινοῦ. Τὸ φρέαρ εἶναι σιδηροσκεπές, ἔχει στρόφαλον σιδηροῦν, ἔβανον ξύλινον καὶ σχοινίον. Ἡ αὐλὴ εἶναι ἄστρωτος ἀλλ' ὁμαλὴ καὶ ἰσοπέδος. Τὰ ὑετώματα, τὰ πλαίσια τῶν παραθύρων καὶ ἡ σιδηρικὴ εἰσὶν ἅπαντα ἀνελλιπῆ. Ἐν γένει δὲ τὸ ὅλον τῆς οἰκίας ἔχει ὑλικὸν ἀγαθῆς ποιότητος καὶ κατασκευὴν ἱκανῶς κομψήν καὶ γλαφυράν κατὰ τοὺς κανόνες τῆς τέχνης. Ἐχει ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν κατὰ τὰ ἔγγραφα τοῦ ὀφειλέτου καὶ τὸ διὰ γραμμάτων σιδηρῶν δηλούμενον ἔτος ἐπὶ τοῦ κυκλιδῶματος τοῦ ἀνατολικοῦ ἐξώστου. Περιῆλθε δὲ εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Κόωναν ἡ μὲν οἰκοδομὴ ἐκ κατασκευῆς, τὸ δὲ οἰκόπεδον ἐξ ἀγορᾶς παρὰ τοῦ Δημητρίου Παναρέτου, εἰς δὲ ἀνῆκε πρότερον.

Δ') Ἐπὶ μὲν τῆς βορείου ὀψews ἡ οἰκία ἔχει δύο παράθυρα τοῦ ὑπογείου, δύο παράθυρα τοῦ πρώτου ὀρόφου καὶ θύραν ἐξωτερικὴν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, δύο παράθυρα τοῦ μέσου ὀρόφου καὶ θύραν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. Ἐπὶ δὲ τῆς ἀνατολικῆς ὀψews ἔχει τρία παράθυρα τοῦ ὑπογείου καὶ θύραν πρὸς τὴν μεσημβρινὴν γωνίαν, τέσσαρα τοῦ πρώτου ὀρόφου καὶ τέσσαρα τοῦ δευτέρου, ὧν τὸ ἐν εἶναι θύρα τοῦ ἐξώστου. Ἐπὶ δὲ τῆς μεσημβρινῆς ὀψews ἐντὸς τῆς αὐλῆς ἐν παράθυρον τοῦ ὑπογείου καὶ θύρας, δύο παράθυρα τοῦ πρώτου ὀρόφου καὶ θύραν, δύο παράθυρα τοῦ δευτέρου καὶ θύραν ὅπου ἀναβαίνομεν διὰ κλίμακος ἐχούσης βαθμίδας λιθίνας μὲν δώδεκα, ξύλινας δὲ στερεὰς δέκα· β') Τὸ μαγειρεῖον σχηματίζει μικρὰν ἐξοχὴν ἐπὶ τῆς δυτικομεσημβρινῆς γωνίας ἀπὸ τοῦ ὑπογείου μέχρι τῆς στέγης· ὅθεν ἔχουσι καὶ οἱ τρεῖς ὀροφοι (τὸ ὑπόγειον δηλ. καὶ οἱ δύο ὀροφοι) μαγειρεῖον καὶ ἀπόπατον· γ') τὸ ὑπόγειον ἔχει τέσσαρα δωμάτια, κεχωρισμένα τὰ δύο τῶν ἄλλων δύο, διὰ μεσοτοιχῶν πάχους 0,60 τοῦ μέτρου, ἀλλ' ἐν τῇ ἀνάγκῃ ἐνούμενα διὰ μεσοθυρῶν, ὑπαρχουσῶν ἐν ἑκατέρῳ τῶν χωρισμάτων. Ἡ εἰσόδος χωρίζεται διὰ μεσοτοιχοῦ ὡς διάδρομος· δ') Τὸ πρὸς βορρᾶν τμήμα τοῦ πρώτου ὀρόφου ἔχει εἰσόδον κεχωρισμένην ἥτοι διάδρομον, οὗ πρὸς ἀνατολὰς μὲν κεῖται ἡ αἶθουσα μετὰ τριῶν παραθύρων, πρὸς δυσμὰς δὲ δωμάτιον μετὰ παραθύρου πρὸς βορρᾶν, ὃ (δωμάτιον) ἐνοῦται διὰ μεσοθύρας ὑεωτῆς πρὸς μεσημβρίαν πρὸς ἕτερον δωμάτιον, ἔχον πυρεστίαν πρὸς χρῆσιν μαγειρείου καὶ δεχόμενον φῶς ἐκ παραθύρου ἐπὶ τοῦ διαδρόμου τοῦ μεσημβρινοῦ τμήματος· φεγγίτης δ' αὐτοῦ χρησιμεύει πρὸς ἐξοδὸν τοῦ καπνοῦ τῶν ἀνθράκων τῆς πυρεστίας. Τὸ πρὸς μεσημβρίαν

τμήμα ἔχει τὴν αὐτὴν διαίρεσιν, μαγειρεῖτον δὲ καὶ ἀναγκαῖον ὑπὸ τὰ τοῦ δευτέρου ὁρόφου· ἐνοῦνται δὲ τὰ δύο τμήματα διὰ μεσοθύρας τῶν δύο διαδρόμων, ὧν ἡ ὅλη γραμμὴ διαιρεῖ τὸ μῆκος τῆς οἰκίας ἀπὸ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν.

Ε΄.) Τὸ ὅλον τῶν οἰκοδομῶν καὶ τοῦ γηπέδου ἐκ πήχεων 480 ἐξετιμήθη ὑπὸ τοῦ δημορχικοῦ παρέδρου Κωνσταντίνου Παπαίου εἰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας δραχμῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος, ὑπολογιζομένου πρὸς 6 τοὺς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου. Ὁ δὲ ἐπισπεύδων δανειστὴς προσφέρει δι' ἐντολῆς αὐτοῦ πρὸς ἐμὲ πρῶτην προσφορὰν διὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ πλειστηριασμοῦ τὸ τρίτον τῆς ἐκτιμήσεως, ἥτοι δραχμὰς 8,300. Διὸ ὀρίζω συνφθὰ πρὸς τὸν νόμον (Πολ. Δικ. ἄρθ. 965) ἡμέραν πλειστηριασμοῦ τὴν 1892 ἡμέραν Κυριακὴν, ἥτοι τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς κατασχέσεως (¹), καὶ ὥραν τὴν δεκάτην πρὸ μεσημβρίας, τόπον δὲ τὸν συνήθη τῶν πλειστηριασμῶν ἐν Ἀθήναις τόπον, ἥτοι τὴν πλατεῖαν Ἀριστείδου ἔξω τοῦ καφενεῖου Πausilύπου, ὑπάλληλον δ' ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὀνομάζω τὸν συμβολαιογράφον Ἀθηνῶν Διονύσιον Ἀναξαγόραν καὶ, τούτου τυχὸν κωλυομένου, τὸν συμβολαιογράφον Μέμοννα Ἰωαννίδην. Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη αὐθωρεῖ ἡ παροῦσα ἐκθεσις (κοινοποιηθησομένη κατὰ νόμον ἐν ἀντιγράφῳ πρὸς τὸν ὀφειλέτην, τὸν δήμαρχον Ἀθηναίων καὶ τὸν ὑποθηκοφύλακα Ἀθηνῶν, δημοσιευθησομένη μετὰ τῆς ἰδιαιτέρας δηλοποιήσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ διὰ τινος τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφημερίδων καὶ κοινοποιηθησομένη σὺν τῇ αὐτῇ δημοποιήσει εἰς τοὺς ἐνυποθήκους δανειστάς, ἐὰν ὑπάρχωσι), ἥτις ἀναγνωσθεῖσα προσηκόντως ὑπεγράφη ὑπὸ τοῦ δημορχικοῦ παρέδρου καὶ ἐμοῦ.

ι'. Ἀφαίρέσεως ὠρισμένου ἀκινήτου καὶ παραδόμεως
εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην ἥτοι ἐγκαταστάσεως.

(Προηγεῖται ὁ γενικὸς τόπος μέχρι τῶν λέξεων «λαδὼν ὑπ' ὄψει»)

(¹) Ἐπειδὴ ἐὰν τὸ ἀκίνητον, οὗ τελεῖται ἡ κατάσχεσις, ἔχῃ ἄξιαν ἥττονα τῶν χιλίων δραχμῶν, ὁ πλειστηριασμὸς γίνεται μετὰ 4 μόνον ἐβδομάδας ἀπὸ τῆς κατασχέσεως, μεταρρυθμισθήσεται ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει ἢ ἐν τῷ τύπῳ φράσις ὡς ἐξῆς αὐτὴν 1892 ἡμέραν Κυριακὴν, ἥτοι τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς κατασχέσεως.

Λαβών ὑπ' ὄψει

Α'.) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 333 ἐν. ἔτους ἐκτελεστὴν ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, δι' ἧς ὁ Κωνσταντῖνος Κόνων καταδικάζεται ἀποδῶσθαι τῷ εἰρημένῳ Πέτρῳ Καλλίᾳ τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος ὑπ' ἀριθ. 33 οἰκίαν, συνορεύουσαν καὶ ἔχουσαν ἑκτασιν ἐν ὄλῳ στρεμμάτων

Β'.) Τὸ ἀπὸ καὶ ὑπ' ἀριθ. ἐπιδοτήριόν μου, ἐξ οὗ δηλοῦται ὅτι ἐπεδόθη τῷ ὀφειλέτῃ Κωνστ. Κόνωνι ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως μετὰ τῆς προσηκούσης ἐπιταγῆς.

Γ'.) Τὴν πρὸς ἐμὲ ἐγγραφον πληρεξουσιότητα καὶ ἐντολὴν τοῦ δανειστοῦ τῆς 22 Ὀκτωβρίου ἐν. ἔτους.

Παραλαβὼν τοὺς μάρτυρας Π. Κωνσταντῖνου δικαστικὸν κλητῆρα καὶ Μαρίνον Πυλάδην οἰνοπώλην, γνωστούς μοι πολίτας Ἑλλήνας καὶ μὴ ὑπαγομένους εἰς ἐξαίρεσιν, καὶ τὸν ἐπισπεύδοντα Πέτρον Καλλίαν, μετέβην μετ' αὐτῶν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἀριθ. 33 οἰκίαν, ἧς ἡ παράδοσις εἰς τὸν ἰδιοκτήτην καὶ ἐπισπεύδοντα διατάσσεται ὑπὸ τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως 333 ἐν. ἔτους τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, καὶ καταλαβὼν αὐτὴν ἐγκατέστησα εἰς αὐτὴν τὸν ἐπισπεύδοντα Πέτρον Καλλίαν ὡς τέλειον κάτοχον καὶ κύριον δυνάμει τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως· ἀνεκοίνωσα δὲ τὴν ἐγκατάστασιν ταύτην εἰς τοὺς ἐνοικητορας Γεώργιον Νισυρέα καὶ Ἰωάννην Πάταρον. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παροῦσα, ἥτις, ἀναγνωσθεῖσα εἰς ἐπήκοον τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 143 καὶ § 146

(σελ. 283 καὶ ἐπ., σελ. 307 καὶ ἐπ.)

Κατάσχσεις

κινήτων καὶ ἀκινήτων παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ.

1. Δηλοποιήσεις πλειστηριασμοῦ κινήτων. — 2. Δηλοποιήσεις πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων. — 3. Δηλοποιήσεις πλειστηριασμοῦ ἔνεκα διακοπῆς ἢ ἀναβολῆς. — 4. Ἐκθεσις κηρύξεως

ἐπιτοπίου.—5. Ἐκθεσις πλειστηριασμοῦ.—6. Πρόσκλησις εἰς κατάθεσιν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος.—7. Περίληψις κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως.—8. Παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν ἀντιγράφου τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως. — 9. Ἀγωγή τοῦ ὑπερθεματιστοῦ περὶ παραχωρήσεως τοῦ κατακυρωθέντος εἰς αὐτὸν ἀκινήτου κατὰ τοῦ κατέχοντος αὐτό. — 10. Ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν ὑποχρεοῦσα τὸν ἐναγόμενον νὰ παραδῶσῃ τὴν κατοχὴν τοῦ κατακυρωθέντος εἰς τὸν ἐνάγοντα κτήματος. — 11. Αἵτησις περὶ διαγραφῆς καὶ ἐξαλείψεως ὑποθηκῶν.

1. Δηλοποιήσις πλειστηριασμοῦ κινητῶν.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικαῖς κλητὴρ Ἰσίδωρος Μαρῖνος

Δηλοποιεῖ ὅτι

Τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Ἰουνίου ἐνεστῶτος ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν δεκάτην — δωδεκάτης μεσημβρινῆς ὥρας ἐν Ἀθήναις ἔξω τοῦ καφενεῖου Παυσιλύπου παρὰ τὴν πλατεῖαν Ἀριστείδου ἐκτεθήσονται εἰς ἀναγκαστικὴν δημοπρασίαν διὰ πλειστηριασμοῦ τὰ ἐν τῇ κατωτέρῳ τοιχοκολλήτῳ ἐκθέσει ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως περιγραφόμενα κινητὰ πράγματα τοῦ ὀφειλέτου Κωνστ. Κόνωνος.

Ὁ πλειστηριασμὸς γενήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Διονυσίου Ἀναξαγόρου ἢ, τούτου κωλυομένου, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Καλλινίκου Θεαιτήτου μετὰ τὴν ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πρὸ τῆς ἐνάρεξως τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐπιτόπιον κήρυξιν. Ἡ δὲ κατακύρωσις γενήσεται διὰ σκηπανίου ἐπὶ τῆς τραπέζης εἰς τὸν προσφέροντα τὰ πλείονα μετὰ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς τελευταίας προσφορᾶς. Τὰ χρήματα καταβληθήσονται ἅμα τῇ κατακυρώσει εἰς τὸν ὑπάλλῃλον τοῦ πλειστηριασμοῦ· ἄλλως τὰ κατακυρωθέντα ἀναπλειστηριάζονται εἰς λογαριασμὸν τοῦ τελευταίου μὴ καταβαλόντος ὑπερθεματιστοῦ. — Αἱ πρῶται προσφοραὶ τῶν τιμῶν κηρυχθήσονται διὰ τοῦ κήρυκος.

Ὅθεν καλοῦνται οἱ βουλόμενοι νὰγοράσωσιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1892.

Ὁ κλητὴρ

Ἰσίδωρος Μαρῖνος.

2. Δηλοποιήσεις πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικαῖς δικαστικὸς κλητὴρ
Ἰσίδωρος Μαρῖνος δηλοποιεῖ ὅτι

Ἐκτίθεται εἰς ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν ἡ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς
οδοῦ Σόλωνος οἰκία τοῦ ὀφειλέτου Κωνστ. Κόνωνος μετὰ τοῦ οἰκοπέ-
δου αὐτῆς, τῆς αὐλῆς, παντὸς παραρτήματος καὶ τῆς περιοχῆς, περι-
γραφομένη λεπτομερῶς ἐν τῇ κατωτέρῳ τοιχοκολλήτῃ κατασχετηρίῳ
ἐκθέσει τῆς . . . πρὸς ἀπότισιν τῶν εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα Πέτρον
Καλλιάν ὀφειλομένων ὑπ' αὐτοῦ δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 673 καὶ ἀπὸ . . .
ἐνώπιον τοῦ συμβ. Ἀθηνῶν Δ. Ἀναχάρσιδος συνταχθέντος χρεωστι-
κοῦ ἐγγράφου ἐννέα χιλιάδων δραχ., τῶν τόκων καὶ τῶν δαπανῶν.

Ὁ πλειστηριασμὸς γενήσεται ἐν Ἀθήναις ἔξω τοῦ καφεναείου Παν-
σιλύπου παρὰ τὴν πλατεῖαν Ἀριστείδου τῇ . . . ἡμέρᾳ Κυριακῇ μετὰ
τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ μετὰ τὴν ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπιτόπιον κή-
ρυξιν ἀπὸ τῆς δεκάτης ἕως τῆς δωδεκάτης μεσημβρινῆς ὥρας ἐνώπιον
τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Διονυσίου Ἀναξαγόρου ἢ, τούτου κω-
λυομένου, τοῦ συμβολαιογράφου Καλλινίκου Θεακτῆτου. Ὅθεν οἱ
βουλούμενοι νὰ πλειοδοτήσωσι καλοῦνται νὰ ἐμφανισθῶσι.

Ἡ κατακύρωσις γενήσεται εἰς τὸν τὰ πλείω προσφέροντα μετὰ
τρία λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς τελευταίας προσφοράς, παρεχομένου
τοῦ σημείου ὑπὸ τοῦ κήρυκος διὰ σκηπανίου ἐπὶ τῆς τραπέζης κατ'
ἐντολὴν τοῦ συμβολαιογράφου. Τὰ χρήματα καταβληθήσονται τῷ
συμβολαιογράφῳ ἅμα τῇ κατακυρώσει· ἄλλως γενήσεται ἀναπλει-
στηριασμὸς εἰς λογαριασμὸν τοῦ τελευταίου μὴ καταβάλοντος πλειο-
δότου. Τιμὴ χρησιμεύουσα ὡς πρώτη προσφορὰ ἔσεται ἡ ὑπὸ τοῦ
ἐπισπεύδοντος προταθεῖσα δρ. . . .

Ἡ παροῦσα σὺν τῇ ἀπὸ . . . ἐν. ἔτους ἐκθέσει μου κατασχέσεως
τοιχοκολληθήσεται μὲν ἐν ἀντιγράφῳ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ὀφει-
λέτου καὶ τὰ Εἰρηνοδικεῖα Ἀθηνῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 968 τῆς Πολ.
Δικον. ἐπιδοθήσεται δὲ κατὰ τὸ ἄρθ. 971 τῆς Πολ. Δικ. εἰς τοὺς
τυχόν ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστὰς, δημοσιευθήσεται δὲ
ἐν τῇ Ἐφημερίδι Ἐπιθεωρήσει καὶ κηρυχθήσεται ἐπιτοπίως κατὰ τὰ
ἄρθρα 967, 968, 973 καὶ 895 τῆς Πολ. Δικονομίας τρεῖς, ἥτοι 1)
τῇ . . . , 2) τῇ . . . καὶ 3) τῇ ἡμέρᾳ τοῦ πλειστηριασμοῦ
πρὸ τῆς ἐνάρεξως αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ . . . 1892

Ὁ κλητὴρ
Ἰσίδωρος Μαρῖνος

3. Ἐπαναληπτικὴ δηλοποίησις πλειστηριασμοῦ ἔνεκα διακοπῆς ἢ ἀναβολῆς. ⁽¹⁾

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Πρωτοδίκαις κλητὴρ Ἰσίδωρος
Μαρίνος δηλοποιεῖ ὅτι

Ὁ ἀναβληθεὶς πλειστηριασμὸς τῆς ἀνγκαστικῶς κατασχεθείσης οἰκίας τοῦ Κωνστ. Κόνωνος, κειμένης ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ ὁδῷ Σόλωνος, ἐνεργηθήσεται τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ 26 Ἰουλίου ἐν. ἔτους ἐν Ἀθήναις ἔμπροσθεν τοῦ καφενείου Παυσιλύπου παρὰ τὴν πλατεῖαν . . . ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Διονυσίου Ἀναξαγόρα ἡ, τοῦτου κωλυομένου, τοῦ συμβολαιογράφου Καλλινίκου Θεαιτήτου τῇ ὥρᾳ 10 π. μ. μέχρι 12.

Ὅθεν οἱ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσωσι καλοῦνται νὰ ἐμφανισθῶσι.

Ἀντίγραφον τῆς παρούσης τοιχοκολληθήσεται ἐν ἀντιγράφῳ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὀφειλέτου καὶ τὰ Εἰρηνοδικεῖα Ἀθηνῶν κατὰ τὸ ἀρθ. 968 τῆς Πολ. Δικον. Δημοσιευθήσεται δὲ ἡ παρῶσα ἐν τῇ Ἐφημερίδι Ἐπιθεωρήσει καὶ κηρυχθήσεται ἐπιτοπίως κατὰ τὰ νενομισμένα.

Ἀθήνησι 18 Ἰουλίου 1892

Ὁ κλητὴρ
Ἰσίδωρος Μαρίνος

4. Ἐκθεσις κηρύξεως ἐπιτοπίου

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 26 Ἰουλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν ἐνάτην π. μ. ὁ ὑποφαινόμενος Ἰσίδωρος Μαρίνος κλητὴρ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Πρωτοδίκαις παραλαβὼν μετ' ἐμοῦ τὸν κήρυκα Γεώργιον Σκιπῶνα καὶ τοὺς μάρτυρας Π. Κόδρον καὶ Διόδωρον Σικελιώτην οἰνοπώλας καὶ κατοίκους Ἀθηνῶν γνωστοὺς μοι καὶ μὴ ὑπαγομένους εἰς ἐξαιρέσιν καὶ περιῆλθον μετ' αὐτῶν τὰ διάφορα κεντρικὰ μέρη

(1) Ἐν ἡ ἐπαναληπτικὴ δηλοποίησις γίνεται, διότι ἐξ ἀμελείας ἢ διὰ τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀρχικῆς δηλοποιήσεως δὲν ἐνηργήθη ὁ πλειστηριασμὸς κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἐν τῇ κατασχετηρίῳ ἐκθέσει ἡμέραν, συντακτέα αὕτη ὅπως ἡ ἀρχικὴ δηλοποίησις, ἀναφερομένου μόνον τοῦ λόγου, δι' ὃν δὲν ἐνηργήθη κατὰ τὴν ἀρχικῶς ὁρισθεῖσαν ἡμέραν ὁ πλειστηριασμὸς.

τῆς πόλεως, ἐπὶ παρουσίᾳ δ' ἡμῶν ἐκήρυξεν ὁ κήρυξ πολλάκις μεγαλοφώνως τὸν σήμερον γενησόμενον πλειστηριασμὸν τῶν ἀναγκαστικῶς κατασχεθέντων ἀκινήτων (ἢ κινήτων) τοῦ ὀφειλέτου Κωνστ. Κόνωνος ὡς ἐξῆς: «Ἐκτίθενται εἰς ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν τὰ κατασχεθέντα ἀκίνητα τοῦ Κωνσταντίνου Κόνωνος. ἤτοι 1) μία οἰκία, 2) . . . (ἢ τὰ κατασχεθέντα οἰκιακὰ σκεύη καὶ ἐπιπλά τοῦ Κωνσταντίνου Κόνωνος) ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Διονυσίου Ἀναξαγόρου σήμερον ἀπὸ τῆς ὥρας δεκάτης π. μ. ἕως τῆς δωδεκάτης ἔμπροσθεν τοῦ καφενείου Παυσιλύπου παρὰ τὴν πλατείαν Ἀριστείδου καὶ οἱ βουλόμενοι νὰ γοράσωσι προσελθέτωσαν εἰς τὸν τόπον τοῦ πλειστηριασμοῦ νὰ ζητήσωσι πληροφορίας». Πρὸς ἀποδείξιν δὲ τῆς κηρύξεως ταύτης συνέταξα τὴν παρούσαν, ἥτις, ἀναγνωσθεῖσα, ὑπεγράφη ὑπὸ τῶν μαρτύρων, τοῦ κήρυκος καὶ ἐμοῦ.

5. Ἐκθεσις πλειστηριαμοῦ ἀκινήτων.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἐβδόμου ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν δεκάτην π.μ. μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἔμπροσθεν τοῦ καφενείου Παυσιλύπου παρὰ τὴν πλατείαν Ἀριστείδου ὁ ὑποφαινόμενος συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν Διονύσιος Ἀναξαγόρας ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ Λεωνίδου Πανδίωνος κατοίκου Ἀθηνῶν λαβὼν ὑπ' ὄψει 1) τὸ ὑπ' ἀριθ. 100 τῆς 6 Μαΐου 1886 ἐκτελεστὸν ἀπόγραφον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1403 τῆς 5 Ἰουνίου 1886 συμβολαίου συνταχθέντος ἐν Ἀθήναις ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Πάνου Ἰωαννίδου (ἢ τῆς ὑπ' ἀριθ. 545 ἐκτελεστικῆς καὶ τελεσιδικίου ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν), ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι ὁ Χαρίλαος Γεωργιάδης λεπτοργὸς, κάτοικος Ἀθηνῶν, ὀφείλει εἰς τὸν Λεωνίδαν Πανδίωνα ἱατρὸν κάτοικον ὡσαύτως Ἀθηνῶν δραχμὰς ὀκτακισχιλίας μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς 5 Ἰουνίου 1881 μέχρις ἐντελοῦς ἐξοφλήσεως καὶ ἐπὶ ὑποθήκῃ τῆς ἐν Ἀθήναις κειμένης καὶ κατωτέρω περιγραφομένης οἰκίας αὐτοῦ καὶ τοῦ οἴκουπέδου αὐτῆς.—2) Τὸ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1881 ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως ἀντιγράφου τοῦ εἰρημένου ἐκτελεστοῦ συμβολαίου μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν πρὸς τὸν ὀφειλέτην Χαρίλαον Γεωργιάδην γενόμενον ὑπὸ τοῦ δικ. κλητῆρος Ἰωάννου Μακεδόνος.—3) Τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν κλητῆρα Ι. Μακεδὸνα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκτελεστοῦ ἐν-

τολὴν τοῦ Δημητρίου Βασιλοπούλου δικηγόρου πληρεξουσίου τοῦ ἐπισπεύδοντος Λεωνίδου Πανδίου τὴν 19 Αὐγούστου 1886 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ προκειμένου συμβολαίου.—4) Τὴν ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1886 ὑπ' ἀριθ. 1510 ἔκθεσιν ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως τοῦ εἰρημένου κλητῆρος Ι. Μακεδόνος, ἐξ ἧς προκύπτει ὅτι πρὸς ἐκτέλεισιν τοῦ μνησθέντος συμβολαίου κατέσχεν οὗτος ἀναγκαστικῶς τὴν ἐν Ἀθήναις οἰκίαν τοῦ ὀφειλέτου Χარიλάου Γεωργιάδου κατὰ τὴν ἐνορίαν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λυκαβητοῦ μετὰ τοῦ οἰκοπέδου αὐτῆς, τῶν παραρτημάτων καὶ ὅλης τῆς περιοχῆς, συγκειμένου τοῦ ὅλου οἰκοπέδου ἐκ πῆχεων τετραγωνικῶν τεκτονικῶν τριακοσίων ἐξήκοντα δύο καὶ $75 \frac{0}{10}$, κατὰ τὸ συνημμένον διάγραμμα τοῦ γεωμέτρου Νικολάου Τρίγκα τῆς 17 Αὐγούστου 1886, ἐξ ὧν πῆχεων ἀνήκουσιν εἰς τὴν οἰκοδομὴν διακόσιοι πεντήκοντα καὶ 61 $\frac{0}{10}$, οἱ δὲ λοιποὶ εἰς παραρτήματα καὶ τὴν αὐλὴν, ἡ οἰκία δὲ αὕτη, λεπτομερῶς ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ περιγραφομένη, καὶ διώροφος οὖσα καὶ συνήρουνσα ἀνατολικῶς πρὸς οἰκίαν Διομήδους Μάνου, δυτικῶς καὶ ἀρκτικῶς πρὸς ὁδὸν καὶ μεσημβρινῶς πρὸς αὐλὴν Γεωργίου Ῥαβδᾶ, ἐξιτιμήθη ὑπὸ τοῦ δημαρχικοῦ παρέδρου Πολυβίου Εὐσταθιάδου εἰς δέκα χιλιάδας δραχμῶν, περιῆλθε δὲ εἰς τὴν κυριότητα καὶ τὴν κατοχὴν τοῦ ὀφειλέτου δυνάμει συμβολαίου ἀγοραπωλησίας συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κωνσταντίνου Σκιπιάνος τὴν 30 Αὐγούστου 1859, καὶ προσήνεγκε πρῶτην τιμὴν δι' αὐτὴν ὁ ἐπισπεύδων Λεωνίδας Πανδίων δρ. 5,000.—5) Τὰ ἀπὸ 29 Αὐγούστου 1886 ὑπ' ἀριθ. 1415, 1416 καὶ 1417 τρία ἀποδεικτικὰ ἐπιδόσεως τῆς ἐκθέσεως κατασχέσεως, κοινοποιηθείσης πρὸς τὸν ὀφειλέτην Χარიλάον Γεωργιάδην, (1) τὸν δῆμαρχον Ἀθηναίων Δημήτρ. Σουσαρίωνα καὶ τὸν ὑποθηκοφύλακα Ἀθηνῶν Περσέα Σέλευκον.—6) Τὴν ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1886 καὶ ὑπ' ἀριθ. 1419 πρῶτην δηλοποίησιν τοῦ πλειστηριασμοῦ (2).—7) Τὴν ἀπὸ 6 Σεπτ. 1886 ὑπ' ἀριθ. 1412 ἔκθεσιν

(1) Ἐὰν ὁ ὀφειλέτης τυγχάνῃ παρὼν κατὰ τὴν κατάσχασιν, εἶναι περιττὴ ἡ ἐπίδοσις τῆς ἐκθέσεως τῆς κατασχέσεως εἰς αὐτὸν καὶ τὸν δῆμαρχον (Πολ. Δικ. ἀρθ. 887).

(2) Ἐὰν μὴ μνημονευθῇ ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅτι ἐγένοντο πᾶσαι αἱ διάφοροι τοῦ πλειστηριασμοῦ προκηρύξεις, δὲν ὑπάρχει δὲ τοῦλάχιστον ἀποδειγμένον ἄλλως διὰ τῶν νομίμων μέσων, ὅτι ἐγένοντο αὗται, ὁ πλειστηριασμός καθίσταται ἄκυρος, διότι ἐκλείπει ἡ βεβαιότης, ὅτι ἐτηρήθησαν αἱ περὶ τούτου δια-

πρώτης ἐπιτοπίου κηρύξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐν Ἀθήναις γενομένης ὑπὸ τοῦ κήρυκος*Ἰσιδώρου Σπυροπούλου.—8) Τὰ ἀπὸ 6 Σεπτ. 1886 καὶ ὑπ' ἀριθ. 1443, 1444, καὶ 1446 τέσσαρα ἀποδεικτικὰ τοιχοκολλήσεως τῆς ἐκθέσεως τῆς δηλοποιήσεως καὶ τῆς κατασχέσεως εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας τοῦ ὀφειλέτου καὶ εἰς τὰ ἀκροατήρια τῶν Εἰρηνοδικείων Ἀθηνῶν. — 9) Τὰ ἀπὸ 6 Σεπτ. 1886 καὶ ὑπ' ἀριθ. 1447 καὶ 1448 δύο ἀποδεικτικὰ ἐπιδόσεως τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου (δηλονότι τῶν δύο ἐκθέσεων, α') τῆς δηλοποιήσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ β') τῆς κατασχέσεως) πρὸς τοὺς ἐνυποθήκους Γαβριὴλ Παπαδόπουλον καὶ Μενέλαον Ῥαπτόπουλον.—10) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 358 φύλλον τῆς 8 Ὀκτωβρ. τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐφημερίδος Σημαίας, ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον τοιχοκόλλητον γραμματίον. (¹) — 11) Τὰ ἀπὸ 9 Ὀκτωβρ. 1886 τέσσαρα ἀποδεικτικὰ δευτέρας τοιχοκολλήσεως τοῦ γραμματίου εἰς τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα τέσσαρα μέρη ἕτερον εἰς τὸν τόπον τοῦ πλειστηριασμοῦ (893, 894 Πολ. Δικ.). — 12) Τὴν ἀπὸ 9 Ὀκτωβρίου 1886 ἔχουσιν δευτέρας ἐν Ἀθήναις ἐπιτοπίου κηρύξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, γενομένης ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κήρυκος, καθ' ἣν κήρυξιν καὶ τὰς λοιπὰς εἰρημένας δηλοποιήσεις ὁ πλειστηριασμός ὀρίζεται σήμερον ἐν ᾧ τόπῳ καὶ ὧρ ἐκτίθεται ἀνωτέρω ἐν τῇ παρούσῃ.—13) Τὸ ἀπὸ 13 Ὀκτωβρίου 1886 φύλλον τῆς αὐτῆς Ἐφημερίδος Παλιγγενεσίας, ἐν ᾧ ἀνεδημοσιεύθη τὸ τοιχοκόλλητον γραμματίον. (²)

Καὶ συναγαγὼν ἐξ αὐτῶν, ὅτι ἐτηρήθησαν ἀκριβῶς αἱ νόμιμοι

τάξεις τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. ἀρθ. 896 καὶ 970): δὲν ἀρκεῖ δὲ ἡ ἀόριστος μνηεῖα, ὅτι ἐτηρήθησαν τὰ ἀρθρα 957, 958, 965 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικ. ἅτε μὴ ἐκπληροῦσα τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου. (Α. Π. 78 τοῦ 46). Ἀλλ' ὅσας αἰ ἀλλοθεν βεβαιοῦται ἡ ὑπαρξὶς τῶν διαφάρων τοῦ πλειστηριασμοῦ προκηρύξεων, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης. (Α. Π. 207 τοῦ 57).

(¹) Ἡ διὰ δημοσίου φύλλου κοινοποιήσις τοῦ πλειστηριασμοῦ θεωρεῖται προσηκόντως ἀποδεδειγμένη διὰ τῆς προσαγωγῆς ἐνὸς ἀντιτύπου τοῦ φύλλου τούτου, καὶ ἐπομένως ὁ συμβολαιογράφος ὀφείλει νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν ἀξίωσιν τῆς προσαγωγῆς ταύτης. Ἡ ἀπόδειξις δὲ τοῦ τυχόν ἰσχυρισμοῦ τοῦ ὀφειλέτου, ὅτι τὸ δημόσιον φύλλον δὲν διεδόθη κατὰ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ, ὃν δύναται νὰ προβάλλῃ ὁ ἀνακόπτων τὸν πλειστηριασμὸν ὀφειλέτης, ἐπίκειται εἰς αὐτόν. (Α. Π. 142 τοῦ 53).

(²) Ἐλλείποντος τυχόν τινος τῶν ἐν τῷ ὑποδείγματι μνημονευθέντων ἐγγράφων (ἐξ ὧν πηγάζει, ὅτι ἐνηργήθησαν αἱ ἀναγκαῖαι τοῦ πλειστηριασμοῦ

διατυπώσεις ⁽¹⁾, προέβην εἰς τὸν πλειστηριασμὸν ἐνώπιον τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ καὶ τῶν μαρτύρων Γρηγορίου Πετρίδου καὶ Ῥαφαὴλ Μαναρτίσα ἐμπόρων κατοίκων Ἀθηνῶν γνωστῶν μοι πολιτῶν Ἑλλήνων εἰς οὐδεμίαν ὑπαγομένων ἐξαιρέσιν, ⁽²⁾ διατάξας πρότε-

προκηρύξεις, ὁ πλειστηριασμὸς ἀναβλητέος. (Πολ. Δικ. ἀρθ. 897, 970) ἄλλως ἐπέρχεται ἀκύρωσις αὐτοῦ. (Α. Π. 78 τοῦ 46, 207 τοῦ 57).

(1) Ἡ διὰ κηρύξεως τελευταία κοινοποίησις τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀμέσως πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ ἀνάγκη νὰ βεβαιούται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος δι' ἰδίας βεβαιώσεως τοῦ κλητῆρος, δὲν ἀρκεῖ ἐπομένως ἡ περὶ αὐτῆς μνηεῖα ἐν τῇ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσει, ἅτε τοῦ συμβολαιογράφου ἐνεργούντος μόνον δυνάμει τοῦ νόμου τὸν πλειστηριασμὸν καὶ κατ' ἀκολουθίαν μόνον μετὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ πλειστηριασμοῦ ὄντος ἀρμοδίου νὰ πιστοποιήσῃ. Α. Π. 95 τοῦ 47, 257 τοῦ 50, 131 καὶ 498 τοῦ 52, 27 τοῦ 58. **Contra** Α. Π. 207 τοῦ 57, καθ' ἣν ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ γενομένη διὰ κήρυκος δηλοποίησις αὐτοῦ, τελουμένη ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ συμβολαιογράφου, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ πιστοποιηθῇ δι' ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου, ἀρκούσης εἰς ἀπόδειξιν αὐτοῦ τῆς πιστοποιήσεως αὐτοῦ τούτου τοῦ συμβολαιογράφου ἐν τῇ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσει.

(2) Ἐὰν κατασχεθέντα διὰ τῆς αὐτῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως πλειστηριάζωνται ἅμα πολλὰ πράγματα τοῦ ὀφειλέτου (κινητὰ ἢ ἀκίνητα), τὴν τάξιν τῶν πλειστηριασθησομένων προσδιορίζει ὁ ὀφειλέτης, ἐὰν ἦναι παρῶν, καὶ τὰ μὲν κινητὰ πωλοῦνται ἐπὶ συμφωνίᾳ ἀμέσου καταβολῆς τοῦ τιμήματος, τὰ δὲ ἀκίνητα δύνανται νὰ πωληθῶσι καὶ ὑπὸ ὅρους (Πολ. Δικ. ἀρθρα 971, 978, 899, 981) πλειστηριάζονται δὲ τσαῦτα πράγματα ὅσα ἀρκοῦσι πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ τε καταδιώκοντος δανειστοῦ καὶ τῶν μέχρις ἐκείνου τοῦ χρόνου ἀναγγειλάντων ἑαυτοὺς ἄλλων δανειστῶν καὶ ἀπότισιν τῶν δαπανημάτων τῆς ἐκτελέσεως, ἐκκαθαριζομένων πρότερον ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν (Πολ. Δικ. ἀρθ. 337).

Παρατηρητέον προσέτι ὅτι ἐὰν ἐν τῇ τελείᾳ τοῦ πλειστηριασμοῦ παρουσιασθῇ ἀναστολὴ τοῦ προέδρου, διακόπτεται ὁ πλειστηριασμὸς, σημειοῦται δὲ ἡ λόγῳ τῆς ἀναστολῆς ταύτης διακοπὴ ὡς ἐξῆς «Ἐνταῦθα ἐνεφανίσθη ὁ (κ λ η τ ῆ ρ ἢ ὀ φ ε ι λ ῆ τ ῆ ς ἢ π λ η ρ ε ξ ο ὗ σ ι ς α ὗ τ ο ὗ) καὶ μοὶ ἐνεχείρισεν (ἢ μοὶ ἐπέδειξεν ἐν ἐν π ρ ω τ ο τ ὡ π ῃ) ἔγγραφον τοῦ Κυρίου Προέδρου τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν τῆς . . . (τί θ ε τ α ἰ ἢ ἡ μ ε ρ ο μ η ν ῖ α τ ο ὗ ἐ γ γ ρ ά φ ο υ) ὑπ' ἀριθ. (σ η μ ε ι ο ὡ τ α ἰ ὁ ἀ ρ ι θ - μ ὸ ς), διὸ διέκοψα τὴν περαιτέρω πρόοδον τῆς δημοπρασίας. Ὅθεν πρὸς ἀπόδειξιν κτλ». — Εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν συμβολαιογραφικὴν δημοπρασίαν ἀπαιτοῦνται ἀναγκάτως 1) αἵτησις (προφορικὴ ἢ ἔγγραφος) τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ (ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ) ἢ τοῦ ἐκτελούντος κατ' ἐνταλὴν αὐτοῦ, νομίμως δοθεῖσαν, δικαστικοῦ κλητῆρος, 2) ἀπόγραφον ἐκτελεστοῦ συμ-

ρον τὸν κήρυκα Μιλτιάδην Μαρίνον νὰ κοινοποιήτῃ προφορικῶς κατὰ τὸ ἄρθρον 973 διὰ κηρύξεως τὴν ἔναρξιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, μεθ' ἧς κηρύσσοντος αὐτοῦ τὴν πρώτην προσφορὰν τοῦ ἐπισπεύδοντος Λεωνίδου Πανδίωνος δραχμὰς πεντάκις χιλίας, προσέφερον ἄλλες πολλὰ ἄλλως οἱ ἐξῆς :

Μιχαὴλ Σαβίνοςδραχμὰς 5,050

Κοσμάς Ῥεδίδης.....δραχμὰς 5,100

Ματθαῖος Δημητριάδης.....δραχμὰς 9,650

βολαίου ἢ ἀποφάσεως δικαστηρίου (ἡμεδαποῦ ἢ ἄλλοδαποῦ, τακτικοῦ ἢ διαιτητικοῦ) ἢ συμβιβασμοῦ δικαστικοῦ, 3) ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τοῦ ἐκτελουμένου δικαιογράφου μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, 4) ἐντολὴ πρὸς ἐκτέλεσιν εἰς τὸν ἀρμόδιον κλητῆρα, 5) ἔκθεσις ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως ἢ συντηρητικῆς ἐπικυρουμένης (ἢτοι μεταβαλλομένης εἰς ἀναγκαστικὴν διὰ ῥήτης διατάξεως τῆς ἀποφάσεως), 6) ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τῆς ἐκθέσεως ταύτης πρὸς τὸν ὀφειλέτην, ἐκτὸς ἐὰν τυγχάνῃ παρὼν κατὰ τὴν κατάσχασιν (οὗ ἕνεκα μνημονεύεται ἡ παρουσία αὐτοῦ καὶ φέρεται ἡ ὑπογραφή αὐτοῦ ἄχρι τέλους ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς κατασχέσεως), 8) ἀποδ. ἐπιδόσεως τῆς ἐκθέσεως ταύτης εἰς τὸν ὑποθηκοφύλακα, 9) τὸ πρωτότυπον τῆς πρώτης δηλοποιήσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, 10) ἔκθεσις πρώτης κηρύξεως ἐπιτοπίου, 11) ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τῆς ἐκθέσεως τῆς δηλοποιήσεως καὶ τῆς κατασχέσεως (τοῦ τοιχοκόλλητου γραμματίου) πρὸς τοὺς ἐνυποθήκους δανειστάς, 12) ἀποδεικτικὸν τοιχοκόλλησεως αὐτῆς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ὀφειλέτου, 13) ὅμοιον εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον τῆς περιφερείας τοῦ κτήματος, 14) ὅμοιον εἰς τὸ Εἰρηνοδ. τῆς πρωτευούσης τοῦ νομοῦ, 15) ὅμοιον εἰς τὸν τόπον τοῦ πλειστηριασμοῦ, 16) δημοσίευσίς δι' ἐφημερίδος τοῦ νομοῦ, 17) ἔκθεσις τελευταίας ἐπιτοπίου κηρύξεως πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ αὐθημερὸν, 18) ἀπόφασις διατάσσουσα τὴν πρόσδον τοῦ διακοπέντος πλειστηριασμοῦ, 19) (ἐν τυχὸν διεκόπῃ ὁ πλειστηριασμὸς) ἐφημερίς δι' ἧς ἐδημοσιεύθῃ ἡ πρόσδος αὕτη (σημειωτέον ὅμως, ὅτι ἡ τοιαύτη δημοσίευσίς δὲν εἶναι ἀπαραίτητος), 20) καὶ πᾶν ἄλλο οὐσιῶδες ἔγγραφον ἢ μνεῖα χορηγοῦσα ἢ ἐπιφυλάττουσα δικαιώματα. — Σημειωτέον ἔτι, ὅτι ἡ τοιχοκόλλησις, ἡ δημοσίευσίς καὶ ἡ ἐπιτόπιος κήρυξις γίνονται διπλαῖ κατὰ τὰς χρονικὰς διαστάσεις τοῦ ἁρθρου 967 τῆς Πολ. Δικ., ἐὰν ἡ ἀξία τοῦ ἀκινήτου κτήματος ὑπερβαίῃ τὰς χιλίας δραχμὰς, συναγομένη ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, ἥτις συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν κατάσχασιν.

Παρελθούσης δὲ τῆς ὥρας τοῦ πλειστηριασμοῦ ⁽¹⁾ καὶ οὐδενὸς ἐφεξῆς πλειοδοτήσαντος, παρελθόντων δὲ καὶ τριῶν λεπτῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας προσφορᾶς κατεκυρώθησαν τὰ κατασχεθέντα ἐπ' ὀνόματι τοῦ τελευταίου ὑπερθεματιστοῦ Ματθαίου Δημητριάδου γνωστοῦ μοι καὶ μὴ ὑπαγομένου εἰς οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν ⁽²⁾ ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ προσενηθείσῃ τιμῇ τῶν δραχμῶν ἐννέα χιλιάδων ἐξακοσίων πεντήκοντα δοθέντος σημείου διὰ σκηπανίου (ἢ κώδαρος). Προσκληθεὶς δὲ ὁ ὑπερθεματιστὴς οὗτος κατέβαλε παρ' ἐμοὶ τὸ ἀνωτέρω ἐκπλειστηρίασμα (ἢ ἐξήτησε προθεσμίας δέκα ἡμερῶν *ἵνα καταβάλῃ τὰ χρήματα παρ' ἐμοί, προσενηγκῶν ἐγγυητὴν τὸν . . . γνωστὸν μοι καὶ μὴ ἐξαιρετέον, ὅστις καὶ ἡγγυήθη προσωπικῶς καὶ ἀλληλεγγύως περὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ ἐκπλειστηρίασματος*). ⁽³⁾ Ἐν τέλει ὑπέμνησα ἀπὸ τοῦδε τὸν ὑπερθεματιστὴν τὸν περὶ μεταγραφῆς νόμον, ἐξηγησάμενος αὐτῷ τὰ ἀποτελέσματα τῆς παραλείψεως αὐτοῦ. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παροῦσα προᾶξις αὐθωρεὶ καὶ ἐπιτοπίως, ἀνεγνώσθη προσκυνόντως ἐνώ-

(1) Ἐν τῇ πρακτικῇ ὁρίζεται ἡ 12 ὥρα τῆς μεσημβρίας ὡς τέρμα τοῦ πλειστηριασμοῦ· τοῦ νόμου δὲ ὁρίζοντος, ὅτι ὁ πλειστηριασμὸς διαρκεῖ ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσιν ὑπερθεματισταὶ (Πολ. Δικονομίας ἀρθρ. 899, 974) ὑπαλλήλονται προσφορὰς ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τριῶν λεπτῶν τῆς ὥρας, προσήκον νὰ τηρῆται ὁ χρόνος τῶν 3 λεπτῶν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς μεσημβρίας καὶ νὰ παρατείνηται ἕκαστε ἡ κατακύρωσις, ἐφ' ὅσον γίνονται προσφοραὶ ἐντὸς τριῶν λεπτῶν.

(2) Εἰς ἐξαίρεσιν ὑπάγονται μόνον ὁ ὀφειλέτης (καὶ ἐπομένως ὁ κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ ὑπερθεματίζων) καὶ ὁ διευθύνων τὸν πλειστηριασμὸν (Πολ. Δικον. ἀρθρ. 975), ὅθεν πᾶς ἄλλος δύναται νὰ παρουσιασθῇ ἀγροαστὴς· ἀλλ' ἂν ὁ συμβολαιογράφος ἔχῃ ἀμφιβολίας περὶ τῆς φερεγγυότητος αὐτοῦ, δικαιούται νὰ πακίτησιν παρ' αὐτοῦ ἀσφάλειαν. (Πολ. Δικ. ἀρθρ. 975), ἄτε ἐνεχόμενος αὐτός.

(3) Ἐπὶ πλειστηριασμῷ ἀκινήτων δικαιούται ὁ ὑπερθεματιστὴς νὰ δηλώσῃ μετὰ τὴν κατακύρωσιν, ἀλλὰ πρὸ τῆς ὑπογραφῆς αὐτῆς, ὅτι δι' ἄλλον ἐπλειστηρίασε καὶ, ἂν ἐνήγγισεν ἄνευ ἐγγράφου ἐντολῆς, νὰ προσαγάγῃ τὴν ἔγκρισιν αὐτοῦ (τοῦ ἄλλου) ἐντὸς 8 ἡμερῶν (ὑπολογισμένης καὶ αὐτῆς τῆς κατακυρώσεως), δηλοῦναι δὲ ἡ ἔγκρισις ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ καταχωρίζεται ὑπὸ τὴν ἐκθεσιν τῆς κατακυρώσεως (Πολ. 976, 977).

Μὴ τυχὸν παρουσιασθέντος ὑπερθεματιστοῦ, ἡ τελευταία παράγραφος μεταβλητέα ὡς ἐξῆς:

«Παρελθούσης δὲ τῆς ὥρας καὶ μὴ παρουσιασθέντος ὑπερθεματιστοῦ κατεκυρώθη τὸ πλειστηριαζόμενον ἀκίνητον εἰς τὸν καταδιώκοντα θανειστὴν ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ προσφορᾶς».

πιον τῶν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ παρόντων ὡς ἀνωτέρω μᾶ-
τύρων, τοῦ κλητῆρος καὶ τοῦ τελευταίου ὑπερθεματιστοῦ καὶ ὑπε-
γράφη ὑπ' αὐτῶν τε καὶ ἐμοῦ, ἀπόντος τοῦ ὀφειλέτου (ἢ ὑπεγράφη ὑπ'
αὐτῶν τε, ἐμοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου).

Ὁ ὑπερθεματιστής. ὁ ἐγγυητής. ὁ ὀφειλέτης. ὁ Συμβολαιογράφος.
 (σφραγίς)
 ὁ κλητὴρ ὁ κῆρυξ οἱ μάρτυρες (')

6. Πρόσκλησις εἰς κατάθεσιν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ.

Ὁ Συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν Διονύσιος Ἀναξαγόρας

Πρὸς τὸν κ. Ἰάκωβον Μέντορα κάτοικον Ἀθηνῶν

Καλῶ ὑμᾶς ἵνα ἐντὸς δύο ἡμερῶν καταθέσῃτε παρ' ἐμοῦ τὸ ἐκ δε-
καχιλίων δραχμῶν ἐκπλειστηρίασμα τῆς εἰς ὑμᾶς κατακυρωθείσης
οἰκίας τοῦ Κωνστ. Ῥαδαμάνθους κατὰ τὸν ἐνεργηθέντα ἐνώπιόν μου
ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν τῆς 15 λήγοντος μηνός.

Ἀθήνησι 25 Ἰουνίου 1892

Ὁ Συμβολαιογράφος
Διονύσιος Ἀναξαγόρας

7. Περίληψις κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως

Ὁ Συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν Νικ. Ῥωμύλος δηλοποιεῖ ὅτι

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 231 τῆς 5 Μαΐου παρόντος ἔτους ἐκθεσίᾳ μου
πλειστηριασμοῦ ἀναγκαστικοῦ, γενομένου ἐνώπιόν μου, ὁ Μάριος
Δαταφέρνης ἔμπορος, κάτοικος Ἀθηνῶν, ἡγόρασεν ὡς τελευταῖος
ὑπερθεματιστής ἀντὶ δραχμῶν δέκα χιλιάδων ἀριθ. 10000, ἃς καὶ
κατέθηκε παρ' ἐμοῖ, τὴν ἐν Ἀθήναις διώροφον οἰκίαν τοῦ ὀφειλέτου
Γεωργίου Χαιρεφῶντος κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῆς ὁδοῦ Σόλωνος καὶ
Ἀσκληπιοῦ, συνορεύουσαν ἀνατολικῶς μὲν πρὸς , δυτικῶς δὲ
πρὸς , ἀρκτικῶς πρὸς καὶ μεσημβρινῶς πρὸς ,
μετὰ τοῦ οἰκοπέδου αὐτῆς, τῶν παραρτημάτων καὶ πάσης τῆς πε-
ριοχῆς, περιγραφομένων λεπτομερῶς ἐν τῇ κατασχετηρίῳ ἐκθέσει τοῦ
κλητῆρος Ἰσιδώρου Μαρίνου, περιελθοῦσαν δὲ εἰς τὴν κυριότητα καὶ

(') Οἱ μάρτυρες, δύο τὸν ἀριθμὸν, πρέπει νὰ προσλαμβάνωνται ἀπ' ἀρχῆς τοῦ
πλειστηριασμοῦ, ἢ ἑλλειψίς δι' αὐτῶν ἐπάγει ἀκυρότητα. (Α.Π. 166 τοῦ 59).

κατοχὴν τοῦ ὀφειλέτου. Ἐφ' ᾧ ἐκδίδωμι τὴν παροῦσαν, ἵνα χρησιμεύσῃ τῷ Μαρῷ Δαταφέρνει ὡς τίτλος τέλειος ἰδιοκτησίας πρὸς παραλαβὴν τῆς εἰρημένης οἰκίας, ὑπομνήσας ἅμα αὐτὸν τὰς περὶ μεταγραφῆς διατάξεις τοῦ νόμου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Μαΐου 1892

Ὁ συμβολαιογράφος

8. Παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν ἀντιγράφου τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως

Ἀρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν περίληψιν σὺν τῇ κατακυρωτικῇ ἐκθέσει πρὸς τὸν ὀφειλέτην Γεώργιον Χαιρεφῶντα κάτοικον Ἀθηνῶν, παραγγελλόμενον νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ ἐλευθέρως τὴν κατοχὴν τῆς περὶ ἧς αὕτη οἰκίας.

Ἀθήνησι τῇ 7 Μαΐου 1892.

Ὁ ὑπερθεματιστής.

9. Ἀγωγή τοῦ εἰς ὃν κατεκυρώθη τὸ ἀκίνητον περὶ ἀποβολῆς τοῦ κατέχοντος αὐτό.

Ἀγωγή

Μάρου Δαταφέρνους κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ Γεωργίου Χαιρεφῶντος κατοικοῦ ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 231 τῆς 5 Μαΐου ε. ε. ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ κατεκυρώθη εἰς ἐμέ ἢ ἐν αὐτῇ ἀναφερομένη διώροφος οἰκία τοῦ ἀντιδίκου, κειμένη κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Σόλωνος καὶ Ἀσκληπιοῦ καὶ συνορεύουσα πρὸς Καταβαλὼν δὲ τὸ προσήκον τίμημα παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Ἀθηνῶν Ν. Π. ἔλαβον τὴν ὑπ' ἀριθ. περίληψιν κατακυρώσεως ὡς τίτλον ἰδιοκτησίας τῆς οἰκίας ταύτης, ἣν μετὰ τῆς κατὰ τὸν νόμον ἐκθέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκοινοποίησα τῷ ἀντιδίκῳ.

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις οὗτος κατακρατεῖ εἰσέτι τὴν οἰκίαν ταύτην.

Διὰ ταῦτα καλῶ αὐτὸν ἐμπροθέσω ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ὑποχρεωθῇ καὶ διὰ προσωπικῆς κινήσεως νὰ μοὶ παραχωρήσῃ τὴν οἰκίαν ταύτην σὺν τοῖς ἐνοικίοις αὐτῆς ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς εἰρημένης περιλήψεως,

διατασσομένης τῆς ἀποβολῆς αὐτοῦ καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως ἐμοῦ, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην, νὰ κηρυχθῇ δὲ ἡ ἀπόφασις προσωρινῶς ἐκτελεστή.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

.....

10. Ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν ὑποχρεοῦσα τὸν ἐναγόμενον νὰ παραδώσῃ τὴν κατοχὴν τοῦ κατακυρωθέντος εἰς τὸν ἐνάγοντα κτήματος.

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδρίασαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν 2 Μαΐου 1887, παρουσία τοῦ τε Εἰσαγγελεύοντος δικηγόρου Ἀδμήτου Θεοφράστου (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀρμοδιωτέρων αὐτοῦ ἀναπληρωτῶν) καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Κωνσταντίνου Καλλιμάχου, ἵνα δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος Γεωργίου Δ. Μηνᾶ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ἀντ. Πεισιάνδρου, καὶ τοῦ ἐναγομένου Νικολάου Πελαργοῦ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Μ. Ροδανοῦ.

Ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1886 πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀγωγῆς αὐτοῦ ἐξέθηκεν ὅτι τὴν 21 Ἀπριλίου 1885 ἔτους ἠγόρασεν ἐν δημοσίῳ ἀναγκαστικῷ πλειστηριασμῷ μεταξὺ ἄλλων κτημάτων καὶ ἓνα ἐλαιῶνα κείμενον ἐν τῇ θέσει Χλόη τῆς περιφερείας τοῦ δήμου Μαραθῶνος ἐκτάσεως ὀκτὼ ὡς ἕγγιστα στρεμμάτων καὶ συνορεύοντα ἀνατολικῶς πρὸς ἐλαιῶνα Ἀδαμαντίας χήρας Ἰω. Καλοειδοῦς, δυτικῶς πρὸς ὁδὸν, ἀρκτικῶς πρὸς ἀμπελοελαιῶνα Θωμᾶ Πεισιστράτου καὶ μεσημβρινῶς πρὸς ὅμοιον Ἰω. Ἰππάρχου ἀνήκοντα εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ Δημητρίου Σθενελᾶου, μετὰ δὲ τὴν εἰς αὐτὸν κατακύρωσιν ἐκπληρώσας ἀπάσας τὰς ἐκ τοῦ πλειστηριαμοῦ ὑποχρεώσεις, μετέγραψε τὴν κατακυρωτικὴν ἐκθεσιν καὶ ἐκοινοποίησε περίληψιν αὐτῆς εἰς τοὺς ὀφειλέτας· ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος ἀδικολογητικῶς ἀρνεῖται νὰ παραδώσῃ αὐτῷ τὴν κατοχὴν τοῦ ἡμίσεως ἐκ τοῦ ἄνω περιγραφέντος ἐλαιῶνος κειμένου πρὸς τὴν ἀρκτικὴν πλευρὰν αὐτοῦ παρ' αὐτοῦ κατεχομένου ἡμίσεως συνορεύοντος ἀνατολικῶς πρὸς κτήματα κληρονόμων Ἰωάν. Καλοειδοῦς, δυτικῶς πρὸς δημοσίαν ὁδόν,

ἄρκτικῶς πρὸς κτῆμα Θωμᾶ Πεισιστράτου καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τὸ ἕτερον ἡμῖσι τοῦ αὐτοῦ κτήματος κατεχόμενον ὑπ' αὐτοῦ. Ὅντος δὲ τοῦ ἐναγομένου ὑποχρέου νὰ παραδώσῃ αὐτῷ τὴν κατοχὴν τοῦ ἀνω περιγραφέντος κτήματος καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως καὶ τοῖς καρποῦς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατακυρώσεως μέχρι παραδόσεως, ἐξητήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ παραδώσῃ αὐτῷ τὴν κατοχὴν τοῦ κτήματος τούτου, ὡς καὶ τὰς προσόδους αὐτοῦ ἐκ δραχ. διακοσίων κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως μέχρι παραδόσεως, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δαπάνην. Κοινοποιηθεῖσης τῆς ἀγωγῆς ταύτης εἰσέχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν σήμερον, καθ' ἣν ἀκοῦσαν τοὺς πληρεξουσίους τῶν διαδίκων ἀναπτύξαντας προφορικῶς τὰς ἐγγράφους αὐτῶν προτάσεις.

Τὸν Εἰσαγγελεύοντα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ, ἀποπερατωθείσης τῆς ἐκτελέσεως διὰ τοῦ ἐπιελθόντος πλειστηριασμοῦ καὶ τῆς κατακυρώσεως τοῦ ἐπιδίκου κτήματος εἰς τὸν ἐνάγοντα, αἱ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου προτεινόμεναι ἤδη διὰ τῶν προτάσεων αὐτοῦ ἐνστάσεις ἀφορῶσαι εἰς ἀκυρότητας προγενεστέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἦτοι ὅτι ἀκύρως ἐκοινοποιήθησαν ἡ ἐπιταγὴ, ἡ κατάσχσεις κτλ., ἐξ ὧν ἐπῆλθεν ἡ κατακύρωσις εἰς τὸν ἐνάγοντα, διότι κατὰ τὸν χρόνον τῆς κοινοποιήσεως αὐτῶν διέτριβεν οὗτος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, καὶ ὅτι δὲν ἐτηρήθησαν αἱ νόμιμοι προθεσμίαι τοῦ ἀρθρου 967 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν εἶναι ἤδη δεκταί, καλυφθεῖσαι διὰ τῆς σιωπῆς αὐτοῦ, καὶ μόνον δι' ἀγωγῆς τῆς συνήθους διαδικασίας δύναται νὰ προσβληθῇ ὁ περὶ οὗ πρόκειται πλειστηριασμός.

Ἐπειδὴ ἄλλως καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι, ἐφ' ὅσον διατηρεῖ τὴν κατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος ὁ ὀφειλέτης, δὲν θεωρεῖται ἀποπερατωθεῖσα ἡ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασία, οὐχ ἦττον κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 872 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὗτος δὲν δύναται νὰ προτείνῃ ἡ ἐνστάσεις ἀφορώσας εἰς ἀταξίαν καὶ ἀκυρότητα τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας καὶ ἐν ταύτῃ ἀποδεικνυμένως παραχρῆμα, ὅθεν ἐν τῷ προκειμένῳ θέματι δὲν ἔπραξεν ὁ ἐναγόμενος, ὅθεν καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον εἰσὶν ἀπαράδεκτοι αἱ ἀνωτέρω ἐνστάσεις τοῦ ἐναγομένου κατὰ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγῆς καὶ ὡς τοιαῦται ἀπαρβιπτεῖται.

Θ. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ.—ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

44

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος ἀρνεῖται κατὰ ποσὸν τὴν ἐνιαύσιον πρόσδο-
 τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, ὅθεν ὑπόχρεως εἶναι ὁ ἐνάγων εἰς ἀποδείξιν
 κατὰ ταῦτα τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ
 μαρτύρων διὰ τὸ ἀνέφικτον ἐγγράφου ἀποδείξεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθ. 980, 880 § 3 καὶ 244 καὶ ἐπόμενα. Πολ. Δικ.
 Ἀπορρίπτει τὰς ἐν τῷ σκεπτικῷ ὡς ἀπορρίπτεας κρινομένας ἐνστά-
 σεις καὶ ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐναγομένου. Δέχεται τὴν προκειμένην ἀγω-
 γὴν ἐν μέρει ὡς βάσιμον. Ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον καὶ διὰ προσω-
 πικῆς αὐτοῦ κρατήσεως νὰ παραδῶσῃ τὴν κατοχὴν τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ
 καὶ τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης ἀναφερομένου καὶ περιγραφομένου
 κτήματος. Διατάσσει τὴν εἰς αὐτὸ τὸ κτῆμα ἐγκατάστασιν τοῦ ἐνά-
 γοντος.

Ἀναβάλλον δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ τὴν ὁριστικὴν αὐτοῦ ἀπόφασιν, ὡς
 καὶ περὶ τῶν δαπανῶν καὶ τελῶν. Ὑποχρεοῖ τὸν ἐνάγοντα νὰποδείξῃ
 διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι ἡ κατ' ἔτος πρόσ-
 δος τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ τῷ ἱστορικῷ τῆς παρούσης ἀναφερομένου
 καὶ περιγραφομένου κτήματος ἔχει ἀξίαν δραχ. 200. Ἡ διεξαγωγὴ
 τῶν ἀνωτέρω μαρτυρικῶν ἀποδείξεων γενήσεται ἐνώπιον τῶν Εἰρη-
 νοδικῶν τῆς κατοικίας καὶ διαμονῆς τῶν μαρτύρων διοριζομένων διὰ
 τῆς παρούσης εἰσηγητῶν καὶ ἐν τοῖς Εἰρηνοδικιακοῖς αὐτῶν κατα-
 στήμασι τὴν πρώτην δευτέραν τῆς ἐβδομάδος ὥραν 9 π. μ. μεθ' ἡμέ-
 ρας εἴκοσιν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1889.

11. Αἵτησις περὶ διαγραφῆς καὶ ἐξαλείψεως ὑποθηκῶν

Αἵτησις

Λεάρχου Μητροδῶρου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Πλειστηριασθεῖσα ἀναγκαστικῶς, τῇ προκλήσει τοῦ ἐπιπτεύδοντος
 δανειστοῦ Πολυδῶρου Ἐχίονος καὶ δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 12341 τοῦ
 ἔτους 1889 δανειστικοῦ συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν
 Θεοδότου Μουριχίδου, ἡ ἐν τῇ ὁδῷ Σόλωνος ὑπ' ἀριθ. 141 καὶ ἐν
 τῇ ὑπ' ἀριθ. 353 ε. ε. ἐκθέσει πλειστηριασμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου
 Λαομέδοντος Μυρμιδόνος περιγραφομένη λεπτομερῶς οἰκία τοῦ ὀφει-
 λέτου Χαριλάου Μαιονίδου κατεκυρώθη εἰς ἐμὲ διὰ τῆς εἰρημένης

ἐκθέσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν μοι ἐχορηγήθη ἡ ὑπ' ἀριθ. . . . καὶ ἀπὸ . . . κατακυρωτικὴ περίληψις τοῦ αὐτοῦ συμβολαιογράφου, ἧς δυνάμει, προσηκόντως μεταγραφείσης, ἐγενόμην κύριος αὐτῆς. Ἄλλ' ἐπ' αὐτῆς φέρονται ἐγγεγραμμένοι ἐναντίον τοῦ προτέρου ἰδιοκτητοῦ αὐτῆς Χαριλάου Μαιονίδου ἐν τοῖς οἰκείοις βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου Ἀθηναίων αἱ ἐξῆς προγενέστεραι τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑποθήκαι

Ἐπειδὴ, καταβαλὼν ὡς ὑπερθεματιστῆς ἅπαν τὸ ἐκπλειστηρίασμα, καθ' ἃ ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. . . . ἀπὸ . . . πράξεως τοῦ συμβολαιογράφου Λαομέδοντος Μυρμιδόνος, δικαιοῦμαι νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς προκειμένης οἰκίας ὅλων τῶν προνομίων καὶ ὑποθηκῶν δυνάμει τοῦ ἀρθ. 997 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἐξαίτουμαι νὰ διαταχθῇ ἡ ἐκ τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν τοῦ δήμου Ἀθηναίων ἐξάλειψις τῶν ἐπ' αὐτῆς ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν, περὶ ὧν ἀνωτέρω, καὶ νὰ ἐπιβληθῇ ἡ δαπάνη εἰς βᾶρος τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ.

Ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν παρακαλεῖται νὰ διορίσῃ εἰσηγητὴν δικαστὴν, νὰ ὁρίσῃ τὴν δικάσιμον καὶ διατάξῃ τὴν πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα κοινοποιήσιν τῆς παρουσίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1891

Ὁ αἰτῶν

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 144 (σελ. 294 καὶ ἐπ.).

Κατάσχεσις κινητῶν ἢ εἰσοδημάτων παρὰ τρίτῳ.

1. Κατασχετήριον τοῦ δανειστοῦ εἰς χεῖρας τρίτου. — 2. Δήλωσις τοῦ τρίτου. — 3. Ἀνακοπὴ δηλώσεως τοῦ τρίτου.

1. Κατασχετήριον τοῦ δανειστοῦ εἰς χεῖρας τρίτου.

Κατασχετήριον Πέτρου Καλλίου κατοικοῦ Ἀθηνῶν

κατὰ Κωνσταντίνου Κόνωνος κατοικοῦ ἐπίσης

εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου Λεωνίδου Περσέως κατοικοῦ ἐπίσης Ἀθηνῶν

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Ὁ Κωνσταντῖνος Κόνων μοι ὀφείλει δραχμὰς χιλιάδας πεντακοσίας

δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 345 τῆς 12 Μαΐου 1891 ληξιπροθέσμου συμβολαίου γενομένου ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Πέτρου Ῥουβίκωνος ἀποδοτέας μοι μετὰ ἐν ἔτος. Ἀλλ' εἰ καὶ ἔληξεν ἡ προθεσμία τοῦ συμβολαίου, δὲν συναινεῖ εἰς τὴν ἀπότισιν αὐτῶν.

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις εἰς τὸν ὀφειλέτην μου Κωνσταντῖνον Κόνωνα ὀφείλει ὁ Λεωνίδας Περσεὺς δραχμὰς δισχιλίας.

Διὰ ταῦτα ἐπιβάλλω κατὰσχέσιν εἰς χεῖρας αὐτοῦ ὡς τρίτου δραχμῶν χιλίων ἐπτακοσίων, ἐξ ὧν χιλίαι πεντακόσται μὲν ἀναλογοῦσιν εἰς τὸ ὀφειλόμενόν μοι κεφάλαιον χιλίων πεντακοσίων δραχμῶν, διακόσται δὲ εἰς τοὺς τόκους καὶ δαπάνας μέχρι ἐντελοῦς ἐξοφλήσεως, καὶ παραγγέλλω αὐτὸν νὰ κρατῇ αὐτὰς ὑπ' ἰδίαν εὐθύνην παρ' ἑαυτῷ ἕως τῆς ἐκδοθησομένης ἀποράσεως ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ὧν ἐνώπιον κινήσω ἐμπροθέσμως τὴν περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγὴν μου.

Ἀρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω ἀντίγραφον τοῦ παρόντος εἰς τε τὸν ὀφειλέτην μου Κωνστ. Κόνωνα καὶ εἰς τὸν τρίτον Λεωνίδαν Περσεά.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἰουνίου 1892.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος
τοῦ ἐπιβάλλοντος κατὰσχέσιν

.

2. Δήλωσις τρίτου.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν τρίτην Ἰουνίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὄραν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν, ἐνεφανίσθη ἐν τῷ καταστήματι τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ παρὰ Πρωτοδικαῖς γραμματέως Ν. Νεοπτολέμου ὁ Ῥωμύλος Ποπλικόλας κάτοικος Ἀθηνῶν (ἢ ὁ Βασιλείος Ῥηγοῦλος δικηγόρος ἐν Ἀθήναις ἐνεργῶν ὡς πληρεξούσιος τοῦ Ῥωμύλου Ποπλικόλα δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1234 ε. ε. πληρεξουσίου ἐγγράφου συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Λαομέδοντος Θεσεῶς) καὶ ἐξέθηκεν ὅτι, ἐπιβληθείσης κατασχέσεως εἰς χεῖρας αὐτοῦ ὡς τρίτου διὰ τὸ ποσὸν τρισχιλίων δραχμῶν ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδου Βιάντος κατοικοῦ Ἀθηνῶν κατὰ τοῦ Γ. Διοφάντου κατοικοῦ ὡσαύτως διὰ τοῦ ἀπὸ 2 Ἰουνίου ε. ε. κατασχετηρίου τοῦ εἰρημένου Α. Βιάντος, προβάλει εἰς τὴν παροῦσαν δήλωσιν, δι' ἧς δηλοῖ ὅτι οὐδὲν ὀφείλει εἰς τὸν Γ. Διοφάντον (ἢ ὀφείλει μόνον δραχ-

μὰς χιλίας κτλ.), διότι πρὸ δέκα ἡμερῶν εἶχεν ἐξοφλήσει αὐτόν, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς συνημμένης χρεωστικῆς ἀποδείξεως. Εἶναι δὲ πρόθυμος νὰ ἐπιβεβαιώσῃ καὶ ἐνόρκως τὴν ἀλήθειαν τῆς δηλώσεως αὐτοῦ.

Ὁ γραμματεὺς

3. Ἀνακοπὴ δηλώσεως.

Ἀνακοπὴ

Γεωργίου Ναυσικύδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰω. Δρύοπος κατοίκου ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Εἰς χεῖρας τοῦ Ἰ. Δρύοπος ὡς τρίτου κατέσχον δυνάμει τοῦ ἀπὸ 3 Ἰουλίου 1892 κατασχετηρίου μου δραχμὰς δισχιλίας, ὡς ὀφειλομένης ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν ὀφειλέτην μου Π. Σουλπίκιον· ἀλλ' οὗτος ἐδήλωσεν ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ὅτι δὲν ὀφείλει τὰς κατασχεθείσας δραχμὰς.

Ἐπειδὴ ἡ δήλωσις αὕτη δὲν εἶναι ἀληθής.

Διὰ ταῦτα ἀνακόπτω αὐτὴν καὶ, καλῶν τὸν δηλώσαντα νὰ ἐμφανισθῇ ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἐξαιτούμεν νὰ κηρυχθῇ ὀφειλέτης τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ, διατκασομένης καὶ τῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως, καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἀθήνησι 12 Ἰουνίου 1892.

Ὁ ἀνακόπτων

.....

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛ. ΔΙΚ. § 145 καὶ § 147 (σελ. 299 καὶ ἐπ. σελ. 319 καὶ ἐπ.)

Διανομὴ τοῦ ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ προκύπτοντος.

1. Ἀναγγελία τοῦ Δημοσίου ἐξαιτουμένου νὰ κατὰταχθῇ ὡς προνομιούχον. —
2. Ἀναγγελία ἐνυποθήκου δανειστοῦ. —
3. Πρόσκλησις συμβολαιογράφου πρὸς τοὺς ἀναγγεilaμένους δανειστὰς καὶ τὸν ὀφειλέτην. —
4. Ἐκθεσις προσα-

γωγῆς ἀποδείξεων καὶ ὑποβολῆς παρατηρήσεων. — 5. Πίναξ κατατάξεως. — 6. Ἀνακοπὴ πίνακος κατατάξεως.

1. Ἀναγγελία τοῦ Δημοσίου.

Ἀναγγελία

τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐδρεύοντος καὶ τὸ Δημόσιον ἀντιπροσωπεύοντος ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς

Ταμίου

κατὰ τοῦ

Ἀλεξάνδρου Πυγμαλίωνος κατοικοῦ Ἀθηνῶν ἐπισπεύδοντος τὸν πλειστηριασμὸν δανειστοῦ καὶ τῆς ὀφειλέτιδος Καλλιόπης χήρας Σπυρίδωνος Πρωτεσιλάου δι' ἐαυτὴν καὶ ὡς νομίμου ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων τέκνων αὐτῆς Γεωργίου, Σοφίας, Πολυξένης καὶ Νικολάου, κληρονόμων τοῦ ἀποθανόντος Σπυρίδωνος Πρωτεσιλάου ὀφειλέτου πατρός των, κατοίκων Ἀθηνῶν.

Πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον συμβολαιογράφον κ. Ἥλιαν Πατροκλείδην ἐδρεύοντα ἐν Ἀθήναις.

Εἰς τὸ δημόσιον ἐγνωρίσθη νομίμως, ὅτι ἐνώπιον ὑμῶν ἐκπλειστηριασθήσονται οἰκοδομαὶ κλπ. τῆς ἐν τῇ κεφαλίδι τῆς παρούσης ὀφειλέτιδος καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτῆς, ἐπισπεύδοντος τοῦ δανειστοῦ αὐτῆς Ἀλ. Πυγμαλίωνος.

Ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ὀφείλει καὶ εἰς τὸ δημόσιον ἐκ φόρων οἰκοδομῶν κλπ. τῆς χρήσεως τῶν ἐτῶν 1884—1887 μετὰ εἰσφορᾶς κλπ. δραχ. 131 τοῦ δήμου Ἀθηναίων.

Διὰ ταῦτα, ἀναγγέλλον ἐαυτὸ τὸ δημόσιον πιστωτὴν τῆς ὀφειλέτιδος ταύτης διὰ τε τὸ ἀνωτέρω ποσὸν καὶ τὴν ἐκ δραχ. δεκαπέντε δαπάνην τῆς παρούσης, ἐξαιτεῖται νὰ καταταχθῇ ὡς προνομιούχον κατὰ προτίμησιν παντὸς ἄλλου δανειστοῦ εἰς τὸν συνταχθισόμενον πίνακα κατατάξεως καὶ ληφθῇ ὑπ' ὄψει εἰς τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριασματος.

Ἀρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω ἀντίγραφον τῆς παρούσης πρὸς τε τὸν δανειστὴν, τὴν ὀφειλέτιδα καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτῆς, καὶ τὸν συμβολαιογράφον.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Σεπτεμβρίου 1889.

Ὁ ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς Ταμίος

.....

2. Ἀναγγελία ἐνυποθήκου δανειστοῦ.

Ἀναγγελία

Μελοπομένης χήρας Ἰωάννου Μηλιάδου κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τῆς Αἰκατερίνης συζύγου Νικολάου Ι. Γηγενοῦς.

Κατὰ

1) τῆς ἐπισπευδούσης δανειστρίας Ἀθηνᾶς Γουλιέλμου κατοικοῦ Ἀθηνῶν καὶ ἤδη διαμενούσης ἐν Ζηγυζικίῳ τῆς Αἰγύπτου καὶ 2) τῶν κληρονόμων τῆς ἀποθανούσης ὀφειλέτιδος Μαρίας Δ. Καλαμίτου, ἥτοι α) Δημητρίου Καλαμίτου δι' ἐαυτὸν καὶ ὡς ἐνασκούντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων τέκνων αὐτοῦ Δημοσθένους, Ἰουλίας, Ἀτπασίας, β') Ὀλυμπιάδος συζύγου Εὐστρατίου Ἀντωνίου, γ') Ἑλένης χήρας Παναιτίου Σπευσίππου καὶ δ') Ι. Καλαμίτου, κατοίκων πάντων Πειραιῶς, τοῦ τελευταίου ὄντος ἀγνώστου διαμονῆς.

Πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ συμβολαιογράφον Πειραιῶς Νικόλαον Βουτάδην, ἰδρύνοντα ἐν Πειραιεῖ, κωλυομένου δὲ τούτου, πρὸς τὸν νόμιμον αὐτοῦ ἀναπληρωτὴν.

Ἐνώπιον τοῦ προμνημονευθέντος συμβολαιογράφου, ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, πωληθήσεται τῇ πέμπτῃ Ἰουνίου 1888 ἡ κατασχεθεῖσα ἐνυπόθηκος οἰκία τῆς ὀφειλέτιδος Μαρίας Δ. Καλαμίτου, ἡ περιγραφομένη ἐν τῇ ἀπὸ 31 Μαρτίου 1888 ἐκθέσει ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Θ. Μουσαίου. Παρὰ τῆς αὐτῆς ὀφειλέτιδος ἐγὼ δικαιοῦμαι νὰ λάβω, δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 30089 τοῦ ἔτους 1886 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἀντωνίου Γαληνοῦ καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13797 τοῦ ἔτους 1880 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Πειραιῶς Ἰωάννου Σωστράτου, δραχμὰς ἐννεακοσίας ὀγδοήκοντα δύο καὶ 15% καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν πρὸς 8 τοῖς ἑκατὸν ἑτησίως ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς τρίτης Ἰουλίου παρελθόντος ἔτους 1887 μέχρι ἐξοφλήσεως· ἡ δὲ ἀπκίτησίς μου αὕτη εἶναι ἐξησφαλισμένη διὰ πρώτης ὑποθήκης ἐπὶ τῆς κατασχεθείσης οἰκίας.

Διὰ ταῦτα, ἀναγγέλλουσα ἑμαυτὴν διὰ τὴν ἀνωτέρω ἀπαιτησιν, ἐξαιτοῦμαι νὰ καταταχθῇ αὕτη πρानομικῶς καὶ πρὸ πάσης ἄλλης ἀπαιτήσεως ἐν τῷ συνταχθησομένῳ πίνακι κατατάξεως ἐπὶ τοῦ τιμήματος τῆς οἰκίας, ὅπως ἀπολάβω ὡς πρώτη ἐνυπόθηκος τὴν ἀνωτέρω

ἀπαίτησίν μου μετὰ τῶν μέχρι τῆς τελεσιδικίας τοῦ πίνακος τόκων κατὰ τὰ ἄνωτέρω καὶ προσέτι διὰ τὰ δαπανήματα τῆς παρούσης ἀναγγελίας μου δραχμὰς ἐξήκοντα.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παρούσαν νομίμως α') πρὸς τὸν κ. εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν διὰ τὴν ἐν Ζαχαζικίῳ τῆς Αἰγύπτου διατρίβουσαν ἐπισπεύδουσαν Ἀθηναῖν Γουλιέλμου κάτοικον Ἀθηνῶν, β') πρὸς τὸν κ. εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθῆναις πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς Ι. Καλαμίτην κάτοικον Πειραιῶς, γ') πρὸς ἕκαστον τῶν λοιπῶν κληρονόμων τῆς ὀφειλέτιδος καὶ δ') πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ συμβολαιογράφον. Ἡ παροῦσα δημοσιευθῆτω καὶ διὰ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένης ἐφημερίδος Ἐπιθεωρήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἰουνίου 1888.

Ἡ ἀναγγέλλουσα
Μελομένη χήρα Ἰωάννου Μηλιάδου.

3. Πρόσκλησις τοῦ συμβολαιογράφου πρὸς τοὺς ἀναγγειλαμένους δανειστάς. (1)

Ὁ συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν Διονύσιος Ἀναξαγόρας

Πρὸς τὸν ἐπισπεύδοντα δανειστὴν τοῦ ὀφειλέτου Μάρκου Βυζαντίου Ἰάκωβον Μύγδωνα καὶ τοὺς ἀναγγειλαμένους δανειστάς αὐτοῦ ἦτοι τοὺς 1) Π. Ραθίνην, 2) Φ. Κλυτίδην, 3) τὴν Π. Ραμφινίτου ὡς ἐπίτροπον πληρεξούσιον τοῦ Μαρίου Γωβρού, πάντας ἐμπόρους κατοίκους Ἀθηνῶν. (2)

Καλεῖσθε συνωδὰ πρὸς τὸ ἄρθρον 989 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ μοὶ προτείνητε ἐντὸς 28 τῶν βραδύτερον ἡμερῶν (3) τὰς ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις κειμένης καὶ διὰ πλειστηριασμοῦ ἐκ-

(1) Ἡ πρόσκλησις αὕτη γράφεται ἐν πρωτοτύπῳ ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔκθεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ μετὰ τὴν ἔκθεσιν τῆς παρακαταθήκης τοῦ πλειστηριασμοῦ. Ἀριθμὸς δὲ ἄνωθεν αὐτῆς τίθεται ὁ αὐτὸς τῆς ἐκθέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ.

(2) Ὑπομνηστὴν ἐνταῦθα ὅτι ἐκ τῶν ἐνυποθήκων δανειστῶν καλοῦνται κατὰ τὸ 986 ἄρθ. μόνοι οἱ ἀναγγελλέντες, οὐχὶ δὲ πάντες οἱ ἐγγεγραμμένοι δανεισταὶ (Α. Π. 39 τοῦ 43, 34 τοῦ 46).

(3) Ἄν ἡ ἀξία τοῦ πλειστηριασθέντος ᾖ ναι ἐλάσσων τῶν χιλίων δραχμῶν, αἱ λέξεις ἐντὸς εἰκοσιοκτὼ τῶν βραδύτερον ἡμερῶν ἀντικατασταταὶ διὰ τῶν λέξεων ἐντὸς δεκατεσσάρων τῶν βραδύτερον ἡμερῶν.

ποιηθείσης οίκιας τοῦ ὀφειλέτου Μάρκου Βυζαντίου ἀντί δραχ. 9500 παρ' ἐμοὶ κατατεθεισῶν πρὸς διανομὴν αὐτῶν διὰ πίνακος κατατάξεως ἀξιώσεις ὑμῶν καὶ προσαγῶγητε τὰς ἀποδείξεις ὑμῶν καὶ ἐντὸς ὁκτῶ ἐτέρων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς προσαγωγῆς τούτων ὑποβάλλητε τὰς ὑμετέρας παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων. Δηλοῦται δὲ, ὅτι ἡ ἐκπρόθεσμος προσαγωγή καὶ αἱ βραδύτερον γινόμεναι παρατηρήσεις καθίστανται παρ' ἐμοὶ ἀπαράδεκτοι. Καλοῦνται ὡσαύτως καὶ οἱ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν διατρίβοντες νὰ διορίσωσιν ἐμπροθέσμως ἀντικλήτους αὐτῶν ἐν Ἀθήναις. Ἀλλως ἡ προθεσμία παρελεύσεται κατ' αὐτῶν.

Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπιδότω ἀντίγραφον τῆς παρούσης εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω καὶ εἰς τὸν ὀφειλέτην Μάρκον Βυζαντίον καὶ ἐνεργησάτω τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς διὰ τινος τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐφημερίδων ⁽¹⁾.

4. Ἐκθεσις προσαγωγῆς ἀποδείξεων καὶ παρατηρήσεων ⁽²⁾

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ γραφείῳ μου κειμένῳ κατὰ τὴν ὁδὸν Σόλωνος ἐν ἰδιοκτῆτῳ οἰκίᾳ μου ὑπ' ἀριθ. 231 ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Διονυσίου Ἀναξαγόρου καὶ τῶν μαρτύρων Νικολάου Ἀρπάλου καὶ Ποσειδῶνος Πορφυρίου ἐμπόρων κατοίκων Ἀθηνῶν, μὴ συγγενεούτων ἀλλήλοις καὶ μὴ ὑπαγομένων εἰς ἐξαίρεσιν ἐνεφανίσθη ὁ Φ. Κλυτίδης ἔμπορος κάτοικος Ἀθηνῶν γνωστός μοι καὶ μὴ ὢν συγγενὴς ἐμοὶ καὶ τοῖς μάρτυσι καὶ προσήγαγε τὰς ἐξῆς ἀποδείξεις τῶν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος καὶ ἐν τῇ συνοικίᾳ Νεαπόλεως ὑπ' ἀριθ. 78 τοῦ ὀφειλέτου Μάρ-

(1) Δὲν δημοσιεύεται δι' ἐφημερίδος ἢ πρόσκλησις, προκειμένου περὶ κινήτων διδ' ἐξελιπτέον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ τελευταῖον μέρος τῆς παραγράφου ταύτης ἀπὸ τῶν λέξεων «καὶ ἐνεργησάτω τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς κτλ.».

(2) Σημειωτέον ὅτι συνήθως οἱ δανεισταὶ παραδίδασιν ἀπλῶς τὰ ἐγγράφα αὐτῶν εἰς τὸν συμβολαιογράφον· δύνανται ὅμως κατὰ τὸ ἄρθρον 989 τῆς Π. Δικ. νὰ ἐκθέσωσιν ἐγγράφως ὑπὸ τὴν ἔκθεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ τὰς παρατηρήσεις αὐτῶν. Ἡ ἔκθεσις αὕτη ἡ συμβολαιογραφικὴ δέον μὲν νὰ ἔχῃ τοὺς γενικοὺς τύπους καὶ δύο μάρτυρας, ἀλλ' ἐκ συνηθείας ἐν τούτοις τελεῖται ἀμαρτυρῶς, ὁπότεν ὁ παριστάμενος γινώσκει γράφειν. «Ἐνεφανίσθη ὁ . . . καὶ ἐξέθηκε τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς διανομῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῆς οἰκίας δεῖνα. . . ἦται . . . » ὅθεν πρὸς ἀπόδειξιν. . . »

κου Βυζαντίου αξιώσεων αὐτοῦ, ἐζήτησε δὲ νὰ καταταχθῇ πρὸ παν-
τὸς ἄλλου, διότι Ἐξέθηκε δὲ τὰς ἐξῆς πρακτηρήσεις ὡς πρὸς
τὸν δανειστὴν Π. Ραθίνην Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παρούσα
ἐκθεσις, ἣτις, ἀναγνωσθεῖσα εὐκρινῶς εἰς ἐπήκοον τῶν παρισταμένων,
ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

.....

5. Πίναξ κατατάξεως.

Πίναξ κατατάξεως ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις
ἀποθήκης τῆς ὀφειλέτιδος Γεωργίας Ἀδοσίδου.

Ὁ Συμβουλαιογράφος Ἀθηνῶν Διονύσιος Ἀναξαγόρας.

Λαβὼν ὑπ' ὄψει 1) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3278 τῆς 14 Ἰανουαρίου 1862
ἐκθεσιν ἐμοῦ αὐτοῦ περὶ τοῦ ἐνώπιόν μου τελεσθέντος πλειστηριασμοῦ
τῆς ἐν Ἀθήναις ἀποθήκης τῆς ὀφειλέτιδος Γεωργίας Ἀδοσίδου, ἣτις
κατεκυρώθη εἰς τὸν Ἰσιδωρον Δημητριάδην ἀντὶ δραχμῶν 5375, εἰς
ὃν καὶ καταβαλόντα αὐτὰς ἐξεδόθη ὁ τίτλος τῆς ιδιοκτησίας διὰ πε-
ριλήψεως τῆς κατακυρώσεως.

2) Τὴν ἀπὸ 17 Ἰαν. 1862 ὑπ' ἀριθ. 169 ἀναγγελίαν τοῦ Κεν-
τρικοῦ ταμίου διὰ δραχμὰς 40 προερχομένης ἐξ ὀφειλομένων φόρων
οἰκοδομῆς.

3) Τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπισπεύδοντος ἐνυποθήκου δανειστοῦ Ἀν-
δρέου Χαρисиᾶδου καὶ τῆς Μελοπομένης Βασιλειᾶδου κατοίκου Πει-
ραιῶς ἀναγγελαμένης δανειστρίας ἐνυποθήκου.

4) Τὰ προσαχθέντα ἔγγραφα καὶ τὰς πρακτηρήσεις ἀμφοτέρων
γραφείσας ὑπὸ τὴν ἐκθεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, καθ' ἃς ὁ μὲν ἐξαι-
τεῖται κεφάλαιον δραχμῶν 2118, τόκους ἀπὸ τῆς 3 Αὐγούστου 1849
καὶ τὰς δαπάνας, ἡ δὲ δρ. 10,500, τοὺς τόκους καὶ τὰς δαπάνας.

Σκεφθεὶς κατὰ τὸν νόμον

1) Ἐπὶ τῆς ἀναγγελίας τοῦ Δημοσίου διὰ δραχμὰς 40.

Ἐπειδὴ οὐδεμία κατ' αὐτῆς προεβλήθη ἀντιρρήσις ὑπὸ τῶν ἐνδια-
φερομένων, οἷς ἐγνωρίσθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8278 προσκλήσεώς μου.

2) Ἐπὶ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἐπισπεύδοντος Ἀνδρέου Χαρисиᾶδου,
ὧν τὸ ἱστορικὸν ἔχει ὡς ἐξῆς : — Ὁ Ἀνδρέας Χαρисиᾶδης δικαιοῦμε-
νος λαμβάνειν παρὰ τοῦ Ἰωάννου Πέτρου Ἀρχιεράχου δρ. 21000
καὶ παρὰ τῆς περὶ ἧς ὁ παρὼν πίναξ ὀφειλέτιδος Γεωργίας Ἀδοσίδου
ὡς ἀλληλεγγύου συνοφειλέτιδος τοῦ Γαβριὴλ Ἀδοσίδου δρ. 4000 τὸ

ἄλον 25000 κεφάλαιον, μετὰ δὲ τῶν τόκων μέχρι τῆς 24 'Ιουλίου 1849 δρ. 29,460, κατετάχθη εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 2877 τῆς 11 Νοεμβρίου 1849 πίνακα κατατάξεως τοῦ συμβολαιογράφου 'Αθηνῶν 'Αναστασίου Παπαδοπούλου (κηρυχθέντος ἐκτελεστοῦ ὑπὸ τοῦ κυρίου Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν διὰ δρ. 28,336 καὶ λεπτὰ 36 καταβλητέας αὐτῷ ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ὑποθηκευμένων κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου Γαβριήλ 'Αδοσίδου ἐκ δρ. 29,000, ἐξ οὗ τεκμαίρεται, ὅτι ὁ 'Ανδρέας Χαρσιᾶδης πληρωθεὶς μετὰ τῶν τόκων πρὸς 12 τοῖς 100 μέχρι τῆς 24 'Ιουλίου 1849 δραχμὰς 28,336 ἰδικαιοῦτο λαμβάνειν κεφάλαιον δρ. 1,123 καὶ λεπτ. 64 παρὰ τῆς ἀλληλεγγύου συνοφειλίδος Γεωργίας 'Αδοσίδου μετὰ τῶν τόκων ἀπὸ τῆς 24 'Ιουλίου 1849. Πρὸς ἀπότισιν τοῦ ὑπολοίπου τῶν εἰς αὐτὸν ὀφειλομένων ὁ 'Ανδρέας Χαρσιᾶδης ἐξετέλεσε κατὰ τῆς εἰρημένης Γεωργίας 'Αδοσίδου τὸ ὑπ' ἀριθ. 3789 τῆς 25 Φεβρ. 1848 συμβόλαιον, δι' οὗ αὕτη εἶχεν ὑποχρεωθῆ εἰς αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ συζύγου αὐτῆς Γαβριήλ 'Αδοσίδου διὰ τὸ εἰρημένον ποσὸν τῶν δρ. 4000· ἀλλ' ἀξιοῖ ὅτι δικαιοῦται λαμβάνειν κεφάλαιον δραχμῶν 2,118 μετὰ τῶν τόκων ἀπὸ 3 Αὐγ. 1849 ἀντὶ τῶν ὡς εἴρηται δρ. 1123 καὶ λ. 64 μετὰ τῶν τόκων ἀπὸ τῆς 24 'Ιουλίου 1849. Ἡ δὲ ὑποθήκη, εἰς ἣν στηρίζει τὸ προνόμιον αὐτοῦ, φέρει ἀριθμὸν δεῦτερον ἐπὶ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται κτήματος τῆς Γεωργίας 'Αδοσίδου διὰ δρ. 4000· ἀλλ' ὁ δεύτερος οὗτος ἀτάκτως ἐγγεγραμμένος εἰς τὴν σελίδα ἄλλου ἰδιοκτήτου τοῦ Γαβριήλ 'Αδοσίδου δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς πρῶτος, ὑποτιθεμένου ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη σελὶς ἢ μερὶς τῆς Γεωργίας 'Αδοσίδου.

'Επειδὴ ἐκ τοῦ ὑπ' ὀψι ἡμῶν ἐκτελεστοῦ πίνακος, οὐ δυνάμει ὁ 'Ανδρέας Χαρσιᾶδης ἰδικαιώθη νὰ πληρωθῇ παρὰ τοῦ Γαβριήλ 'Αδοσίδου καὶ τῆς Γεωργίας 'Αδοσίδου ὅσα ἰδικαιοῦτο λαμβάνειν μετὸν δραχμῶν 1123 καὶ λ. 64 μετὰ τῶν τόκων ἀπὸ τῆς 24 'Ιουλίου 1849, συνάγεται ὅτι ὁ 'Ανδρέας Χαρσιᾶδης ἐπληρώθη καὶ δὲν δικαιοῦται κατ' ἀκολουθίαν λαμβάνειν ἢ τὰς δραχμὰς ταύτας καὶ τόκους βαρύνοντας τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρὸς τὴν Γεωργίαν 'Αδοσίδου ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, ἥτοι ἀπὸ τῆς 10 'Οκτωβρίου 1857 καὶ ἀναδριμικῶς ἀπὸ ἐνὸς ἔτους τῆς ἐπιταγῆς (ἀρθ. 31 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου) ἥτοι ἀπὸ τῆς 10 'Οκτωβ. 1858 μέχρι σήμερον ἐπὶ ἔτη δηλαδὴ πέντε καὶ μῆνας πέντε μέχρι 10 Μαρτίου 1862 ἥτοι δρ. 1123 καὶ λ. 64 πλέον δρ. 730 καὶ λ. 43, ἥτοι δρ. 1853

καὶ λ. 97. Ἐὰν δὲ δὲν ἔλαβεν, ὡς ἐδικαιοῦτο, τὰς ὑπολειπομένας μέχρι τῶν 2118—1236 λεπτῶν 64=991 καθ' ἡ ἰσχυρίζεται, ἔχει ἀγωγὴν κατὰ τοῦ διανείμαντος τὸ ἐκπλειστηρίασμα συμβολαιογράφου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν προηγουμένην ὑπ' ἀριθ. 19,739 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ὁ Ἀνδρέας Χαρισιάδης δικαιούται λαμβάνειν λόγῳ τῶν δαπανῶν αὐτοῦ δρ. 35 καὶ τῶν τελῶν δρ. 14, ἔτι δὲ λόγῳ τῆς δαπάνης κοινοποιήσεως καὶ ἀπογράφου δρ. 4 τὸ ὅλον 53, εἰς δὲ προσθετέον καὶ τὰς τῆς ἐπιταγῆς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3789 συμβολαίου δρ. 8 τὸ ὅλον δρ. 61.

Ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων καὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς Μελπομένης Βασιλειᾶδου.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ τοῦ δῆθεν ἀκύρου τῆς ὑποθ. τοῦ Ἀνδρέου Χαρισιάδου δὲν εἶναι βέβαιος, διότι ἡ διάταξις περὶ ἐγγραφῆς ἐκάστου κτήματος ἐν ἰδίᾳ σελίδι δὲν ὀρίζεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος (ἄρθ. 8 τοῦ Δ. 21 Σεπτ. 1836 περὶ ἐκτ. τοῦ νόμου τῶν ὑποθηκῶν), αὐτὴ περιλαμβάνεται ἡ παράβασις τῆς διατάξεως ταύτης ἐν ταῖς ἀκυρωτικαῖς ἐλλείψεσιν ἢ ἀταξίαις (ἀριθ. 80 τοῦ Νόμου περὶ ὑποθηκῶν). ἂν δὲ ὁ Γεώργιος Τρίπος μετεβίβασε τὴν ἀπαίτησιν αὐτοῦ ἐπὶ πρώτῃ ὑποθήκῃ, ἣν ἐκδεξαμένη αὕτη ἀξιοῖ ἤδη τὸ προνόμιον τῆς πρώτης διὰ δρ. 10,500, ἔχει αὕτη ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δικαιοπαράχου αὐτῆς καὶ λοιπῶν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προσαχθέντων ὑπὸ τῆς Μελπομένης Βασιλειᾶδου ἐγγράφων (τοῦ δεῖνα καὶ δεῖνα) προκύπτει, ὅτι αὕτη εἶναι προνομιοῦχος δανειστῆς ἐνυπόθηκος μετὰ τὸν Ἀνδρέαν Χαρισιάδην ἐπὶ τοῦ προκειμένου κτήματος διὰ δρ. 10,500 μετὰ τῶν τόκων.

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 991, 940 καὶ 941 τῆς Πολιτικῆς Δικον.

Διὰ ταῦτα κατατάσσω :

Πρῶτον.

Α') Ἐμὲ αὐτὸν

1) διὰ δραχμὰς 12 ἐπὶ τῇ ἐκθ. τοῦ πλειστηριασμοῦ κτλ.	12
2) διὰ " 15 ἐπὶ τῇ περιλήψει τοῦ πλειστηριασμοῦ	15
3) διὰ " 6 ἐπὶ ταῖς προσκλήσεσι τῶν δανειστῶν	6
4) διὰ " 5 ἐπὶ τῇ καταχωρίσει τῆς προσκλήσεως	5
5) διὰ " 6 ἐπὶ μεταφορᾷ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ	
εἰς τὸ Κεντρ. Ταμεῖον καὶ ἡμεραργίαν	6

Εἰς μεταφορὰν 44

5) διὰ δραχ. 10 ἐπὶ τῇ παρὰ τῷ κυρίῳ Προέδρῳ προκα-
ταβολῇ πρὸς γνωστοποίησιν τῆς τοῦ
πίνακος ἐπικυρώσεως 10

7) διὰ " 6 ἐπὶ τῇ τιμῇ χαρτοσήμου τοῦ παρόντος
πίνακος 6

B) τὸν κήρυκα Σπυρ. Ἀθνασκιδην διὰ δρ. 53 καὶ λ. 75 53,75

Γ) τὸν Ἀνδρέαν Χαρисиᾶδην διὰ δρ. 8 τῆς ἐπιταγῆς 8

Δ) Τὸν κλητῆρα Ποσειδῶνα Ἰωαννίδην ἐπὶ ταῖς δαπά-
ναις τῆς ἐκτελέσεως, ὅσας ἐπικυρώσει ὁ κ. Πρόεδρος τῶν
Πρωτοδικῶν, ἃς θέλει λάβει ἐκ τοῦ κατωτέρω ποσοῦ τῆς
Μελπομένης Βασιλειᾶδου.

E) Τὸν Ἀνδρέαν Χαρисиᾶδην διὰ δαπάνας καὶ τέλη τῆς
ὕπ' ἀριθ. 19, 739 ἀποφάσεως ἐκ δραχ. 53 καὶ λ. 50 53,50

ς') Τὴν Μελπομένην Βασιλειᾶδου διὰ δραχμὰς 4 τῆς ἀ-
ναγγελίας

Δεύτερον.

A') Τὸ Δημόσιον ἦτοι τὸ Κεντρ. ταμεῖον διὰ δραχ. 40 40

B') Τὸν Ἀνδρέαν Χαρисиᾶδην 1) διὰ δρ. χιλίας ἑκατὸν
εἰκοσιτρεῖς καὶ λ. 64 ὡς κεφάλαιον 1123,64

2) διὰ δραχ. 730 καὶ λ. 33 διὰ τόκους αὐτῶν ἀπὸ 10
'Οκτ. 1858 μέχρι 10 Μαρτίου 1862 730,33

2069,22

Ἐπιφυλασσομένου αὐτῷ τοῦ δικαιώματος νὰ πληρωθῇ
καὶ τοὺς ἀπὸ 10 Μαρτίου 1862 τόκους μέχρις ἀποπληρωμῆς.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 19 Μαρτίου 1862.

Ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως συμβολαιογράφος

Ὁ κύριος Πρόεδρος παρακαλεῖται νὰ θεωρήσῃ καὶ κηρύξῃ ἐκτε-
λεστὸν τὸν παρόντα πίνακα.

Ἐν Ἀθήναις κ.τ.λ.

ὁ ἐπὶ κ.τ.λ.

6. Ἀνακοπὴ πίνακος κατατάξεως.

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ γραφείῳ μου κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος
ἐν τῇ ἰδιοκτητῇ μου οἰκίᾳ ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθη-
νῶν Διονυσίου Ἀναξαγόρου καὶ τῶν μαρτύρων Νικ. Ἀρτάλου καὶ

Ποσειδῶνος Πορφυρίου ἐμπόρων καὶ κατοίκων Ἀθηνῶν γνωστῶν μοι πολιτῶν Ἑλλήνων, δι' οὐδενὸς δεσμοῦ συγγενείας ἢ ἐξαρτήσεως συνδεομένων πρὸς ἐμὲ ἢ πρὸς ἀλλήλους, ἐνεφάνισθη ὁ Ἰάσων Πολύβιος ἔμπορος κάτοικος Ἀθηνῶν, μηδαμῶς συγγενεύων πρὸς ἐμὲ καὶ τοὺς μάρτυρας, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἀνακόπτει τὸν ὑπ' ἐμοῦ συνταχθέντα πίνακα κατατάξεως ὑπὸ χρονολογίαν καὶ ἀριθμὸν ἐκτελεσγόν κηρυχθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους προσκαλεῖ δὲ τοὺς ἀντιδίκους αὐτοῦ (*ἐκείνους ὧν ζητεῖ τὴν ἐπιζήμιον κατάταξιν*) εἰς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ἐξαίτεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου τούτου τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἀνωτέρω πίνακος ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ καταταχθῇ ὁ ἀνακόπτων νὰ λαβῇ ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῶν δρχμῶν δι' ὅπερ ἀνηγγέλθη, μετὰ τῶν τόκων καὶ δαπανῶν καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἀντιδίκων αὐτοῦ εἰς τὰς δαπάνας καὶ τέλη. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παροῦσα πράξις, ἥτις ἀναγνωσθεῖσα εὐκρινῶς ὑπεγράφη ὑπὸ τῶν παρισταμένων ὡς ἐξῆς·

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 135 (σελ. 273 καὶ ἐπ.)

Προσωπικὴ κράτησις

1. Ἐκθεσις συλλήψεως. — 2. Ἐκθεσις ἐπισχέσεως. — 3. Κλησις βραχυπρόθεσμος περὶ ἀκυρώσεως προσωποκρατήσεως — 4. Ἀναφορὰ πρὸς ἑκδοσιν προπεμπτηρίου.

1. Ἐκθεσις συλλήψεως.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηχοστοῦ δευτέρου ἔτους, ὡρᾶν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν, ὁ ὑποφαινόμενος Ἰσιδωρος Μαρῖνος, κλητὴρ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν, κατ' ἐγγράφον ἐντολὴν τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ Πέτρου Καλλίου (ἢ τοῦ Δ. Ἰωαννίδου δικηγόρου πληρεξουσίου τοῦ ἐπιστεύδοντος δανειστοῦ Πέτρου Καλλίου) ἐμπόρου κατοίκου Ἀθηνῶν.

Α') Λαβὼν ὑπ' ὄψει τὴν ὑπ' ἀριθ. 673 τοῦ παρόντος ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, περιβληθεὶσαν νομίμως τὸν τύπον

τῆς ἐκτελέσεως, δι' ἧς καταδικάζεται ὁ Κωνστ. Κόνων νὰ καταβάλῃ τῷ δανειστῇ αὐτοῦ Πέτρῳ Καλλίᾳ δραχμὰς χιλίας μετὰ τοῦ νομίμου αὐτῶν τόκου ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως.

Β') Τὸ ἀπὸ 17 Ὀκτωβρίου καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 342 ἐπιδοτήριόν μου, ἐξ οὗ δηλοῦται ὅτι ἐπεδόθη εἰς τὸν ὀφειλέτην Κωνστ. Κόνωνα ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, παρῆλθε δ' ἄπρακτος ἢ νόμιμος πρὸς πληρωμὴν προθεσμία.

Γ') Τὴν πρὸς ἐμὲ ὑπὸ τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν πληρεξουσότητα καὶ ἐντολὴν τοῦ δανειστοῦ τῆς 26 Ὀκτωβρίου ἐνεστῶτος ἔτους.

Παραλαβὼν τοὺς μάρτυρας Π. Κωνσταντίνου δικαστικὸν κλητῆρα καὶ Μαρῖνον Πυλάδην οἰνοπώλην, γνωστοὺς μοι πολίτας Ἑλλήνας καὶ μὴ ὑπαγομένους εἰς ἐξαίρεσιν, καὶ τὸν πρῶτον (ἢ δεύτερον ἢ τρίτον κτλ.) δημαρχικὸν πάρεδρον Ἀθηνῶν Ἰωάννην Δημητριάδην, μετέβην πρὸς σύλληψιν τοῦ εἰρημένου Κωνσταντίνου Κόνωνος, ὃν καὶ εὐρὼν ἐν τῇ ὁδῷ Ἀσκληπιοῦ διέταξα νὰ μὲ ἀκολουθησῇ, ἀνακοινώσας ἣν ἔχω ἐντολὴν παρὰ τοῦ δανειστοῦ αὐτοῦ ἀκολουθήσαντά με δὲ ἄνευ ἀντιστάσεως, παρέδωκα παραιτίκα εἰς τὸν ἐπιστάτην τῶν φυλακῶν.

Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παροῦσα, ἥτις ἀναγνωσθεῖσα ὑπεγράφη ὑπὸ τῶν μαρτύρων καὶ ἐμοῦ.

Οἱ μάρτυρες

Π. Κωνσταντίνου

Μ. Πυλάδης

Ὁ συλλαβὼν δικ. κλητῆρ

Ἰσιδωρος Μαρῖνος

2. Ἐκθεσις ἐπισχέσεως

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους, ὡραν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν, ὁ ὑποφαινόμενος Ἰσιδωρος Μαρῖνος, κλητῆρ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν, κατ' ἔγγραφον ἐντολὴν τοῦ δανειστοῦ Θεοφράστου Μίλωνος ἐμπόρου κατοικοῦ Ἀθηνῶν.

Μετέβην εἰς τὰς ἐνταῦθα πολιτικὰς φυλακὰς πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ ἐν αὐταῖς προσωποκρατουμένου Κωνσταντίνου Κόνωνος, ὡς ὀφειλέτου τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κρῆτησιν Πέτρου Καλλίου, συνωδᾷ πρὸς τὸ ἄρθρον 1013 τῆς Πολ. Δικονομίας, κρατηθησομένου

ἐν αὐταῖς καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ προσωποκρατήσαντος αὐτόν εἰρημέ-
νου δανειστοῦ ἀπόλυσιν αὐτοῦ, κατέβαλον δ' ἅμα τῷ ἐπιστάτῃ τῶν
φυλακῶν δραχμὰς δεκαπέντε πρὸς μηνιαίαν διατροφὴν τοῦ ἐπισχεθέν-
τος, ἀρξομένην μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῆς ὑπὸ τοῦ εἰρημένου δανει-
στοῦ δοθείσης ἢ δοθησομένης καταβολῆς. Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη
ἡ παροῦσα ἔκθεσις, ἣτις ἀναγνωσθεῖσα ὑπεγράφη ὑπὸ τοῦ ἐπισχε-
θέντος, τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν καὶ ἐμοῦ.

.....

3. Κλῆσις βραχυπρόθεσμος περὶ ἀκυρώσεως προσωποκρατήσεως.

Κλῆσις βραχυπρόθεσμος

Πολυχάρμου Ῥασίου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰ. Νηρέως κατοίκου ὠσαύτως

περὶ ἀκυρώσεως προσωποκρατήσεως

Πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Δυνάμει τῆς ὑπ'ἀριθ. 231 τοῦ ἔτους 1889 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀ-
θήναις Πρωτοδικῶν ἐπροσωποκρατήθην ἐν ταῖς ἐνταῦθα πολιτικαῖς
φυλακαῖς, κατ' ἐντολὴν τοῦ δανειστοῦ μου Ἰω. Κλυτομήδους.

Ἐπειδὴ παρεβιάσθη ὁ νόμος ἐν τῇ συλλήψει καὶ προσωποκρατή-
σει μου, διότι δὲν κατεβλήθησαν τὰ πρὸς διατροφὴν ἐπὶ ἓνα μῆνα
νομίμως ἀναγκαῖα (ἡ διότι συνελήφθη ἐν ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ νύκτωρ κτ.λ.)

Ἐπειδὴ, ἐὰν παραβιασθῇ τις τῶν διατάξεων τοῦ νόμου κατὰ τὴν
ἐνέργειαν προσωποκρατήσεως, καθίσταται αὕτη ἄκυρος.

Διὰ ταῦτα καλῶ τὸν ἀντίδικον ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτο-
δικῶν τὴν πρώτην δικάσιμον ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδύσεως
τῆς παρούσης καὶ ἐξαίτουμαι νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ φυλάκισίς μου
καὶ διαταχθῇ ἡ ἀπόλυσίς μου, νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ κα-
ταβολὴν δραχμῶν εἴκοσι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἕως τῆς ἀποφυλάκισέως
μου λόγῳ ἀποζημιώσεως, νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς
ἀποφάσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην

Ἀρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τὸν ἀντίδικον.

.....

4. Ἀναφορὰ πρὸς ἐκδόσιν προπεμπτηρίου

Αἰτησις

Διοδότου Μύσωνος κατοίκου Ἀθηνῶν

περὶ ἐκδόσεως προπεμπτηρίου ὑπὲρ τοῦ Ἰσιδώρου Νεμεσιανοῦ

Πρὸς τὸ ἐν Ἀθήναις Πρωτῶδικεῖον

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200 ε. ε. τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν μοι ἐπετράπη νὰ ἀποδείξω καὶ διὰ μαρτύρων τὸ ἐν αὐτῇ θέμα ἀποδείξεως.

Ἐπειδὴ εἰς τῶν ἐξεταστέων οὐσιωδεστέρων μαρτύρων εἶναι καὶ ὁ Ἰσίδωρος Νεμεσιανὸς κάτοικος Ἀθηνῶν προσωποκρατούμενος ἐν ταῖς ἐνταῦθα πολιτικαῖς φυλκαῖς, ὡς καταθέσω οὐσιώδη γεγονότα σχετικὰ πρὸς τὸ ἀποδεικτέον θέμα. Ὅθεν ἀναγκαῖον νὰ ἐκδοθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ προπεμπτήριον ἐπὶ ἐγγυήσει συνωδᾷ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 1005 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἐξαιτοῦμαι νὰ ἐκδοθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ προπεμπτήριον, νὰ ταχθῇ δεκαήμερος προθεσμία προσωρινῆς αὐτοῦ ἀποφυλακίσεως πρὸς ἐξέτασιν αὐτοῦ ὡς μάρτυρος καὶ νὰ ὁρισθῇ τὸ μέγεθος τῆς ἐγγυήσεως.

Ἀθήνησι τῇ 14 Ἰουνίου 1894

Ὁ αἰτῶν

Διόδοτος Μύσων

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝ. § 150 (σελ. 339)

Ἐγγυήσεις

(Ἴδε σελίδας 657).

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 151 (σελ. 130 καὶ ἐπ.).

Συντηρητικὴ κατάσχεσις

1. Αἰτησις περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως. — 2. Πράξις τοῦ Προέδρου περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως. — 3. Ἐκθεσις συντηρητικῆς κατασχέσεως. — 4. Ἀπόφασις περὶ ἄρσεως συντηρητικῆς κατασχέσεως.

Θ. ΦΛΟΡΑΪΤΟΥ.—ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

45

1. Αἴτησις περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως Αἴτησις

Ἰσιδώρου Ναυσιμέδοντος κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ Δημοκράτους Σωσιβίου κατοίκου ὡσαύτως
περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως

Πρὸς τὸν Πρόεδρον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ὁ Δημήτριος Σωσιβίος μοι ὀφείλει δραχμὰς πεντακισχιλίας δυνάμει ἰδιογράφου αὐτοῦ ἀποδείξεως τῆς 3 Ἰουνίου προλαβόντος ἔτους, ἃς δυστροπεῖ νὰ μοι ἀποτίσῃ καίπερ ληξάσης τῆς ὀρισθείσης εἰς τοῦτο προθεσμίας. Ἀπολέσας δὲ πλεῖστον μέρος τῆς περιουσίας αὐτοῦ δι' ἀτυχῶν ἐπιχειρήσεων, μελετᾷ, ὡς ἔμαθον, νὰ ποδηγήσῃ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν· ὅθεν ὑπάρχει φόβος μὴ ἐκποιήσῃ καὶ τὴν μόνην ἐναπολειφθεῖσαν αὐτῷ μικρὰν οἰκίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος ὑπ' ἀριθ. 42. Ὅθεν ἀνάγκη νὰ διαταχθῇ ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις τῆς οἰκίας ταύτης πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἐκποιήσεως αὐτῆς.

Ἐπειδὴ, τῆς αἰτήσεώς μου περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως οὐσης νομίμου, διότι, τῆς προκειμένης ὑποθέσεως οὐσης ἄγαν κατεπειγούσης, ὁ πρόεδρος ἔχει τὴν ἀρμοδιότητα νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτήν.

Διὰ ταῦτα παρακαλῶ Ὑμᾶς νὰ μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ κατὰσχῶ συντηρητικῶς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος ὑπ' ἀριθ. 42 οἰκίαν τοῦ ἀντιδίκου.

Ἀθήνησι τῇ 14 Ἰουνίου 1894

Ὁ αἰτῶν

Ἰ. Ναυσιμέδων.

2. Πράξις τοῦ Προέδρου περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως

Ὁ Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἰδόντες τὴν αἴτησιν τοῦ Νεφελίωνος Νηλείδου κατοίκου Ἀθηνῶν τῆς 11 ἐνεστῶτος μηνός, δι' ἧς αἰτεῖται νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῷ νὰ κατὰσχῃ συντηρητικῶς παντὸς εἶδους κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν τοῦ Νικηράτου Περικλείδου εἰς οἰουδήποτε χειρὸς εὐρισκομένην μέχρι τοῦ ποσοῦ δραχμῶν πεντακισχιλίων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεως αὐτοῦ, περὶ ἧς πρόκειται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν (ἢ περὶ ἧς ἤδη ἤγειρε τὴν ἀπὸ 20 προλαβόντος μηνός ἀγωγὴν αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν).

Ἐπειδὴ ἡ περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως αἴτησις εἶναι νόμιμος·

ἀλλὰ προκειμένου περὶ ἀπαιτήσεως τριῶν καὶ ἡμισείας χιλιάδων δραχμῶν ἐπαρκῆς εἶναι ἢ κατάσχεσις μέχρι τοῦ ποσοῦ τεσσάρων χιλιάδων δραχμῶν.

Διὰ ταῦτα ἐπιτρέπομεν εἰς τὸν Νεφελίωνα Νηλεῖδην νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ζητούμενην συντηρητικὴν κατάσχεσιν μέχρι τοῦ ποσοῦ τεσσάρων χιλιάδων δραχμῶν ἀριθ. 4,000.

Ἀθήνησι τῇ 12 Ἰουνίου 1892.

Ὁ Πρόεδρος

.....

Ὁ ὑπογραμματεὺς

.....

3. Ἐκθεσις κατασχέσεως συντηρητικῆς.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους ὦραν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν ὁ ὑποφαινόμενος κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν κατ'ἐγγραφον ἐντολὴν καὶ πληρεξουσιότητα τοῦ Πέτρου Καλλίου ἐμπόρου κατοικοῦ Ἀθηνῶν, δικαιουμένου λαμβάνειν παρὰ τοῦ Κωνστ. Κόνωνος δραχμὰς χιλίας, γεγραμμένην κάτωθεν τῆς ἀπὸ 20 Ὀκτωβρίου ε. ε. πράξεως τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, δι' ἧς οὗτος ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ εἰρημένου Πέτρου Καλλίου ἐπιτρέπει τὴν ἐνέργειαν συντηρητικῆς κατασχέσεως κινητῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου Κωνσταντ. Κόνωνος μέχρι τοῦ ποσοῦ χιλίων διακοσίων δραχμῶν.

Παραλαβὼν τοὺς μάρτυρας Π. Κωνσταντίνου δικαστικὸν κλητῆρα καὶ Μαρίνον Πυλάδην οἰνοπώλην, γνωστούς μοι πολίτας Ἕλληνας καὶ μὴ ὑπαγομένους εἰς ἐξαιρέσιν, μετέβην μετ' αὐτῶν εἰς τὴν ἐνταῦθα κατοικίαν τοῦ Κωνσταντίνου Κόνωνος παρὰ τὴν ὁδὸν Σόλωνος, φέρων τὴν κυανόλευκον ταινίαν περὶ τὸν ἀρίστερον βραχίονα, ἵνα ἐνεργήσω συντηρητικὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τῆς κινητῆς αὐτοῦ περιουσίας μέχρις ἁξίας χιλίων διακοσίων δραχμῶν. Μὴ εὐρὼν δ' ἐκεῖ τὸν Κωνσταντίνον Κόνωνα, ἀνεκοίνωσα εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ Ἑλένην τὸν σκοπὸν τῆς μεταβάσεώς μου, ἐπέδειξα τὴν εἰρημένην πρᾶξιν τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ προέβην εἰς τὸ ἔργον, κατασχὼν 1) δύο ἀνάκλιντρα ἐκ καρύου ἴσου μεγέθους, ἐκτιμηθέντα ἑκάτερον ὑπὸ τῶν μαρτύρων εἰς δραχμὰς τεσσαράκοντα, ἥτοι ἐν ὅλῳ εἰς δραχμὰς ὀγδοήκοντα. 2) μίαν σκευασθῆκεν (commode).

Ταῦτα πάντα τὰ κατεσχημένα ἐξετιμήθησαν ὡς ἀνωτέρω ἐν ὅλῳ

εἰς δραχμὰς ἑκατόν, ἀπέμειναν δ' εἰς χεῖρας τοῦ διακατέχοντος ὀφειλέτου Κωνστ. Κόνωνος, στερουμένου κατὰ νόμον τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπαλλοτριώσεως αὐτῶν.

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη αὐθωρεὶ καὶ ἐπιτοπίως ἡ παροῦσα, ἥτις ἀναγνωσθεῖσα εἰς ἐπήκοον τῶν μαρτύρων καὶ τῆς συζύγου τοῦ ὀφειλέτου, παρισταμένης κατὰ τὴν κατάσχεσιν ταύτην, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ὑπ' ἐμοῦ.

4. Ἀπόφασις περὶ ἄρσεως συντηρητικῆς κατασχέσεως.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῇ 13 Ἰουνίου 1887 παρόντων τοῦ τε εἰσαγγελέως Ἰ. Γλεύκωνος καὶ τοῦ γραμματέως Ν. Νκυκλείδου, ἡνὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος Νικολάου Περισθένους, κατοικοῦ Μυρομματαίου τοῦ δήμου Θεσπιῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ναπολέοντος Πολυεύκτου, καὶ τοῦ ἐναγομένου Ἰω. Καμβύσου, κατοικοῦ Θηβῶν, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου Ἀριστείδου Μνησαρχίδου.

Ὁ Ν. Περισθένης διὰ τῆς ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1886 ἀγωγῆς αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐξέθηκεν, ὅτι ὁ ἐναγόμενος Ἰ. Καμβύσης ὀφείλει αὐτῷ δραχμὰς 1400 λόγῳ ἀποζημιώσεως, τόκων καὶ δικαστικῶν δαπανῶν, ἃς ὅ,τε ἐνάγων καὶ ὁ ἐναγόμενος κατεδικάσθησαν ἀλληλεγγύως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 165 π. ε. τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν νάποδῶσαι πρὸς τὸν τραυματισθέντα ὑπ' αὐτῶν Π. Ῥιανὸν ὅστις ἐξετέλεσε τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν κατ' αὐτοῦ, τοῦ ἐνάγοντος, καὶ ὅτι πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ ἐνήργησε δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 166 πράξεως τοῦ εἰρηνοδίκου Θηβῶν συντηρητικὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ ἐναγομένου· ἐζητήσατο δὲ νὰ καταδικασθῇ νὰ ἀποτίσῃ αὐτῷ τὰς εἰρημένας 1400 δραχμὰς μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς ὑπερήμερίας καὶ τὰς δαπάνας, ἐπικυρουμένης καὶ τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως κτλ. Τηρηθεισῶν δὲ τῶν ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ νόμου διατυπώσεων, εἰσήχθη ἡ προκειμένη ἀγωγή πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν κατὰ τὴν ἀνωτέρω συνεδρίαν, καθ' ἣν

Ἀκούσαν τοὺς πληρεξουσίους τῶν διαδίκων ἀναγνόντας καὶ ἀναπτύξαντας τὰς ἐγγράφους προτάσεις αὐτῶν, δι' ὧν ἡτήσατο ὁ μὲν τοῦ ἐνάγοντος τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ κτλ. ὁ δὲ τοῦ ἐναγομένου τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἀγωγῆς, τὴν ἄρσιν τῆς κατασχέσεως κτλ., καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον (Ν. 14 § 15 Πανδ. 42. 2) ὁ ἕνεκα κολασίμου πράξεως καταδικασθεὶς ἀλληλεγγύως μετ' ἄλλων πρὸς ἀποζημιώσιν δὲν ἔχει δικαίωμα ἀναγωγῆς κατὰ τῶν συναιτίων αὐτοῦ. Ὅθεν καταδικασθεὶς ὁ ἐνάγων ἀλληλεγγύως μετὰ τοῦ ἐναγομένου εἰς ἀποζημιώσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 165 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἐπὶ τραύματι ἐπενεχθέντι ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ Π. Ῥιανοῦ καὶ καταβαλὼν τὴν ἀποζημιώσιν δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἐναγομένου αἰτούμενος παρ' αὐτοῦ ὡς συναιτίου τὰ ἀποτιθέμενα ἢ τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ μέρος.

Διὰ ταῦτα ἰδὼν καὶ τὸ ἄρθρον 210 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1886 ἀγωγὴν τοῦ Ν. Περισθένους κατὰ τοῦ Ἰ. Καμβύσου.

Διατάττει τὴν ἄρσιν τῆς ἐνεργηθείσης συντηρητικῆς κατασχέσεως ἐπὶ τῶν πραγμάτων τοῦ Ἰ. Καμβύσου, ἥτοι ἐπὶ ἐνὸς ἵππου, τριῶν πύθων, ἐνὸς κατόπτρου, ἐνὸς ζεύγους παλασκῶν, ἐνὸς ἀλεξιβρόχου μεταξίνου, ἐνὸς λύχνου ὀρειχαλκίνου, καὶ καταδικάζει τὸν Ν. Περισθένη εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ δικαστικῶν δαπανῶν μετριασθεισῶν εἰς δραχμὰς τριάκοντα καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰουνίου 1887.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 152 (σελ. 333 καὶ ἐπ.)

Συντηρητικὴ προσωποκρατίσκεις

1. Αἴτησις περὶ συντηρητικῆς προσωποκρατίσεως.—2. Πρᾶξις τοῦ Προέδρου περὶ συντηρητικῆς προσωποκρατίσεως.

1. Αἴτησις περὶ συντηρητικῆς προσωποκρατίσεως.

Αἴτησις

Δάμωνος Πυλάρτου κατοίκου Ἀθηνῶν

Πρὸς τὸν Κύριον Πρόεδρον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν
περὶ συντηρητικῆς προσωποκρατήσεως τοῦ Νηρέως
Νικηράτου κατοίκου Ἀθηνῶν

Δυναμει τῆς συνημμένης ἰδιογράφου χρεωστικῆς ἀποδείξεως τοῦ Νηρέως Νικηράτου δικαιοῦμαι λαμβάνειν παρ' αὐτοῦ δραχμὰς πεντακισχιλίας καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν ἀπὸ τῆς 1 'Ιουλίου προλαβόντος ἔτους. Ἐν τούτοις δυστροπεῖ νὰ μοὶ ἀποδώσῃ αὐτάς, καίπερ ἐπανειλημμένως ζητηθεὶς· χθὲς δὲ καὶ ἔλαβεν ἐξωτερικὸν διαβατήριον, μελετῶν νὰ ἀναχωρήσῃ λάθρα εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν πρὸς ὀριστικὴν ἐκεῖ ἐγκατάστασιν, παραλαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ ὅ,τι ἐδυνήθη νὰ συγκεντρώσῃ χρηματικὸν ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν οἰκιακῶν αὐτοῦ ἐπιπλῶν καὶ σκευῶν.

Ἐπειδὴ ὁ πρόεδρος δικαιούται νὰ ἀπαγγεῖλῃ προσωπικὴν κράτησιν καὶ κατὰ ἡμεδαποῦ ὀφειλέτου, ὁσάκις οὗτος εἶναι ὑποπτος φυγῆς.

Διὰ ταῦτα, δηλῶν ὅτι εἰμὶ πρόθυμος νὰ καταβάλω τὴν ἀπαιτουμένην ἐγγύησιν συνωδᾷ πρὸς τὸ ἄρθρον 1047 τῆς Πολ. Δικονομίας, παρακαλῶ νὰ ἐπιτρέψῃτε τὴν προσωποκράτησιν αὐτοῦ πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἀπαιτήσεώς μου.

2. Πρᾶξις τοῦ Προέδρου περὶ συντηρητικῆς
προσωποκρατήσεως

Ὁ Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἰδόντες τὴν αἴτησιν τοῦ Δάμωνος Πυλάρτου κατοίκου Ἀθηνῶν τῆς 11 ἀρξαμένου μηνός, δι' ἧς αἰτεῖται νὰ ἐπιτρέψωμεν τὴν συντηρητικὴν προσωποκράτησιν τοῦ Νηρέως Νικηράτου, ὡς ὀφείλοντος τῷ αἰτοῦντι πεντακισχιλίας δραχμὰς μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς 1 'Ιουλίου προλαβόντος ἔτους καὶ μελετῶντος νὰ ἀποδημήσῃ λάθρα εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν πρὸς ἀποφυγὴν τῆς καταβολῆς αὐτῶν, δηλοῖ δὲ ὅτι προσφέρεται νὰ καταβάλλῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἐγγύησιν.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τοῦ Δάμωνος Πυλάρτου διὰ τοὺς ἐν τῷ ἱστορικῷ αὐτῆς λόγους εἶναι νόμιμος.

Διὰ ταῦτα ἐπιτρέπομεν εἰς τὸν αἰτοῦντα νὰ προβῇ εἰς τὴν συντηρητικὴν προσωποκράτησιν τοῦ Νηρέως Νικηράτου ἄφ' οὗ προηγουμένως καταβάλλῃ παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ ἐνταῦθα δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν λόγῳ ἐγγυήσεως πέντε χιλιάδας δραχμῶν εἰς μετρητά.

Ἐντὸς τῆς ἡμέρας τῆς προσωποκρατήσεως ὀφείλει ὁ αἰτῶν νὰ

ἐγείρῃ τὴν νενομισμένην ἀγωγὴν. Παρελθούσης τυχὸν ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης, ἡ ἀδεια περὶ προσωπικῆς κρατήσεως θεωρεῖται ὡς μὴ δοθεῖσα.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 153 (σελ. 334)

Ἀπογραφὴ

1. Πράξεις δι' ἧς προσδιορίζεται ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς. — 2. Ἐκθεσις πρὸς τὸν Πρόεδρον ἐν διαφωνίᾳ τῶν διαδίκων περὶ τοῦ διορισμοῦ ἐκτιμητῶν. — 3. Ἐκθεσις ἀπογραφῆς ἐσφραγισμένης περιουσίας. — 4. Ἐκθεσις ἀπογραφῆς ἀσφραγίστου ἢ ἀπεσφραγισμένης περιουσίας.

1. Πράξεις δι' ἧς προσδιορίζεται ἡμέρα καὶ ὥρα πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1892 ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν ἐνάτην πρὸ μεσημβρίας ἐνεφανίσθη ὁ Δημήτριος Ἀριστογείτων κάτοικος Ἀθηνῶν ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Δημητρίου Πετρίδου καὶ τῶν μαρτύρων Δημητρίου Παυλίδου ἐμπόρου καὶ Γεωργίου Ἰωαννίδου ξυλουργοῦ κατοίκων Ἀθηνῶν καὶ ἐξήτησατο παρ' ἐμοῦ ἵνα προσδιορίσω ἡμέραν καὶ ὥραν πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος θείου κυτοῦ Ἀστερίου Ἀριστογείτονος. Ὅθεν προσδιορίζω πρὸς τοῦτο τὴν Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παροῦσα πρᾶξις, ἣτις, ἀναγνωσθεῖσα εἰς ἐπήκουον τοῦ ἐμφανισθέντος καὶ τῶν μαρτύρων, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

2. Ἐκθεσις πρὸς τὸν Πρόεδρον ἐν διαφωνίᾳ τῶν διαδίκων ὅπως διορίσωσιν ἐκτιμητάς.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1892 ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν ἐνάτην πρὸ μεσημβρίας ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ . . . (ἂν ᾖ αὕτη ἔγγραφος, σημειοῦται καὶ τοῦτο) μετέβην εἰς

τὴν οἰκίαν τοῦ Κίμωνος Διονυσιάδου κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ὅπως ἐνεργήσω ἀπογραφὴν τῆς ἐν αὐτῇ εὕρισκαμένης περιουσίας τοῦ Ἰάσωνος Διονυσιάδου, προσέλαβον δὲ ὡς μάρτυρας τοὺς Δημήτριον Παυλίδην ἔμπορον καὶ Γεώργιον Πετρίδην ξυλογράφον κατοικοῦς Ἀθηνῶν καὶ προσεκάλεσα τοὺς παρόντας διαδίκους Κίμωνα Διονυσιάδην καὶ Μιλτιάδην Πρόδικον κατοικοῦς Ἀθηνῶν, ἵνα προβῶσιν ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὸν διορισμὸν ἐκτιμητῶν καὶπραγματογνωμόνων. Μὴ συμφωνησάντων δὲ αὐτῶν εἰς τοῦτο, συνέταξα τὴν παροῦσαν, ὅπως ὁ κ. Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν, περιερχομένης εἰς γνῶσιν αὐτοῦ τῆς διαφωνίας, διορίσῃ τοιοῦτους ἐξ ἐπαγγέλματος. Ἀναγνωσθεῖσα ἡ παρούσα εἰς ἐπήκοον τῶν παρισταμένων, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

3. Ἐκθεσις ἀπογραφῆς ἐσφραγισμένης περιουσίας.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1892 ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10 π. μ. ὁ ὑποφαινόμενος Συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν Διονύσιος Ἀναξαγόρας, παραλαβὼν τοὺς μάρτυρας Δημήτριον Παυλίδην ἔμπορον καὶ Γεώργιον Πετρίδην ξυλογράφον κατοικοῦς Ἀθηνῶν μετέβην εἰς τὴν ἐν τῇ ἑνορίᾳ ἁγίου Διονυσίου τῆς πόλεως ταύτης παρὰ τὴν ὁδὸν Λυκαβηττοῦ κειμένην οἰκίαν τοῦ Κίμωνος Διονυσιάδου, ἵνα ἐνεργήσω τὴν ἀπογραφὴν τῆς ἐσφραγισμένης περιουσίας τοῦ Ἰάσωνος Διονυσιάδου. Εὗρον δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ τὸν Εἰρηνοδίκην τῆς Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν Θεόφραστον Ποντομέδοντα καὶ τὸν γραμματέα Ποσειδῶνα Ἀπολλωνίδην καὶ τοὺς διαδίκους Κίμωνα Διονυσιάδην καὶ Μιλτιάδην Πρόδικον ⁽¹⁾ ἐμπόρους, κατοικοῦς Ἀθηνῶν, ὡς καὶ τοὺς ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐκ συμφώνου (ἢ ὑπὸ τοῦ Προέδρου διὰ τῆς ὑπ' αὐτῶν . . . διατάξεως ἐν διαφωνίᾳ αὐτῶν) διορισθέντας ἐκτιμητὰς καὶπραγματογνώμονας Παῦλον Ἰωαννίδην καὶ Πέτρον Δημητριάδην, λεπτοουργοὺς τὸ ἐπάγγελμα καὶ κατοικοῦς Ἀθηνῶν. Παρόντων δὲ ἀπάντων τῶν ἀνωτέρω καὶ, ἀφ' οὗ ὁ Εἰρηνο-

(1) Σημειωτέον, ὅτι ἡ μετὰ σφράγισιν ἀπογραφὴ ἐνεργεῖται κλητευσμένων τῶν κατὰ τὴν σφράγισιν ἢ ἀποσφράγισιν παρευρεθέντων μερῶν. Ἐὰν δὲ οἱ κλητευσθέντες ἀπολειφθῶσιν, ὁ συντάσσων τὴν ἀπογραφὴν διορίζει πρὸς ἀντιπροσώπουσιν αὐτῶν ἓνα συμβολαιογράφον ἢ δύο μάρτυρας (Πολιτ. Δικον. 1065, 1072), ἐπιβρίπτομένης τῆς πρὸς τοῦτο δαπάνης εἰς βάρος τοῦ ἀπολιπομένου (Πολ. Δικ. 1065).

δικῆς ὥρκισε τοὺς πραγματογνώμονας κατὰ νόμον, ἤρξατο ἡ ἀποσφράγις ὑπ' αὐτοῦ μέχρι τέλους παραμείναντος, (ἡ ἀναχωρήσαντος κατὰ τὸ δεῖτα σημεῖον τῆς ἀπογραφῆς), καὶ ἡ ἀπογραφὴ παρ' ἐμοῦ τῆς εἰρημένης περιουσίας, ἐφ' ἧς ὁ αἰτησάμενος τὴν ἀπογραφὴν ἄξιοι ὅτι ἔχει δικαίωμα καὶ κληρονομικὰ ὡς ἀνεψιὸς τοῦ τεθνεώτος.

Μετὰ τοῦτο ἐγένετο ἡ ἀπογραφὴ ⁽¹⁾· εὐρέθησαν δὲ τὰ ἐξῆς: 1) μίαν κλίνη σιδηρὰ Γενούης διπλῆ, ἐκτιμηθεῖσα εἰς δραχμὰς ἐνενήκοντα· 2) εἰς ἀβαξ καρύνης Ἀθηνῶν, ἔχων πέντε σύρτας, ἐκτιμηθεὶς εἰς δρ. ἐβδομήκοντα πέντε· 3) 4) 5) 25) τὰ ἐξῆς ἔγγραφα, ἥτοι α') ἐν βιβλίον καθημερινὸν τῶν ἐμπορικῶν αὐτοῦ δοσοληψιῶν, ἀρχόμενον ἀπὸ 1 Ἰαν. 1884 καὶ λήγον εἰς τὴν 7 Σεπτ. 1886 ἐκ σελίδων 205 ἡριθμημένον ἐν ἐκάστῳ φύλλῳ· β') ἐν βιβλίον κτλ. πάντα δὲ ταῦτα τὰ βιβλία καὶ ἔγγραφα, γραμμᾶτια, συναλλαγματικὰς ἐμονογράφησα κατὰ πᾶσαν σελίδα καὶ ἐν τῷ τέλει ἐκάστου λογαριασμοῦ.

Μετὰ τὴν ἀπογραφὴν ταύτην ἐκάλεσα πάντας τοὺς παρόντας καὶ τοὺς συνοίκους (δεῖτα καὶ δεῖτα) καὶ ὥρκισα αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὅτι ἐν γνώσει αὐτῶν δὲν ὑφῆρθε οὐδ' ὑπεξήχηθη τι ὑπ' αὐτῶν ἢ ἄλλων μετὰ τὸν θάνατον ἢ κατὰ τὴν νόσον τοῦ τελευτήσαντος. (*Ἐάν τις αὐτῶν ἀποποιηθῇ τὴν δι' ὅρκου βεβαίωσιν, γίνεται περὶ τοῦτου μεία*).

Κατὰ τὴν γενομένην ὡς ἀνωτέρω ἐκτίμησιν ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐνεργητικὴ περιουσία συμποσοῦται εἰς δραχμὰς δεκακισχιλίας, ἡ δὲ παθη-

(1) Ἐάν κατὰ τὴν ἀπογραφὴν ὑποβληθῇ ἀντιρρήσεις, σημειοῦται αὕτη ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου ὡς ἐξῆς α' Ἐνταῦθα οἱ διάδικοι (ἢ ὁ διάδικος κτλ.) ὑπέβαλον τὴν ἀντιρρῆσιν ὅτι Αἱ ἀντιρρῆσεις δὲ καὶ αἱ ἐρίδες, ἰδίως περὶ διαχειρίσεως τῆς ἀπογραφομένης περιουσίας, καταχωρίζονται λεπτομερῶς ἐν τῇ ἐκθέσει καὶ ὑποβάλλονται εἰς τὸν πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν πρὸς ἐκδικατὴν ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου παρουσιάζοντος εἰς αὐτὸν ἐν πρωτοτύπῳ τὰ πεπραγμένα. Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν δύνανται νὰ ὑποβληθῶσι κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορὰν διαδικασίαν.

Σημειωτέον ὅτι, ἂν γίνηται ἡ ἀπογραφὴ παρ' ἐπιτρόπου ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀνηλίκου, γράφεται προσέτι «προσεκάλεσα τὸν ἐπίτροπον νὰ δηλώσῃ ἂν ἔχῃ ἀπαιτήσιν τινα γνωστὴν αὐτῷ κατὰ τοῦ ἀνηλίκου ὑπομνήσας συνάμα ὅτι, ἂν ἀποκρύψῃ νῦν, ἀπόλλυσιν αὐτὴν δυνάμει τοῦ νόμου καὶ μοὶ ἀπεκρίθη ὅτι ».

τική κατὰ τὰ βιβλία εἰς δραχ. δισχιλίαις, ὥστε ἡ ἐνεργητικὴ ὑπερβαίνει τὴν παθητικὴν κατὰ δραχμάς ὀκτακισχιλίαις. Πᾶσαν δὲ τὴν περιουσίαν ταύτην παρέλαβεν ὡς θεματοφύλαξ ὁ Κίμων Διονυσιάδης.

Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παραῦσα, ἥτις

4. Ἐκθεσις ἀπογραφῆς ἀσφραγίστου ἢ ἀπασφραγισμένης περιουσίας.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1892, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10 Π. Μ., ὁ ὑποφαινόμενος συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν Διονύσιος Ἀναξαγόρας, παραλαβὼν τοὺς μάρτυρας Δημήτριον Παυλίδην ἔμπορον καὶ Γεώργιον Πετρίδην ξυλογράφον κατοίκους Ἀθηνῶν, μετέβην εἰς τὴν ἐν τῇ ἐνορίᾳ Ἀγίου Διονυσίου τῆς πόλεως ταύτης παρὰ τὴν ὁδὸν Λυκαβητοῦ κειμένην οἰκίαν τοῦ Κίμωνος Διονυσιάδου, ἵνα ἐνεργήσω ἀπογραφὴν τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος Ἰάσωνος Διονυσιάδου ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ κυρίου τῆς οἰκίας Κίμωνος Διονυσιάδου, ἔχοντος εἰς τοῦτο συμφέρον ὡς ἀνεψιοῦ τοῦ ἀποθανόντος (ἢ κατὰ παραγγελίαν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελέως ὑπ' ἀριθ. 84 τῆς 9 Ἰουνίου 1892). Ἐπὶ τῇ προσκλήσει μου δὲ ὅ,τε καλέσας με Κίμων Διονυσιάδης, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Θρασύβουλος Διονυσιάδης καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν Ἑλένη Παρρησιαδου διώρισαν ἐκτιμητὰς καὶ πραγματογνώμονας τοὺς Παῦλον Ἰωαννίδην καὶ Πέτρον Δημητριάδην λεπτοεργοὺς τὸ ἐπάγγελμα καὶ κατοίκους Ἀθηνῶν, οὓς ὥρμισα ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 355 τῆς Πολιτ. Δικονομίας περὶ τοῦ ὅτι θέλουσιν ἐκπληρώσει εὐσυνειδήτως τὸ ἀνατεθὲν αὐτοῖς καθήκον. Μεθ' ὃ ἐπελαβόμεν τῆς ἀπογραφῆς, καθ' ἣν εὐρέθησαν.

Μετὰ τὴν ἀπογραφὴν ταύτην ἐκάλεσα πάντας τοὺς παρόντας καὶ τοὺς συνοίκους καὶ ὥρμισα αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὅτι ἐν γνώσει αὐτῶν δὲν ὑψηρέθη, οὐδ' ὑπεξήχθη τι ὑπ' αὐτῶν ἢ ἄλλων. (Κατὰ τὰ ἄλλα ἀντιγράφεται ὁ ὑπ' ἀριθ. 3 προηγουμένου τύπος).

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 154 (σελ. 336 καὶ ἐπ.).

Σφράγισαις.

1. Ἐκθεσις σφραγίσεως. 2. Ἀνακοπὴ σφραγίσεως. 3. Πρᾶ-

εις τοῦ Προέδρου περὶ ἀποσφραγίσεως. 4. Ἐκθεσις ἀποσφραγίσεως.

1. Ἐκθεσις σφραγίσεως

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 22 Ἰουνίου 1892, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὦραν ἐνάτην πρὸ μεσημβρίας, ἡμεῖς ὁ Εἰρηνοδίκης Νοτίου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν Λυκάστης Κυνίσκος ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ παρ' ἡμῖν ὑπογραμματέως Ἀδράστου Πρωταγόρου ἐπὶ τῇ ἐγγράφῳ αἰτήσῃ τῆς Πηνελόπης χήρας Διονυσίου Πανδίωνος, αἰτησαμένης νὰ σφραγισθῇ ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ προχθὲς ἀποθανόντος συζύγου αὐτῆς Δ. Πανδίωνος κινητὴ αὐτοῦ περιουσία, ὡς ἐχούσης νομίμους ἀξιῶσεις ἐπὶ τῆς κληρονομίας αὐτοῦ, ὅτε διατελούσης ἀπρόικου, μετέβην εἰς τὴν εἰρημένην οἰκίαν, ἔνθα εὑρομεν τὴν αἰτούσαν καὶ τὸν Ἰωάννην Πανδίωνα ἀδελφὸν τοῦ ἀποθανόντος ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐπιθέσεως σφραγίδων. Καὶ πρῶτον εἰσελθόντες εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ θανόντος, ἐσφραγίσαμεν τὰ διάφορα συρτάρια αὐτοῦ δι' Ἰσπανικοῦ κηροῦ καὶ λευκῆς ταινίας, ἐπιθέντες καὶ τὴν σφραγίδα τῆς ὑπηρεσίας ἡμῶν πρὸς διαφύλαξιν τῶν ἐν αὐτοῖς ἰδιωτικῶν αὐτοῦ ἐγγράφων. Ἀκολουθῶς ἐσφραγίσαμεν ἄλλεπαλλήλως πάντα τὰ λοιπὰ δωμάτια, πέντε τὸν ἀριθμὸν, διὰ λευκῆς ταινίας καὶ Ἰσπανικοῦ κηροῦ, ἐπιθέντες ὡσαύτως ἐπὶ τῶν θυρῶν αὐτῶν δις καὶ τὴν σφραγίδα τῆς ἡμετέρας ὑπηρεσίας, ἀφήκαμεν δὲ ἀσφράγιστα δύο καὶ μόνον δωμάτια, ἐν οἷς ὑπῆρχον αἱ ἀναγκαῖαι κλῖναι καὶ κλινοστρωματὰ διὰ τὴν ὑπνώσιν τῶν κατοικούντων καὶ ἐν τραπέζιον χρήσιμον πρὸς ἐστίασιν Ἀλλ' ἐσφραγίσαμεν διὰ λευκῆς ταινίας καὶ Ἰσπανικοῦ κηροῦ καὶ διὰ τῆς ἡμετέρας σφραγίδος τὰ ἐν αὐτῷ ἀποδοχεῖα, ὧν τὰς κλεῖδας τῶν κλεῖθρων παρεδώκαμεν εἰς τὸν παρ' ἡμῖν ὑπογραμματέα. Βεβαιωσάσης τῆς αἰτούσης ὅτι οὐδεμίαν ἄλλην ὑπάρχει κινητὴ περιουσία τοῦ θανόντος κεκρυμμένη, εἰς ᾧ δὲν ἀντέτινε καὶ ὁ παριστάμενος αὐτοῦ ἀδελφός, ἐκαλέσαμεν ἀμφοτέρους νὰ ὁμώσωσιν ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὅτι ἐν γνώσει αὐτῶν δὲν ὑφῆρθε οὐδ' ὑπεξήχθη τι ὑπ' αὐτῶν ἢ ὑπὸ ἄλλων. Φύλακας δὲ τῶν ἐπιτεθεισῶν σφραγίδων ἐτάξαμεν τοὺς Γ. Πολύνεικον κτίστην καὶ Δ. Μαρίνον ὑπηρέτην, ἀναδεξαμένους τὴν φύλαξιν αὐτῶν. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παρούσα, ἥτις, ἀναγνωσθεῖσα, ὑπεγράφη ὑφ' ἡμῶν καὶ τοῦ παρ' ἡμῖν ὑπογραμματέως, ὑπὸ τῆς αἰτούσης, τῶν συνοίκων αὐτῆς καὶ τῶν διαρισθέντων φυλάκων.

2. Ἀνακοπὴ σφραγίσεως

Ἀνακοπὴ σφραγίσεως

Τηλεμάχου Τησείδου κατοίκου Ἀθηνῶν

κατὰ τοῦ

Ἰακώβου Ναυπλιάδου κατοίκου ὠσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἀποθανόντος τοῦ Γ. Ῥωμούλου, ἐσφραγίσθη πᾶσα ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ κινητὴ περιουσία κατ' αἵτησιν τοῦ ἀντιδίκου, ὄντος δανειστοῦ τοῦ ἀποθανόντος, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀπὸ 3 Ἰουνίου ε. ε. ἐκθέσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου Νοτίου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν.

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις ἐν τῇ σφραγισθείσῃ τοῦ θανόντος περιουσίᾳ περιλαμβανόμεναι καὶ δύο βιβλιοθήκαι, περιέχουσαι πεντακόσια περίπου βιβλία, ἀνήκουσαι εἰς ἐμὲ, ἃς εἶχον δώσει εἰς τὸν ἀποθανόντα πρὸς φύλαξιν κατὰ τὸν Σεπτέμβριον προλαβόντος ἔτους, ὅτε προϋτιθέμην νὰ μεταβῶ προσκαίρως εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, ἃς ὅμως ἐπανελθὼν δὲν εἶχον ἔτι παραλάβει, ὅτε ἐπῆλθεν ὁ θάνατος αὐτοῦ. Ὅθεν αὐταὶ προσήκον νὰ ἐξαίρεθῶσι τῆς σφραγίσεως καὶ μοι ἀποδοθῶσι.

Διὰ ταῦτα, ἀνακόπτων τὴν εἰρημένην σφράγισιν, καλῶ τὸν ἀντικον ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ διαταχθῇ ἡ ἀποσφράγισις τῶν βιβλιοθηκῶν τούτων μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς βιβλίων καὶ ἡ εἰς ἐμὲ ἀπόδοσις αὐτῶν, νὰ κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἡ ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω τὴν παροῦσαν.

Ἀθήνησι τῇ 15 Μαΐου 1894.

Ὁ ἀνακόπτων

Τηλεμάχος Τησείδης.

3. Πράξις τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν περὶ ἄρσεως
σφραγίδων

Ὁ πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Ἰδόντες τὴν αἵτησιν τοῦ Πηλέως Πιτταλάκου κατοίκου Ἀθηνῶν τῆς 30 Ἰουνίου ε. ε., δι' ἧς ἐξαίτεται νὰ διατάξωμεν τὸν ἀρμόδιον Εἰρηνοδίκην νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀποσφράγισιν τῆς περιουσίας τοῦ θανόντος ἀδελφοῦ αὐτοῦ Νηρέως Πιτταλάκου.

Ἐπειδὴ ἡ ἀποσφράγις δύναται νὰ ζητηθῇ ὑπὸ παντὸς δυναμένου νὰ ἀποδείξῃ νόμιμον συμφέρον, συμφέρον δὲ νόμιμον ἔχει ὁ αἰτῶν ὡς εἰς τῶν ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων τοῦ θανόντος, μὴ καταλιπόντος τέκνα.

Διὰ ταῦτα διατάσσομεν τὴν ἀποσφράγισιν ὑπὸ τὸν ὅρον ἀπογραφῆς.

4. Πρῶξις Εἰρηνοδίκου περὶ ἄρσεως σφραγίδων

Ὁ Εἰρηνοδίκης Νοτίου Πλευρᾶς Ἀθηνῶν

Διεξελθόντες τὴν χθεσινὴν αἵτησιν τοῦ Γ. Ποσειδωνίδου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, καὶ τὴν συνημμένην ὑπ' ἀριθ. . . . πρᾶξιν τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, δι' ἧς διετάχθη ἡ ἄρσις τῶν δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. . . . πράξεως ἡμῶν τεθεισῶν ὑφ' ἡμῶν σφραγίδων ἐπὶ τῆς . . . Δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 1064 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ὅριζομεν ἡμέραν πρὸς ἄρσιν τῶν σφραγίδων τὴν προσεχῆ Πέμπτην καὶ ὥραν 9 π. μ. πρὸς ἐνέργειαν ἀπογραφῆς καὶ διατάσσομεν ἵνα ἐπιμελείᾳ τοῦ αἰτοῦντος κλητευθῶσι καὶ παραστῶσιν πάντες οἱ κατὰ τὴν σφράγισιν παραστάντες, ὡς καὶ πάντες οἱ ἔχοντες συμφέρον.

5. Ἐκθεσις ἄρσεως σφραγίδων

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 2 Ἰουλίου 1892, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν ἐνάτην πρὸ μεσημβρίας, ἡμεῖς ὁ Εἰρηνοδίκης Νοτίου πλευρᾶς Ἀθηνῶν Παῦλος Διομήδης ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ παρ' ἡμῖν υπογραμματοῦς Δημητρίου Πηλείδου, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1200 σ. ε. πράξεως ἡμῶν, δι' ἧς ὠρίσθη ἡ σήμερον ἡμέρα καὶ ὥρα πρὸς ἄρσιν τῶν τεθεισῶν σφραγίδων ἐπὶ τῆς κινήτης περιουσίας τοῦ θανόντος Γοργίου Νεοπτολέμου δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. . . . πράξεως τοῦ κυρίου προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διατασσούσης τὴν ἀποσφράγισιν ἐπὶ σκοπῷ ἀπογραφῆς κατ' αἵτησιν τοῦ Νικ. Χαϊρεφῶντος μετέβημεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, κειμένην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος, ἔνθα εὗρομεν τὸν αἰτοῦντα καὶ τοὺς συνοίκοις καὶ θεράποντας τοῦ θανόντος, καὶ, ἐκαλέσαμεν τὸν αἰτοῦντα νὰ διορίσῃ συμβολαιογράφον διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀπογραφῆς καὶ πραγματοποιώμενας διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων. Ἐκλεχθέντος δ' ὡς συμβολαιογράφου μὲν τοῦ Ν. Παλλαδίου, πραγματοποιωμένων δὲ τῶν Ῥώμου Ὁμηρίδου καὶ

Φοίβου Ἀσκληπιάδου, ὀρκισθέντων δὲ τῶν τελευταίων κατὰ τὰ νενομισμένα ὅτι θέλουσιν ἐκτιμήσει ἀκριβῶς καὶ ἀμερολήπτως τὴν ἀπογραπτέαν περιουσίαν, εἰσῆλθομεν πάντες εἰς τὸ πρῶτον δεξιὰ τῆς εἰσόδου δωμάτιον καὶ, βεβαιωθέντες προηγουμένως περὶ τοῦ ἀλυμάντου τῶν ἐπιτεθεισῶν εἰς τὸ συνεχόμενον δωμάτιον σφραγίδων, ἀνοίξαντες δ' εἶτα αὐτὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν σφραγίδων διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπογραμματέως κατεχομένων κλείθρων, εἰσῆλθομεν εἰς αὐτὸ, ἐπελάβετο δ' ὁ συμβολαιογράφος τῆς ἀπογραφῆς τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις. Μετὰ τοῦτο δὲ βεβαιωθέντες περὶ τοῦ ἀλυμάντου τῶν σφραγίδων καὶ τοῦ δευτέρουωματίου. . .

Μὴ ὑπάρχοντος δὲ ἄλλουωματίου πρὸς ἀποσφράγισιν, ἀπεπερατώθη ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου ἡ ἀπογραφὴ καταγραφέντων τῶν ἐν τοῖς διαδρόμοις πραγμάτων καὶ συνετάχθη ἡ προσήκουσα συμβολαιογραφικὴ ἔκθεσις, ἀφ' οὗ ἔδωκαν τὸν νενομισμένον ὄρκον οἱ παρόντες σύνοικοι καὶ θεράποντες. Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παροῦσα, ἥτις, ἀναγνωσθεῖσα ὑπεγράφη κατὰ νόμον ὡς ἔπεται.

Ὁ αἰτῶν Οἱ σύνδικοι Ὁ Εἰρηνοδίκης Ὁ ὑπογραμματεὺς

ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ § 156 (σελ. 339 καὶ ἐπ.).

Δικαστικὴ διανομὴ

1. Ἀγωγὴ περὶ διανομῆς.—2. Ἐκθεσις κληρώσεως

1. Ἀγωγὴ περὶ διανομῆς.

Ἀγωγὴ

Πολυδώρου Πυθοκλείδου κατοίκου Ἀθηνῶν
κατὰ τοῦ

Ν. Πυθοκλείδου καὶ Γ. Πυθοκλείδου κατοίκων ὡσαύτως

Ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Πρὸ δέκα περίπου ἑνιαυτῶν ἡγοράσαμεν ἐγὼ καὶ οἱ ἐναγόμενοι παρὰ τοῦ Π. Νικοδώρου οἰκίαν, κειμένην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος καὶ συνορεύουσαν ἀνατολικῶς μὲν πρὸς . . . , δυτικῶς δὲ πρὸς . . . , ἀρκτικῶς δὲ πρὸς . . . καὶ μεσημβρινῶς πρὸς . . . , διατελοῦμεν δ' ἕκτοτε ἀπὸ κοινοῦ κύριοι καὶ κάτοχοι τῆς οἰκίας ταύτης.

Ἐπειδὴ, τῆς συγκυριότητος παρεχούσης δυσχερείας εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν κτημάτων, δικαιούται ἕκαστος τῶν συγκυρίων νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν διανομὴν αὐτῶν.

Ἐπειδὴ, τῶν ἐναγομένων μὴ στεργόντων εἰς ἐκουσίαν διανομὴν, ἀνάγκη τῆς ἐγέρσεως ἀγωγῆς περὶ διανομῆς.

Διὰ ταῦτα καλῶ τοὺς ἐναγομένους ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἐξαίτουμαι νὰ διαταχθῇ ἡ εἰς τρία ἴσα μέρη διανομὴ τῆς ἐν τῷ ἱστορικῷ ἀναφερομένης κοινῆς οἰκίας συνωδᾶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου καὶ νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἀντίδικοι εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην.

Ἀρμόδιος δικ. κλητὴρ ἐπιδότω ἀντίγραφα τῆς παρούσης εἰς τοὺς ἐναγομένους

Ἀθήνησι 10 Ἰουνίου 1892.

Ὁ ἐνάγων

.....

2. Ἐκθεσις κληρώσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ Ἰουνίου 1892 ἡμέρᾳ Τετάρτῃ καὶ ὥρᾳ πέμπτῃ μετὰ μεσημβρίαν ἐν τῷ καταστήματι τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ εἰσηγητοῦ Δ. Πετρίδου καὶ τοῦ παρ' ἐμοὶ δικαστικοῦ γραμματέως Ἰ. Παυλίδου ἐνεφανίσθησαν οἱ διάδικοι Γεώργιος Πηλείδης, Παρθένιος Ρούφος καὶ Νικ. Κραταιμένης, κάτοικοι ἅπαντες Ἀθηναίων, καὶ ἡτήσαντο νὰ ἐνεργήσω τὴν πρὸς περάτῳ τῆς διαταχθείσης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 343 π. ε. ἀποφάσεως αὐτοῦ διανομῆς ὑπολειπομένην κλήρωσιν συνωδᾶ πρὸς τὴν νεωτέραν τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου 241 ε. ε. ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐπεκυρώθη ἡ ἐκδοθεῖσα γνωμοδότησις τῶν πραγματογνώνων. Διὸ δυνάμει τῶν ἀποφάσεων τούτων καὶ τῆς τῶν πραγματογνώνων γνωμοδοτήσεως ἐσχημάτισα κατὰ πρῶτον ἐπὶ ὁμοειδούς καὶ ἰσομεγέθους χάρτου ἰσαριθμούς κλήρους πρὸς τὰς μερίδας, ἥτοι τρεῖς, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνὸς ἔγραψα *μερίς Α'*, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐτέρου *μερίς Β'*, καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου *μερίς Γ'*, μεθ' ὃ διπλώσας αὐτοὺς κυλινδροειδῶς ἔθηνκα ἐν κληρωτίδι· εἴτα δὲ ἐσχημάτισα ἐπὶ ὁμοίου χάρτου ἰσαριθμούς κλήρους, ὧν εἰς μὲν τὸν ἕνα ἔγραψα τὸ ὄνομα τοῦ διαδίκου Γ. Πηλείδου, εἰς τὸν ἕτερον τὸ τοῦ Π. Ρούφου καὶ εἰς τὸν τρίτον τὸ τοῦ Ν. Κραταιμένου, οὓς

ώσαύτως διπλώσας ἀπέθηκα ἐν ἑτέρᾳ κληρωτίδι. Ἀνατεθείσης δ' εἰς τὸν παριστάμενον δικαστικὸν γραμματέα τῇ κοινῇ συμφωνίᾳ τῶν διαδίκων τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ κλήρου, ἐξήχθη τὸ πρῶτον ἐκ τῆς κληρωτίδος τῶν μερίδων ὁ κλῆρος ὁ περιέχων μερίς Β', καὶ ἀμέσως μετὰ τοῦτο ἐκ τῆς κληρωτίδος τῶν μερίδων ὁ κλῆρος ὁ περιέχων τὸ ὄνομα Γ. Πηλείδης ὅθεν ἡ μερίς Β'. συνισταμένη εἰς ἓνα ἀγρὸν, ἐκτάσεως στρεμμάτων δέκα, κείμενον ἐν τῇ θέσει καὶ συνορεύοντα ἀνατολικῶς πρὸς . . . , δυτικῶς πρὸς . . . , ἀρκτικῶς πρὸς . . . , μεσημβρινῶς πρὸς . . . (κατὰ τὴν ἐπικυρωθεῖσαν ἔκθεσιν τῶν πραγματογνωμόνων) περιῆλθεν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τοῦ διαδίκου Γεωργίου Πηλείδου, ἀκολουθῶς ἐξήχθη ἐκ μὲν τῆς κληρωτίδος τῶν μερίδων ὁ κλῆρος ὁ περιέχων μερίς Α'. καὶ ἄμα ἐκ τῆς κληρωτίδος τῶν ὀνομάτων τῶν διαδίκων ὁ κλῆρος ὁ περιέχων τὸ ὄνομα Παρθένιος Ροῦφος. "Ὅθεν ἡ μερίς Α'. συνισταμένη εἰς . . . περιῆλθεν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τοῦ διαδίκου Παρθενίου Ρούφου Ἐπὶ τέλους ἐξήχθη ἐκ μὲν τῆς κληρωτίδος τῶν μερίδων ὁ περιέχων μερίς Γ' καὶ ἄμα ἐκ τῆς κληρωτίδος τῶν ὀνομάτων τῶν διαδίκων ὁ κλῆρος ὁ περιέχων τὸ ὄνομα Ν. Κραταιμένης. "Ὅθεν ἡ τελευταία μερίς Γ' συνισταμένη εἰς . . . περιῆλθεν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τοῦ Ν. Κραταιμένου.

Διακριθείσης οὕτω διὰ τῆς κληρώσεως τῆς μερίδος ἐκάστου τῶν διαδίκων, υπέμνησα αὐτοὺς τὴν πρὸς μεταγραφὴν τῆς παρούσης ἐκθέσεως ὑποχρέωσιν αὐτῶν καὶ τὰ ἐπακολουθήματα τῆς τυχόν παραλείψεως αὐτῆς.

Ἐπὶ τούτῳ συνετάχθη ἡ παρούσα ἔκθεσις, ἥτις, ἀναγνωσθεῖσα εἰς ἐπὶ πλεον πᾶντων τῶν παρισταμένων, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐμοῦ.

Οἱ διάδικοι

Ὁ εἰσηγητὴς

Ὁ γραμματεὺς

.....

.....

.....

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

τῆς περὶ προθεσμιῶν πραγματευομένης § 47
τῶν Στοιχείων Πολιτ. Δικονομίας.

Διὰ τοῦ νόμου ΒΣΚΕ' τῆς 21 Φεβρουαρίου 1894, δημοσιευθέν-
τος μετὰ τὴν τύπωσιν τῆς § 47, μετεῤῥυθμίσθησαν τὰ περὶ τῆς λόγῳ
ἀποστάσεως παρεκτάσεως τῶν προθεσμιῶν πραγματευόμενα ἀρθρα 195
καὶ 196 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Δυνάμει τοῦ νόμου τούτου «ἐὰν
μάρτυς, πραγματογνώμων ἢ διάδικος κατοικῇ εἰς τόπον ἄλλον παρὰ
τὸν τοῦ δικαστηρίου ἢ τοῦ ἀντιδίκου του, προστίθενται κατὰ τὸν
λογισμὸν τῶν προθεσμιῶν (ὅσαςκις ῥητῶς ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ
ἐπέκτασις τῆς προθεσμίας) δεκαπέντε μὲν ἡμέραι, ἂν κατοικῇ οὗτος
ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου, εἰκοσιπέντε δὲ ἡμέραι, ἂν
κατοικῇ ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐτέρου Πρωτοδικείου ὑπαγομένου εἰς τὸ
αὐτὸ Ἐφετεῖον, τριάκοντα δὲ ἡμέραι ἂν κατοικῇ ἐν τῇ περιφερείᾳ
ἐτέρου Ἐφετείου. Ἄν δὲ πλείονα πρόσωπα κατοικῶσιν εἰς διαφόρους
τόπους, ἢ ἀπωτέρα ἀπόστασις ῥυθμίζει κοινῶς πρὸς πάντα τὴν ἐπέκ-
τασιν τῆς προθεσμίας». Ὅθεν καθίστανται παντελῶς ἄχρηστοι αἱ
ἐν σελίδι 74 τοῦ βιβλίου παρατηρήσεις ἡμῶν περὶ ἐπεκτάσεως τῆς
προθεσμίας κατὰ σχοίνους.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

- Σελ. 11 ὁ πρὸ τῆς παραγράφου ἀριθ. 8 μεταβλητέος εἰς 7.
» 12 ὁ πρὸ τῆς παραγράφου ἀριθ. 9 μεταβλητέος εἰς 8.
» 17 ὁ πρὸ τῆς παραγράφου ἀριθ. 12 μεταβλητέος εἰς 11.
» 18 ὁ πρὸ τῆς παραγράφου ἀριθ. 13 μεταβλητέος εἰς 12.
» 28 στίχ. 21 Γρ. οἶον
» 30 » 1 » διαφιλονεικούμενον
» 38 ὑποσημ. στίχ. 3 Γρ. δευτέρου βιβλίου (ἀντὶ τρίτου)

Θ. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ.—ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

46

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σελ.	42	στίχ.	14	Γρ.	σαφές
»	44	»	32	»	ἐπιδιαιτητῆς
»	44	»	36	»	ἀνέκκλητον
»	45	»	11	»	ποσοῦ (ἀντὶ ποιοῦ)
»	51	»	16	»	κοινοποιήσαντος (ἀντὶ κοινοποιηθέντος)
»	53	»	4	»	καταδικάζουσιν
»	56	»	10	»	αἰσθήσεσιν (ἀντὶ ἐκθέσεσι)
»	64	στίχ.	10	Γρ.	διατακτικῶ (ἀντὶ δικαιοτηρικῶ)
»	72	»	36	»	γραμματέα (ἀντὶ διάδικον)
»	75	»	26	»	αἰτήσεως (ἀντὶ προθεσμίας)
»	108	»	29	»	ὅτε δὲ διὰ τῆς ἐκφερομένης
»	108	»	31	»	γνώσεων, ἃς κέκτληται
»	112	»	15	»	ἡ δ' ἄρνησις
»	114	»	5	»	μείζονος ποσότητος (ἀντὶ ἥττονος)
»	159	ὑποσημ.	στίχ. 3	Γρ.	ἀποτελεσμάτων (ἀντὶ ἀποτελεσμένων)
»	165	στίχ.	21	Γρ.	προξενθείσης (ἀντὶ προξενθείσας)
»	170	»	21	»	Εἰρηνοδικῶν (ἀντὶ Πρωτοδικῶν)
»	190	»	19	»	ἡ ἀνταγωγή (ἀντὶ ἡ ἀγωγή)
»	191	»	11	»	καὶ ἐγγυηταὶ (ἀντὶ καὶ ἐνάγετα)
»	195	ἐκ παραδρομῆς παρελείφθη πρὸ τῆς ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ ἀρ- χομένης παραγράφου ὁ ἀριθμὸς 111.			
»	201	»	13	Γρ.	ἐπιδοθείσης (ἀντὶ ἐκδοθείσης)
»	346	»	35	»	τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργὸν (καὶ οὐχὶ τὸν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν)
»	361	»	24	»	ἀξιώσις αὐτοῦ (ἀντὶ ἀξιώσις αὐτοῦ)
»	362	προτελευταῖος στίχ. ἐν ᾧ ἀναφέρονται (ἀντὶ ἐν ᾧ ἀναφέ- ρονται)			
»	400	»	2-3	»	τοῦ προκαλέσαντος (καὶ οὐχὶ τοῦ προκα- λέσαντος)
»	426	Ἡ ἐπιγραφὴ «7. Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν ἔφεσιν» με- ταβλητέα εἰς «7. Ἀπόφασις περὶ διορι- σμοῦ εἰσηγητῶν πρὸς νέαν διεξέγαγὴν μετ' ἀκύρωσιν τῆς πρότερον γενομένης ἐ- ξετάσεως μαρτύρων»			
»	427	»	«7. Ἀπόφασις περὶ διορισμοῦ εἰσηγητῶν» κτλ.» μεταβλητέα εἰς «ἀπόφασις ἐπιτρί-		

πουσα τὴν διὰ παντὸς ἀποδεικτικῷ μέ-
σου ἀπόδειξιν ὅτι τὸ ἐφετῆριον δὲν ἐτοι-
χυκολλήθη ἐν ἡ οἰκίᾳ διακλαμβάνει τὸ
ἐπιδοτῆριον».

Σελ. 434 προτελευταῖος στίχ. γρ. πεντήκοντα ὀκτώ (ἀντὶ πεντήκον-
τα, ὀκτώ).

» 444 » στίχ. γρ. ἔκδοσιν (ἀντὶ ἐπίδοσιν)

» 466 αἱ ὑπογραφαὶ τῶν συμβαλλομένων μεταθετέαι εἰς τὸ τέ-
λος τοῦ συμβολαίου παρὰ τὰς ὑπογραφὰς
τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ συμβολαιογράφου.

» 491 στίχ. 8 γρ. Ὀριγένη (ἀντὶ Ὀριγένην).

» 505 ὑπὸ τὸν τίτλον ἀγωγὴν περὶ ἀποδοκιμάσεως παρελείφθη τὸ
ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ἐνάγοντος.

» 519 στίχ. 12 γρ. καὶ διατροφῆς (ἀντὶ καὶ διαφορᾶς).

» 480 στίχ. 11 γρ. ὦν (ἀντὶ ἐν)

» 484 ὑποσημ. στίχ. 8 γρ. ὅ,τε δανειστῆς (ἀντὶ ὅ,τε ὁ δανειστῆς)

» 664 Ἡ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ «Γενικὸς τύπος τῆς ἐκθέσεως κατασχέ-
σεως» λέξις κατασχέσεως μεταβλητέα εἰς ἀκτε.λίσεως.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΤΟΙΧΕΙΟΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἀντικείμενον τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

1. Ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις (κατ' ἰδιωτῶν, κατὰ δημοσίου). Αἰτήσεις
θεραπείας
2. Σύγκρουσις δικαιοδοσίας
3. Σχέσις τῶν πολιτικῶν πρὸς τὰ ποινικὰ δικαστήρια

Σελ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Κεφάλαιον Πρῶτον

4. Βαθμοὶ δικαιοδοσίας
5. Οὐδεὶς ἀφαιρετέος τῶν φυσικῶν αὐτοῦ δικαστῶν
6. Αἰτήσεις καὶ παραγγελίαι

Κεφάλαιον Δεύτερον

7. Δικαιοδοσία
8. Γενικὴ δικαιοδοσία
9. Ἐξαιρέσεις τῆς γενικῆς δικαιοδοσίας
10. Ἐκλεκτικὸν δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος
11. Παρέκτασις τῆς ἀρμοδιότητος
12. Δικαιοδοσία τῶν ἁλλοδαπῶν

Κεφάλαιον Τρίτον

- Κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων
14. Περιπτώσεις
15. Διαδικασία

Κεφάλαιον Τέταρτον

Ἐξαιρέσεις δικαστῶν

16. Λόγοι ἐξαιρέσεως
17. Πρότασις τῆς ἐξαιρέσεως

18. 'Απόδειξις λόγων ἑξαιρέσεως	Σελίς 22
19. 'Αρμοδιότης δικαστηρίων ὅπως ἀποφανθῶσι περὶ ἑξαιρέσεως ...	22

Κεφάλαιον Πέμπτον

Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον

20. Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον	23
---	----

Κεφάλαιον Ἑκτον

'Αγωγὴ κακοδικίου

21. 'Αγωγὴ κακοδικίου	24
-----------------------------	----

Κεφάλαιον ἙβδομονΔιάδικοι καὶ ἡ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων
ἐμφάνισις αὐτῶν.

22. Δικαίωμα δικαστικῆς παραστάσεως. 'Απόδειξις αὐτοῦ (νομιμο- ποίησις). Προσεπίκλησις	27
23. Ὁμοδικία	28
24. Δικαστικὴ παράστασις ἐν ἰδίῳ ὀνόματι. (Παράστασις δημοσίου, δήμου, σωματείων, κοινοτήτων)	30
25. Ἰσότης δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν διαδίκων· ἀλλὰ προτιμότερον θέσεως ἐναγομένου. Ἐργυήσεως καταβολὴ ἐνεκα ζημιῶν καὶ δαπανῶν	32
26. Πρόκλησις εἰς ἀγωγὴν	33
27. Παρέμβασις	36

Κεφάλαιον Ὀγδοον

Περὶ πληρεξουσίων καὶ ἐγγράφων πληρεξουσιότητος

28. Περὶ πληρεξουσίων καὶ ἐγγράφων πληρεξουσιότητος	37
---	----

Κεφάλαιον Ἐνατον

Διαιτηταί.

29. Διαιτηταί	42
---------------------	----

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Διαδικασία εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.—Γενικοὶ ὅρισμοι ἐφαρμοζόμενοι εἰς ὅλα
τὰ εἶδη τῆς διαδικασίας.**Κεφάλαιον Α'.**—Διαδικασία πρὸ τῆς συνεδριάσεως
καὶ ἐκτὸς τοῦ δικαστηρίου.

30. Προσφυγὴ εἰς τὰ δικαστήρια	47
--------------------------------------	----

	Σελίς
31. Πῶς ἀποτελεῖται ἡ διαδικασία	47
32. Διαχειρίσεις δικαστικῆς ἐξουσίας	47
33. Ἐκθέσεις	48
34. Δικόγραφα	49
35. Ἐπιδόσεις	51
36. Ἀντίκλητοι	57
37. Ἐπακολουθήματα τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς	58

**Κεφάλ. Β. — Διαδικασία κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ
συζήτησιν καὶ μετ' αὐτήν.**

38. Ὑποβολὴ προτάσεων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ	60
39. Χρόνος καὶ τόπος τῶν συνεδριάσεων	62
40. Δημοσιότης διαδικασίας	62
41. Διεξαγωγὴ συζητήσεως	62
42. Στήριγμα διαδικασίας εἰς αἰτήσεις καὶ προτάσεις	63
43. Ὑπογραφή ἀποφάσεων καὶ πρακτικῶν	63
44. Ἀποφάσεις (εἶδη, κατάρτισις, περιεχόμενον κ. λ.)	63
45. Ἐκτελέσεις τῶν ἀποφάσεων	70
46. Ἰδιοκτησία δικογράφων καὶ ὑπογραφῇ γραμματέως	72

Κεφάλ. Γ'. — Προθεσμίαι.

47. Προθεσμίαι	73
----------------------	----

Κεφάλ. Δ'. — Ἀκυρότητες καὶ ποιναί.

48. Ἀκυρότητες καὶ ποιναί	78
---------------------------------	----

Κεφάλ. Ε'. — Δικαστικαὶ δαπάναι.

49. Δικαστικαὶ δαπάναι	80
------------------------------	----

Κεφάλ. ς'. — Δικαιώματα τῶν πενήτων.

50. Δικαιώματα τῶν πενήτων	83
----------------------------------	----

Κεφάλ. ζ'. — Παρεμπίπτουσαι δίκαι.

51. Παρεμπίπτουσαι δίκαι	84
52. Εἰδικῶς περὶ παρεμβάσεων	86

Κεφάλ. η'. — Τριτανakoπή.

53. Τριτανakoπή	86
-----------------------	----

Κεφάλ. θ'. — Περὶ ἀποδείξεως.

Α' Γενικοὶ ὁρισμοί.

54. Ἀντικείμενον τῆς ἀποδείξεως (Πασίδηλον, Γνωστὸν τῷ δικαστηρίῳ)	91
---	----

55. Εἰς ποῖον ἀνήκει ἡ ἀπόδειξις	Σελίς 93
56. Ἀπόδειξις κυρία καὶ ἀνταπόδειξις	95
57. Ἀπόδειξις τελεία καὶ ἀτελής	96
58. Ἀπόδειξις φυσικὴ καὶ μὴ φυσικὴ	96
59. Πράξις περὶ ἀποδείξεως καὶ προαπόδειξις	96
60. Συντηρητικὴ ἀπόδειξις	98
61. Μέσα ἀποδείξεως	98
62. Στάθμισις τῶν ἀποδείξεων	99

Β' Ὁμολογία.

63. Ὁμολογία	99
--------------------	----

Γ' Τεκμήρια.

64. Τεκμήρια νόμιμα καὶ δικαστικά	103
65. Τελεισιδικία	104

Δ' Αὐτοψία.

66. Αὐτοψία	107
-------------------	-----

Ε' Πραγματογνωμοσύνη.

67. Περιπτώσεις πραγματογνωμοσύνης	108
68. Τίνες δύνανται νὰ διορισθῶσι καὶ πῶς διορίζονται	109
69. Διεξαγωγή πραγματογνωμοσύνης	111
70. Ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς τῆς γνωμοδοτήσεως τῶν πραγματογνωμόνων	112

ς' Ἀπόδειξις διὰ μαρτύρων.

71. Πότε ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις	113
72. Ἀποδεικτικὴ διαδικασία (Διεξαγωγή ἀποδείξεως. Μάρτυρες ἀνεπιτήδευτοι πρὸς μαρτυρίαν. Μάρτυρες ἐξαιρετέοι. Προήγησις ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως. Χρόνος καὶ τόπος ἐξετάσεως μαρτύρων. Προτάσεις περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας πότε καὶ πῶς ὑπβάλλονται)	116
73. Συντηρητικὴ ἐξέτασις μαρτύρων	123

Ζ' Ὁρκος.

74. Εἶδη ὀρκου	124
75. Ἐπαγωγὴ, ἀντεπαγωγὴ καὶ δόσις τοῦ ἐπακτοῦ ὀρκου καὶ ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς αὐτοῦ	124
76. Ὁρκοδοσία ἀνικάνων. Ὁρκοδοσία νομικῶν προσώπων	128
77. Ὁρκος τρίτου (περὶ τοῦ πιστεῦναι καὶ μὴ γινώσκειν)	129
78. Τύπος ὀρκου	130
79. Πότε προηγεῖται τῆς δόσεως τοῦ ὀρκου ἀπόφασις	130
80. Ὁρκος ἀναγκαῖος	131

81. "Ορκος ἐκτιμητικός	Σελίς 132
82. Πότε καθίσταται ὀριστική ἡ ἐπιβάλλουσα ὅρκον ἀπόφασις	133

Η' Ἑγγραφα.

83. Δύναμις ἀποδεικτική τῶν ἐγγράφων	134
84. Τύπος τῶν ἐγγράφων	134
85. Ἑγγραφα ἀσύρραπτα, Ἑγγραφα ἐσχισμένα ἢ διαγεγραμμένα, Ἑγγραφα μεταβεβλημένα, Ἑγγραφα ἀπολωλότα ἢ ἄχρηστα	135
86. Ἑγγραφα καθυποβάλλονται βλοκλήρως	136
87. Ἑγγραφον ἀναφέρον καὶ ἀναφερόμενον	136
88. Δημόσια ἔγγραφα	136
89. Ἰδιωτικά ἔγγραφα καὶ τὰ πρὸς αὐτὰ ἐξομοιούμενα	140
90. Πρωτότυπα καὶ ἀντίγραφα	144
91. Ἐπίδειξις τῶν ἐγγράφων	146
92. Διαδικασία ἐπὶ ἀμφισθητήσεως τῆς γνησιότητος τῶν ἐγγράφων	148

Κεφαλ. Γ'.—Διακοπὴ καὶ ἐπανάληψις τῆς δίκης.

93. Διακοπὴ τῆς δίκης	152
94. Ἐπανάληψις τῆς δίκης	155

Κεφάλ. ΙΑ'.—Κατάργησις καὶ ἐντελὴς ἀποπεράτωσις τῆς δίκης.

95. Τίνι τρόπῳ τρόπῳ καταργεῖται ἡ ἀποπερατοῦται ἡ δίκη	156
96. Συμβιβασμός	157
97. Ἀνατροπὴ	158
98. Συναίνεσις	162
99. Παραίτησις ἢ ἀποχή	164

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.—Διαδικασία παρὰ τοῖς εἰρηνοδίκαις.

Κεφάλαιον Πρῶτον

100. Σύνθεσις τοῦ εἰρηνοδικείου	165
101. Ἀρμοδιότης εἰρηνοδίκου ἐν ἀμφισθητουμέναις ὑποθέσεσιν	165
102. Ἀρμοδιότης εἰρηνοδίκου ἐν μὴ ἀμφισθητουμέναις ὑποθέσεσιν	169

Κεφάλ. Β'.—Διαδικασία ἐν ταῖς ἀμφισθητουμέναις ὑποθέσεσιν.

103. Διαδικασία ἐν ταῖς ἀμφισθητουμέναις ὑποθέσεσιν	174
---	-----

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.—Διαδικασία παρὰ πρωτοδίκαις.

104. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν	176
105. Ἀρμοδιότης αὐτοῦ	176

Κεφάλ. Β'.—Διαδικασία συνήθων ὑποθέσεων.

106. Ἐγγραφοὶ ἀγωγῆς	177
107. Ἀπολογητήριον (Ἀπάντησις. Ἐνστάσεις ἀναβλητικαὶ καὶ ἀνα- τρεπτικαί)	183
108. Ἀνταγωγή	190
109. Ἀνταπολογητήριον	191
110. Πινάκιον	191
111. Διαδικασία ἐπὶ ἀχρατηρίου	195

Κεφάλ. Γ'.—Ἐγγραφὸς διαδικασίας.

112. Ἐγγραφὸς διαδικασίας	204
---------------------------------	-----

Κεφάλ. Δ'.—Διαδικασία ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις.

113. Διαδικασία ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις	205
--	-----

Κεφάλ. Ε'.—Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ Προέδρου
τῶν Πρωτοδικῶν.

114. Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν	210
---	-----

Κεφαλ. Σ'.—Διαδικασία ἐπ' ἀναφορᾷ.

115. Θέματα διαδικασίας ἐπ' ἀναφορᾷ καὶ εἶδος διαδικασίας	213
116. Διορισμὸς ἐπιτρόπου καὶ κηδεμόνος	215
117. Συγγενικὸν συμβούλιον	216
118. Ἀπαγόρευσις	219
119. Ἀποκατάστασις εἰς τὴν νομὴν τοῦ ἀφάντου	223
120. Διόρθωσις ληξιαρχικῆς πράξεως	223
121. Ἄδεια εἰς ὑπάνδρυν γυναῖκα πρὸς διεκδίκησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς	224
122. Χωρισμὸς κτημάτων	224
123. Διάζευξις	226
124. Παραχώρησις κτημάτων	230

Κεφάλ. Ζ'.—Λογιστικὴ δίκη.

125. Λογιστικὴ δίκη	231
---------------------------	-----

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.—Διαδικασία ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς δίκαις.

126. Διαδικασία ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς δίκαις	235
---	-----

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ.—Ἐνδίκαια μέσα.**Κεφάλαιον Α'.**

127. Περὶ ἐνδίκων μέσων ἐν γένει	239
--	-----

Κεφάλ. Β'.—'Ανακοπή.

128. 'Ανακοπή	240
---------------------	-----

Κεφάλ. Γ'.—'Εφσεις.

129. "Εφσεις	243
--------------------	-----

Κεφάλ. Δ'.—'Αναψηλάφησις.

130. 'Αναψηλάφησις	253
--------------------------	-----

Κεφάλ. Ε'.—'Αναίρεσις.

131. 'Αναίρεσις	257
-----------------------	-----

BIBLION TETARTON

'Εκτέλεσις.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.—'Ιδιαίτεροι ὅρισμοι περὶ τῆς ἐκτελέσεως
ἀποφάσεων τιῶν.

132. Προσδιορισμὸς τῆς χρηματικῆς ἀξίας τῆς ἀπαιτήσεως	268
133. Προσδιορισμὸς ἀποζημιώσεως	269
134. Προσδιορισμὸς ἐγγυήσεως	270

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.—*Διαδικασία ἀναγκαστικῇ.*

Κεφάλ. Α'.—Γενικοὶ ὅρισμοι.

135. Τίνα τὰ εἰς ἐκτέλεσιν ἐγγράφου προαπαιτούμενα	273
136. Τίνος ἐπιμελεῖα γίνεται ἡ ἐκτέλεσις	277
137. Διτταγμοὶ καὶ ἐνστάσεις ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκῃ	278
138. "Εκθέσις περὶ τῆς ἐκτελέσεως	280

Κεφάλ. Β'.—'Αναγκαστικὰ μέσα.

139. 'Επὶ χρηματικῶν χρεῶν	281
140. 'Επὶ ἀποδόσεως πραγμάτων	281
141. 'Επὶ ἐπιχειρητέων πράξεων	282
142. 'Επὶ παραλειπτέων πράξεων	282

Κεφάλ. Γ'.—Κατάσχεσις κινητῶν.

143. Κατάσχεσις κινητῶν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὀφειλέτου	283
144. Κατάσχεσις κινητῶν ἢ εἰσοδημάτων παρὰ τρίτῳ	294
145. Διανομὴ τοῦ ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ κινητῶν προκύπτοντος	299

Κεφάλ. Δ'.—Κατάσχεσις ἀκινήτων.

146. Διαδικασία μέχρι τοῦ πλειστηριασμοῦ	307
147. Διανομὴ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἀκινήτων	319

Κεφάλ. Ε΄.—Προσωπική κράτησις

148. Προσωπική κράτησις	322
-------------------------------	-----

BIBLION PEMPTON

Ειδική διαδικασία.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.—*Προφυλακτικά μέτρα πρὸς ἐξασφάλισιν
δικαιωμάτων.*

149. Γενικοὶ ὁρισμοὶ	329
150. Ἐγγυήσεις	330
151. Κατάσχεσις	330
152. Προσωπική κράτησις	333
153. Ἀπογραφή	334
154. Σφράγισις καὶ ἀποσφράγισις	336

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ —*Ἐκουσία ἀπαλλοτριώσεις.*

155. Ἐκουσία ἀπαλλοτριώσεις	338
-----------------------------------	-----

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

156. Δικαστική διανομή	339
------------------------------	-----

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΙΚΩ

ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Αίτησις θεραπείας.

	Σελίς
1. Αίτησις θεραπείας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν.....	345
2. » θεραπείας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.....	346
3. » θεραπείας πρὸς Νομάρχην	337

Αίτησις περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος.

4. Αίτησις περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος πρὸς τὸν Ἀρ. Πάγον λόγῳ ἀποφατικῆς συγκρούσεως.....	347
5. Αίτησις περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος λόγῳ καταφατικῆς συγ- κρούσεως	349

Ἐξαίρεσις δικαστῶν.

1. Αίτησις περὶ ἐξαίρέσεως δικαστοῦ.....	350
2. Ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου κατὰ τύπους ἐπὶ τῆς αἰτήσεως....	351
3. Κλήσις πρὸς τὸν ἀντίδικον περὶ συζητήσεως πρὸς ἔκθεσιν τῆς δ- ριστικῆς ἀποφάσεως	352

Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον

Ἀναφορὰ περὶ παραπομπῆς δίκης ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον	353
---	-----

Ἀγωγή κακοδικίου.

1. Αίτησις θεραπείας πρὸς τὸν κακοδικήσαντα δικαστὴν.....	335
2. Ἀναφορὰ περὶ εἰσαγωγῆς αὐτοῦ εἰς δίκην.....	355
3. Ἀγωγή κατ' αὐτοῦ.....	353

Ἀνακοίνωσις. Προσεπὶκλήσις. Παρέμβασις.

1. Ἀνακοίνωσις	356
2. Παρέμβασις	358
3. Ἀγωγή κοινοποιουμένη καὶ εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις καὶ προσεπὶκλήσις	359

Πρόκλησις εἰς ἀγωγὴν

	Σελίς
1. Πρόκλησις εἰς ἀγωγὴν.	361
2. Ἀντιρρήσεις κατὰ τοῦ προκαλοῦντος.	362
3. Ἀγωγή κατὰ τοῦ προκαλοῦντος.	362

Πληρεξουσιότης.

1. Ἐγγραφοὶ γενικῆς καὶ εἰδικῆς πληρεξουσιότητος.	263
2. Ἐγγραφοὶ μερικῆς καὶ εἰδικῆς πληρεξουσιότητος.	364
3. " γενικῆς πληρεξουσιότητος ἄνευ εἰδικῆς.	365
4. " μερικῆς πληρεξουσιότητος ἄνευ εἰδικῆς.	366
5. " πληρεξουσιότητος δήμου.	366

Διαιτηταί.

1. Συνοπασχετικόν.	367
2. Ἀπόφαισις διαιτητικῆ.	369
3. Ἐφσεις κατ' ἀποφάσεως κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν.	369
4. Ἀίτησις ἀναψηλαφήσεως κατὰ δικιτητικῆς ἀποφάσεως.	370
5. Ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ ἐντάλλματος τῆς ἐκτελέσεως τῆς κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως.	371

Ἐπίδοσις.

1. Ἐπιδοτήριον (γινόμενον ὡς ἂν εἶναι γνωστὴ ἡ οἰκία τοῦ διαδίκου).	372
2. " (γινόμενον ὡς ἂν εἶναι ἀναζητηθεῖσα δὲν εὗρεθῇ ἡ οἰκία).	373
3. Ἀπόφαισις περὶ τοῦ ἀκύρου τῆς εἰς χεῖρας τοῦ μὴ διατελοῦντος ἐν ἀδείᾳ στρατιωτικοῦ ἐπιδόσεως.	374
4. Ἀπόφαισις ἐπιτρέπουσα τὴν ἀπόδειξιν ὅτι οἱ κατὰ τὴν ἐπίδοσιν δικογράφου μάρτυρες δὲν εἶνε γεῖτονες.	375
5. Ἀπόφαισις ἐπιτρέπουσα τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις δὲν κατῴκει ἐνθα ἐπεδόθη.	377

Ἀποφάσεις Εἰρηνοδικῶν.

1. Ἀπόφαισις ἐκδοθεῖσα κατ' ἐρημοδικίαν τοῦ ἐναγομένου (ὄντος ἀγνώστου διαμονῆς).	378
2. Ἀπόφαισις ὀριστικῆ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν λόγῳ ἀναρμοδιότητος.	380
3. Ἀπόφαισις ὡσαύτως ὀριστικῆ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν λόγῳ ἀναρμοδιότητος.	381
4. Ἀπόφαισις ὀριστικῆ ἀπορρίπτουσα τὴν περιἀναρμοδιότητος ἔνστασιν.	382
5. " ὡσαύτως ὀριστικῆ ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν.	383

6. 'Απόφασις παρεμπίπτουσα περί ἀποδείξεως ἀπορρίπτουσα τὴν περί ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν καὶ διατάσσουσα ἀποδείξεις	385
7. 'Απόφασις ὡσαύτως περί ἀποδείξεως ἀπορρίπτουσα ἔνστασιν περί ἀναρμοδιότητος	386

'Αποφάσεις Πρωτοδικῶν.

1. 'Απόφασις ὀριστικὴ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν διὰ τὴν ἔλλειψιν αἰτήσεως θεραπείας	387
2. 'Απόφασις ὀριστικὴ δεχομένη τὴν περί ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου	388
3. 'Απόφασις διατάσσουσα ἀποδείξιν δι' αὐτοψίας καὶ πραγματο- γνωμοσύνης	389
3. 'Απόφασις ἐπιβάλλουσα ἀναπληρωτικὸν ὅρκον	393
5. 'Απόφασις ἐπιβάλλουσα ἀπαλλακτικὸν ὅρκον	395
6. » ἐπιτρέπουσα πᾶν ἀποδεικτικὸν μέσον	398
7. » δεχομένη τὴν αἴτησιν ἀναβολῆς ὡς μὴ κατατεθεισῶν ἐγκαίρως τῶν προτάσεων	400
8. 'Απόφασις ἀπορρίπτουσα ἔφ' ἑσιν εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως ἀνεκ- κλήτου λόγῳ τοῦ ποσοῦ	401
9. 'Απόφασις ἀπορρίπτουσα ἀνακοπὴν πίνακος κατατάξεως	402
11. » δεχομένη ἀγωγὴν περί ἀκυρώσεως τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ ἐναγομένου εἰς πλειστηριαθὲν κτῆμα	405
12. 'Απόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν περί ἀνακλήσεως προηγουμένης πα- ρεμπιπτούσης ἀποφάσεως πρότασιν	406
13. 'Απόφασις περί προσαγωγῆς τοῦ πρωτοτύπου συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου	408

'Αποφάσεις Ἐφετῶν.

1. 'Απόφασις ἐπιτρέπουσα εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ν' ἀποδείξῃ τὸ ἄκυ- ρον τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἐφετηρίου	410
2. 'Απόφασις ὀριστικὴ παραδεχομένη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ ἀπορ- ρίπτουσα ἐν μέρει αὐτήν	412
3. 'Απόφασις ἐπιτρέπουσα εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ν' ἀποδείξῃ διὰ παν- τός ἀποδεικτικοῦ μέσου τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ	414
4. 'Απόφασις διατάσσουσα τὴν ἐπιτόπιον ὑπὸ δικαστοῦ ἐξέτασιν ἐπὶ τοῦ ταχθέντος διὰ προγενεστέρας ἀποφάσεως θέματος ἀποδεί- ξεως καὶ παρατείνουσα τὴν προθεσμίαν	417
5. 'Απόφασις παραπέμπουσα εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν τὴν παρέμ- δασιν καὶ ἐπιβάλλουσα εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἀπαλλακτικὸν ὅρκον περί τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν	520
6. 'Απόφασις περί διορισμοῦ εἰσηγητῶν καὶ παρατάσεως προθεσμίας	423

7. 'Απόφασις περί διορισμοῦ εἰσηγητοῦ πρὸς νέαν διεξαγωγὴν μετ' ἀκύρωσιν τῆς πρότερον γενομένης ἐξετάσεως μαρτύρων.....	424
7 6'. 'Απόφασις ἐπιτρέπουσα τῷ ἐφ' ἐπισβλήτῳ νάποδείξη τὸ ἄκυρον τῆς τοιχοκολλήσεως τοῦ ἐφετηρίου.....	426
8. 'Απόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν ἔφ' εἰς.....	428
9. » ὡς αὐτὴς ἀπορρίπτουσα τὴν ἔφ' εἰς.....	429
10. » ἐπιβάλλουσα εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν τὸν ὅρκον τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν.....	430

'Αποφάσεις 'Αρείου Πάγου.

1. 'Απόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως ὡς ἐκπρόθεσμον	433
2. » κρίνουσα μὴ βέβαιον τὴν ἀρθεῖσαν σύγκρουσιν.....	435
3. » παραδεχομένη τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἐκκρεμοῦς δίκης ἀγωγὴν.....	436
4. 'Απόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως λόγῳ τῆς μὴ καταθέσεως παραβόλου.....	438

Προσωρινὴ ἐκτέλεσις.

Αἴτησις πρὸς τὸ Ἐφετεῖον περὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως.....	439
--	-----

Προθεσμίαι.

1 Αἴτησις περὶ παρατάσεως προθεσμίας διὰ τὸ ἀδύνατον εἰς προσέλευσιν τοῦ ὁμολογούντος διαδίκου.....	440
2. Αἴτησις περὶ παρατάσεως προθεσμίας διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς κλητεύσεως μαρτύρων.....	441
8. 'Αντίκρουσις αἰτήσεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας διὰ τῶν προτάσεων.....	442
4. 'Απόφασις παραδεχομένη τὴν περὶ παρατάσεως προθεσμίας αἴτησιν	443

Δικαστικαὶ δαπάναι.

1. Αἴτησις περὶ ἐκκαθαρίσεως τῶν δαπανῶν μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως.....	444
2. 'Απόφασις περὶ δαπανῶν τῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου δίκης.....	445
3. » περὶ δαπανῶν τῆς τε πρωτοδίκου ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου δίκης καὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου κατ' ἔφ' εἰς.....	447

'Αγωγαὶ παρεμπίπτουσαι.

1. 'Αγωγή παρεμπίπτουσα, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἀπόστισις τοῦ νομίμου τόκου καὶ τῆς δικαστικῆς δαπάνης.....	448
2. 'Αγωγή παρεμπίπτουσα, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἐπικύρωσις συντηρητικῆς, κατασχέσεως.....	449

Συντηρητική απόδειξις.

1. Αίτησις περί τῆς συντηρητικῆς ἐξετάσεως μάρτυρος μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς δίκης..... 451
2. Αίτησις περί συντηρητικῆς αὐτοψίας καὶ πραγματογνωμοσύνης πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δίκης..... 454

Αὐτοψία.

- "Εκθεσις αὐτοψίας 452

Πραγματογνωμοσύνη.

- "Εκθεσις πραγματογνωμοσύνης..... 453

'Αποδεικτικὴ διαδικασία κατὰ τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν.

1. 'Απόφασις διατάσσουσα μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν..... 454
2. Κλήτευσις μάρτυρος ὑπὸ διαδίκου 454
3. Γνωστοποίησις μαρτύρων πρὸς τὸν ἀντίδικον 454
4. "Εκθεσις ἐξετάσεως μαρτύρων..... 455
5. 'Απόφασις ὀρίζουσα νέαν προθεσμίαν διὰ τὴν ἐκ νέου κλήτευσιν τῶν μὴ ἐξετασθέντων μαρτύρων..... 457

'Ορκου ἐπαγωγή, ἀντεπαγωγή κλ.

1. 'Απόφασις περί ἐπακτοῦ ὅρκου..... 459
2. Δήλωσις περί ἀποδοχῆς ὅρκου 460
3. " " περί ἀντεπαγωγῆς ὅρκου..... 461

'Ορκοληψία.

- 'Ανάθεσις ὁρκοληψίας εἰς ἄλλον δικαστήν..... 461

'Απαλλακτικὸς καὶ ἀναπληρωτικὸς ὅρκος.

1. 'Απόφασις ἐπιβάλλουσα ἀπαλλακτικὸν ὅρκον 462
2. 'Απόφασις ἐπιβάλλουσα ἀναπληρωτικὸν ὅρκον..... 462

'Ορκος ἐκτιμητικὸς.

- 'Απόφασις ἐπιβάλλουσα ἐκτιμητικὸν ὅρκον..... 462

1. "Εγγραφα.

- Α'. συμβόλαια..... 463
- α'. γενικὸς τύπος συμβολαίων 464

β'. Εἰδικοὶ τύποι συμβολαίων.

1. 'Αγοραπωλησίας 467

	Σελίς
2. Μισθώσεως	470
3. Ἐντολῆς	473
4. Δανείου	474
5. Παρακαταθήκης	476
6. Χρησιδανείου	479
7. Ἀνταλλαγῆς	480
8. Δόσεως κατὰ παράκλησιν	481
9. Δωρεᾶς	484
0. Ἐγγυήσεως	482
1. Ἐκχωρήσεως	484
2. Προικοσυμφώνου	485
3. Ἐξορλήσεως	487
4. Ἀκυρώσεως προηγουμένου συμβολαίου	487
5. Ἐταιρίας	487
Β'. Ἰδιωτικά ἔγγραφα	490

Γ'. Διαθῆκαι.

1. Δημοσία διαθήκη	490
2. Μυστική διαθήκη	493
3. Ἰδιόγραφος διαθήκη	494
4. Διαθῆκαι ἐν καιρῷ διάπλου	501
5. Στρατιωτική διαθήκη	503

Ἐπίδειξις ἐγγράφων.

Ἀγωγή παρεμπίπτουσα περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων	504
--	-----

Διακοπὴ τῆς δίκης.

Ἀγωγή περὶ ἀποδοκιμάσεως	505
--------------------------------	-----

Γνωστοποιήσις περὶ ἐπαναλήψεως δίκης.

1. Γνωστοποιήσις περὶ ἐπαναλήψεως δίκης	506
2. Αἴτησις περὶ ἐπαναλήψεως δίκης ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν	507
3. " περὶ " δίκης ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν	507

Συμβιβασμός.

Συμβόλαιον περὶ συμβιβασμοῦ	508
-----------------------------------	-----

Ἀνατροπή.

1. Ἀγωγή περὶ ἀνατροπῆς	509
2. Ἀπόφασις ἐρήμην περὶ ἀνατροπῆς	511
3. Ἀπόφασις ὡσαύτως ἐρήμην ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς τοῦ δημοσίου	512

Ἀγωγαὶ ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικῶν.

	Σελίς
1. Κλήσις περὶ ἄρσεως τῶν καλυμάτων τῆς ἐλευθέρας διόδου.....	514
2. » περὶ τῆς διὰ προσωρινῶν μέτρων προστασίας τῆς νομῆς..	515
3. » περὶ παύσεως τῆς λικταράξεως τῆς οἰκιακῆς ἡσυχίας....	516
4. » περὶ ἀποτίσεως ὑπηρετικῶν μισθῶν.....	517
5. » περὶ ἀποτίσεως μισθώματος.....	517
6. » περὶ διαφορᾶς ἐγερθείσης ἐν ἐμπορικῇ πανηγύρει.....	518
7. » περὶ καταβλήτης τοῦ τιμήματος τῆς ἐν ξενοδοχείῳ αἰκήσεως καὶ διατροφῆς.....	519
8. Κλήσις περὶ ἀποδόσεως δανείου.....	520
9. » περὶ ἀποζημιώσεως.....	520
10. » περὶ διατάξεως μέτρου ἀποτροπῆς βλάβης ἐκ τῆς πτώσεως τοιχοῦ.....	521

Ἀγωγαὶ συνήθεις καὶ συνοπτικάί.

1. Ἀγωγή περὶ χρέους προερχομένου ἐκ δανείου.....	522
2. » περὶ χρέους προερχομένου ἐξ ἐμπορικοῦ γραμματίου....	523
3. » περὶ ἀποζημιώσεως προερχομένης ἐκ τῆς κακῆς χρήσεως πράγματος χρησιδανεισθέντος.....	524
4. Ἀγωγή περὶ ἀποδόσεως πράγματος παρακατατεθέντος.....	525
5. Ἀγωγή περὶ ἀνακλήσεως δωρεᾶς διὰ τὴν ἀθέτησιν τῶν ὑποχρεώ- σεων τοῦ δωρεοδόχου.....	526
6. Ἀγωγή περὶ ἀνακλήσεως δωρεᾶς λόγῳ ἀχαριστίας.....	526
7. » περὶ πληρωμῆς τοῦ ἀντιτίμου πωληθέντος πράγματος...	527
8. Ἀγωγή περὶ ἀποδόσεως τῶν πρὸς ἐκτέλεισιν τῆς ἐντολῆς δαπα- νηθέντων.....	528
9. Ἀγωγή περὶ κυριότητος.....	529
10. Ἀγωγή περὶ διαταράξεως κατοχῆς.....	532
11. Ἀγωγή περὶ ἀνακλήσεως κατοχῆς.....	533
12. Ἀγωγή περὶ κατοχῆς κατὰ παράκλησιν.....	534
13. Ἀγωγή τοῦ ἰδιοκτῆτου κατὰ τοῦ ἐπικαρπωτοῦ περὶ ἐνεργείας τῶν ἀπαιτούμενων ἐπισκευῶν.....	535
14. Ἀγωγή κατὰ τοῦ ἐπικαρπωτοῦ περὶ ἀποδόσεως εἰς τὸν ἰδιοκτή- την τοῦ κτήματος μετὰ τὴν λήξιν τοῦ τεταγμένου τῆς καρ- πώσεως χρόνου.....	536
15. Ἀγωγή περὶ ἀποβολῆς τοῦ ἐπιφανιστοῦχου.....	537
16. » περὶ ἀποβολῆς τοῦ ἐμρυτεστοῦ.....	538
17. » περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ καθαρίζειν καὶ ἐπισκευάζειν τὴν ὑπόνομον.....	539
18. Ἀγωγή περὶ παρεμποδίσεως τοῦ οἰκοδομῆσαι ὑπεράνω ὠρισμένου	

	Σελίς
ὕψους	540
19. Ἀγωγή περὶ παρεμποδίσεως τοῦ φυτεῦσαι δένδρα	540
20. » περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ ὀχετεύειν ὕδωρ διὰ τοῦ ὕδραγωγείου	541
21. Ἀγωγή περὶ ἀκυρώσεως γάμου	542
22. » περὶ ἀκυρώσεως διαθήκης	542
Ἀπολογητήριον μετ' ἀνταγωγῆς. Διαιδικασία ἐπὶ ἀκροατηρίου ...	543

Α'. Προτάσεις ἐνάγοντος.

1. Προτάσεις περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἐκκρεμοδικίας ἐνστάσεως ..	545
2. » περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ παραγραφῆς ἐνστάσεως ...	546
3. » περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεως περὶ μὴ πληρωμῆς τῆς αἰρέσεως	546
4. Προτάσεις ἀντικρούουσαι τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ ἐναγόμενος ὡς ἐπι- καρπωτῆς δὲν ὀφείλει νὰ καταβάλῃ τὰ χρεῖα τοῦ ἰδιοκτῆτου ..	547
5. Προτάσεις ἀντικρούουσαι τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ἡ διαμαρτυρία δια- κόπτει πάντοτε τὴν παραγραφὴν	548
6. Προτάσεις ἀντικρούουσαι τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι τὸ σφαιριστήριον ἀνά- γεται εἰς τὰ ἀπηγορευμένα παίγνια	549
7. Προτάσεις ἀντικρούουσαι τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ ἐπὶ ἐπιδόσει τῆς προικῆς ἐναγόμενος ἔχει πάντοτε δικαίωμα ἐπὶ ταῖς εἰς τὰ προικῶα καταβληθεῖσαις δαπάναις	549
8. Προτάσεις ἀντικρούουσαι τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ τὴν χρησικτησίαν ἐπικαλούμενος ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ καὶ τὴν καλὴν αὐτοῦ πίστιν.	550

Β' Προτάσεις ἐναγομένου.

1. Προτάσεις εἰς ἀντίκρουσιν τῆς περὶ καταβολῆς μισθώματος ἀγωγῆς.	551
2. » εἰς ἀντίκρουσιν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐνάγοντος ὅπως ὁ ἐκ δανείου ὀφειλέτης καταβάλῃ παραυτίκα τὰ χρεῖα	551
3. Προτάσεις εἰς ἀντίκρουσιν τῆς τοῦ ἐνάγοντος ἀξιώσεως ὅπως παύσῃ μετέχων τῆς καρπώσεως τοῦ ὀρυχείου ὁ ἐπικαρπωτῆς	552
4. Προτάσεις περὶ τῆς ὑποχρέωσεως τοῦ ἐπὶ ἀποδόσει κτήματος ἐνά- γοντος εἰς καταβολὴν τῶν ἀναγκαίων δαπανῶν	553
5. Προτάσεις εἰς ἀντίκρουσιν τῆς περὶ διατροφῆς ἀγωγῆς	554
6. » ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ τῆς κακῆς χρήσεως πράγματος χρησιδανεισθέντος ...	555
7. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν ἀγωγῆς περὶ ἀποδόσεως τοῦ παρ' αὐτῷ κατατεθέντος πράγματος	556
8. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν ἀγωγῆς περὶ ἀνακλήσεως δωρεῆς	556

	Σελίς
9. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν ἀγωγῆς περὶ καταβολῆς τόκων τοῦ τιμήματος τῆς πωλήσεως.....	557
10. Προτάσεις ἐναγομένου εἰς ἀντίκρουσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐντολοδόχου περὶ ἀποδόσεως τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀγωγῆς δαπανηθέντων.....	557
Γ'. Προτάσεις ἐπιτάσσοντος εἰς ἀντίκρουσιν τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς αὐτοῦ.....	558
Δ'. Ἐκδοσις ἐρήμην ἀποφάσεως.....	559
1. Ἀναφορὰ περὶ συντηρητικῆς προσωποκρατήσεως.....	560
2. Ἀγωγή περὶ καταβολῆς μισθώματος.....	561
Υἱοθεσία.....	
1. Ἀναφορὰ περὶ υἱοθετήσεως.....	562
2. Ἀπόφασις περὶ υἱοθετήσεως.....	563
Διορισμὸς ἐπιτρόπου.....	
1. Αἵτησις ἀντιδίκου περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου.....	564
2. " " συγγενοῦς τοῦ ἀνηλίκου περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου.....	565
3. Ἀνακοπὴ τῆς περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου ἀποφάσεως.....	566
4. Παρέμβασις εἰς τὴν περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου αἵτησιν.....	567
5. Αἵτησις περὶ διορισμοῦ παρεπιτρόπου.....	568
Συγγενικὸν συμβούλιον.....	
1. Αἵτησις τοῦ ἐπιτρόπου περὶ συγκροτήσεως συγγενικοῦ συμβουλίου.....	568
2. Ἐκθεσις γνωμοδοτήσεως συγγενικοῦ συμβουλίου.....	569
Ἀπαγόρευσις.....	
1. Ἀναφορὰ περὶ ἀπαγορεύσεως.....	570
2. Ἀπόφασις περὶ ἀπαγορεύσεως.....	571
3. " περὶ διορισμοῦ ἀντιλήπτορος.....	572
4. " περὶ τοῦ ἀκύρου τῶν ἐν ἰδίῳ ὄνυματι ἐνεργειῶν τοῦ ἀντιλήπτορος.....	572
Ἀποκατάστασις εἰς τὴν νομὴν τοῦ ἀφάντου.....	
1. Ἀναφορὰ περὶ προσωρινῆς ἐγκαταστάσεως εἰς τὴν νομὴν τοῦ ἀφάντου.....	574
Διόρθωσις ληξιαρχικῆς πράξεως.....	
Αἵτησις περὶ διορθώσεως ληξιαρχικῆς πράξεως.....	574
Χωρισμὸς κτημάτων.....	
1. Αἵτησις περὶ χωρισμοῦ κτημάτων.....	575
2. Ἀπόφασις ἐπὶ τῆς αἰτήσεως περὶ χωρισμοῦ κτημάτων.....	576
3. Περίληψις τῆς ἀναφορᾶς.....	578

Σελίς

4. Ἀγωγή περὶ χωρισμοῦ κτημάτων.....	578
5. Ἀπόφασις ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς, περὶ χωρισμοῦ κτημάτων.....	578
6. Ἀποφαισις περὶ χωρισμοῦ κτημάτων παραδεχομένη τὴν ἀγωγὴν καὶ ἀπορρίπτουσα τὴν παρέμβασιν.....	581

Διάζευξις.

1. Ἀναφορὰ περὶ διαζυγίου πρὸς τὸν Μητροπολίτην.....	583
2. Αἵτησις περὶ διαζυγίου.....	583
3. Ἀπόφασις ἐπὶ τῆς περὶ διαζυγίου αἰτήσεως.....	584
4. Περίληψις τῆς αἰτήσεως.....	585
5. Ἀγωγή περὶ διαζυγίου.....	585
6. Ἀπόφασις ἐπὶ τῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγῆς.....	586
7. Ἀναφορὰ περὶ τῆς πνευματικῆς λύσεως τοῦ γάμου.....	587

Παραχώρησις περιουσίας.

Αἵτησις περὶ παραχώρησεως περιουσίας.....	588
---	-----

Λογιστικὴ δίκη.

1. Ἀγωγή περὶ λογοδοσίας.....	588
2. Δηλοποιήσις περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ζημίας πρὸς τὸν ὑποχρεωθέντα εἰς ἀποζημίωσιν.....	590
3. Ἀντιπαρατηρήσεις τοῦ ὑποχρεωθέντος πρὸς ἀποζημίωσιν.....	591
4. Αἵτησις περὶ ἐπανορθώσεως ἀριθμητικοῦ σφάλματος.....	591

Ἀνακοπή.

1. Ἀνακοπὴ κατ' ἀποφάσεως Εἰρηνοδικείου.....	592
2. Ἀνακοπὴ κατ' ἀποφάσεως Πρωτοδικῶν.....	593

Ἐφεσις.

Α'. Ἐφεσις κατ' Εἰρηνοδικειακῆς ἀποφάσεως.....	594
--	-----

Β'. Ἐφεσις κατ' ἀποφάσεων Πρωτοδικῶν.

1. Περὶ κεφαλαίων καὶ τόκων.....	595
2. Περὶ μισθώσεως ὑπηρεσιῶν.....	596
3. Περὶ ὀπισθογραφῆσεως.....	597
4. Περὶ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς.....	597
5. Περὶ κατασκευῆς εἰς κοινὸν μεσότηχον θύρας καὶ σωλήνος ἢ ὄχου τοῦ ἀποπάτου.....	598
6. Περὶ ἀκυρότητος τῶν συμβολαίων περὶ κληρονομίας ζῶντος ἀνθρώπου.....	599
7. Περὶ προκατατάξεως ἐν τῷ πίνακι κατατάξεως.....	600
8. Περὶ ἀνταλλαγῆς τῆς προικὸς πρὸς ἄλλα πράγματα.....	601

	Σελίς
9. Περὶ οίοναί ἐπικαρπίας.....	602
10. Περὶ ἐκκαθαρισμένων ἐνστάσεων.....	603
11. Περὶ ἀρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων.....	604
11. Περὶ ἀρχῆς ἐγγράφου ἀπ'δείξεως.....	604

Β'. Ἐφeseis ἔνεκεν κακῆς ἐκτιμήσεως τῶν πραγμάτων

1. "Εφseis κατ' ἀποφάσεως μὴ ἐπιτρεψάτης ἐμμάρτυρον ἀπὸδεξιὺν ἐκ κακῆς ἐκτιμήσεως τοῦ πιθανοῦ τοῦ γεγονότος.....	605
2. "Εφseis κατ' ἀποφάσεως κακῶς ἐκτιμησάτης τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων.....	606

Γ'. Προτάσεις ἐφseιδιλήτου.

Προτάσεις ἐφseιδιλήτου.....	606
-----------------------------	-----

Ἀναψηλάφσεις.

1. Αἴτησις ἀναψηλαφήσεως διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐπεδικάσθησαν ἐπέκεινα τῶν αἰτηθέντων.....	607
2. Αἴτησις ἀναψηλαφήσεως διὰ τὸν λόγον ὅτι παρελείφθη ἀδίκαστος αἴτησις.....	608
3. Αἴτησις ἀναψηλαφήσεως διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ἀντιφάσκει πρὸς ἑαυτὸ.....	609

Αἵτησις ἀναιρέσεως.

Α'. Αἰτήσεις ἀναιρέσεως ἔνεκεν ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς καὶ ψευδοῦς ἐρμηνείας διατάξεων τοῦ ἀστικού νόμου.

1. Περὶ προικός.....	610
2. Ὡσαύτως περὶ προικός.....	611
3. Περὶ νομῆς.....	611
4. Ὡσαύτως περὶ νομῆς.....	612
5. Περὶ ἐκνικήσεως.....	613
6. Περὶ κτητικῆς παραγραφῆς.....	614
7. Περὶ δουλειῶν.....	615
8. Περὶ ἀγοραπωλησίας.....	616
9. Περὶ μισθώσεως.....	617
10. Περὶ ἐργολαβίας δίκης.....	617
11. Περὶ ἐντολῆς.....	618
12. Περὶ τῶν μεταξὺ ζώντων δωρεῶν.....	619
13. Περὶ ἀντιποδοτικῶν δωρεῶν.....	620
14. Περὶ παρακαταθήκης.....	621
15. Ὡσαύτως περὶ παρακαταθήκης.....	621
16. Περὶ ἐταιριῶν.....	622

Σελίς

17. Περὶ περιδόσεως	623
18. Περὶ διαθηκῶν	624
19. Περὶ ἀσφαλειῶν	624

Β'. Αἰτήσεις ἀναιρέσεως ἔνεκα τῆς παραβιάσεως
δικονομικῶν διατάξεων.

1. Περὶ δικαιοδοσίας	626
2. Περὶ νομιμοποιήσεως ἐν σχέσει πρὸς ἀνακοπὴν κατὰ προσωποκρα- τήσεως	627
3. Περὶ νομιμοποιήσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν πονδελικιανὴν ἀγωγὴν	628
4. Περὶ δημοδικίας καὶ ἀνατροπῆς	629
5. Περὶ ἐπιδόσεων	630
6. Περὶ αἰτιολογίας τῶν ἀπορᾶσεων	631
7. Περὶ ἀποδείξεως	632
8. Ὡσαύτως περὶ ἀποδείξεως	633
9. Ὡσαύτως περὶ ἀποδείξεως	634
10. Ὡσαύτως περὶ ἀποδείξεως	635
11. Ὡσαύτως περὶ ἀποδείξεως	636
12. Ὡσαύτως περὶ ἀποδείξεως	637
13. Ὡσαύτως περὶ ἀποδείξεως	638
14. Περὶ μαρτυρικῆς ἀποδείξεως	639
15. Περὶ μαρτυρικῆς ἀποδείξεως	639
16. Περὶ ἐξαίρεσεως μαρτύρων	640
17. Ὡσαύτως περὶ ἐξαίρεσεως μαρτύρων	641
18. Περὶ ἐπακτοῦ ὅρκου (ἄρθ. 351)	642
19. Ὡσαύτως περὶ ἐπακτοῦ ὅρκου (351)	643
20. Ὡσαύτως περὶ ἐπακτοῦ ὅρκου (351)	643
21. Ὡσαύτως περὶ ἐπακτοῦ ὅρκου (351 ἐν συνδ. πρὸς ἀριθ. 244)	644
22. Περὶ τῆς συντάξεως τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων εἰς πολλὰ πρω- τόγραφα	645
23. Περὶ ἐξετάσεως τῆς ἐνστάσεως περὶ νοθεύσεως δημοσίων ἐγγράφων	646
24. Περὶ ἀνατροπῆς	647
25. Περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ εἰρηνοδίκου εἰς τὸ λαμβάνειν μόνον προσωρινὰ μέτρα ἐν ταῖς περὶ νομῆς διαφοραῖς	647
26. Περὶ παρεκτάσεως τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ εἰρηνοδίκου	648
27. Περὶ τῶν προσόντων τῶν ἐνστάσεων	649
28. Περὶ τοῦ παραδεκτοῦ ἐνστάσεων ὡς ἐκ δικαιώματος τρίτου ὑπὲρ τῶν ἐγγυητῶν	650
29. Περὶ τῆς προθεσμίας τῆς ἐφέσεως	651
30. Περὶ ἀντεφέσεως	651
31. Περὶ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὸ Ἑρμεῖον ἰσχυρισμῶν	652

32. Περί κατασχέσεως ἀκινήτων κτημάτων παρὰ τρίτῳ (ἀριθ. 862 καὶ 956).....	653
33. Περί τῆς ὑποχρέωσεως τοῦ παρ' ᾧ ἐνηργήθη κατάσχεσις τρίτου εἰς τὸ ἀποτίνειν τόκους ἐὰν ἡ κατασχεθεῖσα ἀπαίτησις ᾦναι ἔντοκος.....	654
34. Περί τῆς διανομῆς τῶν κατασχεθέντων παρὰ τρίτῳ εἰς μόνους τοὺς μέχρι τῆς τελεσιδικίας τῆς κυρούσης τὴν κατάσχεσιν ἀποράσεως ἐπιβαλόντας κατάσχεσιν ἐπὶ τοῖν αὐτῶν χρημάτων δανειστάς.....	654
35. Περί τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐκ τῆς κατατάξεως μεταξύ τῶν δανειστῶν ἀναφυεμένων ἐρίδων.....	655
36. Περί τῆς ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ θεωρήσεως τοῦ πράγματος οὗ ζητεῖται ἡ δικαστικὴ ἀπαλλοτρίωσις.....	656

Προσδιορισμὸς ἐγγυήσεως.

1. Ἐκθεσις ἐγγυήσεως.....	657
2. Ἀναφορὰ περὶ ἄρσεως ἐγγυήσεως.....	658
3. Πράξις τοῦ προέδρου περὶ ἄρσεως ἐγγυήσεως.....	658
4. Ἀναφορὰ περὶ καταπτώσεως ἐγγυήσεως.....	659
5. Πράξις τοῦ προέδρου περὶ καταπτώσεως ἐγγυήσεως.....	659

Τὰ εἰς ἐκτέλεσιν ἐγγράφου προαπαιτούμενα.

1. Αἴτησις περὶ περιγραφῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως εἰς ἄλλοδαπὴν ἀπόφασιν.....	660
2. Ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν.....	661

Τίνος ἐπιμελεία γίνεται ἡ ἐκτέλεσις.

1. Πληρεξουσιότης καὶ ἐντολὴ πρὸς δικαστικὸν κλητῆρα περὶ ἐκτελέσεως.....	661
---	-----

Δισταγμοὶ καὶ ἐνστάσεις ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκῃ.

1. Ἀνκοπή κατ' ἐπιταγῆς.....	662
2. Προτάσεις κατασχόντος δανειστοῦ κατὰ τοῦ ἀνακόψαντος ὑφειλέτου.....	662
3. Αἴτησις περὶ ἀναστολῆς πλειστηριασμοῦ.....	663

Ἐκθεσις περὶ ἐκτελέσεως.....

Α'. Γενικὸς τύπος τῆς ἐκθέσεως ἐκτελέσεως.....	664
Β'. Εἰδικοί τύποι.....	665

Κατάσχεσις κινήτων καὶ ἀκινήτων παρὰ τῷ ὀφειλῇ.

1. Δηλοποιήσις πλειστηριασμοῦ κινήτων.....	677
--	-----

Σελίς

2. Δηλοποιήσεις πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων	678
3. Δηλοποιήσεις πλειστηριασμοῦ ἕνεκα διακοπῆς ἢ ἀναβολῆς	679
4. Ἐκθεσίς κηρύξεως ἐπιτοπίου	679
5. Ἐκθεσίς πλειστηριασμοῦ	680
6. Πρόσκλησις εἰς κατάθεσιν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος	685
7. Περίληψις κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως	686
8. Παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν ἀντιγράφων τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως	687
9. Ἀγωγή τοῦ ὑπερθεματιστοῦ περὶ παραχωρήσεως τοῦ κατακυρω- θέντος εἰς αὐτὸν ἀκινήτου κατὰ τοῦ κατέχοντος αὐτό	687
10. Ἀπόφασις τῶν πρωτοδικῶν ὑποχρεοῦσα τὸν ἐναγόμενον νὰ πα- ραδώσῃ τὴν κατοχὴν τοῦ κατακυρωθέντος εἰς τὸν ἐνάγοντα κτήματος	688
11. Αἵτησις περὶ διαγραφῆς καὶ ἐξαλείψεως ὑποθηκῶν	690

Κατάσχεσις κινητῶν ἢ εἰσοδημάτων παρὰ τρίτῳ.

1. Κατασχέτηριον τοῦ δανειστοῦ εἰς χεῖρας τρίτου	691
2. Δήλωσις τοῦ τρίτου	692
3. Ἀνακοπὴ δηλώσεως τοῦ τρίτου	693

Διανομὴ τοῦ ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ προκύπτοντος.

1. Ἀναγγελία τοῦ δημοσίου ἐξαιτουμένου νὰ καταταχθῇ ὡς προνο- μιούχον	694
2. Ἀναγγελία ἐνυποθήκου δανειστοῦ	695
3. Πρόσκλησις συμβολαιογράφου πρὸς τοὺς ἀναγγελαμένους δανει- στάς καὶ τὸν ὀφειλέτην	696
4. Ἐκθεσίς προσαγωγῆς ἀποδείξεων καὶ ὑποβολῆς παρατηρήσεων	697
5. Πίναξ κατατάξεως	698
6. Ἀνακοπὴ πίνακος κατατάξεως	701

Προσωπικὴ κράτησις.

1. Ἐκθεσίς συλλήψεως	702
2. Ἐκθεσίς ἐπισχέσεως	703
3. Κλήσις βραχυπρόθεσμος περὶ ἀκυρώσεως προσωποκρατήσεως	704
4. Ἀναφορὰ πρὸς ἐκδασιν προπεμπτηρίου	705

Συντηρητικὴ κατάσχεσις.

1. Αἵτησις περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως	706
2. Πράξις τοῦ προέδρου περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως	706
3. Ἐκθεσίς συντηρητικῆς κατασχέσεως	707

4. Ἀπόφασις περὶ ἄρσεως συντηρητικῆς κατατχέσεως	708
--	-----

Συντηρητικὴ προσωποκρατία.

1. Αἵτησις περὶ συντηρητικῆς προσωποκρατήσεως	709
2. Πρᾶξις τοῦ προέδρου περὶ συντηρητικῆς προσωποκρατήσεως	710

Ἀπογραφὴ.

1. Πρᾶξις δι' ἧς προσδιορίζεται ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς	711
2. Ἐκθεσις πρὸς τὸν πρόεδρον ἐν διαφωνίᾳ τῶν διαδίκων περὶ τοῦ διορισμοῦ ἐκτιμητῶν	711
3. Ἐκθεσις ἀπογραφῆς ἐσφραγισμένης περιουσίας	712
4. Ἐκθεσις ἀπογραφῆς ἀσφραγίστου ἢ ἀεσφραγισμένης περιουσίας	714

Σφράγισις.

1. Ἐκθεσις σφραγίσεως	715
2. Ἀνακοπὴ σφραγίσεως	716
3. Πρᾶξις τοῦ προέδρου περὶ ἀποσφραγίσεως	716
4. Ἐκθεσις ἀποσφραγίσεως	717
5. Ἐκθεσις ἄρσεως σφραγίδων	717

Δικαστικὴ διανομή.

1. Ἀγωγὴ περὶ διανομῆς	718
2. Ἐκθεσις κληρώσεως	719

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΤΟΧΕΙΟΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

A

Ἀγωγή. Ἀγωγή ἐγείρεται πρὸς διεκδίκησιν δικαιώματος κερτη-
μένου καὶ πρὸντος § 1 σελ. 1. Ἀγωγῆς κληρονομίας § 34 σελ. 49
καὶ § 106 σελ. 177 ἐπ. Βελτίωσις τῆς ἀγωγῆς § 103 σελ. 174 καὶ
§ 177 σελ. 180—181. Ἐγερσις κοινῆς ἀγωγῆς § 23 σελ. 28 καὶ
§ 106 σελ. 181. Μεταβολὴ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς § 38 σελ. 60.
Ἐνωσις ἀγωγῶν (σώρευσις ἀγωγῶν) § 106 σελ. 181 ἐπ. Ἐπακολου-
θήματα τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς § 37 σελ. 58 ἐπ. Πρωτότυπον
τῆς ἀγωγῆς § 34 σελ. 51. Τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα τῆς
ἀγωγῆς § 103 σελ. 174 καὶ § 106 σελ. 877.

Ἀγωγή Κακοδικίου. Ἰδε Κακοδικία.

Αἰτησις θεραπείας. Ἀνωτέρα διοικητικὴ ἀρχὴ πρὸς ἣν ἀπει-
θῇται αἰτησις θεραπείας § 1 σελ. 3. Ἀρνητικὴ ἀπάντησις τῆς διοι-
κητικῆς ἀρχῆς § 1 σελ. 3. Περιπτώσεις ὑποβολῆς αἰτήσεως θερα-
πείας § 1 σελ. 3 καὶ 4. Πρότασις ἐλλείψεως αἰτήσεως θεραπείας §
1 σελ. 4.

Ἀκυρότης. Ἀθέτησις οὐσιώδους διατυπώσεως § 48 σελ. 78. Ἀ-
ποφάσεως ἀκυρότης § 44 σελ. 65. Ἐπανάληψις τῆς ἀκύρου πράξεως
§ 48 σελ. 79. Περιπτώσεις ἀκυρότητος δικαστικῶν πράξεων § 48
σελ. 78. Πρότασις ἀκυρότητος πότε προβάλλεται § 48 σελ. 79.

Ἀναίρεσις. Ἀναίρεσις κατ'ἀποφάσεως προσβληθείσης ἤδη δι'αί-
τήσεως ἀναίρεσεως § 131 σελ. 257. Ἀναίρεσις κατ'ἀποφάσεως τοῦ
δικαστηρίου τῆς πρκαπομπῆς σελ. 257. Ἀναίρεσις μετ'ἀναψηλάφη-
σιν § 131 σελ. 261. Ἀναιρετήριο σελ. 264—265. Ἀναιτιολόγητον
τῆς ἀποφάσεως ὡς λόγος ἀναίρεσεως σελ. 258. Ἀνασταλτικὴ δύναμις
σελ. 264. Ἀπκράδεκτον νέων ἰσχυρισμῶν ὡς λόγων ἀναίρεσεως σελ.
261. Ἀπόδειξις τῶν λόγων τῆς ἀναίρεσεως καὶ τῶν κατ'αὐτῆς ἐν-
στάσεων σελ. 261. Ἀπόδοσις τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν καταβληθέντων

σελ. 267—268. Ἀπολογητήριον σελ. 266. Ἀποφάσεις δεκτικαὶ ἀνακρίσεως σελ. 262 ἐπ. Διαδικασία ἐν τῇ ἐκδικάσει τῶν ἀνακρίσεων σελ. 266. Ἐπακολουθήματα τῆς ἀνακρίσεως σελ. 267. Ἐκτίμησις πραγματικῶν γεγονότων πότε παρέχει λόγον εἰς ἀνακρίσιν σελ. 260. Ἐλλειψις διατακτικοῦ ὡς λόγος ἀνακρίσεως σελ. 258. Ἐπιδοθητικὴ αἰτήσις ἀνακρίσεως σελ. 264. Ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ ἡ ψευδὴς ἐρμηνεία τοῦ νόμου ὡς λόγος ἀνακρίσεως σελ. 257—259. Ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου κατ'ἀναλογίαν σελ. 259. Κλήτευσις ἀνακρισιβλήτου σελ. 266. Λόγος ἀνακρίσεως ἐκ τῶν ἰδίων πράξεων σελ. 260. Μετὰ τὴν ἀνακρίσιν σελ. 267. Μὴ προσήκουσα σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου ὡς λόγος ἀνακρίσεως σελ. 257. Μὴ ἐμφάνισις αἰτουμένου ἀνακρίσιν σελ. 266. Νόμιμον συμφέρον αἰτουμένου ἀνακρίσιν σελ. 263—264. Παραβιάσις δικονομικῶν διατάξεων ὡς λόγος ἀνακρίσεως σελ. 257 ἐπ. Παράβολον σελ. 266. Πότε χωρεῖ ἀνακρίσις σελ. 257 ἐπ. Παράλειψις διατάξεως πότε εἶναι λόγος ἀνακρίσεως σελ. 258. Προθεσμία τῆς ἀνακρίσεως σελ. 264. Πρόσθετοι λόγοι ἀνακρίσεως σελ. 266. Τίς ὑπογράφει ἀνακριτήριον σελ. 265—266. Τίς δικαιούται νὰ αἰτήσῃ ἀνακρίσιν σελ. 263—264. Ὑπέρβασις καθηκόντων ὡς λόγος ἀνακρίσεως σελ. 257.

Ἀνάκλησις ἀποφάσεων. Ἴδε Ἀπόφασις.

Ἀνακοίνωσις. Δικαίωμα πρὸς ἀνακοίνωσιν τίς ἔχει § 27 σελ. 36.

Ἐπακολουθήματα ἀνακοινώσεως σελ. 36.

Ἀνακοπή. Ἀνακοπὴ ἀποφάσεων ἐν δίκαις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν § 128 σελ. 240—241. Ἀνακοπὴ ἐπ'ἀνακοπῇ σελ. 241. Ἀποτελέσματα τῆς ἀνακοπῆς σελ. 242. Διαδικασία τῆς ἀνακοπῆς σελ. 242. Λόγοι ἀνακοπῆς σελ. 241. Προθεσμία τῆς ἀνακοπῆς § 103 σελ. 175 καὶ § 128 σελ. 242. Προσόντα ἀνακοπῆς § 111 σελ. 202 καὶ § 128 σελ. 241. Τίνες αἱ ἀποφάσεις καὶ πράξεις, καθ' ὧν χωρεῖ ἀνακοπὴ § 128 σελ. 240.

Ἀνακοπὴ διεκδικητικὴ. Ἴδε Κατάσχσεις ἀναγκαστικῆς.

Ἀνακοπὴ ἐπιταγῆς. Ἴδε Ἐκτέλεισις.

Ἀνακοπὴ τρίτου. Ἀνακοπὴ τρίτου κατὰ τῆς ἐκτελέσεως § 137 σελ. 278. Ἀποφάσεις καὶ πράξεις καθ' ὧν χωρεῖ § 53 σελ. 89. Ἀρμόδιον δικαστήριον εἰς ἐκδίκασιν § 53 σελ. 89 ἐπ. Ἦττα τοῦ ἀνακόπτοντος § 53 σελ. 90. Κατὰ τίνας ἀπευθύνεται § 53 σελ. 89. Τίνες δύνανται νὰ ἀνακόψωσιν ὡς τρίτοι § 53 σελ. 89.

Ἀναπλειστηριασμός. Ἴδε Πλειστηριασμός.

Ἀνατροπή. Ἀδιαίρετον τῆς ἀνατροπῆς § 97 σελ. 161. Ἀνατρέπεται ἡ κατ'ἐρήμην δίκη; § 97 σελ. 159. Ἐπακολουθήματα ἀνατροπῆς § 97 σελ. 162. Διαδικασία τῆς ἀνατροπῆς § 97 σελ. 159. Ἐπακολουθήματα ἀνατροπῆς τῆς ἐφέσεως § 97 σελ. 162. Κατὰ τίνος ἐγείρεται ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή § 97 σελ. 161. Παράτασις ἐξάμηνος τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας § 97 σελ. 153. Πράξεις ὑποκείμεναι εἰς ἀνατροπὴν § 97 σελ. 158. Πράξεις διακόπτουσαι τὴν ἀνατροπὴν § 97 σελ. 159 ἐπ. Προθεσμία ἀνατροπῆς § 97 σελ. 158

Ἀναψηλάφησις. Ἴδε Ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας.

Ἀνταγωγή. Ἀναρμодиότης λόγῳ ὕλης εἰς ἐκδικασιν ἀνταγωγῆς § 108 σελ. 190. Ἀνταγωγή πότε εἶναι ἀπαράδεκτος σελ. 190. Ἰ-διαίτερά συζήτησις ἀνταγωγῆς σελ. 191. Κατ' ἐφεσιν σελ. 190—191. Τίνι τρόπῳ ὑποβάλλεται ἡ ἀνταγωγή § 108 σελ. 190.

Ἀντέφεσις. Ἴδε Ἐρεσις.

Ἀντίκλητος. Ἴδε Πληρεξουσιότης.

Ἀντιπροσώπευσις δημοσίου καὶ ἄλλων νομικῶν προσώπων § 1 σελ. 3 καὶ § 24 σελ. 30.

Ἀπαγόρευσις. Ἴδε Διαδικασία ἐπ' ἀναφορᾷ.

Ἀπάντησις. Ἀπολογητήριον § 107 σελ. 183. Ἐκφρασις τοῦ μὴ γινώσκειν ἢ μὴ πιστεῦειν σελ. 183. Ὅποια πρέπει νὰ ᾔναι ἡ ἀπάντησις σελ. 183. Πότε ἡ ἀπάντησις θεωρεῖται ὡς τυχαία σελ. 184.

Ἀπογραφὴ. Τίς δικαιούται καὶ τίς ὀφείλει νὰ ζητήσῃ ἀπογραφὴν § 153 σελ. 334. Τίς καταρτίζει καὶ κατὰ τίνα τρόπον τὴν ἀπογραφὴν σελ. 334. Τίνα τὰ δικαιώματα τοῦ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμου σελ. 353.

Ἀπόδειξις. Ἀνταπόδειξις § 56 σελ. 95. Ἀπόδειξις τελεία καὶ ἀτελής § 57 σελ. 96. Ἀπόδειξις φυσικὴ καὶ μὴ φυσικὴ § 58. Ἀπόδειξις ἀλλοδαπῶν νόμων § 54 σελ. 91. Ἀπόδειξις ἐθίμων § 54 σελ. 91. Βάρος τῆς ἀποδείξεως § 55 σελ. 93. Διεξαγωγή ἀποδείξεως § 59 σελ. 96 ἐπ. Θέμα ἀποδείξεως § 54 σελ. 91. Μὴ προσαγωγή ἀποδείξεως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος § 25 σελ. 32 καὶ § 56 σελ. 95. Πότε διατάσσεται ἀπόδειξις § 54 σελ. 91 ἐπ. Προαπόδειξις § 59 σελ. 96. Συντηρητικὴ ἀπόδειξις § 60 σελ. 98. Στάθμισις τῶν ἀποδείξεων § 62 σελ. 99. Τί ἐστὶ πασίδηλον καὶ γνωστὸν τῷ δικαστηρίῳ § 54 σελ. 92.

'Αποδοκίμασις. 'Απαράδεκτον τῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγῆς § 93 σελ. 154. 'Αρμοδιότης καὶ διαδικασία § 93 σελ. 154. Περιπτώσεις ἀποδοκιμάσεως § 93 σελ. 154. Τίς προτείνει τὴν ἐλλειψιν πληρεξουσιότητος § 93 σελ. 154.

'Αποδοχή. 'Επακολουθήματα τῆς ἀποδοχῆς § 98 σελ. 162 ἐπ. Πράξεις ἐμφαίνουσαι ἀποδοχὴν καὶ πράξεις μὴ ἐμφαίνουσαι ἀποδοχὴν § 98 σελ. 163. Σιωπηρὰ ἀποδοχὴ § 98 σελ. 163. Τίνες δύνανται νὰ ἀποδεχῶσι § 98 σελ. 162.

'Απολογητήριο. "Ιδε 'Απάντησις.

'Αποπεράτωσις δίκης. Τίνι τρόπῳ κταργεῖται ἡ ἀποπερατωθεῖσα δίκη § 95 σελ. 156 ("Ιδε καὶ Συμβιβασμός, 'Ανατροπὴ, 'Αποδοχή, Παραίτησις).

'Απόφασις Αἰτιολογικὸν ἀποφάσεως § 44 σελ. 64. 'Ανάκλησις ἀποφάσεων § 44 σελ. 69. 'Αποφάσεως οὐσιώδη στοιχεῖα § 44 σελ. 63 καὶ 69. 'Απόφασις ἐπιβάλλουσα ὄρκον § 82 σελ. 133. Δημοσίευσις ἀποφάσεως § 44 σελ. 66. Δικτακτικὸν ἀποφάσεως § 44 σελ. 64. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ δικαστοῦ κατὰ τὴν ἐκδοσιν ἀποφάσεως § 44 σελ. 64. Κετάρτισις ἀποφάσεων § 44 σελ. 65. 'Οριστικὰ καὶ παρεμπύκτους ἀποφάσεις § 44 σελ. 66 καὶ ἐπ. Τελεσιδικοί ἀποφάσεις (καταδικαστικαί, ἀπολυτικαί, σύνθετοι) § 44 σελ. 68. 'Υπογραφή τῶν ἀποφάσεων § 43 σελ. 63. 'Υποκείμενοι εἰς ἔφεσιν ἀποφάσεις § 44 σελ. 68.

'Αρειος Πάγος. "Ιδε 'Αναίρεσις.

'Αρμοδιότης. Εἶδη δωσιδικίας ἢ δικαιοδοσίας § 7 σελ. 11. Γενικὴ δωσιδικία § 8 σελ. 12 καὶ ἐπ. Διαφορὰ καὶ ἄς εἰσιν ἀρμόδια ἢ ἀναρμόδια τὰ τακτικὰ δικαστήρια § 1 καὶ § 2 σελ. 1 καὶ ἐπ. Δωσιδικία κατοικίας § 8 σελ. 12 καὶ ἐπ. Δωσιδικία τῆς τοποθεσίας τοῦ πράγματος § 9 σελ. 15. Δωσιδικία τῆς συναφείας § 9 σελ. 15. Δωσιδικία τῆς κατασχέσεως καὶ προσωπικῆς κρατήσεως § 10 σελ. 16. Δωσιδικία τῆς ταυτότητος τοῦ δικαίου § 10 σελ. 16. Δωσιδικία τοῦ συναλλάγματος § 10 σελ. 16. Δωσιδικία τῶν ἀλλοδαπῶν § 13 σελ. 18. 'Εκλεκτικὸν δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος § 10 σελ. 16. Παρέκτασις ἀρμοδιότητος § 12 σελ. 17.

'Αρμοδιότητος δικαστηρίων κανονισμός. "Ιδε Κανονισμός ἀρμοδιότητος δικαστηρίων.

'Αρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως. "Ιδε Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις.

Αὐτοψία. Ἀποδεικτικὴ δύναμις τῆς περὶ αὐτοψίας ἐκθέσεως § 66 σελ. 108. Πότε διατάσσεται αὐτοψία § 66 σελ. 107.

Γ

Γραμματεὺς. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ Γραμματέως ὡς πρὸς τὴν εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴν § 110 σελ. 191.

Δ

Δαπάναι δικαστικά. Ἴδε Ἐξοδα δικαστικά.

Δεδικασμένον. Ἀποφάσεις ἀποτελοῦσαι δεδικασμένον § 65 σελ. 105 ἐπ. Ἐκτασις τῆς ἐσχύος τοῦ δεδικασμένου § 65 σελ. 106 ἐπ. Κῦρος τοῦ δεδικασμένου σελ. 104 ἐπ. Πότε ἀποτελοῦσι δεδικασμένον αἱ ἀποφάσεις καὶ ὡς πρὸς τὰ παρ' αὐτῶν λυθέντα προδικαστικὰ ζητήματα σελ. 107. Στοιχεῖα πρὸς ὑπαρξίν δεδικασμένου σελ. 104 — 105. Τυτὸότης ἀντιδίκων προσώπων καὶ τυτὸότης διαφορᾶς σελ. 104 ἐπ.

Δημόσιον. Ἀντιπροσωπεία τοῦ δημοσίου καὶ τῶν ἄλλων νομικῶν προσώπων § 1 σελ. 3 καὶ § 24 σελ. 30. Οἰκονομικοὶ ἔφοροι καὶ ταμίαι ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ δημοσίου § 24 σελ. 31. Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου § 24 σελ. 30 Ὅρκος δημοσίου § 71 σελ. 131.

Δημοσιότης Διαδικασίας § 40 σελ. 62.

Διαδικασία ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου. § 31 σελ. 47.

Διαδικασία κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν § 38 καὶ ἐπ. σελ. 60 καὶ ἐπ.

Διαδικασία ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς δίκαις. Ἴδε Ἐμπορικαὶ δίκαι.

Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ Προέδρου Περιπτώσεις § 114 σελ. 210. Διαδικασία σελ. 211. Διαδικασία καὶ περιπτώσεις τῆς ἐξώσεως δι' ἀποφάσεως Προέδρου § 114 σελ. 211.

Διαδικασία ἐπ' ἀναφορᾷ. Διαδικασίας θέματα καὶ εἶδος § 115 σελ. 213. Ἀπαγόρευσις § 118 σ. 219. Ἀποκατάστασις εἰς τὴν νομὴν τοῦ ἀφέντου § 119 σ. 223. Διορισμὸς ἐπιτρόπου καὶ κηδεμόνος § 116 σ. 215. Δικζύγιον § 123 σ. 226. Διόρθωσις ληξιαρχικῆς πράξεως § 120 σελ. 223. Ἐκτασις ὑπαρχόντων (παρχώρησις περιουσίας) § 124 σελ. 230. Συγγενικὸν συμβούλιον § 117 σελ. 216. Ὑπο-

θεσία § 115 σελ. 214. Χωρισμός κτημάτων § 122 σελ. 224. Τις λογιζέται διαδίκος ἐν τῇ ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίᾳ § 115 σελ. 214.

Διαδίκων δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις § 25 σελ. 32.

Διαζύγιον. Ὅρα Διαδικασία ἐπ' ἀναφορᾷ.

Διαιτησία. Ἀκυρότης τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων καὶ ἀνακοπὴ τοῦ ἐντάλματος τῆς ἐκτελέσεως § 29 σελ. 45 καὶ ἐπ. Ἀναγκαστικὴ διαιτησία § 29 σελ. 43. Διαδικασία διαιτητῶν § 29 σελ. 44. Ἐνδίκαι μέσαι σελ. 44 ἐπ. Παῦσις ἐξουσίας διαιτητῶν § 29 σελ. 46. Συνοπιοσχετικὸν § 29 σελ. 42.

Διακοπὴ καὶ ἐπανάληψις δίκης. Ἀναγκαστικὴ ἐπανάληψις § 94 σελ. 155 ἐπ. Ἀποδοκίμωσις § 93 σελ. 154. Διακοπὴ καὶ ἐπανάληψις τῶν παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ δικῶν § 93 σελ. 156. Ἐκουσία ἐπανάληψις τῆς δίκης § 94 σελ. 155. Θάνατος ἀντικλήτου § 93 σελ. 152 ἐπ. Μεταβολαὶ ἐπελθοῦνται τοῖς διαδίκοις ἢ τοῖς ἀντιπροσώποις αὐτῶν § 93 σελ. 152 ἐπ. Παραίτησις, ἀπόλυσις κλπ. ἀντικλήτου δικηγόρου § 93 σελ. 152 ἐπ. Προδικαστικὰ ζητήματα § 93 σελ. 153.

Διανομή. Δίκη περὶ διανομῆς § 156 σελ. 339 ἐπ. Ἀρμόδιον δικαστήριον εἰς ἐκδίκασιν αὐτῆς σελ. 339. Διεξαγωγὴ τῆς δίκης σελ. 340.

Διαχείρισις δικαστικῆς εὐταξίας § 32 σελ. 47.

Δικαιοδοσία. Βαθμοὶ δικαιοδοσίας § 4 σελ. 9. Ἴδε καὶ Ἀρμοδιότης.

Δίκαι παρεμπίπτουσαι. Ἴδε Παρεμπίπτουσαι δίκαι.

Δίκαι περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. Ὅρα Ἐκτελέσεις.

Δικαστικὴ παράστασις. Δικαίωμα δικαστικῆς παραστάσεως § 22 σελ. 27 καὶ ἐπ.

Δικαστὴς φυσικός. Οὐδεὶς ἀφαίρετός τῶν φυσικῶν αὐτοῦ δικαστῶν § 5 σελ. 10.

Δικόγραφον. Προσόντα δικογράφων § 34 σελ. 49. Πρωτότυπα δικογράφων § 34 σελ. 51.

Δωσιδικία. Ἴδε Ἀρμοδιότης.

Ε

Ἐγγράφα. Ἀμφισβήτησις τῆς γνησιότητος ἐγγράφου § 92 σελ. 148 καὶ ἐπ. Ἀποδεικτικὴ δύναμις ἐγγράφου § 83 σελ. 134 καὶ § 85

σελ. 135. Ἀποδεικτικὴ δύναμις δημοσίων ἐγγράφων § 83 σελ. 139. Ἀποδεικτικὴ δύναμις ιδιωτικῶν ἐγγράφων § 89 σελ. 141 καὶ ἐπ. Βεβίαι χροнологία § 89 σελ. 143. Εἰκονικότης ἐγγράφων καὶ ἀντίγραφα § 88 σελ. 100. Ἐμπορικὰ βιβλία § 89 σελ. 140. Ἐπιδειξίς ἐγγράφων § 91 σελ. 146. Κατάρτισις ιδιωτικῶν ἐγγράφων § 89 σελ. 140. Κατάρτισις δημοσίων ἐγγράφων § 88 σελ. 136. Πρωτότυπα καὶ ἀντίγραφα § 90 σελ. 144. Προσχωγὴ ἐγγράφων § 59 σελ. 97. Προσβολὴ ἐγγράφων ὡς πλαστῶν § 92 σελ. 151. Συσχετικὰ ἔγγραφα § 87 σελ. 136. Τύπος τῶν ἐγγράφων § 84 σελ. 134 ἐπ.

Ἐγγραφή δίκης εἰς τὸ πινάκιον. Ἴδε Πινάκιον.

Ἐγγύησις. Ἴδε Συντηρητικὰ μέτρα.

Ἐγγυοδοσία § 134 σελ. 270 καὶ ἐπ.

Ἐθιμον. Ἀπόδειξις τοῦ ἐθίμου § 54 σελ. 91.

Εἰρηνοδικεῖα. Ἀνέκκλητον ἀποφάσεων ἐκδιδομένων ἐν διαφοραῖς περὶ βλάβης εἰς σπαρτὰ ἢ δενδροφυτείας § 101 σελ. 165. Ἀπόφασις ἐπὶ προσωρινῶν μέτρων § 101 σελ. 166. Ἀρμοδιότης Εἰρηνοδίκου ἐν ἀμφισβητουμέναις ὑποθέσεσι § 101 σελ. 165. Ἀρμοδιότης Εἰρηνοδίκου ἐν μὴ ἀμφισβητουμέναις ὑποθέσεσι § 102 σελ. 169. Δικδικασία καὶ ἀπόδειξις ἐπὶ προσωρινῶν μέτρων § 101 σελ. 166. Δικδικασία ἐπ' ἀκροατηρίου § 163 σελ. 174 ἐπ. Προσωρινὰ μέτρα ἐν ταῖς περὶ κατοχῆς διαφοραῖς § 101 σελ. 166. Προδικασία ἐν ταῖς εἰρηνοδικακαῖς δίκαις § 103 σελ. 174. Σύνθεσις εἰρηνοδικείου § 100 σελ. 165.

Εἰσαγγελεὺς. Ὁρα Ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας.

Ἐκθέσεις καὶ Πρακτικά. Οὐσιώδη προσόντα ἐκθέσεων § 33 σελ. 43. Οὐσιώδη προσόντα πρακτικῶν § 43 σελ. 63.

Ἐκκρεμοδικία. Ἴδε Ἐνστασις.

Ἐκστάσις ὑπαρχόντων. Ἴδε Δικδικασία ἐπ' ἀναφορᾷ.

Ἐκτέλεσις. Ἀλλοδαποὶ τίτλοι § 135 σελ. 275. Ἀναγκαστικὰ μέσα ἐπὶ χρηματικῶν χρεῶν § 139 σελ. 281. Ἀναγκαστικὰ μέσα ἐπὶ ἀποδόσεως πραγμάτων § 140 σελ. 281. Ἀναγκαστικὰ μέσα ἐπὶ ἐπιχειρητέων πράξεων § 141 σελ. 282. Ἀναγκαστικὰ μέσα ἐπὶ παραλειπτέων πράξεων § 142 σελ. 281. Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς § 137 σελ. 278. Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐν γένει § 137 σελ. 278. Ἀπαιτούμενα εἰς ἐκτέλεσιν ἐγγράφου § 135 σελ. 273 καὶ ἐπ. Δισταγμοὶ καὶ ἔριδες περὶ τὴν ἐκτέλεσιν § 137 σελ. 278. Ἐγκαταρ-

Θ. ΦΑΡΟΓΑΪΤΟΥ.—ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

48

σμέναι ἐνστάσεις κατὰ τῆς ἐκτελέσεως § 137 σελ. 278 ἐπ. Ἐκτέλεσις κατὰ τοῦ τρίτου κατόχου § 135 σελ. 276. Ἐντολὴ πρὸς ἐκτέλεσιν § 136 σελ. 277. Ἐπιταγὴ πρὸς ἐκτέλεσιν κατὰ κληρονόμων καὶ ἀλλων διαδόχων § 135 σελ. 276. Ἐπακολουθήματα ἐπιταγῆς σελ. 275 καὶ ἐπ. Κατὰ τίνων γίνεται ἡ ἐκτέλεσις σελ. 276. Προεπιδοσις τοῦ ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου μετ' ἐπιταγῆς πρὸς ἐκτέλεσιν § 135 σελ. 275. Προθεσμία πρὸς ἐκτέλεσιν σελ. 276. Προσόντα ἐπιταγῆς § 135 σελ. 275. Προσωρινὴ ἐκτέλεσις § 45 σελ. 70 ἐπ. Τίτλοι ἐκτελεστοῦ καὶ τύπος ἐκτελέσεως § 135 σελ. 273 καὶ ἐπ.

Ἐμπορικὰ βιβλία. Ἰδε Ἐγγραφα.

Ἐμπορικαὶ δίκαι. Ἀρμόδιον δικαστήριον εἰς ἐκδίκασιν ἐμπορικῶν δικῶν § 126 σελ. 235. Δικάσιμος ἐμπορικῶν δικῶν σελ. 235. Ἐνστασις ἐγγυοδοσίας ἀλλοδαπῶν ἀπαράδεκτος σελ. 235. Ἐπιτρέπονται μόνον ἐκκαθαρισμέναι ἐνστάσεις ἐν ταῖς δίκαις περὶ συναλλαγματικῶν καὶ ἐμπορικῶν γραμματίων σελ. 235. Πινάκιον ἐμπορικῶν δικῶν σελ. 235. Προσωπικὴ κράτησις ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς δίκαις σελ. 236. Τίνες θεωροῦνται ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις ; σελ. 236 καὶ ἐπ.

Ἐνδिका μέσα. Πότε συγχωρεῖται ἡ σύγχρονος ἐνάσκησις ἐνδίκων μέσων § 127 σελ. 239.

Ἐνστάσεις. Ἀπόδειξις ἐνστάσεων τίνα βαρύνει § 107 σελ. 185. Ἐνστασις ἀκυρότητος τῆς προκλήσεως εἰς ἀγωγὴν § 26 σελ. 35. Ἐνστάσεις ἀναβλητικαὶ καὶ ἀνατρεπτικαὶ § 107 σελ. 183 ἐπ. Ἐνστάσεις ἀντιφατικαὶ § 107 σελ. 185. Ἐνστάσεις ἐκ δικαιώματος τρίτου § 107 σελ. 185—186. Ἐνστασις ἀναρμυδιότητος § 107 σελ. 186. Ἐνστασις ἐκκρεμοδικίας § 107 σελ. 186. Ἐνστασις συναφείας § 107 σελ. 186. Ἐνστασις ἐγγυοδοσίας τῶν ἀλλοδαπῶν § 25 σελ. 33 καὶ 107 σελ. 187. Ἐνστασις τῆς μὴ κοινοποιήσεως τῶν διαδικαστικῶν ἐγγράφων § 107 σελ. 187. Ἐνστασις τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀπογραφῆς § 107 σελ. 187. Ἐνστασις ὁμοδικίας καὶ ἐγγυήσεως § 107 σελ. 188. Ἐνστασις διζήσεως καὶ διαιρέσεως § 107 σελ. 188. Ἐνστασις τῆς μὴ ἐμπροθέσμου ἀπαιτήσεως § 107 σελ. 189. Ἐνστασις εὐπορίας § 107 σελ. 185. Ἐνστασις παραγραφῆς § 107 σελ. 189. Ἐνστασις συμψηφισμοῦ § 107 σελ. 189. Ἐνστασις τελεσιδικίας ἢ διδικασμένου § 107 σελ. 189. Ἐνστάσεις προτεινόμεναι κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν § 107 σελ. 185. Ἐνστάσεις προνομικαὶ, ἥτοι προτεινόμεναι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης § 38 σελ. 61 καὶ § 107

σελ. 185. Προσόντα τῶν ἐνστάσεων § 107 σελ. 184 ἐπ. Πρότασις καὶ ἐκδίκασις τῶν ἐνστάσεων § 38 σελ. 61 καὶ § 107 σελ. 185.

Ἐξαίρεσις δικαστῶν. Ἀρμοδιότης δικαστηρίων καὶ διαδικασία § 19 σελ. 22. Λόγοι ἐξαίρεσεως § 16 σελ. 20 καὶ § 18 σελ. 22. Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον § 20 σελ. 23. Πρότασις τῆς ἐξαίρεσεως § 17 σελ. 21.

Ἐξοδα δικαστικά. Ἀποδοτέα ἔξοδα § 49 σελ. 82 Ἀρμοδίον δικαστήριον § 49 σελ. 83. Ἐκκαθάρισις δικαστικῶν ἐξόδων § 49 σελ. 81. Κατάλογος ἐξόδων § 49 σελ. 82. Συμψηφισμὸς ἐξόδων § 49 σελ. 81. Τίς δικαιούται καὶ τίς ὑποχρεοῦται εἰς ἔξοδα § 49 σελ. 81. Τίς προκαταβάλλει § 49 σελ. 80.

Ἐξωσις μισθωτοῦ. Ἴδε Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ Προέδρου.

Ἑορταί. Ἴδε Ἐπίδοσις.

Ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας. Ἀντίφασις ἀποφάσεων § 130 σελ. 254. Ἀποφάσεις ὑποκείμεναι εἰς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας § 130 σελ. 253. Ἀρμοδίον εἰς ἐκδίκασιν δικαστήριον σελ. 255. Διαδικασία § 130 σελ. 256. Ἐγγραφον ἀναψηλαφήσεως § 130 σελ. 256. Ἑλληνικῆς ἐκπροσώπησις, Ἐπιδίκασις πλείονος ἢ ἥττονος τῶν αἰτηθέντων, Εὐρεσις νέων ἐγγράφων, Παράλειψις ἀγορεύσεως τοῦ εἰσαγγελέως καὶ λοιποὶ λόγοι § 130 σελ. 254. Ἐπακολουθήματα αἰτήσεως ἀναψηλαφήσεως § 130 σελ. 256. Προθεσμία § 130 σελ. 255.

Ἐπανάληψις τῆς δίκης. Ἴδε Διακοπὴ καὶ ἐπανάληψις τῆς δίκης.

Ἐπίδοσις. Ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς ἐπιδότηριου § 35 σελ. 55. Ἑορτάσιμοι ἡμέραι καθ' αἷς δὲν γίνονται ἐπιδόσεις § 35 σελ. 51. Ἐπίδοσις ἐν γένει § 35 σελ. 51. Ἐπίδοσις πρὸς τὸν διάδικον, τοὺς συγγενεῖς καὶ λοιποὺς συνοίκους § 35 σελ. 52 ἐπ. Ἐπίδοσις πρὸς ἐταιρίαν § 35 σελ. 53. Ἐπίδοσις ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως § 35 σελ. 53. Ἐπίδοσις πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ § 35 σελ. 54. Ἐπίδοσις πρὸς τοὺς ἀγνώστου διαμονῆς § 35 σελ. 54. Ἐπίδοσις πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας § 35 σελ. 54 ἐπ. Παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν § 35 σελ. 51 καὶ ἐπ. Προσόντα καὶ σκοπὸς ἐπιδότηριου § 35 σελ. 55 ἐπ. Ἐπίδοσις πρὸς πληρεξούσιον ἢ ἀντίκλητον ἀντὶ τοῦ διαδίκου § 36 σελ. 57.

Ἐπίσχεσις. § 149 σελ. 326—327.

Ἐπιταγή. Ἴδε Ἐκτέλεσις.

Ἐρήμην δίκη. Ἐρημοδικία τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου § 111 σελ. 200—201. Ἐρημοδικία ὁμοδίκων ἀπολιπομένων § 111 σελ. 203—204. Νόμιμος κλήτευσις τοῦ ἐρήμην δικαζομένου σελ. 200—201. Προθεσμία ἀνακοπῆς σελ. 201. Συζήτησις κατ'ἀντιμωλίαν τῆς ἀνακοπῆς σελ. 202—203.

Ἑτεροδικία. Ἴδε Ἀρμοδιότης.

Ἐφεσις. Ἀνασταλτικὸν καὶ μεταβιβαστικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐφέσεως § 129 σελ. 251. Ἀντέφεσις § 129 σελ. 250 ἐπ. Ἀποφάσεις ὑποκείμεναι εἰς ἔφεσιν § 129 σ. 143 ἐπ. Ἀρμοδιότης Ἐφετείου σ. 253. Διαδικασία ἐπ'ἀκροατηρίου § 129 σελ. 151. Δικαιώματος ἐφέσεως ἔναρξις § 129 σελ. 248. Ἐπίδοσις τῆς ἐφέσεως § 129 σελ. 248. Ἐφέσεως προθεσμία καὶ ἔφεσις ἐντὸς τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας § 129 σελ. 249. Ἐφεσις λόγῳ ἀναρμοδιότητος § 129 σελ. 244. Ἐφετηρίου περιεχόμενα § 129 σελ. 245. Κατὰ τίνων καὶ ὑπὸ τίνων δύναται νὰ γίνῃ ἔφεσις § 129 σελ. 245. Πότε ἡ ἔφεσις περιττὴ § 129 σελ. 248. Ρύθμισις τοῦ ἐκκλητοῦ τῶν ἀποφάσεων § 129 σελ. 243 ἐπ. Τίνες ἰσχυρισμοὶ καὶ προτάσεις δεκτοὶ καὶ τίνες μὴ δεκτοὶ ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ § 129 σελ. 247 καὶ 252. Τίνες ἔχουσι δικαίωμα ἐφέσεως § 129 σελ. 245. Τίς ὑπογράφει τὴν ἔφεσιν § 129 σελ. 246.

Ζ

Ζήτημα προδικαστικόν. Ἴδε Σχέσις τῶν πολιτικῶν πρὸς τὰ ποινικὰ δικαστήρια.

Κακοδικία. Ἀρμόδιον δικαστήριον εἰς ἐκδίκασιν § 21 σελ. 24. Διαδικασία § 21 σελ. 25. Περιπτώσεις κακοδικίας § 21 σελ. 24 καὶ ἐπ.

Κανονισμὸς ἁρμοδιότητος. Διαδικασία § 15 σελ. 19. Περιπτώσεις κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος § 15 σελ. 19.

Κατάργησις δίκης. Ἴδε Ἀποπεράτωσις δίκης.

Κατακύρωσις. Ἴδε Πλειστηριασμὸς.

Κατάσχεσις ἀναγκαστική. Ἀνακοπὴ κατ'ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως καὶ λόγοι ἀκυρότητος § 142 σελ. 291 ἐπ. Ἀντικείμενον κατασχέσεως § 143 σελ. 283 καὶ § 146 σελ. 307. Διατυπώσεις κατασχέσεως § 143 σελ. 284 καὶ § 146 σελ. 309. Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ κατασχόντος § 143 σελ. 283. Ἐκθέσεως κατασχετηρίου περιεχόμενα κτλ. § 142 σελ. 293 καὶ § 146 σελ. 310. Ἐπα-

κολουθήματα κατασχέσεως § 143 σελ. 285. Κατάσχεσις κινητῶν § 143 σελ. 283 ἐπ. Κατάσχεσις κερπῶν ἀσυγκομίστων § 143 σελ. 293. Κατάσχεσις ἀκινήτων § 146 σελ. 307. Κατάσχεσις κατεσχνημένων δὲν ἐπιτρέπεται § 143 σελ. 299. Κινητὰ ἐξαιρούμενα τῆς κατασχέσεως § 143 σελ. 283. Λόγοι διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς § 131 σελ. 291 ἐπ. Μεσεγγυούχως § 143 σελ. 284—285 καὶ § 146 σελ. 311 καὶ 312. Πότε χωρεῖ διεκδικητικὴ ἀνακοπὴ καὶ τίνα τὰ ἐπακολουθήματα αὐτῆς ὡς πρὸς τὸν καθ' οὗ αὕτη δανειστήν § 143 σελ. 291 ἐπ.

Κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ. Ἀντικείμενα κατασχετέα § 144 σελ. 294. Δήλωσις τοῦ τρίτου καὶ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς δηλώσεως § 144 σελ. 297 ἐπ. Διανομὴ τῆς κατασχεθείσης ἀπαιτήσεως εἰς τοὺς δανειστάς § 144 σελ. 298—299. Διατυπώσεις τῆς κατασχέσεως § 144 σελ. 294 ἐ. Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις κατασχόντος § 144 σελ. 294 ἐπ. Ἐνστάσεις τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ τρίτου σελ. 295. Ἐπακολουθήματα τῆς κατασχέσεως § 144 σελ. 294 ἐπ. Ἐπικύρωσις ἢ ἀκύρωσις τῆς κατασχέσεως § 144 σελ. 298—299. Θέσις τοῦ τρίτου ἐν τῇ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως δίκῃ σελ. 299 ἐπ. Κατασχετήριον § 144 σελ. 294. Συρροή πλειόνων δανειστῶν § 144 σελ. 298. Τίνα ἀντικείμενα δὲν ὑπόκεινται εἰς κατάσχεσιν § 144 σελ. 294. Ὑποχρεώσεις τοῦ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις τρίτου § 144 σελ. 297 καὶ ἐπ.

Κατάσχεσις συντηρητικὴ. Ἀποτελέσματα συντηρητικῆς κατασχέσεως § 151 σελ. 330. Διατυπώσεις συντηρητικῆς κατασχέσεως § 15 σελ. 332. Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις § 151 σελ. 330. Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τρίτου § 151 σελ. 332. Δυνάμει τίνος τίτλου δύναται νὰ ἐνεργηθῇ συντηρητικὴ κατάσχεσις § 150 σελ. 331—332 Ἐπικύρωσις ἢ ἀκύρωσις τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως σελ. 332. Κατάσχεσις συντηρητικὴ ἐπὶ κατεσχνημένων ἤδη πραγμάτων § 143 σελ. 290—291. Περιπτώσεις καθ' αὖς συγχωρεῖται συντηρητικὴ κατάσχεσις § 151 σελ. 331.

Κατάταξις. Ἀμοιβαῖαι παρατηρήσεις πιστωτῶν § 145 σελ. 299—300 Ἀναγγελία § 145 σελ. 299 Ἀνακοπῆς κατατάξεως ἐπακολουθήματα § 145 σελ. 304—305 Ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν ἀνακοπῆς πῖνακος δικαστήριον § 145 σελ. 305. Διατυπώσεις ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πίνακος § 145 σελ. 305. Κατάταξις καὶ προνόμια § 145

σελ. 301 ἐπ. Προθεσμία ἀνακοπῆς § 145 σελ. 304. Προσαγωγή ἀποδείξεων § 145 σελ. 304. Προσαγωγή ἀποδείξεων § 145 σελ. 299—300. Πρόσκλησις τῶν πιστωτῶν § 145. Σύνταξις πίνακος κατατάξεως § 145 σελ. 304. Τί δύναται νὰ προταθῇ διὰ τῆς ἀνακοπῆς § 145 σελ. 306. Τίνες δύνανται νὰ ἀνακόψωσι τὸν πίνακα ; § 145 σελ. 304. Ὑποχρεώσεις εἰς καταβολὴν ἀποζημιώσεως τοῦ ἥττηθέντος ἐν τῇ δικῇ ἀνακόψαντος § 145 σελ. 307.

Κατοικία. Ἀρμοδιότης ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου § 8 σελ. 12. Κατοικία τῶν ἀναδεξαμένων ἰσόβιον ὑπηρεσίαν § 8 σελ. 12. Κατοικία λοιπῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, βουλευτῶν, τῆς συζύγου, ἀχειραφέντων ἀνηλίκων, νόθων τέκνων § 8 σελ. 13. Κατοικία νομικῶν προσώπων § 8 σελ. 13 καὶ ἐπ.

Κλητὴρ δικαστικός. Ἴδε Ἐπίδοσις.

Κοινοποίησις. Ἴδε Ἐπίδοσις.

Κράτησις προσωπικῇ. Ἴδε Προσωπικὴ κράτησις.

Λ

Λογιστικὴ δίκη. Ἀναγκασία ἢ ἀναγκαστικὴ λογοδοσία § 125 σελ. 232. Ἀπόφασις § 125 σελ. 233. Διαδικασία παρὰ τῷ Εἰσηγητῇ § 125 σελ. 233 ἐ. Διαδικασία ἐπ' ἀκροατηρίου § 125 σελ. 232 ἐ. Διόρθωσις λογιστικοῦ σφάλματος § 125 σελ. 234—235. Ἐκουσία λογοδοσία § 125 σελ. 231. Περιπτώσεις λογοδοσίας § 125 σελ. 230 καὶ 231.

Λογοδοσία. Ἴδε Λογιστικὴ δίκη.

Μ

Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις. Ἀδυναμία εἰς προμήθειαν ἐγγράφου § 71 σελ. 115. Ἀκυρότητες καὶ ἀταξίαι § 72 σελ. 122—123. Ἀπαράδεικτος κατὰ τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου § 71 σελ. 114. Ἀπώλεια ἐγγράφου § 71 σελ. 115. Ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως § 71 σελ. 115 καὶ § 89 σελ. 142. Γνωστοποίησις τῶν μαρτύρων § 72 σελ. 116. Διαδικασία τῆς ἐξαιρέσεως τῶν μαρτύρων σελ. 119 120. Διεξαγωγή ἀποδείξεων § 72 σελ. 116 καὶ ἐπ. Ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις § 71 σελ. 114—115. Ἐνοχὰ ἐξ αἰονεὶ συναλλάγματος, ἀδικήματος ἢ οἰονεὶ ἀδικήματος σελ. 115. Ἐξέτασις τῶν μαρτύρων § 72 σελ. 110. Κατηγορία καὶ καταδίκη τοῦ μάρτυρος σελ. 116 ἐπ. Κλήτευσις τῶν

διαδίκων καὶ τῶν μαρτύρων § 72 σελ. 116. Λιπομαρτυρία καὶ ἄρνησις πρὸς μαρτυρίαν § 72 σελ. 117. Μάρτυρες ἀνεπιτήδευτοι § 72 σελ. 118. Μάρτυρες ἐξαίρετοι § 72 σελ. 118—119. Παρεμπιπτούσα ἀπόφασις περὶ ἀποδείξεως § 72 σελ. 120. Ποτε ἐπιτρέπεται ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις § 71 σελ. 113 καὶ ἐπ. Προθεσμία διεξαγωγῆς τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως § 72 σελ. 121. Συντηρητικὴ ἐξέτασις μαρτύρων § 73 σελ. 123. Τόπος διεξαγωγῆς ἀποδείξεως σελ. 121.

N

Νομῆς δίκαι. Ἀπαράδεκτον ἀνταγωγῆς § 113 σελ. 208. Ἀποφάσεις περὶ νομῆς τί ἀπαγορεύουσι § 113 σελ. 207. Διαδικασία § 113 σελ. 207 ἐπ. Πότε ἐκτελοῦνται αἱ περὶ νομῆς ἀποφάσεις § 113 σελ. 207. Ποτε θεωροῦνται συνοπτικαὶ § 113 σελ. 206. Σχέσις τῶν περὶ νομῆς ἀγωγῶν πρὸς τὴν περὶ κυριότητος § 113 σελ. 207 καὶ 208. Τίς ἐγείρει τὰς περὶ νομῆς ἀγωγὰς § 113 σελ. 206.

Νομιμοποίησις. Ἐνεργητικὴ νομιμοποίησις § 22 σελ. 27—28. Πλαθητικὴ νομιμοποίησις § 22 σελ. 27—28. Πρώτασις καὶ ἀπόδειξις τῆς περὶ νομιμοποιήσεως ἐνστάσεως § 22 σελ. 28.

O

Ὁμοδικία. Ἀρμοδιότης δικαστηρίων ἐκ τῆς ὁμοδικίας § 10 σελ. 16 καὶ § 23 σελ. 28 ἐπ. Ἐνεργητικὴ ὁμοδικία § 22 σελ. 28—29. Πλαθητικὴ ὁμοδικία § 23 σελ. 28—29.

Ὁμολογία. Ἀδιαίρετον ὁμολογίας § 63 σελ. 101 ἐπ. Ἀνάκλησις ὁμολογίας § 63 σελ. 102—103. Δικαστικὴ ὁμολογία καὶ ἐξώδικος ὁμολογία § 63 σελ. 100. Ὁμολογία καθαρὰ καὶ ὁμολογία τετροποποιημένη σελ. 99 ἐπ. Ὁμολογία συζύγων ἐπὶ γαμικῶν διαφορῶν § 63 σελ. 100. Τίς δύναται νομίμως νὰ ποιήσῃ ὁμολογίαν § 63 σελ. 100—101.

Ὁρκος. Ἀναγκαιὸς ἢ ἐπιβλητός § 80 σελ. 131 ἐπ. Ἀνάκλησις ἐπαγωγῆς ἢ ἀντεπαγωγῆς τοῦ ὁρκου § 75 σελ. 128. Ἀνάκλησις τῆς ἐπιβιβλοῦσης ὅρκον ἀποφάσεως § 82 σελ. 133. Ἀνίκαντοι πρὸς ὀρκουδοσίαν § 76 σελ. 128—129. Ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ὀρκουδοσίας § 82 σελ. 133. Ἀποτελέσματα τῆς δόσεως τοῦ ὁρκου § 75 σελ. 128. Ἀπόφασις ἐπιβιβλοῦσα ὅρκον § 79 σελ. 130. Γεγονότα ἀποδεικτέα δι' ὁρκου § 75 σελ. 125—126. Δήλωσις περὶ ἀποδοχῆς ὁρκου § 75

σελ. 126. Εἶδη ὅρκου § 74 σελ. 124. Εἰσηγητὴς εἰς λήψιν ὅρκου § 79 σελ. 130. Ἐπαγωγή, ἀντεπαγωγή καὶ δόσις τοῦ ἑπακτοῦ ὅρκου § 75 σελ. 124 ἐπ. Ἐπακολουθήματα μὴ δηλώσεως ἀποδοχῆς ἢ μὴ δόσεως τοῦ ὅρκου § 75 σελ. 126. Ἐπιβοηθητικὴ ἑπαγωγή ὅρκου § 75 σελ. 126. Θρησκευτικὸς τύπος ὅρκου § 78 σελ. 130. Κλήτευσις τοῦ ἀντιδίκου κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν § 79 σελ. 131. Ὁρκοδοσία τῶν κληρονόμων § 75 σελ. 128. Ὁρκοδοσία τῶν νομικῶν προσώπων § 76 σελ. 128 — 129. Ὁρκοδοσία ἀλληλεγγύων ὀφειλετῶν § 75 σελ. 128. Ὁρκος ἑπακτὸς § 75 σελ. 124. Ὁρκος τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας (ἢ ἄλλως ὅρκος τοῦ πιστεῦειν καὶ μὴ γινώσκειν) § 77 σελ. 129. Ὁρκος ἀναγκαῖος ἢ ἐπιβλητὸς ἤτοι ἐπιβιλλόμενος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου (ἀναπληρωτικὸς καὶ ἀπαλλακτικὸς) § 80 σελ. 131 ἐπ. Ὁρκος ἐκτιμητικὸς § 81 σελ. 132. Ὁρκος ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν § 79 σελ. 131. Προθεσμία δόσεως ὅρκου § 75 σελ. 126 — 127. Τίνι κοινοποιεῖται ἡ ὀρίζουσα τὸν ὅρκον ἀπόφασις § 36 σελ. 57—58.

Π

Παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν. *Ἴδε Ἐπίδοσις.

Παραγγελίαι δικαστηρίων. Τίνων δικαστικῶν πράξεων ἡ ἐπιχειρήσις δύνανται νὰ ἀνατεθῇ εἰς ἄλλα δικαστήρια § 8 σελ. 10—11.

Παραγγέλματα. *Ἴδε Νομῆς δίκαι.

Παραίτησις. Ἀπόδειξις καὶ διατυπώσεις παραιτήσεως § 99 σελ. 164. Ἐπακολουθήματα παραιτήσεως § 99 σελ. 164. Πότε ἔχει κύρος ἡ παραίτησις § 99 σελ. 164. Σιωπηρὰ παραιτήσεις § 99 σελ. 164.

Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον § 20 σελ. 23.

Παράστασις δικαστικὴ. Τίς ἔχει τὴν ἰκνότητα νὰ παρίσταται ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ἐπὶ δικαστηρίου ; § 24 σελ. 30. Ὑπὸ τίνων ἀντιπροσωπεύονται τὰ νομικὰ πρόσωπα ; § 24 σελ. 30 ἐπ.

Παρέκτασις ἀρμοδιότητος. *Ἴδε Ἀρμοδιότης.

Παρέμβασις. Ἀναγκασία ἢ ἀναγκαστικὴ παρέμβασις καὶ ἐκούσια παρίμβασις § 52 σελ. 86 — 87. Δικκίωμα πρὸς παρέμβασιν § 52 σελ. 86 ἐπ. Κυρία καὶ πρόσθετος παρέμβασις § 52 σελ. 86 — 87.

Πενήτων δικαιώματα. Ἀπλλαγὴ πενήτων καταβολῆς δικαστικῶν δαπανῶν § 50 σελ. 83. Ἐκδοσις ἀντικλητηρίου § 50 σελ. 83 — 84.

Πινάκιον. Ἀνκυζήτησις τῆς ὑποθέσεως § 110 σελ. 193. Ἀποτελέσματα ἐγγραφῆς εἰς τὸ πινάκιον § 110 σελ. 194. Διαγραφὴ τῆς

ὑποθέσεως ἐκ τοῦ πινακίου § 110 σελ. 192 Ἐγγραφή τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ πινακίῳ § 110 σελ. 191. Ἐκθεμα τῶν συζητητέων δικῶν § 110 σελ. 191

Πίναξ κατατάξεως. Ἴδε Κατάταξις.

Πλειστηριασμός. Ἀκύρωσις τῆς κατακυρώσεως § 146 σελ. 316. Ἀναπλειστηριασμός § 143 σελ. 289 καὶ § 146 σελ. 318 Ἀναστολή καὶ πρόοδος πλειστηριασμοῦ § 143 σελ. 291—292. Δημοσίευσίς τῶν δηλοποιήσεων τοῦ πλειστηριασμοῦ § 146 σελ. 313. Δικτυπώσεις ἐν περιπτώσει ἀναβολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ § 146 σελ. 319. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου σελ. 315 ἐπ. Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ ὀφειλέτου σελ. 316. Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ ὑπερθεματιστοῦ μετὰ τὴν κατακύρωσιν σελ. 317 ἐπ. Δολία ἀπομάκρυνσις τῶν ὑπερθεματιστῶν σελ. 316—317. Ἐκθεσίς κατακυρώσεως § 143 σελ. 288 καὶ § 146 σελ. 317. Ἐξακολούθησις μεταιωθέντος πλειστηριασμοῦ ὑπὸ ἄλλου πιστωτοῦ § 146 σελ. 319. Ἐξάλειψις τῶν ὑποθηκῶν § 147 σελ. 322. Εὐθύνῃ ἐν περιπτώσει ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ § 146 σελ. 318. Εὐθύνῃ ἐν περιπτώσει ἐκποιήσεως τοῦ πλειστηριασθέντος § 319 Κατακύρωσις § 143 σελ. 287 καὶ § 146 σελ. 315. Κήρυξις τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ σχετικὴ βεβίωσις § 146 σελ. 313—314. Περίληψις κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως σελ. 317. Πλειοδοσία κατὰ τὸν πλειστηριασμόν σελ. 315. Πρόγραμμα πλειστηριασμοῦ σελ. 313. Προθεσμία πρὸς ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ § 143 σελ. 286. Τάξις πλειστηριασμοῦ κατασχθέντων § 143 σελ. 288 καὶ § 146 σελ. 316. Τόπος ἐνεργείας τοῦ πλειστηριασμοῦ § 143 σελ. 285—286 καὶ § 146 σελ. 312.

Πληρεξουσιότης. Ἀντικλητήριον πένητος § 50 σελ. 83—84. Ἀπλὴ ἢ κοινὴ πληρεξουσιότης, γενικὴ πληρεξουσιότης καὶ εἰδικὴ πληρεξουσιότης § 28 σελ. 40 ἐπ. Διαφορὰ μετὰ τὴν πληρεξουσιότητα καὶ ἐντολῆς εἰς διορισμὸν πληρεξουσίου § 28 σελ. 40 Διορισμός πλειόνων πληρεξουσίων § 28 σελ. 42. Διορισμός ἀντικλήτου § 36 σελ. 57. Κοινοποιήσις διὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου ἐν ἐλλείψει ἀντικλήτου § 36 σελ. 57. Νομιμοποιήσις πληρεξουσίου § 28 σελ. 38 καὶ σελ. 42 Πληρεξουσίου δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις § 28 σελ. 60 Πληρεξουσιότης συνεπιφέρει καὶ δικαιώματα ἀντικλήτου § 28 σελ. 42. Πρόσωπα δυνάμενα καὶ πρόσωπα μὴ δυνάμενα νὰ διορισθῶσι

δικαστικοὶ πληρεξούσιοι § 28 σελ. 37 — 38. Τύπος καὶ προσόντα τῆς πληρεξουσιότητος § 28 σελ. 39

Πραγματογνωμοσύνη. Ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς πραγματογνωμοσύνης § 70 σελ. 112. Διορισμὸς πραγματογνωμόνων § 68 σελ. 109 ἐπ. Ἐκθεσις πραγματογνωμοσύνης § 69 σελ. 111 — 112. Ἐξαίρεσις καὶ ἀντικατάστασις πραγματογνωμόνων σελ. 111. Κλήτευσις διαδίκων § 70 σελ. 113. Μὴ ἐμφάνισις πραγματογνωμόνων σελ. 110. Ὅρκισις πραγματογνωμόνων σελ. 111. Πότε διατάσσεται πραγματογνωμοσύνη § 67 σελ. 108. Τίνες δύνανται νὰ διορισθῶσι πραγματογνώμονες § 68 σελ. 109.

Πρακτικά. Ἴδε ἐκθέσεις.

Προθεσμίαι. Ἐναρξίς καὶ ὑπολογισμὸς προθεσμιῶν § 47 σελ. 73. Κατὰ τίνος τρέχει ἡ προθεσμία § 47 σελ. 76 — 77. Παραμείλησις προθεσμίας § 47 σελ. 77. Παράτασις προθεσμίας § 47 σελ. 75. Παρέκτασις τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως § 47 σελ. 73. Σύντμησις προθεσμίας § 47 σελ. 76. Ὑπολογισμὸς τῆς ἀποστάσεως § 47 σελ. 74. (Ἄλλ' ἴδε καὶ σελ. 721, ἐν ᾗ ἐκτίθενται τὰ κατὰ τὸν νέον νόμον περὶ ὑπολογισμοῦ τῆς ἀποστάσεως ὁρισθέντα).

Πρόκλησις εἰς ἀγωγὴν. Διαδικασία προκλήσεως καὶ ἐνστάσεις προκαλουμένου § 26 σελ. 35 ἐπ. Περιεχόμενον τῆς προκλήσεως § 26 σελ. 34. Πότε χωρεῖ πρόκλησις εἰς ἀγωγὴν § 26 σελ. 33 ἐπ.

Προνομιακαὶ ἐνστάσεις. Ἴδε Ἐνστάσεις.

Προσεπικήσεις. Δικαιώματα προσεπικληθέντος § 27 σελ. 36. Ἐπακολουθήματα προσεπικλήσεως § 27 σελ. 36. Μὴ ἐμφάνισις προσεπικαλέσαντος § 27 σελ. 36. Μὴ ἐμφάνισις προσεπικληθέντος § 27 σελ. 36. Πότε ἐπιτρέπεται προσεπικήσεις § 27 σελ. 36.

Προσωπικὴ κράτησις. Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἀποφάσεως περὶ προσωπικῆς κρατήσεως § 148 σελ. 327. Ἀπόφασις περὶ προσωποκρατήσεως σελ. 324. Διατροφή τοῦ κρατηθέντος σελ. 326. Διατυπώσεις τῆς συλλήψεως σελ. 325. Ἐκθεσις συλλήψεως σελ. 326. Παράνομος φυλάκισις ἢ ἀπόλυσις σελ. 326. Πότε δυνάμει τοῦ νόμου ἢ δυνάμει συμφωνίας δύναται νὰ ἐπιβληθῇ προσωπικὴ κράτησις σελ. 322. Προσαγωγή ἐνώπιον τοῦ Προέδρου σελ. 326. Συντηρητικὴ προσωπικὴ κράτησις § 152 σελ. 333.

Προσωρινὰ μέτρα. Ἴδε Εἰρηνοδικεῖα.

Προτάσεις. Βελτίωσις τῆς ἀγωγῆς διὰ τῶν προτάσεων § 38 σελ.

60 καὶ § 111 σελ. 195. Βελτίωσις τῶν ἀρχαίων προτάσεων διὰ νέων προτάσεων § 38 σελ. 61. Προθεσμία καταθέσεως προτάσεων § 111 σελ. 196. Προτάσεις προηγουμένων συζητήσεων σελ. 195. Ὑποβολὴ καὶ προφορικὴ ἀνάπτυξις προτάσεων § 38 σελ. 60 καὶ § 111 σελ. 195. Φύλαξις τῶν πρωτοτύπων τῶν προτάσεων ἐν τῇ δικαστηρίῳ § 46 σελ. 72.

Προφυλακτικὰ μέτρα. Ἴδε Συντηρητικὰ μέτρα.

Πρωτοδικῶν ἀρμοδιότης καὶ σύνθεσις. Ἀρμοδιότης Πρωτοδικῶν λόγῳ ποσοῦ § 105 σελ. 176 ἔ. Σύνθεσις δικαστ. Πρωτοδικῶν § 104 σελ. 176.

Σ

Σύγκρουσις δικαιοδοσίας. Ἀρσις συγκρούσεως § 2 σελ. 5 ἐπ.

Συμβιβασμός. Ἀκυρὸς ὁ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου συμβιβασμός § 96 σελ. 157. Κατάργησις δίκης διὰ συμβιβασμοῦ § 96 σελ. 157. Κατάρτισις ἐγκύρου συμβιβασμοῦ § 96 σελ. 157. (Ἴδε καὶ Διαίτησις).

Συμβολαιογραφικαὶ πράξεις. Πῶς συντάσσονται αἱ συμβολαιογραφικαὶ πράξεις § 88 σελ. 137 ἐπ.

Συμψηφισμός. Ἴδε Ἐνστάσεις.

Συναίνεσις. Ἴδε Ἀποδοχή.

Συνήθεις δίκαι. Ἀγωγῆς ἐγγράφον § 106 σελ. 177. Ἀπολογητήριον § 107 σελ. 183. Ἀνταγωγὴ § 108 σελ. 190. Ἀνταπολογητήριον § 109 σελ. 191 (Ἴδε καὶ Συνοπτικαὶ δίκαι).

Συνοπτικαὶ δίκαι. Δικφοραὶ μεταξὺ τῶν συνοπτικῶν καὶ συνήθων ὑποθέσεων § 113 σελ. 206 ἔ. Τίνες ὑποθέσεις θεωροῦνται συνοπτικαὶ § 113 σελ. 205. Πῶς ἀποβάλλουσι τὴν ἰσχύρ αὐτῶν αἱ περὶ προφυλακτικῶν μέτρων ἀποφάσεις § 113 σελ. 207.

Συντηρητικὰ μέτρα. Ἐγγύησις § 150 σελ. 330. Προσωποκλήσεις συντηρητικὴ § 152 σελ. 333. Σφράγισις καὶ ἀποσφράγισις § 154 σελ. 336. Τίς δύναται νὰ ζητήσῃ συντηρητικὰ μέτρα. (Ἴδε καὶ Ἀπογραφὴ, Κατάσχεσις συντηρητικὴ).

Σχέσις τῶν πολιτικῶν πρὸς τὰ ποινικὰ δικαστήρια. Ἐκδικασίς τῶν ἐξ ἀδικήματος προερχομένων ἀγωγῶν § 3 σελ. 6 ἐπ. Πότε τὸ πολιτικὸν δικαστήριον δὲν προβαίνει εἰς τὴν ἐκδικασιν τῆς ποινικῆς ὑποθέσεως § 3 σελ. 7—8. Τίς ἢ ἀμοιβεῖα ἐπιτροπῇ τῶν ἀποφάσεων τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ποιν. δικαστ. § 3 σελ. 8—9.

Τ

Τεκμήρια. Διαφορά μεταξὺ δικαστικῶν καὶ νομίμων τεκμηρίων § 64 σελ. 103 ἐπ. Νόμιμα τεκμήρια ἀποκλείοντα τὴν ἀνταπόδειξιν καὶ νόμιμα τεκμήρια μὴ ἀποκλείοντα τὴν ἀνταπόδειξιν § 64 σελ. 104 ἐπ. Πότε ὁ δικαστὴς δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τεκμήριον § 64 σελ. 104. Τελεσιδικία ὡς τεκμήριον § 65 σελ. 104 ἐπ.

Τελεσιδικία. "Ἴδε Δεδικασμένον.

Υ

Υιοθεσία. "Ἴδε Διαδικασία ἐπ' ἀναφορᾶ.

Υπέρβασις καθηκόντων. "Ἴδε Ἀνκίρεσις.

Υπομνήματα. "Ἴδε ἔγγραφα.

Χ

Χωρισμὸς κτημάτων. "Ἴδε Διαδικασία ἐπ' ἀναφορᾶ.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΙΚΩ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Α

'Αγωγή. 'Αγωγή περί χρέους προερχομένου ἐκ δανείου σελ. 522.
'Αγωγή περί χρέους προκύπτοντος ἐξ ἐμπορικοῦ γραμματίου σελ.
523. 'Αγωγή περί ἀποζημιώσεως λόγῳ τῆς κακῆς χρήσεως πράγμα-
τος χρησιδανεισθέντος σελ. 524. 'Αγωγή περί ἀποδόσεως πράγμα-
τος πρὸς κληθέντος σελ. 525. 'Αγωγή περί ἀνακλήσεως δωρεᾶς
διὰ τὴν ἀθέτησιν τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ δωρεοδόχου σελ. 526. 'Αγωγή
περί ἀνακλήσεως δωρεᾶς λογῳ ἀχριστίας σελ. 526. 'Αγωγή περί
πληρωμῆς τοῦ ἀντιτίμου πωληθέντος πράγματος σελ. 527. 'Αγωγή
περί ἀποδόσεως τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς δαπανηθέντων σελ.
528. 'Αγωγή περί κυριότητος σελ. 528. 'Αγωγή περί διαταρᾶξεως
κτοχῆς σελ. 532. 'Αγωγή περί ἀνακλήσεως κτοχῆς σελ. 533.
'Αγωγή περί κτοχῆς κατὰ πράκλῃσιν σελ. 534. 'Αγωγή κατὰ τοῦ
ἐπικαρπωτοῦ περί ἐνεργείας τῶν ἀπαιτουμένων ἐπισκευῶν σελ. 535.
'Αγωγή κατὰ τοῦ ἐπικαρπωτοῦ περί ἀποδόσεως τοῦ κτήματος μετὰ
τὴν λήψιν τοῦ τεταγμένου χρόνου καρπώσεως σελ. 536. 'Αγωγή περί
ἀποβολῆς τοῦ ἐπιφανεοῦχου σελ. 537. 'Αγωγή περί ἀποβολῆς τοῦ
ἐμρυτευτοῦ σελ. 538. 'Αγωγή περί ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαιώματος
τοῦ καθαρίζειν καὶ ἐπισκευάζειν τὴν ὑπόνομον σελ. 539. 'Αγωγή
περί ἀποτροπῆς τοῦ οἰκοδομήσῃ ὑπεράνω ὠρισμένου ὕψους σελ. 540.
'Αγωγή περί ἀποτροπῆς τοῦ φυτεῦσαι δένδρα σελ. 540. 'Αγωγή περί
ἀναγνωρίσεως τοῦ δικ. τοῦ ὀχετεύειν ὕδωρ σελ. 541. 'Αγωγή περί
ἀκυρώσεως γάμου σελ. 542. 'Αγωγή περί ἀκυρώσεως διαθήκης σ.
542. 'Αγωγή τοῦ εἰς ὃν κατεκυρώθη τὸ ἀκίνητον περί ἀποβολῆς τοῦ
κατέχοντος αὐτὸ σελ. 678. 'Αγωγή περί χωρισμοῦ κτημάτων σελ.
578. 'Αγωγή περί διαζεύξεως σελ. 585. 'Αγωγή περί διανομῆς σελ.
718. ("Ἰδε καὶ τὰς λέξεις 'Αγωγήι παρεμπίπτουσαι, 'Ανατροπή,
Διανομή, Κακοδικία, Πρόκλησις εἰς ἀγωγήν).

"Αγωγαὶ παρεμπίπτουσαι. 'Αγωγή παρεμπίπτουσα, δι' ἧς ζῆ-

τεῖται ἡ ἀπότισις τοῦ νομίμου τόκου καὶ τῆς δικαστικῆς δαπάνης σελ. 448. Ἀγωγή παρεμπίπτουσα, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἐπικύρωσις συντηρητικῆς κατασχέσεως σελ. 449. Ἀγωγή παρεμπίπτουσα περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφου σελ. 504.

Αἵτησις ἀναίρεσεως. Ἴδε Ἀναίρεσις.

Αἵτησις ἀναστολῆς πλειστηριασμοῦ. Ἴδε Ἐκτέλεσις.

Αἵτησις διορισμοῦ Ἐπιτρόπου. Ἴδε Ἐπιτρόπου διορισμός.

Αἵτησις περὶ συγκροτήσεως συγγενικοῦ συμβουλίου. Ἴδε Συγγενικὸν Συμβούλιον.

Αἵτησις περὶ συντηρητικῆς ἐξετάσεως μάρτυρος κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς δίκης. Ἴδε Συντηρητικὴ ἀπόδειξις.

Αἵτησις περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως. Ἴδε Συντηρητικὴ κατάσχαις.

Αἵτησις περὶ διαζυγίου. Ἴδε Διαζύγιον.

Αἵτησις περὶ χωρισμοῦ κτημάτων. Ἴδε Χωρισμός κτημάτων

Αἵτησις ἐξαιρέσεως δικαστοῦ. Αἵτησις περὶ ἐξαιρέσεως δικαστοῦ σελ. 350.

Αἵτησις θεραπείας. Αἵτησις θεραπείας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν σελ. 345. Αἵτησις θεραπείας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν σελ. 346. Αἵτησις θεραπείας ἐτέρᾳ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν σελ. 347. Αἵτησις θεραπείας πρὸς τὸν Νομάρχην σελ. 347. Αἵτησις θεραπείας πρὸς τὸν κακοδικήσαντα δικαστὴν σελ. 353. Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγήν διὰ τὴν ἔλλειψιν αἰτήσεως θεραπείας σελ. 387.

Αἵτησις περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος. Αἵτησις περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος λόγῳ ἀποφατικῆς συγκρούσεως ἀρμοδιότητος σελ. 348. Αἵτησις περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος λόγῳ καταφατικῆς συγκρούσεως σελ. 349.

Αἵτησις περὶ παρατάσεως προθεσμίας. Ἴδε Προθεσμία.

Ἀναίρεσις. Αἵτησις ἀναίρεσεως ἔνεκεν ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς διατάξεως τοῦ νόμου περὶ προικῆς σελ. 610, ὡσαύτως περὶ προικῆς σελ. 611, περὶ νομῆς σελ. 611, ὡσαύτως περὶ νομῆς σελ. 612, περὶ ἐκνικήσεως σελ. 613, περὶ κτητικῆς παραγραφῆς σελ. 614, περὶ δουλειῶν σελ. 615, περὶ πωλήσεως ἐλπιζομένου πράγματος σελ. 616, περὶ μισθώσεως σελ. 617, περὶ ἐργολαβίας δίκης σελ. 617, περὶ ἐντολῆς σελ. 618, περὶ τῶν μεταξὺ ζώντων δωρεῶν σελ. 619, περὶ

ἀνταποδοτικῶν δωρεῶν σελ. 620, περὶ παρακκαταθήκης σελ. 621, περὶ ἐτχιρειῶν σελ. 622, περὶ περιδύσεως σελ. 623, περὶ διαθηκῶν σελ. 624, περὶ ἀσφαλείων σελ. 624, ἔνεκα παραβιάσεως δικονομικῆς διατάξεως περὶ δικαιοδοσίας σελ. 626, περὶ νομιμοποιήσεως σελ. 627, ὡσάυτως περὶ νομιμοποιήσεως σελ. 628, περὶ ὁμοδικίας καὶ ἀνατροπῆς σελ. 629, περὶ ἐπιδόσεων σελ. 630, περὶ τοῦ ὅτι ἢ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίᾳ δὲν γίνεται ἐξ ἐπαγγέλματος σελ. 631, περὶ αἰτιολογίας τῶν ἀποφάσεων σελ. 631, περὶ ἀποδείξεως σελ. 632, ὡσάυτως περὶ ἀποδείξεως σελ. 633, ὡσάυτως περὶ ἀποδείξεως σελ. 634, ὡσάυτως σελ. 635, ὡσάυτως σελ. 636, ὡσάυτως σελ. 637, ὡσάυτως σελ. 638, περὶ μωρτυρικῆς ἀποδείξεως σελ. 639, περὶ ἐξαιρέσεως μωρτύρων σελ. 640, ὡσάυτως σελ. 641, περὶ ἐπακτοῦ ἔρκου σελ. 642, ὡσάυτως σελ. 643, ὡσάυτως σελ. 644, ὡσάυτως περὶ τῆς συντάξεως τῶν ιδιωτικῶν ἐγγράφων εἰς πολλὰ πρωτόγραφα σελ. 645, περὶ ἐξετάσεως τῆς ἐνστάσεως περὶ νοθεύσεως δημοσίου ἐγγράφου σελ. 646, περὶ ἀνατροπῆς σελ. 647, περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδίκου εἰς τὸ λαμβάνειν μόνον προσωρινὰ μέτρα ἐν ταῖς περὶ νομῆς διαφοραῖς σελ. 647, περὶ παρατάσεως τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδίκου σελ. 648, περὶ τῶν προσόντων τῶν ἐνστάσεων σελ. 649, περὶ τοῦ παραδεκτοῦ τῶν ἐνστάσεων ὡς ἐκ δικαιώματος τρίτου ὑπὲρ τῶν ἐγγυητῶν σελ. 650, περὶ προθεσμίας τῆς ἐφέσεως σελ. 651, περὶ ἀντεφέσεως σελ. 651, περὶ ἰσχυρισμῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὸ Ἐφετεῖον σελ. 652, περὶ κατασχέσεως κτημάτων ἀκινήτων παρὰ τρίτῳ σελ. 653, περὶ τῆς ὑποχρέσεως τοῦ παρ' ᾧ ἐνηργήθη ἡ κατάσχεσις τρίτου εἰς τὸ ἀποτίνειν τόκους, ἐὰν ἡ κατάσχεθεῖσα ἀπαίτησις ᾖ ἐντοκος σελ. 654, περὶ τῆς διανομῆς τῶν παρὰ τρίτῳ κατασχθέντων σελ. 654, περὶ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐκ τῆς κατατάξεως ἐρίδων σελ. 655, περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ θεωρήσεως τοῦ πράγματος, οὗ ζητεῖται ἡ δικαστικὴ ἀπαλλοτρίωσις σελ. 656.

Ἀνακοπή. Ἀνακοπὴ κατ' ἀποφάσεως Εἰρηνοδικείου σελ. 592.

Ἀνακοπὴ κατ' ἀποφάσεως Πρωτοδικῶν σελ. 593.

Ἀνακοπὴ τρίτου. Ἀνακοπὴ τρίτου σελ. 450.

Ἀνατροπή. Ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς σελ. 509. Ἀποφαισις ἐρήμην περὶ ἀνατροπῆς δίκης σελ. 511. Ἀποφαισις ἐπὶ ἀγωγῆς τοῦ Δημοσίου

περί ἀνατροπῆς σελ. 512. Ἀπόφασις Ἀρείου Πάγου παρδεχομένη τὴν περί ἀνατροπῆς ἐκκρεμοῦς δίκης ἀγωγὴν σελ. 436.

Ἀναψηλάφησις. Αἵτησις ἀναψηλάφησης διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐπειδικάσθησαν ἐπέκεινα τῶν αἰτηθέντων σελ. 607. Αἵτησις ἀναψηλάφησης διὰ τὸν λόγον ὅτι παρελείφθη ἀδίκαστος αἵτησις σελ. 608. Αἵτησις ἀναψηλάφησης διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ διατακτικὸν ἀντιφάσκει εἰς ἑαυτὸ σελ. 609.

Ἀντιλήπτωρ. Ἀπόφασις περὶ διορισμοῦ ἀντιλήπτορος σελ. 571. Ἀπόφασις περὶ τοῦ ἀκύρου τῶν ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ἐνεργειῶν τοῦ ἀντιλήπτορος σελ. 572.

Ἀπαγόρευσις. Ἀναφορὰ περὶ ἀπαγορεύσεως σελ. 570. Ἀπόφασις περὶ ἀπαγορεύσεως σελ. 571.

Ἀπογραφὴ. Πράξις δι' ἧς προσδιορίζεται ἡμέρα καὶ ὥρα πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς σελ. 711. Ἐκθεσις πρὸς τὸν Πρόεδρον ἐν διαφωνίᾳ τῶν διαδίκων ὅπως διορίσωσιν ἐκτιμητὰς σελ. 711. Ἐκθεσις ἀπογραφῆς ἐσφραγισμένης περιουσίας σελ. 712. Ἐκθεσις ἀπογραφῆς ἐσφραγίστου ἢ ἀπεσφραγισμένης περιουσίας σελ. 714.

Ἀποδοκίμασις. Ἴδε Διακοπὴ τῆς δίκης.

Ἀπολογητήριον μετ' ἀνταγωγῆς. σελ. 543

Ἀποκατάστασις εἰς τὴν νομὴν τοῦ ἀφάντου. Ἀναφορὰ περὶ προσωρινῆς ἐγκαταστάσεως εἰς τὴν νομὴν τοῦ ἀφάντου σελ. 574.

Ἀποφάσεις Εἰρηνοδικῶν. Ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα κατ' ἐρημοδικίαν τοῦ ἐναγομένου σελ. 378. Ἀπόφασις ὁριστικὴ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν λόγῳ ἀνερμοδιότητος σελ. 380. Ἀπόφασις ὁμοίως ἀπορρίπτουσα λόγῳ ἀνερμοδιότητος σελ. 381. Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν περί ἀνερμοδιότητος ἔνστασιν σελ. 382. Ἀπόφασις ὁμοίως ἀπορρίπτουσα τὴν ἔνστασιν περὶ ἀνερμοδιότητος σελ. 383. Ἀπόφασις παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως ἀπορρίπτουσα τὴν περί ἀνερμοδιότητος ἔνστασιν καὶ διατάσσουσα ἀποδείξεις σελ. 385. Ἀπόφασις ἄλλη ὁμοία σελ. 386.

Ἀποφάσεις Πρωτοδικῶν. Ἀπόφασις ὁριστικὴ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν διὰ τὴν ἑλλειψιν αἰτήσεως θεαρπείας σελ. 387. Ἀπόφασις ὁριστικὴ δεχομένη τὴν ἔνστασιν περὶ ἀνερμοδιότητος τοῦ ἐναγομένου σελ. 388. Ἀπόφασις διατάσσουσα ἀποδείξιν δι' αὐτοψίας καὶ πρᾶγματογνωμοσύνης σελ. 389. Ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα ἀναπληρωτικὸν ὅρκον σελ. 393. Ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα ἀπαλλακτικὸν ὅρκον σελ.

395. 'Απόφασις ἐπιτρέπουσα πᾶν ἀποδεικτικὸν μέσον σελ. 398. 'Απόφασις δεχομένη τὴν αἴτησιν ἀναβολῆς συζήτησεως ὥς μὴ κατατεθεισῶν ἐγκαίρως τῶν προτάσεων σελ. 400. 'Απόφασις ἀπορρίπτουσα ἔφεισιν εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως ἀνεκκλήτου λόγῳ τοῦ ποσοῦ σελ. 401. 'Απόφασις ἀπορρίπτουσα ἀνακοπὴν πίνακος κατατάξεως σελ. 402. 'Απόφασις ἐπιτρέπουσα παράτασιν προθεσμίας σελ. 403. 'Απόφασις δεχομένη ἀγωγὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ ἐναγομένου εἰς πλειστηριασθὲν κτῆμα σελ. 405. 'Απόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ ἀνακλήσεως προηγουμένης παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως πρότασιν σελ. 406. 'Απόφασις περὶ προσαγωγῆς τοῦ πρωτοτύπου συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου σελ. 408. 'Απόφασις παρατείνουσα τὴν προθεσμίαν σελ. 443. 'Απόφασις περὶ δαπανῶν τῆς ἐκδικασθεῖσης δίκης σελ. 445. 'Απόφασις περὶ δαπανῶν τῆς τε πρωτοδικοῦ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου δίκης καὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου κατ' ἔφεισιν σελ. 447. 'Απόφασις ὀρίζουσα νέαν προθεσμίαν διὰ τὴν ἐκ νέου κλήτευσιν τῶν μὴ ἐξετασθέντων μαρτύρων σελ. 457. 'Απόφασις περὶ ἐπακτοῦ ὅρκου σελ. 459. 'Απόφασις ἐπιτρέπουσα τῷ διαδίκῳ νὰ δώσῃ τὸν ὅρκον ἐνώπιον τοῦ τῆς διαμονῆς αὐτοῦ Εἰρηνοδίκου σελ. 461. 'Απόφασις ἐπιβάλλουσα ἐκτιμητικὸν ὅρκον σελ. 462. 'Απόφασις ὑποχρεοῦσα τὸν ἐναγόμενον νὰ παραδώσῃ τὴν κατοχὴν τοῦ κατακυρωθέντος τῷ ἐνάγοντι κτήματος σελ. 688. 'Απόφασις περὶ ἄρσεως συντηρητικῆς κατασχέσεως σελ. 708. 'Απόφασις περὶ υἱοθεσίας σελ. 563. 'Απόφασις περὶ χωρισμοῦ κτημάτων σελ. 579. 'Απόφασις περὶ διαζεύξεως σελ. 586.

'Αποφάσεις Ἐφετῶν. 'Απόφασις ἐπιτρέπουσα εἰς τὸν ἐφεισβλήτον νὰ ποδείξῃ τὸ ἄκυρον τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἐφετηρίου σελ. 410. 'Απόφασις ὀριστικὴ παραδεχομένη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ ἀπορρίπτουσα ἐν μέρει αὐτὴν σελ. 412. 'Απόφασις ἐπιτρέπουσα τῷ ἐφεισβλήτῳ νὰ ποδείξῃ διὰ παντὸς ἀποδεικτικὸν μέσον τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ σελ. 414. 'Απόφασις ἐπιτάσσουσα τὴν ὑπὸ δικαστῶν ἐπιτόπιον ἐξέτασιν ἐπὶ τοῦ ταχθέντος διὰ προγενεστέρας ἀποφάσεως θέματος σελ. 471. 'Απόφασις παραπέμπουσα εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν τὴν παρέμβασιν καὶ ἐπιβάλλουσα τῷ ἐφεισβλήτῳ ἀπαλλακτικὸν ὅρκον σελ. 420. 'Απόφασις περὶ διορισμοῦ εἰσηγητοῦ καὶ παρατάσεως προθεσμίας σελ. 423. 'Απόφασις περὶ διορισμοῦ εἰσηγητῶν πρὸς νέαν διεξαγωγὴν μετ' ἀκύρωσιν τῆς πρότερον γενομένης ἐξετάσεως μαρτύ-

ρων σελ. 424. (Δὲν πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐν τῷ βιβλίῳ ἐπιγραφὴ «ἀπορρίπτουσα τὴν ἔφessin» ἅτε προελθοῦσα ἐκ τυπογραφικῆς παραδρομῆς). Ἀπόφασις ἐπιτρέπουσα τῷ ἐφεσιβλήτῳ νάποδείξῃ διὰ παντὸς νομίμου μέσου ὅτι δὲν κατῴκει ἐν ἡ οἰκίᾳ διαλαμβάνει τὸ ἐπιδοτήριον σελ. 426. (Δὲν πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ἡ ἐν τῷ βιβλίῳ ἐπιγραφὴ «περὶ διορισμοῦ εἰσηγητῶν κτλ.» ἅτε προελθοῦσα ἐκ τυπογραφικῆς παραδρομῆς). Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν ἔφessin σελ. 428. Ἀπόφασις ἐπίσης ἀπορρίπτουσα τὴν ἔφessin σελ. 429. Ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν τὸν ὅρκον τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν σελ. 430

Ἀποφάσεις Ἀρείου Πάγου. Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν αἵτησιν ἀναιρέσεως ὡς ἐκπρόθεσμον σελ. 433. Ἀπόφασις κρίνουσα μὴ βάσιμον τὴν ἀρθεῖσαν σύγκρουσιν σελ. 435. Ἀπόφασις παραδεχομένη τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἐκκρεμοῦς δίκης ἀγωγὴν σελ. 436. Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν αἵτησιν ἀναιρέσεως λόγῳ τῆς μὴ καταθέσεως παραβόλου σελ. 438.

Αὐτοψία. Ἐκθεσις αὐτοψίας σελ. 452.

Δαπάναι. Αἵτησις περὶ ἰκαθαρίσεως τῶν δαπανῶν μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως σελ. 444. Ἀπόφασις περὶ δαπανῶν τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐκδικασθείσης προηγουμένως δίκης σελ. 446. Ἀπόφασις περὶ δαπανῶν τῆς τε πρωτοδίκου ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ δίκης καὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου κατ' ἔφessin σελ. 447.

Διαζύγιον. Ἀναφορὰ περὶ διαζυγίου πρὸς τὸν Μητροπολίτην σελ. 583. Αἵτησις περὶ διαζυγίου πρὸς τὸ δικαστήριον σελ. 583. Ἀπόφασις ἐπὶ τῆς περὶ διαζυγίου αἰτήσεως σελ. 584. Ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως σελ. 585. Ἀπόφασις ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἀγωγῆς σελ. 586. Ἀναφορὰ περὶ πνευματικῆς λύσεως τοῦ γάμου σελ. 587.

Διαθήκαι. Δημοσία διαθήκη σελ. 490. Μυστικὴ διαθήκη (Ἐπιγραφὴ τῆς μυστικῆς διαθήκης καὶ πρᾶξις ἐμφανίσεως τῆς μυστικῆς διαθήκης) σελ. 493. Ἰδιόγραφος διαθήκη σελ. 494. Διαθήκη ἐν καιρῷ διάπλου (ἐν πολεμικῷ πλοίῳ) σελ. 501. Διαθήκη ἐν καιρῷ διάπλου (ἐν ἐμπορικῷ πλοίῳ) σελ. 502. Διαθήκη στρατιωτικὴ σελ. 503.

Διακοπὴ τῆς δίκης. Ἀγωγὴ περὶ ἀποδοκιμᾶσεως σελ. 505.

Διανομή. Ἀγωγή περὶ διανομῆς σελ. 718. Ἐκθεσις κληρώσεως σελ. 719.

Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν. Ἴδε Προέδρου Πρωτοδικῶν διαδικασία.

Διόρθωσις ληξιαρχικῆς πράξεως. Αἴτησις πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον περὶ διορθώσεως ληξιαρχικῆς πράξεως σελ. 574.

Ε

Ἐγγραφα. Ἴδε Διαθήκαι, Ἰδιωτικὰ ἔγγραφα, Συμβόλαια.

Ἐγγύησις. Ἐκθεσις ἐγγυήσεως σελ. 657 Ἀναφορὰ περὶ ἄρσεως ἐγγυήσεως σελ. 658. Πράξις τοῦ Προέδρου περὶ ἄρσεως ἐγγυήσεως σελ. 658. Ἀναφορὰ περὶ καταπτώσεως ἐγγυήσεως σελ. 658. Ἀναφορὰ περὶ καταπτώσεως ἐγγυήσεως σελ. 659 Πράξις περὶ καταπτώσεως ἐγγυήσεως σελ. 659.

Ἐκτέλεσις. Αἴτησις περὶ περιαφῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως εἰς ἀλλοδαπὴν ἀπόφασιν σελ. 660. Ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν σελ. 661. Πληρεξουσιότης καὶ ἐντολὴ πρὸς δικαστικὸν κλητῆρα περὶ ἐκτελέσεως σελ. 661. Ἀνακοπὴ τῆς ἐπιταγῆς σελ. 662. Προτάσεις κατασχόντος δανειστοῦ κατὰ τοῦ ἀνακόφαντος ὀφειλέτου σελ. 662. Αἴτησις περὶ ἀναστολῆς πλειστηριασμοῦ σελ. 663 Γενικὸς τύπος ἐκθέσεως ἐκτελέσεως σελ. 664. Εἰδικὸς τύπος ἐκθέσεως ἀντιστάσεως σελ. 665. Εἰδικὸς τύπος ἐκθέσεως περὶ μὴ εὐρέσεως περιουσίας σελ. 666 Εἰδικὸς τύπος ἐκθέσεως περὶ προηγουμένης κατασχέσεως σελ. 666. Εἰδικὸς τύπος ἐκθέσεως περὶ ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως χρημάτων ἢ κινητῶν ἀξίας ἐλάσσονος τῶν 300 δραχμῶν σελ. 666. Εἰδικὸς τύπος ἐκθέσεως περὶ ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως χρημάτων ἢ κινητῶν ἀξίας μείζονος τῶν 300 δραχ. σελ. 668. Εἰδικὸς τύπος ἐκθέσεως περὶ κατασχέσεως κινητῶν, ὑλικῶν, γεννημάτων, τροφῶν κτλ. ἐν οἰκίαις, ἀποθήκαις ἢ δοχείοις, ὧν αἱ θύραι ἢ τὰ στόματά εἰσι κεκλεισμένα σελ. 669. Εἰδικὸς τύπος ἐκθέσεως καρπῶν ἀσυγκομίστων σελ. 670. Εἰδικὸς τύπος ἀφαιρέσεως κινητῶν ὠρισμένου ἔδους καὶ παραδόσεως εἰς τὸν ἰδιοκτήτην σελ. 671. Εἰδικὸς τύπος ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως ἀκινήτων σελ. 672. Εἰδικὸς τύπος ἀφαιρέσεως ὠρισμένου ἀκινήτου καὶ παραδόσεως εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἢτοι ἐγκαταστάσεως σελ. 675.

Ἐκτέλεσις προσωρινή. Ἴδε Προσωρινὴ ἐκτέλεσις.

Ἐξαίρεσις δικαστοῦ. Αἴτησις περὶ ἐξαίρεσεως δικαστοῦ σελ. 350.
 Ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου κατὰ τύπους ἐπὶ τῆς περὶ ἐξαίρεσεως αἰτήσεως σελ. 351. Κλήσις πρὸς τὸν ἀντίδικον περὶ συζητήσεως πρὸς ἔκδοσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως σελ. 352. (Ἴδε καὶ Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον).

Ἐξοδα. Ἴδε Δαπάναι.

Ἐπανάληψις διαδικασίας. Ἴδε Ἀναψηλάφησις.

Ἐπανάληψις δίκης. Γνωστοποιήσις περὶ ἐπαναλήψεως δίκης σελ. 506. Αἴτησις περὶ ἐπαναλήψεως δίκης ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν σελ. 507. Αἴτησις περὶ ἐπαναλήψεως δίκης ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν σ. 507.

Ἐπίδειξις ἐγγράφων. Ἀγωγὴ παρεμπίπτουσα περὶ ἐπιδ. ἐγγράφων σελ. 504.

Ἐπίδοσις. Ἐπιδοτήριο βεβαιοῦν ἐπίδοσιν ὅποτε εἶναι γνωστὴ ἡ οἰκία τοῦ διαδίκου σελ. 372. Ἐπιδοτήριο βεβαιοῦν ἐπίδοσιν ὅποτε ἡ οἰκία καὶ ἀναζητηθεῖσα δὲν εὑρέθῃ σελ. 373. Ἀπόφασις περὶ τοῦ ἀκύρου τῆς εἰς χεῖρας τοῦ μὴ διατελοῦντος ἐν ἀδείᾳ στρατιωτικοῦ ἐπίδόσεως σελ. 374. Ἀπόφασις ἐπιτρέπουσα τὴν ἀπόδειξιν ὅτι οἱ κατὰ τὴν τοιχοκόλλησιν δικογράφου μάρτυρες δὲν εἶναι γείτονες σελ. 375. Ἀπόφασις ἐπιτρέπουσα τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις δὲν κατάρχει ἐνθα ἐπεδόθη σελ. 377. Ἀπόφασις Ἐφετῶν ἐπιτρέπουσα εἰς τὸν ἐφεσίβλητον νάποδειξῃ τὸ ἄκυρον τῆς ἐπίδόσεως τοῦ ἐφετηρίου σελ. 410 καὶ σελ. 426 ("Ἄς μὴ ληφθῇ ὑπ' ὄφει ἡ ἐπιγραφὴ τῆς ἐν σελ. 426 ἀποφάσεως ὡς προερχομένη ἐκ τυπογραφικῆς παραδρομῆς).

Ἐπιτρόπου διορισμός. Αἴτησις ἀντιδίκου περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου σελ. 564. Αἴτησις συγγενοῦς τοῦ ἀνηλίκου περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου σελ. 565. Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου ἀποφάσεως σελ. 566. Παρέμβασις εἰς τὴν περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου αἴτησιν σελ. 567. Αἴτησις περὶ διορισμοῦ παρεπιτρόπου σελ. 588.

Ἐρήμην ἀπόφασις. Ἐρήμην ἀπόφασις Πρωτοδικείου σελ. 599.

Ἐφεσις. Ἐφεσις κατ' εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως σελ. 594. Ἐφεσις κατ' ἀποφάσεως Πρωτοδικῶν διὰ παραβίασιν τῆς διατάξεως περὶ κεφαλαίων καὶ τόκων σελ. 595. Ἐφεσις διὰ παραβίασιν διατάξεως περὶ μισθώσεως ὑπηρεσιῶν σελ. 596. Περὶ ὀπισθογραφήσεως σελ. 597. Περὶ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς σελ. 597. Περὶ κατασκευῆς εἰς κενὸν μεσότοιχον θύρας καὶ σωλῆνος ἢ ὀχετοῦ ἀποπάτου σελ. 598. Περὶ

ἀκυρότητος τῶν συμβολαίων περὶ κληρονομίας ζῶντος ἀνθρώπου σελ. 599. Περὶ προκατατάξεως ἐν τῷ πινάκι κατατάξεως σελ. 600. Περὶ ἀνταλλαγῆς τῆς προικὸς πρὸς ἄλλα πράγματα σελ. 601. Περὶ οἰονεῖ ἐπικαρπίας σελ. 602. Περὶ ἐκκαθαρισμένων ἐνστάσεων σελ. 603. Περὶ ἀρμολιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων σελ. 604. "Εφεσις κατ' ἀποφάσεως μὴ ἐπιτρεψάσης ἐμμέλτρων ἀπόδειξιν σελ. 605. "Εφεσις κατ' ἀποφ. κακῶς ἐκτιμησάσης τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων σ. 606.

I

Ἰδιωτικά ἔγγραφα. Συμβάσεις δι' ἰδιωτικῶν ἐγγράφων σελ. 490.

K

Κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ. Κατασχετήριον τοῦ δανειστοῦ εἰς χεῖρας τρίτου σελ. 691. Δήλωσις τρίτου σελ. 692. Ἀνακοπὴ δηλώσεως σελ. 603.

Κατάταξις δανειστῶν. Ἀναγγελία τοῦ Δημοσίου ἐξαίτουμένου νὰ καταταχθῇ ὡς προνομιούχον σελ. 694. Ἀναγγελία ἐνυποθήκου δανειστοῦ σελ. 695. Πρόσκλησις τοῦ συμβολαιογράφου πρὸς τοὺς ἀναγγελαμένους δανειστὰς σελ. 696. Ἐκθεσις προσαγωγῆς ἀποδείξεων καὶ παρατηρήσεων σελ. 697. Πίναξ κατατάξεως σελ. 698. Ἀνακοπὴ πίνακος κατατάξεως σελ. 701.

Κλῆσις (ἤτοι ἀγωγή ἐνώπιον Εἰρηνοδικείου). Κλῆσις περὶ ἄρσεως τῶν κωλυμάτων τῆς ἐλευθέρας διόδου σελ. 514. Κλῆσις περὶ τῆς διὰ προσωρινῶν μέτρων προστασίας τῆς νομῆς σελ. 515. Κλῆσις περὶ παύσεως τῶν διαταρᾶξεων τῆς οἰκιακῆς ἡσυχίας σελ. 516. Κλῆσις περὶ ἀποτίσεως ὑπηρετικῶν μισθῶν σελ. 517. Κλῆσις περὶ ἀποτίσεως μισθώματος σελ. 571. Κλῆσις περὶ διαφορᾶς ἐγερθείσης ἐν ἐμπορικῇ πανηγύρει σελ. 518. Κλῆσις περὶ καταβολῆς τοῦ τιμήματος τῆς ἐν ξενοδοχείῳ οἰκήσεως καὶ διατροφῆς σελ. 519. Κλῆσις περὶ ἀποδόσεως δανείου σελ. 520. Κλῆσις περὶ ἀποζημιώσεως σελ. 520. Κλῆσις περὶ διατάξεως μέτρου ἀποτροπῆς βλάβης ἐκ τῆς πτώσεως τοίχου σελ. 521.

A

Λογιστικὴ δίκη. Ἀγωγή περὶ λογοδοσίας σελ. 589. Δηλοποίησις περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ζημίας πρὸς τὸν ὑποχρεωθέντα εἰς ἀποζη-

μίσωσιν σελ. 590. Ἀντιπακρατηρήσεις τοῦ ὑποχρεωθέντος εἰς ἀποζημίσωσιν σελ. 591. Αἴτησις περὶ ἐπανορθώσεως λογιστικοῦ σφάλματος σελ. 591.

Μ

Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις. Ἀποφάσεις διατάσσουσαι μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν σελ. 375, 377, 398 καὶ 414. Κλήσις διαδίκου πρὸς μάρτυρα σελ. 454. Γνωστοποιήσις μαρτύρων πρὸς τὸν ἀντίδικον σελ. 454. Ἐκθεσις ἐξετάσεως μαρτύρων σελ. 455. Ἀποφάσις ὀρίζουσα νίαν προθεσμίαν διὰ τὴν ἐκ νέου κλήτευσιν τῶν μὴ ἐξετασθέντων μαρτύρων σελ. 457.

Ο

Ὁρκοληψία. Ὁρκοληψίας ἀνάθεσις εἰς ἄλλον δικαστὴν σελ. 461. Ὁρκος. Ἀποφάσις περὶ ἐπακτοῦ ὅρκου σελ. 459. Δήλωσις περὶ ἀποδοχῆς ὅρκου σελ. 460. Δήλωσις περὶ ἀντεπαγωγῆς ὅρκου σελ. 461. Ἀποφάσεις ἐπιβάλλουσαι ἀπαλλακτικὸν ὅρκον σελ. 395 καὶ σελ. 420. Ἀποφάσις ἐπιβάλλουσα ἀναπληρωτικὸν ὅρκον σελ. 393. Ἀποφάσις ἐπιβάλλουσα ἐκτιμητικὸν ὅρκον σελ. 462.

Π

Παραχώρησις περιουσίας. Αἴτησις περὶ παραχωρήσεως περιουσίας σελ. 586.

Παρεπιτρόπου διορισμός. Ἴδε Ἐπιτρόπου διορισμός.

Πλειστηριασμός. Δηλοποιήσις πλειστηριασμοῦ κινητῶν σελ. 677. Δηλοποιήσις πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων σελ. 679. Ἐκθεσις κυρύξεως ἐπιτοπίου σελ. 679. Ἐκθεσις πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων σελ. 680. Πρόκλησις εἰς κατάθεσιν τοῦ ἐκπλειστηριασματοῦ σελ. 686. Περίληψις κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως σελ. 686. Παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν ἀντιγράφου τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως σελ. 687. Ἀγωγή τοῦ εἰς ὃν κατεκυρώθη τὸ ἀκίνητον περὶ ἀποβολῆς τοῦ κατέχοντος αὐτὸ σελ. 687. Ἀποφάσις τῶν Πρωτοδικῶν ὑποχρεοῦσα τὸν ἐναγόμενον νὰ παρὰδῶσῃ τὴν κατοχὴν τοῦ κατακυρωθέντος εἰς τὸν ἐνάγοντα κτήματος σελ. 688. Αἴτησις περὶ διαγραφῆς καὶ ἐξαλείψεως ὑποθηκῶν σελ. 690. (Ὁρα καὶ Κατάταξις δανειστῶν).

Προέδρου Πρωτοδικῶν διαδικασία. Ἀναφορὰ περὶ συντηρητικῆς προσωποκρατήσεως σελ. 560 καὶ σελ. 709. Ἀγωγή περὶ καταβολῆς μισθώματος σελ. 561. (Ἴδε καὶ Ἐγγύησις, Συντηρητικὴ κατάσχσεις κτλ.).

Προθεσμία. Αἴτησις περὶ παρατάσεως προθεσμίας διὰ τὸ ἀδύνατον εἰς προσέλευσιν τοῦ ὁμόσοντος διαδίκου σελ. 440. Αἴτησις περὶ παρατάσεως προθεσμίας διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς κλητεύσεως μαρτύρων σελ. 441. Ἀντίκρουσις τῆς αἰτήσεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας διὰ τῶν προτάσεων σελ. 442. Ἀποφάσις παρατείνουσα τὴν προθεσμίαν σελ. 443.

Προσωπικὴ κοίτησις. Ἐκθεσις συλλήψεως σελ. 702. Ἐκθεσις ἐπισχέσεως σελ. 703. Κλήσις περὶ ἀκυρώσεως προσωποκρατήσεως σελ. 704. Ἀναφορὰ πρὸς ἔκδοσιν προπεμπτηρίου σελ. 705. Αἴτησις περὶ συντηρητικῆς προσωποκρατήσεως σελ. 560 καὶ σελ. 709. Πράξις τοῦ Προέδρου περὶ συντηρητικῆς προσωποκρατήσεως σελ. 710.

Προτάσεις ἐνάγοντος. Προτάσεις περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἐκκρεμοδικίας ἐνστάσεως σελ. 545. Προτάσεις περὶ ἀπορρίψεως τῆς περὶ παραγραφῆς ἐνστάσεως σελ. 546. Προτάσεις περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεως περὶ μὴ πληρώσεως τῆς αἰρέσεως 546. Προτάσεις ἀντικρούουσαι τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ ἐναγόμενος ὡς ἐπικαρπωτὴς δὲν ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ τὰ χρεῖα τοῦ ἰδιοκτήτου σελ. 547. Προτάσεις ἀντικρούουσαι τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ἡ διαμαρτυρία δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν σελ. 548. Προτάσεις ἀντικρούουσαι ὅτι τὸ σφαιριστήριον ἀνήκει εἰς τὰ ἀπηγορευμένα παίγνια σελ. 549. Προτάσεις ἀντικρούουσαι τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ ἐπὶ ἀποδόσει τῆς προικὸς ἐναγόμενος ἔχει πάντοτε δικαίωμα ἐπὶ ταῖς εἰς τὰ προικῶα καταβληθείσαις δαπάναις σελ. 549. Προτάσεις ἀντικρούουσαι τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ τὴν χρησικτησίαν ἐπικαλούμενος ὀφείλει νὰ ποδεῖξῃ καὶ τὴν καλὴν αὐτοῦ πίστιν σελ. 550.

Προτάσεις ἐναγομένου. Προτάσεις εἰς ἀντίκρουσιν τῆς περὶ μισθώματος ἀγωγῆς σελ. 551. Προτάσεις εἰς ἀντίκρουσιν τῆς αἰτήσεως ὅπως ὁ ἐκ δανείου ὀφειλέτης καταβάλλῃ παραυτίκα τὸ χρεὸς σελ. 551. Προτάσεις εἰς ἀντίκρουσιν τῆς αἰτήσεως ὅπως παύσῃ μετέχων τῆς καρπώσεως τοῦ ὄρυχείου ὁ ἐπικαρπωτὴς σελ. 552. Προτάσεις περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἀξιοῦντος τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κτήματος εἰς καταβολὴν τῶν ἀναγκαίων δαπανῶν σελ. 553. Προτάσεις εἰς ἀντίκρουσιν τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ τῆς κακῆς χρήσεως πράγματος χρησιδανεισθέντος σελ. 555. Προτάσεις εἰς ἀντίκρουσιν ἀγωγῆς περὶ ἀποδόσεως τοῦ παρὰ τῷ ἐναγομένῳ παρακατατεθέντος πράγματος σελ. 556. Προτάσεις εἰς ἀντίκρουσιν ἀγωγῆς περὶ ἀνακλήσεως δωρεᾶς σελ. 556. Προτάσεις εἰς ἀντίκρουσιν ἀγωγῆς περὶ καταβολῆς τόκων τοῦ τιμήματος τῆς πωλήσεως σελ. 557. Προτάσεις εἰς ἀντίκρουσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐντολοδόχου περὶ ἀποδόσεως τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς δαπανηθέντων σελ. 557.

Προτάσεις ἐπιτάσσοντος. Προτάσεις ἐπιτάσσοντος εἰς ἀντίκρουσιν τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς αὐτοῦ σελ. 558.

Προτάσεις ἐφεσιβλήτου σελ. 601.

Σ

Συγγενικὸν συμβούλιον. Αἴτησις τοῦ ἐπιτρόπου περὶ συγκροτήσεως συγγενικοῦ συμβουλίου σελ. 568. Ἐκθεσις γνωμοδοτήσεως συγγενικοῦ συμβουλίου σελ. 569.

Συμβιβασμός. Συμβόλαιον περί συμβιβασμοῦ σελ. 508.

Συμβόλαια. Γενικός τύπος συμβολαίων σελ. 464. Εἰδικοί τύποι συμβολαίων: Ἀγοραπωλησίας ἀκινήτων σελ. 467, ἀγοραπωλησίας κινητῶν σελ. 470, μισθώσεως ἐργασίας σελ. 470, μισθώσεως οἰκίας σελ. 471, μισθώσεως ἐπίπλων καὶ σκευῶν σελ. 472, μισθώσεως ἀμάξης καὶ ἵππων σελ. 472, ἐντολῆς σελ. 473, δανείου σελ. 474, παρκαταθήκης σελ. 476, χρησιδανείου σελ. 474, ἀνταλλαγῆς σελ. 480, δόσεως κατὰ παράκλησιν σελ. 481, δωρεᾶς μετὰ ζώντων σελ. 481, δωρεᾶς αἰτία θανάτου σελ. 482, ἐγγυήσεως σελ. 482, ἐκχωρήσεως σελ. 484, προικοσυμφώνου σελ. 485, ἐξοφλήσεως σελ. 487, ἀκυρώσεως προηγουμένου ἐγγράφου σελ. 487, ἐταιρίας ὁμορhythμου σελ. 487, ἐταιρίας ἑτερορhythμου σελ. 489, συμβιβασμοῦ σελ. 508.

Συντηρητικὴ ἀπόδειξις. Αἴτησις περί τῆς συντηρητικῆς ἐξετάσεως μάρτυρος μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς δίκης σελ. 451. Αἴτησις περί συντηρητικῆς αὐτοψίας καὶπραγματογνωμοσύνης πρὸ τῆς ἐναρξεως τῆς δίκης σελ. 451.

Συντηρητικὴ κατάσχεσις. Αἴτησις περί συντηρητικῆς κατασχέσεως σελ. 706. Πράξις τοῦ Προέδρου περί συντηρητικῆς κατασχέσεως σελ. 707. Ἀπόφασις περί ἄρσεως συντηρητικῆς κατασχέσεως σελ. 708.

Σφραγίσις. Ἐκθεσις σφραγίσεως σελ. 715. Ἀνακοπὴ σφραγίσεως σελ. 716. Πράξις τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν περί ἄρσεως σφραγίδων σελ. 716. Πράξις Εἰρηνοδίκου περί ἄρσεως σφραγίδων σελ. 717. Ἐκθεσις ἄρσεως σφραγίδων σελ. 717.

Υ

Υἱοθεσία. Ἀναφορὰ περί υἱοθεσίας σελ. 562. Ἀπόφασις περί υἱοθεσίας σελ. 563.

Χ

Χωρισμός κτημάτων. Αἴτησις περί χωρισμοῦ κτημάτων σελ. 575. Ἀπόφασις ἐπὶ τῆς αἰτήσεως περί χωρισμοῦ κτημάτων σελ. 576. Περίληψις ἀναφορᾶς σελ. 578. Ἀγωγή περί χωρισμοῦ κτημάτων σελ. 579. Ἀπόφασις ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς περί χωρισμοῦ κτημάτων σελ. 579. Ἀπόφασις περί χωρισμοῦ κτημάτων παραδεχομένη τὴν ἀγωγήν καὶ ἀπορρίπτουσα τὴν παρεμβάσιν σελ. 581.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αποσταλῶν εἰς πωδῆν

Αδελφὸν ἀγαπῶν - 35

ὡς ἐκτελεσθέντος κτλ. Γ. Σαρῶ

κτλ. Βοσνία οὐ δὲ ἔστιν αὐτὴν
καὶ δευτέρῃ ὑπὲρ αὐτῆς
καὶ τρίτῃ εἰς τὴν ἀδελφὴν. 804
κ. ε. αὐτῶν. ἡμεῖς πρὸς τὴν καλλιᾶν.

ἡμεῖς

Παναγ. ἡμεῖς κτλ. Γ. Σαρῶ
κτλ. αὐτῶν.

καὶ αὐτῶν. ἀρτὶς ὑπὲρ. ἡμεῖς
αὐτὴν ἡμεῖς. ἡμεῖς τὸ ἑρμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

No 3

300

6A

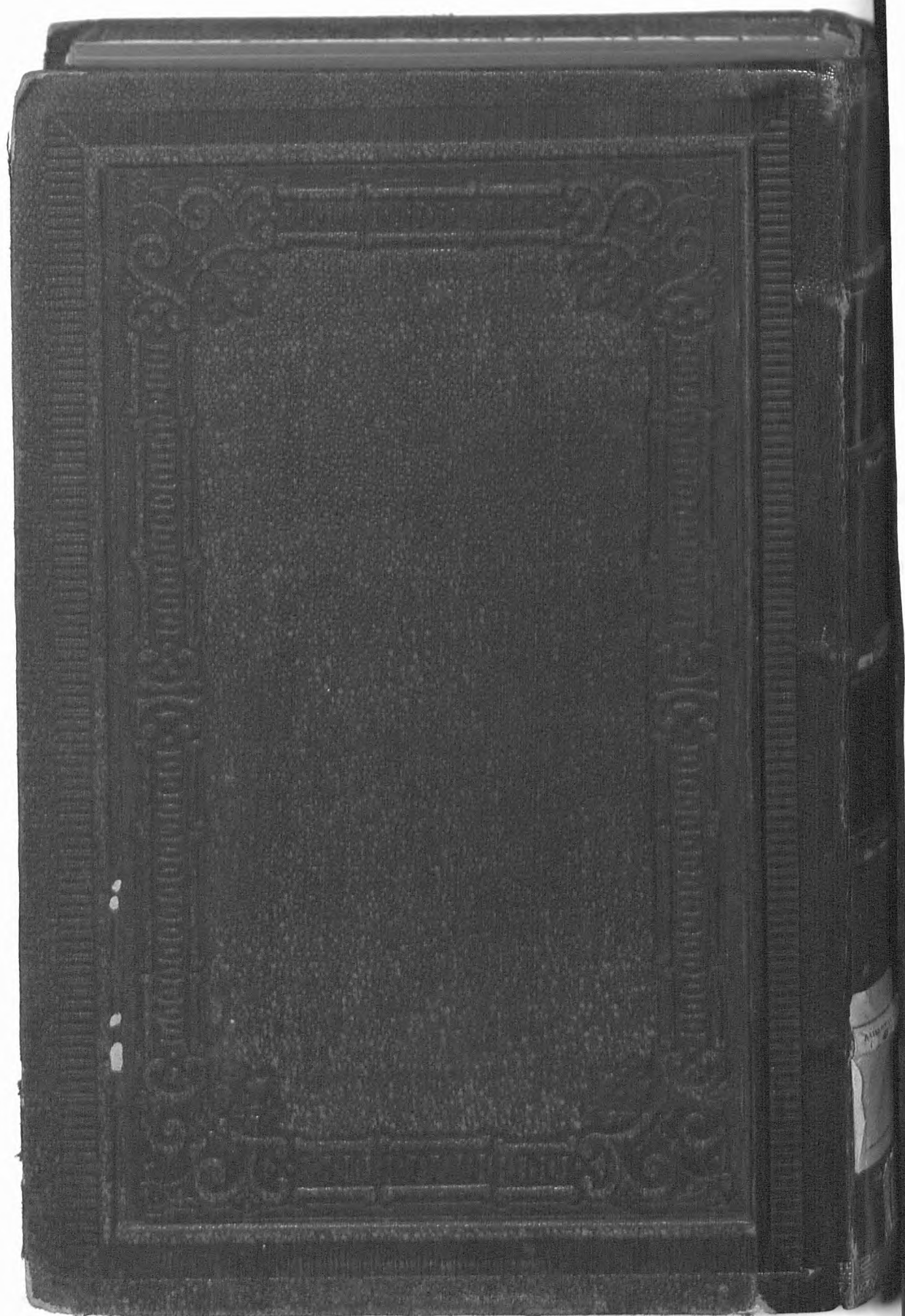
Βιολογίας, Βαλδ.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΝΤΙΔΟΤΗΤΟΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΥ

αριθ. χρ. 52

Ημερομηνία επιστροφής	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας